

Tiểu Thư Giang Hồ

Contents

Tiểu Thư Giang Hồ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	35
12. Chương 12	40
13. Chương 13	45
14. Chương 14	51
15. Chương 15	59
16. Chương 16	65
17. Chương 17	71
18. Chương 18	79
19. Chương 19	88
20. Chương 20	96
21. Chương 21	104
22. Chương 22a	108
23. Chương 22b	112
24. Chương 23 Teaser	119
25. Chương 23	120
26. Chương 24 Teaser	125
27. Chương 24a	125
28. Chương 24b	130
29. Chương 25 Teaser	139
30. Chương 25	140
31. Chương 26a	148
32. Chương 26b	154
33. Chương 26c	159
34. Chương 27	170
35. Chương 28	178
36. Chương 29a	184
37. Chương 29b	189
38. Chương 30a	196
39. Chương 30b	204
40. Chương 31a	211
41. Chương 31b	217

42. Chương 32	225
43. Chương 32b	232
44. Chương 33a	240
45. Chương 34 : Hồi Kết..	248
46. Chương 35.1 : Mưa Và Nước Mắt (part 1) (1)	254
47. Chương 35.1 : Mưa Và Nước Mắt (part 1) (2)	259
48. Chương 35.2 : Mưa Và Nước Mắt (end) (1)	263
49. Chương 35.2 : Mưa Và Nước Mắt (end) (2)	269
50. Chương 36 : Song Song (1)	273
51. Chương 36 : Song Song (2)	276
52. Chương 36 : Song Song (3)	279
53. Chương 36 : Song Song (4)	282
54. Chương 37 : Điểm Cắt (part 1)	284
55. Chương 37 : Điểm Cắt (part 1) Tt	285
56. Chương 37.2 : Điểm Cắt.. (part 2)	292
57. Chương 37.2 : Điểm Cắt.. (part 2) Tt	297
58. Chương 37.3 : Điểm Cắt (part 3)	302
59. Chương 37.3 : Điểm Cắt (part 3 - End)	308
60. Chương 38.1 : Vô Cực (part 1)	314
61. Chương 38.2 : Vô Cực (part 2)	319
62. Chương Ngoại Truyện	328

Tiểu Thư Giang Hồ

Giới thiệu

Author: Shake (Tái ngộ với mọi người nè!!!) Nguồn: Wattpad Pairing: Vũ như Cẩn -Luôn là Yulsic

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-giang-ho>

1. Chương 1

....Seoul...8:00pm..Tại Night Club 2S....

Trong tiếng nhạc ồn ào của Tầng V.I.P, một cô gái xinh xắn, thánh thiện đang...đưa chân...

ĐẠP...

...VÀO MẮT

..Một vệ sĩ của Night Club... (Hành động trái ngược với ngoại hình!!! >.

-Xin lỗi tiểu thư! Nhưng tiểu thư có thể cho tôi biết bọn họ đã làm gì cô không ạ? -DongHae quản lí 2S tầng 3 đang cúi người thật thấp trước cô gái.

-Sao? Sợ rồi sao? Các người nghĩ mình là ai mà dám cản đường Seo tiểu thư chứ hả? Có biết đây là ai không? Đây là tiểu thư Seo Joo Huyn...ái nữ của Seo chủ tịch...người sẽ thừa kế toàn bộ tài sản của gia tộc Seo- gia tộc nắm trùm trong ngành Hàng không Đại Hàn ta đấy! -Hana-trưởng đội vệ sĩ của Seo Huyn trợn mắt nhìn Dong Hae.

-Xin lỗi tiểu thư...Bọn họ là nhân viên mới không biết rằng cô vừa về nước ạ! Mong cô bỏ qua cho! Thay mặt bọn họ tôi thực sự xin lỗi tiểu thư! -DongHae cúi đầu liên tục.

-Tưởng xin lỗi là xong sao? -Hana dữ tợn nhìn đám nữ vệ sĩ phía sau mình ra hiệu.

Lập tức cả đám xấn tới một bước nhưng...một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

-Mọi người không được bất lịch sự...Chờ đã! Chúng ta không thể làm liên lụy đến người vô tội. -Là Seo tiểu thư, người vẫn im lặng từ này đến giờ.

-Cảm ơn...Seo..tiểu thư ạ!!! -DongHae lắp bắp.

-Tiểu thư! Chẳng lẽ bỏ qua vậy sao? Đám hỗn láo này đã làm bẩn mũi giày của cô kia mà! -Hana nhìn SeoHuyn trừng trừng.

Nhẹ mím cười, Seo Huyn tiểu thư phát tay ra hiệu cho đám vệ sĩ.

-Ngoại trừ người quản lí lịch sự này ra....tất cả...xử lí hết đi...

Nhanh như cắt, mệnh lệnh vừa ban hành, cả nhóm những cô gái mặc vest đen lao tới đánh tới tấp vào đám vệ sĩ của club một cách không thương tiếc. Bỏ lại quản lí DongHae xanh mặt không dám nhìn và hai chủ tớ : Tiểu thư Seo Huyn và cận vệ Hana cười toe nhìn ra.Los Angeless....10:30pm....

HÚ...HÚ...RÉTTT...RÉTTT....TOE..TOE..TOE..

Tràng âm thanh đinh tai phát ra từ đám motor phá tan màn đêm yên tĩnh của thành phố du lịch nổi tiếng của USA.

Không sai khi đây được mệnh danh là thành phố của ăn chơi. Ngoài đường hiện giờ có một nhóm hơn vài chục chiếc motor phân khối lớn, chạy giữa là một Audi R8 mui trần trắng đen với người lái là một cô gái. Theo sau là mười chiếc ô tô đắt tiền khác.

Khoảng ba mươi phút sau khi lượn lờ, nẹt ga, bấm còi inh ỏi phá vỡ giấc ngủ của những người dân ở gần đường. Cuối cùng thì đám đông những quý tử này dừng lại tại một con hẻm khá rộng rãi.

Nhìn sơ qua hai dãy xe đậu bên đường có thể dễ dàng nhận ra rằng đó là khu vực những người có mức sống khá giả.

Đám xe đồng loạt tắt máy, trên xe cả đám leo xuống đứng đợi.

-Sao lâu vậy? -SiWon một đại thiếu gia bước xuống từ chiếc Lamborghini Sestor Elemontor 2011 đen bóng nhìn một cậu nhóc công tử tóc nhuộm đỏ tím.

-Tớ cũng không biết, cậu ấy nói là sắp đến rồi mà!

...Xịch..BIM..BIM..BIM...

Từ xa, “con” xe Audi R8 khi này ngừng lại, cả đám motor hú hét.

-ĐẠI TỶ TỚI! ĐẠI TỶ TỚI!

Từ trên xe, một cô nàng mặc bộ đồ đua xe với mái tóc nâu uốn lỏa xỏa bay phấp phới bước xuống rồi đi lại gần SiWon, hôn nhẹ lên má.

-Honey chờ lâu không? -Giọng ngọt ngào. “Anh hùng không qua ải mỹ nhân” đến cả anh hùng cũng không qua khỏi thì SiWon chỉ là cậu ấm bình thường làm sao tránh khỏi chứ. Lúc này, cậu ấm chỉ biết cười toe, nhìn cô gái của mình triu mến.

-Không...có lâu gì đâu...em chuẩn bị xong chưa?

-Ok. Luật lệ tính sao? -Cô gái tiến lại một trong hai chiếc motor trước mặt, đội chiếc mũ bảo hiểm vào rồi leo lên xe.

-Đại tỷ! Luật thế này, đại tỷ và Sun Ye sunbae sẽ chạy đua với nhau xem ai sẽ là người về trước. Xuất phát là ở đây, sau khi chạy đến hết dây xe ô tô này thì quay lại. Kết thúc ai về trước nhanh nhất và làm hỏng nhiều xe nhất là thắng! Yêu cầu gì cũng được! Mọi người chuẩn bị chứ? -Một thiếu gia khác cầm lá cờ phát phát.

-OK!-Hai tiểu thư đồng loạt lên tiếng rồi ba ngón tay giữ thắng, bàn tay rờ ga khiến đầu chiếc motor địa hình chực nhổng lên cao.

-READY!!!

3

2

1

GO

Hai nàng buông thắng rú ga ầm ỉ khiến chiếc xe vọt lên không và đáp xuống hai dãy xe hơi đậu bên đường.

...RẦM..RẦM...ẦM...XOẢNG...XOẢNG.....

Tiếng kính xe vỡ, tiếng đồ phụ tùng xe nát như dưới bánh hai chiếc motor vang lên hòa cùng tiếng hò hét kích động của đám dân chơi quậy phá khiến cả con hẻm trở nên ồn ào một cách kinh dị.

Hai “nữ quái” trên chiếc motor cũng xong phần trình diễn của mình và trở lại điểm xuất phát cùng lúc.

.....

-Đại Tỷ Tiffany chiến thắng với 40 chiếc xe đều trở thành phế liệu! Sun Ye sunbaenim còn sót lại 1 chiếc vẫn còn nguyên vẹn. -“Trọng tài” sau khi xem xét kĩ càng quay lại thông báo kết quả. -HURAYY~~ ĐẠI TỶ FANY!!! ĐẠI TỶ FANY!!! -Đám đông gào to tên Tiffany.

-Em giỏi thật! Em muốn oppa thưởng gì nào? -SiWon tiến lại với nụ cười tươi hết cỡ.

-Em muốncon Lamborghini Sestor này của oppa! Sao? Chịu không? -Nàng nắm bắt đầu nói lên phần thưởng mình muốn và đám nhóc lại được dịp la hét ồm ồm khi biết đại tỷ của mình muốn gì.

-Em đúng là... lăm trò thật. Ok đã hứa phải giữ lời chứ! Từ bây giờ, con Sestor này là của Tiffany Hwang...MỌI NGƯỜI NGHE RÕ CHỨ? -SiWon nhìn cả đám hét vang.

-RỒ...RỒ...!!! -Cả đám vui vẻ hú huýt rồi lao lên xe vọt đi sau khi nghe Fany ra lệnh.

” BAR 7KING9 THẮNG TIẾN..TỐI NAY ...TÔI BAO!!!! ”.

-Các người biết phải làm gì với chiếc xe đó rồi chứ? -SiWon thì thầm vào tai vài tên đàn em rồi cũng nhanh chóng ngồi vào chiếc ghế cạnh tài xế của chiếc Sestor-mà 30 phút trước là của mình.

Tiffany lái “xế xịn” đi trước, bỏ lại “con” Audi của mình sau khi gọi về nhà ra lệnh cho quản gia cho người đến lấy xe về.

-Tụi mày! Bắt đầu thôi, hồi nãy đại ca ra lệnh rồi đó!

-OK!

Năm tên thuộc hạ tay cầm gậy inox tiến đến chiếc Mercedes đen còn nguyên vẹn khi nãy và đập tới tấp vào nó làm cho chiếc xe đắt tiền trong nháy mắt chỉ còn là đồng sắt vụn.

-Đó là cái giá phải trả khi mày đã làm đại ca thua mất xế độc! Tụi bây đi thôi đến bar 7KING9 nào!NewYork....7:00am...

Tiếng chuông điện thoại từng hồi vang lên kéo nàng công chúa tóc vàng ra khỏi giấc ngủ.

Bực bội, nàng quăng cái gối ôm dựa leo xuống đất, bật dậy với tay lấy chiếc Vertu Constellation Quest đắt tiền áp vào tai.

-Chuyện gì?

-Jessi ah~~Làm sao bây giờ? Tổ lại gây chuyện rồi này!

-Nói rõ hơn xem? Chẳng phải tối qua tổ đã nói là cậu phải ở nhà sao Nấm ú?

-Ừm...tớ xin lỗi...nhưng tội nhỏ gọi cho tớ nói có kèo thơm...mà thơm thiệt đó...tối qua tớ vớ được con Lamborghini Sestor cực độc của SiWon oppa này! -Giọng Fany hớn hở.

-Thì sao? Rốt cuộc thì cậu đang muốn nói gì? Đừng có nói là mới sáng sớm cậu phá giấc ngủ của Jung tiểu thư này chỉ để thông báo vậy thôi nhá! -công chúa bắt đầu “nộ khí”.

-Àh..xin lỗi..hehe...chuyện là vậy...cậu check mail đi, tớ gửi cho cậu rồi đó. Đọc rồi tìm cách giúp tớ đi. Đi mà.. -Nấm xuống giọng năn nỉ.

-Ồ..để xem xem sự việc nghiêm trọng đến mức nào nữa... aishh! Sao cậu cứ ăn rồi phá làng phá xóm vậy? -công chúa tức tối cúp máy rồi lết qua bàn học.

Nói bàn học cho sang, chứ thực ra chẳng có tập vở gì, chính ông bà chủ tịch Jung cũng lắc đầu ngán ngẩm trước tính ương bướng và quậy phá của con mình. Trong nhà và ngoài đường, Jessica luôn là công chúa, là người ra lệnh. Chắc..chắc...Giới thiệu với mọi người về nhân vật chính của chúng ta.

Jessica Jung....là người thừa kế duy nhất của tập đoàn thời trang “JCK” (hợp tác với CK! ^^) nổi tiếng khắp Thế giới như một tập đoàn anh em với CK.

Ngoài thời trang, tập đoàn Jung gia còn đầu tư trong nhiều lĩnh vực khác nhau : bất động sản, chứng khoán, poker ...ũa lộn!..nhà hàng,...

Có thể nói, khắp US’UK không ai mà không biết đến cái tên Jessica Jung ngoài tài sản kết sù còn về nhan sắc phi thường, nét đẹp tựa thiên thần và quan trọng hơn-ăn tiền ở chữ quan trọng này: Jessica là một nàng công chúa vô cùng player , cô cùng Tiffany Hwang và Seo Joo Hyun (thường gọi là SeoHuyn) là bộ “Three Princess- Tam công chúa” nổi tiếng nhất nước Mỹ và làn sóng hâm mộ ba nàng tiểu thư nhà giàu, kiêu kì này đang lan rộng sang Hàn Quốc khi Seo Hyun đặt chân về nơi “chôn nhau cắt rốn” của mình.

Trở lại vấn đề, Jessica bực dọc ngồi xuống ghế nệm, đưa tay mở laptop check mail. Nhưng cô chợt nghĩ:

“Sao mình lại phải căng mắt ra đọc làm gì nhỉ? Chỉ cần mở TV là xong mà, Jessica-cô đúng là vừa thông minh mà vừa xinh đẹp”. (tinh thần tự sướng!)

Sica tiến đến sofa ngồi xuống đưa tay chạm vào nút bật của chiếc Remote, lập tức màn hình TV hiện ra một người MC nam đang đọc bản tin.

” Tối qua, theo nguồn tin của một người dân bên đường đã chụp được hình ảnh của băng quái xế hàng đêm đi đập phá xe trong những khu vực người dân khá giả.

Trong đó, phát hiện lớn nhất là hình ảnh của Tiffany Hwang - đại tiểu thư của tập đoàn Bất động sản “H-Land” lớn nhất châu lục đang ngồi trên chiếc motor lướt trên trần những chiếc xe đậu hai bên.

Cảnh sát đang tiếp tục điều tra về băng nhóm này sau khi hình ảnh của Tiểu thư họ Hwang được công bố, hàng ngàn lời phản bác của những người hâm mộ cô ấy liên tục gửi đến tòa soạn tạp chí.

Chúng tôi sẽ làm rõ thông tin và cung cấp cho mọi người sớm nhất! Xin chào và hẹn gặp lại! ”.

-Aish!!! Nấm ú này lại gây chuyện. Đã bảo tối qua có paparazzi theo đuôi mà không nghe! Mệt thật!

Đưa tay bấm sang những kênh khác, ánh mắt công chúa dừng lại tại hình ảnh cô em nhỏ nhất trong nhóm SeoHuyn. ” Cũng trong tối ngày hôm qua, sau sự việc phá xe của những người dân thường sống tại thành phố Los Angeless của Tiffany Hwang -một nàng công chúa trong nhóm “Three Princess” .

Thì tại Seoul, nàng công chúa thứ hai -Seo Joo Hyun cũng gây náo loạn NightClub nổi tiếng 2S bằng một vụ bạo động nhỏ -chính xác là một vụ đánh nhau có chủ đích.

Một phóng viên may mắn đã kịp quay lại được hình ảnh ngắn ngủi của Seo tiểu thư và nhóm vệ sĩ của mình.”

Jessica thờ dài nhìn gương mặt phấn khích của Seo Huyn trên màn hình Plasma 3D cực sống động mà chỉ biết ôm đầu kêu trời. -Bọn nhóc này muốn gì đây trời ơi! Tính làm loạn sao? Điên đầu thật! Ahhhh

2. Chương 2

...Knock...knock....knock.....

-Ai đó? Vào đi! -Jessica hướng mắt về cánh cửa.

-Tiểu thư! Ông bà chủ đang đợi cô ạ! -người bảo mẫu nhìn công chúa chăm chăm khiến nàng bực bội.

-Sao vậy? Sao nhũ mẫu nhìn con dữ vậy? Bộ con mọc thêm con mắt nào nữa sao?

-Không có! Mà nhũ mẫu muốn cảnh báo con nên bảo trọng nhé! Ông bà chủ có vẻ giận lắm đấy! Thôi con mau thay đồ rồi xuống nhanh đi! -Bà Nah nói xong ra ngoài đóng cửa lại.

Dưới phòng khách, ông bà chủ tịch Jung ngồi trên Sofa nhìn “cục cưng” đang dậm bình bịch bước xuống với cái mặt nhăn nhó.

-Appa, omma có chuyện gì ạ?

-Ngồi xuống đi rồi appa nói chuyện với con! -ông Jung chỉ tay vào ghế đối diện.

Jessica đành ngồi xuống, trong bụng sốt ruột mong cuộc “thuyết giáo ” mau chóng qua nhanh để cô còn kịp giúp hai người bạn thân của mình nữa.

-Con xem mình đã làm gì? -bà Jung mở mồm.

-Con có làm gì đâu? -công chúa ngơ ngác.

-Con...con...còn dám hỏi lại omma nữa hả? Tại sao trường gửi giấy mời về cho phụ huynh?

-Ừa, gửi rồi hử omma. Vậy omma đọc chắc hiểu rồi mà. -công chúa thần nhiên trả lời, mắt sầm soi đuôi tóc vàng chóc của mình.

-Tại sao con và Tiffany cùng Seo Huyn lại...đánh giáo viên trong trường của con vậy hả? Sao mấy đứa lại dám làm chuyện tày đình đó? Ai dạy con thói côn đồ đó hả? -Bà Jung nổi giận.

-Con...con...tại ông ta đáng ghét quá nên con mới đánh thôi. Mà omma cũng đừng nhắc đến Seo Huyn nữa, cô bé đã bị bắt về nước rồi còn gì. Còn Fany cũng chuyển sang bang khác rồi mà! -Đáng ghét? Chỉ đáng ghét là bị đánh sao? Nếu nói vậy trong cuộc sống này appa và omma con đã đánh gần hết thế giới rồi. Bỏ ngay cái cách nói chuyện ngang ngược đó cho ta! -ông Jung nổi cơn.

-Chưa hết! Tại sao con lại có quan hệ tình cảm lãng nhãng, phức tạp quá vậy? Đêm nào cũng có hàng trăm cuộc gọi từ những thiếu gia, công tử gọi đến kiếm đến mức con phải đưa điện thoại cho người làm nghe giùm. Chừng nào con mới bỏ thói ăn chơi quậy phá này đây hả?

-Còn chuyện con đột nhiên xông vào phòng làm việc của HuynJoong mà mắng nó một trận trước mặt cấp dưới của nó nữa chứ. Nó là Giám đốc, là hôn phu tương lai của con thì con phải biết giữ thể diện cho nó chứ!

-Ai nói với Appa và omma con sẽ lấy Kim Huyn Joong? -công chúa ngẩn đầu nhìn “phụ mẫu” mình.

-Vậy...con sẽ lấy anh trai nó là Kim Jae Joong phải không? Tốt thôi! Ai cũng được cả! Hai anh em nhà họ Kim đều đẹp và giỏi như nhau. Với lại anh Kim là Nghị trưởng Quốc hội, chị Kim là CEO của tập đoàn Mỹ phẩm Etude nổi tiếng khắp Châu Á. Được trở thành thông gia với họ là may mắn của nhà ta, và hai anh chị ấy đều thích con mà không chấp nhận những scandal con gây ra đâu! -bà Jung từ tốn phân tích. -Không! Con đã nói là con sẽ không lấy anh em nhà họ Kim. Nếu thích thì Appa và omma lấy đi. Còn không thì

sinh thêm đứa nữa rồi gả nó cho hai anh em kiêu ngạo đó! Con nhất quyết không chịu! -công chúa vùng vằng bỏ đi lên lầu bỏ lại ông bà Jung chỉ biết nhìn nhau lắc đầu.

-Giờ tính sao đây ông? Anh chị Hwang và Seo đều quyết định đưa hai đứa kia đến trường đó rồi. Chúng ta có nên làm vậy với Sica không? Sao tôi thấy lo cho con gái mình quá!

-Lo lắng gì? Bất kì đứa quý tử quậy phá cỡ nào thì đưa vào đây một học kì đều thay đổi cả! con nhóc này cần phải dùng biện pháp mạnh mới thay đổi được thói ương bướng của nó!

-Nhưng ..tôi thấy lo lo làm sao ấy...Hay để từ từ tính đi ông..Sica nhà ta có ăn chơi, quậy phá nhưng nó chưa bao giờ bị lên báo hay tin tức gì cả...Minh nên dạy lại nó từ từ thôi...

-Ừhmm....bà nói cũng phải...vậy thôi...để từ từ rồi tính.... ...Trước cửa tổng công ty Etude chi nhánh Mỹ....

Một cô gái tóc vàng xinh đẹp, ăn mặc sành điệu với chiếc Jeans dài xé tá lả và áo thun ngắn ôm sát mang đôi cao gót Dior và ngự trị trên gương mặt nữ thần là chiếc kính mát Levis .

Và...danh tính của cô nàng nhanh chóng được xác nhận...bởi lực lượng an ninh trong tòa cao ốc.

-Xin chào Jung tiểu thư! Cô cần tìm Đại thiếu gia hay nhị thiếu gia ạ? -Trợ lí của giám đốc Hyun Joong hăm hở chạy ra đón Jessica.

-Tôi tìm Kim Hyun Joong!

-Vâng! Mời cô theo tôi ạ!

Nói xong viên trợ lí cúi rạp người nhường đường cho Jessica, công chúa đi đến đâu thì các nhân viên từ lớn đến nhỏ đều cúi chào.

Bởi vì chủ tịch Kim đã dặn dò trước với các nhân viên trong toàn công ty luôn phải đối xử kính trọng với “tân phu nhân tương lai” của tập đoàn Kim gia. Đó là lí do công chúa luôn được ra vào một cách thoải mái nơi nghiêm túc này.

Còn lúc này, khi nhìn thấy cánh cửa đề tên Giám đốc Kim Hyun Joong ở phía trước thì Jessica đã ra lệnh cho người trợ lí ở lại rồi một mình một ngựa - í nhầm một túi xách xăm xăm đi vào.

Cánh cửa đóng sầm lại ...Bên trong vang lên tiếng la hét hoảng loạn nhưng tuyệt nhiên không ai dám nhìn vào xem bên trong xảy ra chuyện gì...

Vài phút sau công chúa bước ra, chỉnh lại quần áo rồi đi một mạch đến thang máy. Miệng lầm bầm.

-Đó là cái giá anh phải trả vì cái mồm bép xép! Dám mách bố mẹ tôi về việc tôi đến vắng anh à! Để xem anh còn can đảm đó không? Sica đi rồi, mọi người mới dám ghé mắt vào trong và sững sờ khi nhìn thấy vị Giám đốc trẻ, đẹp trai, tài năng của công ty tóc tai bù xù, mặt mày bầm tím, méo xệch ngồi dưới đất trong đống giấy tờ vương vãi khắp nơi.

Viên trợ lí run lập cập móc điện thoại ra nhắn nhắn, gọi gọi rồi nói một câu ngắn gọn.

-Chủ tịch Jung! Jung tiểu thư vừa đánh Nhị thiếu gia một trận rồi!

Jessica bực dọc nhìn chăm chăm vào ba mẹ mình đang ngồi đối diện với gương mặt giận dữ không kém.

-Con điên rồi sao? con có biết mình đang làm gì không? Sao con lại có cách hành xử thấp hèn, không có học thức như vậy chứ? -bà Jung tức tối quát to.

-...

-Không thôi nữa! Nhũ mẫu Nah thu dọn quần áo cho tiểu thư. Ngày mai, Jessica sẽ chuyển trường về Hàn Quốc. Con không có lựa chọn đâu, những gì con làm là quá quắt lắm rồi. Đã đến lúc phải có người dạy dỗ lại con. Bọn ta đã chịu thua con rồi! -Ông Jung nổi trận lôi đình đưa ra 1 quyết định mà sau này ông sẽ phải ân hận vì chính nó đã làm cho cuộc đời con gái ông bước sang trang mới.

3. Chương 3

...Sân bay Incheon....

-Tiểu thư mau lên xe, chúng ta sẽ trễ tàu đó!

-Ể....Tàu...tàu...gì?

-Đi đi rồi biết! ...

.....Trên tàu

-Nhũ mẫu, chúng ta đi đâu đây? -Jessica phụng phịu ôm chầm lấy nhũ mẫu.

-Nhũ mẫu lo cho con lắm. Trường học mà con chuyển tới là nội trú WANGUI -trường học Hoàng Gia chỉ giành cho con cháu vương giả nghịch phá, ăn chơi xa hoa mà gia đình không quản nổi. Ở đó sử dụng luật lệ thép, những lệnh giới nghiêm ngặt nghèo, những quản giáo nghiêm khắc nhất. Ta lo con sẽ chịu khổ lắm đấy...nhưng ta xin lỗi vì không còn cách nào khác...-Nhũ mẫu Nah nói với giọng ỉu xiu.

-Không sao đâu nhũ mẫu, appa chỉ gửi con một học kì thôi mà! Chỉ có 9 tháng thôi, con sẽ cố gắng vượt qua quãng thời gian ấy! -công chúa nói với giọng xiu không kém.

-Àk! Con có tin mừng nè, Tiffany và SeoHuyn cũng học trong đó nữa. Vậy là chị em đoàn tụ rồi!

-Thiệt hả nhũ mẫu? Ahhh!

-Công chúa sung sướng hét vang lên, cũng an ủi khi có hai người bạn thân thiết cùng mình chịu chung số phận.

-Ừh...Nhũ mẫu nghe ông bà chủ tịch nói chuyện với nhau là tiểu thư SeoHuyn và Tiffany cũng bị gửi đi học, hai tiểu thư ấy đến trước con ba ngày rồi! Thôi tàu tới! Chúng ta mau xuống đi!

-Dạ.

WANGUI là trường nội trú Hoàng gia, tất nhiên là phải vô cùng rộng rãi, hoành tráng với những kiến trúc đặc sắc và những lợi thế tốt nhất giành cho cơ sở hạ tầng. Khuôn viên trường rộng rãi, xanh ngắt một màu cỏ non, siêu thị, rạp chiếu phim, khu vui chơi,... đều nằm trong khuôn viên trường. (wow!). Nói chung, toàn trường như một thiên đường.

Đó là những cách giải trí giành cho học sinh trong WANGUI, vì đơn giản các học sinh trong trường không được phép bước ra ngoài tránh việc bỏ trốn khỏi địa ngục trong thiên đường này. Lẽ dĩ nhiên với những cái đầu nghịch phá, tinh ranh không giới hạn của đám nhóc giàu có quây tụ trời xanh này thì trường phải an tọa trên một hòn đảo.

Với diện tích khổng lồ thì cả WANGUI đã chiếm hết diện tích hòn đảo này, lại là một ưu thế để bọn “tiểu yêu” không có cơ hội trốn thoát.

Về kiến thức, WANGUI đào tạo những kiến thức tổng hợp của trung học lẫn đại học để bảo đảm rằng sau khi ra khỏi trường học sinh đều sẽ có thể biết đếm tiền..

...Trở lại với công chúa....Tâm trạng của công chúa ngay lúc này chỉ gói gọn trong bài hát....

“... Ngày đầu tiên đi học....Nhũ mẫu dắt Sica tới trường..Sica vừa đi vừa khóc...Nhũ mẫu dỗ dành yêu thương...”

-Khóc cái gì mà khóc hả? Em lớn già đầu rồi mà đi học còn khóc sao? Nín ngay! -Một bà cô giám thị đứng tuổi tay cầm cây roi đứng ngay cổng quát to.

“...Ngày đầu như thế đó...cô giáo như bà chằn...Sica giờ cứ ngỡ...(tưởng nhầm).. cô giáo là cô tiên..”

-Em vào đây! Còn phụ huynh yêu cầu lên tàu về ngay. Không được bịn rịn chia tay gì cả. Bước vào! NHANH LÊN! -Bà cô gắng giọng làm Sica sợ quá buông tay nhũ mẩu ra.

Sica ngập ngừng trước ngưỡng cửa mẫu giáo...á nhầm ngưỡng cửa “cuộc đời”...sau khi bước vào đây...không biết cuộc đời cô sẽ trôi dạt về đâu (khiếp! Mất lòng tin thế!^^)...

Đưa tay quệt nước mắt, công chúa quay đầu nhìn lại nhũ mẩu đang đứng vậy tay nước mắt cũng ướt nhòa gương mặt bà....lòng bồi hồi khó tả...

-JESSI.....!!!! -SICA UNNIE!!!!

Tiffany và Seohuyn đứng sau ngưỡng cửa kia cười toe, vẫy tay lia lịa với công chúa.

Những tưởng Jessica sẽ rơi vào tâm trạng phân vân không biết làm gì khi sau lưng là người thân trước mắt là bạn bè...

Ai dè..một cái vẫy tay nhẹ nhàng công chúa xách vali cười toe toét bước qua cánh cổng hướng về hai người bạn.

Bỏ lại bà nhũ mẩu già tay vẫn giơ lên cao nhưng “đơ” như trái bơ khi Jessica vô tâm quăng bà qua một bên mà chạy lại với bạn.

-Tình đời bạc bẽo thế đấy! Không lấy chồng là một quyết định sáng suốt!

Nhũ mẩu Nah ai oán một câu rồi lên xe chạy ra bến cảng.

Bên trong trường, sau khi mang đồ đạc vào trong phòng. Jessica thích thú leo đèo theo nàng Nấm và Keroro đi “tham quan” trường. ...BÙM...

Một tiếng nổ đinh tai phát ra từ bên trái khiến ba cô nàng giật mình nhìn sang, thấy một đám đông, ba nàng tò mò chạy đến (bản chất nhũ chiện bẩm sinh!).

Khi đến gần, cổ len lách qua đám người (cũng nhũ chiện như mình!^^) ba nàng công chúa nhận ra có một người cao nhòng, ốm tong teo tóc tai dựng đứng trên đỉnh tóc còn có khối bay ra, mặt mũi đen thùi bước ra từ đồng đồ nát mà trước đó theo như ba nàng nghĩ là phòng lab.

-Choi Soo Young! Em lại làm nổ phòng lab nữa àh? Aishh! Em muốn làm nổ tung cái trường này luôn sao? Lần này là lần thứ mười lăm rồi đấy! -Junsu : giáo sư Hóa học học tốc chạy đến.

-Khà..khà...có gì ghê gớm đâu ạ! Em cũng muốn vậy lắm nhưng mà sợ các giáo sư không có chỗ làm việc thôi...ka ka...

-Em..em còn dám nói vậy nữa à? Tôi sẽ liên lạc với gia đình em bồi thường thiệt hại...mau vào trong xem lại bộ dạng của mình đi..Aishh! Không thể tin được là trong hai khóa học mà em đã làm nổ tung mười lăm cái phòng thí nghiệm của trường rồi! -Junsu vò đầu.

-Vâng...Em sẽ vâng lời giáo sư..nhưng trước khi đi, em cũng xin đính chính với giáo sư rằng..em đã làm nổ mười chín phòng lab và hai phòng học rồi chứ không phải là mười lăm đâu...Giáo sư lắm cảm rồi!!! Heheheeh -Soo Young nói xong co giò vọt lẹ trước khi lãnh chiếc dép của Junsu.

-Đi thôi còn chuyện gì để xem nữa đâu! -Tiffany kéo tay Jessica và Seo Huyn ra khỏi đám đông.

-Đây có phải là WANGUI mà tớ nghe nói không vậy? Tớ nghĩ là không khí trong trường sẽ nặng nề lắm chứ? -công chúa ngạc nhiên từ nãy đến giờ.

-Sai lầm rồi bạn hiền ơi. Từ khi hai bọn tớ đến đây thì nhận ra không khí ở trong đây còn vui vẻ, thoải mái hơn ở ngoài nữa. Ngày nào cũng có chuyện vui để xem, đám học sinh trong trường này toàn ăn rồi phá không àh!!! hehe! -Fany cười tươi hơn hớn.

-Chưa chắc đâu! Bởi vì chưa bước vào học chính thức đấy! Hôm nay là ngày cuối cùng chúng ta được tự do rồi! Ngày mai là lễ khai giảng, vào học chính thức rồi các cậu sẽ biết! -Từ phía sau một cậu ấm bước đến chìa tay ra phía trước.

-Chào các cậu! Các cậu là “Three Princess” nổi tiếng đúng không? Mình là Lee Hong Ki, trưởng lớp S1 mà các cậu sẽ học. Trường chúng ta có ba cấp bậc, lớp S chuyên về những học sinh bất trị -như mình và các cậu...lớp H những học sinh còn “đào tạo” được ... và lớp K...gồm những đứa quậy ở mức bình thường! Chúng ta là những con người VIP nên sẽ học S1..

Sau màn thao thao bất tuyệt, Hong Ki chìa tay bắt tay ba cô nhóc quậy phá.

Ba nàng này giờ cũng thấy thích thú với sự hòa đồng, tự nhiên và nét trẻ con của người đối diện. -Cậu làm gì mà được làm trưởng lớp vậy? Chắc quậy lắm hả ? -Sica tò mò.

-Àh..hề..hề..không quậy gì lắm...chỉ là ...tớ bán ba hòn đảo của gia đình sau khi thua bạc ở Los Angeles thôi mà! -Hong Ki gãi gãi đầu.

-WHAT??? -Ba công chúa hét lên.

-Ba hòn đảo..ôi trời..nếu là tớ thì appa với omma đã cạo đầu tớ luôn rồi! Đúng là lớp trưởng! -Tiffany cười toe, dùng ngón tay chọt chọt vào làn da trên má mềm mại như con gái của Hong Ki.

-Sica unnie! Sica unnie~~ Chị làm sao vậy? -Seo lo lắng nhìn Sica đang dán mắt vào ba người đi song song trên hành lang giáo viên.

-Jessi! Jessi! Cậu bị bệnh hả? -Tiff cũng lo lắng.

Bỗng cả ba nhận ra bạn mình đang bị gì bèn đồng loạt quay nhìn...

-Nhìn gì vậy? À là “Tam đa ” hở? -Hong Ki cười cười.

-“Tam đa” ? -công chúa này giờ lo nhìn ngắm ba người à không thật ra chỉ lo ngắm cô gái có vẻ đẹp kiêu ngạo, trí thức với cặp kính, nước da trắng, đôi chân dài sát thủ dưới cái quần Jeans bó sát và áo sơ mi sọc ca rô bên ngoài áo thun nâu ôm bên trong. Cả người cô gái, từ cái dáng vẻ bước đi, cách hất tóc cho đến gương mặt lạnh giá đều thu hút Sica như có nam châm làm cô không rời mắt ra được.

Giờ thì ba người đã vào phòng giáo viên, công chúa sức tĩnh và hỏi ngay.

-Ừh..đó là ba quần sinh cai quản ba khu vực..“Tam đa” là viết tắt của đặc điểm của họ. Người thấp thấp trắng trẻo đó là “Đa nghi”, người cao mà mặt mày tươi tắn đó là “Đa kute” (kute đọc là kiu nha mấy rds!!) và người lạnh lùng còn lại là “Đa cold”. Nãy giờ chắc cậu chú ý đến “đa cold” nhỉ?

-Ồh..sao cậu biết? -công chúa đỏ mặt.

-Thì tất nhiên, ngoại hình sexy, gương mặt xinh đẹp vậy thì ai mà không ngưỡng mộ. Cô ấy là thần tượng của phái nam trong trường mình đấy! “đa nghi” là Kim Tae Yeon, “đa kute” là Im Yoona còn người lạnh lạnh kia là Black Pearl nhưng toàn trường thường gọi là Miss Kwon, còn tên thật của cô ấy thì...bọn tớ không dám nói mà cũng đâu biết chắc đâu mà nói! -Hong Ki nói xong thì kéo tay cả đám đi cùng mình. -Đi ăn tối thôi! Luật trong trường này là nếu đến trễ sẽ phải nhịn ăn đấy!

Ba nhóc leo đèo theo sau Hong Ki, Tiff và Seo thì thích thú trước những câu chuyện của cậu bạn lớp trưởng, riêng công chúa lại trầm ngâm suy nghĩ về con người xinh đẹp nhưng vô cùng lạnh lùng đó. Chẳng mấy chốc nhà ăn hiện ra..đúng hơn nó là một cái nhà hàng sang trọng (mọi chi phí ăn uống được tính trong học phí và gia đình đều chi trả hết!)..tại đây, Jessica và nhóm bạn của mình kết thúc một ngày dài mệt mỏi, để chuẩn bị cho buổi khai giảng ngày mai..

—TBC—

P/S: Nếu thấy được thì cho au biết mà viết tiếp...ko thì au ngừng ở đây luôn...Thanksss!!! Tại ko có time nhieu ý mà!!!

4. Chương 4

...Ring...Ring...Ring...

Jessica với tay tắt đồng hồ rồi kéo chăn phủ qua đầu ngủ tiếp.

...Ring...Ring...Ring...

-Aish! Cái đồng hồ chết tiệt!

...RẦM...Cái đồng hồ đã yên vị dưới sàn, công chúa lại chìm vào giấc ngủ.

—————o0o—————

Thời gian trôi qua....

...Mr. Taxi Taxi Taxi Im going quickly quickly quickly. At this speed no one can catch me...

-Aish! Bực bội quá, sao mấy người thích phá giấc ngủ của người khác quá vậy nhỉ? -Jessica bực tức bật dậy vớ tay lấy cái điện thoại áp vào tai.

-Jessi hả? Cậu đang ở đâu vậy? Buổi lễ sắp bắt đầu rồi, đừng nói là vẫn còn đang nằm trên giường đó nha! -giọng Fany lo lắng.

-Ồ..Đâu..đâu có đâu...đang sửa soạn quần áo..tối liền nè! Thôi cúp máy nha! -Sica hoảng hồn nhớ ra sáng nay là lễ khai giảng chỉ còn mười phút nữa mà giờ này công chúa nhà ta lại trong tình trạng như thế này...

Luống cuống lao xuống giường vọt vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân thật nhanh.

----- AH

Mình phải đi đường nào đây trời? Cái trường quái gì mà rộng như thế này, chỉ tìm đường ra khỏi kí túc xá thôi mà cũng không tìm ra nữa...Chết tiệt..đã thế mình lại còn quên mang theo bản đồ..điện thoại lại để quên trong phòng..Jessica ah

Hôm nay là ngày gì mà xui xẻo thế hử???

Công chúa vừa dò dẫm vừa lầm bầm tự trách mình, đang vừa đi vừa lảo nhảm thì...

-Là con...Thưa Hoàng thượng có chuyện gì không ạ?

Một giọng nói trầm tĩnh nhưng chứa đầy băng giá lọt vào tai Sica làm cô nàng tò mò tiến lại gần hơn hướng phát ra âm thanh lạ.

-Xin thứ lỗi! Con vẫn chưa chuẩn bị tinh thần đâu ạ! Mong hoàng thất lượng thứ cho con! Con hứa đến khi sẵn sàng con sẽ trở về ngay! Bây giờ! Xin phép Hoàng thượng con phải tham gia vào lễ khai giảng của trường!

Jessica nép mình phóng tầm nhìn qua khe tường và nhìn thấy một cô gái đang nói chuyện điện thoại với cách dùng từ rất lạ nhưng cô nhanh chóng nhận ra người đó là ai.

-Miss Kwon!

Jessica ngạc nhiên thốt lên làm cho cô gái kia quay mặt lại nhìn người vừa gọi mình.

Sững người trong giây lát, Miss Kwon tiến lại gần cô học trò trước mặt.

-Bây giờ là mấy giờ rồi?Tại sao cô còn đứng ở đây hả?

Công chúa rùng mình khi cảm nhận hơi lạnh từ người đối diện đi kèm với ánh mắt vô cảm.

-Tôi..tôi...không biết đường ra khỏi kí túc xá...ngập ngừng.

-Đi theo tôi! -Miss Kwon lạnh lùng ra lệnh rồi quay người bước đi mặc cho cô nhóc nhỏ con lạch bạch chạy theo sau.

Trên đường đi

-Chào cô! Tôi là Jessica Jung, là học sinh mới chuyển trường. Còn cô chắc là Black Pearl? -công chúa kiểm chuyện nói nhằm phá tan không khí im lặng khó chịu. -Ủa sao cô lại ở Kí túc xá của học sinh? Chẳng phải kí túc xá của giáo viên ở nơi khác sao?

-...

-Yah! Cô có nghe tôi nói gì không? -Sica bắt đầu bực tức khi từ nãy đến giờ phải “đọc thoại nội tâm”.

-...

-YAH!!! MISS KWON!!! -công chúa quát lên.

-Im lặng hoặc là tự mình tìm đường đến buổi lễ.

-...

“Hừ! Đồ con sò, nếu không vì tìm đường ra khỏi đây tôi đã cho cô một trận rồi. Cô nghĩ mình là ai mà dám tỏ thái độ ấy với tôi hả? Chắc cô chưa biết tiếng Jessica Jung này rồi chứ gì? Cứ đợi mà xem! Tôi sẽ cho cô biết tay, nhìn cô cũng trạc tuổi tôi mà dám lên mặt à? ”-công chúa tức tối nghĩ.

Sau một hồi đi lòng vòng cuối cùng cũng đến sân lễ.

Jessica nhanh chóng chạy đến nhập vào chỗ Tiffany và SeoHuyn đang đứng.

-Yah! Sao giờ này mới tới? -nàng Nấm “quạt” ngay.

-Đi lạc.

-Sao đi lạc? - cau mày.

-Tại không biết đường.

-Sao không biết đường? -khoanh tay nhìn công chúa chằm chằm.

-Không có bản đồ.

-Sao không có bản đồ?-Nhấn mặt.

-THÔI NHÉ! CẬU LÀM GÌ HỎI TỐ CÁI KIỂU ĐÓ HẢ? TỐT QUA CẬU CÓ ĐƯA CHO TỐ CÁI BẢN ĐỒ NÀO ĐÂU MÀ CỐ. -Jess bùng nổ trước cái thái độ khó chịu của Nấm.

-Suyt! Sica unnie nhỏ tiếng thôi, chúng ta đang gây chú ý kìa! -Seo Huyn quay sang nói nhỏ.

Jess và Tiff quay sang thì nhận ra mọi người đang đổ dồn ánh mắt tò mò vào hai người.

-Xin lỗi! Chúng tôi không có gì đâu ạ! Mọi người cứ tiếp tục đi! -Fany quá mắc cỡ xin lỗi rồi cúi gầm mặt.

Bên trên, sau lời chào mừng các học sinh cũ trở lại trường, những học sinh mới đến trường của Hiệu Trưởng Lee Hyori thì đến phần giới thiệu thành phần giáo viên trong trường. Lần lượt từng giáo viên phụ trách từng môn được xưng tên. Cuối cùng, màn giới thiệu được mọi người ngóng chờ nhất cũng đến.

-Yo! Yo! Chào các bạn! Chắc các bạn học cũng biết chúng tôi rồi nhỉ? Tôi là...

-IM YOONA ~ -Đám đông hét vang.

Yoona cười tươi chỉ sang người đứng cạnh.

-KIM TAE YEON~ -Đám đông lại hô to.

Tae Yeon mỉm cười vẫy tay chào.

-Còn đây là...

-BLACK PEARL~

-MISS KWON~

Đám nhóc ồn ào hơn bao giờ hết, Tiffany và SeoHuyn cũng vui vẻ la theo mọi người. Trừ..

-Hứ! Cái con người gì mà lạnh lùng khó ưa. Nhìn cái bản mặt kên kên khó chịu thấy ghét. Rồi cô sẽ biết tay tôi, Miss kwon àh~~ -Jess tức giận khi nhớ lại mình bị khinh thường như thế nào.

-Chuyện gì vậy unnie? -Seo quan tâm.

-Có gì đâu, chẳng qua là...à mà thôi chuyện vặt vãnh ấy mà. Chúng ta vào lớp thôi! -Jessica kéo tay hai người bạn bước vào lớp có bản tên S1. Khi “Tam công chúa” bước vào lớp thì sững lại khi nhìn thấy quang cảnh trước mắt.

Không phải là hình ảnh các học sinh ngoan ngoãn ngồi đặt tay lên bàn học.

Không phải là hình ảnh những học sinh cắm mắt vào sách vở.

Cũng không phải là bầu không khí yên tĩnh, nghiêm túc như bao lớp học khác.

...MÀ..

Chính xác Jessica cũng không biết gọi cái đám lố nhố hú hét um sùm trước mắt là gì.

Tiffany há hốc mồm nhìn máy bay giấy lượn vèo vèo trên đầu.

Seo Huyn ngạc nhiên nhìn dãy laptop, PS, Ipad, Ipop, MP4,.. đang hoạt động hết công suất trên bàn học.

Và cả ba nàng công chúa đều không biết nói gì với cảnh tượng trước mắt, có thể gọi là cái chợ chăng? ..Không ..là cái nhà trẻ -với những đứa trẻ to xác thì đúng hơn.

Cả lớp chợt im lặng đổ dồn ánh nhìn về hướng ba người mới trừ Hong Ki đang lon ton chạy đến.

-Giới thiệu với mọi người, đây là Jessica, Tiffany và SeoHuyn sẽ là ba thành viên mới của lớp chúng ta!
-Hong Ki phấn khích vỗ tay.

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay lác đác.

Jessica khá ngạc nhiên trước sự thiếu thiện chí của đám nhóc ngồi dưới.

Chợt...Đám “tiểu yêu” rẽ sang hai bên, từ giữa có ba người khoan tay bước tới. Một người cao nhòng đi giữa hai người có chiều cao khá khiêm tốn.

5. Chương 5

Với vẻ mặt hình sự không biểu lộ cảm xúc, cô gái cao cao hếch mặt nhìn 3 nàng.

-Chào! Các cậu là học sinh mới sao? À! Nhớ rồi, ba cậu là “tam công chúa”lừng lẫy ở Mỹ đúng không? Tổ đã nghe nhiều “chiến tích” của các cậu và tổ tự hỏi rằng các cậu có muốn gia nhập vào “PVGirls” không?

-PVGirls là gì? -Jessica tròn mắt.

-PVGirls là viết tắt của “Power - Victory - Girls - Những cô gái nắm giữ Quyền năng chiến thắng ”. Bọn tổ là “đầu sỏ” của 20 tổ chức quậy phá trong WANGUI này. Mỗi một học sinh trong trường đều là thành viên của một trong số 20 băng nhóm đó. Và bọn tổ là chỉ huy! Tổ là Sunny! -Sunny cười toe, ngẩng cao mặt.

-Nói rõ hơn đi! -Tiffany đề nghị.

-Aishh! Là thế này, “PVGirls” gồm 3 bọn tổ: Soo Young , Sunny và tổ là Hyo Yeon. Toàn trường ta có 20 băng nhóm khác nhau, với số lượng thành viên khác nhau, tên gọi khác nhau, người đứng đầu khác nhau NHƯNG lại có cùng chung mục tiêu tồn tại; đó là quậy phá và chống lại cách quản lí tù túng ở đây. 20 nhóm đó đều dưới quyền ba chúng tổ. Nói cách khác tụi này là thủ lĩnh cầm đầu 20 băng nhóm đó. Hiểu chưa? -Hyo Yeon nhướn mày hỏi.

-HIẾU! -Ba nàng đồng thanh.

- Thực sự thì các cậu đã đủ tư cách để vào nhóm nhưng còn bản lĩnh thì....Các cậu phải chứng tỏ bản lĩnh của mình có xứng để vào nhóm không Nói cho các cậu biết, may mắn lắm mới được gia nhập nhóm của tụi này đây! -Soo Young tựa người vào bàn cười mỉm. -Bọn tớ phải làm gì? -Jessica dò hỏi.

-Làm bất cứ trò nghịch phá nào để “được mời” lên phòng hiệu trưởng rồi nhận một phếch đồ vào bản sơ yếu lí lịch. Vậy là xong! -Sun phẩy tay.

-Chuyện nhỏ! -Seo Hyun cười khẩy.

-Không nhỏ đâu cô bé, 1 cái phếch đồ tương đương với việc phải ở lại đây thêm 6 tháng nữa, dù cho thời hạn đăng kí ở lại đây đã chấm dứt -Hyo cảnh báo.

-Có gì đâu, bọn tớ cũng dần thích ở đây rồi đây! -Tiff cười ranh ma.

-Nhưng các cậu sẽ không thích việc bị trực tiếp quản lí bởi 3 Miss quản sinh của chúng ta đâu. Họ chính là “Tam đa” . Bởi vì khi bị phếch đồ cũng đồng nghĩa với việc các cậu bị trực tiếp theo sát bởi ba quản sinh -“ác thần” của WANGUI trong suốt 3 tháng. Suy nghĩ cho kĩ đi! -Soo Young nhếch mép, quay lưng về chỗ ngồi.

-Tụi này sẽ làm được!- Ba cô nhóc đặt tay lên tay nhau hét to.

-Tốt! Vậy giờ tớ cho vài đứa thuộc hạ ra tìm cách ngăn cản giáo sư Toán sắp vào. Giờ là 8:35am. Ba cậu có 15 phút để chuẩn bị kế hoạch! -Sunny nhìn xuống cái đồng hồ Chopard Happy Diamond dây da trắng đính kim cương rồi hất đầu ra lệnh cho vài tên trong lớp đứng dậy ra ngoài.

Sau khi cánh cửa lớp kéo lại. Ba cô nhóc chụm đầu bàn bạc.

-Chị sẽ làm thế này..còn em sẽ làm vậy....-Sica xì xầm vào tai Seo.

-Vậy để tớ đối phó với giáo viên Quốc Ngữ, tớ nghĩ môn Toán để hai nhóc xử lí là được rồi! -Nàng Nấm nói xong chạy ra khỏi lớp. ...Mười lăm phút sau...Giáo sư Han bước vào lớp. (ông này bị đuổi bên Soshi nên chạy qua đây!Chỉ tiết liên hệ fic : J or J !!! =]]).

Kéo cánh cửa bước vào, chậm chậm tiến lại bàn giáo viên ngồi xuống.

-Aigoo~ Sao nóng thế này,các em không mở máy điều hòa sao? -vừa nói vừa phẩy phẩy tay.

-Bọn em không nóng -Jessica đứng dậy trả lời thay Hong Ki.

-Nhưng tôi nóng. Em nào mở máy điều hòa giúp tôi! -Giáo sư Han nóng quá không chịu nổi.

-Vâng..vậy em mở giúp thầy. Có gì thầy không được trách em đấy nhá. -Sica quay đi nở nụ cười gian tà.

...Cạch...Tút..Tút...

Công chúa nhấn vào phím Power của remote rồi chạy ủa xuống bàn của mình kéo cặp che đầu. Đám “tiểu yêu ” còn lại cũng làm theo chỉ có giáo sư Han là ngạc nhiên không hiểu...

...Roạt...Roạt...Ào...Aò....

-Ách...chỳ...Ách...chỳ....

Tiếng hắt hơi của giáo sư Han vang lên trong màn bụi phấn mịn mù bay lả tả từ khe tỏa nhiệt của máy điều hòa nằm cạnh bàn giáo viên.

-Các em...ách chỳ....các em...bày trò gì vậy hả? ..ách chỳ.... Giữa đám bụi bít bùng bắt buộc thầy Han phải ôm cặp chạy ra ngoài trong tràng cười không ngớt của đám học trò quỷ.

Nửa giờ sau, thầy Han trở vào lớp khi nhận thấy “tình hình chiến sự” dần ổn.

-Ai? Ai bày trò này hả? -thầy Han vừa thẹn vừa tức giận vì bị chơi khăm.

Im lặng

-Dám làm thì dám chịu, ai làm mau đứng dậy cho tôi! -Quát lớn.

-Thưa thầy! -công chúa kéo ghế đứng dậy, cả lớp hồi hộp nhìn xem học sinh mới sẽ giở trò gì nữa.

-Là em sao? Ngoại hình cũng xinh xắn vậy sao nghịch như quỷ vậy hả? -cao giọng.

-Ừa? Thầy nói gì vậy? Em có nhận là em làm đâu ạ? -công chúa vờ ngờ ngác.

-Vậy...vậy..em đứng dậy chi? -thầy Han trở mặt.

-Tại..ngồi lâu ê mông nên..đứng dậy cho bớt ê thôi mà.

Cả lớp cười nghiêng ngửa, Thầy Han thì què độ tức tối nhưng không biết nói gì nữa vì biết càng nói thì bất lợi càng rơi về phía mình. Ông tin chắc trò “bụi tuyết” này là của cô học trò nghịch ngợm đang đứng kia.

Lúc lắc đầu quay lên bục giảng, Sica quay ra sau high five với hai nhóc bạn của mình, rồi quay sang nháy mắt với Sunny. Cô nhóc nhỏ này cũng đang chìa ngón tai cái về phía Sica kèm cái nháy mắt.

-Chúng ta bắt đầu bài học thôi! Tôi sẽ chép đề còn các em thì ghi vào tập nhé!

Thầy Han lui cui chép đề lên bảng.

...Véo...Bộp....

Một viên giấy bay vèo từ dưới lên bảng. Thầy Han dừng viết quay xuống nhìn thì thấy tất cả đều đang chăm chú chép bài. Buông tiếng thở dài quay lại với đề toán còn dang dở.

...Véo...Bộp... Viên giấy thứ hai được quăng trúng lưng thầy, lần này không nhịn được nữa, thầy Han dùng tay quay người nhìn cả lớp.

-Ai? Ai chọi giấy lên đây? -lướt hai viên giấy đưa cao ngang tầm mắt đám học sinh bên dưới.

Nhưng sự tức giận của thầy lại rơi tòm vào không khí khi nhìn gương mặt của hai mươi học sinh đều thánh thiện hiền lành như nhau. Thở hắt ra, thầy lại cắm mắt vào đề toán trên bảng.

...Véo...Bộp..bộp..bộp...

Một màn mưa giấy bay vèo vèo lên trên trúng vào đầu, gáy,...khiến thầy Han bùng nổ thực sự.

-Em nào ném giấy hả? Hết trò nghịch phá rồi sao? -ngheến răng kèn kẹt.

Thất bại lần nữa, “thầy giáo đáng thương” đành bó tay trước mức độ nghịch ngợm của đám nhóc nhà giàu này. Đề toán đang chép lại trở thành mục tiêu chính.

Bên dưới nhóc Sèo cười khúc khích vì trò nghịch của mình đã thành công mỹ mãn.

-Phù! Xong, các em chép xong rồi chú ý đọc kĩ đề bài nhé! -Sau khi vừa hồi hộp lo sợ bị ném giấy vừa chép đề thì cuối cùng mọi chuyện đã xong.

Thầy Han khoan khoái chấp tay sau lưng đi lên đi xuống các dãy bàn học. -Híc..híc..hé hé hé..

-Ha..ha..ha ha...

-Khịt...khịt...

-Khục..khục...hà..hà hà...

Tiếng đám học sinh cười rúc rích vang lên khi thầy Han đánh một vòng sang dãy bàn thứ ba làm cho thầy chột dạ.

-Chuyện gì? Sao ồn ào vậy hả? -thầy Han dừng lại, quay người nhìn chăm chăm vào những gương mặt đang cố nén cười.

Im lặng

Thầy Han an tâm, lại quay lưng đi tiếp, tròng cười lại vỡ òa.

-CHUYỆN QUÁI GÌ ĐANG XẢY RA VẬY? -quá sức tức giận thầy giáo đáng kính bỏ qua cái danh vị cao quý của mình mà trợn trừng mắt.

-Hì...hì..hì...Thầy ơi...em không biết là...thầy....thầy....từng tuổi này mà bị vợ bỏ....

-Hố..hố...hố...đã thế...hé hé hé...gần 50 tuổi mà thầy..còn tìm bạn...gái sao? ..

-HAHAHAHAHA

Đám học trò cười to càng làm thầy Han xanh mặt, trán lấm tấm mồ hôi thầy lo lắng đưa tay ra sau lưng và chạm vào một tờ giấy.

Giật mạnh tờ giấy ra khỏi lưng và đọc với mồ hôi chảy như suối...mặt thầy sa sầm khi biết được thứ đang được ghi trên mảnh giấy.

” Tôi là Han Chae Sok, năm nay tròn 50 cái xuân xanh. Người phụ nữ mà tôi yêu thương suốt đời vừa bỏ rơi tôi vì chê tôi già quá..

Hiện tôi đang cô đơn, cần tìm bạn gái để tâm sự trong lúc chờ vợ tôi trở về..”

Ngoài cái dòng chữ xuyên tạc kia, ác đạn hơn là hình ảnh biếm họa một lão già trên đầu có vài cọng tóc, mặt mày nhăn nheo răng rụng còn có...3 cái..bên dưới còn ghi : “Chân dung tự họa của Han Chae Sok”.

Đám “quỷ con” càng cười to hơn khi nhìn thấy gương mặt “đa sắc màu” của thầy giáo mình.

-AI? AI VIẾT CÁI NÀY? -giận đến đỏ mặt.

Im lặng

-Nếu không đứng dậy nhận lỗi thì cả lớp tiết này phải chạy vòng quanh khuôn viên trường!

-HẢ? Cả lớp hét toáng lên trước hình phạt dã man của Chae Sok. Khuôn viên trường WANGUI -đồng nghĩa là gần 1/3 diện tích đảo???

-Là em làm. Xin lỗi thầy, em chỉ lỡ dại lần đầu thôi. Mong thầy niệm tình bỏ qua cho em. Em hứa sẽ không bày trò chọc phá thầy nữa. Em xin lỗi! -Seo Hyun đứng dậy nhận lỗi, suy cho cùng thì muốn chứng tỏ bản lĩnh của bản thân không có nghĩa là kéo người khác chết chung với mình.

Han Chae Sok nhìn cô học trò với gương mặt thánh thiện (vâng vì thế nên biết bao nhiêu người bị lừa đây ạ! ^^) không nỡ trách móc đành miễn cưỡng bỏ qua.

-Thôi được rồi. Chúng ta học tiếp thôi! Các em có gì không hiểu thì hỏi tôi.

-Thưa thầy, em có việc muốn hỏi. -Sica giơ tay.

-Em hỏi đi! -thầy Han vui mừng trước sự chăm chỉ của đám nhóc này.

-Dạ..thầy hứa phải trả lời thật nha!

-Ừh..Em hỏi đi.

- Em bây giờ 22 tuổi. Vậy thầy trả lời coi chừng nào em mới ..có chồng?

...Rầm...

Nghe xong câu hỏi của công chúa, choáng váng, chơi với thầy Han bật ngựa ra sau, hai chân chống lên trời trong tràng cười ngất ngưỡng của đám nhóc. -Thầy ơi! Thầy sao vậy? Em hỏi thiệt mà! -Vẻ mặt bình thản của Sica càng làm cho bọn nhóc cười nhiều hơn.

Sau màn bất tỉnh -bất đắc dĩ, thầy giáo đáng kính lồm cồm bò dậy quất vào mặt cô học trò ranh ma luôn làm thầy điêu đứng.

-Em đang nói nhảm gì đó? Cái tôi nói là thắc mắc về đề toán kia. Còn vấn đề chồng con của em làm sao tôi biết được!

-Ồh..Vậy mà thầy nói cái gì cũng biết làm em tưởng..thầy biết cái đó chứ! -Sica vờ gãi gãi đầu làm vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội.

-Em ngồi xuống..không được hỏi lung tung nữa. Từ giờ nếu ai có những câu hỏi vớ vẩn thì tôi sẽ cho lên phòng hiệu trưởng ngay. Nghe rõ chưa? -Gắng giọng.

-RỒ! -Lớp đồng thanh.

-Thầy, em có thắc mắc! -Sèo gơ tay

-Thắc mắc gì đấy? Ngoại trừ toán học ra thì những thắc mắc nhảm nhí khác đều không được hỏi tôi! -Thầy Han nói với giọng đề phòng.

-Vâng ạ. Đây là một câu hỏi về đáp số của một bài toán chia. Thầy chắc chắn sẽ có câu trả lời chứ?

-Tất nhiên. Gì chứ đồ Toán với tôi sao? Em đùa à? -cười khẩy.

-Vậy nếu không giải được thì thầy phải làm theo ý em đấy nhé! -Seo nháy mắt.

-Được. Em hỏi đi!

-0:0 bằng bao nhiêu?

-Ồh....

-Thấy chưa? Em nói mà, thầy lo làm theo yêu cầu của em đi! -nhóc Sèo nhếch môi.

-Từ... từ...0:0 = 0.

-Sai.

-Chứ bằng bao nhiêu? Em nên nhớ bất kì số nào chia hay nhân cho 0 cũng bằng 0. Em dốt Toán vậy sao? -giọng mỉa mai.

-0:0 = 1. Đó là đáp án chính xác.

-Tại sao? -hơi ngập ngừng. -Vì hai số giống nhau chia cho nhau ra 1 mà. Thầy không thấy 2:2, 3:3, 4:4 cũng đều bằng 1 sao?

-Ồh..-Chae Sok đơ tập hai trước lí lẽ của Seo Hyun.

-Thầy thua rồi, giờ thì làm theo yêu cầu của em. Em muốn thầy phải làm con vịt chạy xung quanh lớp học. Bắt đầu đi! -vẻ mặt nàng công chúa Seo Hyun vô cùng gian ác.

Có chơi có chịu, thua thì phải thi hành hình phạt. Thầy giáo đáng kính vứt bỏ hình tượng của mình mà làm con vịt kêu " Quạt...quạt..." vòng quanh lớp. Chưa hết đám nhóc còn tranh thủ dùng điện thoại đất tiền quay lại rồi post thẳng lên Internet.

-Xong rồi! Xí nữa thầy về cứ lên Youtube tìm từ khóa Chae Sok duck thì nó sẽ hiện ra nhiều kết quả lắm. -Sèo cười toe.

-Gì hả? Các em dám làm vậy à? -Thầy Han sững sờ trước thông tin vừa nhận được.

Còn đâu danh giá của giáo sư tốt nghiệp đại học Harvard...Còn đâu thầy giáo đáng kính của WANGUL...tất cả chỉ tại thói háo thắng của ông...

-À mà nhân tiện em nói giáo sư nghe, thật ra câu trả lời của giáo sư không sai đâu. 0:0 nó không có kết quả. Thành ra bằng 0 là đúng rồi! Hehe tại thầy không tin vào quan điểm của mình thôi! -Jessica bồi thêm câu khiến thầy Han quá shock chỉ còn biết quát lớn. -Seo Joo Hyun em lên phòng Hiệu trưởng ngay!

Seo Hyun tươi cười vẫy tay chào mọi người rồi bước đi giống như ngôi sao bước lên nhận giải Oscar vậy.

"Haizzz! Vậy là Seo Hyun trót lọt rồi, giờ thì tới mình. " - công chúa ngẫm nghĩ.

-Thầy ơi! Sao thầy không ngồi xuống cho đỡ mỏi chân. -Sica kéo Chae Sok ngồi vào bàn giáo viên.

6. Chương 6

Buổi học trôi qua trong yên bình...

....Kính...Koong...Kính...Koong...Chuông báo hết giờ vang lên...

Thầy Han thu xếp tập sách cho vào cặp táp, hai tay chống lên bàn lấy thể bật dậy.

...XOẠCH...

Một tiếng động lạnh lùng phát ra từ phía....sau quần thầy....

Đám học trò ngưng việc sắp xếp đồ đạc quay về phía tiếng động phát ra và nhìn thấy cái gì đó trắng trắng..hồng hồng ...

-HAHAHAHAHAH

-HEHEHEHEHE

-HÔHÔHÔHÔ

Han Chae Sok giậm tím mặt nhìn bọn học trò cười lăn lộn trên sàn phòng học mà cảm thấy núi lửa bùng nổ trong người.

-JESSICA JUNG~~ Em mau lên phòng hiệu trưởng!!! Ngay bây giờ!!!

Giống như ngôi sao Seo Huyn, “Nữ tài tử” Jessica cũng vui mừng hớn hở bắt tay các bạn học xung quanh mình như những ngôi sao bắt tay chúc mừng với các đồng nghiệp khi tên mình được xướng lên trong lễ trao giải.

-Bye Fany! Tớ đi trước nha!! Hẹn gặp lại cậu sau! -công chúa cười hí hửng bước ra cửa.

-Ừm..chờ tớ..tớ cũng sẽ đến mau thôi mà! -Tiff nháy mắt ra hiệu.

“Quái lạ. tụi nhóc này điên sao mà bị phạt lại mừng như vậy chứ? ” - nạn nhân suy nghĩ trogn khi đưa cặp táp che sau lưng bước ra khỏi lớp trong tràng cười chế giễu không ngớt của tập thể S1.

***** Hết giờ Toán là giờ Quốc Ngữ, và đây là “thời đại của Tiffany”.

...XOẠCH....ÀO...ÀO...

Cánh cửa kéo ra, cô giáo Quốc Ngữ bước vào và lập tức lãnh ngay xô nước từ trên trời xuống làm ướt nhẹp hết bộ đồ mới cầu cạnh mà cô mới “sắm”.

Chưa hoàn hồn sau cú được mời “uống nước” miễn phí thì phòng học S1 như nổ tung bởi tiếng hét kinh hãi của cô sau khi nhận ra thứ nước thum thum dính nhớp nhúa khắp người mình và những vật thể lạ lênh bênh trên nước là gì ...

Dĩ nhiên, nói gót hai người bạn nổi tiếng của mình, Diva Tiffany cũng vô cùng hạnh phúc khi tên mình được xướng lên.

Thậm chí nàng Nấm nhà ta còn “làm quá” hơn khi đứng dậy ôm chầm lấy những người bạn xung quanh, liên tục cảm ơn “lời chúc mừng” của đám nhóc tiểu yêu rồi trước khi ra khỏi cửa còn quay người tặng một cái “mi gió” cho “khán giả” trong ánh mắt rực lửa thiêu đốt của cô giáo Quốc Ngữ. Phòng Hiệu Trưởng...

-Wow!!! Fany unnie ah~~ Sao unnie lên đây nhanh quá vậy? Lập kỉ lục luôn đó!

Tiffany cười tí mắt trước ánh nhìn thán phục của nhóc em.

-Chuyện! Fany mà!! -“Phổng” mũi.

-Yah! Cậu tài thật! Lên nhanh còn hơn tớ nữa, tớ cứ nghĩ rằng phải cả vài giờ nữa mới gặp cậu chứ! -Sica đưa ngón cái khen ngợi.

-Chuyện! Fany mà lại! -Nàng Nấm lại phởn.

-E HỀM!!!

Giọng khàn khàn vang lên kéo ba cô nhóc khỏi cuộc chuyện trò nhìn về phía cô hiệu trưởng Lee Hyori.

-CHÚNG EM CHÀO CÔ ẠH!!! -Ba nhóc ngoan ngoãn cúi đầu.

-Các em có vẻ vui khi được lên đây gặp tôi quá nhỉ? Tôi đã nghe kể hết mọi việc rồi. Giờ thì ba em ngồi xuống đây nghe tôi hỏi.-HT Lee nghiêm giọng.

Ba nàng công chúa rụt rè ngồi xuống ghế đối diện.

-Tại sao các em lại quậy ngay trong ngày đầu tiên vào trường vậy hả?

-...

-Các em không sợ nội quy của WANGUI sao?

-...

-Hay là trường ta đối xử quá “nhân từ” với các em?

-..Thưa cô! -nàng Jess lên tiếng ý kiến.

-Chuyện gì?

-Dạ...Em định im...mà nghe cô nói câu “nhân từ” em nhin không được nên phải nói nè. Phải rồi, trường mình “nhân từ” ghê luôn! -Jessica bĩu môi.

-Hà hà...Tôi biết mà...Tôi cũng từng là học trò của trường này nên tôi hiểu tất...

-ỒH...-Ba nhóc ngạc nhiên nhìn cô HT đang cười toe.

-Đang muốn kiếm phếch đồ chứ gì?

Câu nói của Hyori đánh trúng tim đen của ba nhóc, ba nàng đành gật đầu.

-Har har har! Tôi biết mà. Thế muốn bao nhiêu phếch? -Cô HT vẫn vui vẻ.

-Một...Một là đủ rồi ạ! -Nàng Nấm lấp bắp.

-OK!

Hyori giữ nguyên nụ cười thích thú cầm bút dạ chấm ba chấm đỏ vào ba bảng hồ sơ trước mặt. -Giờ thì các em chờ ba quản sinh đến rồi nhận hình phạt nhé!

-Vâng ạ..-đồng thanh.

Thực sự cả ba nàng công chúa đều thực sự ngạc nhiên trước thái độ của HT mà trong mắt mọi người -là một người xinh đẹp, quyền rũ nhưng cực kì khó tính.

-Cô..cho em hỏi...Sao cô lại có vẻ vui vì chuyện của bọn em vậy? -công chúa rụt rè.

-Hahaha! Có gì đâu mà sợ dữ vậy? Tôi có ăn thịt các em đâu. Nói nhỏ cho các em biết, hồi trẻ tôi cũng từng muốn nhập nhóm “PWLadies” mà vi phạm rất nhiều lỗi! -Cô HT cười xòa.

-PWLadies? -Sèo tròn mắt.

-Ồ là ” Power - Win - Ladies : Những quý cô mang quyền lực chiến thắng” ý mà!!! -Hyori xoa đầu ba nhóc.

-Vậy ra...thời trẻ chắc cô cũng...dữ dội lắm hả? -Jessica không còn nghi ngại trước sự thân thiện của HT nữa mà hỏi thẳng/

-Ừm..Là vậy đó. Thực ra học sinh trong cái trường này chỉ dám quậy phá sau lưng giáo viên. Từ lúc tôi làm HT cho đến giờ chỉ có ba đứa trẻ mà tôi cảm thấy thú vị nhất là : Choi Soo Young, Sunny và Hyo Yeon . Ba đứa nhóc đó đã quậy “banh” cái trường này - nhìn bọn nhóc làm tôi nhớ đến tuổi trẻ của mình và giờ thì có thêm ba em.-HT lại cười. -Cô nói vậy làm bọn em có cảm tưởng cô già lắm rồi vậy. Hihi! -Tiff mỉm cười.

-Thì tôi già thật mà, tôi đã 32 tuổi rồi đấy! -Hyori tháo mắt kính.

-Vẫn còn trẻ

-Xin lỗi chúng tôi đến trễ! -Tiếng nói sắt đá vang lên cắt ngang câu nói chưa thành lời của Jessica kéo ánh nhìn của ba người trong phòng về phía cửa.

-Ah! Các em đến rồi à? Vào đây! Có việc cho ba em rồi đây! -HT Lee chỉ tay vào phía đối diện ba nàng công chúa.

-Có chuyện gì vậy unnie? -Yoong nhú mồm nhìn ba cô nhóc trước mặt.

-Chơi khăm, đổ nước bẩn vào người giáo viên. 1 phéch đổ vào sơ yếu lí lịch, tăng sáu tháng ở lại WANGUI và chịu sự quản giáo của các em trong 3 tháng. Giờ thì đến nhận “học trò” cho mình đi! -HT Lee búng lười cái “tók”.

Miss Kwon đánh ánh nhìn hơi hệt của mình sang cô công chúa tóc vàng, khẽ nghiêng đầu suy nghĩ gì đó, nhưng bất lực vì không thể nhớ ra đã gặp ở đâu . (mới hồi sáng mà quên rầu!!! Đáng trí quá! >.

” Lạy trời đừng cho cái con người bằng giá đó quản lí con!!! Làm ơn,nếu được con nguyện sẽ bắt Fany ăn kiêng trong một tuần ” -công chúa tóc vàng lẩm rầm khẩn vái. (Trời ạ! Khôn thể là cùng!!!)

-Sắp xếp sao ạ? -Tae Yeon nhìn Hyori.

(Chắc các rds nghĩ rằng Sica với Yul, Fany với Tae, Yoong với Seo phải không?

hehehe nhầm to rầu...Au sẽ không cho các shippers phởn quá lâu đâu!!! ^^).

-Ừhm...Jessica chịu sự quản lí của Tae Yeon, Tiffany do Yoong chỉ dạy còn Seo Huyn thì giao cho Black Pearls. Trước mắt cứ tạm thời sắp xếp vậy đi, có thay đổi gì thì unnie sẽ thông báo cho các em sau..Giờ các em có thể về lớp Còn “Tam đa” thì ở lại đây chị có việc muốn nhờ!

Sau cái phát tay của HT Lee, ba nhóc nhanh chóng chuồn về lớp. Yoona kéo cửa khóa lại cẩn thận rồi ngồi vào sofa.

Hyori cũng tiến lại ngồi đối diện.

-Yoona, em định chừng nào mới trở về hả? Gần đây cả nhóm đang phải vất vả che giấu cho sự mất tích của em đấy.

-Kệ đi unnie. Em muốn sự tự do ở đây.

Hyori đành lắc đầu thở dài nhìn sang Tae Yeon với vẻ mặt đầy mong đợi.

-Còn Tae Tae nữa! Các anh trai và pa-ma của em vừa liên lạc với unnie xong đấy!

-Vậy unnie nói gì ạ? -Tae bật dậy ngay.

-Thì unnie nói là em vẫn chưa đến đây, có lẽ em sẽ không đến làm việc trong học kì này và nếu em có đến thì...unnie sẽ thông báo cho họ ngay. -Hyori nhăn mặt.

-Hay quá! Cảm ơn unnie, Hyori unnie là số 1!!! -Tae phấn khích quay cuồng.

-Nhưng em không thể nào bỏ nhà đi mãi được...công ty còn nhiều việc lắm, mà..unnie cũng không muốn nói dối hai bác đâu..hay em suy nghĩ kĩ đi.. -Không bao giờ em trở về đó. Trừ khi Yul chịu trở về...thì em sẽ về...-Tae ra điều kiện.

-Em cũng thế! -Yoong cũng gật mạnh đầu.

-Haizzz! Còn em tính sao? -Hyori đưa ánh mắt le lói tia hy vọng mong manh nhìn Miss Kwon.

-Chị nghĩ em sẽ trả lời như thế nào? Có hay không? -Miss Kwon khiến cả căn phòng đông cứng trước giọng nói lạnh tanh của mình.

-...Nhưng cả hoàng thất..cả...thái hậu đều rất lo cho em...họ rất nhớ em...

-Em biết..nhưng em..chưa chuẩn bị tâm lí. -Miss Kwon dịu giọng.

- Là một thành viên trong hoàng thất..chị không thể cứ bênh vực em mãi được...Hoàng hậu vừa khiển trách chị đấy Yul ah~~ -Hyori gục đầu.

-Em xin lỗi! Nhưng...unnie cứ trả lời thực những gì unnie biết...không cần phải bảo vệ em đâu..em không muốn làm ai bị liên lụy cả...Đã quá đủ rồi. Thôi em mệt, về phòng đây!

Nói xong không kịp chờ ai phản ứng Miss Kwon đã đứng dậy bước ra ngoài và khuất nhanh sau cánh cửa bỏ lại ba người trông theo với vẻ mặt đờ đẫn.

—TBC—

P/S: Thân phận của ” Tam đa” đang dần được bật mí. Mọi người đoán được không? Lẽ ra au nên tiết lộ ở các chap sau, nhưng lỡ rồi thì...

Chap sau, au sẽ giải thích thêm về những mối quan hệ gia đình phức tạp trong fic..Mọi người tiếp tục cho ý kiến nha....ko có Comt mới là Au không post nữa đâu....Thanks!!! Good ten!!!

7. Chương 7

Ba nàng công chúa sau khi rời khỏi phòng HT thì chạy một mạch về lớp học.

Vừa ló mặt vào thì “Three Princess” như muốn khùng theo đám nhóc đang hú hét chào đón “ba người hùng” trở về bình an.

-Hey! Các cậu khá lắm! Tổ -Choi Soo Young tuyên bố: Kể từ ngày hôm nay , JESSICA - TIFFANY - SEOHUYN CHÍNH THỨC GIA NHẬP “PVGIRLS”. Có ai không phục không?

Cả lớp im lặng đồng tình (mà thực ra có cho tiền cũng không dám cãi!^^).

-Mấy đứa đi thông báo cho toàn trường đi! -Sunny ra lệnh cho đám đàn em, lập tức chúng chia nhau chạy khắp trường.

-Giờ chúng ta ra về, tối nay lễ kết nạp sẽ bắt đầu. 8:00pm các cậu tập trung tại vườn sinh vật phía sau khu vực A của chúng ta nhé. Nhớ phải tuyệt đối bí mật! -Hyo nói nhỏ vào tai ba nhóc rồi bỏ đi theo SooSun.

-Họ định làm gì vậy unnie? -Seo tò mò.

-Ai biết đâu. Thôi có gì tối nay cũng biết mà, chúng ta đi ăn tối. Trễ giờ rồi!

Tiffany nói xong kéo tay hai nhóc còn lại đi một mạch đến nhà hàng.

8:00pm....Tại vườn sinh vật.

Trong bụi cây thấp thoáng ba bóng người áo đen - trông hành động lén lút vô cùng gian tà.

-Hey! Ba người làm gì vậy hả? Sao tự nhiên mặc toàn đồ đen mà còn cột thêm cái khăn trên mũi nữa chứ?

-Sò từ đằng sau đột nhiên lên tiếng làm ba nàng nhảy dựng.

-SOOYOUNG!!! -đồng thanh. -Suyt...Nhỏ tiếng chút coi. Trốn đi chơi mà la làng vậy muốn “lạy ông tui ở bụi này” hở? -Hyo từ sau vừa trờ tới.

-Làm hết hồn!Sao xuất hiện như ma vậy chứ! Đồ quỷ! -công chúa xoa ngực trần an cái thứ đang nhảy hip hop bên trong mình.

-Đi thôi! -Sunny từ xa vẫy tay với cả nhóm.

-Đi đâu? -Tiffany tròn mắt.

-Đi đến Bar! -Soo nháy mắt tỏ vẻ bí ẩn.

-Ồ trong trường mà có Bar nữa á? -Sèo ngạc nhiên.

-Đi đi rồi biết. -Hyo nói câu gọn lỏn rồi chạy tới trước.

-Aishh! Cậu đang giỡn mặt với tụi tớ sao SooYoung? Chui xuống cái nắp hầm này á? -Sica bực tức chỉ cái cửa hầm ăn sâu vào lòng đất.

-Unnie nói là đến Bar mà, không lẽ ở dưới này? -nhóc Sèo cũng cáu không kém.

-Đã nói chui xuống thì chui xuống đi. Nói nhiều làm gì!

Soo buông câu gọn lỏn rồi đẩy Sica xuống cửa hang, từng người cũng bước xuống. Sunny là người cuối cùng, trước khi khuất dạng cô nàng còn kịp thò tay kéo nắp hầm che lại con đường bí mật.

Cả nhóm sáu nhóc an tâm nghĩ cuộc bỏ trốn này đã thành công..Nhưng không ngờ những hành động của cả đám đều lọt vào tầm nhìn của một..cơ sở người.

-Sao đây? Mình đi theo tụi nhóc luôn chứ? -người lùn lùn quay sang hỏi người cao hơn.

-...

-Unnie! Không đi là không kịp đấy! -người cao khác quay sang giục người cao nhất.

-Cứ từ từ...hãy để buổi lễ kết nạp hoàn tất đã. Chúng ta sẽ gom nguyên “ổ”, cứ chờ đấy đám nhóc! -một giọng lạnh lùng rít lên khiến hai người còn lại rùng mình. Dưới đường hầm

-Yeah! Tới rồi!!! -tiếng Sunny reo hò phấn khích chạy nhanh ra phía cửa ra.

Ba nàng cũng nhanh chân chạy theo và rồi há hốc mồm khi nhìn thấy quang cảnh trước mắt.

Một con tàu khổng lồ đang đậu phía xa xa, có hơn trăm người đang đứng thành hàng ngay ngắn trên bãi biển.

Hàng người cúi chào khi nhìn thấy cả bọn đang tiến đến.

-Sao? Chuẩn bị xong hết chưa? -SooYoung nhìn một thuộc hạ dò hỏi.

-Đại tỹ, xong rồi ạ.

-Vậy đám không được đi có làm ầm ĩ gì không? -Hyo tiếp lời

-Không ạ.

-Tốt! Chúng ta đi! -SooYoung đi trước leo lên chiếc thuyền cao tốc rồi vẫy tay cho năm người bạn.

Năm cô gái lập tức chạy đến, sau khi yên vị. Chiếc thuyền nổ máy chạy về hướng chiếc tàu.

Ba mươi phút sau khi tất cả đều ở trên tàu và con tàu đang chạy.

.....Trên boong trước.....

-Làm ơn khép miệng lại giùm cái. Có cần phải há hốc như vậy không? Ba người là Đại tỹ tương lai của WANGUI đấy, làm ơn giữ hình tượng giùm cái. -Soo Young nhú mày nhìn “Three Princess”.

-Hehe! Mới có vậy mà há hốc vậy, khi nhìn thấy địa điểm chắc các cậu ngất luôn quá! -Sunny lắc đầu phì cười.

-Ủa, chứ đây không phải là nơi tổ chức hả? -công chúa chứng tỏ mức độ “thiếu hiểu biết” của mình. -Tất nhiên. Đại sự vậy làm sao tổ chức ở đây được, chờ chút đi sắp đến rồi! -Hyo trả lời.

-Đại tỹ Sunny, đã đến cảng rồi ạ.

Tiếng thông báo của một thuộc hạ làm Sunny sức nhớ. Nở nụ cười toe, nhóc lùn kéo tay ba nàng ra gần lang cang tàu chỉ tới phía trước.

-Đó! Thấy đẹp không? Là địa điểm tổ chức đấy!

-WOW!!! FANTASTIC!!! -ba đôi mắt mở to hết cỡ nhìn hòn đảo xinh đẹp sáng rực ánh đèn phía trước.

Tàu cập bến, bỏ mặc đám đàn em xuống tàu. “PVGirls” leo thẳng lên chiếc Mercedes Benz-E Class 7 chỗ màu bạc sang trọng.

-Đến chỗ cũ! -Sunny nghiêm giọng.

“Three Princess” này giờ vẫn bỏ ngõ trước những điều lạ lùng xung quanh.

-Đây...đây...là đâu vậy? -công chúa lắp bắp.

-Đảo PVLand, đây là hòn đảo du lịch do con người xây dựng. Nói cách khác thì nó là hòn đảo nhân tạo. -Hyo giải thích.

-Tại sao lại là PVLand? -Seo Hyun cũng tò mò.

-Hồi này chắc các cậu cũng nhìn thấy chữ PVLand đổ bằng cát đỏ ở vùng biển gần sát bờ mà. Đó là dấu ấn khẳng định hòn đảo này của “PVGirls”. -Sunny xé bịch snack chìa cho Soo Young - Ăn không Soo?

Soo Young lắc đầu từ chối.

-Cậu biết tớ không thích ăn vặt mà.

-Ồ vậy hòn đảo này của các unnie hả? Các unnie chắc tốn nhiều tiền xây dựng nó lắm ha.

-Kaka! Hòn đảo này do nhà Hyo xây đó. À quên chưa giới thiệu với các cậu, Hyo Yeon là tiểu thư của tập đoàn thiết kế-xây dựng xuyên lục địa: NewLand. Tập đoàn NewLand là nơi tập trung những kiến trúc sư nổi tiếng và tài năng nhất thế giới. Nhà cậu ấy từng xây dựng nhiều công trình kiến trúc nổi tiếng lắm đấy! Cậu biết tháp Eiffel ở Paris là do ai xây không? -Soo Young hếch mũi tự hào.

-Woa!!! Do nhà Hyo xây hả? Ngưỡng mộ thật đấy! -Nàng Nấm tròn mắt thán phục.

-Không. Là do kĩ sư người Pháp Gustave Eiffel xây đấy! -Sò tỉnh bơ trả lời trong khi cả đám trong xe ôm bụng cười rần rần trước bộ mặt ngây ra của cô Nấm. Sau một hồi để cho đại não phân tích thông tin thì Fany cũng nhận ra rằng chuyện thằng cha kĩ sư người Pháp nào đấy đã xây tháp và tập đoàn NewLand chẳng có liên hệ gì với nhau cả.

-Vô duyên. Lãng xẹt, vậy có liên quan gì đâu? -Fany nhú mày cố tìm điểm giống.

-Ồ thì có liên quan gì đâu. SooYoung trêu cậu thôi mà. Nấm ú- ngốc nghếch. -công chúa cốc nhẹ vào trán Fany.

-Yah! Cậu ngon thiệt, dám chọc tớ hả?

Tội nghiệp Fany, sau một hồi nghe lí giải mới biết mình bị đem ra làm trò cười này giờ. Tức tối cô nàng chồm qua nhéo mạnh vào vai Sò.

-Đau..đau..đùa chút thôi mà. Giờ tới phần giới thiệu của Sunny, cậu ấy là cô út của Chủ tịch Quốc Hội: Lee Soon Joo. Mami Sunny là... -Umma tớ là Park Jing Hee - nữ tỷ phú chứng khoán đứng đầu Châu Á. Hãnh diện chưa..hehe

Ba nhóc lại tròn mắt trước gia thế của hai cô bạn mới quen.

-Vậy còn cậu? -Fany nhìn Soo.

-Tớ..là Choi Soo Young, con gái thứ hai của của ngài Nghị Trưởng Mỹ, “cục cưng” của Choi phu nhân - người chỉ phối các khu trung tâm mua sắm lớn ở US’UK....

-Và anh trai cậu là Choi Si Won...-Fany tiếp lời.

-Ồh..biết luôn hở? -Soo ngạc nhiên.

-Nhóc shikshin cao kều..nhớ tớ không? Mushroom mà hồi nhỏ chúng ta hay giành ăn Chocolate đó!

Sau lời gợi ý của Tiff, SooYoung cau mày, nhăn trán, chống cằm suy tư rồi Á lên một tiếng làm cả đám giật nảy mình.

-Á! Nhớ rồi..Nấm ú! Keke là cậu đó hả? Hồi đó cậu ú quá còn giờ thì đẹp rồi nên tớ nhìn không ra..Hehehe ..Sorry ...

-Aigoo~ Vậy mới nhớ đó...Sao càng lớn cậu càng ốm nhom mà cao tổng ngồng vậy? Bộ về Hàn bị bỏ đói sao?
-Tiff trêu Soo.

-Bỏ đói gì đâu, tại tự nhiên càng lớn tớ càng chán ăn, thành ra ốm nhom vậy nè!

-Đến rồi ạ! -tiếng người tài xế vang lên.

Sáu nhóc bước xuống, “Three Princes” phấn khích khi nhìn thấy bảng hiệu trước mắt.

-Trời ơi!! Em nhớ không khí này quá!!! Mau vào thôi!! -Seo kéo tay chạy nhanh qua cửa.

Quán Bar Pirates mà cả đám nhóc “đại náo” tối nay là một Night Club lớn và hoành tráng. Lễ đương nhiên vì PVLand là đảo du lịch nên những thứ ở đây đều rất xinh đẹp và đặc biệt.

Bên trong Club buổi tiệc đã bắt đầu sau khi lễ “ra mắt” thành viên mới của “PVGirls” hoàn tất, cả đám học trò WANGUI đều quây hết mình.

-THÔNG BÁO! Bây giờ là 9:05pm, chúng ta còn 1 giờ nữa để vui vẻ và đúng 10:00pm tất cả phải có mặt trên tàu của TÔI. Chúng ta phải đảm bảo có mặt tại Kí Túc Xá trước khi ba “Hắc Thần” đi kiểm tra. Nghe rõ chưa? -Soo Young hét lớn vào Mic.

-RỒ!!!! -Cả Club hét vang đáp lời.

Tất cả lại lao vào nhảy nhót, uống bia, rượu thỏa thích bù lại những ngày tù túng trong trường.

Từ giữa sàn nhảy chợt xuất hiện ba dáng người với cách ăn mặc sành điệu và sexy vô cùng. Một trong hai đội mũ lưỡi trai cột tóc cao, hai cô gái còn lại trùm mũ áo khoác Hoodie lên đầu, đeo cặp kính mát.

-Ếh!!! Nhìn ba em gái kia hot thật đấy! -một cậu quý tử chỉ trỏ cho đám bạn mình. -Wow!!! Sexy thiệt nha!!! -cậu nhóc khác đưa tay chùi mép.

Vẫn không thèm để ý đến lời xỉ xầm về mình ngày một nhiều hơn, các cô gái đứng đưng bước qua sàn đi về phía dãy bàn VIP trong góc.

Tự động kéo ghế ngồi xuống, cô gái đội mũ lưỡi trai gác chân lên bàn. Hai cô gái còn lại đứng khoanh tay nhìn “PVGirls”.

-Các cô là ai? Chúng tôi có mời các cô đến bàn này sao? -Sica khó chịu. -Câm rồi à? -công chúa bắt đầu cáu.

-..

-Tôi hỏi lần nữa các cô là ai? Đừng chọc chúng tôi cáu lên, có biết tội này là ai không hả? -Sunny bật dậy.

-...

-Aishh! Mấy con nhóc này chán sống rồi à? Tao hỏi đến đây làm gì? -Hyo cầm chai rượu giơ lên cao

-..Bất đám học trò chạy trốn về chịu phạt..

Cuối cùng thì cô gái đội mũ lưỡi trai cũng lên tiếng, SooSunHyo lập tức bật dậy khi giọng nói đánh thép kèm hơi lạnh lướt qua không khí bàn mình.

-Cô...cô...là...ai...? -Sunny hỏi, giọng run run.

-Đoán thử xem.

Lại cái giọng khiến người nghe nổi gai ốc.

-M.i.s.s...K.w.o.n...-Sica lấp bắp cuối cùng thì sáu cô nàng cũng nhận ra ai đang ngồi trước mặt.

-...

“Làm sao đây hả?”

“Ai biết đâu..”

“Tính sao đây? ”

“Đếm 1, 2, 3 rồi chạy nha...”

Cả đám nhìn nhau trao đổi câu chuyện qua ánh mắt.

- Định trốn sao? Nhắm chừng các cô có thể thoát khỏi căn phòng đông nghẹt người này không?

Miss Kwon gác chéo chân. Hai người còn lại là Yoona và Tae Yeon cũng kéo ghế ngồi xuống.

-..Cô...cô muốn gì...? -Fany dùng hết sức rặn ra câu hỏi lằng nhách.

Miss Kwon quay sang nhìn Tae Yeon, nhận được cái nhìn ngụ ý, “đa nghi” gật nhẹ đầu, vẫn giữ giọng đều đều, vẻ mặt nghiêm túc.

-Trong cả Club này chỉ có sáu người biết chúng tôi đến đây. Bọn tôi biết ai là người cầm đầu cho cuộc trốn chạy này, nếu các cô đồng ý ra lệnh cho tất cả quay về thì có lẽ tụi này sẽ nhẹ tay cho..

-Còn nếu không thì sao? Tại sao chúng tôi phải sợ cô? Trong đây có hàng trăm người, cô liệu chống cự lại tất cả không mà nói kiểu đó hả? -Tiffany trừng mắt với Tae Yeon , ngoài Miss Kwon cả trường đều sợ ra thì cô Năm cũng chẳng sợ ai cả.

-Đúng thế! -Năm nàng a dua theo.

-..Tranh tài không? ..-Miss Kwon vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, kéo sụp mũ xuống.

Tiffany và cả đám im bật khi nghe cái giọng đáng sợ ấy cất lên.

-..Chia ra hai nhóm thi nhảy, bên nào được nhiều sự yêu thích hơn thì thắng...Nếu chúng tôi thắng, các cô phải ra lệnh cho toàn bộ học sinh trở về trường...và sáu người sẽ chịu hoàn toàn mọi hình phạt cho việc vi phạm quy định lần này. -Yoona giao luật.

- Chúng tôi cần hội ý.-Soo đặt điều kiện rồi kéo cả đám tụ lại sau cái gập đầu của Yoona.

-Sao? Chơi không? -Soo rù rì với cả đám.

-Ngoài “Dance Queen” Hyo Yeon thì còn ai biết nhảy? -Sunny hỏi.

-Seo Hyun và Sica...Tớ chỉ giỏi khoản đua xe thôi. -Fany đề cử.

-Hai cậu dám nhảy không? -Hyo nhướn mày.

-Sao lại không chứ, tớ và Seo Hyun là ” Dance Princess” ở Mỹ đấy..Để xem ba người đó có cái gì? Quần sinh mà đòi thi nhảy với dân chuyên nghiệp chúng ta ư? -Sica cười khẩy. -Chúng tôi chấp nhận thách đấu. Nếu chúng tôi thắng thì ba người phải trở về trường ngay lập tức. Sự việc tối nay xem như không có gì xảy ra. Ok? -Sunny nhìn “3 Hắc thần”.

-Hay lắm. Bắt đầu thôi! -Tae cười to, hai nhóm bước ra sàn.

8. Chương 8

Trên boong tàu...

-Aish!!! Không thể tin là chúng ta lại phải nhục nhã lếch thếch kéo nhau ra về như vậy. Bao nhiêu năm tung hoành ăn chơi của em..Híc...híc...-Seo Hyun tức tối la hét âm trời.

-Sao tớ lo quá, tội trốn khỏi trường không phải là tội nhẹ đâu..Cả trăm đứa cùng ăn chơi phè phỡn mà ngày mai chỉ có sáu chúng ta gánh hậu quả thôi...Không biết hình phạt nào sẽ giành cho tội mình nữa...-Sunny ôm gối.

-Nhưng..không ngờ họ lại có kĩ năng cao như vậy...Ngạc nhiên thật đấy Sica nhỉ?-Hyo nhìn sang công chúa tóc vàng đang ngồi suy nghĩ mên mẩn.

” Trong ba người bọn họ thì cái con người đáng ghét đó lại có khả năng nhảy giỏi nhất. Tại sao một người hồ hững như cô ta lại có hứng thú trong lĩnh vực này nhỉ?

Những động tác của cô ta thực sự rất nóng bỏng, cả với thân hình gợi cảm ấy thì...”

-Sica! Sica ! Đang nghĩ gì vậy? -Tiffany quơ quơ bàn tay trước mặt công chúa kéo cô nàng ra khỏi mộng mị.

-Gi? Cậu hỏi gì?

-Cậu thấy sao về cuộc thi hồi này? -Hyo cầm những ly cocktail đưa cho mọi người.

-Ừm...Tớ phục.

-WHAT???

Năm cô gái trẻ đồng loạt phụt thứ nước đang ngậm trong miệng mà quát lên.

-Cậu...nói...gì vậy? Cậu thua nên mê sảng hả? -Sunny sờ trán Jess.

-Seo Hyun, em xem giúp xem tại chị có vấn đề không mà nghe cái gì lù lù búng quá vậy? -Sò nghiêng nghiêng tai.

-Đủ rồi! Tớ nói thật đấy, chúng ta thua họ là đúng rồi. Họ biết nhảy, cả ba đều biết nhảy và cách nhảy của họ bài bản chứ không lung tung như chúng ta. Họ biết cách kết hợp ăn ý và mỗi người đều có sức hút riêng của mình. Tớ thực sự phục kết quả này. -Sica xụ mặt.

-Tớ cũng thấy vậy đấy! Tớ ủng hộ cậu Sica. Khoảng cách giữa chúng ta với họ quá xa. -Hyo an ủi.

-HAZZZZZ!!!

Cả sáu cô gái “PVGirls” nhìn nhau thở dài, không biết ngày mai cái gì sẽ chờ đợi họ đây. Sáng hôm sau, cả buổi sáng “PVG” trôi qua trong tâm trạng lo lắng, hồi hộp. Nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Trưa....cũng thế.

Chiều....Trong giờ Ngoại ngữ, trong khi giáo viên đang dạy thì..

...Knock...knock...knock...

Tiếng gõ cửa vang lên, cô Han Min dừng việc dạy học nói vọng ra ngoài.

-Mời vào!

Cả lớp đứng bật dậy khi nhìn thấy Tae Yeon với vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm khắc bước vào.

-Xin phép cô cho SooYoung, Sunny, Hyo Yeon, Jessica, Tiffany và Seo Hyun nghỉ tiết học này theo lệnh của HT.

Đám nhóc nhìn biểu cảm của Tae Yeon thì đã biết cầm chắc cái chết rồi nên trong bụng thầm nằn nỉ cô Han Min không đồng ý. Nhưng....Có vẻ thì thâm trong bụng nên cô Han Min không nghe được.

-Vâng. Các em mau đi theo quần sinh Kim đi.

Sáu nhóc lục tục bước ra ngoài tò tò theo Tae Yeon.

———o0o———

Dưới sân trường, Miss Kwon và Yoona đã đứng đợi sẵn.

-Đến rồi đây. Chúng ta bắt đầu chứ? -Tae hỏi Miss Kwon.

Gật đầu

-Các cô đã vi phạm nội quy của trường là trốn khỏi phạm vi cho phép vì thể hình phạt cho sáu người là cấm túc ba tuần, mỗi tối vào 8h phải đến trình diện. Chưa hết, sáu người sẽ chia thành hai nhóm thực hiện hai công việc: Dọn dẹp nhà vệ sinh trong một tháng và tưới cảnh cho toàn bộ vườn trường. -Yoona kết thúc hình phạt và chìa ra một nắm thăm.

-CÁI GÌ? -sáu cái miệng phát huy hết công suất.

-Toàn...toàn...toàn...trường...àh? Nhiều...cây vậy...chừng nào mới xong? -Soo ngỡ ngàng.

-Chừng nào xong thì thôi. Giờ các cô bốc thăm chia nhóm đi. Thăm có chữ đỏ thì vào nhóm tưới cây, thăm trắng thì dọn vệ sinh. -Tae chỉ vào nắm thăm trong tay Yoong.

“Cầu trời con thăm trắng, Amen, Mô Phật, Lạy thánh Ala ” -Sica khấn tùm lum, kệ trúng ai thì trúng.

“Thăm trắng là con ăn chay cả tháng luôn àh” - Fany.

“Thăm trắng, thăm trắng..” -Seo

Tuy hình phạt dọn Toilet là kinh khủng đối với các tiểu thư ăn ở không này nhưng nhìn diện tích khổng lồ của khuôn viên sân trường thì dám chắc cái chữ kinh khủng đó cũng chẳng ăn nhằm gì.

Thế mới có chuyện “Three Princess” nhà ta lo lắng cầu trời khấn Phật, nhưng có lẽ trời hôm nay nhiều mây nên những lời cầu nguyện ấy không kịp đến tay Phật trời, thành ra....

-Thăm đỏ, nhóm 2: Jessica, Tiffany, Seo Huyn. Còn lại là nhóm 1, kể từ hôm nay, tiết cuối mỗi buổi chiều các cô sẽ được nghỉ. Giờ thì mau bắt tay vào công việc. -Yoong nghiêm giọng.

-Có sức chơi thì có sức chịu! -Tae để vào một câu chạm tự ái quá sức.

-Làm thì làm, sợ ai chứ! -Fany liếc Tae.

Cả đám chia tay nhau.

-Ba cậu đi bảo trọng nha! -Sica nắm tay ba nhóc SooSunHyo.

-Các cậu ở lại toàn thân! Híc...híc...-Ba nhóc kia cũng nắm tay ba Princess.

-Các cô làm trò gì vậy? Làm như chia tay ra trận vậy, mau làm việc. NOW! -Tae quát lên làm đám lùn cao hoảng hồn vọt lẹ lên lầu.

Còn lại ba nàng công chúa cũng bắt tay vào công việc.

Sica lo phần chăm sóc cây khu A - thuộc quyền quản lí của Miss Kwon.

Fany khu B - Tae Yeon.

Seo Huyn khu C - Yoona.

Tại khu C

-Nếu mệt thì vào nghỉ đi nhóc, làm quá sức ngất xỉu thì tôi không chịu trách nhiệm đâu.-Yoona ngồi trong bóng mát nhìn Seo.

Hơi ngạc nhiên vì sự thay đổi thái độ nhanh chóng của Yoona nhưng lòng kiêu hãnh một công chúa không cho Seo chấp nhận dù mệt muốn đứt hơi. -Không sao, tôi vẫn ổn.

Yoona đành lắc đầu trước cô học trò bướng bỉnh.

Tại khu B

-Yah! Cô làm ăn kiểu này đó hả? Tin tôi đuổi việc không? -Tae quát ầm lên khi thấy một vài chiếc lá còn chìa ra khỏi “công trình” nàng Nấm vừa tưới xong, đây là cơ hội cho cô “đi” cô học trò ngang ngạnh, hay trả treo này.

-Ngon đuối đi, tôi cũng muốn vậy lắm! -Năm cũng đâu có hiền.

-Tôi nói không nghe hả, mau tĩa lại koi!

Tiff ngoẹo cổ chán nản, xách kéo chạy qua cây bonsai bắt đầu cắt lại.

-Yah! Cắt cái kiểu đó thì trụ lá hết còn gì!

-Tôi thích thế, làm gì nhau?

Cứ thế, không khí khu B ồn ào náo nhiệt trong tiếng tranh cãi.

Tại khu A.

Trong khi công chúa lo lắng Miss Kwon sẽ làm khổ mình như Tae Yeon làm khổ Fany, nhưng không.

Suốt từ khi bắt đầu công việc cho đến giờ, Miss Kwon vẫn ngồi yên đọc sách, chốc chốc dùng ngón trở nâng kính lên ngang tầm mắt.

“Aish!! Phải cô ta không vậy? Con người đáng ghét này mà cũng biết đọc sách sao? ”

....Cách..Cách...Cách...Tiếng kéo nhấp vắn đều đặn vang lên.

” Cuộc sống cô tẻ nhạt vậy sao? Hết lạnh lùng với mọi người rồi còn thêm thói quen đọc sách..”

....Cách..cách...cách....

“..Chả trách không có bạn..à mà thứ người hờ hững như cô ai mà thêm làm bạn chứ..”

..Cách..cách...Áhhhhhhh...

Tiếng hét cá heo vang lên khi công chúa vừa cắt vừa suy nghĩ nên hậu quả là nhấp vào tay..

Máu chảy xối xả (hơi quá!! ^^), công chúa ngồi phục xuống tay cầm ngón tay đang chảy máu meo xệch miệng..

-Hu..hu..hu..đau quá à!!!

Miss Kwon vẫn chăm chú đọc sách.

-HU..HU...HU ...ĐAU QUÁ AHHHH

Vẫn không thèm để ý.

Tức tối công chúa quên luôn khóc, tay cầm ngón tay chảy máu chạy thẳng lại chỗ con người vô cảm kia chọt thẳng vào giữa quyển sách.

ngẩn lên

-Tôi bị chảy máu rồi! -công chúa làm nũng -chắc hẳn bất kì chàng trai nào cũng đều đổ gục trước cái vẻ mặt nhăn nhăn, hai má phồng lên,cái miệng chu chu đáng yêu một cách kì lạ kia.

cúi đầu lại vào quyển sách

quê độ

-Yah! Tôi nói là tôi bị chảy máu nè! -Sica la to.

im lìm

Chán nản, bó tay, thất vọng trước con người vô cảm trước mặt, công chúa đành kiếm đại trong túi miếng urgo dán vào vết thương (Quốn ghê! Có mà này giờ không xài!!!Pó tay!)

Tiến lại cái cây đang tĩa dở với hai bàn chân dậm bình bịch xuống nền sỏi, công chúa nguyên rửa con người tệ hại ngồi đọc sách ở kia không tiếc lời.

“Đồ đáng ghét. đồ lạnh lùng, đồ vô cảm, vô nhân đạo. vô nhân tính. vô...vô....duyên...” Hậm hực cầm cái kéo lên tiếp tục “sự nghiệp” cắt tĩa.

Lâu lâu lại vang lên tiếng “óe” hay “áh ” khi ngón tay bị thương chạm vào tay cầm kéo. Công chúa thương cho số phận của mình, ở nhà toàn ăn- ngủ-chơi (nghĩa đen nha!!) đến đây phải lao động khổ sai, đã vậy còn gặp phải “cai ngục ” thứ dữ nữa chứ, đời cô coi như tàn..

...Kính ...Koong...Kính....Koong....Chuông báo hết giờ vang lên...

Công chúa mừng rỡ hét toáng lên rồi quăng kéo chạy lại lấy túi xách phóng một mạch về kí túc xá.

Uống hộp sữa thay cho bữa tối, tắm táp xong, thay đồ leo thang lên giường đánh một giấc. Thực sự cô đã quá mệt mỏi sau hai giờ “lao động chân tay” này rồi. Cầu mong ngày mai sẽ là ngày tươi sáng hơn...

—TBC—

P/S: Oáp...bùn ngủ quá....Tuần này Shake kt 5 môn chính rồi....Chắc xong đám kt này mới post tiếp cho cả hai fic luôn quá..Good Ten mọi người!!! ^^

9. Chương 9

Hoàng gia Đại Hàn mang họ Lee, Hiệu trưởng Lee Hyori là chị họ Thái tử đương triều; Lee Soo Man-HT trường SoShi là chú họ xa của Thái tử lẽ dĩ nhiên Lee Soon Kyu là em họ. Lee Hong Ki - trưởng lớp S1 -WANGUI cũng là em họ Thái Tử.

Ngoài ra, Hoàng hậu Noh Hae Na có một người anh trai là chủ tịch tập đoàn Khách sạn “Paradise” danh tiếng cả Châu Á. Chủ tịch Noh có hai người con trai là Noh Min Woo và Noh Min Ho.

Không phải tự nhiên mà au giới thiệu dài dòng về những hoàng thân quốc thích này bởi vì chính từ những chi tiết trên sẽ có những tác động rất lớn đến diễn biến câu chuyện.

—————0o0—————

” Tam Hắc Thần” -còn được biết đến với cái tên “Tam Đa” là ba vị quản sinh trẻ tuổi, tài năng của WANGUI.

Người thứ nhất : Im Yoona : là người nhỏ tuổi nhất trong số “Tam Hắc Thần” . Tính tình nghiêm khắc nhưng khi tiếp xúc ngoài giờ làm việc thì cô lại là người vô cùng dễ chịu, hài hước, đáng yêu.

Khả năng của cô là có cặp mắt “cú vọ” có thể nhìn xuyên bóng đêm để phát hiện những học sinh đang ản núp ở bất kì góc tối nào với âm mưu trốn khỏi WANGUI.

Cô có thể khiến những người xung quanh nghe theo ý mình với sự vui tính pha chút nghiêm khắc. Im Yoona cai quản khối C: những “quái nhân” cấp độ 1.

Người thứ hai: Kim Tae Yeon: Với chiều cao khiêm tốn nhưng Tae Yeon luôn biết cách điều khiển người khác răm rắp làm theo ý mình.

Là một người có tính cách gần giống Yoona : Luôn nghiêm nghị trong công việc nhưng lại khá hòa đồng -theo một mức độ vừa phải.

Sở trường của cô chính là như một chiếc máy kiểm tra mức độ dối trá của người đối diện. Chưa có một lời nói dối nào có thể qua mặt được Tae Yeon.

Và những “nạn nhân” đắc tội với cô sẽ chịu những hình phạt nặng nề -đúng nghĩa. Tuy vẫn còn chút hiền lành còn sót lại nhưng dám chắc đám nhóc nhà giàu trong trường vẫn rất kiên nhẫn Tae Yeon. Là quản giáo kiểm soát khối B : những “tiểu yêu ” cấp độ 2.

Người thứ ba- Cũng là người cuối cùng: là thủ lĩnh của “Tam Hắc Thần”, là người luôn khiến toàn trường kinh sợ và dè chừng nhất: Miss Kwon / Black Pearl.

Không ngoa nếu nói Black Pearl là thủ lĩnh “Tam Hắc Thần”-là “Ác thần” của WANGUI. Thái độ lạnh lùng, nghiêm khắc đến đáng sợ của cô khiến ngoài đám học trò không dám cãi lời mà đến cả các nhân viên trong trường -dù hung tàn nhất cũng phải co rúm trước cái trừng mắt sau cặp kính cận hay cái cau mày khó chịu của cô.

So với Tae Yeon và Yoona, Miss Kwon đáng sợ hơn rất nhiều. Tuy nhiên, cô lại là người có sức hút nhất nhóm; gương mặt lạnh, thái độ hờ hững -xa cách, vẻ mặt khó chịu -ngghiêm khắc; giọng nói đanh thép và cái uy vô hình tạo thành nét quyến rũ chung của cô.- điều đó khiến đám nam sinh nghịch ngợm trong trường luôn tìm cách lấy lòng, tán tỉnh Black Pearl - dù từ khi đặt chân qua cổng trường cho đến giờ cô chưa từng nở một nụ cười -dù là cười mỉm mà chỉ đơn giản là cái nhếch môi nhẹ rồi sau đó lại trở về vẻ mặt lạnh tanh thường thấy làm cho người xung quanh khó đoán được thái độ của cô là gì.

Thêm nữa, từ Yuri luôn tỏa ra hơi lạnh - lạnh giá như băng. Có lẽ điều này lại góp thêm sự bí ẩn, kích thích trí tò mò của người đối diện để rồi sau đó những người này lại rơi vào mê cung mờ ảo tạo ra bởi chính sự tò mò của họ.

Ngoài sự thông minh sắc sảo, điểm mạnh của Miss Kwon trong “công cuộc” quản lí đám học trò “nghịch như quỷ” làvô tận.

Kết hợp với hai tài năng thiên phú Tae Yeon và Yoona phải có Miss Kwon để hai chữ “hoàn hảo” được trọn vẹn với khả năng đoán được suy nghĩ của người khác (khi có khi không!); lường trước những hành động mà người đối diện sắp làm (cụ thể: đoán được suy nghĩ của Soo Young trong Club Pirates) hay chỉ đơn giản là khiến người khác phải lon ton chạy theo mình.

Tóm lại, thì chưa có ai cả gan + can đảm+ dũng cảm chống lại lời nói của Black Pearl -dù cô rất ít nói (cũng may! ^^). Thái độ hờ hững , đứng đưng trước mọi vấn đề xung quanh góp phần làm cho số lượng “vệ tinh” , những cái “đuôi” bám theo cô ngày càng tăng với tốc độ chóng mặt.

Thật lạ khi một người khó gần như vậy lại có nhiều người “để ý” như thế. Mà thôi kệ! Nhờ tính cách đó mà Miss Kwon trở thành “sếp xòe” của khối A. Gồm những nhân “bất trị ” phải gọi là “yêu quái ” chứ không đơn giản là những con “tiểu yêu” như hai khối kia. Giới thiệu cũng giới thiệu xong rồi! Giờ thieback diễn biến câu chuyện nào!

....Tuần đầu tiên trong năm học trôi qua..

Ai nấy bận rộn với công việc của mình, giáo viên bận rộn với việc giảng dạy, đám học trò “yêu quái” bận rộn với những “kế hoạch” quậy phá, “Ba hắc thần” lại bận rộn trong công cuộc “thu phục yêu ma”.

Trên hành lang giám thị, Tae Yeon, Yoona và Miss Kwon sánh bước bên nhau. Đám học trò “biết điều” cúi chào mỗi khi ba nàng lướt qua.

Yoona nhịp nhịp cây roi - thứ vũ khí quen thuộc của các quản sinh. Tae Yeon thả lỏng bàn tay cầm hộp phấn. Khác với cách xử lý của Yoona là tặng vào tay hay butt bọn nhóc bướng bỉnh rồi. Tae chỉ chuyên trong nhiệm vụ nhắc nhở , răn đe, cảnh cáo.; khi thấy một hành động mờ ám nào đó thì...

...Vút....vút....vút.....những viên đạn phấn sẽ làm cho những mưu đồ mờ ám biến mất. Và đó là thứ “vũ trang” cộp mác Kim Tae Yeon.

Trái với xu hướng bạo động của hai người bạn, Miss Kwon theo xu hướng “bất bạo động”. Quân tử động khẩu, bất động thủ” là phương châm của cô. Black Pearl chỉ cần “khẩu” chứ tuyệt đối không cần “thủ”.

Thứ vũ khí bí mật mà cô thường dùng để trị đám học trò quậy phá - cũng là thứ chúng e dè nhất khi nhìn thấy đó là ánh mắt và giọng nói “đạn lạc”.

Chết...chết...lạc đề nữa rồi...quay lại lần nữa nào...

Ba nữ quản sinh xinh đẹp bước dọc hành lang....

-Woa!!! Mới có một tuần mà đám nhóc này đã quậy đến mức này rồi! -Tae than vãn.

-Em phải công nhận là tụi học trò này lắm trò thật, hết trốn đi Bar đến mang rượu vào trường rồi còn ăn uống hát hò um sùm...Haizz..chắc chúng ta phải nghiêm khắc hơn!! -Yoong nhăn trán tìm đối sách.

-Đó..cũng em không à..Lúc nào cũng đưa ra sáng kiến để rồi chính mình lại làm hỏng nó bằng sự thân thiện, gần gũi với đám nhóc này...-Tae cốc vào đầu Yoona.

-À mà cô học trò Tiffany của unnie dạo này sao rồi? -Yoong hỏi thăm.

-Cái gì mà “của unnie”...làm ơn thay đổi cách dùng từ giùm cái..Nhắc đến phát tức, người đầu mà lì lợm thấy ớn..nói câu nào là cái câu đó, nhiều khi chưa nói đã cãi..Chắc nhà trồng cái.. Còn em thì sao? Cô nàng SeoHyun đó trông có vẻ hiền lành nhỉ? -Tae nhíu mày.

-Không dám đâu unnie, cô nhóc đó trông bề ngoài hiền lành vậy chứ cũng chẳng kém gì Tiffany đâu, tuy không cái xon xỏ như Tiffany nhưng cứ lằm lằm lì lì nói gì cũng không chịu nghe, toàn làm ngược lại yêu cầu của em. Cô nhóc chỉ làm theo ý mình, em chán quá nên cũng mặc kệ...

-Còn cậu thì sao hả Yul? -Tae nhìn sang người im lặng bước đi này giờ.

-Chẳng sao cả -Miss Kwon vẫn chăm chăm nhìn về phía trước. - Ồ cũng lạ ha, nhìn cô nàng tóc vàng ấy bướng bỉnh vậy mà cũng hiền..không làm khó dễ như hai cô nhóc kia.. -Tae gục gặc đầu.

Trong thâm tâm Miss Kwon muốn la làng cho nhóm bạn mình biết con nhóc tóc vàng ấy ngang ngạnh ương bướng đến mức nào đã thế còn phiền phức luôn tìm cách phá rối cô nhưng không thể nào thốt lên được vì tính cách của Miss Kwon là không thích nhận xét người khác.

Black Pearl im lặng để chờ cho đến khi Tae Yeon tự nhận ra tính cách của Jessica thì...

-Xin lỗi đại tỷ...em..em không cố ý...mong đại tỷ bỏ qua cho ạ...Hu..hu..hu..

Tiếng khóc lóc ngoài sân trường vang tới tai ba giám thị khiến Tae Yeon bước nhanh đến.

-Aish!! Lại có chuyện nữa..sao cái đám học trò này chỉ biết ăn rồi gây chuyện không vậy?(chứ còn biết làm gì nữa đâu! =]) -Yoong than trời tiếp bước.

TaeYoong sững lại khi nhìn thấy cảnh trước mắt.

Nhìn nàng công chúa tóc vàng đang đứng khoanh tay nhìn thuộc hạ “tấn” cho hai cậu nhóc đang nằm dài dưới đất mà Tae Yeon muốn rút lại lời nhận xét khi nãy ngay.

-YAH!LÀM GÌ VẬY? -Tae chạy nhanh đến.

-Đánh nhau..bộ không thấy hả? -một giọng quen thuộc vang lên, nàng Nấm đứng sau Sica này giờ.

-Các cô tưởng mình là ai mà dám gây chuyện trong WANGUI chứ? -Yoong kịp thời chạy đến.

-Là “Three Princess -thành viên của PVGirls” -nhóc Seo cũng lên tiếng, trừng mắt nhìn Yoona.

-Giỏi nhỉ? Xem ra các cô không sợ nội quy của trường..Yoong em ra tay đi..-Tae ra hiệu, Yoona cầm sẵn cây roi giơ lên cao..

-Ngon đụng vô thử? -Seo chìa cánh tay lại gần Yoong trong khi Fany đang cầm...dao chìa vào cổ Tae.

-Gi...gi...hả? ...Muốnlàm phản àh?? -Tae lắp bắp, không ngờ đám học trò này lại lớn gan đến vậy

-Ngon nhào vô kiếm ăn...-Sica chìa hai bàn tay vẫy vẫy khiêu khích Yoong.

Yoona không biết làm sao trong tình thế này, tiền không được mà lùi cũng không xong cô đành nhắm mắt cho mọi chuyện tới đâu thì tới..

-Bỏ dao xuống!

Một giọng nói vang lên kéo theo cái lạnh làm ba nàng công chúa rùng mình, Nấm bèn vút dao xuống trong khi Sica và Seo lùi lại gần nhau nhìn ám thuộc hạ run như cây sậy mà ba nàng cũng muốn run theo.

-Black Pearls unnie~ -Yoong mừng rỡ trước sự “cứu giá” kịp thời của Miss Kwon.

-Giờ sao đây đại tỷ? Không chạy đứng đây là chết chắc -một đàn em thì thâm vào tai Sica.

-Tính sao unnie ? -Seo quay sang Sica dò hỏi, giọng run run.

Bên đây Miss Kwon đưa ánh nhìn băng giá lướt qua một dọc những “anh hào” rồi nhìn xuống hai cậu ấm nằm dưới đất.

-Chuyện gì?

-Thưa..cô..Tụi em..lỡ làm ồn chỗ ba chị nói chuyện nên..

gật đầu ra hiệu đã hiểu

im bắt

-Hai em về lớp đi. Trừ ba người tất cả giải tán. Cả đám mừng húm trước lệnh “phóng thích” ,bỏ chạy thực mạng. Để lại ba đại tỷ lo lắng nhìn nhau.

-Sao? Cái vẻ kênh kênh tự đắc lúc nãy đâu rồi, có giỏi thì cầm dao lại đi..-Tae khơi mào cuộc chiến

Mặc dù tức anh ách khi thấy thái độ khiêu khích của Tae nhưng ba nàng lại e dè trước hơi lạnh đang bao lấy mình nên đành im lặng trong âm ỨC.

-Tội gây rối trong trường cộng với uy hiếp giáo viên năm roi cho mỗi người. Yoona bắt đầu nhanh để còn kịp vào lớp.

Miss Kwon ra lệnh rồi quay bước đi, nhìn thấy “kẻ thù” đã đi xa, công chúa mừng rỡ xắn sổ bước tới định “tắm quất” cho hai người kia một trận thì đột nhiên Miss Kwon quay đầu lườm công chúa một phát khiến nàng hoảng hồn buồm cổ áo nhóc lùn ra.

-Cô..thêm hai roi nữa.

Miss Kwon nói xong bỏ đi, Yoona hí hửng xách roi bắt đầu thi hành....trong khi ba nàng đang bị cái lườm kia đóng băng...Khu sân sau WANGUI chẳng mấy chốc ồn ào trong tiếng hét thất thanh..

Đám SooSunHyo từ ngồi trên lớp mà lòng như lửa đốt khi nghe tiếng bạn mình..

-Tụi bây..đi tìm ba cái gối lại đây..-Sunny nhìn đàn em.

-Chi vậy đại tỷ?

-Nói đi thì đi mau, muốn tao cắt lưỡi mày không? -Hyo quát khiến cậu nhóc sợ sệt vọt ra khỏi lớp.

-Liệu lót gối có đỡ đau không hả SooYoung? -Sunny lo lắng nhìn Soo.

-Không biết nữa..nói tụi nó lót dày dày vô. Aishh! Ba con nhóc này, đã nói đừng gây chuyện mà không nghe..giờ thì...

Mười phút sau, ba nàng công chúa lết thếch kéo nhau lên lớp.

-Oé...đau quá..Hic...hic...-Fany vừa ngồi nhẹ xuống đã bật dậy ngay.

-Oá...Hu...hu...hu....vậy sao ngồi chứ..-Seo nước mắt nước mũi tèm lem.

-Aish!!! Thù này phải trả...ái da..đau quá omma ơi....nhũ mầu ơi....-công chúa méo mặt nhưng ánh mắt thì xuất hiện hai thòen than đỏ rực đang nhảy múa.

Hai tuần sau..những “vết roi dài trên butt” của các nàng cũng đã khỏi hẳn, nhưng “vết thương lòng” vẫn còn sôi sục ý chí quyết tâm của các nàng. Thù nhất định phải trả...

Ông trời dường như không thể làm lơ các nàng công chúa này nữa, nên cơ hội đã đến..

-Các cậu, thông báo nè! Giáo sư Han đã xin chuyển trường, vì vậy tạm thời sẽ có giáo viên mới dạy chúng ta môn Toán -Hong Ki update thông tin mới làm cả đám phấn chấn.

-Wow!!! Giáo viên mới..cầu trời là một cô giáo thật sexy

-Xinh đẹp

-So hot

Mặc cho đám nhóc mơ màng, “PVG” chụm đầu bàn bạc.

-Kaka có trò chơi mới rồi, tụi mình mau nghĩ ra cách gì đó “tạo ấn tượng” chào mừng giáo viên mới đi -Soo đề xuất.

-OK!!!HAY HAY!! -Cả đám gục gặc đầu đồng tình.

-Chơi trò gì đây? Đến giờ vào lớp rồi sao chuẩn bị kịp? -Sunny sức nhớ gần đến giờ vào lớp. -Để tớ lo cho. -công chúa phán câu ngon ơ rồi chạy ra khỏi lớp.

.....Nửa giờ sau.....

-Cái gì vậy? -Năm nhóc xúm lại nhìn cái hộp quà đầy sắc màu mà công chúa mới đem vào.

-Bí mật..Chờ đi, sắp có phim coi rồi!!! -Sica cười evil.

.....Kính...Koong...Kính...Koong...Chuông vào lớp vang lên..

..Cộp..cộp..cộp...Tiếng gót giày cao gót đóng lên sàn nhà từ từ vọng lại.

Rồi dừng lại trước cửa lớp, cả lớp S1 im lặng, hồi hộp mong chờ nhìn thấy dung nhan giáo viên mới

Nhưng hình như vị giáo viên này bị bệnh mắc cỡ hay sao đó mà cứ đứng ở ngoài, lưỡng lự không chịu bước vào làm tụi nhóc trong này sốt cả ruột..

-Nè nè!! Ai đó? Là giáo viên mới thì bước vào nhanh cho biết mặt cái coi..làm gì lúp lúp ló ló ở đó vậy hả? Đừng chọc cho các đại tiểu thư, đại công tử nổi giận nhé! -Hyo hết chịu nổi giọng giang hồ.

Bên ngoài vẫn đứng yên, dường như không thèm chú ý đến câu nói sỗ sàng của Hyo

-Yah!!! Vô nhanh đi teacher~~

-Teacher ới ời

Đám nhóc bắt đầu mất kiên nhẫn, hú gọi con người lạ lòng đứng bên ngoài.

.....Xoạch.....Cửa bật mở.....20 cái mồm há hốc.....

Đúng như ý mấy cậu nhỏ, người vừa bước vào quả rất sexy, xinh đẹp và so hot....

Nhưng không còn cậu nào dám mừng rỡ khi tâm nguyện hoàn thành mà chỉ biết trố mắt cùng cả lớp....

.
.

-MISS KWON!!!!!!

10. Chương 10

Sica thầm rửa cái ông giáo sư dạy Toán đầu hói đáng ghét, sao tự dưng lại xin chuyển trường chứ. Để giờ đây cô nhóc phải sống dở chết dở với giáo viên Toán mới.

Nhìn cái áo dính đầy bột mì mà công chúa phát tức, ai nghĩ được là “cái con người chết tiệt” kia lại bắt Sica mở món quà mà cô định tặng cho mình chứ.

Cũng may là công chúa nhà ta nhanh chân chạy thiệt nhanh thành ra khi trái bom bột mì đó phát nổ cô nàng chỉ bị vạ lây chút ít. Nếu không vác cả bộ mặt trắng toát đầy bột vào lớp không khéo cô trở thành hot news của WANGUI quá.

Đưa ánh nhìn tức tối liếc lên con người đang bình thản chép đề trên bảng mà công chúa muốn quăng trái lựu đạn lên đó ghê.

Trên bục giảng, Miss Kwon vẫn vô tư thảo những nét như “rồng bay phượng múa” mà không biết rằng có một “thích khách” âm mưu “ám sát cán bộ”.

Bên dưới, đám học trò im lặng chuyền tay nhau mảnh giấy.

“Jessica! Cậu có dám trêu Miss Kwon không? ” -tin nhắn From SooYoung.

Công chúa quay sang dãy bàn thứ ba nhìn Soo nhướn mày đồng ý.

Cả lớp ngoan ngoãn chép bài, trừ cô nữ sinh tóc vàng lém lỉnh đang lúi húi dưới ngăn bàn chuẩn bị cho “chiến dịch phá rối Black Pearl”. -Sao ? Sica có dám không? -Sunny quay xuống thì thầm hỏi nhỏ SooYoung.

-Có. Cậu ấy đang chuẩn bị kìa. Nếu đùa được với Miss Kwon thì cậu ấy đã lập một kì tích cho “PVG”.

-Không biết cậu ấy sẽ làm gì nhỉ? Nhưng sao cậu không hỏi Seo Hyun hay Tiffany ấy? -Hyo chồm lên thì thầm.

-Các cậu không nhận ra cách trêu chọc của Seo Hyun đa phần toàn liên quan đến kiến thức, mà đối với Miss Kwon thì làm gì có ai vượt qua nổi cái đầu thông thái của cô ta chứ. Còn Nấm ú chỉ giỏi các trò nghịch phá -đậm chất đường phố, hai cậu nghĩ những “mánh” đó qua mặt được Black Pearl sao? Nhìn Sica thì hiểu rồi! Với lại, Fany và Seo cũng như chúng ta, e dè trước Miss Kwon trừ Sica

-Ừ, Phải ha. Tớ cũng thấy vậy. Thôi tập trung đi! -Sún nói rồi quay trở lại phía trước.

Còn Sica, công chúa lúc này đang hờ hững với kế hoạch của mình mà không thêm để tâm đến cuộc chuyện trò rù rì dây bên kia.

“Hà hà! Cứ nghĩ đến vẻ mặt đỏ gay, tức điên lên của cô ta thì mình đã thấy sung sướng lắm rồi. Miss Kwon, chờ xem bản lĩnh của thủ lĩnh “Three Princess” đây!!! ”.

Trên bảng, Miss Kwon vẫn chăm chú chép đề...

.....Véo.....Một viên giấy bay thẳng lên trên.....

..... Bộp.....

....

...

..

.....Và nó nằm gọn trong tay Miss Kwon.....

Tay phải thoảng thoắt chép đề, mắt vẫn nhìn chăm chăm lên bảng nhưng cánh tay trái đưa ra sau cầm quyển sách bằng hai ngón tay, ba ngón còn lại “đón nhận món quà trời cho” (-mà thực ra là Jessica cho!).

IM LẶNG

Dưới lớp công chúa giật mình vội cúi mặt vờ chép bài , dãy thứ ba SooSunHyo nhìn Sica rồi nhìn nhau lắc đầu thất vọng.

Đề bài chép xong, Miss Kwon tiến lại bàn GV đặt sách xuống, tháo cặp kính cận đặt lên bìa sách, tay phải cầm viên giấy dính đặc bước xuống dãy bàn hai ở giữa.

.....Thình..thịch...Thình...thịch....

Trống ngực công chúa đập liên hồi

Miss Kwon dường như muốn trêu chọc cái thứ đang nhảy lò tò trong lồng ngực cô học trò nhỏ bằng cách đi xuống rồi trở lên xoay mặt đối diện cả lớp. Bọn nhóc đã chép bài xong và đang tập trung vào cô giáo đứng lớp.

Miss Kwon đảo ánh nhìn sắc lạnh liếc một lượt qua những gương mặt sợ hãi. Đám nhóc co rúm lại khi cảm thấy như mình đang bị nhốt trong ngăn đông lạnh trước tia nhìn sắc bén không bị bất kì “chương ngại vật” nào ngăn cản.

...Chợt...

Miss Kwon cầm viên giấy từ tốn tiến xuống bàn học thứ tư, dãy giữa...cả lớp nín thở ,hồi hộp chờ đợi

Công chúa run rẩy, hoảng hốt khi cảm nhận luồng khí lạnh dần xâm chiếm cả cơ thể theo từng bước chân ngày càng tiến lại gần

Miss Kwon đặt “vật thể” trước mặt Sica; vẻ mặt vô cảm cùng tia nhìn phóng băng kẻ sát tai công chúa -Trả lại cô. Tôi không có thói quen giữ những thứ của rơi mà mình vô tình nhặt được.

Cả người cô học trò đóng băng trước giọng nói trầm trầm, lạnh buốt kẻ bên khiến cô rùng mình thêm lần nữa

Hơi ẩm trở lại kéo công chúa ra khỏi “tảng băng” khi nàng kịp nhận ra luồng hơi lạnh đã chạy theo chủ nó đang quay về bục giảng.

Tim đập nhanh, hơi ẩm từ giọng nói, cái lạnh buốt da, vẻ mặt vô cảm và cả mùi nước hoa quyến rũ làm đầu óc nàng mê muội...

Công chúa tóc vàng cảm nhận có cái gì đó không xác định đang len lỏi vào tim mình và nó khiến nàng càng tức điên hơn khi nhận ra chính mình đang bị khuất phục

“Miss Kwon - cô thực sự không đáng ghét...mà rất rất rất đáng ghét và..cả...đáng sợ nữa..”

Kế hoạch thứ nhất thất bại thảm hại. Chuẩn bị cho Project thứ hai...

11. Chương 11

Sau “sự cố đạn giấy” được tận dụng từ nhóc Sèò bị thất bại thì từ cái đầu ranh ma của công chúa tóc vàng đang hoạt động như điên để tìm ra đối sách mới.

Và cuối cùng, cách làm “khó dễ” bằng kiến thức lại được nàng lôi ra sử dụng.

-Các em có chỗ nào không hiểu về đề toán trên bảng không?

Miss Kwon đi tới đi lui các dãy bàn rồi ngồi xuống ghế giáo viên.

Nhóc Sèò gơ tay sau khi nhận cái nháy mắt của Sica.

-Thưa cô, em có chuyện muốn hỏi

gật đầu

-Nếu cô không trả lời được thì sao ạ? Cô phải làm theo ý em nhé? -Lại giả chiêu cũ.

-Tại sao tôi phải làm theo ý em khi chắc gì em đã có câu trả lời cho vấn đề mình đang hỏi?

Câu nói đầy lí lẽ của Miss Kwon làm nhóc Sèò - nàng công chúa có ăn học nhất đám cứng họng.

-Em hỏi đi.

-Thưa...thưa...cô cho em hỏi...0:0 bằng bao nhiêu ạ..?

Giọng nói kèm thái độ cứng rắn của người đối diện làm cho cô học trò phá phách bối rối.

Cả lớp im lặng chờ thái độ của Miss Kwon.

“Har har!!! Cô ta không biết câu trả lời...Hehehe..mình biết mà, nhóc Sèò có trò này hay thật. Biết bao nhiêu người đều thua, tôi không nghĩ là cô có thể thắng được đâu..”

Bên dưới có một người cười thầm đắc ý.

Vẫn vẻ mặt lạnh, nhưng cái nhú mày của Miss Kwon lại làm cho “ai đó” khắp khối mừng thầm và đám học trò sợ chết khiếp.

-Bảng 2.

-HẢ?

-Tớ đang nghe nhầm sao?

-0:0 = 2 , ôi mẹ ơi...!!

Miss Kwon chỉ nhếch môi nhìn đám nhóc xôn xao.

Sica hí hửng quay xuống định bảo SeoHuyn bắt chẹt con người đáng ghét kia theo phong cách cũ nhưng...nàng lại vô cùng ngạc nhiên khi cô em gái lại cúi đầu không dám ngẩng lên.

Nhẹ giật tay áo, Seo ngược đầu nhìn bà chị lém lỉnh. -Sao vậy? Bắt đầu đi chứ? -Sica thì thầm.

-2. Tôi trả lời rồi đấy. Em nói ra đáp án cho tôi biết xem sao?

Miss Kwon lên tiếng giục bằng cái giọng bình thản “chết người”.

-Dạ...dạ...cô trả lời đúng rồi ạ

-HỒ???

Cả lớp há hốc mồm ngạc nhiên, nhưng người ngạc nhiên nhất chính là nàng công chúa - miệng chữ O mất chữ A.

-Tốt. Vậy em ngồi xuống đi. Còn ai muốn hỏi nữa không?

Mặc dù thắc mắc vì thái độ của maknae vô cùng nhưng hai bà chị vẫn nhớ đến mục đích chính. Fany rút rè giờ tay.

-Cô ơi! Cho em hỏi....Có ba con kiến cùng chạy thi, con kiến thứ nhất nói rằng nó đang chạy trước hai con..con kiến thứ hai cũng nói thế..và con kiến thứ ba cũng vậy...Cô có thể trả lời cho em biết lí do vì sao không?

Công chúa không giấu sự phấn khích trước câu hỏi hóc búa của bạn mình, nàng vô tư quay xuống vỗ mạnh vào vai bạn và chìa ngón tay khen ngợi trong cái eyes smile cực dễ xương của nàng Nấm.

“Hahahaha!!! nhìn cái mặt lạnh lùng của cô như vậy nhưng tôi biết cô đang rất lo lắng phải không? Hehehehe...câu hỏi này hóc búa thật...”

Sica toét miệng cười đều nhìn người đứng trên bục. Dưới lớp xôn xao

-Ê mày..không lẽ Miss Kwon nổi tiếng lại chịu thua như vậy sao? -cậu nhóc nhũn chiện 1.

-Ê ê ê!! Chắc vậy quá...Nếu mà là sự thật thì tội mình đã lập một “chiến công” lớn cho WANGUI rồi đấy!! -cậu nhóc nhũn chiện 2.

-Thôi đi mấy ông tám..nói um sùm coi chừng “Ác thần” nghe thấy thì chết cả lũ -cô nhỏ nhũn chiện 3.

-!#%!’Q\$\$%....

Mặc kệ đám nhóc học trò nhiều chuyện, Miss Kwon vẫn im lặng rồichợt chỉ tay vào “Three Princess”.

-Ba em lên đây

Ba nàng giật mình trước hành động bất ngờ đó, nhưng bắt gặp ánh mắt phóng băng xuyên qua cặp kính là lú lú bước lên ngay.

-Cô gọi chúng em có chuyện gì không ạ? Chẳng lẽ cô muốn nhận thua với tội em sao? -công chúa cười chế giễu, cất giọng mỉa mai.

-Hong Ki, em có thể lên đây đứng giùm tôi không?

Nhận được sự “cầu cứu” của Miss Kwon, chàng lớp trưởng trẻ con gật đầu liên tục làm cả lớp cười vang.

-Yah! Muốn xin thua thì cứ xin đi, sao cô còn gọi “cứu viện” lên chi nữa? -Sica lại tiếp tục khích bác.

-Giờ thì ba em chạy quanh trường lớp Lee. Cứ chạy và trả lời câu hỏi của tôi. Không được nói gì thêm.

Bực tức trước cái thái độ cả ...lắp miệng em (... là gì thì mọi người tự lên mạng mà tìm!! hehe) nhưng không thể cãi lại yêu cầu của giáo viên đứng lớp, sau cái liếc mắt ra hiệu, ba nàng chạy vòng vòng quanh Hong Ki.

-Học sinh Seo, em có thể nói cho tôi biết hiện em đang chạy trước ai?

-Thưa cô hai người ạ

-Còn học sinh Hwang?

-2 luôn ạ.

-Vậy còn cô - thưa cô Jung? -Hai. -trả lời dặt một dặt hai.

-Tốt! Vậy các em có thể dừng lại và về chỗ. Làm phiền các em quá!

Bốn nhóc quay về bàn, ba nàng thở hồng hộc sau buổi tập thể dục đột xuất nhưng không nàng nào dám lên tiếng trừ công chúa dậm chân bình bịch như muốn dẫm nát gạch nền.

-Cô..học...cô...còn không mau trả lời câu hỏi của Fany đi chứ! -công chúa bực bội.

-...

-Yah!!!

-Chẳng phải tôi đã trả lời đó sao.Ba con kiến đó đã chạy theo vòng tròn.

-HAHAHAHAHA

-HÊ HÊ HÊ HÊ

-HỒ HỒ HỒ

Tràng âm thanh khả ố của đám nhóc nổ ra như muốn phá tung phòng học. “Three Princess” thì đỏ mặt vì quá quê khi đường đường là “tam công chúa” nổi tiếng mà bị mang ra so sánh với ba con kiến. Mà lại không biết Fany nói đến con kiến gì nữa, nếu kiến chúa thì còn tạm chấp nhận, đằng này lại đề cập đến ba con kiến từng từng chạy đua mà chạy vòng tròn...

Chết chết...xa đề nữa...

Nhưng cũng chính cái suy nghĩ bị “khi dễ” đem ra so sánh với mấy con kiến khiến Sica bùng nổ .

-Em cũng có câu hỏi. Tại sao phải tìm vi phân của $f(x)$ khi nó đã có trên bảng? Cô rảnh rồi đến mức chép cái đề bài nhầm nhí này lên cho bọn em làm sao?

Miss Kwon chậm chậm đi xuống bàn của cô học trò nhỏ, cái lạnh kéo đến làm cái đầu bưng bưng lửa của cô nàng dịu xuống.

- Cô không hiểu đề bài sao- cô Jung? Đề bài yêu cầu tìm Vi phân, là vi phân ...chứ không phải là số thập phân. Cô có biết mình đang hỏi gì không? -Miss Kwon nghiêng đầu.

-Không -lì lợm.

Nhíu mày nhìn cô công chúa tóc vàng bướng bỉnh trước mặt, Miss Kwon trầm tĩnh trả lời.

-Học thì phải hiểu, không hiểu thì phải hỏi. Hỏi thì phải hiểu. Không hiểu thì đừng hỏi. Ngồi xuống và làm bài . -Giọng đanh lại.

-Không hiểu nên em sẽ không làm gì hết- nói xong ngồi xuống úp mặt xuống bàn tỏ vẻ chống đối.

Bỏ qua cái thái độ ngoan cố của cô học trò nhỏ, Miss Kwon lờ đi và tiếp tục bài giảng.

.....

Giờ ra chơi...SooSunHyo tiến lại bàn Sica cùng lúc Fany và Seo cũng đang ngồi an ủi bạn mình khi cái kế hoạch phá đám “kẻ thù” bị thất bại.

-Thôi mà Sica unnie, đừng buồn nữa mà -Seo vuốt vai an ủi.

-Ồh..đúng đó..trong trường này chưa ai “hạ” được Miss Kwon đâu. Nếu cậu làm được thì cậu thành “WANGUI s hero ” rồi đó!! -Soo ngồi xuống cạnh.

-Tớ không buồn. Tớ chỉ thấy mất mặt vì bị thất bại một cách thảm hại vậy thôi. Cả đời tớ chưa bao giờ trải qua cảm giác nhục nhã như vậy. Aishhh! Miss Kwon- mỗi thù này nhất định cô phải trả cả vốn lẫn lời!!! -Sica ngẩn phắc đầu dậy, trao ánh mắt căm thù tóe lửa kèm với nắm đấm trước mặt

-Trời ạ!! Cậu còn muốn giở trò gì nữa. Thất bại vậy chưa đủ sao? -Sunny gõ nhẹ vào trán Sica. -Chưa!! thua keo này ta bày keo khác. Không phá được cô ta thì phá đến bạn cô ta.

Và một kế hoạch khác xuất hiện.

...giờ Xã Hội...

Vì giáo viên Xã Hội học bị ốm nên tạm thời người có kiến thức nhất trong lĩnh vực này là quản sinh Im được chọn thay thế.

Hai mươi phút đầu mọi chuyện vẫn bình thường, cho đến khi cô Im “khởi sự” với cậu nói quen thuộc đã trở thành nút kích hoạt mọi kế hoạch phá đám của các nàng

-Các em có gì muốn hỏi không?

-Em...Thưa cô..cho em hỏi...Cô..có bạn trai chưa ạ? -Hong Ki đảo để tận dụng sự vui tính của Yoong mà hỏi một câu khiến vị quản sinh đáng kính thẹn đỏ mặt.

-Sao cô?Cô có bạn trai chưa? -Jo Kwon được nước làm tới.

-Thôi...các em không được hỏi lung tung...-Yoona mắc cỡ.

-HÊ HÊ HÊ!!

-KAKAKAKA~~

-Cô đỏ mặt rồi kìa...

....XOẠCH....Cửa lớp kéo ra, một hơi lạnh tràn vào báo hiệu một người đến mà ai cũng biết là ai đó .

Đám nhóc hỗn loạn im bất khi cái nhìn chết người lia vào.

Miss Kwon chỉ nhìn sơ qua một lượt rồi bước qua.

“A haizz....Black Pearl unnie đáng nể thật..Ước gì mình được như unnie nhỉ? ” -cô Yoong trầm nghĩ.

-Cô ơi..cho em hỏi...Tại sao Mozard lại không dùng ngón tay này để đánh đàn? -Sica đứng dậy chìa ngón trỏ ra.

-Em nữa...Ai là người tìm ra chiếc giày đầu tiên? -nhóc Sèò cũng tận dụng thời cơ bắt bẻ người đáng ghét của mình.

-Ồh....

-Cô trả lời đi...

Cả đám học trò nhảy chồm chồm thúc giục câu trả lời làm Yoona lúng túng.

....XOẠCH....Lại là hơi lạnh đáng sợ ấy....

-Xin lỗi cô Im, nhưng hình như tôi thấy lớp cô có ý định muốn gây bạo động thì phải?

Yoona mừng rỡ khi nhìn thấy Miss Kwon đứng trước cửa lớp.

-Miss Kwon, unnie có thể giúp em tiết này không? Thật sự là em cũng khá ngỡ ngàng khi lần đầu phải nhận nhiệm vụ này...

Chỉ một cái gật nhẹ đầu, Miss Kwon tạo một nụ cười thật tươi cho Yoona nhưng lại tạo ra hơn chục cái xụ mặt của đám nhóc.

Đồng ý là giáo viên đẹp thì có hứng thú học thiệt nhưng lạnh lùng thì đám nhóc lại cảm thấy sợ hãi.
Vậy là giờ Xã Hội trôi qua trong yên bình.

....Giờ Quốc Văn.....

Đường như sự phá phách của đám nhóc đã khiến cho đại đa số các giáo viên hoảng sợ và hậu quả là môn Quốc Văn lại trao cho Tae Yeon đứng lớp.

“Biết ý” đám nhóc thành ra Tae Tae đã khôn khéo kéo Miss Kwon theo làm trợ giảng cho mình.

Lẽ dĩ nhiên là đám nhóc không dám hó hé, ngoại trừ nàng công chúa tóc vàng.

-Thưa cô! Em có chuyện muốn hỏi. -Em hỏi đi! -Tae Yeon mỉm cười trấn an.

-Gà và trứng cái nào có trước?

Một câu hỏi tưởng chừng đơn giản nhưng nó lại là vấn đề hiện đang làm các nhà khoa học- bác học- giáo sư đau đầu tìm câu giải đáp.

Tất nhiên, quần sinh Tae cũng không phải là ai trong cái số người học thức sâu rộng kia, thành ra cô chỉ còn biết mếu xệch cầu cứu Miss Kwon.

-Cô có vẻ thích hỏi quá nhỉ? -Miss Kwon khoanh tay đứng dậy đi lên bục giảng.

-Cô trả lời em đi.

-Câu này có liên quan gì đến môn Văn không?

-Có chứ. Cô phải lập luận sao cho bọn em tin rằng dẫn chứng cô đưa ra là chính xác. -công chúa nở nụ cười evil khi nhìn thấy vẻ mặt bối rối của Tae Yeon, nhưng khi nhìn qua người đứng bên cạnh với thái độ bình thản vô đối thì nàng lại tức điên lên.

-Được. Tôi sẽ trả lời, nếu như em không tranh luận được với tôi thì em phải chạy quanh sân trường suốt giờ ra chơi tiếp theo. Ok?

-OK.

-Vậy, tôi sẽ nói rằng, giữa gà và trứng thì trứng có trước.

-Nhưng cái gì sinh ra trứng trừ con gà chứ? -Sica bắt bẻ.

-Em chỉ hỏi rằng giữa gà và trứng cái nào có trước. Tôi trả lời rằng là trứng, bởi vì từ thời kì tiền sử. Khi con gà chưa xuất hiện, khủng long đã đẻ trứng rồi kia mà. Đúng chứ?

-Nhưng em đang hỏi về trứng gà. -Sica gằng giọng, nén ngọn lửa bức bối trong lòng.

-Tôi không quan tâm em hỏi về cái gì. Cái tôi nghe được là em chỉ hỏi rằng gà và trứng. Bây giờ thì em còn gì để nói không? Nếu không thì ngồi xuống để cô Tae Yeon tiếp tục bài giảng.

Jessica vừa ầm ức, vừa tức tối nhưng không làm gì hơn được. Cô nhóc biết càng làm lớn chuyện thì phần thua càng thuộc về mình đành bất đắc dĩ ngồi xuống.

Tae Yeon tiếp tục bài giảng...

-Thưa Miss Kwon, em có chuyện muốn nói với cô ạ! -Hong Ki đột nhiên đứng dậy

gật đầu

Cả hai ra ngoài

-Chuyện gì Hong Ki?

-Noona ah~ Khi nãy quản gia vừa báo cho em biết rằng, quan nội cung sẽ đến vào chiều nay đấy ạ-Hong Ki lo lắng nhìn Miss Kwon chăm chăm.

-Cảm ơn em. Vào lớp tiếp tục bài học đi. Nói với TaeYeon rằng noona có việc đi trước!

Miss Kwon nói xong bước thật nhanh về kí túc xá giáo viên.

-Bạn học nào cho tôi biết vì sao nước biển lại mặn? -Tae đặt câu hỏi.

-Để cá khỏi bị ươn -Nàng Nấm nhanh miệng trả lời.

Cả lớp cười nghiêng ngửa chỉ có TaeYeon là đỏ mặt tức giận.

-Em...Sau giờ học ra tưới cây cho tôi...

12. Chương 12

...Phòng Hiệu Trưởng.... ...Knock...knock...knock.....

-Mời vào

-Unnie, có phải chiều nay quan nội cung sẽ đến? -Miss Kwon hấp tấp hỏi ngay.

Hyori sững người giấy lát rồi nhẹ nhàng gật đầu.

-Chị nghĩ có cả seja nữa. Nhưng may mắn rằng tình hình hiện không tốt nên Hoàng Thượng không cho phép seja ra khỏi cung. -Em có việc rời khỏi đây. Quan nội cung đến, unnie cứ tiếp đãi như vẫn thường làm. Nếu có nhắc đến em thì unnie cứ nói rằng em có công việc. Cảm ơn và tạm biệt.

Nhanh như khi đến, thoát cái Miss Kwon đã biến mất sau cửa.

Bỏ lại hiệu trưởng Lee với cái thở dài ngã người ra sau ghế nệm.

-“Người ấy” nói em là gió. Đúng vậy, em đến và đi như một cơn gió.

Giờ ra chơi, bên ngoài sân trường, công chúa tóc vàng đang chạy..chạy..và chạy...thở từng nhịp phì phò cho thấy nàng đang rất mệt..nhưng trong đầu thì đang gào réo cái tên Miss Kwon với những “mỉ từ” khó có thể diễn tả được.

Ánh mắt nàng chợt quét ngang một hình ảnh và nó khiến đôi mắt tròn xoe, trong vắt trợn ngược

Ở góc sân trường là một nam sinh cầm gói quà đứng trước mặt “kẻ thù số 1” của nàng.

Chạy thật nhanh đến gần chỗ ấy, công chúa thực tình muốn biết tường tận mọi việc đang xảy ra (nhiều chiến thì có!!!^ ^).

-Chào cậu! Tớ là Nickhun, bằng tuổi với cậu đấy. Đây là tấm lòng của tớ. Mong cậu chấp nhận

Cậu học trò có vẻ ngoài đáng yêu như một chàng hoàng tử tha thiết chìa món quà.

-Xin lỗi, nhưng tôi đang bận.

-Vậy cậu nhận đi!

-...

-Àh..tớ hiểu rồi, tớ sẽ đặt ở phòng cậu. Cảm ơn vì đã nhận...

Nickhun mừng rỡ chạy một mạch đi mất, chạy được một đoạn thì hú huyt, la làng um sùm như mất trí.

“Trời!Tặng quà được chấp nhận thôi mà làm quá. Cô ta có gì hơn mình đâu chứ! Chỉ được cái cao hơn, sexy hơn, chân dài hơn, lạnh lùng hơn, giỏi hơn thôi chứ có gì ghê gớm mà chảnh vậy?” (Ui trời!!! hơn bả gần hết rầu!!!) -công chúa cắn môi ganh tị.

-Chết!!! Cô ta đến!!

Sica giật mình khi thấy Miss Kwon đang từ từ bước về phía mình nên hoảng loạn phóng một mạch quanh sân trường.

Không biết là do sợ quá hay do hậu đậu mà công chúa vấp vào cục đá.

Cả sân trường chỉ nghe được tiếng : “Áhhhh” rồi nhìn thấy một cục vàng vàng nằm sóng soài nguyên con dưới đất.

Miss Kwon vẫn bình thản bước đi, mặc cho một người vô cùng tức tối vì bị lơ.

-Yah!! Cô có phải con người không vậy? Thấy học trò bị ngã mà không đỡ lên nữa -Jessica đứng dậy phủi phủi cát.

vô tư đi tiếp

chạy theo

nín nín

-Rốt cuộc thì cô muốn gì đây? Tự cô làm mình ngã thì còn trách ai? Làm ơn đừng làm phiền tôi nữa.

Miss Kwon bước tiếp, công chúa tức tối nắm áo chạy theo định “quạt” cho con người vô cảm kia một trận thì bất ngờ mất đà và...

...

..

.

Giữa sân trường, đầu vàng đang đề lên đầu đen.

Đầu vàng bối rối, lúng túng bật dậy trong khi đầu đen đặng đặng sát khí...đứng dậy theo. Nhưng theo quá tính trong vật lí: vật nằm trên chưa tách ra được thì vật nằm dưới sẽ vẫn còn chịu lực tác dụng thành ra đầu đen bị bật ngã ra sau

Đầu vàng hoảng hốt choàng tay quanh eo chụp lại.

.....Thời gian ngừng trôi.....

.....Cuối cùng cũng trôi tiếp.....

Jessica giật mình đứng thẳng dậy kéo theo Miss Kwon. Trong lúc ngượng ngập công chúa chỉ dám nhìn cổ Miss Kwon mà không dám nhìn vào mặt. Thì ...nàng bị chú ý bởi một sợi dây chuyền bạc có mặt là hai chiếc nhẫn lồng vào nhau...

-Cô đúng là sao quả tạ

Miss Kwon lạnh lùng bỏ mặc Sica đứng nhìn chăm chăm vào khoảng không -mà trước đó là vị trí của sợi dây chuyền.

“Sợi dây đó...đặc biệt thật...” -công chúa lẩm bẩm.

Những ngày sau đó, mọi chuyện vẫn xảy ra bình thường. Cuộc trốn chạy của Miss Kwon thành công và quan Nội cung không có cách nào bắt bẻ được HT Lee nên đành phải thất thủ về cung.

”Chương trình dự báo thời tiết của chúng tôi hôm nay gồm những thông tin như sau:

Đêm không nắng, ngày không sao, trời nắng nóng, nhiệt độ nước sôi là 100 độ C, nhiệt độ cao nhất trong phòng máy lạnh là 20 độ C. Gió giật cấp 2, cấp 3 thậm chí có thể lên đến cấp đại học. Sóng có lúc đập vừa, có lúc đập mạnh thậm chí có lúc không động đập.

Buổi tối trời có mưa to, gió giật trên cấp 5, biển động. Yêu cầu tàu thuyền dừng ra khơi, nhưng canô, trực thăng hay du thuyền thì có thể. Khu vực các quần đảo có thể sẽ có bão nhưng các đảo không bị ảnh hưởng.Biển động dữ dội, tôm cá có xu hướng bơi ra xa bờ ...”

Màn đêm đen kịt, không khí trở nên nặng nề, dường như sắp có cơn bão to sắp đến. Những tiếng gió thổi qua những cành cây đang oằn mình hứng những giọt mưa rơi liên tục.

Tiếng mưa rơi lộp độp trên nóc toàn khu kí túc xá WANGUI, những cơn gió lốc thổi mạnh luồng lách khéo léo qua những ô cửa sổ của khu hành lang khiến một bóng người co ro vì lạnh, kéo chặt chiếc áo chùng quần quanh người.

Dãy hành lang trong các khu A, B, C đều tối thui vì tất cả đèn đóm đều bị tắt do lệnh của HT để đảm bảo an toàn cho các học sinh khu nội trú không bị điện giật vì nước mưa và vì một “mục đích” cao siêu hơn : quản thúc chặt chẽ đám nhóc nghịch phá, ai mà biết được trong đầu bọn học trò ranh ma này không tìm cách trốn đi chơi hay ra nghịch mưa được chứ.

Trong bóng đêm đen đặc của dãy hành lang khu A lạnh lẽo, vắng vẻ, ẩm ướt do nước mưa tạt vào. Bóng một cô gái nhỏ nhắn dường như bị nhấn chìm trong chiếc áo chùng dài chấm đất và cái mũ áo được đội che phủ qua trán cô gái cộng thêm cái hành động bước đi thoăn thoắt rồi chốc chốc lại quay đầu ra sau, căng mắt cố nhìn xem có ai theo dõi không càng khiến cô khả nghi thêm. Tiếng bước chân dẫm lên những vũng nước đọng nghe lộp bộp.

Chợt...cô gái dừng lại và nép vào một hốc tường khi nghe xuyên qua tiếng mưa một âm thanh khô khốc vang lên..

....Cộp....

“Có người đến, cầu trời cho đó không phải là ”Ác thần” kia....”

-Ai? -một giọng thanh cao cất lên, ánh sáng từ cây đèn pin lướt ngang qua khe hở rồi chợt dừng lại trước một cô gái cao cao.

-Là em.Unnie làm em hết hồn. Sao unnie lại ở bên khu A chứ? Đây là khu của Yuri unnie mà!! -Yoona lấy tay che mắt tránh ánh sáng đang rọi thẳng vào mặt.

- Em tình cờ đi ngang thôi, vậy còn unnie?

-Unnie nghi ngờ đám học trò nghịch ngợm này sẽ bày trò quậy phá trong đêm nay. -Tae Yeon liếc nhìn xung quanh.

-Aigoo!! Unnie quá đa nghi rồi..hehe đúng với cái biệt danh tụi nhóc đặt cho unnie thật -Yoong nở nụ cười cá sấu đặc trưng.

-Thôi, vậy unnie đi trước. Em cũng về mà lo cho khu của em đi! -Tae nói xong, cúi đầu đi thẳng.

Bên trong góc, một người nén tiếng thở phào.

-May mắn là có tôi đây. Nếu không bị Tae Yeon unnie bắt được thì khỏi phải bàn. Mau về phòng trước khi Black Pearl unnie đi kiểm tra. Tôi không rảnh để giúp thêm lần nào nữa đâu.

Yoona thềm thì vào khe tường rồi xốc cổ áo bước đi trước cặp mắt tròn tròn của người đang trốn.

-Đúng là cô ấy có đôi mắt nhìn xuyên bóng đêm...em bắt đầu sợ cô rồi đấy cô Im ạch!!!

Cô gái lẩn nhanh ra hành lang, bước thật nhanh về phòng Jessica.

” Trời ạ! Tại sao các unnie ấy lại bắt mình phải mua rượu về chứ? Cũng may là gặp cô Yoona, nếu không thì chết chắc..mình phải làm gì để trả ơn đây nhỉ? Seo Joo Hyun này có ơn nhất định phải đền đáp..Thôi từ từ rồi tính..mau về phòng thôi” -nàng Maknae lăm bắm trong khi thẳng tiến phòng 2122.

Bên trong phòng Jessica, sau khi Seo Hyun mang rượu về thì cầm nhóm “PVG” và các thuốc hạ khác thì nhau uống, hát hò, nhảy âm ĩ nhưng may mắn là bão to nên dường như không bị phát hiện.

Tiệc gần tàn thì đám học trò rủ nhau chơi trò chơi quen thuộc : Truth or Dare?

Tất nhiên, trong trò chơi này thì chỉ có những “vai vế lớn” tức là sáu đại tỷ được tham gia, đám nhóc còn lại thì tham dự với vai trò khán giả.

Jessica bắt đầu với màn xoay chai điệu nghệ, chiếc chai xoay tít rồi dừng trước mặt SooYoung.

-Truth or Dare? -nhíu mày cười evil

Quá hiểu tính lém lỉnh của cô bạn mình, SooYoung tất nhiên là chọn Truth.

-Ok. Truth, vậy tớ sẽ ra một yêu cầu. Cậu làm theo rồi sẽ trả lời một câu hỏi của tớ ngay sau đó. Không được suy nghĩ đâu đấy! -Sica nheo mắt. -Ok.

-Cậu nói từ “con chuột” 20 lần đi .

-Con chuột, con chuột, con chuột, con chuột,.....con chuột. Xong, hỏi đi!

Cuối cùng nhóc Sò cũng chấm dứt cái điệp khúc “con chuột” chán ngắt .

-Rồi! Nghe rõ nhé! Mèo sợ con gì? -Sica cười lém lỉnh.

-Con chuột . -Sò trả lời ngay rồi nhận ra mình bị hớ khi đám nhóc chung quanh cười nghiêng ngả trước câu trả lời ngốc xít.

-Câu trả lời hay đấy! Mèo mà sợ chuột? Quy luật ở đâu vậy?Cậu thua rồi, giờ tính sao đây? -công chúa quay ra sau hỏi đám nhóc.

-PHẠT!!! -đám nhóc hét đáp lời.

-Ok! Vậy SooYoung, cậu đã thua. Bây giờ, tớ phạt cậu phải vừa uống nước vừa hát. Làm đi

Bốn nàng này giờ im lặng chỉ cười theo mặc cho công chúa player “chặt chém” trưởng nhóm. Giờ thì cười nghiêng ngả trước cái hình phạt dở khóc dở cười khó đỡ nổi của nhóc bạn tiểu yêu.

SooYoung thì đỏ lười khi nghe hình phạt.

-Yah! Sicachu! Làm sao tớ vừa hát vừa uống nước được chứ? Chơi đều hả? -Soo dứ dứ nắm đấm.

-Vậy là làm không được. Hehe, vậy là SooYoung không thực hiện được hình phạt, thành ra cậu là nô lệ của tớ một ngày. Kakakaka!!! -Công chúa cười vang, SooYoung méo mặt nhưng đành chấp nhận. Dù gì cũng là đại tỷ WANGUI, sức chơi sức chịu.

SooYoung cúi quá bèn chụp cái chai quay tiếp. Cái chai quay mòng mòng rồi dừng lại trước mặt Tiffany - mặt mày xanh lè nhìn ánh mắt thiêu đốt của SooYoung mà dè chừng.

Nàng Nấm biết chắc “giận cá thì chém thớt” và vai trò của mình trong lúc này đó là làm cái thớt để bị chém.

-Truth or Dare?Hà hà hà -SooYoung cười man rợ.

-T.rr...u...th...-Nấm run run .

-Trong vòng 3 giây, cậu phải nói tên người mà cậu vừa ghét vừa thích ra. Chuẩn bị! 1,2,3..

-Tae Yeon..Ồh..-Cô Nấm bịt miệng mình lại, thầm trách mình tại sao lại phun ra cái tên của con người đáng ghét kia, nhưng..sự thực là cũng đã phun ra rồi, đành ngồi im chịu trận vậy.

-HẢ?????

Cả phòng bùng lên bởi tiếng “Hả”, sau đó tràng cười không dứt của đám học trò lần chiếm cái lạnh trong phòng.

-HAHAHAHAHA

-HÊ HÊ HÊHÊ

-HÔ HÔ HÔ HÔ

-Yah! Sao cười? Jessi, Seo, Sun sao cười chứ? Tớ lỗ miệng thôi mà!! -Fany vừa què độ vừa tức tở

-Kò kò kò! Ai biết rằng từ bao giờ Tiffany của chúng ta là “xăng pha nhót” vậy hử? -Sica ôm bụng cười sằng sặc - nhược điểm của nàng là khi bắt đầu thì không có điểm dừng.

-Hehehe! Em cũng không ngờ unnie là “hifi” ...-nhóc Sèò phán thêm câu làm cho tiếng cười vang to hơn còn gương mặt chị Nấm thì còn đỏ hơn đôi gò má mà Hyo mang nữa.

Để che giấu sự ngượng ngùng vì lỡ miệng, Fany chụp cái chai và quay. Miệng chai chỉ vào nàng công chúa Player vẫn còn đang bụm miệng cười. -Har har!!! Cơ hội “báo thù” đến...Truth or Dare? -Fany cười nham hiểm.

Tất nhiên chơi với nhau từ nhỏ thì Jessica không lạ gì những câu hỏi “điên rồ” của Nấm ú, nào là “quần chip màu gì” cho tới “đã từng xxx chưa?” v...và ..v....

Thành ra nàng cảnh tỉnh ngay và chọn Dare.

-Ok! Thử thách của tớ là, tớ sẽ gọi cho năm đàn em đến và cậu phải hôn đứa đầu tiên mở cánh cửa. Dám không? Không thì làm nô lệ cho tớ 1 ngày nhé!! -Fany cười nham nhở.

Những người khác cũng cười theo cái thử thách “khó nhằn” được đặt ra này nhưng chính nó lại làm tăng tính thú vị cho cuộc chơi.

-Dám sao không? Cậu nghĩ sao Jessica Jung này mà nhát như vậy chứ? Chuẩn bị mở to mắt mà xem hot scene lãng mạn nhất làng điện ảnh thế giới nhé! À quên, không một cái máy chụp ảnh hay điện thoại nào được chụp lại, ko thì chết với tớ đây!! -Sica quay lại “dần mặt”.

Hyo móc điện thoại gọi cho năm nhóc đàn em đến.

.....Khoảng vài phút sau...tiếng gõ cửa vang lên....

-Vào đi!!! -SooYoung to giọng.

——0o0——

.....Cạch.....Cánh cửa mở ra....

Cả đám trong phòng nín thở, hồi hộp xem ai sẽ bước vào để nàng Player thực hiện thử thách.

*...ngày hôm đấy em gặp cô ấy, đôi mắt long lanh và đen láy...

..Mái tóc buông dịu dàng bên vai linh tính cho em hay một điều...*

Người đứng ngoài cửa là : MISS KWON!!!!

*...Một người đau, sẽ tốt hơn là cả nguyên bày

..Sẽ tốt hơn là đến khi, lạnh lùng cô quay bước đi...*

Không chần chừ, để “cứu vớt” cả bọn sống sót qua đêm nay và cũng không thể lùi bước trước thử thách mà Fany đã đặt ra.

Công chúa tóc vàng đành nhắm mắt lao vào ôm đại rồi...lip on lip với “tảng băng” trong khi “nạn nhân” bất động vì quá shock còn đám nhóc quây phá thì thừa cơ mạnh ai nấy zọt về phòng mình.

Để lại hai bức tượng đang trong thời kì hoàn thành tro tro trong căn phòng toàn “chiến tích” của buổi tiệc.

Sau vài tíc tắc, công chúa hoảng hồn sẽ sẽ buông ra rồi chuồn nhanh qua khỏi cánh cửa ù té chạy biến vào hành lang tối hù.

Từ phương trình “nhị thức” trong phòng lúc này chỉ còn lại “đơn thức”.

Miss Kwon vẫn đứng trơ người ra vì quá kinh hãi khi First Kiss bị cướp một cách lãng xẹt. Mà đứa trời đánh đó lại là đứa học trò bướng bỉnh hay gây chuyện với cô nhất. Chưa hết, đó lại là một ...CÔ GÁI...

Quá tức giận, cô chỉ còn biết lằm bằm

-Jessica Jung! Cô chết với tôi!!!

Trong phòng có người bất động thì ngoài hành lang cũng có người đang vô cùng bất ổn. Nàng Player nhắm mắt nhắm mũi -mà thật ra có mở cũng như không, phóng vù vù qua dãy hành lang tối om. -Ouch! Yah! Mất mũi để đâu mà chạy không....

Nàng tông thẳng vào một người và nhận ra cái dáng lùn lùn nhỏ nhỏ ấy là ai. Vội đưa tay bịt chặt miệng người đó rồi kéo chạy một mạch đến phòng SooYoung.

....Phòng SooYoung.....

Sáu mảnh của băng nhóm cầm đầu và một số đàn em đang tề tựu đông đủ.

-Yah! Sao tự nhiên đang chơi bên phòng Sica mà lại sang đây vậy? -Sunny khoanh tay nhìn Sica.

- Chuyện là vậy...kinh khủng lắm...!\$(^(%% ..blal....Xong!! -Hyo kiên nhẫn tường thuật lại sự việc “chấn động WANGUI” vừa xảy ra.

-Vậy là Sica hoàn thành thử thách, mặc dù nó khá nguy hiểm. Vì vậy, tớ -Choi Soo Young - trưởng nhóm PVG tuyên bố: kể từ nay, Jessica Jung sẽ là “WANGUI hero” cho tròng pháo tay nào!!!

Tiếng vỗ tay và màn rú rít ồn ào cả căn phòng. May mắn là trời bão khá to nên âm thanh được giảm rất nhiều.

-Sica unnie! Cho em tò mò chút....Hôn “Ác thần” như vậy unnie có cảm giác thế nào? -Nhóc Sèò hỏi rồi che miệng cười hí hí.

-Ồh...đúng đó...chia sẻ đi...!!!-Cả đám háo hức, thúc giục.

Jessica đỏ mặt khi nhớ lại cảm giác lúc này.

” Tuy chỉ là bắt đắc dĩ - là tình thế ép buộc- là một nụ hôn gượng ép và bất bình thường nhưng...sao mình lại cảm thấy rất ngọt ngào và...vẫn chưa muốn dừng lại (nàng ơi nàng thích thì nói đại cho rồi, bày đặt biện hộ với biện luận!!! ^^).

Đến giờ, mình vẫn cảm thấy được mùi Cherry trên son môi của cô ta, Nó thật hấp dẫn, cả người cô ta lạnh lùng như vậy nhưng sao bờ môi lại ấm thế nhỉ? ...Aishhh!!! Tỉnh lại! Tỉnh lại! Jessica..cô ta là con gái đó...Làm sao có thể chứ...Har har har...mình chắc say quá nên mới nghĩ vậy...Ha ha ha..”

Cả đám lại lần nữa tròn mắt, há hốc mồm nhìn chằm chằm “WANGUI hero” đang lảm nhảm một mình, đã thế còn đưa tay đánh vào đầu rồi còn cười như điên nữa chứ.

Công chúa sực tỉnh khi có cảm giác nhiều người đang nhìn.

Quay qua thì đúng là như vậy. Trước những ánh mắt hau háu tò mò , khó hiểu của cả đám, nàng mới sực nhớ câu hỏi.

Cúi gằm mặt, mắc cỡ nàng ngập ngừng...trong tròng cười không dứt của đám nhóc ngay sau đó

-Ừhm..thì..thì.....ướt..ướt.....

Trong phòng tiếng cười tràn ngập, không khí vô cùng ấm cúng. Nhưng ngoài trời vẫn đang mưa, bão càng lúc càng to và nó báo hiệu rằng chuỗi ngày ở lại WANGUI của công chúa Player sẽ vô cùng tệ hại khốn khổ khi đã lỡ đắc tội với con người quyền lực nhất ở đây.... Thứ hai, Fic được viết dựa theo các cốt truyện đã được giới thiệu nên có gì “quen quen” thì đừng nghĩ là Shake đạo fic nhé.

Cuối cùng, Fic dựa theo thực tế xã hội hiện nay, những mối quan hệ đồng giới chưa được đa số nhiều người chấp nhận.Do đó, ngoài các couple chính thì còn lại sẽ là mối quan hệ bình thường.

13. Chương 13

Sáng hôm sau, với tâm trạng cực kì lo sợ. Jessica vào lớp với cái mặt bơ phờ

-Wow!!! Một loài gấu trúc mới xuất hiện! -Sunny lên tiếng trêu chọc, năm nàng xúm vào 888.

-Hey! Đừng nói là cả đêm qua sợ quá không dám ngủ nhé -Soo tiếp lời.

-...

-Ồh...Sợ thiệt hả? -Nàng Nấm kéo ghế ngồi xuống bên cạnh

-Đủ rồi! Sao lại không sợ? Các cậu nên nhớ là chính nhờ tớ anh dũng, can đảm hy sinh cho cả đám chạy thoát đó nghe chưa? -Jessica bực bội, đưa hai tay áp chặt vào tai.

.....Cộp....Cộp.....Cộp.....tiếng gót giày cao gót gõ xuống sàn nhà....

Âm thanh quen thuộc như mọi ngày, nhưng đối với Jessica thì đang tuyệt vọng chờ tử thần đến rước đi

Không biết tại sao tối qua nàng còn vô tư kể cười đùa với đám nhóc mà hôm nay lại lo lắng như vậy

Xin thưa rằng: Đó chỉ là vẻ ngoài nàng cố tình tạo ra, cũng như mọi người, nàng cũng có phần e dè trước “Ác thần” nhưng chỉ là “một chút” thôi.

Và sau hàng loạt chuyện động trời tối qua nàng đã làm thì cái “một chút” đó lại tăng theo cấp số nhân. Đến giờ thì nó đã trở thành “nhiều chút”, “tích tiểu thành đại” - nỗi sợ dâng cao khiến nàng không tài nào chợp mắt được.. hậu quả là hai mắt có hai cái vòng hula xinh đẹp màu đen đen ngự trị trên gương mặt xinh đẹp như nữ thần đang bị... cảm.

-SooYoung! Cậu có ra lệnh cho tụi nhỏ giữ mồm giữ miệng chưa? -công chúa đột nhiên quay sang.

-Rồi! Bảo đảm với cậu là chuyện chấn động WANGUI tối qua ngoài sáu chúng ta thì không đứa nào dám hé miệng đâu. Tớ đã dọa cho bọn nó sợ chết khiếp rồi! -Hyo gangster xuất hiện

.....xOẠCH.....Cửa được kéo ra... hơi lạnh lập tức tràn vào...cả lớp im bật....

Miss Kwon bước vào lớp với dáng đi model quen thuộc, từ từ, chậm rãi, uyển chuyển.

Từ khi cảm thấy lạnh lạnh thì nàng Jess đã đánh lô tô trong bụng rồi, luống cuống đứng dậy chào giáo viên mà cứ giật thon thót lo sợ cái tên mình sẽ được vang lên.

Nhưng may thay, Miss Kwon dường như không phải người không phân biệt rõ giữa công và tư - hay là cô không chấp những chuyện vặt vãnh nhỉ? (còn lâu! ^^).

Thấy “nạn nhân” vẫn bình thản chép đề lên bảng, không liếc nhìn mình một lần nào. “Thủ phạm” thở phào nhẹ nhõm.

“Haiz...Cũng may, chắc cô ta không nhớ gì đâu nhỉ? Có lẽ tại rượu hôm qua mình uống làm cô ta...say theo”. (Trời ạ! Lí lẽ kiểu gì thế này??) Nàng công chúa ngây thơ (-hay ngốc nghếch) cứ mãi tư duy theo cái lí luận lằng nhằng, lằng nhằng, lằng nhằng của mình rằng: Hôn một người trong khi đang say sẽ làm cho người bị hôn say theo. Mà không hề hay biết “thảm họa” đang dần dần tiến lại mình:

Miss Kwon cầm quyển sách đang bước xuống bàn cô học trò mất tập trung.

-Cô có vấn đề gì sao Jung tiểu thư? -giọng mỉa mai.

giật mình

-Không..không ...có ạ..

-Vậy mà tôi tưởng em đang mải mê mơ màng về cảnh tượng sẽ HÔN một chàng hoàng tử nào đấy chứ! -Miss Kwon nói thật nhỏ vào tai Jessica khiến nàng thoáng rung mình sợ sệt.

-Cô..cô...

-Trả lời cho tôi biết: Phát minh thứ 3045 của Nobel là gì?

Khoảng cách từ Diêm Vương tinh đến Mặt trời là bao nhiêu năm ánh sáng?

Ai là người thứ 200 bay lên Mặt Trăng?

Chìa khóa để mở ra cánh cửa vườn treo Babylon được làm như thế nào?

Miss Kwon xỏ một tràng toàn những câu hỏi mà người trả lời chắc phải thuộc dạng “Hàn Lâm Học Sĩ” mới có thể replay lại được.

Tất nhiên, Jessica làm sao có được kho kiến thức đồ sộ để trả lời hết chứ. Nàng đành câm nín nhưng vẫn không khuất phục ..

-Yah! Cô hỏi nhiều như vậy mà toàn những câu cao siêu thế làm sao em trả lời được chứ? Em là con người bình thường chứ không phải bất thường như cô -Jessica bực tức quát lại.

Và nàng nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình. Nhưng...đã trễ....

-Bất thường? Ý của em là tôi có vấn đề thần kinh sao?

Đám học trò bụm miệng cười rúc rích này giờ im bất trước cái nhìn lạnh lẽo phóng tới.

-Không...không...ý...em khen cô là...phi thường.... -Đầu óc vốn đã lâu không sử dụng cho việc học được đánh thức và hoạt động hết công suất nhằm làm dịu cái lạnh đang ngày một tăng.

-Aigoo..từ khi Miss Kwon đến đây dạy thì phòng học S1 đã không còn cần tới máy lạnh nữa rồi.Chia buồn với bạn hiền Sica baby của chúng ta -Sunny nói nhỏ vào tai Seo.

-Dạ..Cầu trời cho Sica unnie chỉ bị dệp toilet hay gì gì đó tương tự vậy thôi...Phạt chạy quanh khuôn viên trường là chết chắc -SeoHuyn bắt ngón tay thành hình thánh giá cầu nguyện. (em gái tốt thiệt!!)

Mặc cho cả đám nhóc nhoi nhoi đang im lặng chờ xem Cinê, Miss Kwon vẫn giữ vẻ mặt không chút cảm xúc.

-Em...tối nay đến phòng quần sinh của mình nhận hình phạt.. Còn bây giờ thì chạy 2 vòng quanh sân bóng... cho đầu óc mình mẫn không suy nghĩ vẩn vơ nữa..Hiểu chứ?

Nói xong quay người bước đi, Jessica chỉ còn cách tức tối mà làm theo...tội nghiệp....Haizzz.....

-Chúc cậu “thượng lộ bình an, hạ lộ không bò cạp” -cô bạn thân Nấm rù rì chúc may mắn. -Unnie cẩn thận...Chúc unnie mau “hoàn thành nhiệm vụ” -Lại đứa em “trời đánh” lên tiếng an ủi nhưng bên trong lại có chút gì đó gọi là trêu chọc.

Vậy là giữa cái nắng ban mai dịu nhẹ, có một nàng công chúa tóc vàng thở phì phò chạy zòng zòng sân bóng miệng không ngừng la hét

-Miss Kwon....Black Pearl...đồ đáng chết....Cứ đợi xem Jessica này sẽ làm gì cô nhé!!!

Tối hôm đó... Kí túc xá giáo viên.....

....Cộc....cộc....cộc....

-Vào đi! Cửa không khóa!

Cánh cửa bật mở, một cái đầu vàng lấp ló .

-Vào đi, làm gì mà đứng rình rập ngoài đó vậy? Tôi có ăn thịt em đâu! -người ngồi trên bàn làm việc vẫn không rời mắt.

Đầu vàng lú rú bước vào sau khi khép nhẹ cánh cửa

-Ngồi đó đợi tôi chút, tôi đang dang dở vài việc -vẫn không quay đầu lại

Jessica khẽ gạt đầu rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa. Lúc này cô mới có dịp quan sát căn phòng.

Ngoài chiếc giường King size không thích hợp cho một giáo viên bình thường thì tất cả đều được thiết kế khá sang trọng.

Bộ sofa màu sáng, chiếc tủ quần áo đen bóng, tủ lạnh, TV, laptop,...tất cả đều thuộc loại đắt tiền. Đưa ánh nhìn thích thú và có phần ngạc nhiên bởi những “đặc cách” mà giáo viên này nhận được khác xa với những viên chức bình thường thì ánh mắt Jessica chạm vào một khung ảnh.

Bên trong bức ảnh là một gia đình nhỏ, với hai đứa nhóc và hai cô nhóc.

Gia đình sáu người?

Ôi dào, chuyện bình thường...nhưng.....

Thứ bất thường khiến nàng công chúa cau mày chăm chú đó là hai cô bé, một trắng như sữa còn cô bé còn lại cũng chỉ kém hơn đôi chút. Tuy nhiên, chiếc vòng tay cả hai đang đeo lại là thứ đặc biệt....mà Jessica nhớ man máng đã gặp ở đâu đó..

“Quái! Sao nhìn cái vòng này quen quen nhỉ? Hình như đã gặp ở đâu rồi..Cố nhớ nào Jessica, cô thông minh lắm kia mà...”

Jessica nhắm mắt cố nặn ra một hình ảnh nào đó chứng minh trí nhớ của mình không tệ. Bỗng....

Nàng mở choàng mắt và nhìn xuống cổ tay ...Chiếc vòng trong ảnh rất giống với chiếc vòng nàng đang đeo (ôi trời

Sư phụ!!!)

-Sao?Dò xét xong chưa? Tôi có nghe Miss Kwon trình bày về vấn đề của em. Bây giờ thì em có muốn giải thích gì không? -Tae Tae kéo ghế ngồi xuống đối diện.

-Cô bé trong ảnh này là cô sao? -Jessica vẫn còn lơ mơ chỉ tay vào khung ảnh.

-Ừ. Có vấn đề gì sao? -Tae nhìn cô học trò với cặp mắt khó hiểu.

-Cô chắc chứ? -Công chúa nghiêm giọng.

-Chắc.Ồh nhưng đây không phải vấn đề mà tôi đang hỏi em -Tae cau mày -Teangoo....

-Ồh...Ai vậy? -Tae đứng dậy mở cửa nhìn ra ngoài nhưng không thấy ai, lắc đầu trở vào.

-MungTaeng...

-Ai đó, không đùa nữa nhé! -Tae Yeon lập lại hành động khi nãy và kết quả cũng như vậy.

-Taengoo...MungTaeng...nhớ tớ không?

Tae Yeon đơ toàn thân nhìn lăm lăm Jessica đang đưa chiếc vòng đeo tay vào sát mặt mình.

-Si..sica...chu....Là..là cậu sao? -bất ngờ nhưng cũng đưa cổ tay có chiếc vòng tương tự lên.

YAHOO

~

Giữa căn phòng khá sang trọng có hai con người ôm nhau nhảy tung tưng...

.....Một lúc sau.....

-Yah! Sao tự nhiên cậu mất tích vậy hả? Làm tớ lo muốn chết, ai ngờ cậu về đây

Jessica nhăn mũi nhìn Tae Yeon đang cười toe toét.

-Thời gian thấm thoát nhanh thật, tớ không nghĩ Jessica mũi thò lò ngày nào giờ xinh đẹp và ngang tàng như vậy đâu -Tae thè lưỡi trêu.

-Yah! Nhóc lùn, muốn gì đây? Ủynh nhau không? -Sica xăng tay áo .

-Thôi thôi! Hahaha cậu vẫn hung hăng như ngày nào, hèn gì bị ném vào đây.

-Kệ tớ, vào đây còn vui hơn ở bên ngoài. -Sica chu môi.

-Ừ thì cậu vui. Còn bọn tớ thì khổ rồi đây.

-Mà nè, sao tự nhiên bỏ nhà đi bụi vậy nhóc lùn? Tớ không ngờ cậu lại vào đây làm việc đó. Trời ạ, tin nổi không đây? Tam tiểu thư của Kim gia mà phải làm quần sinh sao? -công chúa tròn mắt.

-Tớ thích vậy. Cậu biết tính tớ vốn không thích tù túng mà. Vả lại công việc công ty có JaeJoong oppa và HuynJoong oppa rồi, có cần gì đến tớ đâu. Mà thôi, hôm nay cậu đến đây là để chịu phạt mà! -Tae đổi giọng lạnh lùng.

-Thôi mà....Tae iu dấu...nhóc lùn đáng yêu...tha cho tớ lần này đi....-Sica xuống giọng năn nỉ kèm cái môi trề trề.

Chịu thua trước cô bạn ranh ma của mình, Tae đành thở dài.

-Được rồi, lần cuối cùng đó, không được bày trò chọc phá Miss Kwon nữa nghe chưa? Cậu ấy à “sếp xòng” ở đây đấy. Có chuyện gì tớ không bênh vực được đâu -Tae giơ ngón trỏ, mím môi.

-Ok..ok...Nhưng mà cô ta làm việc trong trường này lâu lắm rồi sao? Nhìn cô ta cũng trạc tuổi chúng ta mà..

Nhắc đến cái tên Miss Kwon thì “dòng máu VamPire” của nàng công chúa sôi cuộn cuộn.

-Ừm..Black Pearl bằng tuổi chúng ta, nhưng cậu ấy đã lấy bằng Tiến sĩ Kinh Tế tại Đại Học Cambridge. Nhưng đã từ chối rất nhiều lời mời từ các tập đoàn lớn mà về đây làm quản sinh. Cậu ấy, tớ và Yoong chỉ vừa đảm nhiệm công việc khoảng sáu tháng nay thôi- Tae giải thích.

-Gì chứ? Nhận bằng Tiến sĩ khi chỉ mới 21 tuổi á? Cô ta có phải con người không vậy? Mà sao lại từ chối về đây làm việc này nhỉ? Không lẽ cô ta cũng điên giống cậu? -Sica cười khúc khích.

-Yah! Cậu ấy chịu về đây làm bởi vì thân phận của cậu ấy là... à mà thôi, không nói đến chuyện đó. Cậu chỉ cần hiểu đơn giản rằng WANGUI là nơi đã nuôi dưỡng cậu ấy từ nhỏ cho đến lớn. Vì thế mà Black Pearl chỉ muốn trả ơn, vậy thôi! -Tae nhún vai. -Hồi này sao cậu lại ngắt ngang câu nói thế? Miss Kwon là ai? -công chúa nghi ngờ nhìn Tae.

-Không có gì. Nói chung là cậu không cần thiết phải biết. Giờ thì làm ơn về phòng và ở yên trong đấy. Tớ không rảnh mà bênh vực cậu được đâu, mà nhớ phải giữ kín chuyện chúng ta là bạn bè. Ok? Ngủ ngon, Sicachu! -Tae ôm công chúa rồi mở cửa.

-Chúc ngủ ngon, tớ rất vui khi gặp lại cậu. Cô Kim, mong cô sẽ chỉ bảo em nhiều! -Sica vờ cúi đầu.

-Thôi thôi! Đừng bày trò nữa. Tớ mệt lắm rồi, tha cho tớ ngủ đi. Tớ cũng vui khi gặp lại cậu nhưng cái tớ muốn là không phải trong hoàn cảnh này. Bye!

Tae nói rồi đẩy nhẹ công chúa ra ngoài, ngáp dài rồi leo lên giường kéo chăn...Z..z...z...

Jessica mang tâm trạng nửa vui nửa bức bối cất bước về kí túc xá.

Nàng vui vì được gặp lại bạn cũ, nhưng bức bối vì từ ngày hôm nay phải “ngoan hiền” trước mặt Tae Yeon tránh cho bạn nàng khó xử.

Đang suy nghĩ mênh mang thì dòng suy tư bị ngắt ngang bởi một âm thanh là lạ..vang vang như từ cõi ...âm vọng về....

Suy nghĩ đó khiến công chúa rùng mình, da gà da vịt nổi lên hết trơn

Một bóng người cao cao, gầy gầy, bước thoăn thoắt ngang khuôn viên sân sau khu kí túc xá hướng thẳng vào khu rừng phía sau (vẫn thuộc khuôn viên WANGUI nha!!)

Tò mò, nàng cũng nhanh chóng bám theo sau

.....

Đi đến bìa rừng, âm thanh càng vang rõ hơn, đó là một giọng hát...một giai điệu trầm buồn..sâu lắng và khá quen thuộc...

Dò dẫm từng bước...công chúa tóc vàng bước từng bước vô định theo hướng tiếng hát phát ra..

Khoảng cách dần rút ngắn..

” Every night in my dreams I see you, I feel you....

That is how i know you go on...”

...Gần hơn...giọng hát lúc bổng lúc trầm....

"Far across the distance ... And spaces between us ...

You have to show you go on ..."

Và cuối cùng nàng cũng tìm ra nơi giọng hát mang một nỗi đau vấp kín phát ra..

Trước mắt Jessica là một con suối uốn khúc ...dưới cây hoa Hải Đường...trên bãi cỏ ..có một người con gái mang đầy tâm trạng...đang hát....

"...Near, far, wherever you are...

I believe that the heart does go on..."

Ánh trăng soi rọi xuống dòng nước, phản chiếu nguyên vẹn nét đẹp thanh tao trong đáy mắt lấp lánh nỗi đau của người con gái ngồi bên bờ đang lẩm nhẩm hát..

"...Once more you open the door....

...And you're here in my heart ..."

Sica tiến lại gần hơn, nép người vào thân cây ngọc lan và nhận ra bóng cao gầy đi trước đang đứng yên lặng phía sau cô gái một khoảng khá xa.. " Giọng hát này sâu lắng nhưng chứa đầy nỗi đau...chứng tỏ người đang hát đã trải qua rất nhiều đau khổ...Là ai? ...Ai mà có thể mạnh mẽ đứng thẳng dậy sau những đau buồn ấy...Minh thực sự muốn biết ..."

"...And my heart will go on and on..."

Bài hát kết thúc, Sica vẫn còn rất luyến tiếc giọng hát ấy...đau, buồn, tâm trạng..nhưng nó lại có sức lay động lòng người...

Bóng người con trai bước lại gần cô gái kia, dưới ánh trăng, Sica sửng sốt khi nhận ra hai người trước mặt...

" Cậu ta hình như là Min Ho, cậu nhóc vẫn thường cặp kè với Hong Ki..còn cô gái kia...nhìn quen quen nhỉ?.."

Bất ngờ, người con gái xoay mặt lại nhìn Min Ho và điều đó khiến công chúa bịt miệng mình ngăn tiếng thốt bật ra khỏi miệng

"Là Miss Kwon...cô ta...không lẽ...cô ta..hẹn hò..với học sinh...tại đây sao...?"

-Noona! Em biết thế nào cũng tìm được chị ở đây mà

Min Ho mỉm cười , ngồi xuống cạnh Miss Kwon đang nhìn chăm chăm ra mặt nước.

-Tìm tôi làm gì?

-Nhớ.

Min Ho trả lời gọn lỏn lại càng làm con người vụn vỡ trong kia há hốc mồm

- Cậu vẫn không thay đổi cách nói chuyện

-Còn noona vẫn thế, vẫn lạnh lùng, vẫn hờ hững như vậy - Min Ho đáp chất.

IM LẶNG

-Noona..Chừng nào chị mới chấp nhận em đây? Em lúc nào cũng mong rằng mình sẽ là bờ vai cho chị nương tựa mỗi khi muốn khóc, em muốn bảo vệ noona ...

Sica nín thở trước những gì đang nghe

"OMG! Cô ta là ai mà lại có nhiều người tán tỉnh như vậy? "

-Noona..chẳng lẽ noona cứ dằn vặt mình vì những chuyện quá khứ sao? Đó không phải là lỗi của noona...là anh ấy tự nguyện...và oppa đã dặn dò em phải bảo vệ chị thay anh ấy....

-...

-Noona...

- Im đi. Cậu biết ngày hôm nay là ngày gì đúng không? Tại sao lại nói những lời đó vào ngày hôm nay hả? Tôi không khóc, không cần bờ vai và cũng không cần ai bảo vệ. Nếu muốn ngồi đây thì im lặng còn không thì trở về kí túc xá trước khi tôi đổi ý

Jessica giật mình khi lần đầu nhìn thấy Miss Kwon mất bình tĩnh.

“Cô ta đang nổi giận sao? Trước giờ dù mình có chọc giận đến mức nào thì cô ta vẫn kiềm chế rất tốt mà... Có chuyện gì nhỉ?”

-Xin lỗi noona..em đáng chết...lẽ ra em không nên nói vào lúc này...xin lỗi...noona đừng bắt em phải rời xa chị...-Min Ho lí nhí

Ngoài kia nàng công chúa tóc vàng ngày càng nôn nóng muốn biết chuyện gì nên trong vô thức nhích gần tới trước..

Bống..

....RẮCCCC....

Bàn chân dẫm lên một cành cây khô...một âm thanh khô khốc vang lên...

Jessica chết đứng

Miss Kwon và Min Ho giật mình đồng loạt xoay người ra sau Sực tỉnh.

Jessica chạy thật nhanh ra khỏi khu rừng, chạy, chạy, chạy mà không cần biết mọi thứ xung quanh.

Cho đến khi đứng giữa phòng, cánh cửa được khóa lại cẩn thận rồi mà cô nàng vẫn còn run rẩy, tim đập loạn xạ khi thoát chết trong gang tấc.

Tắm rửa, thay đồ leo lên giường ..gác tay suy nghĩ

” Chuyện gì xảy ra giữa hai người họ nhỉ? Dường như ngoài mối quan hệ cô - trò giữa hai người đó còn có cái gì đó bí ẩn..nếu không thì đã không hẹn hò ở nơi vắng vẻ vào đêm khuya như thế này..

Nhưng...Min Ho nói là đi tìm cô ta kia mà...Còn giai điệu và lời bài hát mà mình vừa nghe nữa...sao nó đau buồn và nhiều tâm trạng vậy chứ...?

Giọng hát cô ta ấm thật...khá hay...nhưng bài hát đó có ý gì....

Nhưng mà chuyện này có liên hệ gì đến mình đâu nhỉ? Quan tâm làm gì?...

....”

Mãi suy nghĩ, nàng công chúa thiếp đi lúc nào không hay...Trong giấc mơ, nàng mơ thấy con người đáng ghét kia lẩm bẩm hát và... khẽ mỉm cười với mình.....Đó là ác mộng hay là

Sorry vì đã ngâm hơi lâu... Chap này dài hơn bt nàk, koi như quà chuộc lỗi..... ^^

14. Chương 14

...Giờ ăn trưa ...

Suốt cả buổi học Sica không thể nào tập trung được vì những hình ảnh tối qua cứ bám miết lấy cô nàng. Cuối cùng thì nàng cũng có dịp trút hết tâm sự vào cô bạn thân Nấm ú .

Jessica kể hết mọi chuyện tối qua cho Fany nghe trong khi bốn nhóc kia đi gọi món, chuyện nàng bắt gặp Ms Kwon và Min Ho bên bờ suối ra sao, tiếng hát vang vọng cả khu rừng như thế nào , v..v..tất nhiên trừ việc nàng và Tae Yeon là bạn thân từ nhỏ.

-Vậy .. ý cậu là Miss Kwon đang hẹn hò với học sinh sao? Chuyện này động trời thật! -Fany che miệng.

-Ừh. Nhưng có hơi không chắc lắm, ngoài những câu trò chuyện bình thường thì hai người cũng không có thêm những hành động nào khác cả -công chúa nhún nhún mũi.

-Thì sao? Hành động gì nữa? Chẳng lẽ cậu muốn hai người phải vật nhau ra mà...

-Đồ Nấm ngô! Suy nghĩ bậy bạ gì đó, ý tớ là nắm tay, ôm hay kiss,.. hay đại loại vậy -Sica nhún vai.

-À, nói vậy thôi, chứ này giờ nghe cậu kể tớ chẳng thấy có gì mờ ám cả. Có lẽ họ là chị em họ, bạn bè thôi. Đừng có làm quá vậy, đừng dập tắt hy vọng của tớ! -Fany cau mày.

-Hy vọng? Cậu đừng nói là thích cậu nhóc Min Ho đó nhá? -Sica kinh ngạc.

-Ồh..làm gì có. Sica này, nghĩ cậu là BFF nên tớ nói cho cậu biết nhé, tớ thấy.. hình như.. tớ thích Miss Kwon ... -những lời cuối Fany nhỏ giọng dần.

-HẢ? -Công chúa tròn mắt nhìn nàng Nấm với cái vẻ What-are-u-talking-about?

-Thì là vậy đó! -Nấm đỏ mặt.

-Cậu khủng hả? Đang chọc tớ sao? Đẹp cái suy nghĩ đó đi. Đường đường là Hwang tiểu thư nổi tiếng vậy mà có mối quan hệ đồng giới là tin chấn động đó nha. Chưa hết, đó lại là một giáo viên bình thường nữa thì.... -Tình yêu không phân biệt giàu- nghèo, gái- trai. Miễn hạnh phúc là được! -Tiff nóng nảy cắt ngang.

-NO...Tớ chỉ nói một từ : NEVER!!! Nhưng mà từ đâu cậu lại có suy nghĩ kì cục vậy hả?

-Từ...từ.. mỗi lần nhìn thấy Miss Kwon là tim tớ nhảy loạn xạ cả lên, mặt mày thì nóng bừng, hành động luống cuống đến khó tin. Aigooo... -Fany thở dài.

-Vớ vẩn. Chỉ có nhiều đó làm sao khẳng định được cái gì chứ? Cậu...

-HEY!!! Uống gì hai nhóc? -Sunny vẫy vẫy tay từ quầy giải khát của nhà hàng.

-2 Pureed Strawberry. -Fany hét với lại

-Thôi! Không nói chuyện này nữa. Chừng nào cậu tin chắc vào cảm nhận của cậu thì tính tiếp. Bọn nhóc tới rồi -Công chúa kéo ghế lại đằng hoàng nhìn Soo và Hyo đặt thức ăn xuống bàn.

-Đợi lâu không? -Sò ngồi xuống.

-Không lâu. Cũng gần mọc rễ rồi! -Sica mĩa mai.

-Yah! Mà nói cho tụi tớ biết vì sao các cậu bị bắt vào đây vậy? -Sún từ xa mang hai ly sinh tố dâu đặt xuống.

-Thì quây. Chẳng phải các unnie và toàn bộ học sinh trong trường này cũng vậy sao? -Keroro kéo ghế.

-Ý Sunny là việc cuối cùng ấy! -Hyo đỡ lời.

-À! Tớ thì đua xe, phá làng phá xóm. Nói chung là thời gian ở ngoài đường nhiều hơn ở nhà. “Phết” cuối là bị lên TV, báo chí vì cái tội đập phá xe của người dân ở LA. -Nàng nắm đưa ống hút vào miệng.

-Em thì chỉ có tính thích đi bar, rồi gây sự, đánh nhau ở đó. “Phết” cuối là gây sự ở club 2S. Lên trang bìa, tin tức buổi sáng. Vậy là phải vào đây! Còn các unnie? -SeoHuyn cắn cái bánh ngọt trả lời

-Haha! Thích đánh nhau thì giống Hyo. Nè! Giới thiệu cho “em út” nó biết đi! -Sò vỗ vai HyoYeon.

-Hehe~ Tớ là đại tỷ - cầm đầu băng đảng Sone - nhóm những “lá ngọc cành vàng” rảnh rỗi không có chuyện gì làm thì đi đòi công bằng cho mọi người ấy mà. Là băng nhóm tốt, nhưng bị hiểu lầm. “Phết” cuối là bị police tóm trong cuộc thanh toán với băng AFS khu vực khác. Ông bà già tức quá tổng cổ vào đây! -Hyo cười toe.

-Trời!Vào đây cậu vẫn tiếp tục làm đại tỷ của WANGUI nữa. Nhưng sao cậu có thể lên nắm quyền vậy?

-Fany thắc mắc.

-Chuyện nhỏ. Thách đấu với đám cầm đầu băng nhóm nhỏ trong đây. Nếu thua thì làm thuộc hạ, với lại tay chân của tớ trong đây cũng không ít đâu. Lẽ ra tớ phải là trưởng nhóm PVG, nhưng nhờ SooYoung vào đây trước nên tớ nhường... hề hề... -Hyo len lén nhìn Sò khi phát biểu câu cuối.

-Ồh..vậy còn SooYoung unnie?

-Nghiên cứu. Tớ chỉ mê nghiên cứu, thí nghiệm thôi. -Vậy thì có gì là quá đáng đâu. Đó là công việc tốt mà! -Fany gãi gãi gáy.

-Ừa.. tốt nếu như không làm nổ tung mọi thứ. Chắc các cậu cũng thấy tớ làm nổ tung mấy cái phòng lab của trường rồi chứ? Cái lí do để bị đập vào đây là phá tanh bành 8 cái showroom ô tô của gia đình. Chỉ vì tớ muốn thử sức công phá của loại thuốc nổ mới chế. Quá đáng thật, có 8 cái mà... -Sò bị chạm phải “nọc” tức giận bứt tóc.

-Omo! 8 cái? Gặp nhà tớ thì ra đường mà ở nhá! -Hyo trên.

-Tối phiên Sunny unnie?

-Bên ngoài, danh hiệu của tớ là “Nữ hoàng tiệc tùng” , tiêu tiền như nước, không hề nhúu mày hay suy nghĩ gì cả. Cái nguyên nhân dẫn đến việc tớ yên vị trong danh sách học sinh WANGUI là tớ đã tiêu hết 30 cái thẻ tín dụng trong một tuần. Appa và Omma tức quá, ném vào đây với số tiền phát mỗi tháng. Aigoo... thế là hết shopping... -Sunny thở dài mút hộp sữa.

-Haha! Giống Fany và Sica unnie, hai người là tín đồ shopping nổi tiếng ở Mỹ. Mỗi lần vào khu mua sắm thì y như rằng có bão cấp 12 lướt qua. Tất cả những shop thời trang đều bị càn quét không thương tiếc! -Maknae cười toe.

Mặc cho nhóm bạn bàn tán, Jessica từ nãy đến giờ vẫn im lìm, chìm trong những suy nghĩ về những gì Tiffany vừa nói.

” -Tớ thích Miss Kwon rồi cậu ạ...

Trời ạ! Thích thích cái gì chứ? Hai cô gái mà thích nhau? Chuyện quái gì thế này?

Cái tăng bằng đó thì có gì hấp dẫn mà hết đám nam sinh trong trường rồi tới Nấm ú kén chọn có tiếng đều bị hạ gục vậy trời..

Điên hết rồi sao?

Aishh!! Mà sao lại khó chịu vậy nhỉ?

Cô ta và mình có liên quan gì đâu, tại sao nghe Fany nói thích cô ta thì mình lại có chút gì đó sục sạo vậy nè.. Omo..đừng nói mình thích Fany nhá... NEVER... không đời nào....

Ahrgggg... sao cứ khó chịu hoài vậy... rốt cuộc thì mình bực bội vì cái gì đây????

Àhhh~ .. chắc tại tức tối khi không bị chú ý bằng cô ta.. Chính xác... Trước giờ Jessica này mà ở đâu thì luôn là tâm điểm... chắc tại lần này bị đám nhóc đó lơ nên mình hơi ganh tị..

Không sao cả... Ganh tị là điều không thể thiếu của phụ nữ... thì ra là ganh tị...

Nhưng... còn cái cảm giác hụt hẫng là sao... sục sạo nữa... trời ơi chắc mình điên mất.... ”

-Yah! Jessica Jung! Cậu bị gì mà vô đầu dữ vậy? Tóc tai bù xù hết lên rồi này..Aishh .. Mất mặt quá..

SooYoung đưa tay vuốt vuốt tóc Jessica về vị trí cũ, trong khi mười con mắt đang tia về phía cô nàng có hành động bất thường kia.

-Gì? Gì hả? Mới...mới...hỏi gì...? -Sica ngơ ngác phát tội. -“Iu cái con khỉ á! Tim đập trật nhịp là chuyện thường, bỏ thử chạy 200m coi lúc đứng lại tim có đập nhanh không? ” -Con Tiểu Lép gần cổ cái.

-“Vô duyên, Sica đang ngồi một chỗ chứ có chạy đâu. Mà nếu đó là vấn đề về tim thì sao nó lại đập nhanh khi Miss Kwon xuất hiện chứ. Iu rồi! Iu rồi! ” -Tiểu chu nhảy tưng tưng.

-“Đồ trắng nhách crazy! Sica lo lắng bởi vì tối qua Sica đã rình nghe mọi chuyện và mém bị bắt gặp thôi. Chứ yêu đương quái gì.. Con gái với nhau sao yêu được chứ?” -Tiểu Lép bấu môi

-“Sao không được? Tui trắng thì sao? Bỏ ganh hờ? Wánh nhau hông? ” -mặt láu cá

-“Ngon nhào vô.. đây không hiền đâu nhá.. ”

Hai con quái lao vào đánh nhau chí chóe.

-IM HẾT ĐI~

Công chúa tóc vàng tự dưng bịt tai hét lên làm cả nhà hàng nín thin không biết chuyện gì xảy ra.

-Jessi~ Chuyện gì vậy? Cậu không khỏe chỗ nào sao? -Fany lo lắng nhìn cô bạn mình tự nhiên hành động khác người.

-Sica unnie đau chỗ nào à? -Maknae lo lắng không kém.

-Hồi nãy bọn tớ có dặn đầu bếp không bỏ Dưa leo vào mà! -Sun kéo đĩa thức ăn của công chúa qua dùng nĩa gắp gắp.

-Không..KHông có gì..Xin lỗi... Tớ hơi mệt chút.. Tớ đi rửa mặt...

Sica bối rối đứng dậy kéo ghế đi nhanh về hướng toilet mặc cho hàng trăm con mắt đổ về phía mình.

...Trong Restroom....

Công chúa tát nước vào mặt, miệng lảm bảm mắng mình không ngớt.

-Trời ơi!! Điên điên rồi...Tự dưng la lên giữa nhiều người như vậy... Mặt mũi đỏ ửng đây? Aishh!! Jessica ah~ .. ngượng quá...

Trong khi công chúa không ngừng tự trách thì hai giọng nói cất lên. Tò mò, Sica lắng tai nghe thì nhận ra đó là giọng một người nam và một người nữ.

Chàng trai có vẻ như đang van nài cô gái làm gì đó, tính “bà tám” lại trỗi lên, Sica nép mình nhìn qua khe cửa.

-Ồh..lại là hai người họ.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này công chúa nhà ta khôn ngoan dùng tay bịt miệng để tiếng thốt không bị nghe thấy.

-Noona, nhận đi mà!! Ngày mai được nghỉ.. Tối nay thoải mái chút đi! -Min Ho làm mặt cún con khiến cô nàng trong kia che miệng cười hình hích.

“Nhìn cậu ta ngố thật”

-...

-Noona.. 7h tại quảng trường Chansel, không đến là em sẽ đợi mãi đấy.. Không gặp không về! -Min Ho nhét vé xem phim vào tay Miss Kwon rồi chạy đi mất, mặc cho “đối tượng” không kịp trở tay

”Hả? Lần đầu mới thấy lời mời hẹn hò nào kì lạ như vậy đấy. Suốt từ đầu tới cuối toàn một người nói. Mà cô ta hình như cũng không muốn đi. ngốc quá, không đi thì từ chối, im lặng vậy là tối nay sẽ có người bị cho leo cây đây.

Nhưng... không lẽ cô ta định đến thật sao? ..Không được.. cô không thể đi...” -“Tại sao? Không muốn người ta đi hẹn hò là iu rùi ấy” -Tiểu Chu Angel đột ngột hiện ra.

-” Nhảm nhí! Chẳng qua Sica chỉ lo cho ai xui xẻo hẹn hò với cô ta thôi. Iu đương khỉ gì” -Tiểu Lép Devil đồng loạt xuất hiện.

-IM LẶNG! Sao hai đứa bây cứ làm phiền tao hoài vậy... Im hết ...

Sica lại bịt tai hét ầm cả lên. May mắn là cô nàng đang ở trong WC và cái con người kia cũng đã rời khỏi đó.

” Được rồi! Dù không quan hệ gì, nhưng tôi cũng sẽ đi theo để bắt quả tang mối quan hệ bất chính của hai người... Ha hahaha WANGUI mà không có Miss Kwon thì hạnh phúc biết mấy... ”

...8:00pm... Quảng trường Chansel ... Tuyết rơi kín mặt đất..

Theo như suy nghĩ của công chúa thì tối nay sẽ có một người bị cho leo cây.

Chính xác! Bên ngoài quảng trường có một con khỉ đang ngồi co ro trong thời tiết lạnh giá. À.. hình như con khỉ đó gần đóng băng rồi...

Còn chính xác hơn nữa! Thì trong này - trong góc quảng trường có một bầy khỉ ngồi túm tụm dưới trời đầy tuyết rơi và hình như cũng đang đóng băng...

-S...i...c...a...brrrr.... Cậu...nói...Miss Kwon...sẽ...tối không...Tớ lạnh...quá...brrrr.....-SooYoung run rẩy, hai răng va vào nhau lập cập.

-Ai...mà biết...Brrr..... -Công chúa cũng có kén gì đám nhóc này đâu.Nàng thăm trách tại sao lại ngu ngốc lết xách ra đây làm gì trong khi đó có thể nằm ngủ ngon lành trong chăn ấm nệm êm.

-Brùhhh....Lạnh quá... Tớ ngu thật.. tự đứng theo cậu ra đây... biết vậy ở nhà với Maknae, Sun, Hyo là được rồi...Ham hồ chi mà giờ này lôi cả đám ra trời tuyết đang “tạc tượng”.... -Fany co rúm trong cái áo Măngtô che cả người chỉ chừa cặp mắt.

-Aish!! Đã nói là tớ không biết mà... Làm như tớ không lạnh vậy... chờ thêm nửa giờ nữa đi.. nếu không đến thì kéo cả đám về... ai bảo SooYoung xốn xác kéo cả đám nhóc này theo chi.. -Sica run lập cập

-Ai kéo...???Ấn nói cẩn thận nhá.. Tại bọn này tự nguyện theo thôi.. Tớ chỉ rủ là : Ê tối nay đi phá cuộc hẹn hò của Miss Kwon không? Là tụi nó chạy theo.. cái đồ hám gái... -Soo chỉ vào mặt mấy cậu nhóc ngồi run dưới tuyết.

-Chờ ơi!!Tụi em hám Miss Kwon thôi chứ có phải ai cũng hám đâu.. Đại tỷ nói quá rồi!! -JongHuyn “bật” lại.

-Đúng đó đại tỷ!!- Cả đám nhao nhao.

-IM hết! Giờ này tụi bây tính làm loạn hả? Muốn ăn đòn không mà dám trả treo lại? -Soo trừng mắt làm đám nhóc im bật.

....Lại thêm một tiếng làm “người tuyết”.... vẫn không có kết quả gì...

-Thôi về!! Có gì đâu mà coi chứ...Tối nay bị ” hực ăn” rồi... -Sica ủ rũ quay bước.

-Ê..Í... Đại tỷ Sica... Hình như Miss Kwon tới kìa...

-Ừa...ừa...Black Pearl tới thiệt hả...??? -đám nhóc lại lao nhao.

-Suyt. Im lặng. Muốn bị phát hiện sao? Đi rình mà la làng vậy thiếu điều bắt loa lên luôn cho rồi. Công chúa vừa nghe tiếng rú phấn khích của đám tay chân thì quay người lại ngay.

-Im đi. Xem xem chuyện gì xảy ra. Ki Hoon, nhóm máy ảnh chuẩn bị nhá! -Sica ra lệnh cho một cậu nhóc.

-Ok. Đại tỷ! -Ki Hoon quay đầu ra hiệu ok cho đám nhóc móc máy ảnh đưa lên cao.

Bên ngoài quảng trường...

Mìn Ho ngồi co mình trong chiếc áo khoác to dày cổ dựng che kín nửa gương mặt.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, đôi tay cậu nhóc cứ xoa xoa liên tục vào nhau mà không còn cảm giác gì nữa. Toàn thân đông cứng, những vụn tuyết vương vãi khắp mái tóc lảo nhão lẫn lộn.

“Noona... Em tin noona sẽ đến... Làm ơn.. đừng làm em thất vọng... ”

Giữa cái lạnh bao quanh, những lời nói năm xưa tràn về trong kí ức chàng trai... một lời hứa.. một trách nhiệm... và một tình yêu thầm kín...

—xx—

”- Min.. huyng giao cô ấy cho em... bảo vệ Yuri.. bên ngoài.. lạnh giá không thể... nào che được sự yếu đuối... bên trong.. Hứa với huyng... hãy là bờ vai... cho người con gái ...huyng yêu... nhất...thay ...anh...

-Huyng, em hứa.. Em sẽ chăm sóc và bảo vệ Yuri noona. Em sẽ luôn yêu thương và bên cạnh chị ấy dù hạnh phúc hay đau buồn ..

Cậu nhóc nhỏ rướm rướm nước mắt nhìn anh trai mình trút hơi thở cuối cùng trên băng ca bệnh viện mà tìm quên thất.

- ... giống như tình yêu mà em đã dành cho Yuri noona... từ khi còn bé.... ”

—xxx—

-Vẫn chưa chịu về sao?

Một giọng nói trầm trầm, lãnh đạm cất lên. Min Ho giật mình thoát ra khỏi kí ức, ngẩng lên nhìn người trước mặt.

-Noona...

-Tôi tưởng cậu là người thông minh, nào ngờ lại ngốc nghếch đến mức này đây sao.

-Chị đã đến... Em vui lắm... em tin noona sẽ đến.. và thật sự không uống công ..

Min Ho bật cười sung sướng.

-Babo... Còn không mau đứng dậy về kí túc xá.. đã 9h rồi.. xin lỗi .. chắc bộ phim chẳng còn đâu ..

-Không, không. Chỉ cần noona đến đây, phim đó khi nào xem chẳng được. Chúng ta về thôi!

Min Ho vui vẻ đến mức quên cả cái lạnh. Bật dậy ngay rồi ngã sập vào vai Miss Kwon.

-Cậu sao vậy? Noh Min Ho? Tôi không thích đùa như vậy?

Miss Kwon đứng im vì sức nặng của một người đang tựa vào mình, nếu di chuyển, cả hai chắc chắn sẽ ngã.

-Min Ho..

Cô đưa tay sờ cổ gắng đẩy cậu nhóc trên vai mình thì nhận ra cậu nhóc đã ngất vì nhiệt độ cơ thể đang giảm .

-Đồ ngốc. Tại sao phải chờ tôi chứ? Tôi thực sự đáng để cậu hy sinh như vậy sao? Tại sao tôi lại phải học tốc chạy đến đây để rồi gánh cái của nợ này chứ? Aish....

Miss Kwon lầm bầm tự trách rồi cố gắng móc điện thoại trong túi ra gọi cho Hong Ki.

-Em ngủ chưa? Mau đến quảng trường Chansel giúp chị một việc, nhớ gọi vài vệ sĩ đến. Không lâu sau, Hong Ki và một tốp khoảng năm vệ sĩ học tốc chạy đến đỡ lấy Min Ho.

-Noona về nghỉ đi ạ! Chuyện này em sẽ lo cho. -Hong Ki lễ phép cúi đầu.

-Cảm ơn em. Giờ này mà còn làm phiền em. Thật ngại quá.

-Không có gì ạ. Bảo vệ chị là quan trọng nhất vì noona là ...

-Được rồi. Chị biết, chị về đây. Em cũng về nghỉ ngơi đi.

Miss Kwon khẽ gật đầu rồi lạnh lùng quay bước. Bỏ lại cậu nhóc tóc vàng và đám vệ sĩ đang dìu Min Ho.

-Noona.. Chị sẽ mãi lạnh lùng như vậy sao? “Người ấy” sẽ rất đau khổ...

—

Bên trong góc....

-Sao sao? Chụp được không? Ảnh rõ nét chứ?-Sica hỏi tới tấp.

-Được ạ. Ảnh tinh xảo. Đại tỷ xem này. -Ki Hoon đưa máy cho Sica.

-Ok. Tốt. Chúng ta về đi! -Sau một hồi lia qua những tấm ảnh trong máy, công chúa mỉm cười hài lòng.

-Vâng -Đám nhóc dạ ran rồi chạy nhanh ra khỏi quảng trường.

-Vừa ý chưa? Đàn em một tay tổ dạy không đấy! -Sò hình mũi tịt hào.

-Nhưng chẳng lẽ... Miss Kwon hẹn hò với học sinh thật à?-Fany lo lắng.

-Chứ cậu không thấy cô ta vừa hôn Min Ho sao? -Sica cười mãn nguyện.

-Ừm..Vậy cậu định làm gì với những tấm hình đó?

-Bí mật. -Sica nở một nụ cười gian ác, quay lưng đi trước, hai nàng còn lại cũng lọt chọt chạy theo

.... Sáng hôm sau...

-Đại tỷ...

SooYoung giật mình nghe tiếng đàn em gọi, cô nhóc bước thẳng ra cửa lớp

-Chuyện gì? Máy tấm ảnh đâu?

-Dạ...dạ...

- Tôi hỏi ảnh đâu? Chẳng phải tối thứ bảy vừa rồi tôi đã dặn sáng nay mang đến rồi sao? -SooYoung bắt đầu bực mình.

-Thưa... thưa.... ảnh hỏng hết rồi ạ.. -Jong Huyn sợ sệt.

-Nói cái gì? Tại bây muốn chết không? Tại sao số ảnh đó lại hỏng? Gần cả trăm tấm mà hỏng hết sao?

-Dạ...tối đó trời lạnh quá.. mà tụi em... ở ngoài trời khá lâu... nên.. tất cả số phim bên trong đều hư hết...

-Dong Joon lo sợ cúi đầu.

..Bốp... bốp...bốp...

Ba cái đầu cúi xuống gánh chịu những cái đánh thật lực của Đại tỷ .

-Lũ ăn hại. Biến hết!

Đám “ông trời con” mừng húm chạy thực mạng ra khỏi “phạm vi bão”.

-Aishh.... Phải ăn nói sao với Ice Princess trong đó đây.... -SooYoung vò đầu bứt tai đi vào lớp.

Vừa chạy tra khỏi tầm mắt của SooYoung, đám nam sinh đã dừng sững lại trước một băng nhóm khác mà người đứng đầu là Hong Ki.

-Nói chưa? -Hong Ki nheo mắt.

-Rồi ạ.. -Jong Huyn rụt rè.

-Tốt. Vậy tất cả số phim đâu?

-Đây...đây ạ... -Ki Hoon đưa một túi giấy cho thuộc hạ Hong Ki.

-Biến!

Sau khi đám nhóc chạy mất dạng, Hong Ki tò mò mở túi giấy ra và kéo một thước phim đưa lên cao ngắm soi.

-Trời! Hun lun kà! -cậu trưởng lớp cười thích thú.

-Hôn đâu mà hôn. -Min Ho từ phía sau bước ra giật lại tất cả .

-vậy chứ sao hai người đứng sát vậy? Nói thật đi, nụ hôn đầu đời hả? -“con khỉ lông vàng” nhảy loi choi.

-Đã bảo không phải hôn mà. -Min Ho tức giận gắt gỏng.

-Ừh thì không phải hôn. -Hong Ki xịu mặt.

-Dẹp cái bộ mặt đó đi. Có muốn tớ bao ăn trưa không? Muốn thì đi!

Min Ho mỉm cười quay bước, cả nhóm cũng chạy theo.

Nép sau cánh cửa, một cô gái tóc đen dài với đôi kính cận lóe sáng đã nghe hết tất cả.

...Bên trong S1...

-Ah~ Soo Young, tội nhỏ mang hình đến chưa? -Vừa thấy Sò vào lớp. công chúa đã kéo cao cái khăn quàng lên lau mũi rồi vẩy tay lia lịa.

Chỉ tại tối hôm kia “ngâm mình” ngoài tuyết cả buổi nên nàng Ice Princess bị cảm lạnh.

-Sica này! Ồ...à...bọn nhóc... mới đến... nói là... mớ hình đó.. không rửa được... -Soo ái ngại nhìn Sica.

*sụt sụt sụt sụt ... hít~ *

-Sica~ Hình bị hỏng hết rồi...

-Chạy mau đi unnie...

Sò ngạc nhiên nhìn bốn nhóc đứng tuốt ngoài cửa kia.

-Làm gì vậy?

-Chạy càng xa càng tốt... cậu biết sự bình yên trước cơn bão không? Jessi mà im lặng thì koi chừng..

-CẬU NÓI CÁI GÌ HẢ? ĐỪA SAO?

Nàng Nấm chưa kịp giải thích thì cái thanh âm cao chói vót xuyên thẳng từ tai phải sang tai trái. Làm đầu óc SooYoung ong ong u u như có cả bầy ong bên trong.

-Tớ...

-LÀM ĂN VẬY ĐÓ HẢ? CÓ BIẾT TỚ PHẢI HY SINH GIẤC NGỦ ĐÁNG GIÁ RỒI CÒN BỊ BỆNH NHƯ THỂ NÀY LÀ VÌ CÁI GÌ KHÔNG? -Sica vẫn tiếp tục “trò chuyện” với bạn Sò bằng cái giọng “nhẹ nhàng, trong trẻo” tựa tiếng cá heo ấy.

-Xin lỗi... tớ cũng cho tụi nó một bài học rồi..

-Ừh.. thôi bỏ đi Sica unnie.. Xem như xui xẻo vậy... -SeoHuyn đỡ lời thay SooYoung.

-Bỏ cái gì mà bỏ? Công sức rình mò thức đêm vậy mà chẳng có kết quả gì. Đổ thừa do không may mắn là xong sao? -công chúa càng tức hơn.

-Thôi..Nể tụi tớ bỏ qua đi.Sông có lúc người có khúc mà... -Hyo xoa xoa vai Jessica.

-Gì? Sông có khúc người có lúc chứ.. Nói mà cũng nói sai -Sun lên tiếng chỉnh.

-Ừh.. bình thường thì là vậy... nhưng “người có khúc” ở đây là cậu đó. Lùn xùn, có một khúc mà còn lí luận nữa -Fany thè lưỡi trên.

-Sica coi kìa... Hai tên đó xúm lại ăn hiếp tớ đó.. Cậu hét lên một cái cho hai cậu ta sợ đi ~ -Sunny làm aeygo khiến nàng công chúa đang bực bội cũng bật cười.

-Cười là coi như xong nhá... Không giận nữa đấy -Sò mừng hóm.

-Ồ.. lần cuối nha...

...Cộp...cộp...cộp.... Âm thanh quen thuộc dừng lại trước cửa lớp.

Không hẹn mà gặp, cảm đảm nhanh chóng an vị vào chỗ ngồi chờ người quyền lực nhất bước vào.

Miss Kwon thông thả vào lớp. Tiết học vẫn diễn ra bình thường, cho đến khi nàng công chúa nghĩ ra trò chọc phá mới. -Trong cách làm này sẽ cho ta kết quả nhanh hơn nhưng chưa chắc đã ...

-Ách... chỳ... Ách.. chỳ... hụ...hụ...

Câu nói của Miss Kwon bị ngắt ngang bởi một tràng ho, ách chỳ của công chúa nghịch ngợm.

-Ừm..hừm... vì thế nếu làm theo cách phổ thông và sơ đẳng nhất nên làm theo...

-Ách chỳ...ách chỳ...hú ..hú...

Công chúa lại bày trò, bàn bên kia, PVG nhìn nhau cười mỉm mỉm.

Bỏ qua cô học trò nghịch ngợm cứ cố tình ngắt lời mình, Miss Kwon vẫn cố giữ bình tĩnh.

-Song song và cắt nhau là hai khái niệm chắc chắn sẽ có trong bài test tiếp theo, các em về xem kĩ phần...

-Hụ...hụ...hú ..hú...ách chỳ...ách...xèo...ách....chỳ..chỳ áx..xì dầu...

Cả lớp ủa nhau cười vì cái kiểu ách chỳ lạ đời mà bạn Sica đang bày trò.

Miss Kwon cũng không còn bình thản mà lơ cô nhóc đầu vàng kia nữa,cô biết càng im thì cô nhóc kia sẽ làm tới.

Từ từ di chuyển xuống bàn tư nơi cô học trò lém lỉnh ngồi, Miss Kwon cúi cầu hỏi thăm

-Cô Jung có thể cho tôi biết vì sao cứ cắt ngang lời của tôi không?

-Em bệnh. Cô không thấy sao? Trình độ học vấn cao như Miss Kwon đây mà không nhận ra một người đang bệnh sao? Kém cỏi thật.. -đầu vàng tỉnh bơ phán câu gọn lỏn.

-Vâng. Tôi kém cỏi nên giữa trời tuyết rơi lạnh lẽo hôm trước, tôi không theo dõi và chụp ảnh người khác, vì thế tôi không biết cảm giác bệnh là thế nào

Miss Kwon phả hơi lạnh vào tai đầu vàng làm bạn Sica nhà ta đông cứng cả người, đầu óc bất động khi từng lời cô gái kia chạy qua tai. Một nỗi sợ trào dâng.

Vờ như chưa nói gì, Miss Kwon trở về bục và tiếp tục bài giảng của mình, để lại bạn Sica nhà ta vẫn còn bàng hoàng với những gì đã nghe.

“Cô...cô...ta biết ...cả... chuyện đó...sao.... Miss Kwon... rốt cuộc cô là ai....Sao lại... luôn biết những chuyện ... như vậy chứ.. Tôi bắt đầu sợ cô rồi Miss Kwon ạh..”

Sorry... mấy nay đi xa mới zìa... mệt quá nên bỏ bê fic... xin lỗi nàk...

15. Chương 15

-Đồ lùn chết tiệt đáng ghét..

..Cách...cách...cách...

-Cầu trời cho cô ta lùn suốt đời luôn...

..cách..cách..cách...

Ẓm vừa tĩa cây vừa lảm nhảm nguyên rủa “cái con người chiều cao có hạn mà thủ đoạn vô biên” kia không biết để đầu cho hết.

Giữa trời lạnh cầm cập của đầu xuân như vậy mà ẻm phải vừa run vừa làm cái công chiến mà theo ý ẻm là nó vừa rảnh, vừa quờn, vừa phí sức mà quá xá nhảm nhí.

Chung qui đầu đuôi cũng tại cái tật thích đâm chọc của ẻm mà ra.

Nếu ẻm chịu im lặng trong giờ quốc văn như những giờ học khác thì đã bình an vô sự rồi. Đằng này, khi nghe “ahjuma lùn” đó hỏi : “Ai có thể cho tôi biết, mỗi tình sống gió trong tác phẩm ”tình yêu và thù hận” sai lầm ở chỗ nào? ” Thì tự nhiên bản tính chơi khăm của ẻm trỗi dậy, thế là ẻm xung phong đứng lên nói một mạch.

”Tình yêu của Romeo và Juliet và một tình yêu đẹp, mãnh liệt vượt lên khỏi rào cản thù hận của hai dòng họ Capulet và Montague. Tuy nhiên, điểm sai lầm trong tình yêu này đó là quá mù quáng.

Thay vì cả hai có thể cùng nhau bỏ trốn thì lại chọn cái chết, dù đó do sự hiểu lầm.

Mặt khác, truyện cũng nêu ra bài học cho giới trẻ về tác hại của việc yêu sớm. Juliet trong tác phẩm chỉ mới 13 tuổi còn Romeo thì 15. Lẽ ra cả hai nên lo học hơn là yêu đương nhăng nhít ở cái tuổi quá sớm như vậy.

Vì thế, đã xảy ra bi kịch chính từ sự thiếu hiểu biết đó. Nếu như chịu học hơn, cả Ro lẫn Ju đều có thể gặp mặt nhau qua chat video Skype, hay tệ lắm là sử dụng điện thoại SamSung 3G mới nhất để thông tin liên lạc.

Đằng này, do thiếu hiểu biết quá nhiều về vốn sống, cả hai đã tin tưởng vào ngài cha sứ lạc hậu nghĩ ra trò lừa cũng cổ lỗ sĩ không kém là uống thuốc độc.

Ấu đó cũng là định mệnh sắp đặt... Nhưng từ bi kịch này, chúng ta nên rút ra một bài học sâu sắc. Đó là: Đừng bao giờ chết vì sự thiếu hiểu biết. Tôi xin hết. ”

Ẻm kết thúc “bài lí luận đầy súc tích, dồi dào cảm xúc và lập luận hùng hồn” bằng cái cúi đầu chào như những nhà biện luận thực thụ.

Khỏi nói thì với những gì đã nghe được, hơn 20 cái nhân mạng trong lớp hàm rơi tới đất, còn cô giáo Quốc Văn thì hóa tượng trước cái trí thông minh, thông thái của học trò mình chỉ cần một nhát búa ai đó đập vào thì cô sẽ vỡ ra hàng chục mảnh nhỏ.

Cuối cùng thì cô cũng thoát ra được giây phút đông cứng rồi cứ thế mà điên tiết quát lên: “EM HẾT GIỜ NGHỈ TRƯA RA TĨA CÂY NGAY CHO TÔI”.

Đó là cái lí do đơn giản dẫn đến cái kết thúc là ẻm đang ở đây, ngay lúc này với cây kéo trong tay và thi hành hình phạt dành cho cái tội gì ta?... à! hình như được gọi là... . xuyên tạc, suy diễn lung tung và đùa cợt tác phẩm văn học vĩ đại của nhân loại...

Ẻm tức mình một thì tức cái “ahjuma lùn” kia mười, ẻm vốn biết lí do không chỉ đơn giản như vậy, mà phía sau còn có âm mưu khác, đó là sự trả thù cá nhân vì hết lần này đến lần khác ẻm luôn tìm cách dìm hàng vị “Hắc thần -lùn” không tiếc lời.

Và thế là, trong lúc mọi người ầm cúng trong phòng học thì một mình ẻm phải vác cái thân mỏng manh yếu đuối (chưa chắc à nha!) ra đây phơi sương phơi tuyết với bạn đồng hành lá cái kéo cắt tỉa cây nặng như cục tạ. -Đồ cái thứ thù dai, đồ nhỏ nhen, tư thù cá nhân...

..cách..cách..cách... miệng nói, mắt chăm chú còn tay thì lia đều đặn..

-Nhưng không có “Hắc thần” đó ở đây, tại sao mình phải làm chứ.. Đúng.. không làm nữa..

Tae Yeon lướt ngang qua các dãy phòng học kiểm tra đám học trò đang học chăm chú bên trong, chốc chốc cô phải đứng lại kéo cao chiếc cổ áo khoác lên để tránh gió.

-Phù...phù...đầu xuân mà còn lạnh dữ vậy ta. Đúng là trái đất đang nóng dần lên có khác... (trời ạ.. Sao suy luận gì trót quớt zậy choy!!)

Quản sinh Kim vừa xoa xoa hai bàn tay, vừa lướt ngang qua phòng học S1, nhìn vào trong và nhanh chóng phát hiện một chỗ trống, nhìn lên bảng, không vắng ai cả. Vậy thì chỉ có 1 cách giải thích : Trốn tiết.

“Học sinh này cũng gan dạ thật.. đĩnh qua mặt Kim Tae đây sao? Là ai ta? Để xem... Jessica.. SooYoung... Min Ho...Sunny...SeoHuyn...Hong Ki...Victor...à.. hình như thiếu cô nhỏ hay phá phách kia thì phải... Ồ.. hồi nãy mình chỉ giận mà quát như vậy thôi, đừng nói là tưởng thật nên giờ vẫn đang tĩa cây ở khu B nhá...”

Tae Yeon hoảng hốt chạy một mạch sang khu kí túc xá B. Cả khu vắng tanh vì hiện giờ đám “tiểu yêu” đang học trong lớp. Chạy vòng vòng kiểm tra thì cô mới nhận ra một dáng người nằm dưới tuyết.

Hoảng hồn chạy lại đỡ lấy ẻm, cô tự trách bản thân không ngớt.

-Trời ạ! Sao lại ngốc nghếch như vậy... tôi chỉ giận quá mà nói vậy thôi..Tĩnh lại đi Tiffany Hwang..

Ẽm vẫn nằm im không nhúc nhích nhưng trong bụng thì khoái chí vô cùng

“Há há!!! Cho biết tay.. dám đùa với Hwang tiểu thư đây sao?”

-Tĩnh dậy Tiffany...Fany..Fany tỉnh lại nào..tôi xin lỗi...xin lỗi...

Tae Yeon cuống cuống xin lỗi không ngừng, tay lay lay ẻm.

“Dám sửa tên mình thành Fany luôn á..ngon thật...”

Thấy ẻm cứ nằm im không chút cử động nào cho thấy ổn định. Cô móc điện thoại trong túi gọi đến bệnh viện WANGUI.

-Trưởng Khoa Im đó hả? Cho một xe cứu thương đến đây ngay, một học sinh bị.... Gì cơ? Aishh..ông đùa với tôi sao? ..Yah..Yah..

Tức tối nhét điện thoại vào túi, cô vận hết nội công xốc ẻm lên lưng vác đi.

-Aish..Đùa sao chứ.. nghĩ sao lại đùa lí do xăng bị đông đá... học...làm biếng thì nói đại cho rồi.. học.. không biết cái cô này ăn gì mà nặng dữ vậy...

“Hà hà..ăn cơm bình thường thôi.. nội công cô cũng cao dữ hen... công được tôi và cả đồng đá này trên lưng.. ha ha... cho biết tay...” -ẻm nhovn miệng cười ranh ma.

-Fany.. làm ơn đừng xảy ra chuyện gì.. nếu không tôi sẽ ân hận cả đời..

Cô bắt đầu lo sợ, nước mắt chảy dài trên hai má bầu bĩnh. “Gì nữa thế? Khóc à? Nhìn lạnh vậy cũng có nước mắt sao.. Mình có ác quá không ta? Trêu cô ta như vậy cũng hơi quá.. Hay là tha đi nhỉ? ”- ẻm suy tư.

-Xin cô đẩy... Fany ah~ Tĩnh lại rồi tôi sẽ làm bất cứ điều gì cô muốn.. -Tae vẫn khóc.

-Thật không?

-Thật.. tôi hứa danh dự đây.. nhưng...á á á....

Cô hét toáng lên nhìn người mình đang công trên lưng với cái eyes smile quen thuộc.

-Cô tỉnh rồi sao ? Làm tôi lo muốn chết! -Tae thở phào.

-Có xui đây mà tỉnh. Chọc cô chơi chút thôi! -Ẽm tỉnh bơ sẫm soi móng tay.

-YAH! cô thật quá đáng, dám bày trò như vậy chọc tôi sao? Để tôi gọi Yoong đến tính sổ với cô! -Tae hùng hổ móc điện thoại thì bị ẻm kẹp cổ.

-Vừa nãy có ai mới hứa sẽ làm theo những gì tôi muốn, còn lấy danh dự ra thề nữa. Giờ sao ta? Muốn mất danh dự à?

-Cô...cô muốn gì... -Tae giận đến đỏ mặt hỏì, trong lòng càng trách mình không ngớt khi đã quá cả tin mà rơi vào cái bẫy của con “yêu nhên nhện” này. Danh tiếng “đa nghi” cả đời giờ rơi vào dĩ vãng.

-Làm nô lệ cho tôi suốt đời!

Tại nhà hàng trong khu trung tâm WANGUI... PVG tụ tập bàn tán với người vui vẻ nhất là Fany. Vì từ ngày hôm nay, nàng Nấm đã có một nô lệ.

Suốt cả buổi chiều Fany không ngừng mỉm cười khi nhớ lại cái mặt ngô ngố bầu bĩnh của “ahjuma lùn” khi lo lắng cho cô.

-Đồ ngốc.. nhưng cô thật đáng yêu... chết tiệt..sao tìm mình lại như vậy chứ...

-Như cái gì? -SooYoung tròn mắt nhìn Nấm ú nãy giờ cứ ngồi im im, cười cười một mình.

-Như.. như... cái gì đâu... -Nấm giật mình, lắp bắp trả lời.

-Cậu sao vậy? Từ chiều tới giờ cứ cười một mình.. Bệnh hả? -Sò sờ trán Tiff.

-Thôi..thôi!!! Mọi người, chúng ta đi xem Harry Potter 7 phần 2 đi -Sica lên tiếng gợi ý.

-Hay đó, tớ cũng muốn biết kết quả trận chiến cuối cùng -Hyo ủng hộ.

-Em cũng vậy -Sèo sáng rực mắt.

-Hai người đó nhắc tới đánh đấm là tom tốp à. Đi coi Hùng Đông đi, phim đó rồ-man-tíc.

Nàng nắm miệng nói nhưng mắt không rời khỏi cây dưa móng tay, thối “phù” một cái.

-Ừa được á. Tớ muốn coi đoạn +13.. hờ hờ hờ... -mặt Bunny gian gian.

-Ham hố!!! Harry Potter cơ!!! -Sica trừng mắt, chân dậm bình bịch.

-Tớ nói là H-Ủ-N-G Đ-Ô-N-G . -Nấm ú trừng mắt nhìn lại.

Biết không thể nào ngồi im mà “câm nín nghe tiếng friend khóc”, trưởng nhóm “chưn dài” xua tay.

-Thôi... coi Harry Potter đi, Hùng Đông để lần sau.

Bạn leader đã lên tiếng thì còn cãi được gì nữa, thế là trong góc nhà hàng có một con thỏ và một cây nấm ôm nhau tự kỉ.

-Hehe!Sò Dòn bạn ta đúng là sáng suốt -bạn đầu vàng giơ ngón tay khen ngợi. -Cái gì Sò Dòn? Xuyên tạc tên tớ vừa thôi chứ .. -bị đụng tới danh dự “trong sáng” của mình, bạn Soo nhảy đồng đồng.

-Xuyên tạc gì đâu.. Tại thấy giống giống nên biến tấu chút ít ý mà -đầu vàng bắt đầu “nhây”

-Yah! Cậu chết với tớ. Jessica nhìn đây... Wighardium Leviosa -bạn trưởng nhóm cầm chiếc đũa ăn đọc lầm rầm rồi chữa thẳng vào bạn Sica.

-Expector Patronous -công chúa cũng chớp lấy cây đũa khác đùa lại.

Hai “gangster” ngồi cười thích thú với cái trò tếu táo của hai nhóc bạn hâm đơ.

-Jessi..Jessi.. Miss Kwon kìa...

Nấm ú đột nhiên lại gần thì thào vào tai bạn đầu vàng, cùng lúc công chúa cũng vừa trông thấy “kẻ thù”

...Thịch.. thịch...thịch...thịch....

...Bụp...

-“Tim lại lỗi nhịp..Haizzz...kiểu này chắc phải vào viện sớm thôi ” - Tiểu Chu Angel lắc đầu thở dài, hai tay bắt chéo.

-“Yah! Sao tự nhiên tim nó beat nhanh zữ zạ Sica ?” -Tiểu Lép Devil từ đâu xuất hiện, cầm cây chĩa ba chọc chọc vào cổ bạn Sica.

“Ai biết đâu.. Tim mình sao kì lạ vậy chứ...Huraa~~ Vậy là có cơ về nhà rồi...Yeah!!!”

-“Nè nè! Lép ơi, hình như tim Sica nhảy Cha cha cha ák.. ” -Tiểu chu Angel khều khều.

-“Xời oiiii!! Đồ cái cục trắng nhách nhà quê, thời buổi này ai nhảy Cha cha cha nữa, cái này người ta kiu là Quick Step đó biết chưa hai lú?” -Con Tiểu lép tổ về am hiểu.

-“Í vậy hả? Ừa... tim đập nhanh, mặt đỏ bừng, hành động mất kiểm soát là triệu chứng của mấy người đang êu .. Ếh! Zậy là Sica iu rùi..iu rùi...” -Con tiểu Chu vỗ tay nhảy tưng tưng.

-“Êu đâu mà êu... Ai chẳng biết Sica nhà mình.. theo tình, tình chạy.. chạy tình, tình... cũng chạy. luôn... yêu đương quái gì..” -Con Tiểu Lép trẻ môi nhìn y như bạn chủ tóc vàng của nó.

-“Thôi thì cứ cho là giả vờ yêu đi..Sica..”mần” tới luôn...tới luôn.. ”-Con Tiểu Chu nhảy loi choi, hay tay vung vẩy lung tung, mặt hùng hổ.

-“Người ơi gặp gỡ mần chi... Chăm năm biết có diên gì hay không...” -Tiểu Lép “tức cảnh mần thơ”

“Tụi bây im coi...Sao suốt ngày cứ ăn nói bậy bạ... biết chọn chỗ xuất hiện quá vậy hả?... Đã nói là ta với Ác thần kia không thể có gì mà.. Diên hết rồi phải không? ..Biến hết..N.O.W..”

-Đi về. Không coi gì nữa hết.

Cả đám chứng hứng nhìn bạn đầu vàng bức bối đứng dậy khoác túi xách đi 1 nước ra cửa. Pó tay, khó hiểu nhưng cũng lật đật đứng dậy chạy theo.

-Ouch...

SeoHuyn va phải một người đi ngược chiều làm cô nhóc ngã ra sau nhưng người kia đã nhanh tay đỡ ngang eo bạn Sèo.

Mắt nhìn mất, mặt đối mặt, tim nhảy lò tồ, thời gian như ngừng trôi.

Vài giây sau nhóc Seo đỏ mặt luống cuống đứng dậy vô ý lại đụng mạnh vào tay người kia làm tách coffe đổ lên chiếc túi xách đắt tiền. SeoHuyn liền cúi xuống móc khăn giấy lau lau. -Yah! Đi mà không nhìn đường hả? -Seo cúi nhìn lên thì nhận ra cái con người đang ngoác cái miệng rộng hoác cười tươi như con cá sấu kia là vị “Hắc thần” nhỏ tuổi.

-Xin lỗi! Tôi không cố ý.Em có sao không?

-Trắng sao gì? Làm hỏng cái LV tôi mới mua rồi đây này!! -Seo bức bối nhìn cái túi.

-Vậy để tôi đền cho em. Khu túi xách cũng ở gần đây thôi -Yoong lúng túng.

-Khỏi. Seo tiểu thư này mà cần một quần sinh nghèo rớt mồng tơi như cô đền á? biết cái túi này đắt như thế nào không? Bằng cả tháng lương của cô cơ đấy. Làm như tôi không có tiền chắc... -Nàng bước đi thẳng sau khi nguyền cho Yoong một cái.

” Lạ thật... một cô gái có gương mặt hiền lành, thánh thiện vậy sao cách ăn nói lại bốp chát và ngang tàng như thế nhỉ? ” -Yoong lúc lắc đầu rồi cũng trở lại bàn Miss Kwon đang chờ.

Từ khi về đến phòng, Jessica không sao ngủ được khi nghĩ về cái cảm giác lạ lùng mà mỗi lần Miss Kwon xuất hiện.

Trần trọc, lấm lộn mãi trên giường vẫn không có kết quả gì. Nàng công chúa bước ra dãy hành lang bên ngoài, tiến lại tựa người vào thành lang can ngắm sao.

-Bầu trời đêm tuyệt thật... Ở đây không khí trong lành.. lại thoải mái... Sao mình muốn làm thơ quá nhỉ.. ừm..để coi... Ôi đêm nay vui quá... Kia có một con cá...Miệng đang ngậm chiếc lá... Ôi bài thơ hay quá~ .. (thơ hay nhỉ?)

Sau một hồi đọc đi đọc lại bài thơ “con cóc” vừa tẩm tăt khen ngợi tài năng “thi phú” của mình thì..

...XET.....

Một ngôi sao băng xẹt ngang bầu trời, công chúa mừng như bắt được vàng vội nắm chặt hai tay nhắm mắt ước.

“Con ước sẽ gặp được chân mạng thiên tử của mình ngay khi vừa mở mắt ra..”

Ước xong nàng mở mắt nhìn láo liên khắp nơi xem chàng trai nào sẽ xuất hiện...

Nóng lòng, hồi hộp, nàng nhảy chồm chồm ra ngoài lang cang thì bàn tay vô tình quệt ngang chậu hoa để bên cạnh làm nó rơi xuống bên dưới..

Nhưng quan trọng là.. vị trí chiếc chậu tiếp đất ngay sát bước chân của một người đang đi đến..

Mái tóc đỏ...

Dáng vẻ đó....

Cặp kính đó....

Đã khẳng định nạn nhân là ai... Chính là người đó....

Người khiến cả WANGUI khiếp sợ ..đang đứng chết trân nhìn cái chậu hoa vỡ tan tành dưới chân..

Bên trên... kẻ phạm tội...cuồng cuồng hụp đầu xuống hành lang... cầu mong thành lang cang cao sẽ che được mình....Trống ngực nổi loạn... nỗi sợ tăng cao...mồ hôi đổ như tắm....

-Vâng thưa Hoàng thái hậu... Con hiểu nhưng không thể được.. con chỉ mới 22 tuổi...Người không nghĩ con còn quá trẻ để tiến hành nghi lễ đó sao? Con còn nhiều việc chưa muốn buông xuôi... Bên kia vang vọng một giọng run run của người già...

-Ta biết.. Nhưng quận chúa em ta hiện đang rất yếu.. nếu nghi lễ đó không tiến hành ngay.. đến khi quận chúa qua đời.. sẽ phải chờ đợi cho mãn hạn ba năm.. Con định khi nào về.. hoàng thân rất nhớ con... cả “người ấy” cũng vậy...

-Vâng con sẽ cố gắng sắp xếp để trở về vấn an hoàng thân...

...XOẢNG....

Chiếc điện thoại trên tay Miss Kwon rơi bộp xuống đất, cả người cứng đờ nhìn chiếc chậu hoa bằng gốm vỡ tan tành ngay sát mặt cô.

Sau một lúc chờ hồn vía trở về, Miss Kwon ngẩn đầu nhìn lên nơi chậu hoa đã an vị trước đó.

Đôi mày khẽ nhíu lại, gọng kính lóe sáng khi cô nhận ra .. một cái đầu vàng đang lấp ló...

“Mưu sát không thành công thì định trốn chạy dễ dàng vậy sao...Đừng trách tôi nhé...có trách thì trách màu tóc của cô quá nổi bật...”

Đôi mày giãn ra, nụ cười nửa miệng khuất một nửa trong bóng tối càng khiến nó thêm ma quái.

Jessica nhà ta nghĩ quá đơn giản, không phải Miss Kwon mang kính có nghĩa cô ấy cận.. Bởi vì phía sau cặp kính ấy... là một bí mật....

...KINH KHỦNG...

Sau khi nhận ra “Ác thần” đã đi mất, Jessica lúc này mới dám lộ đầu lên, thở phào nhẹ nhõm.

-Làm sợ muốn chết... Phù phù.. Nhưng.. mình ước người đầu tiên xuất hiện sẽ là chân mệnh thiên tử... cô ta là con gái mà... à..chắc chỉ áp dụng với nam thôi... Sáng mai, chàng trai nào mình gặp đầu tiên sẽ là “bạch mã hoàng tử” của Jessica Jung này... hê hê hê - Jung player chính thức back.

Sáng hôm sau, ước nguyện của công chúa đã thành hiện thực.

Ngay từ sáng sớm, có một “nam tử” đã đến gõ cửa phòng cô và mang một gói quà thật to.. đúng hơn là to khủng bố...

Nhưng rất tiếc... món quà ấy là của Kim gia và Jung gia gửi tặng cho con dâu tương lai và con gái cưng yêu quý.

Kệ... cũng chẳng sao cả... Công chúa vốn giàu có sẵn thì cần gì quà cáp...

Nhưng cái lí do khiến công chúa “đơ như cây cơ” khi nhìn thấy “chân mệnh” của mình...

Chính là....

Một chàng trai...

À không.. là một BÁC TRAI thì đúng hơn...

Và bác ấy là.... So Chae Suk....Bác bảo vệ của WANGUI...

Tần nhẫn hơn nữa... năm nay.... cụ thể là năm 2011 này....bác Chae Suk “mới” vừa tròn 70 cái xuân xanh...

Vừa nhìn “Bạch mã hoàng tử” - “bác bảo vệ cưới chối” nàng đã muốn lẳng đùng ra xỉu.

Không lẽ ông trời nỡ lòng nào chơi khăm nàng như vậy sao?

Cổ cái mệnh trời - Sinh ly tử biệt.... cổ nhân luôn luôn đúng....

Sica đã cãi lại số trời, nàng cố gắng chạy vòng vòng WANGUI nhằm tìm kiếm một cậu nhóc nào đó... Nhưng đã là số mệnh thì làm sao cãi được... suốt cả buổi sáng.. nàng chỉ toàn gặp những “anh già” ...

Ngày hôm nay.. dường như WANGUI đã trở thành trường nữ sinh với tập thể nhân viên thuộc hàng U50.

-Trời ơi là trời!!! Sao kì vậy nè... Ngôi sao tối qua.. không lẽ là ..SAO CHỐI..???Oa oa oa... không chịu đâu...

Tại sao cuộc đời mình lại xui xẻo như vậy chứ....

Nàng tức tối rống lên, mà không hề biết, tối qua, các phương tiện thông tin đã đưa tin về ngôi sao chổi mới sắp xuất hiện.. và tên nó là Lucky Star...

Vậy ra đó là điềm báo trước... định mệnh nàng sẽ gắn với cô gái kia... “kẻ thù không đội chung trời” của nàng chẳng....

Có lẽ vậy... nhưng nàng lại chưa nhận ra được điều đó... tạo hóa trở trêu... đã xây dựng một chuyện tình giữa hai cô gái ... mà chắc chắn... câu chuyện tình yêu này sẽ gặp nhiều bất trắc...

Họ có thể cùng nhau vượt qua không... khi mà cả hai đang xem đối phương là kẻ thù của nhau.. chưa hết một trong hai có thân phận mập mờ bí ẩn.. và một đã có hôn phu...

Không ai biết trước chuyện gì... Vì tất cả chỉ mới bắt đầu... Bắt đầu một chuỗi ngày đau thương đầy nước mắt.. hay những chuyện tình lãng mạn.. vui tươi...

Chờ đi... từ từ rồi sẽ rõ....

—TBC—

.....The End chap 15:.....

16. Chương 16

Cũng buổi sáng hôm đó, trong khi công chúa tóc vàng kia chạy vòng vòng tìm kiếm “chân mạng thiên tử” của mình thì ở đây, cụ thể là trong lớp S1. Nàng công chúa út cũng đang kiếm tìm “người bí ẩn của đời mình”.

Ngay từ sáng sớm, ẻm bước vào lớp đã thấy một đồng thù lù nằm trên bàn ẻm.

Tò mò bước lại gần, ẻm không khỏi kinh ngạc với đồng thù xách mà hai chữ LV ngự trị ngay bên ngoài túi.

-Ai đã mang những thứ này tới đây?

Ẻm nhú mày nhìn một cậu nhóc thuộc hạ.

-Em cũng không biết nữa đại tỷ -cậu nhóc sợ sệt lắc đầu nguây nguây.

Giống như một thám tử chuyên nghiệp, em kiểm tra ra cái kính lúp, soi soi, trợn trợn rồi rút ra kết luận

- Ai vậy ta?

-À.. đồng quà đó hả? Ngay từ sáng sớm tớ vào lớp đã thấy rồi. Ghê thật... ai mà ngưỡng mộ cậu đến mức đó thế nhỉ? -trưởng lớp Hong Ki chống cằm suy tư.

-Yah nhóc! Ở đâu ra cái đồng này vậy? -năm mem PVG từ ngoài bước vào, Fany vỗ vai em cái “bộp” hỏi.

-Em cũng đâu biết đồng của nợ này ở đâu ra đâu.. -em méo mặt nhìn dáo dạt ra cửa thì nhận ra một dáng người quen thuộc vừa bước ngang qua lớp, trên môi nở nụ cười hài lòng.

” Là cô ta sao? Cũng biết điều mà đền đầy chứ, nhưng lương giáo viên làm sao mua nổi tất cả ở đây nhỉ? Đồng này là hàng thật hay giả vậy trời.. đừng nói là mua ở Namdaemun nhá .. tặng mà không nói... thôi thì đem bán vậy.. nhiều đây xài sao hết ”

Nghĩ là làm, em xóc hết đồng vác lên bàn giáo viên, hai tay hai túi hươ hươ, miệng rêu rao.

-Túi xách LV hàng thật đây này. Ai mua tui bán giảm giá cho...

Đám học trò nhanh chóng xúm lại, tiếng kì kèo giá cả ồn ào cả phòng học.

...Cộc..cộc..cộc.... Tiếng giày cao gót gõ đều đều nhưng cả đám lại mê mải với đồng “hàng thanh lý” nên không nghe thấy gì.

...Xoạch... cửa lớp được kéo ra.. Một cô giáo với body sexy, làn da rám nắng và cặp kính trễ trên mũi bước vào.

...Phụt....

Hiệu trưởng Lee giật chiếc túi trong tay em, cầm lên soi mói, rồi tia ánh nhìn khó chịu vào em khiến em vừa lo lắng vừa sợ hãi, mồ hôi rịn trên trán.

Bên kia năm nàng cũng đang run như cây sậy, tim đập thình thịch chờ đợi hình phạt.

Giữa những ánh mắt e dè, lo sợ của đám học trò, cô hiệu trưởng đáng kính chìa chiếc túi ra trước mặt, phán một câu ngon ơ.

-Chiếc túi này bao nhiêu?

...Rầm...Phân nửa lớp xỉu tại chỗ... Cố gắng lắm em mới không “đi cùng” đám nhóc đang nằm xãi lai dưới sàn kia. Nở nụ cười cầu toàn.. em xoa xoa tay..

-Cô thích thì cứ lấy đi ạ... Thấm thoát cũng đã trải qua ba tháng ở WANGUI, các nàng tiểu thư quậy phá của chúng ta cũng dần đi vào khuôn phép, lo học hơn nhưng cái sở thích chọc phá giáo viên thì không sao bỏ được.

Nhất là kể từ khi nàng Năm có nô lệ mới, nàng luôn ra sức hành hạ, ngược đãi Tae Yeon không chút thương tiếc. Hết đòi hỏi ăn uống, vui chơi, kèm cho nàng học,.. cho tới những yêu cầu trời ơi đất hỡi như hái sao trên trời, mò kim đáy biển ra thì Tae Yeon cũng kiên nhẫn vai trò vệ sĩ cho nàng.

Đôi lúc tìm nàng lại lỗi nhịp khi nhìn thấy cái con người lùn lùn đó với cái mặt baby xụ xuống, cái bĩu môi, chun mũi khi nàng ra yêu cầu quá khó. Nàng Năm đang từ từ nhận ra, bên trong mình đã có một sự thay đổi lớn...

Với Jessica, WANGUI dần trở thành nhà -một ngôi nhà thực sự với những người thân luôn quan tâm, lo lắng, chăm sóc cho nhau - điều nàng vốn thiếu thốn ở gia đình và trên hết là luôn cùng nhau bày trò nghịch phá tập thể staff ở đây.

Trong số đó, “kẻ thù số 1 - không đội trời chung ” với nàng chính là Miss Kwon. Công chúa không bao giờ ngừng nghĩ ra những trò “báo thù” mới giành cho Miss Kwon.

Thời gian nàng nghĩ về “Ác thần” chiếm đa số trong quỹ ngân sách thời gian rảnh rỗi. Những trò đùa ngày càng ở mức “quỷ” hơn và tất nhiên, những hình phạt nàng nhận lãnh cũng theo đó mà tăng.

Còn với Miss Kwon, cô chưa từng ghét bất kì một học trò nào vì tính cô vốn không chấp nhận chuyện vặt vãnh. Tuy nhiên, đó là trước khi Jessica bước vào trường. Còn hiện tại, sau những trò phá phách của cô nhóc đầu vàng kia.. có lẽ Miss Kwon đã tìm ra được một người để mình.. ghét..

So với bạn đầu vàng bướng bỉnh kia thì Miss Kwon không phải lúc nào cũng phải nghĩ ngợi tìm ra đối sách. Nhưng cũng có thể nói Jessica dần trở thành mối quan tâm - đề phòng hơn hết. Nhất là sau hàng loạt vụ bị chơi khăm mà cô luôn biết chắc ai là đầu têu.

Phân tích vậy: Hai người luôn nghĩ về nhau + ghét cay ghét đắng nhau =ghét của nào trời trao của đó.

Nhưng... có một chữ “Nhưng” ..

Hai người luôn nghĩ về nhau nhưng toàn là nghĩ xấu -> loại.

Hai bạn lại là hai cô gái vô cùng xinh đẹp ->không chấp nhận.

Miss Kwon có thân phận bí ẩn, một con người bí ẩn và một tính cách bí ẩn. Nói chung là bí ẩn toàn diện. -> giả thiết này cũng coi như loại.

Từ đó suy ra, giữa hai con người “thiện ác đối đầu” này sẽ không có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng, thần số mệnh vốn thích đùa .. và trong câu chuyện này.. hai cô gái của chúng ta đã trở thành mục tiêu cho trò đùa của ngài... Bằng cách

..Họ sẽ... YÊU...nhau...

Nhưng đó không phải là một tình yêu đẹp và yên bình... Sóng gió chỗ nào..chờ xem sẽ rõ... kakaka...

Trên hành lang lớp học, sáu mảnh PVG đang tung tăng vui đùa, mặc cho giờ vào lớp đã trễ 10

-Sica, chuyện hôm trước cậu sai Dong Joon nó mang con chuột chết nhét vào cửa phòng Miss Kwon sao rồi?
-Sunny khoác vai Jess.

-Chẳng sao cả, vẫn bình an vô sự. Cô ta biết tớ là người bày đầu nhưng không có chứng cứ..hahaha.. cứ nhớ về mặt sợ hãi rồi tức giận của cô ta thì tớ lại không nhận được cười..

Vừa nhắc tới công chúa đã ôm bụng cười ngặt nghẽo.

-Vâng, mắc cười lắm. Cậu thì vui rồi, chỉ tội đám đàn em của bọn tớ thôi.Vụ cậu giấu giày của Black Pearl tụi nhỏ đã ăn vài trận đòn của Yoona, đến giờ vẫn chưa khỏi kia kìa. -Soo phỉ phỉ bàn tay Sica đặt trên vai xuống. -Còn chuyện cậu nhát ma cô ấy nữa chứ.. Đám Min Ho đang tìm thủ phạm bày trò để dạy cho một bài học.. nói cho cậu biết trước.. Hong Ki nó không hiền đâu đấy.. -Hyo cảnh báo.

-Unnie .. tối qua mượn mấy nhóc thuộc hạ của em chi vậy? -Seo sực nhớ.

-Ồ thì có việc thôi. Chút gọi đám tối qua cho unnie mượn thêm ngày hôm nay nữa nhá.. maknae đáng yêu -bạn đầu vàng nựng má SeoHuyn, dụ dỗ.

-Cậu định bày trò gì nữa thế? Mấy bữa nay Fany “hiền” hơn trước.. Không lẽ tính phá hoại của Nấm ú lầy sang cho cậu rồi á? -Sun bùm miệng.

-Gi...gi.. nói gì hở? -Cô Nấm đang lơ mơ nghĩ chuyện vụ vợ về “người nào đó” thì giật mình khi cái tên vàng ngọc của mình bị réo lên.

-Ai nói cậu đầu.. Đang ở trên mây hả? -Sun bực bội.

-Quậy phá là nhu cầu thiết yếu của con người, là quyền và nghĩa vụ của mỗi học sinh khi bước chân vào ghế nhà trường. Mà thôi.. tớ có trò này hay lắm.. nếu muốn tham gia thì theo tớ.. còn không thì đừng có mà phá đám nhé.. -bạn Sica nghiêm giọng đe dọa.

-Haiz... pó tay với cậu.. muốn làm sao thì tùy vậy ..Đừng có làm gì quá đáng là được rồi.. -Sò buông câu cảm thán rồi bỏ đi trước, bốn nhóc còn lại cũng lếch thếch theo sau.

“Quá đáng gì chứ.. đáng ghét.. mình chỉ bày trò chơi khăm cô ta thôi mà.. làm gì nghiêm trọng sự việc quá lên như vậy.. xiiii ... ”

Công chúa nguyền dài rồi nhanh chóng đến sân sau, nơi tổp thuộc hạ của SeoHuyn đang chờ.

Để xem... chuyện gì sắp xảy ra nhé...

Miss Kwon sải bước dọc hành lang, một tiếng kêu cứu yếu ớt lọt vào tai cô. Nhanh như chớp, cô đảo dác tìm kiếm nơi phát ra âm thanh ấy thì nhận ra một nam sinh đang bị một nhóm khác lôi xềnh xệch về phía bể bơi của trường.

Nhanh chóng chạy theo ngăn cản một hành động nghịch phá của đám học trò quỷ quái.

Đến hồ bơi, Miss Kwon càng ngạc nhiên hơn vì bên trong hoàn toàn vắng vẻ. Đúng hơn là không có ai trong này.

-Lạ thật.. rõ ràng chính mắt mình nhìn thấy đám nhóc ấy vào đây kia mà.. sao bây giờ...Oái..

...ỪM....

Trong khi Miss Kwon đang lăm bắm một mình, bất thành linh một người xuất hiện phía sau và nhanh như cắt xô mạnh cô ngã về trước, rơi xuống nước.

-Áááááhhhh

Nhìn “kẻ thù” vùng vẫy dưới nước, nàng công chúa khoanh tay mỉm cười thích thú nhìn Miss Kwon ngoi lên hụp xuống “cá vàng múa tung tăng”..

-Yah! Đóng kịch nữa à? Còn không mau bơi lên đây đi..

-Úm....Hụp...ọc...ọc....C.ứ..u...

-Sao thế? Bình thường cô lạnh lùng lắm mà.. Giỏi thì lên đây bắt tôi đi... pìè..

-..T..ôi...ọc...không..biết..bơi...úm...

Công chúa thè lưỡi rồi quay lưng bỏ chạy, những tưởng người kia sẽ đuổi theo. Nhưng cho đến khi đã chạy một đoạn xa, nhìn ra sau vẫn không thấy ai, nàng bắt đầu lo lắng chạy ngược về hồ bơi.

Đến hiện trường, công chúa chết sững nhìn cái “thứ” đang dập diu dưới làn nước trong xanh kia mà bụng giật thon thót.

“Cô...cô...ta ...không biết bơi thật à...Thôi chết.. Vậy...làm sao bây giờ....Phải cứu cô ta thôi... Jessica Jung ơi là Jessica Jung.. mày nghĩ gì mà bày ra trò này vậy....Lỡ cô ta có mệnh hệ gì thì ..”

Không dám nghĩ thêm một giây phút nào nữa, đầu vàng phóng thẳng xuống hồ bơi dùng hết sức bơi thật nhanh đến đó rồi ì ạch lôi cái thân người mềm oặt kia lên bờ.

Đủ mọi động tác sơ cứu được thực hiện mà nạn nhân vẫn không có chút biểu hiện nào cho thấy sẽ tỉnh. Quá đuối, nàng quyết định bỏ mặc ... ” Xin chào tất cả khán giả đang xem chương trình tin tức của đài KBS World...

Tôi là Yoo Jae Suk, “MC quốc dân” nổi tiếng “độp chai” hài hước và.. ế ế lạc đề..

Quay trở lại chương trình của chúng ta..

Sau đây là thông tin mới nhất về vụ án mạng xảy ra tại bể bơi khu trường học danh giá WANGUI.

Theo những nguồn tin của tập thể các bà tám trong trường, thì chúng tôi đã có mặt tại hiện trường vụ án với Kim Shin Dong, vị bác sĩ pháp y nổi tiếng của Đại Hàn.

- E hèm.. tôi là Shin Dong, là bác sĩ pháp y thụ án vụ án mạng này. Nạn nhân là Miss Kwon hay còn gọi là Black Pearl. Theo như những gì quan sát được, với đồng tử hai mắt giãn ra, mạch xơ cứng, sắc da xanh tái chứng tỏ nạn nhân đã tắt thở cách đây hai giờ.

Í.. xin lỗi bác sĩ, đồng tử với mạch thì tôi không dám chắc ... nhưng nước da xanh tái là màu da sẵn có của nạn nhân ạ

-Ồ.. ờ.. thế thì không có nước da xanh tái trong bản báo cáo .. ”

..Bụp...

-“Hè hè..mặc kệ đi Sica.. Cứ làm lơ đi. Bảo đảm những gì nãy giờ Sica tưởng tượng sẽ thành sự thật.. WANGUI không có Miss Kwon thì Sica sẽ là bá chủ..há há há ” -Tiểu Lép Devil thành linh xuất hiện kèm tràng cười man dại.

” Cô Jessica Jung.. chúng tôi là lực lượng cảnh sát Quốc gia được lệnh đến đây để bắt cô vì tội cố sát..

-Tôi đã làm gì chứ?

Cô đã cố tình đẩy Miss Kwon xuống bể bơi, rồi sau đó rời khỏi hiện trường sau khi gây án. Đây là lệnh bắt giam. Các đồng chí mau tóm lấy cô ta.

-Buông tôi ra.. để tôi giải thích..tôi không cố tình mà... SooYoung...Fany...SeoHuyn...Sunny... Hyo...Cứu tớ.. Tae Yeon...cứu tớ với...

Im lặng.. nếu không tôi nhét giẻ vào mồm bây giờ.. Nhìn cô xinh đẹp vậy mà cũng ác ra phết nhỉ..? Đúng là không lường được bụng dạ đàn bà... đồ ác độc..

Bị cáo Jessica Jung vì tội cố sát, nay bốn tòa xin tuyên bố...

TỬ HÌNH...Thi hành lệnh ngay khi buổi xét xử kết thúc.

-Xin lỗi Miss Kwon.. tôi không cố ý như vậy... làm ơn..dù tôi có giết người nhưng vẫn là người tốt... có gì từ từ nói..cho tôi lên thiên đường trước rồi muốn xử sao cũng được...

...1....2....3....PÀNG....PÀNG...PÀNG....ba phát đạn lạnh lẽo cắm vào... Jessica Jung chính thức từ bỏ cõi đời vì trò nghịch dại của mình.

-Xin chúa tha thứ cho con.. con gái yêu của omma...

-Xin hãy yên nghỉ... Vợ sắp cưới của oppa...

Đừng chết vì thiếu hiểu biết...

Một trò đùa có thể dẫn đến cái chết của mình và người...

Từ già hồng trần...

Jessica Jung chi mộ...

P/S: KHÔNG được mang Dưa Leo đến thăm tôi. Cảm ơn...”>

-“Thấy chưa Sica, đó là hậu quả nếu như Sica không kiên trì thực hiện những động tác sơ cứu Miss Kwon đấy” -Tiểu Chu Angel đột ngột hiện ra.

Những hình ảnh tưởng tượng nãy giờ làm bạn Sica tóc gáy dựng đứng, mồ hôi vã ra như tắm.

“Đúng..mình là người tốt.. phải cứu cô ta.. để xem.. ngoài những động tác sơ cứu bên ngoài... chắc chắn người bị ngất không thể thở được.. cần phải.. ừm..HỒ HẤP NHÂN TẠO...Exactly.. phải làm ngay..”

Nghĩ là làm, công chúa vội hít hà thật mạnh, rồi bịt mũi Miss Kwon, tay còn lại tách môi nạn nhân ra rồi áp môi mình vào.. Một luồng điện xẹt ngang làm nàng cũng muốn tắt thở...

“Yah..Tim đập nhanh quá...sao thế này... không phải hôn... mình đang cố gắng cứu mạng cô ta mà... Cố lên Jessica.. Sica Fighting~~ ”

Jessica cứ mãi miết hôn.. à nhầm... hà hơi thổi ngạt... 1,2,3... bụp... (tiếng môi chạm môi ý mà^^)

Liên tục liên tục...

Kiên trì kiên trì...

Đã có kết quả... Miss Kwon ọc nước ra khỏi người, mi mắt chớp chớp nhẹ khẽ hé mở..

Nhưng con người kia nào biết, nào có hay vẫn cứ tiếp tục “màn chiến tốt”..

Nhưng nàng quên rằng việc tốt là lúc nàng cố cứu sống người ta kia... cho đến khi người ta đã tỉnh mà nàng cứ làm hoài động tác “hà hơi thổi ngạt” thì...

Ông bà ta nói là dê xồm, người trí thức gọi là sàm sỡ, doanh nhân cho là lợi dụng, còn trong tình huống này thì cho là tâm trí nàng đang bay bổng nơi nao.. vì cái hành động quá sức gợi hình, gợi cảm, gợi tưởng, gợi nhớ,..gợi tùm lum,gợi tà la, gợi từa lưa kia..

Chờ đã.. Hình như trong phút nàng ngẩn đầu lên lấy hơi và chuẩn bị “bụp” thêm phát nữa thì ..đã nhìn thấy thứ gì rất rất đặc biệt; nàng chỉ biết sững sờ khi nhìn sâu vào mắt Miss Kwon -người cũng đang trợn trừng vì quá kinh ngạc - cô không ngờ mình bị “cướp nộ hôn lần thứ hai” cũng dưới tay con nhóc trời đánh này. -Tròng mắt cô ta màu xanh lục...

Sica lồm bồm tròn mắt chăm chú nhìn thẳng vào hai viên tròn tròn, trong trong, lấp lánh màu xanh lục kia mà sững sờ.

“Cô ta là người hay ma vậy... con người màu xanh lục á?...OMG... nói là con mơ đi...”

Miss Kwon lại bất tỉnh lần nữa do hơi lạnh ngấm vào da, thể trạng cô vốn yếu do đó không bao giờ Miss Kwon tham gia vào các hoạt động thể thao...

Jessica hoảng hốt gọi tên người bất tỉnh kia nhưng rồi sức nhớ đến người bạn thân liền móc điện thoại gọi cho Tae Yeon.

Không đầy mười phút sau Tae Yeon đã xuất hiện với gương mặt xanh mét, thái độ thẳng thốt và hành động luống cuống.

Sau khi xốc Miss Kwon lên vai, Tae Yeon giận dữ nhìn trừng trừng vào Jessica người đang im lặng với khối suy nghĩ của riêng mình.

-Cậu điên sao mà dám chơi khăm cậu ấy kiểu này hả? Cũng may là cứu kịp, nếu không Miss Kwon mà xảy ra chuyện gì làm sao gánh nổi trách nhiệm chứ?

Tự dưng bị quát ngon ơ, nàng tức tối hét vào mặt bạn mình,

-Tớ là bạn thân nhất của cậu đó. Sao lại đi bênh người dưng chứ? Ok. Nếu cô ta chết thì tớ chịu trách nhiệm cho, không liên quan đến cậu.

-KHông liên quan? Cậu nói cứ như đùa.. cậu ấy mà xảy ra có sự gì thì không chỉ cậu, tớ mà cả cái trường WANGUI này không gánh nổi trách nhiệm đâu..Đồ ngốc...

Tae Yeon tức điên cổ công Miss Kwon đang lạnh dần trên lưng chạy thật nhanh về phòng Y tế, bỏ lại Sica vẫn đứng chôn chân kinh ngạc với từng lời đã nghe..

” Cậu ấy mà xảy ra có sự gì thì không chỉ cậu, tớ mà cả cái trường WANGUI này không gánh nổi trách nhiệm đâu...”

-Rất cuộc thì cô ta là ai mà ghê gớm như vậy chứ? Tròng mắt xanh? Lạ lùng thật.. sao bình thường mình lại không nhận ra điều khác biệt đó chứ? À... thì ra là nhờ cặp kính cô ta luôn đeo... Miss Kwon.. cô làm tôi tò mò thật... tôi nhất định sẽ tìm ra thân thế của cô... và cảm cái cảm giác lạ lùng khi này nữa... cứ chờ đó...

Note: Xanh lục là xanh tựa xanh lá cây á.. koi chừng nhầm với Xanh lam -xanh dương- xanh nước biển.

Sorry bỏ fic khá lâu.. viết chap này dài hơn nè..

17. Chương 17

...RẦM...

Hiệu trưởng Lee đập mạnh bàn tay xuống bàn làm một nhóm giáo viên giật nảy mình.

-Trong số mọi người, ai là người đẩy Miss Kwon ngã xuống bể bơi hả?

Hiệu Trưởng Lee gằn giọng, mắt lườm lườm tia qua những cái đầu cúi gằm.

-... -Tôi hỏi là ai làm?

-Thưa...Hiệu trưởng... Tại sao lại là chúng tôi chứ? Trường chúng ta có cả trăm giáo viên kia mà..

-Bởi vì lúc xảy ra chuyện này là đang trong giờ học. Hai quản sinh của chúng ta đã cam đoan rằng không vắng mặt bất kì một học sinh nào cũng như có một giáo viên nào bỏ lớp. Vậy thì khả nghi nhất chính là những giáo viên không có tiết.

HyoRi đứng dậy tiến lại trước bàn, tựa người vào bàn làm việc, hai tay khoanh trước ngực, mắt hằm hằm nhìn Nicole - người vừa lên tiếng.

-Nhưng thưa Hiệu trưởng, khi trống tiết tất cả giáo viên đều tập trung tại phòng Giáo Viên. Chính tôi đã điểm danh tất cả giáo viên trong phòng kia mà -Jun Su đẩy gọng kính.

-Anh chắc chứ? -HyoRi hoài nghi.

-Vâng. Tôi chắc. Ba ngày trước Hiệu trưởng đã yêu cầu tôi nộp bản báo cáo thời khóa biểu của các giáo viên. Sếp quên rồi sao?

-Ừm.. tôi nhớ rồi..

*...All my ladies and gents .. Herees the new Hyori!

Are you ready to rumble?...Your words are laughable ... Your words are laughable..*

Tiếng chuông điện thoại vang lên ngắt ngang câu nói của HyoRi. Liếc nhanh qua màn hình, cô trở về ghế ngồi rồi ra hiệu cho tất cả ra ngoài.

-Mọi người ra ngoài đi. Tôi sẽ điều tra sau, Tae và YoonA ở lại.

Sau khi cửa đã đóng kín, HyoRi lướt ngón tay qua màn hình cảm ứng, áp chiếc điện thoại vào tai.

-Có chuyện gì sao BoA?

Tiếng trả lời thì thầm.

-[Chuyện tiểu thư bị rơi xuống nước đã đến tai hoàng thất, hiện giờ thì mọi người đều đang rất lo lắng. Có lẽ Hoàng Thượng sẽ cử một ai đó đến điều tra vụ việc này. Cậu nên cẩn thận, nếu đó là nội quan Han thì xem như toi...]

-Cảm ơn cậu. Tôi sẽ nói chuyện với cậu sau.. Hẹn gặp lại...

Hiệu trưởng Lee tắt điện thoại rồi quay sang hai cặp mắt tò mò suốt từ nãy đến giờ.

-Lớn chuyện rồi đây! Haiz...

-Chuyện gì vậy unnie? -Tae lo lắng.

-Ma Ma Tổng Quản vừa gọi cho chị báo tin rằng chuyện Yuri gặp chuyện hoàng gia đã biết. Chắc chắn nay mai sẽ có người đến điều tra. Chúng ta phải tìm ra thủ phạm trước khi “người đó” đến.

-“Người đó” ? -YoonA tròn mắt.

-Chính là Seja. Em quên rằng Yuri là ai sao? Giờ phải làm sao đây? -Tae nhíu mày suy nghĩ.

“Jessica ơi là Jessica ... cậu hại mọi người rồi... Giờ tớ phải làm sao đây?Vì cậu mà tớ phải nói dối HyoRi unnie là không vắng mặt học sinh nào trong giờ học đó... Phải làm sao? ”

Bên kia Hiệu trưởng Lee và Yoona cũng nhăn trán suy nghĩ.

-Á, có rồi. Unnie ra lệnh cho tất cả Staff trong trường không ai được hé lộ cho người bên ngoài biết chuyện này đi. -Yoong bật ngón tay.

-Tất nhiên. Unnie đã cảnh báo tất cả phải biết giữ mồm miệng rồi... nhưng..

-Vậy thì tốt. Bây giờ unnie gọi cho bất kì ai trong hoàng thất báo rằng đó chỉ là tin đồn.. chuyện Yuri unnie bị mưu sát chỉ là chuyện xạo.. Sự thật là Yuri unnie đang rất khỏe mạnh và làm việc bình thường..

HyoRi và Tae Yeon lo lắng vì ý tưởng táo bạo của nhóc em.

-Làm vậy là nói dối hoàng gia, em biết xử tội gì không? Đừng có suy nghĩ lung tung nữa -Tae cau mày.

-Chứ còn cách nào khác nữa đâu... -Đúng.. không có thì phải tìm.. Không phải dùng cách nói dối... em hiểu chứ? -Tae bực bội quát.

-Được rồi. Cứ như vậy đi. Hai đứa tập trung tất cả staff vào phòng họp rồi chúng ta sẽ sử dụng cách này. Tuy nguy hiểm nhưng nó là cách cuối cùng. Yuri tỉnh lại chưa Tae ? -HyoRi tháo kính cầm trên tay.

-Cậu ấy khỏe lại rồi. Nhưng cần nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, hoàng gia có cần làm quá như vậy không chứ? Yuri dù sao cũng không gặp nguy hiểm mà..

-Ừhm.. nhưng dù sao thì Yuri cũng là người có vai trò quan trọng cho việc quyết định ngôi báu sau này.. Thôi, hai đứa đi làm nhiệm vụ mà unnie giao đi..

Đúng như những gì Yoona đã lường trước, hoàng gia tuy tin nhưng vẫn còn chút nghi ngờ nên đã phái Ngoại Cung Kim đến WANGUI dò xét.

Đã được dặn dò kĩ lưỡng, cộng với khả năng diễn giỏi. Ngoại Cung đã ra về với sự thất vọng vì không tìm ra được sơ hở nào.

Miss Kwon đã khỏe lại và tiếp tục làm việc. Phải nói trong việc giúp kế hoạch của Hiệu Trưởng Lee thành công có không ít đóng góp của Miss Kwon.

Cô đã hoàn thành lời thoại của mình một cách xuất sắc khiến Ngoại Cung không thể nào chất vấn được.

HyoRi mừng rỡ một thì Tae Yeon mừng muốn phát điên lên. Cô thầm cảm ơn Yuri không để đầu cho hết vì đã bao che cho cô bạn bướng bỉnh của mình.

-Nè.. ngồi đây đi.. chờ mấy nhóc đó chút..

Sica vẫy vẫy tay cho Fany và SooYoung khi hai cô nhóc từ ngoài bước vào.

Kéo ghế ngồi xuống, hai nàng bắt đầu màn than vãn..

-Làm gì mà lâu quá vậy? Bực bội muốn chết luôn.. -Fany rút cây dưa móng, ngồi dưa.

-Hết chỗ chọn sao tự nhiên vào phòng trà vậy nhóc? Chỗ này chẳng trẻ trung gì hết.. nhạc gì mà giống như dành cho mấy bà cô áh.. -Sò càm ràm

-Nhìn lại đi, có cô chú nào đâu, mà cậu đứng là không biết thưởng thức âm nhạc gì cả.. Lâu lâu đổi sở thích chút chứ.. nghe mấy cái nhạc ồn ào, sôi động đó muốn điên đầu luôn -Công chúa giật cây dưa trên tay bạn Nấm.

Sò quay đầu nhìn dáo dác rồi chếp miệng

-Ừh.. cũng đúng.. vào đây tâm hồn thư thái thật.. chắc thỉnh thoảng phải vào đây..

-Chi? Mới chē trong đây chỉ dành cho người già mà.. -Nấm chọc quē, giật lại cây dưa.

-Yah! Cho mượn tí cũng không được hả? -Sica nắm nửa cây dưa

-Không. -Fany phòng má nút chặt nửa còn lại.

Soo Young lắc đầu thở dài nhìn hai cô bạn giành giật cây dưa móng.

-Hai cái dưa này thật là.. mua đại mỗi đứa chục cây về dưa cho rồi.. ngồi đó mà giành giật..

—

Cửa bật mở, một nhóm người bước vào. Đi ngang qua bàn ba Đại tỷ WANGUI khiến tim ai lại không ngủ yên.

-Sica.. Miss Kwon kia.. -Nắm thì thăm.

-Thì sao? Mặc kệ cô ta chứ.. đây đâu có cấm giáo viên.. -Sica cố bình thần nhưng tim thì đang thổn thức

-Nhưng cô ta đi với Min Ho và Hong Ki đó.. Cậu không muốn .. làm gì sao?

-Cây Nắm ú này..Aish.. sao tối ngày cứ kiểm chuyện chọc phá vậy.. Nhiều đó rắc rối chưa đủ sao? -trưởng nhóm trừng mắt.

Vâng.. Chẳng là chuyện Miss Kwon bị nàng công chúa tóc vàng kia “hạ sát” được nàng “truyền bá” cho năm mảnh còn lại biết. Tất nhiên là sau đó, những ai cần biết chuyện thì sẽ được biết. Mà ở đây cụ thể là đám học trò lớp S1.

-Ừh thì thôi -Nắm tiu ngửi như mèo bị cắt tai.

—

-E hèm~ Xin chào quý khách đã đến phòng trà của chúng tôi tối nay.. Chúc quý khách có một tối vui vẻ và thư giãn với không gian thanh bình, yên ả của phòng trà. Và sau đây, có vài quý khách muốn lên hát tặng cho người bạn của mình.. Mời thiếu gia Dong Joon..

-Ế.. thằng nhóc Dong Joon kia.. -Sica thích thú chỉ lên sân khấu.

-Suyt.. nghe nó hát đi.

... Sau nhiều lượt lên hát, hay có, dở có, thậm chí là lên đứng đó rồi đi xuống cũng có thì một bóng người bước lên làm bạn đầu vàng và hai cô bạn đặc biệt chú ý.

-Sau đây là bài hát tôi muốn tặng cho người tôi yêu. Bài hát này là tâm sự của tôi.. mong cô ấy sẽ hiểu..

Min Ho mỉm cười rồi cầm cây Guitar ngồi vào ghế, bên dưới mọi người vỗ tay nhiệt liệt.

-Không phải chứ? Thằng nhóc này tính làm gì đây? Tổ tình với “Ác thần” đó à? -Sica lẩm nhẩm, trong bụng có hơi tức tưng.

Tiếng đàn điệu luyện vang lên, cả phòng trà im lặng lắng nghe từng nốt nhạc bay bổng như cuốn mọi người đến thế giới thần tiên..

Giọng hát trầm ấm như đưa mọi người lên một cung bậc khác của cảm xúc.

..How can my heart know about love .. (làm sao thì trái tim tôi mới hiểu định nghĩa về tình yêu)

Even If I want to go.. (ngay cả khi tôi muốn đến bên em)

But to me, you are so far..(nhưng em đang ở xa vời vợi)

I miss you.. (tôi nhớ em)

How can I endure by myself?.. (làm thế nào tôi mới có thể kiềm chế bản thân được?)

Look at my sad eyes just once .. (hãy nhìn vào đôi mắt buồn này một lần)

And listen to my deep sighing.. (Và lắng nghe tiếng lòng của tôi)

I cant say “I love you”.. (tôi không thể thốt lên ” tôi yêu em”)

That why Im crying.. (đó là lý do tôi đang khóc)

Min Ho say sưa hát, khán phòng chìm đắm trong tiếng nhạc, Jessica cứ nhìn chăm chăm vào dáng người ngồi bàn xa xa kia.

“Cô đang vui lắm sao? Hạnh phúc nhỉ? Bạn trai hát tỏ tình cơ đấy..Mà tại sao mình phải bực nhỉ?.. Cô ta yêu ai có liên quan gì đến mình đâu.. Jessica ah~ Mà nhiều chuyện quá rồi..”

Cổ gạt bỏ những bực bội trong lòng, Sica thả lỏng người vào giai điệu bao trùm khắp nơi

..Just look at you.. (chỉ cần nhìn em)

That love enough to make me cry.. (tình yêu đó đủ để khiến tôi khóc)

Im sorry that I want to protect to you.. (tôi xin lỗi vì luôn muốn bảo vệ cho em)

..That I love you in the secret .. (vì đã yêu em trong thầm lặng)

To me, when will you realize my love?.. (đến khi nào em mới nhận ra tình cảm của tôi?)

Min Ho nhắm hờ mắt, giọng hát đầy tâm trạng, đầy tình yêu và chút gì đó gọi là van nài.

..Even If I want to back .. (ngay cả khi tôi muốn quay lại từ đầu)

but.. (nhưng)

I cant to erase your image in my heart.. (tôi không thể xóa nhòa hình bóng em trong tim)

Missing you, my heart aches so much.. (nhớ đến em lại khiến tim tôi nhói đau)

What should I do now? .. (Tôi phải làm gì đây?)

Hong Ki cầm khăn giấy chậm chậm nước mắt, miệng méu méu trông hài không thể tưởng.

..Dont go to far away from me.. (đừng rời xa tôi)

Dont go further than this.. (đừng xa cách hơn nữa)

Just you stay next me.. (chỉ cần em ở bên tôi)

Stay in the place where I can to see you.. (đứng ở nơi tôi có thể nhìn thấy em)

Just you always stand there.. (chỉ cần em luôn đứng đó)

The place where only I look at you.. (ở nơi chỉ duy nhất mình tôi nhìn thấy)

“Trời ạ, có cần cầu xin như vậy không? Làm trai mà đi van xin tình yêu sao? Thất bại rồi nhóc ơi. Nhìn đối tượng của nhóc không có chút gì gọi là cảm động cả..haha đã nói mà.. tặng bằng như vậy làm sao có cảm xúc..”

Sica nhích môi, nhìn dáng người vẫn bình thản phía trước rồi nhìn vòng khắp khán phòng. Công chúa ngạc nhiên khi hơn phân nửa đều đang rưng rưng.

“Mấy người này thật là.. có cần phải xúc động dữ vậy không? Chỉ là lời bài hát có chút.. ơ.. tha thiết.. giọng hát có chút buồn buồn.. đúng là những người nhận thức tầm thường.. kém cỏi quá.. mấy nhóc kia mà như vậy mình cho một trận cho biết tay.”

Công chúa đắc ý cười một mình.

-Híc..híc..

Giật mình, quay phải, cây Nấm đang suýt xoa, mắt lóng lánh, mi long lanh.

-Hức..hức..

Thêm cái giật mình nữa, quay trái, “trưởng nhóm chân dài- chuyên gia phá hoại” cũng đang “đổ mưa”

Shock Bất động

Nàng chỉ biết mở mắt trừng trừng nhìn hai cái “vật thể” mà nàng gọi là “bạn” đang có những hành động mà nàng gọi là “lạ”.

“Chẳng lẽ chỉ có mình là vô cảm như sao chổi kia thôi sao? Áh..không được.. mình có cảm xúc mà.. mình là người bình thường mà.. đúng.. khóc.. phải khóc.. mới được”

Nghĩ xong, nàng vội vàng nhéo nhéo mình không ngừng để nước mắt tuôn ra vì đau. Rồi cũng ngoác miệng khóc tồ tồ theo hai nhóc bạn cho .. vui.

Nắm và Sò đang cảm xúc dào dạt, nghe tiếng khóc thì “tạm ngưng công việc” đặng quay sang nhìn đầu vàng ngồi khóc ngon lành mà há hốc mồm .

Ill love you in the secret.. (để tôi có thể lặng lẽ yêu em)

Told me, You might try to love me?.. (nói với tôi, em có thể thử yêu tôi không?)

Giọng hát vừa dừng, tiếng Guitar dạo chưa dứt thì một bóng người bật dậy chạy ra khỏi khán phòng trong sự sững sốt của các vị khách và chàng ca sĩ mặt mày buồn rười rượi, lặng lẽ bỏ đàn xuống rồi chạy theo ra ngoài.

Công chúa đang mải miết khóc thì nhận ra luồng hơi lạnh thoáng qua, vừa ngẩng đầu, khép miệng lại thì một bóng người vụt ngang bàn.

Nàng nhận ra đó là ai.. quên luôn khóc. Chỉ còn lại sự bất ngờ và ngạc nhiên tột độ

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

—xxx—

Đường phố Seoul một buổi chiều đông đúc...

Một cô gái có gương mặt xinh đẹp nhưng thoáng nét nghiêm nghị lộng lẫy trong chiếc váy viền ren trắng, băng đô trắng, thắt lưng to bản màu đỏ, nổi bật giữa rừng vest đen của nhóm vệ sĩ nam nữ vây quanh bảo vệ cho cô băng qua đường.

Đến bên kia đường cũng là lúc đèn xanh nhấp nháy, cô gái hoảng hốt nhận ra chiếc giày của mình đã rơi giữa đường.

Lập tức một vệ sĩ nam có đeo băng tay đội trưởng lai nhanh ra làn xe đông đúc.

Cúi xuống nhặt chiếc giày màu trắng sang trọng, vừa ngẩng đầu lên cũng là lúc một chiếc xe trở đến.

..ẦM....Một cú va chạm không nhỏ...

Một tiếng thét vang vọng...

-MIN WOO OPPA~

Cô gái lao đến đỡ lấy người nằm dưới đất, nhóm vệ sĩ tạo một vòng bảo vệ quanh cô gái và đội trưởng của họ. Cảnh sát nhanh chóng được triệu tập để ngăn cản xe đi vào con đường đó

Máu thấm vào chiếc váy trắng biến nó thành một màu hồng đau thương..

Bỏ qua khoảng cách thân phận, cô bật khóc nức nở, tựa đầu vào trán người vệ sĩ.

Một bàn tay ấm máu run rẩy nâng chiếc giày với tất cả sự trân trọng.

-Thần...đã nhặt...được..chiếc giày..cho công chúa...thần đã cố gắng.. hết sức để bảo vệ...

-Min Woo oppa.. Anh là đồ ngốc .. ngốc nhất trên đời...

Cô gái nấc lên từng tiếng xé lòng.. ôm chặt thân thể lạnh dần vào lòng.. Miss Kwon nốc cạn ly rượu trên bàn, sau đó nhanh chóng lấp đầy rồi dốc hết tất cả trong một lần uống. Chiếc ly đầy rồi lại cạn, cạn rồi đầy.. cứ thế cho đến khi chai rượu còn lại 1/3 và nhà hàng gần đóng cửa. Cô mới khó nhọc đứng dậy tính tiền rồi lê bước ra ngoài cơn mưa lất phất.

Những bóng người hối hả chạy trong mưa, những cặp tình nhân sánh bước bên nhau làm cô chợt thấy chạnh lòng, một chút thương hại bản thân và một chút cay đắng.

Những hình ảnh trong quá khứ xẹt ngang đầu.. Tái hiện một cách chân thực trước mắt Miss Kwon.. ngay giữa cơn mưa đầu mùa..

—xxx—

- Cuối cùng.. học..em cũng đã gọi tên tôi.. Tôi vui lắm Yuri ah~ Vì em.. Tôi có thể làm một thằng ngốc..

-Oppa đừng nói nữa - Yuri nghẹn ngào ôm lấy đầu Min Woo.

-không... em phải im lặng.. và..nghe..tôi nói..

-Oppa im ngay.. -Cô quát to, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

-Tôi biết.. em chỉ xem tôi như một người bạn.. Nhưng sâu thẳm bên trong.. em cũng có cảm giác với tôi đúng không?.. nhưng em sợ.. sợ một điều gì đó sẽ xảy ra nếu em chấp nhận tôi..

-...

-.. Nếu..định mệnh em không gắn liền với .. có lẽ.. em đã chấp nhận tôi..

-Sao anh lại nói vào lúc này.. Không phải chuyện của anh..

-..Phải..Với thân phận và địa vị xao quý ..của em.. tôi biết mình không thể nào chạm tới được.. Vì vậy.. từ chối địa vị của bản thân.. để làm vệ sĩ cho em.. bảo vệ em..đã là quá đủ với tôi..

-Đừng nói nữa.. Em không muốn nghe -Yuri khóc nức lên, nắm lấy bàn tay đầy máu.

-Giữ lấy.. đôi nhẫn này.. tôi luôn ao ước sẽ trao nó cho em.. nhưng giờ.. giữ lấy nó.. để luôn nhớ đến tôi.. Để biết rằng.. dù buồn vui hay khổ đau .. vẫn luôn có một người nghĩ về em.. quan tâm em.. chia sẻ với em.. và giành cho em một tình yêu to lớn..

Hãy sống thật hạnh phúc.. Xem như tôi cầu xin em... để tôi có thể tự hào rằng.. ít ra cũng có một trái tim đang đập vì tôi.. trong lòng em.. có lẽ không có tôi.. nhưng với tôi.. em là tất cả.. học..

Nhớ cho kĩ rằng... tất cả là sự tự nguyện của tôi.. em không có lỗi.. đừng dày vò bản thân.. tôi đã suy tính từ lâu... ngày em thuộc về người khác.. cũng chính là ngày Noh Min Woo biến mất khỏi cõi đời.. Min Ho sẽ thay tôi chăm sóc em.. Yuri ah~ Forget me not.. Tôi yêu em... mãi mãi...

Yuri khóc ngất trong vòng tay của nữ vệ sĩ nhìn Min Woo khuất sau cánh cửa ambulance..

" Oppa.. xin lỗi vì đã hờ hững lạnh nhạt với tình cảm của anh.. Tôi và anh không thể đến với nhau..Xin lỗi... tôi chỉ biết nói vậy.. Từ nay.. tim tôi sẽ khép kín mãi mãi.. "

—xxx—

Mưa.

Mưa rơi càng lúc càng nặng hạt. Phủ một màu trắng xóa lên vạn vật

Con đường trong khuôn viên khu Kí túc xá vắng vẻ, chẳng ai muốn mắc kẹt trong cơn mưa xuân thế này. Lại nhỉ? Mùa xuân được chào đón bằng một cơn mưa..

Một bóng hình nhỏ bé, liêu xiêu bước từng bước trong cơn mưa buốt giá. Mưa rơi vào mắt cay xè hay đó là nước mắt , chiếc kính đã vắt ở đâu đó trên đường, tay cầm chai rượu chốc chốc lại đưa lên nốc một ngụm.

Ngẩng mặt lên, từng hạt mưa rơi thẳng xuống rát cả mặt.. Đáng là gì? So với nỗi đau trong lòng thì có đáng gì đâu..

".. Kwon Yuri.. haha..Kwon Yuri.. cái tên xa lạ.. Cô là ai mà khiến cuộc sống tôi phải khốn đốn, lao đao và đen đui đến thế..

Tại sao những gì tôi yêu thương đều bỏ tôi mà đi.. tôi là sao chổi chẳng? ..

Omma.. appa.. hai người sao nỡ bỏ con lại một mình chứ...

..Những con vật nuôi.. những cây cảnh... tụi mày cũng không muốn bên cạnh tao sao?..

cả người bạn thời thơ ấu.. cũng thế..

Tại sao.. tại sao tôi lại bất hạnh như thế... Đóng cửa lòng.. Phải.. chắc chắn chỉ có cách đó mới bảo vệ được những người xung quanh khỏi lời nguyền ấy... lời nguyền cho dòng dõi NeeShim...

Min Ho.. unnie không muốn làm em tổn thương.. nhưng không còn cách khác... quên unnie đi và tìm một cô gái tốt hơn unnie.. Chúc em mau tìm được người xứng với em... chị không muốn lịch sử được lặp lại nữa..”

Không biết cô đã ở trong cơn mưa như thế bao lâu.. Đôi môi cô trở nên tím tái, làn da chuyển dần thành trắng xanh.. Không còn chút sức lực nữa.. cô gục xuống.. Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng bàn chân dẫm lên nước và tiếng gọi tên mình..

Tất cả chìm trong màu đen của đêm tối... -Làm gì mà say khướt thế này? Quẩn sinh gương mẫu đáng kính của WANGUI đây sao trời?

Sica nhắm mắt cố đỡ cánh tay và cả con người ướt đẫm kia vào trong. Chiếc ô cũng bị bỏ lại trong cơn mưa xối xả.

*..từng giọt mưa rơi bên mái hiên.. hay là cô đơn trong bóng đêm..

.. chờ hoài chẳng biết tình ấy sao vẫn chưa nên lời.. Mong một ngày mình sẽ hiểu trái tim mình đã trao về “ai”..

Một người không quen..*

Dưới cơn mưa, một trái tim khẽ rung động khi vô tình tay ai quàng lên vai mình.

Hai con người một say một “gần say” vừa khuất sau cửa phòng 2122 thì bên kia đường.. một dáng người lo lắng. chạy cuống cuống tìm kiếm một ai đó trong cơn mưa hối hả..

Rồi tuyệt vọng gục xuống đường.. tay dẫm mạnh xuống nền sỏi.. gào tên người mình yêu trong sự hối hận tràn đầy..

-YURI NOONA AH~

Sáng hôm sau, ông mặt trời vui vẻ chiếu những tia nắng vàng óng xuống vạn vật.. tạo một màu xanh tươi mát sau trận mưa rào đêm qua..

Chim ca líu lo.. hoa lá nở rộ..

Miss Kwon thức dậy với cái đầu nhức như búa bổ, cảm giác có cái gì đó đè lên trán mình, đưa tay gỡ xuống thì nhận ra là một chiếc khăn vẫn còn ẩm ướt.

Ngạc nhiên không biết ai đã làm, cô nhìn đảo dác khắp phòng, đây không phải phòng cô.. Phòng Miss Kwon không trải một màu vàng khắp nơi như vậy .. và quan trọng là không có cái gối ôm dựa leo nào..

Định đưa tay dụi mắt nhưng cô lại dừng ngay hành động khi cảm nhận một bàn tay đang nắm chặt tay mình.

Ghé mắt nhìn chăm chú vào nét mặt thiên thần say ngủ với tư thế không đẹp mắt cho lắm: cả người dưới sàn nhà, đầu gối lên nệm trong khi bàn tay thì thừa cơ lợi dụng nắm tay người ta. Cơ hội hết sức mà!

Miss Kwon giật mình nhận ra người chăm sóc mình cả đêm là cô học trò đầu vàng đáng ghét này. Lòng cô chợt dâng lên một niềm biết ơn sâu sắc mà cô quá ngây thơ nào có hay rằng tối qua bạn đầu vàng kia chỉ có tốt bụng “ném” cô lên giường rồi “quăng” cái khăn lên trán. Sau đó thì vô tư mà ngủ... trên người cô.

Tối gần sáng thì cái tật lẩn lóc khi ngủ của nàng trở dậy, nhưng hôm nay nàng quên rằng nàng đang nằm trên cái “nệm đặc biệt” nên chỉ vừa nhức nhích một phát là đã hạ cánh an toàn dưới đất.

Còn hand in hand là do lúc rớt xuống nàng quỳnh quít bầu lấy bàn tay kia, ai dè “rơi vẫn rơi”. Vì đang trong cơn say ngủ mà làm biếng “leo” trở lại “cái nệm” nên nàng quyết định “yên nghỉ tại chỗ” luôn.

Chuyện chỉ có thể vậy mà sáng ra lại có người cảm phục tinh thần bác ái, cao thượng cho những hành động mang đậm tính trả thù, hành hạ người bệnh.. thiệt là.. tình gian lý ngay mà...

Trở lại câu chuyện..

Miss Kwon sau khi cố gắng nhè nhẹ, sè sè rút tay ra khỏi bàn tay kia rồi bước xuống giường xem xét “doanh trại quân địch” - à không giống cái “ổ rác” thì đúng hơn..

Ánh mắt cô dừng lại tại một vật nho nhỏ...

Trên bàn học là một tờ giấy có hình vẽ Miss Kwon với hai cái sừng trên đầu, hai trái tim thay cho “cửa sổ tâm hồn”. Bên dưới lại còn ghi dòng chữ : Miss Kwon.. Cô là Shilva.. (thần hủy diệt). Khắp khoảng trống trên nền giấy đều chi chít những từ “ngọt ngào” mang tính chất “phỉ báng” nào là: đáng ghét, xấu xa, khó ưa, tảng băng, Ác thần, máy điều hòa, sao chổi....

Lật mặt sau lại có những ghi chú ngày tháng rõ ràng

-Ngày.. tháng..năm.., ngay ngày đầu đã bị lơ. Tức chết mất, phải báo thù!

-Ngày.. tháng..năm.. dám trêu mình bằng viên giấy đó sao? Aish.. Thù nhất định phải trả..

-Ngày.. tháng..năm..., mình bị thương mà không thèm quan tâm. Tức tức quá.. Đồ tảng băng cục mịch..

-Ngày.. tháng.. năm.., so sánh mình với con kiến sao? Đồ khó ưa. Nhất quyết phải cho “Sao chổi” đó biết tay.. đồ phù thủy.. ple..

-Ngày.. tháng..năm..,dám phạt mình chạy quanh sân trường.. đồ vô cảm, xấu xa, cô phải chết dưới tay tôi...

-Ngày.. tháng.. năm.. , Yah! Sao cô ta cứ thích làm mình mất mặt vậy? phải nhanh chóng “thủ tiêu” ngay thôi..Miss Kwon ah~ ->You die. Kekeke~

” Không ngờ cô nhóc đầu vàng hung hăng này cũng có lúc đáng yêu như vậy..”

Miss Kwon phì cười trước sự trẻ con của cô học trò ương bướng.

” cô bé cũng dễ thương thật.. Nhưng chỉ là lúc ngủ thôi.. không thể nhận ra đây là đứa học trò chuyên phá bĩnh trong giờ của mình..Thôi chết.. sắp trễ giờ báo cáo rồi phải về phòng ngay mới kịp...”

Lấy một mảnh note nhỏ màu xanh lá cây, Miss Kwon viết tháu vài chữ rồi đóng cửa về khu kí túc xá giáo viên. Công chúa tóc vàng giật mình thức giấc với vai và cổ mỏi nhừ. Lắc lắc cổ khởi động một ngày mới, nàng sức nhớ tới “vị khách mời bất đắc dĩ” tới qua, nhanh chóng lia mắt khắp phòng nhưng hình như Miss Kwon đã đi mất.

Một mảnh giấy màu xanh yên vị trên bàn học như trêu ngươi..

Cầm mảnh giấy thơm mùi dâu lên, kê sát mắt..

”Cảm ơn về những gì đã làm cho tôi..

Lúc ngủ trông cô hiền lành và đáng yêu lắm cô bé àh~

Đáng yêu đến mức gối đầu vào tay tôi cả đêm để rồi bây giờ tôi phải viết những dòng này với cánh tay tê rần.. Tôi biết cô luôn tìm cách trả thù tôi mà..

Cô nên dọn dẹp lại nơi ở của mình đi, tôi nghĩ nó còn bừa bộn hơn cả cái chuồng khỉ nữa..

Thật không thể tin là tôi qua tôi đã ngủ trong một cái chuồng khỉ?

Tóm lại, cảm ơn. Nhưng là vì lịch sự thôi, tôi cũng chẳng muốn cảm ơn cô chút nào đâu.

Nhưng với những gì cô đã giúp tôi, thì tôi nhận ra rằng..

Jessica Jung.. em là một THIÊN THẦN... .. đội lốt.... QUỶ DŨ.. ^^ ”

Jessica mỉm cười vì những lời lẽ đầy tính “gây chiến” và khiêu khích kia.. nhưng cô nhóc nhận ra.. bên trong con người Miss Kwon vẫn còn tồn tại chút gì gọi là cảm xúc..

Một cảm giác bay bổng..hạnh phúc len lỏi vào tim cô nàng, lấp đầy chỗ trống của sự cô đơn, hụt hẫng vì thiếu sự quan tâm chăm sóc của gia đình, sự yêu thương của bố mẹ khi Jessica chạm vào khoảng trống trên giường; hơi ấm vẫn còn, mùi nước hoa vẫn thoang thoảng.

Cười thật tươi kéo rèm cửa sổ chào đón những tia nắng đầu ngày, chính Sica cũng không biết tại sao mình lại vui như vậy. Tim đập rộn rã, tâm hồn phơi phới (nói thẳng ra là phởn!^^). Trong mắt cô nhóc, “Ác thần” dần trở nên gần gũi hơn.

Chính bản thân công chúa cũng không hiểu sao trước những lời ngọt ngào khen ngợi, sự sẵn đón, ngưỡng mộ của những cậu ấm con nhà giàu vẫn không có sức lay động đối với nàng.

Ngược lại, nét lạnh lùng, nghiêm khắc lại khiến tim nàng rung động, xao xuyến. Nhưng nàng dám chắc đó không phải tình yêu.. làm gì tồn tại tình yêu giữa hai cô gái chứ.. có chăng đó chỉ là 1% đơn độc..

Vẫn giữ nụ cười tươi tắn trên môi, cô nhóc thì thầm nho nhỏ với cái mặt ửng đỏ

” Miss Kwon, cô là Tăng băng ấm áp..”

Nhưng tất cả những điều trên chỉ là những suy nghĩ thoáng qua trong đầu nàng công chúa vào lúc đó.

Vì khi đến lớp trong buổi học sáng nay, mối căm thù của nàng lại tăng lên gấp bội, thiện cảm biến mất.

Và công chúa đã mạnh miệng tuyên bố: ” Jessica Jung và Miss Kwon thề không đội trời chung ”.

Note: Cái lyric Shake tự dịch theo cách của mình nên có phần không sát nghĩa.. bỏ qua cho hen...

18. Chương 18

..Lớp S1 trước giờ vào lớp...

-Sò Dòn ah~ Xong chưa?

Sica chán nản chống cằm nhìn cái người đang hí hoáy trước mặt.

-Đã bảo không được gọi là Sò Dòn mà, tin tớ trả lại cho cậu tự xử không? -SooYoung ngẩng đầu lên khỏi đồng bệ bộn trên bàn.

-Thôi mà... tớ lỡ miệng thôi.. sửa giùm tớ đi.. SooYoung đáng yêu nhất quả đất

Công chúa nháy nháy mắt tặng kèm cái chun mũi đáng yêu làm bạn trưởng nhóm đành tặc tặc lưỡi rồi cho qua, cảm cú làm tiếp.

-Mà sao lại để điện thoại dính nước mưa ướt nhẹp vậy?

-Có gì đâu, bị mắc mưa thôi.. -Sica lấp liếm.

-Đồ hậu đậu, cũng may cho cậu là có SooYoung - trưởng nhóm đại tài- chuyên gia sửa chữa này ở đây đây.. hehehe -Soo che miệng phởn.

“..Chuyên gia phá hoại thì có..giao Tiểu Đẹp cho cậu ta sao mình nghi nghi quá... ”

Công chúa chỉ dám nghĩ chứ có dám nói ra đâu, thế là một người cặm cụi làm, một người hồi hộp dõi theo, lâu lâu trong bụng lại giật thon thót khi người kia lỡ mạnh tay với “cục cưng”. * bặm môi*

* giật thon thót *

cau mày

*nhích nhích lại gần *

* nhần trán*

*méo mặt *

-Phù~ Xong rồi này!!! Tada ~

Sau một hồi nhăn mày nhíu trán hăm hụi, cắn cùi, hì hục tháo lắp mô hình “điện thoại” thì bạn Sò cũng tự hào trao trả ” thành quả lao động” về chỗ chủ.

-Cám ơn nhé trưởng nhóm tài năn.. Yah! cái này.. là cái gì? -Sica hét toáng nhìn con chip nằm chình ình trên bàn.

SooYoung há hốc mồm nhìn qua cái điện thoại rồi nhìn vào “vật thể lạ” rồi lại nhìn Tiểu Đẹp.

-CHOI SOO YOUNG!!! TRẢ LỜI TỐ MAU...

Trước khi bị phóng băng thì Choi trưởng nhóm đã co giò vọt mất, bỏ lại bạn đầu vàng tức muốn xì khói, đau thương nhìn “cục cưng” trong tay.

-Gì vậy? Sao tự nhiên SooYoung chạy ra ngoài thế? -Hyo và cả nhóm còn lại từ ngoài bước vào.

-...

-Chuyện gì vậy Sica unnie?

-Cái tên ốm nhom đó dám phá hỏng điện thoại của tớ này... -Sica ầm ức

-Gì kì vậy? Sao Soo Young lại hành động điên rồ như thế chứ? - Sunny xoa xoa cằm.

-Cậu ấy không có trực tiếp phá. Tại điện thoại tớ hỏng, nên nhờ cậu ấy sửa giúp... lúc mở ra thì không sao nhưng khi lắp vào thì dư một mảnh nè.. -công chúa vẫn tiếp tục trình bày bức xúc.

O___o

“Hội đồng thẩm phán” nhìn nhau vài giây rồi phá ra cười sặc sụa.

-HAHAHAH

-Nghĩ sao mà nhờ cậu ấy sửa thế... cậu không nhớ biệt danh Soo là gì à? là “chuyên gia gây rối và phá hoại của công lẫn của tư” ... -Fany ôm bụng cười.

-Hm...tớ đúng là ngốc mà.. tự nhiên .. giao trứng cho ác.. -mặt nàng ngu ngơ phát tội.

-Thôi đừng buồn, tí nữa đi đến khu mua sắm bọn tớ tặng cho cái khác.. -Hyo xoa xoa vai an ủi nhưng miệng thì cứ tùm tùm cười.

...Bộp...bộp...bộp... tiếng vỗ tay kéo tất cả học sinh trong lớp tập trung về cửa ra vào

-ỒH~

-WOW~

-CUTE THẬT~

...

Đứng ngay cửa ra vào là trưởng lớp Hong Ki và một cô bạn mới với cách ăn mặc trẻ trung, tóc cam mái ngang và gương mặt xinh xắn.

-Mọi người chú ý, đây là Kim HuynAh, từ bây giờ cậu ấy sẽ là thành viên mới của lớp ta. Mọi người nhớ giúp đỡ cậu ấy nhé..

-Chào các cô..à..không...các cậu.., tôi..à..tớ là Kim HuynAh, mong các.. cậu chỉ dạy cho..

HuynAh cúi người chào rồi nhanh chóng ngồi vào bàn học thứ hai.

-Cậu đi tìm chỗ khác ngồi đi, chỗ này là của HuynAh - Hong Ki lườm Ki Hoon

-Nhưng...

-Đi ngay! Không nói nhiều!

Thái độ gay gắt hung hăng bạn cậu lớp trưởng làm Ki Hoon hơi sợ nhưng cũng cố nói cứng.

-Cậu ấy có quan hệ gì với cậu đâu mà quan tâm thế? Thích cậu ấy rồi à?

-Khùng. HuynAh là em họ tớ. Giờ biết câu trả lời rồi thì đi chỗ khác giùm cái. Vào học rồi này! -Hong Ki nhìn đồng hồ.

Hết cách, Ki Hoon đành lều thều xách cặp xuống ngồi bàn chót.

Bên kia, PVG cũng đang chụm đầu bàn tán.

-Nhỏ đó là ai mà Hong Ki bênh vực như thế nhỉ? -Sica đánh mắt nhìn HuynAh cùng lúc cô nhóc kia cũng vừa lơ đãng nhìn sang.

Mắt chạm mắt, công chúa vội giật thót quay đầu trở lại tán chuyện với nhóm bạn. Không hiểu sao ánh nhìn của HuynAh rất lạnh, vô cảm rất giống một người.

-Này! Các cậu có để ý hình như nét mặt lạnh băng của con nhóc đó rất giống “Ác thần” của chúng ta không? -Sica lại “khai pháo”

Năm nàng kia cũng thò lỗ mắt dòm dò một hồi rồi cũng hiểu ý công chúa.

-Ừm, em thấy hình như cô ta không phải người bình thường đâu. Từ người HuynAh toát lên nét sát khí.. -SeoHuyn cau mày.

-Thật chứ? Unnie có thấy gì đâu. -Nàng Nấm phát huy cái biệt tài “ngơ”

-Ừh. Tớ cũng vậy. -mặt công chúa ngơ ngơ ngáo ngáo như người mất trộm.

-Nấm ngơ như cậu mà thấy gì. Nhìn hai cái mặt ngu ngơ của hai nhóc là hiểu rồi. Làm sao hai người thấy được chứ. Chỉ có “chị em gangster” tụi này mới thấy thôi. -Hyo tự hào hếch mũi.

-Thôi dẹp đi. Ở đó mà “nổ” cho cổ vào. Maknae nói đúng, con nhóc này hình như không đơn giản đâu. Các cậu chú ý cổ tay con bé đó hình như có một hình xăm hoa hồng đen. Nhìn đi! -SooYoung hất đầu, năm bạn cẩn thận dò xét cổ tay HuynAh thì quả rằng có một hình xăm thật.

-Người bình thường không tự nhiên mà xăm hoa hồng trên cổ tay - mà đó lại là hoa hồng đen nữa. Liệu cô ta có dính dáng gì đến băng nhóm nào đó không? -Sunny hơi hoảng.

-Tối giờ thì tớ vẫn chưa thấy băng nhóm nào xăm hoa hồng trên cổ tay cả. -Hyo khẳng định chắc nịch.

-Sao cậu biết? -Fany nghi ngờ.

-Tối qua em và Hyo unnie có liên lạc với đám thuộc hạ bên ngoài và nắm rõ những băng nhóm ở Hàn Quốc này. Quả là không có tổ chức nào xăm hình như thế thật -SeoHuyn nhăn trán.

-Thôi thôi! Các cậu cứ suy luận cho lắm vào. Biết đâu đó chỉ là sở thích thôi, ở đó mà suy diễn lung tung. Nếu như thực sự cô ta có gì đó ghê gớm thì tốt nhất chúng ta nên cẩn thận khi tiếp xúc hay tránh tiếp xúc càng tốt -Sica thở dài. -ừ vậy đi. Chuyện con nhỏ đó để tớ và maknae tìm hiểu. giờ thì về chỗ đi, tiết đầu của Yoona đấy. -Hyo nhắc nhở rồi trở về bàn.

Kể từ lần chạm mặt cuối cùng ở Khu ăn uống trong Trung Tâm mua sắm tối nay, ẻm vẫn chưa nói chuyện với Yoona lần nào.

Ác cảm của ẻm với cô quần sinh đáng kính giờ cũng không còn, tự dưng hôm nay vừa nhìn thấy cái bản mặt tươi cười của Yoona với HuynAh là ẻm nổi máu xung thiên mà không cần biết lí do.

-Chào các em! Hình như lớp ta hôm nay có thành viên mới nhỉ? -Yoona ngoác miệng cười.

-Thưa cô là Kim HuynAh. -Hong Ki đứng lên báo cáo.

-Chào em HuynAh, rất vui khi em đến lớp này, có lẽ em sẽ giúp tôi trấn áp bớt tội phạm trong WANGUI đây -Yoona nháy mắt, cô nhóc kia mỉm cười còn ẻm thì bốc khói hừng hực.

” Vui vẻ quá nhỉ? “rất vui khi em đến đây”.. còn tôi ở đây thì không vui chắc.. lần trước tưởng cô đạo mạo lắm cơ.. ai dè cũng chỉ là đồ nham nhở.. hứ... đáng ghét..”

-Seo Joo Hyun! Em làm sao vậy? Tôi hỏi nãy giờ sao em không trả lời? -Yoona ngạc nhiên nhìn đăm đăm em.

-Ồ..cô..cô..hỏi gì ạ? -em lúng túng đứng dậy bối rối, nãy giờ dành hết tâm trí để “mắng chửi” người ta vuốt mặt không kịp nên em nào có nghe thấy gì đâu

Ngơ ngác nhìn sang mấy chị bên kia đang trôn trối nhìn mình như người sao Hỏa, em cũng không dám hỏi gì luôn.

Yoona tròn mắt nhìn em như Mona Lisa sống lại. Cuối cùng đành buông ra tiếng thở dài rồi lập lại câu hỏi.

-Tôi hỏi yêu cầu em nêu một ví dụ về quần thể sinh vật, như quần thể san hô chẳng hạn?

Tâm trí bối rối, em loay hoay, đầu óc quay cuồng, em chỉ kịp nhanh miệng bật ra câu đáp án mà cả lớp phá ra cười ngặt nghẽo còn em thì mặt đỏ lựng bỏ chạy ra ngoài. Mấy chị gái kia cũng lật đật đứng dậy xin phép Yoona rồi chạy theo em.

Có ai muốn biết em trả lời câu gì mà khiến mọi chuyện tệ đến như thế không?

Xin thưa, câu hỏi của giáo viên là hãy kể tên một quần thể sinh vật mà cụ thể là quần thể san hô thì nàng lại vô tư phán một câu xanh rờn mà chắc chắn các nhà Hải dương học hay Sinh vật học nghe thấy đều khóe thét.

-quần thể...quần.. thể....thao..

Cuối cùng, sau cả buổi ngồi an ủi+hăm dọa thì SeoHyun cũng chịu về lớp cũng là lúc tiếng chuông báo hiệu hết tiết.

Vừa thấy nhân vật chính quay về, lập tức các cô cậu nhóc đều ngậm chặt miệng cố nén tiếng cười bật ra. Vì đại tỷ SooYoung đã cảnh báo hậu quả cho những ai “chán sống”

Chỉ có HyunAh vẫn giữ nụ cười nửa miệng, khinh khỉnh nhìn Seo Hyun với cái nhìn nửa thích thú, nửa trêu chọc khiến các nàng tức tối xăm xăm bước tới đòi lại công đạo.

Năm đại tỷ vừa đồng loạt đứng dậy khỏi ghế (trừ SeoHyun vẫn cúi gằm mặt, ngồi im) thì các đàn em trong lớp đã bật dậy theo sau. Cả đám bước về phía bàn hai.

HyunAh, Min Ho và Hong Ki đang ngồi trêu chọc nhau thì nhận ra tất cả năm người đứng đầu WANGUI đang kéo cả nhóm đàn em đứng trước mặt với vẻ muốn gây sự.

-Có chuyện gì sao? -Min Ho ngẩng mặt lên hỏi.

-Cô ra đây tụi này muốn nói chuyện -Soo chỉ tay vào HyunAh.

-Nói trong đây đi. -HyunAh lạnh lùng trả lời với vẻ khiêu khích.

-Aish!! Con nhóc này bọn tao đã lịch sự gọi ra ngoài mà không biết điều à? Muốn nói ở đây đúng không? Được, nói thì nói

Vừa dứt câu Hyo đã thẳng tay giáng một cái tát vào mặt người đối diện... nhưng nhanh như cắt, HyunAh bật dậy thật nhanh chụp lấy và bẻ ngoặt tay Hyo ra sau rồi khóa chặt nó.

Sica và Fany vốn không quen đánh nhau nên chỉ ngạc nhiên mà tròn mắt đứng nhìn. Trong khi Soo và Seo biết rõ bản lĩnh của Hyo thì với những gì đang diễn ra trước mặt cả hai chỉ biết sững sờ đứng chết trân.

Thân thủ HyunAh rất nhanh nhẹn, vẻ ngoài nhỏ nhắn nhưng phản ứng lại rất nhanh. Động tác lại gọn gàng và không để lộ sơ hở, trông cô nàng như một sát thủ chuyên nghiệp khi phút trước còn bình thản ngồi thẳng lưng thì phút sau đã kiềm chặt người khác trong tư thế khó lòng thoát nổi.

-Buông ra.. buông cậu ấy ra mau... tụi bây còn đứng đó nhìn hả? -Soo quay ra sau quát cho đám thuộc hạ làm cả đám tỉnh ra rồi xông vào cùng lúc.

Một lần nữa, năm Đại tỷ lại tròn mắt kinh ngạc với những gì diễn ra, với 1 tay kiềm chặt Hyo trên bàn, tay còn lại HuynAh vẫn dư sức hạ gục hết đám nhóc hơn chục đứa. mà thái độ vẫn bình thản như đang đi dạo .

-Con nhóc này là quái vật hay sao thế? -Sica thì thảo với SooYoung.

-Không thể tin được. Nhìn vẻ mặt thản nhiên của nó kia.. -Fany nói nhỏ vào tai Sica, mắt lăm lét nhìn HuynAh đang nhếch môi nhìn “PVG” lừng lẫy đang co cụm lại với nhau. Phen này kẻ cắp gặp bà già, cổ nhân dạy cấm có sai “cao nhân tất hữu, cao nhân trị” - núi này cao còn có núi khác cao hơn (mặc dù hiện giờ thì Everest là đỉnh núi cao nhất, nhưng chắc gì trong tương lai không có núi khác cao hơn chứ nhỉ ^^)

...XOẠCH... Cánh cửa kéo ra, hơi lạnh lấp đầy phòng học, làm đông cứng đám học trò nhỏ.

Báo hiệu người đó đã đến.

Miss Kwon bình thản bước qua ngưỡng cửa, kéo cửa lại, tiến về bàn giáo viên, tuyệt nhiên không hề đánh mắt về phía dưới lớp để biết rằng có một đám hỗn loạn đang đóng băng nhìn cô trừng trừng với vẻ sợ hãi.

” Tai họa sắp đổ xuống rồi bà con ơi”

Cả tập thể S1 thêm lần nữa thể hiện tinh thần đoàn kết - tâm linh tương thông.

Miss Kwon như muốn đùa giỡn cho những trái tim đang nhảy hiphop kia dừng lại luôn hay sao ấy mà cứ tỉnh bơ chép đề lên bảng, chép xong lại bình thản đi đi lại lại . Cuối cùng thì cũng mở miệng.

-Còn không mau về vị trí chép đề đi chứ! Như được lệnh phóng thích, cả đám học trò nghịch phá mừng như tổ tiên sống lại tranh nhau chạy về chỗ ngoan ngoãn cầm cúi chép bài.

Tất cả quá mừng rỡ nên không nhận ra hôm nay Miss Kwon hiền lành hơn bình thường.

Trừ một người... và tất nhiên đó là bạn đầu vàng Sica thích thú ngắm gương mặt lạnh lùng.

“.. cũng giống bình thường thôi.. nhưng sao hôm nay mình thấy nó lại quyến rũ như vậy nhỉ? .. nét mặt Miss Kwon quả thật có nét tương đồng với HuynAh kia.. Họ có liên quan gì đến nhau sao? ..”

Miss Kwon đảo mắt hài lòng nhìn vẻ miệt mài trên gương mặt đám học trò lém lỉnh thì ánh nhìn của cô lập tức tối sầm lại khi trông thấy gương mặt mới của lớp.

HuynAh cũng nhàn ra và mỉm cười đứng dậy khiến Miss Kwon càng lộ vẻ lo lắng qua nét vô cảm thường thấy. Tất nhiên, công chúa nhận ra ngay.

-Xin chào! Em là Kim HuynAh, học sinh mới của lớp. Mong.. cô chiếu cố cho em ạ! -nở nụ cười devil

-Em... -Miss Kwon toát mồ hôi.

Jessica ngạc nhiên tột độ.

“.. Lần đầu tiên mình nhìn thấy ”Sao chổi” lo sợ như thế. Chẳng lẽ.. như Hyo nói.. HuynAh thực sự không đơn giản? Cũng phải.. chỉ một tay mà cô ta đã hạ gục tất cả thuộc hạ của mình.. Kim HuynAh.. cô là ai thế?”

Tiết học vẫn diễn ra bình thường, trừ việc Miss Kwon luôn tránh nhìn sang bàn thứ hai - chỗ ngồi của HuynAh.

-Các em phát bài kiểm tra hôm trước ra cho tôi. Lớp ta làm bài tốt lắm, trừ Jessica Jung và SeoHuyn bị điểm E thì tất cả đều trên B.

Tập thể S1 nhao nhao la hét rùm trời vì lời khen của Miss Kwon. Duy chỉ hai nàng Princess được nhắc tên thì ỉu xiu mặt. Thiện cảm suốt từ nãy đến giờ đột nhiên bay đi mất, bạn Sica nhà ta vừa quê vừa cáu bực tức đứng dậy.

-Cô có thể nói rõ cho tụi em biết tại sao lại bị điểm E không?

-À tôi nhầm, thật ra Seo Joo Huyn được điểm E+, còn em thì E- bởi vì em đã nhìn bài Seo Huyn.

Miss Kwon lườm cái nhìn băng tuyết làm luồng hơi lạnh tràn khắp căn phòng.

-Tại sao chứ? Em và Seohyun đều nộp giấy trắng như nhau mà! -công chúa vẫn bức xúc.

-Cô Jung. Cô nhìn kĩ nhé, câu hỏi là: Hãy nêu tên thủ đô của Hoa Kỳ, cả hai đều nộp giấy trắng, Seo Hyun chỉ ghi vào giấy vắn vện ba từ:” Em không biết“. Còn Jung tiểu thư đây thì ghi rằng : ”Em cũng thế ” . Như vậy đã đủ chứng tỏ cô là người nhìn bài.

-Cô...cô...

Jessica tức đến nỗi nói không thành lời, đành hậm hực ngồi xuống, bụng rửa xả con người kia không biết để đâu cho hết.

-Thật nực cười. Hai em định cư tại Hoa Kỳ mà lại không biết tên thủ đô. Chẳng lẽ suốt ngày các em chỉ ở nhà thôi sao? -Miss Kwon chế nhạo.

-Sao lại không biết, chỉ là bọn em nhất thời không nhớ thôi, ai mà không biết Los Angeles là thủ đô của Hoa Kỳ chứ. -Sica gân cổ cãi.

-Los Angeles là thủ đô của Hoa Kỳ, em giỏi thật. -Miss Kwon nheo mắt khiến công chúa chột dạ.

-À không.. ý em không phải Los Angeles mà..mà ..là..L.A..

Cả lớp bùng lên tròng cười nắc nẻ càng làm công chúa mắt bình tĩnh.

-Sica.. sao cậu lại không biết tí gì thế? -Soo trừng mắt

-Cứu..tớ.. -đầu vàng nhăn mặt hạ giọng.

-Thủ đô của Hoa kỳ là New York đó. -Soo tài lanh.

Miss Kwon lắc đầu chán nản rồi gọi Victor trả lời.

-Thưa cô, là Washington D.C

-Qua buổi học ngày hôm nay, tôi có thể thấy được rằng lớp chúng ta còn một vài thành viên học kém môn Địa lý trầm trọng. Tôi không muốn lần sau sẽ gặp lại trường hợp như thế này. Buổi học chúng ta chấm dứt tại đây. HyunAh, tôi cần gặp riêng cô.

Miss Kwon thu xếp sách rồi cầm đi ra ngoài. HyunAh lập tức theo sau, trước khi ra khỏi còn không quên ngoái lại tặng cho PVG một cái lườm đầy ý nghĩa.

-Aishh... con ranh... đáng ghét... -Hyo “bốc khói”.

-Này.. hồi nãy cậu làm sao thế.. sao lại bị nó hạ đòn giản như vậy? -Sunny vỗ “bộp” vào tay Hyo.

-.Ồh thì...

Mặc kệ nhóm bạn đang bàn tán phía bên kia, Sica cứ nhấp nhồm hướng mắt ra ngoài, lòng nóng như lửa đốt, cô nhóc vừa tò mò muốn biết thân phận của HyunAh, vừa lo lắng cho “sao chổi” kia có bị uy hiếp gì hay không..

Nấm là người đầu tiên nhận ra bộ dạng lạ lùng của bạn mình, len lén đến gần rồi vỗ mạnh vào lưng làm nàng giật bắn.

-OÁI..gì vậy Fany? Tính hù chết tớ hả? -công chúa vuốt vuốt ngực.

-Cậu làm gì mà đứng ngồi không yên vậy? Bộ.. có gì ngoài đó sao?

Fany cũng nhiều chiện ló đầu ra vô tình che mất tầm nhìn của bạn Sica làm bạn cáu, đẩy đầu nàng Nấm sang bên mạnh đến mức làm Nấm ú nhà ta mém té.

-Yah! Sao xô tớ hả? Cậu bị sao vậy?

Nấm lấy lại thăng bằng rồi nổi điên “hỏi tội” bạn đầu vàng kia.

-À có gì đâu -sau một hồi dòm dò muốn lòi con mắt vẫn không thấy gì, nàng công chúa đành thở dài ngồi lại đằng hoàng.

-Vậy sao cứ bồn chồn vậy chứ? Nhìn cậu như đang ngồi trên đồng lửa vậy

-Có gì đâu tại tớ ..bị...bị... muỗi cắn nên ngứa chút xíu mà.. -Sica lăm lét nói dối, đầu óc xoay vòng vòng.

-Muỗi cắn? Trong đây làm sao có muỗi?Phải báo cho Soo biết mới được -Fany nheo mắt gian tà

-À...ờ..ý tớ là..là..hồi nãy bị muỗi cắn.. muỗi trong phòng ấy mà... -càng nói bạn Sica càng "lòi đuôi".

-Trời, bị cắn hồi sáng mà giờ mới ngứa, vậy thì càng phải báo với Soo.. cậu bị muỗi cắn -Fany cười đều.

-Có cần làm lớn chuyện vậy không? Tớ bị muỗi cắn thôi mà.. -Sica xanh mặt hoảng hốt

-Sica bị ai cắn?

Hai nàng giật bắn nghe giọng Hyo phát ra từ sau lưng.

-Muỗi. -Fany nhanh miệng đáp như muốn "kể tội"

-Muỗi là thằng nào mà dám cắn Sica bạn tớ? Thằng nhóc đó chán sống rồi hả? Sica đi với tớ điểm mặt thằng đó, tớ cho nó biết tay -Hyo hùng hổ túm cổ tay Sica đứng dậy.

Fany bùm miệng cười, Seo Hyun từ xa cũng chạy tới cười kè.

-Yah! Buông tay tớ ra, muỗi là con vật chứ có phải là thằng nào đâu. -Sica tia cái nhìn trách móc về phía Fany rồi cố gắng rút tay ra.

Hyoyeon đơ, không ngờ hôm nay Đại tỷ giang hồ nhất WANGUI hồ hàng tới tận hai lần.

-Tối nay là buổi công chiếu Harry Potter đó, chúng ta đến rủ SooYoung unnie và Sunny unnie đi đi.

Seo Hyun kéo cả đám về phía hai người một cao một lùn đang cắm đầu chăm chú vào màn hình điện thoại miệng không ngừng xuyt xoa.

-Nè nè! Cái gì mà khiến hai đại tỷ WANGUI đang phát cuồng lên vậy? -Fany lò mắt dòm.

-Xem đi -Soo đưa cái điện thoại. Trên màn hình là một khu vui chơi rộng lớn.

" Suối Tiên là vùng đất Tứ linh với : Long -Lân - Quy- Phụng, nơi mang đến an lành và hạnh phúc cho mọi nhà.."

-Cái này ở đâu vậy unnie ? Đẹp quá! -Seo Hyun sáng mắt.

-Nghe nói là ở Việt Nam -Soo ngả người ra sau cho chiếc ghế đứng bằng hai chân.

-Việt Nam ở đâu cơ? -Hyo cũng thích thú.

-Ồ...chắc gần Tây Ban Nha - Đội trưởng "bí" quá đành phán đại.

-Bậy bạ. Việt Nam gần Ai Cập. Tớ đến rồi nên tớ biết mà. -Sunny cau mày phản bác.

-Cậu đến hồi nào? -Fany nghi ngờ.

-Thì trong chuyến viếng thăm của appa tớ đến Việt Nam. Tớ được dẫn đi tham quan các cảnh đẹp nè, cả hai cái vịnh nổi tiếng, nhưng tiếc là vẫn chưa đến thăm cái vịnh còn lại -Sunny chép miệng hối tiếc.

-Uả, lần trước đến công ty nhà Fany unnie em có xem qua Catalogue danh mục các Vịnh trên toàn thế giới thấy ghi Việt Nam có hai vịnh là Ha Long Bay và Nha Trang Bay thôi mà -SeoHyun chống cằm.

-Sunny lại dóc tổ nữa rồi!!! -Hyo cười chọc quê.

-Dóc tổ gì? Tớ nói thật mà, lúc đó chính mắt tớ thấy tên vịnh đó được PR khắp nơi mà. -Sunny tức tối.

-Cậu thấy ở đâu? Vịnh đó tên gì? -Soo xoa xoa vai làm dịu cơn nóng giận của Sunny.

-Thì thấy trên tường bằng sơn đỏ, khắp nơi luôn. Rõ ràng tớ nhìn thấy trên các bức tường đều có ghi chữ : CAM DAI BAY mà -Sún âm ức trả lời.

-Ừm.. có lẽ còn sót lại một vịnh mà thế giới chưa công nhận..

Không quan tâm đến chủ đề mà nhóm bạn đang bàn luận, Jessica từ nãy đến giờ vẫn không ngừng suy nghĩ về mối quan hệ giữa Miss Kwon và huynAh, tại sao Miss Kwon lại biến sắc khi vừa trông thấy HuynAh như thế, còn Kim HuynAh kia thực sự là ai mà có những kỹ năng như một điệp viên chuyên nghiệp.

Nghĩ mãi vẫn không ra, nàng công chúa đành buông tiếng thở dài.

-Fany, có gì báo tớ nghỉ tiết sau nha, tớ mệt quá, đi tắm yogurt với tớ đi

-Thôi, tiết sau là tiết Quốc Văn rồi, tớ không đi đâu. -Fany nhẹ nhàng từ chối

-Ừm...Vậy tớ đi nha.

Sica nói rồi quay lưng bỏ ra khỏi lớp, SooSunHyo tròn mắt nhìn Fany

-Cậu ấy bị sao vậy? -Soo nheo nheo mắt nhìn theo dáng Sica thấp thoáng

-Sica nói là đi tắm cái gì? -Sunny nghiêng nghiêng đầu khó hiểu.

-Mỗi lần gặp chuyện gì khó nghĩ, thì Sica unnie lại làm một việc gì đó khác người. Mà tắm Yogurt là một trong những hành động khác người nhất mà chị ấy thường làm. -SeoHuyn từ tốn giải thích

-Cậu ấy cho rằng làm việc điên rồ sẽ giúp cho cậu ấy nghĩ thông suốt tất cả. -Nắm tiếp lời

-Trời ạ! Tắm sữa chua mà là một phương pháp thư giãn sao? Bất ngờ thật đó! -Soo bật cười.

-Hehe~ Cứ nghĩ Sica gây còm như con mấm mà từ trong bồn Yogurt bước ra, toàn thân trắng toát như con tôm lăn bột chờ mang lên chảo chiên thì...

-HAHAHAHA~~

Cả đám ôm bụng cười bò với cái trí tưởng tượng “bay cao, bay xa” như được uống Alpha Grow A+ của nhóc lùn Sunny. Tiffany chợt sực nhớ điều gì đó liền thì thầm vào tai Hyo và Seo.

Hai cô nhóc nhìn Nắm chăm chăm giấy lát rồi gật nhẹ đầu, Nắm thì cười tít cả mắt.

Sica chán nản lang lang bước dọc theo hành lang mà đầu óc thì bay bổng nơi nao. Chợt một hình ảnh lọt vào mắt cô nhóc.

Công chúa vô cùng ngạc nhiên, bước thêm vài bước để có thể nhìn ra khoảng sân sau trường.

HuynAh - chính xác là Kim HuynAh - thành viên mới của S1 đang.. quỳ trước mặt Miss Kwon, cúi gằm đầu, còn người kia thì vẻ mặt không từ nào diễn tả cho hết vẻ giận dữ.

-Tại sao em lại đến đây?

-Xin lỗi ... Tiểu thư.. vì BoA unnie theo lệnh của Lão phật gia phái em đến đây bảo vệ tiểu thư sau những chuyện vừa qua.. -HuynAh khó khăn hoàn thành câu nói.

-Chuyện gì chứ? Sao mọi người lại muốn xen vào khoảng thời gian cuối cùng của tôi chứ? Muốn kiểm soát tôi suốt đời luôn sao? -Miss Kwon giận dữ, ánh mắt trợn trừng phóng những tia băng giá khiến Sica nấp bên trong không khỏi run mình.

-Lão phật gia lo lắng cho tiểu thư rất nhiều.. vì lần trước lúc đang nói chuyện thì điện thoại của tiểu thư đột ngột mất tín hiệu, cho đến chuyện tiểu thư bị ngã xuống nước - mà theo đa số mọi người đều nghĩ là tiểu thư bị ám sát...

-Không đúng. Buổi tối hôm đó chỉ là do chiếc bình hoa bị vỡ làm tôi giật mình đánh rớt điện thoại. Còn chuyện ám sát gì gì đó thì không lẽ nào.. tôi khẳng định rằng không hề có. Em về đi!

” Thì ra.. cô ấy là thành viên của hoàng gia sao? .. tối hôm đó mình vô tình làm rơi chậu hoa ngay sát chân Miss Kwon, rồi cả việc ngã xuống hồ nước nữa chứ... Tất cả đều có thể quy về tội hành thích hoàng

gia.. nhưng sao cô ấy lại bao che cho mình chứ...?” Jessica tạm dừng mọi suy nghĩ để tiếp tục theo dõi câu chuyện bên ngoài kia.

-Tiểu thư đừng đuổi em về, nếu không em mất việc như chơi đấy ạ -HuynAh phụng phịu

-Haizz... được rồi, nhưng em ăn mặc như thế này là sao? Đội trưởng đội vệ sĩ Hoàng Gia mà ăn mặc nhí nhảnh như trẻ con vậy sao? -Miss Kwon dịu giọng, nét mặt cau có giãn ra

-Hihi! Cái này người ta gọi là “Kim thiên thoát xác”, chẳng lẽ Tiểu thư muốn em đóng vai học sinh mà mặc vest đen có huy hiệu Hoàng Gia chình ịch trên đấy sao? Em phải học hỏi mấy đứa nhóc teen rất nhiều mới có style trẻ trung như vậy đó.. Agassi thấy đẹp không? -HuynAh nhún nhảy

-Ừm thì đẹp nhưng unnie nhìn chẳng quen gì cả, HuynAh đội trưởng Vệ Sĩ nghiêm nghị, lạnh lùng là người chị quen, còn cô nhóc lóc chóc này là ai thế nhỉ? Tóc tai gì mà nhuộm màu cam thế này..Lão phật gia mà thấy cháu gái họ của người như vậy chắc .. lên tăng xông luôn quá.. -Miss Kwon thở hắt

-Agassi lo xa quá rồi, trước khi về cung em nhuộm đen lại mà. Lúc em bước ra từ Salon tóc đám thuộc hạ không nhận ra luôn, em ra lệnh mà cả nhóm cứ ngơ ngơ như bò đội nón.. -HuynAh cười khanh khách.

-À mà.. không được dùng danh xưng trong đây đâu đấy. -Miss Kwon nhắc nhở

-Vâng, em biết mà, nên chỉ gọi là tiểu thư chứ nếu không phải gọi là cô...

-Thôi.. được rồi, giờ thì về lớp đi. Tae Yeon thấy em chắc ngạc nhiên lắm -Miss Kwon xoa đầu HuynAh rồi nắm tay kéo cô nhóc lóc chóc đi về lớp.

Còn lại một mình nàng công chúa tóc vàng trong góc sân chìm đắm trong những thắc mắc..

” .. HuynAh là cận vệ của Miss Kwon sao? Chả trách cô ta bản lĩnh như thế.. Miss Kwon thực sự là ai nhỉ? Lão phật gia là gì mà cả hai lại nhắc đến với giọng tôn kính vậy ta?

Sao càng lúc mình càng nghi ngờ về thân thế “Ác thần” .. Taengoo cứ úp úp mở mở không chịu nói cho mình biết..

Aish.. Yah!! Con nhóc kia làm gì nắm tay nắm chân vậy chứ? Cận vệ thì đi theo sau thôi chứ sao lại khoác vai rồi còn vuốt tóc nhau nữa.. Buông ra mau coi.. Xích ra chút coi.. Làm như mùa đông hay sao mà cứ đi sát vào là như thế nào... ???

Còn “Tăng Bổng” kia nữa.. với ai cũng lạnh lùng mà lại thân mật quá nhỉ? Giọng nói nhẹ nhàng, vẻ mặt dịu dàng hơn hẳn mọi ngày... Ai cho hai người ngọt ngào với nhau vậy chứ.... Grừ...

Nhưng mà... Jessica ... mà sao vậy... sao lại tức tối như vậy chứ... Aish... không lẽ là... aigoo~ làm gì có nhĩ.. chả phải chuyện đó giữa hai cô gái chỉ le lói 1% thôi sao... đúng rồi... chắc là do trời nóng nên mình mới khó chịu như thế... Đi tắm thôi... ”

Liệu sự xuất hiện của HuynAh trong WANGUI có làm đảo lộn trật tự vốn có của trường hay không?

Câu chuyện mà Tiffany đã nói với Hyo và Seo là gì?

Jessica dần dần có những cảm giác khó gọi tên nhưng cô nhóc lại bướng bỉnh không muốn chấp nhận nó...

Mìn Ho sẽ làm gì để thiết lập lại mối quan hệ như trước với Miss Kwon?

Chap này dài vì:

Đầu tiên là thanks mọi người - những người bạn luôn ủng hộ và bảo vệ Shake

Thứ hai là Post mừng Yulsic vừa có cái Moment quá xá hạnh phúc... chịu hông nổi lun...

Ahhhhh

Yulsic Real

19. Chương 19

Không biết tự bao giờ, dường như mối thù ghét đối với “sao chổi” đã không còn tồn tại, mà thay vào đó là cảm giác gì đó khó tả.

Thật ra, ngay từ đầu, Jessica đâu có ghét Miss Kwon. Chỉ là công chúa tức tối vì bị Miss Kwon “bơ”, lần đầu tiên có người dám lạnh lùng với cô, dám ngang nhiên làm lơ trước những aeygo của Jung tiểu thư. Thành ra nàng luôn tìm cách bày trò chọc phá mục đích là gây sự chú ý với “tảng băng”

Nói cách khác, hiểu sâu xa hơn, ngay từ ban đầu, nàng player princess đã bị “tảng băng” làm cho chú ý. Nếu là con trai, chắc gì bây giờ tên nàng không nằm trong cái danh sách dài ngoằng những vệ tinh bám theo Miss Kwon.

Nhưng ngặt nỗi, nàng lại là một tiểu thư xinh đẹp kiêu kìn nên cái sự “ngưỡng mộ” của nàng đối với Miss Kwon khác người một tí.

Jessica luôn luôn lấy những suy nghĩ trên để biện hộ cho những trò đùa nghịch phá của mình mà không hề biết hai người bạn thân thiết cũng có “tư tưởng lớn gặp nhau”.

Thế là từ đó, bên ngoài phòng quần sinh thỉnh thoảng (-hay thường xuyên) lại có ba cô học trò cứ lượn qua lượn lại. Nổi bật nhất trong ba cô nhóc, dễ dàng nhận ra người có khả năng lượn lờ và “ngân sách thời gian” quốn nhất là cô học trò tóc vàng aka công chúa.

Mỗi lần Miss Kwon, Tae Yeon hay Yoong đột ngột trong phòng bước ra thì y như rằng lại thấy “ai đó” or “ai kia” hay là “ai kia kia” bận cột dây giày; soi kính sửa sang đầu tóc hoặc thậm chí là đứng ngắm trời mây non nước gì gì đấy, mà theo mọi người nghĩ là chỉ có ở vị trí trước phòng quần sinh mới ngắm được.

Hay vài lần lại bắt gặp cô học trò nhỏ “ngoan hiền” đứng lau cửa kính miễn phí giùm cô lau công hay ngồi cạy bã sinh gum giúp chú bảo vệ. Chậc chậc! Con cái nhà ai mà tốt tính thế, có được con gái như thế thì sướng phải biết!

Sica lững thững trên con đường rải sỏi vào khu kí túc xá A, những bí mật mà cô nhóc đã biết vào sáng nay luôn khiến cô nhóc phải suy nghĩ.

Công chúa không hiểu bản thân mình muốn gì, tại sao nàng lại có những cảm nhận trước giờ chưa từng trải qua khi mỗi lần Miss Kwon xuất hiện.

Đó phải chăng chỉ là cảm xúc thoáng qua, hay sâu thẳm bên trong nó còn là một thứ gì đó mãnh liệt hơn, sâu sắc hơn mà chính nàng cũng không biết gọi là gì. Yêu chăng? Không đâu. Không thể nào chuyện đó xảy ra được, nàng là Jessica Jung - Người thừa kế duy nhất của tập đoàn JCK - một cô gái chỉ thích những chàng trai sành điệu và quan trọng hơn, nàng đã có hôn phu.

Đắm chìm trong luồng suy nghĩ trái chiều, đôi chân cứ bước đi một cách vô định như đó là nhiệm vụ mà nó phải làm. Bất chợt hai bóng người lướt qua phía xa xa làm Sica phải chú ý

Miss Kwon đang bị HuynAh kéo đi đâu đó, hình như là đến rừng phong phía sau khu Kí túc xá. Jessica nhanh chóng bám theo. -Này! Em định dẫn unnie đi đâu thế? -Miss Kwon chán nản bước theo cô nhóc đang sải chân nhanh thoăn thoắt phía trước.

-Bí mật. Tiểu thư cứ đi theo đi mà -HuynAh đáp vẫn không dừng bước.

Đằng sau, có một đầu vàng lấp ló cách đó không xa.

....

-Á.. Em quên mất một thứ ở ngoài rồi, agassi cứ đi tiếp đi nhé, em sẽ trở vào ngay-HuynAh vỗ vào trán rồi làm vẻ mặt biết lỗi.

-...Haizz.. vậy em đi đi. Nhưng unnie phải biết mình sẽ đến đâu chứ?

-Agassi cứ đi thẳng là được, em quay về nha

HuynAh phán xong co giò chạy mất tiêu. Đúng là cảnh vệ Hoàng Gia có khác, thân thủ rất nhanh nhẹn.

Miss Kwon lúc lắc đầu rồi đi tiếp.

..For all of the time that I tried for your smile.. (từ bấy lâu nay tôi đã luôn cố làm em mỉm cười)

For making I think that your love would be mine.. (khiến tôi nghĩ rằng tình yêu của em cũng sẽ thuộc về tôi)..

Trong màn đêm yên tĩnh, một giọng hát trầm ấm truyền qua không khí, vang vọng đến nơi Miss Kwon đang đứng, thôi thúc cô bước nhanh hơn về hướng giọng hát phát ra.

..For sending you flowers and holding your hand.. (gửi đến em những bông hoa và nắm lấy tay em)

Miss Kwon bước nhanh hơn, và rồi cô vô cùng bất ngờ vì con đường phía trước được trải bằng những cánh hoa hồng, hai bên đường được thắp sáng bằng những ngọn nến trắng. Cả khu vực như sáng rực lên bởi ánh sáng lung linh huyền ảo của những ngọn nến.

Ngạc nhiên, cô bước vào con đường rực sáng ấy, cứ bước, bước mãi cho đến khi mũi giày cao gót chạm vào dòng chữ SORRY được ghép bằng những bông hoa hải đường nằm trên cỏ.

Và Miss Kwon biết, đó là dấu hiệu cảnh báo rằng: cô không nên bước tiếp.

..Im so sorry that hurt you (tôi xin lỗi vì đã khiến em tổn thương)

Sorry that I fell through.. (xin lỗi vì tôi đã thất bại)

Sorry I was falling in love with you..(xin lỗi vì tôi đã lỡ yêu em)

Im sorry that it came true..(tôi xin lỗi vì những điều trên đều đã trở thành sự thật)

Cô càng sửng sốt hơn với những gì đang diễn ra trước mắt, cả con suối sáng rực lên bởi hàng trăm ngọn hoa đăng được thả xuống và trên chiếc thuyền, Min Ho chơi guitar và hát một cách say sưa.

Miss Kwon nhìn chằm chằm vào vẻ mặt hối lỗi xen chút buồn bã của cậu nhóc trước mặt. Bất giác cô nắm chặt tay

...But sorry doesnt turn back time (nhưng xin lỗi cũng không thể khiến thời gian quay trở lại)

For all that I have done to you.. (tất cả những điều mà tôi đã làm với em)

I wish that I could make it right.. (tôi ước gì tôi có thể sửa chữa nó)

Một thoáng rung động, cô cứ thả hồn vào từng câu hát , Min Ho nhắm hờ mắt như đang chìm lắng trong giai điệu do chính mình tạo ra.

Sorry that I loved you.. (xin lỗi vì đã yêu em)

Sorry that I needed you.. (xin lỗi vì tôi đã cần em)

Sorry that I hold you tight.. (xin lỗi vì tôi đã ôm em quá chặt)

And apology now after all of this time.. (và giờ đây sau tất cả những gì đã xảy ra, lời xin lỗi ..)

Wont make my difference tonight.. (cũng không khiến tôi đổi khác được)

But Im hoping Im Sorry will open your mind (nhưng tôi vẫn mong rằng nó có thể khiến em mở lòng mình)

To love love love love in your life.. (và lại thêm yêu thương cuộc sống)

Jessica dùng tay ấn chặt vào ngực ngăn trái tim nhỏ thổn thức do những tác động của bài hát, của giai điệu và .. phong cảnh lãng mạn như thế.

Im sorry that i loved you.. (xin lỗi vì đã yêu em)

Im sorry that i hurt you .. (xin lỗi vì đã làm em đau khổ)

Im so sorry that i loved you .. (xin lỗi vì tôi đã yêu em)

Im sorry that i hurt you.. (xin lỗi vì đã làm em bị tổn thương...)

And .. (và..)

Sorry that i loved you... (xin lỗi vì tôi đã yêu em...)

Min Ho mở choàng mắt, ánh nhìn dụi dàng xen lẫn sự cầu xin tha thứ nhìn thẳng vào cô gái đứng im phía xa xa kia.

Đặt cây guitar xuống, cậu nhảy ùm xuống nước trong ánh mắt sững sốt của Miss Kwon, để rồi nhanh chóng xuất hiện bước lên bờ. Mỉm cười, cậu bước vào giữa một chiếc vòng đối diện Miss Kwon.

-Noona! Em xin lỗi vì đã làm noona tổn thương, xin lỗi vì luôn muốn là người bảo vệ noona, xin lỗi vì luôn khiến noona phải bận tâm, xin lỗi vì mọi thứ em đã làm...

-...

-Cuối cùng, em xin lỗi vì không cách nào ép bản thân ngừng yêu chị. Em không cần chị phải đáp lại, nhưng em thực sự mong nhận được sự tha thứ của noona. Ngọn lửa này sẽ là tấm lòng chân thành mà em thực sự muốn tạ lỗi với chị.

Min Ho đánh tay cái “tách” ... PHÙNG....một vòng lửa cao ngang người vây lấy Min Ho.

Miss Kwon hoảng hốt định bước đến thì..

-Dừng lại. Đây là cái giá phải trả khi em đã làm cho noona buồn. Không nhận được sự tha thứ của chị, em thà chết còn hơn. Nếu noona tha lỗi cho em, hãy bước lên dòng chữ Sorry đó, nếu không thể chấp nhận lời xin lỗi này, chị cứ quay bước trở về. Em luôn cầu mong chị sẽ bình yên và hạnh phúc..

Min Ho mỉm cười kéo sụp chiếc mũ lưỡi trai che một phần khuôn mặt.

Miss Kwon vẫn còn bàng hoàng với những gì đang diễn ra..

-Cậu.. cậu điên rồi sao?

Min Ho không đáp mà chỉ ngẩn đầu trao một nụ cười ngọt ngào

-Đồ điên, tôi không để cậu chết như vậy đâu. Một người là quá đủ, cậu sao lại ngốc như anh trai cậu vậy?

Miss Kwon giận dữ, gương mặt lạnh băng, hai mày cau lại nhìn ngọn lửa cao dần, cao dần..

Kí ức quay về..

” Yuri.. Min Ho.. sẽ chăm sóc.. em.. thay tôi..

Hứa với tôi.. phải sống thật hạnh phúc... ”

Cô lắc đầu thật mạnh ném tất cả những hình ảnh trong quá khứ ra ngoài rồi dậm mạnh chân vào hàng chữ ngay phía trước.

Từ khắp nơi, những bọt chữa cháy bắn ra dập tắt ngọn lửa.

Miss Kwon lao vào đám thùm thụp lấy con người ngu ngốc dám hy sinh tính mạng mình vì một thứ ngớ ngẩn như vậy.

...Bụp.. bụp.... từ trên cao, một cơn bão hoa giấy thi nhau rơi lả tả. Những cánh hoa rơi trên tóc, trên vai cả hai con người đang đứng ôm nhau đó. Tất cả chỉ gom trong một từ : Lãng mạn.

Min Ho hạnh phúc ôm chặt cô gái trong tay mình, cảm nhận từng giọt nước nóng ẩm ướt đôi vai lạnh vì ngâm mình dưới nước.

-Đồ ngốc. Đồ thần kinh. Cậu muốn làm tôi tức chết phải không?

-.. Noona đã tha thứ cho em... Em thực sự rất vui..

-Trời ạ!!! Thức cả đêm xé cánh hoa, rồi phải rải khắp quảng đường.. đổi lại là một bữa trưa.. liệu mình có bị lừa không ta?

Cậu nhóc lớp trưởng nhăn trán, chống cằm ngồi suy nghĩ trong một góc khuất với đám đàn em mệt mỏi nằm ngửa trên đất.

-Thiếu gia ơi ! Tụi em mệt quá... cả ngày lo chuẩn bị cắt hoa giấy, nên rồi bình xịt bột lên khắp nơi..

-Giờ tụi em không đứng dậy nổi luôn..

Đám thuộc hạ thi nhau than thở, HuynAh cũng mệt mỏi tựa người vào gốc cây nhìn ra

-Nhưng đổi lại là hai người họ bình thường trở lại rồi kìa.. -HuynAh thở dài

-Ừhm... vậy cũng tốt.. -Hong Ki che miệng ngáp.

Trong khung cảnh lãng mạn, ngọt ngào và hạnh phúc ấy. Một bóng dáng nhỏ bé quay lưng bước đi, với con tim nhói đau một cảm xúc khó tả.

Jessica im lặng cất bước, cảm giác thất bại xâm chiếm tràn khắp. Nàng cố nén giọt nước mắt không rơi.

“Đừng khóc.. không được khóc... sao lại đau như thế.. Tim mình...đau.. đau quá.. Jessica Jung.. mà làm sao thế này.. tim.. ơi.. đừng nhói lên nữa.. Làm ơn.. ai đó nói cho tôi biết.. nguyên nhân vì sao không? .. ”

Cứ thế. Công chúa lê bước ra khỏi khu rừng với những mảnh vụn bên trong. Đầu óc trống rỗng, một nỗi cảm hờn giành cho Miss Kwon tăng lên..

Cùng lúc đó, tại khuôn viên khu B cũng có một chuyện đang xảy ra.

-Cô nhỏ này thật là.. Aish... 9h tối rồi mà còn gọi ra đây chi vậy trời . .mà mình cũng ngu.. tự nhiên cô nhóc vừa gọi là ra ngay..

Quản Sinh Kim vừa lẩm bẩm tự trách vừa nhìn quanh tìm kiếm cô nhóc lém lỉnh kia.

Đến khuôn viên, khi Tae Yeon vừa bước qua bậc thang dẫn lên trên thì..

-Đứng lại..

-Em.. .. em... làm... gì...vậy... hả?

Tae Yeon xanh mặt, mắt liếc lưỡi dao sắc lẹm, bóng loáng kề trên cổ mình

-Cô.. Kim Tae Yeon.. Tôi thích cô.. cô làm bạn gái tôi được không?

Tiffany gằng giọng, kề lưỡi dao sát hơn.

Tae Yeon sợ sệt, mồ hôi đổ ướt cả trán. Nuốt xuống, cô nhắm tịt mắt

-Không thể được, em đang đùa sao?

-Tôi nói thật. Tôi thích cô. Cô phải làm bạn gái của tôi. -Nắm hằm hè.

-Tôi..tôi.. nghĩ không được... cô là Hwang Tiểu thư nổi tiếng. Chắc chắn người yêu cô phải theo ý gia đình “chỉ được nhìn lên, không nên nhìn xuống” ..tôi.. tôi chỉ là quản sinh .. sao xứng chứ..

Tae mặt mày xanh lè liếc lưỡi dao sáng bóng trên cổ, mồ hôi vã như tắm

-Không quan trọng. Tôi thích thì không ai dám cản.. -Nắm nhà ta vẫn bướng bỉnh.

-Nhưng chúng ta là nữ làm sao... -nuốt..

-Khoảng cách thân phận mà tôi còn không quan trọng thì vấn đề này là gì chứ? Giờ có đồng ý không? -Fany hết sức chịu đựng, quát ồm tởm.

Tae Yeon trầm tư suy nghĩ hồi lâu rồi nhắm mắt thở dài.

-KHÔNG.

-Cô... cô... nhắc lại xem? -Fany cúi

-Không bao giờ. không đời nào tôi chấp nhận -Tae Tae cương quyết

-Hay.. hay lắm.. Chờ đó..

Fany tức tối bỏ đi xa, Tae Yeon sợ hãi nhắm mắt không dám nhìn theo, trống ngực đập thình thịch

“Cô ta đang đùa sao? .. Ai nói với mình là đang nằm mơ đi.. là ác mộng.. phải.. chỉ là ác mộng..”

TaeYeon tự trấn an mình mà chốc chốc lại đưa tay quệt mồ hôi đổ như mưa.

“Sao cô ta im lặng vậy nhỉ? Chắc là đi rồi.. phù~ ” -Đại... tỷ... làm... ơn.. tha...em..

Quần sinh Tae mở bừng mắt khi nghe giọng nói run run và tiếng vật gì đó vút vút trong không khí

đơ

Mắt mở trừng trừng với tất cả nỗi kinh hãi, Tae run cầm cập nhìn những mũi dao găm sáng lóa hấp háy với cô mà tim như ngừng đập

Tiffany đang đứng mỉm cười ngọt ngào, trên tay cầm bốn con dao găm..

hấp háy mắt, run run

cười

..Vút...Vút...Vút...Vút....

Hai lưỡi dao ghim vào chậu cây phía sau, một dính vào miếng gỗ sát tai trái cậu nhóc thuộc hạ, mũi dao còn lại cắm thẳng vào quả táo trên đầu cậu nhỏ.

cười man rợ

*nuốt nuốt *

-Tiếp theo

Đại tỷ Nấm ú lạnh lùng ra lệnh, cậu thuộc hạ xấu số mừng rỡ lùi nhanh vào trong, một ông nhóc khác bước vào “vị trí” với hai chân quỳ lại với nhau.

Trái táo đã qua, Nấm nhà ta quyết thử tài thiện xạ của nàng bằng một trái khác: Trái chanh

Khỏi nói nhiều tới cái người có khuôn mặt baby mà sắc mặt đang chuyển từ trắng sang xanh..

cười devil

nhắm tịt mắt

...Vút... Vút...Vút...Vút...

Lại bốn âm thanh gầy gọt phát ra, kết quả tương tự nhưng hai con dao găm cùng ghim vào trái chanh, ông nhóc “hình nhân” thì đã quá sợ hãi mà bất tỉnh nhân sự từ hồi nào.

-Sao? đồng ý làm bạn gái tôi không? Không thì ngồi đó mà chứng kiến tiếp nhé? -Nấm vẫy vẫy tay, tặng TaeYeon một nụ cười tỏa nắng

Dù sợ nhưng Quần Sinh Kim vẫn giữ nguyên lập trường. Cứng rắn quyết không chấp nhận, quay mặt chỗ khác tránh cái eyes smile kia mà tìm lại đập bất thường.

“Tim mình... sao vậy nè..”

-Được. Hay lắm. Để xem cô bản lĩnh mức nào!!! -Tiffany tức tối vì con người cứng đầu kia, hắc đầu.

-Kế tiếp!

Một ông nhóc khác lết lết ra nơi “bạn đồng hành” trước đã bất tỉnh. Run run để mực tiêu lên đầu, mồ hôi vã như tắm, vẻ manly biến mất, thay vào đó là cái mặt mếu xệch phát tội.

-Đại tỷ.. tha.. tha.. cho em...

Nói về bạn Tae lùn nhà ta khi vừa trông thấy vật mẫu thì mặt mày biến sắc. Những gam màu mờ ảo hiện lên khuôn mặt bầu bĩnh baby. Có sắc trắng của tuyết tan, sắc vàng của nắng tắt và có cái màu tím ngắt của bằng lăng.

Hai hàm răng đánh lập cập, tay chân xụi lơ nhấc không nổi vì quá sợ hãi

-Dừng.. lại.. Thôi được... tôi đồng ý...

Tiffany cười mãn nguyện, phất tay ra hiệu tha. Ông nhóc mừng như cha chết sống lại, cẩn trọng đặt nhẹ nhàng quả nho trên đỉnh đầu xuống đất rồi co giò vọt lẹ, tay chân múa may quay cuồng vì thoát chết trong gang tấc

-Cô nói gì? Lặp lại tôi nghe xem nào? -Fany ân cần ngồi xuống đưa tay nâng gương mặt đa sắc màu kia lên mà nhìn thẳng vào mắt.

-Tôi... tôi.. đồng ý...

-Tốt lắm.. Hahaha, tôi biết rồi cô cũng sẽ chấp nhận thôi mà. -Nàng Nấm phá ra cười khoái chí

-Cô đúng là gian xảo, gian manh, gian ác...

Câu nói chưa kịp hoàn thành đã nín bặt bởi một bờ môi ấm áp thoảng mùi son MAC đắt tiền quyến rũ. Tae Yeon vùng vẫy cố thoát ra khỏi nhưng chẳng mấy chốc đã bị đôi môi kia kiểm soát và bắt đầu thả mình vào biển cảm xúc lâng lâng.

“Ôi ... Tôi đang bay.. đang bay...~TT~ ” -với cùng một cảm nhận, hai cô trò chìm sâu vào cái hôn hơn.

Quần Sinh Tae với chiều cao khiêm tốn nên sau một hồi cúi đầu Fany cũng mỗi đành tách ra nhưng TaeYeon đã nhanh chóng nhón chân nối lại nụ hôn vừa dứt.

Bên trong kia, có hai bạn một cao một lùn chạm tay nhau, khoái chí

-Yeah!! Thành công...Đại công cáo thành... hehehe~~

Maknae hí hửng móc điện thoại quay lại cảnh lờng mợn kia, không ngừng ôm bụng cười

-Hôn mà phải nhón chân thế này.. mất mặt ghê... hahaha -Hyo cười lẩn lóc

Đêm nay, tại WANGUI có hai cuộc tổ tình bất hủ đã diễn ra. Mà một trong hai xứng đáng đi vào danh sách “Những cuộc tổ tình bạo lực và kinh dị nhất trong lịch sử nhân loại”

Cùng một thời gian và không gian nhưng lại có hai cách bày tỏ trái ngược nhau: Một lãng mạn, một bạo động. Một dịu dàng ấm áp, một cưỡng ép bất buộc.

Nhưng không ai biết, đâu là chân tình thật sự, đâu thực sự mới là định mệnh của nhau. Và với Miss Kwon, Min Ho đó đơn giản chỉ là chấp nhận một lời xin lỗi, không hơn, không kém.

Nhưng có ai đó đã hiểu lầm và một mối hận thù đang dần hình thành bên trong sâu thẳm con người nghịch phá nhưng mang một vết thương to lớn ấy..

Sáng hôm sau, S1 vắng mặt sáu học sinh là sáu mem PVG

... Sân sau trường học...

..Bốp...

Ki Hoon choáng bởi một cái tát thẳng vào mặt, lồm cồm đứng dậy đã bị Jessica tóm lấy cổ áo

-Sao lại không có chuyện gì hả? Với lượng xà phòng đó cô ta đã yên vị trong bệnh viện rồi

-Em.. thật tình là ..em đã đổ nó ra trước hành lang phòng Miss Kwon rồi...

...Bốp...

Lại một tát vào bên má kia, máu rỉ xuống khoe môi, đám đàn em Ki Hoon không dám nhích nhích mà chỉ biết im lặng sợ sệt.

-Đồ chết tiệt

-Sica unnie thôi mà.. -SeoHuyn giữ nắm tay Sica đang có nguy cơ giáng xuống một lần nữa

-Buông ra!

-Đủ rồi Jessica, cậu làm sao vậy hả? Đây đâu phải lần đầu thất bại, cậu đánh nó thì ích gì? -Hyo xoa lưng Sica trấn an.

-Nhưng tớ tức lắm. Đã chuẩn bị kĩ càng như vậy mà không làm gì được cô ta.. Aish!!! Tức quá đi mất!

-Sica nghiêng rằng, thật không còn nhận ra nàng công chúa kiêu sa ngày nào

-Cậu có điên không mà chơi kiểu đó hả?Mấy lần trước chỉ là phá phách, tớ không nói, nhưng lần này trò chơi của cậu nguy hiểm lắm biết không? Phạm luật thứ 223 là có hành vi ám muội gây thương tích cho giáo viên trong trường phải bị giam vào phòng tối ít nhất là 10 ngày. Mà cậu biết bên dưới đó có bao nhiêu là sinh vật không? Dừng ngay cái trò chọc phá này lại, nếu không tớ sẽ tước tư cách thành viên trong nhóm của cậu đấy Jessica Jung -SooYoung nghiêm mặt, giận dữ

-Soo bình tĩnh lại.Jessica đang tức giận mà, thôi từ nay về sau không bày trò như vậy nữa, chỉ là chọc phá cho vui chứ không phải cố tình làm ai đó bị thương. Jessica nên rút kinh nghiệm. Mọi chuyện chấm dứt tại đây. Ok? -Sunny vội vàng chữa cháy, xoa dịu hai cái đầu bùng bùng lửa kia

-... -Jessica và SooYoung im lặng đồng ý. -Nhưng tớ muốn biết tại sao lại thất bại?Chẳng phải đã lên kế hoạch cả rồi sao? -Tiffany khoanh tay suy tư.

-Là do HuynAh ... phát hiện.. nên... -Hye Min ngập ngừng trả lời

-HuynAh... Lại là Kim HuynAh.. Aishh ... con khốn đó lại xen vào chuyện này.. -Hyo giờ mất bình tĩnh khi nhớ lại mình đã từng bị mất mặt trước HuynAh như thế nào

-Phải cho nó biết tay, để chữa cái thói thích xen vào chuyện người khác -SeoHuyn mím môi

-Thì ra là các cô ...

Cả nhóm giật thót quay gáp ra nơi vừa phát ra câu nói, lập tức sau ánh mắt rừng rực lửa xoáy sâu vào cô gái nhỏ nhắn với mái tóc cam đang nhếch môi khinh bỉ kia

-Xuất hiện đúng lúc lắm, tao cũng muốn giải quyết tất cả với mày -Hyo nhảu mày.

-Ê mặt một lần chưa đủ hả? Muốn đám thuộc hạ của cô nhìn thấy cảnh tôi hạ cô rồi leo lên ngồi như một con ngựa sao? -HuynAh khinh khỉnh.

-Được, bản lĩnh lắm. Tôi muốn xem bản lĩnh cô như thế nào - Trưởng nhóm PVG ngoẹo cổ, bẻ tay tiến tra phía trước mặc cho Sica níu tay giữ lại.

“Tiêu SooYoung rồi.. lẽ ra mình nên nói cho đám nhóc biết cô ta là ai chứ...”

Soo lao vào đối thủ, nhanh chóng HuynAh thủ thế rồi né đầu tránh một cú đá của SooYoung, ngay lập tức tặng một cước vào bụng -chỗ sơ hở mà Soo đã chữa ra làm trưởng nhóm bật ngã ra sau.

Nhưng rồi quay trở lại tặng một cú đâm móc từ dưới lên , HuynAh xoay người tránh kịp và nhanh nhẹn chop lấy cánh tay Soo bẻ ngoặc ra sau, khóa chặt.

Hyo lập tức tung áo khoác cho Sunny rồi bay vào vòng chiến, HuynAh vẫn một tay giữ Soo mà vẫn dễ dàng chống trả những đòn mà Hyo tung ra.

Sunny cắn chặt môi lao vào giúp Hyo, PVG quả không chỉ là danh tiếng, khi cả ba hợp lại thì càng như hổ thêm cánh. Nhưng HuynAh không phải cô gái bình thường, những đòn nhận được cô đều chống đỡ và thực hiện trả đòn một cách thành thực.

Trừ Sica, Fany và SeoHuyn há hốc mồm kinh ngạc nhưng không lâu Seo cũng nhảy vào giúp ba người chị đang bị quần tôi tã.

Lợi thế đã không còn rơi vào phe đông người, bốn chọi một mà HuynAh vẫn bình thản đỡ rồi ném trả từng chiêu thức với sự chặt chẽ và sức mạnh kinh hồn.

Fany và Sica đứng bên trong mà lo lắng không yên.

-Dừng lại. Tất cả dừng ngay lại.

Một giọng lạnh tanh rít lên, làn hơi lạnh ập đến đóng băng năm cô nhóc bên ngoài và cả chục cô cậu trong này. Miss Kwon xuất hiện lù lù sau lưng.

-Các em hay nhỉ? Dám gây sự với học sinh mới sao? -Miss Kwon nâng gọng kính, mắt trừng trừng liếc bốn nàng.

“Đúng như mình nghĩ, cô ta bênh vực cho thuộc hạ. Thì ra cô cũng như những kẻ khác thôi..”

Sica nhếch môi thách thức nhìn thẳng Miss Kwon.

-Đang giờ học mà các em dám trốn tiết ra đây gây sự sao? Có biết “ăn chơi là việc nhỏ, học hành mới là việc lớn” không? -Tae từ sau cũng chạy đến

-Bọn em biết -Soo chán nản ngồi phục xuống đất.

-Biết mà còn đứng đây à? -Yoong từ xa xách roi lạch bạch chạy tới

-Nhưng nếu việc nhỏ không làm được thì làm sao làm việc lớn chứ? -Seo trả treo

TaeYoong cứng họng

-Không bướng bỉnh nữa. Tất cả đã vi phạm nội quy thứ 324, ngay bây giờ, các em chạy 10 vòng quanh sân bóng -Miss Kwon nghiêm giọng, gườm gườm nhìn đám học trò cá biệt cúi gằm đầu kia

-Không phục. Chỉ có bọn em, còn HuynAh đó thì sao? Em biết mà, nó quen biết với cô nên không bị phạt chứ gì? -Sica khoanh tay nhếch môi.

“Để xem cô còn dám ra oai nữa không..”

-Không. Tất cả, bao gồm cả học sinh mới đều bị phạt như nhau. Nếu ai chống lại, sẽ bị nhốt ở phòng tối 10 ngày. Dưới đó thì chuột, bọ, rắn, rết,.. tôi không chắc là không có đâu.. -Miss Kwon phẩy tay ra hiệu cho hai “Hắc thần” còn lại, TaeYoong lập tức hiểu ra.

-Bắt đầu. Dừng hòng giở trò. - Yoong giơ cây roi lên cao dọa đám nhóc xanh mặt, bỏ chạy té khói ra sân bóng.

-Hộc... hộc... Aish~ Tức chết mất.. Tức quá

Sica vừa chạy vừa thở phì phò vừa gào rú.

-Phù... phù... Thôi đừng có la hét nữa.. càng la càng mệt thêm thôi.. -Sunny chạy ngang vỗ nhẹ vai bạn đầu vàng rồi vượt mặt.

“Hơi bất ngờ đấy, ít ra cô cũng công bằng, nhưng tôi không bỏ qua chuyện này đâu.. cứ chờ đấy.. Miss Kwon ah~ ”

Công chúa vừa chạy vừa trao cái lườm căm phẫn tóe lửa về hướng ba quần sinh đạo mạo, oai phong đứng quan sát.

-Jessi~ Kiểm chuyện dừng lại đi, không lẽ chạy mãi -Nàng Nấm nặng nhọc thở hồng hộc chạy qua lướt nhẹ những lời vào tai công chúa rồi chạy đi mất.

-Yah yah!!! Jessica lo chạy đi, không được đứng lại!!! -Yoong từ trong hét với ra

Đầu vàng gắng gượng chạy thật nhanh đuổi theo năm nhóc bạn đang chạy rề rề chờ mình.

-Soo ah~ Chuẩn bị đi -Sica vượt mặt SooYoung để nhấn thằm vào tai trưởng nhóm.

-Ok.

Choi trưởng nhóm chạy từ từ theo sau Sica, rồi bất thành lĩnh bạn đầu vàng ngã ra sau, Soo và Sun kịp thời đỡ lấy, mấy nàng khác cũng vờ quan tâm chạy theo cả ba vào bóng râm.

-Chuyện gì thế? -Yoong nhìn Soo và Sun dìu hai bên Sica từ từ tiến vào.

-Cậu ấy bị say nắng ạ -Sunny nhanh miệng trả lời

-Say nắng? -Tae nghi ngờ nhìn vẻ mặt có phần kịch kịch của cô bạn lém lỉnh, bắt gặp cái nháy mắt thì đành thở dài, hiểu ra câu chuyện

-Nếu say nắng thì phải đau đầu chứ? -Miss Kwon chăm chú quan sát cô nhỏ đầu vàng kia.

-Tớ... nhức đầu quá... -Sica vờ rên rỉ

-Phải mệt mới chứ ?

-Mệt mới quá... nhức tay chân ... -Sica lại “mớm” lấy lời Miss Kwon.

-Còn ho nữa?

-Hự...hự...hự...-công chúa húng hắng ho

Miss Kwon nheo mắt, ngay từ đầu cô đã biết đám tiểu yêu này đang kiếm cớ để không thì hành hình phạt nhưng vẫn muốn trêu chọc chút

-Sổ mũi thì sao? *sụt sịt...sụt sịt... hít ~ *

Năm nàng cúi gầm mặt cố nén cười, những lời Miss Kwon thắc mắc giống như lời thoại trong một vở kịch, còn diễn viên chính là Jessica. Miss Kwon nói tới đâu. Sica làm theo tới đấy.

-Đủ rồi, các em đứng đó làm gì? Không mau đưa bạn vào phòng y tế -Tae trao cái nhìn ẩn ý cho Fany.

Các cô nhóc lập tức hiểu ra, nhanh nhẹn người nắm tay, người nắm chân, thậm chí .. nắm tóc nâng cô bạn đi về phía phòng y tế. Mặc cho người bệnh miệng không ngừng la oai oái vì đau.

Còn lại Tae Yeon, “đa nghi” rụt rè lo lắng cho số phận mình khi đã dám ra mặt đỡ lời cho cô bạn thân.

-Yoong, em đi tuần quanh các hành lang lớp học đi ! -Miss Kwon lơ đãng nhìn trời.

Sau khi Yoona đi mất, cô mới quay sang đối diện Tae Yeon rồi lạnh lùng phán

-Tae Yeon, tôi muốn nói chuyện với cậu. Theo tôi!

Cảm ơn tất cả mọi người đã giúp Shake trong những chuyện đã xảy ra vừa qua..

Mừng Yulsic mm quá xá ngọt ngào, tối hôm nay mới thoát khỏi “biển đường” nên post tiếp chap ăn mừng thêm lần nữa... ^^

20. Chương 20

-Giờ thì nói tôi nghe, cậu và cô nhóc đó có quan hệ gì?

Vừa ngồi xuống Miss Kwon đã nghiêm mặt tra hỏi, Tae Yeon lo lắng, bụng dạ rối bời.

-Tớ... tớ...

-Nói đi

Miss kwon gằng giọng, quần sinh Tae hoảng hồn đáp bừa

-Ai.. ai cơ?

-...

-Không. Không có quan hệ gì hết. Tớ với Jessica đâu phải là bạn thân đâu

Đúng với danh hiệu “đa nghi”, Tae đã phạm sai lầm. Lúc này, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của ” đội trưởng ” mà cô thầm chửi rửa mình không ngớt.

-Jessica? Hai người là bạn thân à?

-...

-Phải không?

Biết không thể nào thoát khỏi “đại nạn” này, Tae đành thở hắt thương cho số phận của mình sao lại xui xẻo như thế, không biết hồi sáng ra khỏi cửa bước chân nào

-Ừm.. Bọn tớ là bạn thân từ nhỏ. Nhưng... chờ đã.. khi này cậu hỏi ai?

-Tiffany.

Tae Yeon rên lên, tay cốc vào đầu cho tỉnh hay đa nghi của mình.

-Nếu vậy, cậu chắc hiểu rõ về cô nhóc tóc vàng đó lắm đúng không? -Miss Kwon không để tâm đến hành động tự phát của Tae, vẫn bình thản hỏi.

-Ừm.Cũng khá khá

-Vậy Jessica đã nghịch phá từ nhỏ cho đến giờ?

-Không. Thật ra nếu biết rõ hoàn cảnh của cậu ấy thì cậu sẽ hiểu những hành động nghịch phá đều có nguyên nhân của nó. Sica thật sự đáng thương hơn đáng trách -Tae cười nhẹ

-Cậu có thể kể nó chứ? -Miss Kwon khá tò mò

-Ừm..Chuyện là vậy ...

—Hồi tưởng —

Từ bé, Jessica đã thiếu thốn sự quan tâm của gia đình, vì appa và umma cậu ấy luôn rất bận. Chưa bao giờ cả hai người đó đặt chân vào lớp học của con mình. Mà người thay thế họ luôn là nhũ mẫu Nah. Tớ còn nhớ rất rõ về mặt thất vọng, buồn tủi của Sica khi nhìn những bạn bè khác có cha mẹ đến dự. Lúc đó, tớ chỉ biết an ủi và động viên cậu ấy, Sica cũng không hề trách móc appa và umma mình vì cậu ấy hiểu họ thực sự bận.

Khoảng thời gian sau đó, tập đoàn Jung gia dần dần mất thế thượng phong, dần rơi vào hố đen phá sản giống như bao tập đoàn khác do cuộc khủng hoảng kinh tế lớn nhất nước Mỹ thời bấy giờ.

Duy chỉ còn tập đoàn Etude của nhà tớ là còn trụ vững nhờ vào vị thế và chức vụ Nghị Sĩ của appa tớ. Tất cả các đối tác đều trở thành con nợ của tập đoàn họ Kim, kể cả Jung gia

Lo cho tương lai con gái, ông bà chủ tịch Jung đã đưa ra một đề nghị giúp đỡ từ nhà tớ, đổi lại Jessica sẽ sang ở với anh em tớ. Có thể nói là một cách trao đổi, nhưng dùng con cái để vực dậy sự nghiệp thì có hơi tàn nhẫn.

Thực ra, họ chỉ sợ rằng không đủ khả năng lo cho con gái có đầy đủ mọi thứ cần thiết, không được bằng bạn bè sẽ tủi thân. Và trong bản hợp đồng đó có một điều luật quan trọng: Khi bên B hoàn trả lại toàn bộ số vốn đã nhận được, xin bên A cho được đón con gái của họ về.

Sica vẫn vô tư không nghĩ rằng mình là vật trao đổi, cậu ấy chỉ nghĩ đơn giản rằng sang nhà mới ở một thời gian rồi sẽ quay về.

Cho đến khi Sica vô tình đọc được bản hợp đồng ấy. Cậu ấy đã tổn thương trầm trọng khi mình chỉ như một món hàng bị mang ra bán. Cú shock quá lớn đối với một cô bé chỉ mới mười ba tuổi vẫn chưa nhận thức đầy đủ mọi chuyện.

Kể từ lúc đó, Sica bắt đầu sống thu mình lại với mọi người, không tiếp xúc, không trò chuyện, không còn cười và vô tư như trước. Ngoài tớ và nhũ mẫu Nah thì không ai có thể bắt chuyện được với Sica.

Một vài năm sau, tập đoàn Jung đã hồi sinh, tất nhiên theo thỏa thuận Jessica trở về với gia đình của mình. Nhưng không còn tình cảm với người thân nữa, nó đã nguội lạnh từ lâu trong trái tim bé nhỏ của một cô bé mới lớn.

Vẫn bộn bề với công việc trong công ty, sự hờ hững, ít quan tâm của ông bà chủ tịch Jung càng khiến mối quan hệ của họ và con gái ngày càng xa hơn.

Vào một ngày, Jessica đã cố vứt bỏ những suy nghĩ căm ghét appa và umma mình. Cậu ấy đã mong muốn cha mẹ sẽ xuất hiện trong buổi lễ tốt nghiệp. Suốt cả buổi lễ, Sica không ngừng mỉm cười, hồi hộp mong chờ sự xuất hiện của appa và umma.

Thế nhưng, họ lại một lần nữa thất hứa và làm tổn thương cô con gái bé bỏng thêm lần nữa. Sica đã khóc hết nước mắt khi nhận ra chỉ một mình cậu ấy bơ vơ, cô độc giữa một biển hạnh phúc của những người bạn cùng lớp và cha mẹ của bọn nhóc.

Lang thang ra khỏi cổng trường và chuyện gì đến cũng đến.

Jessica bị bắt cóc.

Số tiền chuộc 50 triệu đô không phải là một con số nhỏ, nhưng với khả năng hiện tại của Jung gia vẫn có thể lo được, tuy nhiên, nếu mang 50 triệu đó ra đồng nghĩa với việc tập đoàn sẽ phá sản.

Lại một lần nữa, họ cầu viện đến gia đình tớ, umma tớ đã chuẩn bị xong 50 triệu và giao cho bọn ác ôn đó, ngay sáng mai con tin sẽ được thả.

Nhưng chiều hôm đó, Nội các tình báo đã báo cáo cho appa tớ biết cả đường dây bắt cóc tổng tiền đó đều đã bị lực lượng an ninh CIA tóm gọn, nhưng hai tên đầu đảng đã lái xe bỏ trốn mang theo con tin.

Ông bà chủ tịch Jung lại nhờ appa tớ thêm lần nữa, họ hứa rằng, nếu cứu được con gái, thì họ sẽ đồng ý cho Jessica kết hôn với một trong hai người anh trai của tớ.

Appa và umma tớ lại rất thích Sica, nhưng họ lại không muốn ép buộc, chỉ nghĩ rằng cứu Jessica là điều hiển nhiên nên làm vì thực sự họ xem Sica như con gái.

Nhưng thái độ cương quyết của ông bà Jung đã thuyết phục được cha mẹ tớ. Appa tớ đã ra lệnh cho tất cả hạ cấp dưới quyền tìm kiếm quanh các khu vực biển đó. Mười ngày sau thì Sica được tìm thấy ở một làng chài ven biển.

Hai tên đầu sỏ và 50 triệu đã trôi ra biển. Và thêm vài ngày sau, người ta tìm thấy xác bọn chúng ở quần đảo gần Đại Tây Dương, nhưng 50 triệu thì vĩnh viễn không thu hồi lại được.

Jung gia càng thêm căm kích gia đình tớ khi đã không nhắc đến món nợ và lời hứa kia. Họ quyết định ép Jessica phải lấy Hyun Joong anh trai tớ.

Sau vụ thoát chết may mắn đến khó tin đó, Sica luôn nghĩ rằng appa và umma cậu ấy cố tình không muốn bỏ 50 triệu ra cứu mạng con gái, lại thêm chuyện ép kết hôn. Cậu ấy đam ra thích ăn chơi, sau khi tốt nghiệp trường thiết kế loại ưu, Sica quyết không về tiếp quản công ty mà chỉ đến bar/ club suốt, có những mối quan hệ lăng nhăng, nhưng điều tớ ngạc nhiên nhất là cậu ấy chưa bao giờ mất kiểm soát bản thân cả.

Tớ hiểu, tất cả là vì cậu ấy muốn được quan tâm hơn nhưng ông bà Jung lại nghĩ cậu ấy thích ăn chơi sa đọa. Mỗi lần gặp mặt lại quở trách, Sica chán nản cuộc sống hiện tại nên thường đến những nơi đông người nhằm tìm kiếm sự yêu thương, tìm lại cảm giác yêu và được yêu vốn đã mất từ lâu...

——Kết thúc hồi tưởng——

-Ừm.. vậy tớ đi nha..

-Tae Tae có yêu Fany không?

Trên cánh đồng đầy hoa ngát hương, ẻm dựa vào lòng Tae Yeon thõn thức.

-Có. Tae yêu Nấm nhất trên đời, yêu Fany hơn cả mạng sống của Tae, yêu như gió yêu mây, cây yêu đất, như tắt yêu giầy, như chày yêu cối, như ...

-Thôi Fany tin rồi mà! -Ẽm dùng tay chặn môi Tae, khúc khích cười nhìn cái mặt baby đỏ hồng hỏ, huơ huơ tay loạn xạ thuyết minh cho tình yêu của mình.

-Tae hứa là dù có bị gai đình Fany ngăn cản, cảm đoán đến mức nào đi nữa thì tae vẫn mãi bên Fany chứ?

-Uhm. Dù cho gió giật sóng thần, mưa giông lũ lụt, hạn hán tuyết rơi, chim “bơi” mỗi cánh, cá lội mỗi vây, cây nghiêng núi lở, biển cạn đá mòn Tae vẫn mãi bên Fany. Dù cho phải trèo đèo lội suối, chân lấm tay bùn, khó rách áo ôm (eo!), ăn xin ăn “cóp” (zữ zội hen!!!) thì Tae vẫn nguyện cùng Fany vượt qua tất cả. Sống cùng sống, chết cùng chết, Tae sẽ là Tae-me-o của Fany-et, luôn bảo vệ và yêu thương Fany- et suốt đời.

Sau một tràng ăn nói dông dài văn vẻ hoa lá hẹ, Tae Yeon cũng kết thúc với câu làm ẽm mãn nguyện nhất.

Ẽm chồm tới cướp lấy đôi môi đỏ hồng mời gọi kia, nụ hôn sâu hơn, Tae Yeon đẩy nhẹ ẽm ngã ra sau rồi trường lên người ẽm. Lúc này đây, Fany cảm giác như tất cả giác quan đều được đánh thức

Ẽm nếm được vị ngọt ngào trên đôi môi bằng vị giác, tai nghe tiếng chim hót, mắt thấy một cánh đồng hoa rực rỡ sắc màu, mũi ngửi được hương thơm đồng nội, đầu ngón tay run rẩy cảm nhận được làn da trần mát lạnh đang nằm phía trên.

Cứ thế, ẽm cứ bay bổng, bay bổng lên không trung rồi rớt cái “oạch” xuống đất vì một giọng nói quá xá quen thuộc vang vọng bên tai.

-Tiffany, em có nghe tôi hỏi gì không? Sao cứ ngồi chống cằm mơ mộng rồi còn chu miệng ra làm gì thế? - Tae Yeon nheo cặp mắt khó hiểu nhìn ẽm

Ẽm ngượng ngịu đỏ bừng mặt trong tràng cười không dứt của đám bạn học. Quê độ vì này giờ ẽm chỉ đang mơ, thực sự Tae Yeon chưa hề nói yêu ẽm.

Trút mọi bức tức vào cậu nhóc kế bên, ẽm cố ý dẫm mạnh vào chân ông nhóc khiến cậu nhóc kia chỉ biết cắn chặt môi mà thương cho cái chân tội nghiệp.

-E hèm! Em trả lời câu hỏi của tôi đi -Tae nhú mày khó chịu.

-Hỏi...hỏi... gì cơ? -Ẽm ngơ ngác

-Haizz... cậu chuyện nào có liên quan đến đêm Noel, que diêm, Hans Christian Andersen?

Ẽm đứng như trời trồng, không hiểu những gì vị giáo viên kia muốn hỏi. Mà có hiểu thì ẽm cũng chắc gì đã biết trả lời, nếu hỏi những tụ điểm đua xe quậy phá ở Los Angeles thì họa may, chứ văn học thì ẽm xin thua.

.... 5 phút trôi qua... Ẽm vẫn phát huy khả năng chịu đựng rất tốt

PVG thở dài than thầm nhìn ẽm, Jessica ngồi ngay phía trước biết không thể nào trông chờ một từ nào phát ra từ miệng ẽm khi ẽm đã bắt đầu trở tài “ngơ”

-Cô bé bán diêm -Sica thì thầm.

-Gì cơ? -Ẽm cúi đầu sát về phía trước.

-Cô bé bán diêm

Sica tựa người ra sau ghế, đầu hơi quay ra sau thì thầm cho cây Nấm ngơ đang đứng bơ vơ như cục lơ ở sau lưng.

-Gì...cái gì? -Ẽm vẫn chưa nghe.

-CÔ _ BÉ _ BÁN _ DIÊM

Công chúa kiên nhẫn gằng từng chữ một, máu nóng dâng trào.

Lúc này, ẻm mới vỡ lẽ, nở một nụ cười kiêu hãnh, ẻm hếch mặt nhìn cô giáo quốc văn đang nhú mày chờ đợi kia mà tỉnh bơ phản

-Cô bé bán chim.

....RẦM...

Chiếc ghế của Sica đổ sang một bên kéo theo cả khối chủ yên vị dưới đất với tư thế không mấy gì đẹp mắt.

Bạn đầu vàng lồm cồm bò dậy trong tràng cười như muốn nổ tung phòng học của cả lớp, vừa què, vừa tức giận quát vào cái bản mặt ngu ngơ - ngơ ngáo ngáo đến phát tội của ẻm.

-Ồng! Tớ nói là “cô bé bán diêm”

Đám nhóc càng cười to hơn, còn vị quản sinh đáng kính thì đã tặc tượng ngay từ lúc cái từ “...” phát ra...

Cô shock vì cái kiến thức cạn hẹp của ẻm thì ít mà shock vì cái tai đễnh đặng thì nhiều.

Rõ ràng không chỉ cô mà cả lớp đều nghe thấy rõ tiếng thì thầm nhắc bài của Jessica là “bán diêm” mà không hiểu sao ẻm nghe ngóng thế nào mà lại sửa thành “...” thế kia

Cô buông ra tiếng thở dài, tựa người vào bàn giáo viên, cau mày nhìn ẻm.

-Andersen chắc sẽ đời mồ sống lại khi biết câu chuyện nổi tiếng của ông bị em cover một cách xuyên tạc như thế...

Jessica ngồi xuống sofa trong phòng chờ của khu mua sắm WANGUI.

Không phải tự nhiên cô nàng lại chọn chỗ này, vì ngồi kế bên ẻm hiện giờ là đối tượng ẻm đã ngắm ngía, ngắm tia, ngắm soi từ lâu.

Miss Kwon vẫn bình thản đọc báo như không hề quan tâm đến sự có mặt của người ngồi cạnh, càng làm ẻm tức càn hông.

Sực nhớ đến một điều hay ho mà ẻm phải vất vả năn nỉ, dụ dỗ, lừa đảo Tae Yeon mới tiết lộ cho ẻm biết

“Tên của cô ấy là Kwon Yuri.. ”

Lập tức, trong cái đầu óc đen tối thì nhiều mà ngày thơ trong sáng không có bao nhiêu của ẻm nảy ra một ý tưởng ngộ nghĩnh

Thế là Jessica nhẹ nhàng chồm người lại gần Miss Kwon rồi thì thầm nho nhỏ xong lập tức trở về chỗ cũ

- I Love Yuri ~

Đúng như dự đoán, Miss Kwon giật mình dứt mắt khỏi tờ tạp chí, cô vừa nghe tin ai đó gọi tên mình, nhưng toàn trường ngoài Hyori, Tae, Yoong và đám Hong Ki thì đâu còn ai biết.

Lúc lắc đầu đẩy mối bận tâm sang bên, cô lại chăm chú vào tờ tạp chí.

Giấu mặt sau tờ tạp chí, Sica bụm miệng cười rúc rích vì trò nghịch ngợm của mình.

Vài phút sau, bạn đầu vàng bắt đầu thấy chán vái công việc chờ đợi tẻ nhạt này, vô tình lại nhìn sang người ngồi cạnh , dòng máu nghịch phá lại trỗi dậy.

Bò bò lại gần, thì thầm to hơn

-I love Yuri ~

nhích nhích

Miss Kwon ngay lập tức ngẩng đầu nhìn dáo dác xung quanh, cô không tin rằng thân phận mình bị bại lộ. Nhưng sau một hồi ngó quanh quất trong vô vọng, cô đành chăm chú vào tờ báo với tâm trạng bực bội vì trò đùa dai của ai đó. “Cô nhóc này .. thật sự đáng thương, cũng giống như mình, không được sự bảo bọc

che chở của ba mẹ. Nhưng mình may mắn hơn vì có thân phận đặc biệt, không phải trải qua số phận bị xem là món hàng như thế...

Nhưng... mình lại không có tình yêu... Yêu là một thứ xa xỉ với mình.. ”

- Thôi cậu lên lớp đi. Tiết sau cậu có giờ ở S1 đúng không? Đi mau đi, chậm chân là chút nữa cái lớp thành cái chợ luôn đấy. -Miss Kwon ngẩn đầu nhìn Tae dịu dàng

Lại một lần nữa, đằng sau tờ báo, cô nhóc lém lỉnh kia cố ngăn bản thân không phá lên cười sằng sặc.

-I love Yuree~ Ta da~

Sica giật mạnh tờ báo xuống, show cái mặt khoái chí và nụ cười tinh nghịch trêu chọc Miss Kwon.

đơ

Ềm quạt quạt tờ báo, trao cho vị quần sinh lạnh lùng kia ánh mắt thích thú .

-Em... cô.. cô dám.... -Miss Kwon tức không nói nên lời, còn ềm thì khoái chí hơn nữa, ôm bụng cười ngặt nghẽo

-I LOVEEEEE YURI

Ềm lì lợm lặp lại câu trêu chọc và kéo dài nó ra, giọng lên bổng xuống trầm kèm theo một trái tim bằng tay hướng về Miss Kwon càng làm cô gái kia tức càn hòng.

Nhìn bộ mặt đỏ gay tức tối của người kia càng giúp ềm “phởn” hơn. Lắc lắc đầu, lè lưỡi nhái Miss Kwon, trông cái vẻ mặt ềm lúc này gian gian mà láu cá dễ sợ

Black Pearl tức tối vì không làm gì được con nhóc đầu vàng nghịch ngợm kia và cả cái thái độ lì lợm đùa dai như đĩa . Đành bực bội đứng dậy bỏ đi, trước khi đi còn không quên trao tặng ềm cái lườm lạnh thấu xương.

Còn ềm thì thích chí vì lần đầu “hạ” được “kẻ thù” nên đáp trả bằng cái nhượng nhượng mày kèm nụ cười nửa miệng mà theo ềm là lừa tình nhất.

Nhưng lừa tình đâu thấy, chỉ thấy nó quá xá gian tà. Đã thế còn nháy mắt, liếm môi một cách gợi tình nhất show ra cái bản mặt háo sắc, dễ tiện làm cô quần sinh “hiền lành , chong xáng, ngây thơ” giật thót vội quay gương mặt đỏ bừng sang chỗ khác.

Nhìn gương mặt ửng đỏ vì mắc cỡ của “tảng băng” ềm phá ra cười ngặt nghẽo tự hào vì trò đùa có một không hai của mình, mà đâu biết rằng, cái vẻ mặt đầy tà tâm, gian xảo, dễ tiện ta nói trắng ra là dễ xỏm của ềm đã làm một ai đó bỏ đi với con tim nhảy loạn xạ

Bất giác ềm cũng thấy vui vui trong lòng, lại cảm giác hạnh phúc xâm chiếm toàn thân. Sica mỉm cười tự nhủ.

“Cô ấy nhất thật, mới trêu tí đỉnh mà đã bỏ của chạy lấy người rồi.. Hahaha.. nhưng khi mắc cỡ nhìn đáng yêu thật.. phải cảm ơn Tae Yeon vì đã cung cấp cho mình một thông tin béo bở như thế... Hehehe~ Từ nay có trò vui rồi đây... Jessica -cô đúng là thiên tài mà...”

Nhớ lại vẻ mặt ngượng ngịu và thái độ lúng túng của “sao chổi” khiến ềm lại bùng nổ thêm tràng cười thích chí nữa.

5 mem PVG bước ra khỏi shop thì bất động nhìn cô bạn mình đang ôm bụng cười nghiêng ngả trên ghế mà nhìn nhau trân trối..

” Không lẽ tụi mình bắt chờ lâu quá .. cậu ấy.. phát bệnh rồi sao..?”

“Thôi mau kéo cậu ấy về lại trái đất rồi đi ăn tối đi, tớ đói rã ruột rồi này.. ”

..Khu vực ăn uống trung trung tâm mua sắm...

-Fany! Cậu đang nói gì vậy hả? Cậu mất trí rồi sao?

Sica tròn mắt, gần đây cô cũng bắt đầu có những hoài nghi khi nhận ra thái độ khác lạ của nàng Nấm.

Tiffany không còn chọc phá, nghịch ngợm khi có mặt Tae như trước mà cúi gằm mặt hoặc lại có những hành động lúng túng như gà mắc tóc làm dân chúng phải phì cười

Nhưng đó chỉ là nghi ngờ, công chúa luôn nghĩ rằng Fany chỉ giả vờ ngoan hiền như thế để chuẩn bị cho một “âm mưu” lớn hơn đằng sau. Thế nhưng...

-Không, tớ nói thật. Tớ thích Tae Yeon và tớ yêu cô ấy

-Hahaha!! Unnie thật biết đùa mà. Hai unnie là con gái thì làm sao .. có thể .. -Seo gượng cười, xua tay nhưng kín đáo lia cái nhìn ẩn ý cho Hoyo và Fany.

-Con gái thì sao? Chẳng liên hệ gì hết.. -Nấm ú bướng bỉnh

-Cậu nói hay nhỉ? Bỏ qua những chuyện đó đi, nói về hai gia đình của chúng ta. Cậu nói yêu Tae Yeon vậy còn anh trai tớ thì sao? Hai người đã hứa hôn rồi! -Soo đánh giọng

-Thì hủy. Hứa hôn là do hai gia đình tự làm, chứ tớ có chấp nhận đâu. Tớ chỉ xem SiWon oppa như anh trai, còn cậu là bạn thân nhất nhất của tớ. -Fany tỉnh rụi

-Cậu... -SooYoung tức tối không thềm nói nữa

-Yah! Nhưng cậu nghĩ gia đình cậu sẽ chấp nhận sao? Cậu và SiWon oppa đều là dòng dõi Chaebol đó

-Sunny nghiêm mặt cảnh báo

-Tất cả chúng ta đều là chaebol mà -Fany vẫn kiên trì

-Tớ biết chứ.. nhưng Kim Tae Yeon đó thì không phải, cậu nghĩ hai bác sẽ chấp nhận không? Hay là cậu định sẽ yêu nhau trong thâm lặng rồi âm thầm cùng nhau bỏ trốn . Hwang tiểu thư đây định viết một kịch bản Drama à? -Sunny cao giọng.

-Sao lại phải im lặng? Tớ sẽ công bố cho nhiều người biết luôn. Nếu gia đình phản đối thì tớ sẽ làm theo những gì cậu nói. Cảm ơn nhiều nhé, Sunny -Bunny, cậu vừa khai sáng cho tớ con đường chạy theo tiếng gọi tình yêu đấy .. -Fany cười tít mắt, trong khi những người còn lại vô cùng tức tối

-Unnie thật là.... Sica unnie sao không nói gì vậy ạ? -Sèo nhìn Sica dò hỏi

-Cậu... không được làm thế. Cả hai đều là con gái, tớ không chấp nhận chuyện đó. Thân thể cả hai... ừm... không ... không giống nhau... Không được. Nếu cậu hẹn hò với Tae Yeon thì xem như tình bạn chúng ta chấm dứt !

Tiff ngạc nhiên vô cùng vì thái độ gay gắt của Jessica, Nấm cứ đinh ninh rằng Sica im lặng là ủng hộ mình... ngờ đâu...

Nhưng thực ra, công chúa chỉ bức bối vấn đề TaeNy một ít.. phần chính là cô không chấp nhận cái ý nghĩ rằng mình đang thích một cô gái.. kẻ thù lớn nhất... người cả gan dám bơ nàng.. người khiến nàng luôn phải mỉm cười khi nhớ đến thái độ cuồng quít và vẻ ngượng ngập khi này...

Do đó, khi nghe câu chuyện của Fany làm nàng liên tưởng đến bản thân và phản ứng gay gắt này là dành để răn đe chính mình

Ngoài Fany, bốn bạn còn lại cũng vô cùng bất ngờ khi thấy Sica cương quyết như thế

-Sica... bình tĩnh .. người bị hại là anh trai tớ ... Tớ không nóng giận thì thôi, sao cậu lại nóng nảy hơn tớ nữa.. -Soo dè dặt kéo Sica ngồi xuống

-SooYoung unnie nói phải... Sica unnie hạ hỏa đi mà -Seo vuốt ve cái đầu bồng bồng của Sica

-Vậy cậu nghĩ sao? Cậu chọn tớ hay Tae Yeon? -Sica cố nén giọng, gằm gừ từng tiếng

-Tớ.. không thể chọn được .cậu là bạn tớ... Tớ mong cậu sẽ ủng hộ tớ trong mọi việc, nhất là những việc liên quan đến hạnh phúc của đứa bạn thân này. Nhưng không ngờ... Được.. nếu vậy... cậu cứ suy nghĩ cho kĩ đi..

Một điều tớ chắc rằng, tớ không muốn mất Tae Yeon.. còn các cậu thì lại càng không.. -Tiffany xô ghế đứng dậy, lướt nhanh ra khỏi nhà hàng

-Nhìn cái gì? Muốn chết không? -Hyo trợn mắt nhìn khắp lượt nhà hàng làm những vị khách - nhóc con nhiều chuyện sợ sệt quay chỗ khác.

-Giờ tính sao đây unnie? -SeoHyun lo lắng nhìn Hyo với câu hỏi đầy ẩn ý Tae hớp lấy hớp để nguồn không khí bị mất do phải nói quá nhiều, còn Miss Kwon thì vẫn im lặng suy nghĩ về câu chuyện vừa nghe kể.

-Tớ nghĩ chúng ta không nên quá gay gắt với cậu ấy. Tình cảm là thứ không thể áp đặt, nó là thứ chỉ tự sinh ra và mất đi. Có lẽ Fany chỉ nhất thời như vậy... Cứ để cậu ấy làm theo ý mình.. Một thời gian rồi cũng chán thôi.. Còn nếu cậu ấy thật lòng thì chúng ta nên ủng hộ.. -Hyo nhẹ nhàng phân tích bằng những lời lẽ khéo léo, ít “động chạm” vào ba “ổ kiến lửa” kia nhất.

-Nhưng còn chuyện hai dòng họ thì sao?-Soo thắc mắc

-Chuyện cậu ấy cứ để cậu ấy lo. Nếu đó là tình yêu đích thực thì tự khắc cả hai người sẽ vượt qua tất cả . Đừng lo lắng quá! -Hyo mỉm cười xoa vai trấn an trưởng nhóm.

-Em cũng tán thành ý kiến của Hyo unnie .. Cứ để mọi việc diễn ra theo lẽ mà nó nên làm, thời gian sẽ chứng minh tất cả -Seo cười nhẹ, gật đầu

-Đành vậy chứ biết sao giờ ... -SooSun đồng thanh

-Không được. Tớ không bao giờ chấp nhận sự thật này. Hai cô gái không thể yêu nhau. Không bao giờ!

-Sica bật dậy, kéo ghế bước nhanh ra cửa bỏ lại bốn cô bạn nhìn nhau thở dài

-Sica cứng đầu thật -Sunny chép miệng

-Nhưng cậu ấy nói “sự thật” là có ý gì? chẳng lẽ này giờ Tiff nói toàn là nói dối sao? - Soo khó hiểu

IM LẶNG

-Không phải Sica thích Fany đấy chứ? -Hyo buột miệng

-CÁI GÌ? CẬU ĐIÊN SAO? HAI ĐỨA NHÓC ẤY LÀ BFF ĐÓ -Cả ba đồng thanh

-Biết rồi!biết rồi! Đùa thôi mà... Vui không? -Hyo cười nhả răng

-Har har har... mắc cười quá.. chột lét cười nàk.. -Sunny vờ phá ra cười rồi nghiêm mặt nhìn Hyo “đắm đuối”

Thôi thôi... hai unnie dừng lại đi.. Hết Fany unnie, Sica unnie giờ tới hai người nữa.. Em đói rồi.. SooYoung unnie, chúng ta đi lấy thức ăn đi -Sèo rũ rề

-Uhm..Ok

Vậy là hai người cao nhất đã đi gọi món, chừa lại hai nhóc lùn gườm gườm nhau như hai con hổ đói. Àh mà đang đói thiệt mà!!!

Haizzz.. không biết tình bạn cứng như đá, vững như đồng của hai nàng công chúa kia sẽ ra sao đây

—TBC—

Teaser chap kế:

- Miss Kwon, cô phải làm nô lệ cho tôi một ngày!

-...

-Không làm gì quá đáng đâu, chỉ việc làm theo vài việc tôi yêu cầu thôi..

-...

-Không đồng ý thì tôi sẽ đi loan báo cho tất cả mọi người biết rằng Miss Kwon đánh kính, khả ái đây là người không tôn trọng lời hứa..

-Thôi được. Tôi đồng ý. Nhưng chỉ làm cho cô 3 việc thôi

-Cũng được. Cô rất hiểu chuyện đó nha.. hehehe~~

-Jessica - cô là sao quả tạ!

-Còn cô là sao chổi của đời tôi - một ngôi sao chổi đáng yêu, xinh đẹp và quyến rũ .. hêhêhê..

Chuyện gì xảy ra vậy ta?

Muốn biết hok?

Chờ đi.. kekekeke~~

Note: Một vài chú thích về từ vựng:

Seja: Thái Tử

Chaebol : khái niệm để chỉ những con cháu thuộc gia đình có những tập đoàn lớn.

Agassi: tiểu thư

P/S: Bắn cái Vid Sica nói " I Love Yuri" x4 quá nên lòi vào fic nun...

21. Chương 21

Mang theo tâm trạng bức bối do cuộc tranh cãi nảy lửa khi nãy gây ra, nó kéo nhẹ chiếc áo Cardigan ôm sát mình hơn rồi dạo từng bước quanh khuôn viên Kí túc xá.

"Rốt cuộc thì mình nổi giận vì cái gì đây? Miss Kwon và mình.. đâu có gì đâu nhỉ? .. chắc là rãnh rỗi quá nên suy nghĩ lung tung thôi... đúng vậy rồi.. Haizz... làm hết hồn..

Nhưng sao lúc Nấm ú đề cập đến chuyện giữa cậu ấy và Taengoo mình lại liên tưởng đến mình và cô ta nhỉ?"

Bàn chân thỏ thần bước dọc theo lối đi trải sỏi, không biết tự lúc nào đã đi đến cổng phụ của trường

Như một quán tính, nó liếc nhanh qua cánh cổng to lớn, nặng nề phía trước để rồi nhận ra một khe hở của cánh cổng chưa đóng kín.

"Gì vậy ta? Bình thường tất cả cổng chính, phụ của trường đều đóng kín kia mà. Chẳng lẽ.. có học sinh trốn sao? .. Oh.. nhưng cổng sử dụng hệ thống điều khiển làm sao học sinh mở được?"

Đầu óc miên man suy nghĩ trong khi chân vẫn cứ bước tới gần khe hở lúc nào không hay

Khi đã đặt chân ra bờ cát biển bên ngoài cánh cổng, nó vẫn còn chưa tin rằng nó đã "đào thoát" thành công một cách dễ dàng như vậy.

Nhưng sao nó lại không cảm thấy vui khi đã bước ra khỏi cánh cổng này, bảy tháng ở đây đủ để làm nó phải quyến luyến mọi thứ. Để rồi, khi đặt chân ra khỏi sự bảo bọc trong khoảng thời gian qua, nó lại cảm thấy sợ sệt với cái thế giới rộng lớn trước mắt.

Toan bước trở vào thì bàn chân nó bị kéo lại vì một dáng người quen thuộc phía trước, cả mái tóc mềm mượt xỏa bay bay trong gió biển mang theo hương nước hoa lạ mà nó biết trong WANGUI này, trừ một người ra thì không ai có.

"Là Miss Kwon, sao cô ta lại ở đây? Vào giờ này?.." Nhìn dáng đứng hiên ngang, cô độc và tĩnh lặng như một bức tượng kia khiến bên trong nó nhói lên một cảm xúc gì đó mà nó không biết gọi tên...

"Miss Kwon lúc này thật sự rất khác, bầu trời đêm với hàng triệu ngôi sao; mặt biển đen với hàng ngàn con sóng. Trong cái thiên nhiên bao la này, một con người trông thực sự rất nhỏ nhoi nhưng tâm trạng thì lại to lớn biết nhường nào."

Nó chợt thấy xót xa cho dáng vẻ cô độc, nỗi cô đơn trống trải hiện ra từ con người đang xoay lưng về phía nó.

Trong vô thức, nó nhẹ nhàng nhích tới trước

Từng bước... từng bước...

Chậm rãi ... E dè ...

Nó cứ nhẹ nhẹ nhích cho đến khi nhận ra nó đã đứng song song với cô gái kia

Miss Kwon không phản ứng..

Đơn giản vì cô không nhìn thấy nó và tiếng sóng biển liếm lên mặt cát đã át đi tiếng bước chân rất khẽ của nó

Nắm chặt vật gì đó trong tay phải áp sát vào ngực, đôi mắt nhắm hờ ngẩn nhìn trời đêm lấp lánh ánh sao trong khi tay trái buông thõng

Nó cố điều khiển nhịp thở thật chậm trách làm phiền đến cô. Ngắm nhìn thật kĩ gương mặt mà nó chưa bao giờ dám nhìn thẳng

“.. Mũi cao, thẳng, hàng mi cong cong, đôi môi căng mọng. Thực sự cô rất đẹp đấy Miss Kwon! Nhưng tại sao sâu trong ánh mắt luôn thấp thoáng nét buồn, lúc chứa đầy băng giá, lúc lại trống trải vô hồn.. Tôi thật không thể hiểu được ...”

Một thứ lóng lánh như pha lê khẽ thoát ra từ khóe mắt Miss Kwon khiến nó chú ý . Trong vô thức, nó đưa tay ra hứng giọt nước mắt trong suốt, nóng ấm kia khi vật đó vừa rơi khỏi cằm..

Mở bừng đôi mắt đang nhắm hờ, cô giật mình vì có người khác đang đứng cạnh từ bao giờ. Vội nhét thứ gì đó vào túi quần Jean, cô quay người bước đi trong sự sững sờ của nó

-Cô.. vừa.. khóc.. sao ...Miss Kwon?

Mặc cho những cơn gió biển nghịch ngợm trêu đùa những lọn tóc, nó đứng sững nhìn vào khoảng trống mà vài phút trước đã có người đứng đó, bất giác buộc miệng hỏi thầm, tay nắm chặt giọt nước mắt mà nó vừa may mắn có được..

..Ánh kim loại lóe sáng kéo nó ra khỏi cơn mộng mị..

Cúi người nhặt vật kim loại đó...

Là một sợi dây chuyền với mặt là hai chiếc nhẫn lồng vào nhau..

Nó nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rồi như chợt sáng lên

-Đây là sợi dây chuyền lần trước mình đã nhìn thấy Miss Kwon đeo ..

Nó thốt lên kinh ngạc, điện thoại trong túi rung bần bật báo có tin nhắn

From: Mushroom

” Jessi, cậu ở đâu? Tae Yeon nói rằng cậu không có trong phòng và tớ đã nói dối rằng cậu đang ở phòng Sunny. Quay về trước khi bị phát hiện..”

Tin nhắn lo lắng của Fany khiến nó sực nhớ rằng mình đã ra ngoài phạm vi được quy định.

Nhét điện thoại vào lại trong túi, nó quay người bước vội về phòng.

~***~

Mân mê sợi dây chuyền trên tay, nó thiếp đi trong khi tìm lời giải cho câu hỏi luôn khiến nó bận tâm từ quãng đường trở về.

“Yuri! Chuyện gì đã xảy ra? Mà nó lại khiến cô đau khổ như vậy chứ? Món trang sức này.. liên quan đến chuyện đó sao? ”

Và như thế, nó mang hình ảnh một cô gái lạnh lùng đứng cô độc trước biển cả - đất trời bao la vào giấc mơ.. trong cơn mộng mị, nó lại bắt gặp thêm hình ảnh sợi dây chuyền mà nó đang nắm chặt trong tay..

Ngày mai, nó sẽ mang sợi dây trả lại cho chủ nhân thực sự của nó...

—~O~—

Sáng hôm sau, công chúa dậy thật nhanh mà không cần đến đồng hồ báo thức . Sửa soạn tập võ, nàng hăm hở xốc cạp đến trường, không quên vợ lấy sợi dây chuyền đặt trên gối.

.... Sân trường....

Suốt từ tối qua, những hình ảnh vô tình bắt gặp luôn xuất hiện trong cơn mộng mị của Sica; hình ảnh về một Miss Kwon cô độc như chìm đắm trong thiên nhiên bao la, về gương mặt lạnh lùng in hằn nỗi đau mắt mát; về mùi hương khó quên toát ra từ cô ấy và về giọt nước mắt trong suốt như viên ngọc quý mà nàng vô tình “thó” được

Jessica thừa nhận rằng, sau những việc đã xảy ra, cô không còn căm ghét Miss Kwon nữa.

Thay vào đó là sự thương cảm, xót xa và một chút gì đó... khó nói giành cho con người hờ hững đó

Mà thật ra, cô cũng chưa từng ghét Miss Kwon- chỉ đơn giản cô ghen tị vì không được chú ý bằng cô ấy . Hay vì một lẽ khác: Jessica muốn Miss Kwon chú ý đến mình

Nhưng nói gì thì nói, lúc này Sica đang tung tăng bước vào trường, trong đầu luôn mừng tượng đến vẻ mặt vui mừng khi Miss Kwon nhận lại sợi dây chuyền từ tay nàng, rồi ríu rít cảm ơn.

Sau đó là đền ơn nàng bằng một châu no nê với đám nhóc “tiểu yêu” kia.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, Sica hớn hở nhìn cái dáng người hấp tấp, vội vã lướt khắp sân trường với bộ mặt lo lắng kia mà thấy vui vui.

Không thể bắt nhãn đứng nhìn người ta đau khổ như thế, nàng sẵn sớ bước tới chặn ngang đường

-Hey girl!!! Khỏe không?

Miss Kwon cau mày, quên mất, hôm nay cô không đeo kính, nhưng Sica lại trông thấy tròng mắt cô màu đen bình thường.

-Cô lại muốn gì? Tôi đang không rảnh để cô bày trò. Tránh sang chỗ khác

Miss Kwon gằm gừ trong miệng, nét mặt thoáng sự lo lắng và mệt mỏi, cát bám lưa thưa trên tóc, chứng tỏ cô đã gần như xáo tung bãi biển vào cả buổi tối qua để tìm kiếm vật quan trọng

-Sao lại gấp gáp như thế chứ?

Jess nheo mắt trêu chọc, Miss Kwon dùng tay che ánh mặt trời sáng sớm rọi thẳng vào mặt với vẻ uể oải

-Tránh ra, tôi mệt

-Không đùa nữa, tôi định... Công chúa chưa kịp nói hết câu thì con người trước mặt đã đổ gục ra sau, Sica hốt hoảng chụp lấy cánh tay Miss Kwon, bụng trách mình không ngớt vì đã đùa dai.

“Không lẽ cô ấy thức suốt đêm tìm vật này thật sao? ”

Một chút xót xa dâng trào, công chúa nhăn mặt trách con người khờ khạo đó trong khi quàng tay quanh eo Miss Kwon định đỡ vào phòng y tế thì từ xa, Min Ho lao đến với tốc độ tên lửa, vội vàng bế xốc người ngất xỉu kia chạy hộc tốc về hướng phòng y tế

Bỏ lại nàng công chúa đứng trơ ra vì không kịp hiểu gì, một lúc lâu sau nàng mới sực tỉnh, tức tối chạy theo

” Gì chứ? Mình tới trước mà... Cái thằng nhóc đáng chết.. dám hót tay trên Jung tiểu thư đây sao?”

—oOo—

....Phòng y tế...

Miss Kwon sực tỉnh, mắt lơ mơ nhận dạng nơi đang nằm.

” Màu trắng... Là phòng y tế..

Màu xanh... Cửa chai nước biển...

Màu vàng... Màu tóc của cô nhóc học trò nghịch ngợm...

Màu ...

Ồh.. Sao lại có màu vàng? Sao cô nhóc này lại ở đây? Chẳng lẽ mình bị “giấc bắt” thêm lần nữa sao trời? ”

Miss Kwon hoảng hốt bật dậy nhìn cho rõ cái vật thể mà cô gọi là “nổi ám ảnh” đang hiện diện bằng xương bằng thịt trước mắt.

“Cô nhóc này ở đây làm gì thế? Không lẽ định ”chơi” mình thêm vố nữa sao?”

Cô lo lắng nghĩ bụng, trong khi bệnh nhân đã hoàn toàn tỉnh táo thì người chăm sóc lại đang say sưa trong “giấc mộng điệp” ..

-Này!Sao cô không vào lớp học? Định lấy tôi làm cái cớ để trốn tiết sao?

Cô lay lay vai bạn đầu vàng.

-Để im cho tôi ngủ coi! Muốn đuổi việc không?

Bạn đầu vàng vẫn còn mơ màng, cất giọng ngái ngủ

-Jessica Jung~ Dậy ngay cho tôi!!!

-Dưa Leo tới hả? Đâu Dưa Leo đâu?

Công chúa tóc vàng hốt hoảng bật dậy, mặt mày ngơ ngác nhìn dáo dác khắp phòng.

-Cô nói dối, đâu có thứ quỷ đó trong đây -Sica nhăn mặt.

-Tôi hỏi cô sao không vào lớp? -Miss Kwon nghiêm giọng

-Chăm sóc cô nè. Bộ cô không thấy người xuất hiện trước mặt cô đầu tiên là em sao?

Sica cười toe khoe hàm răng trắng bóc như xài Colgate.

-Ai mượn? Tôi cần em giúp sao?

Miss Kwon lạnh lùng gạt phăng cái “thiện chí” đáng bị đóng trong ngoặc của bạn đầu vàng một cách không thương tiếc làm cái nụ cười PR cho hãng kem đánh răng tắt ngóm

-Cô với ai cũng lạnh lùng như thế sao? Em định trả lại cho cô vật này mà...

-Vật gì? -Miss Kwon mừng rỡ hỏi ngay

-Nè...

Sica chìa sợi dây chuyền ra, cô quản sinh nhận lấy một cách khấp khởi nhưng gương mặt vẫn không lộ cảm xúc gì.

-Cô không vui sao? -bạn đầu vàng nhà ta lại trỗi máu tò mò

-Làm sao em có được?

-Em nhặt được nó tối qua, cô bị ngất do kiệt sức , chẳng lẽ cả tối qua cô đi tìm nó suốt đêm à?

-...

-Thật á? Nhưng giờ tìm lại được rồi, cô phải trả công cho em chứ..

-Muốn gì?

-Làm nô lệ cho em một ngày... -cô nhóc lém lỉnh ra điều kiện

-Không được.

-Ba việc thôi cũng được... - biết không thể nào bắt nạt được “sao chổi” kia, nàng đành “hạ giá”

-...

-Nếu không em sẽ loan báo cho toàn trường biết Miss Kwon là người không giữ lời hứa

-Thôi được, ba việc thôi! Là việc gì? -Miss Kwon đành nhân nhượng con nhóc cứng đầu kia

Khỏi nói thì bạn đầu vàng nhà ta hí hửng thế nào khi mình được ra điều kiện với “Hắc thần”

-Điều đầu tiên, em muốn cô phải cho em nghỉ học ngày hôm nay.

-Được.

-Thứ hai: Từ nay về sau, khi không trong giờ học em sẽ xưng hô bình thường với cô.

-Là sao?

-Tức là giống như em và Sunny, cậu - tớ. Em nghĩ cô cũng bằng tuổi em mà.

-Cũng được. -Sau một hồi lưỡng lự, Miss Kwon gật nhẹ đầu

-Và điều cuối cùng, cuối tuần này, theo thông lệ trường chúng ta được ra biển chơi cả ngày. Em .. à không... TỐ MUỐN CẬU phải mặc trang phục biển trong ngày hôm đó.. -Sica cười nham nhở

-Tại sao? Sao tôi phải làm theo yêu cầu vô lý này của cô ?

-Tớ thích thế. Lúc nào cậu cũng kín như mấy bà cô già, dù có sọc đầy người hay “bông hoa nhỏ” tùm lum thì tớ cũng bắt cậu phải mặc đồ tắm vào ngày hôm đó!!! -Jess nhướn nhướn mày

-Thôi được... Cô đúng là sao quả tạ -Miss Kwon thở hắt đồng ý.

-Hahahaha

Còn cô là “sao chổi” của đời tôi, một sao chổi xinh đẹp, quyến rũ và ... hot...

Miss Kwon lại đỏ mặt bỏ ra khỏi phòng khi nhìn thấy cái và mặt háo sắc kia một lần nữa.

Bạn đầu vàng tặng lại cho người kia tràng cười sảng khoái, hí hửng chạy về phòng.... ngủ tiếp.. Để xem... chuyện gì sẽ xảy ra nhé....

Một tuyến nhân vật mới xuất hiện... Min Ho sẽ có “tình địch”...

Một mưu đồ mới cũng sắp hoàn thành...

Thân phận Miss Kwon sẽ bại lộ?

Mọi người sẽ nghĩ sao nếu như Miss Kwon là người của thế kỉ trước?

Một con ma cà rồng quý tộc... mang trong người một lời nguyền...

Lời nguyền.... về ... CÁI CHẾT...

Tất cả sẽ ở trong chap 22... sẽ tung ra vào một ngày gần đây....

22. Chương 22a

... Trong lớp học..

-Này, sao nhìn chán nản vậy?

Hong Ki vỗ nhẹ vào vai cậu bạn thân đang tựa trán, cau mày suy tư

-Hồi này noona ngất...

-Thật hả? Vậy noona sao rồi? Sao cậu biết mà không nói sớm? -Hong Ki nhăn mặt lộ nét lo lắng

-Thì giờ nói rồi đó .. -Min Ho vẫn nhăn trán suy nghĩ gì đó

-Vậy sao cậu không ở lại xem noona có sao không mà chạy về lớp làm gì? Aishhh!!! Cái thằng này.. không nhân dịp này quan tâm thêm chút đi... ngốc thật... -Hong Ki gõ nhẹ vào đầu Min Ho

-Tại Jessica có ở đó, cậu ấy bảo tớ về lớp...

Min Ho nói giọng yếu xìu

-Không lẽ Jessica bảo cậu nhảy xuống biển lúc 1 giờ sáng cậu cũng làm theo luôn hả? Ôi trời!!! Cái thằng nhóc này.... -Hong Ki bức tức

-Đâu có, Jessica nói người ngất xỉu cần không khí thoáng đãng để thở nên đừng tập trung trong phòng y tế nhiều quá..

-Vậy rồi .. tin hả?

- Tớ cũng hơi lưỡng lự, nhưng Jessica còn nói thêm cần cởi bớt quần áo trên người nạn nhân để họ giảm bớt nhiệt độ cơ thể, như vậy người ngất mới tỉnh lại được.. Vì thế cho nên tớ mới về lớp, chẳng lẽ đứng đó nhìn sao?

Cậu nhóc trưởng lớp đực mặt nghe tâm sự của cậu bạn thân thì cũng ngỡ ngàng chẳng hiểu gì. Từ bao giờ trong sách vở những động tác sơ cứu cho người bất tỉnh có thêm cách “giải phóng nhiệt lượng” thế này???

Thế là giữa lớp có hai tên nhóc ngồi chống cằm suy nghĩ mình có nên đăng kí học lại lớp “Khoa học thường thức” không nhỉ?

Thời gian trôi như tên bắn, như vó câu qua cửa sổ, chẳng mấy chốc ngày cuối tuần đã đến, toàn thể học trò nô náo sắm sửa, chưng diện, chọn lựa những bộ trang phục biển nổi bật nhất

Và PVG cũng không ngoại lệ, đặc biệt là bạn đầu vàng, suốt cả buổi shopping, bạn chỉ dạo vòng quanh khu vực đồ tắm khiến các thành viên còn lại tròn mắt ngạc nhiên bởi vì PVG đã có đồ bơi nhóm

....Ngày hôm sau

Hôm nay là một ngày nắng ấm, trời quang, mây tạnh, biển xanh, cát vàng, trên bãi biển WANGUI bùng bừng sự sống do màu sắc sắc sỡ của hàng trăm chiếc dù, ghế bố đủ màu sắc của đám học trò bày ra

Vừa nhìn thấy biển là cảm giác “tiểu yêu” đã ùa ra khỏi cánh cổng sắc, thi nhau chạy ra như bầy ong vỡ tổ làm bác bảo vệ đáng thương bị hết đũa này tới đũa khác xô đẩy, dẫm đạp. Cuối cùng thì khi đám nhóc đã bày bừa dù, ghế trên bãi cát thì nằm dài trước cánh cổng là bác bảo vệ tội nghiệp với thân thể te tua, tàn tạ còn hơn cái giẻ rách

Vài tiếng sau, cả bãi biển ồn ào, náo nhiệt hẳn lên bởi hàng ngàn tiếng cười đùa, í ới gọi nhau. Trên bãi cát là hàng chục nhóm nhỏ bày ra những trò chơi hoạt động gân cốt quen thuộc: bóng chuyền, bóng đá, bóng nước (!?!), vân vân và vân vân...

Còn các Đại tỷ của chúng ta thì sao?

Vâng, trên bãi biển tràn ngập sắc màu, có một nhóm những cô gái mát mẻ trong bộ đồ tắm đồng phục nhóm. Áo sport trắng in dòng chữ “PVGirl” và quần short đỏ làm nổi bật những body thon gọn của những cô gái nhà ta. (bộ đồ giống trong Cabi í mà)

Đến gần hơn nữa để thị sát mục tiêu thì... tình hình hiện giờ.. ta thấy được...

Trên một chiếc ca-nô mới toanh, Seo Hyun cầm lái ngồi sau là “trưởng nhóm chum dài”, cả hai đều mặc áo phao. SooYoung miệng liến thoắng hướng dẫn cho cô em gái cách lái ca-nô

-Bây giờ em nhấn cái công tắc kia hai lần cho nó chạy đến số hai, rồi nhấn ga.. nhẹ nhàng thôi..

Chưa kịp nói hết câu thì nhóm trưởng đã phải gào lên vì giật mình. Chiếc ca-nô rồ lên như con ngựa xổng chuồng rồi lao thẳng tưng với tốc độ “lên giới”

-A A A

Seo Hyun hét toáng lên, nửa phần khích, nửa bất ngờ

-Unnie nói nhún ga nhẹ thôi mà!! -Soo sau khi hết hồn bởi tiếng la chói lói thì rướn người lên trước chỉnh lại tay ga. Đúng là dân chuyên nghiệp.

Hai chị em cứ lái chạy vòng vòng khắp biển, nhóc Sèo tình nghịch canh đến gần đám nhóc nào đó thì nhún ga vọt lên phía trước làm nước bắn tung tóe vào mặt đám nhóc rồi khoái chí cười ha hả

Chiếc ca - nô trắng cứ thế lao một đường cơ bản .. lên trời. Đùa thôi, nhưng cũng xem xí nữa là lên trời rồi

-WOW

WÚ HOOO

~ ĐÃ QUÁ.

HURAYYYY

Hai chị em SooHuyn giật nảy mình vì tiếng la thất thanh của ai đó ngay phía sau.

...XÈOOOOO

....

Một chiếc ca-nô trắng xanh cũng mới cóng vượt lên song song lồi theo một người bay lơ lửng trên trời bằng chiếc dù.

Tất nhiên, không ai dám chạy song song với hai đại tỷ WANGUI ngoại trừ mấy nhóc kia rồi.

Fany hú huyết lái ca-nô theo sự chỉ dẫn của Hyo, Sun thích chí đeo lơ lửng theo phía sau.

-Hey girls!!! Đua không nhóc? -Hyo héch mặt thách

-Sợ gì mà không dám chơi chứ? Em sẽ cho unnie thấy tài nghệ của em như thế nào, hà hà -Seo nheo mắt

-Gái ơi gái, gái quên unnie đây là “yên hùng” nổi tiếng cả nước Mỹ sao? -Fany tự hào

-Thử đi, xem ai hơn ai, có sự hướng dẫn của tớ thì các cậu thua chắc -Soo cười châm chọc

-Tốt thôi. Luật thế này, ai chạy tới cột mốc kia trước thì thắng, người thua phải nhịn đói bữa trưa và bao một châu. Ok? -Soo giao luật

-Ok ! -Cả ba đồng thanh đáp lại

Thế là, sau tiếng “3” cả hai chiếc vọt tới trước, thỏ rừng Sunny lúc này ngơ ngác không hiểu chuyện gì (tội nghiệp, bạn bay tít trên cao nên ko nghe) chỉ thấy đám nhóc tự nhiên tăng tốc kéo mình bay vù vù xé gió, không bận tâm nữa, tận hưởng cái cảm giác cực kì Yomost đó làm con thỏ rừng phát cuồng hú huyết ồm ồm tới khiến bốn nàng kia bật cười khanh khách. Bên trong bờ, bạn hiền Sica đứng khoanh tay sát mực nước biển trông theo đám nhóc quây tưng bừng ngoài kia mà cười theo không ngớt.

Cả bãi biển tràn ngập tiếng cười đùa, tiếng hét í ới chọc nhau, mãi vui nên mọi người đều không biết đến sự xuất hiện của một nhóm người lạ mặt.

Đi đầu là một thanh niên tóc đỏ, theo sát là một cậu chàng khác tóc tím kéo theo cả đám người lực lưỡng đeo kính đen, tất cả đều mặc vest đen.

Người lạ tóc đỏ tiến đến càng gần cô gái tóc vàng - vàng là thủ lĩnh “Three Princess” -Jessica Jung

Công chúa vẫn mãi mê nhìn theo nhóm bạn mà không hay có người đang đến gần với mưu đồ “trong tôi”

Bàn tay kẻ xấu giơ ra, chậm chậm hướng tới trước rồi yên vị trên .. vòng 3 không mấy .. à ừm.. nói sao ta?.. Àh, không mấy đẩy dạn của công chúa mà ta nói trắng ra là nó lép kẹp..

BỐP... Một cái ca bay... (ca nước)

-Ai cho “dìm hàng” như thế hử?

-Xin lỗi, hồng cổ ý... nhưng... lép thiệt mùn...

Áh chết... quay quay lại nào..

Jessica đang cười tươi, nhưng rồi cô nhóc có cảm giác vật gì đó chạm vào cái.. butt thân thương...

Thót người, quay lại...

O_____o

Ểm không tin vào mắt mình... một bàn tay xấu xí đang ngự trị trên nó...

-Áaaaaaaahhhhhhh!! Bớ.. có yêu râu xanh~~

Ểm hoảng hốt cất giọng “oanh vàng” nghe như đại bác kim châm khiến bàn tay kẻ xấu rời khỏi vị trí “ăn đòn”, chưa hết còn kéo theo cả cái thân người ngã “uỳnh” ra sau..

-Thiếu gia! Thiếu gia!!!

Đám vest đen lập tức xúm lại đỡ tên đó dậy, nhìn mặt hắn vẫn còn ngu ngơ, dòm dáo dác vòng khắp nhằm tìm ra cái nơi phát ra âm thanh có sức công phá quá kinh khủng như vậy

BỚP....Một cái tát giáng thẳng vào mặt khiến hắn lão đảo.

Thật ra không phải vì lực đánh mà vì hắn vốn là công tử bột, ăn rồi đi cà nhõng nên sức khỏe vốn yếu thành ra lãnh một bạt tai mà mặt muốn nổ đom đóm, thấy hàng chục ông sao trên trời.

Và người nghĩa hiệp vừa ra tay không ai khác hơn chính là người được toàn thể thần dân WANGUI ngưỡng mộ, ái mộ nhất: Miss Kwon

Tự nhiên khi không bị lĩnh một tát, tên đầu đồ cáu tiết quay phác lại trừng mắt nhìn cô gái với mái tóc đen xõa, đôi mắt sắc lẹm sau cặp kính, gương mặt lạnh lùng không biểu lộ cảm xúc và đang quần quanh người chiếc khăn tắm to dài khiến không thể biết bên trong có gì hay không

Jessica cũng giật mình quay lại, nhận ra người vừa cứu mình là ai, cô nhóc ngạc nhiên vô cùng vì trước giờ cô luôn nghĩ Miss Kwon ghét mình nhất

-Này con nhỏ kia, biết đây là ai không mà dám ra tay đánh hả? Muốn chết rồi sao? -Tên thuộc hạ thân tính tóc tím sừng sộ

-...

-Nè, tôi đang nói chuyện với cô đấy - tên đầu tím hung hăng hơn

-...

Cuộc chạm trán giữa Miss Kwon và đám người lạ mặt lôi kéo sự chú ý của đa số những ai có mặt. Cả đám nhóc xúm lại chỉ trỏ, bàn tán.

-Nè, ở đâu tới mà ăn nói với Miss Kwon vậy hử? -cậu nhóc đầu vàng và nhóm bạn vạch đám đông bước ra, là cậu công tử lần trước tặng quà cho Miss Kwon - Nickhun

-Ừ! Tụi này ngon, dám làm loạn ở đây sao? -mấy ông nhóc khác cũng lên tiếng phản đối

-Tụi bây dám....

-YeSung, giữ hình tượng chút đi! -tên xấu xa vờ nhân đạo liếc mắt ra hiệu cho tên tóc tím -YeSung

-Nè mấy thằng kia, tụi bây ở đâu tới mà tính làm đại ca ở đây thế? Muốn toàn thân ra khỏi đây không?

Từ ngoài xa, năm Đại tỷ học tốc chạy đến cạnh Sica, Soo tức tối quát sau khi cả đám nghe công chúa kể lại

-Cô là con gái nên tôi không chấp, nhưng cô ta đã đánh tôi. Làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được chứ? -kẻ xấu cười hềnh hệch

-Vậy còn cái hành động hèn hạ, đồn mặt của một tên khốn như anh thì tôi sẽ bỏ qua sao? . -Jess khoanh tay bước tới, mắt gườm gườm

-Con nhỏ kia ăn nói cẩn thận, biết đây là ai không? -YeSung mặt đỏ gay

-Không. Không nói sao biết -Seo nhếch môi

-Mà thôi đi, khỏi nói cũng được. Thứ rác rưởi như anh không xứng cho tụi này biết tên -HyoSun cười khẩy

-Im miệng hết coi. Các cô dám ăn nói thế với Hoàng Tử Lee Tuek sao? Chán sống rồi à? -YeSung trầm giọng đe dọa

-GÌ CỜ? -HOÀNG TỬ LEE TUEK???

Cả bãi biển thốt lên kinh ngạc vì kẻ đứng trước mặt bị cả đám chửi rủa này giờ là thành viên của Hoàng Gia, mà xét theo luật Đại Hàn, xúc phạm Hoàng Tộc là tội chết

Nhìn những cái mặt thẳng thốt, thất thần, Hoàng Tử kiêu hãnh hất mặt lên trời, nhìn cái vẻ chảnh chọe của Lee Tuek càng khiến đám nhóc ứa gan nhưng không ai dám hó hé gì thêm

Bất ngờ, một con hải âu bay ngang, dường như cũng ngứa mắt với anh chàng “đẹp chai lai phóc” đom đóm, chảnh chọe, thấy ghét như vậy nên đã hào phóng tặng ngay “món quà”

Thế là sau khi “món quà” được tặng ngay vào má phải, chú chim tốt bụng bay đi mất, bãi biển rung động dữ dội bởi tiếng rú kinh hãi của Hoàng Tử Lee

YeSung một tay chìa khăn giấy cho chủ, tay còn lại hờ hờ loạn xạ nhắm đập tắt tràng cười như vỡ chợ của đám học trò giàu có kia.

23. Chương 22b

Trong lúc lộn xộn như thế, Miss Kwon vẫn im lặng nhìn chăm chăm Hoàng Tử Lee Tuek

Bất ngờ, một cơn gió biển thốc mạnh từ ngoài vào, cuốn chiếc khăn bao quanh người cô bay đi mất

Ngay lập tức, bên dưới chiếc khăn tắm hiện ra một body chuẩn hết mức, sexy vô đối, vô cùng nóng bỏng trong bộ Bikini xanh dương.

Tất cả những cặp mắt của đám nhóc đều mở to, nhìn trừng trừng vào cái body miễn chê đó

Khoảnh khắc chiếc khăn tắm rơi ra, cũng là khoảnh khắc bãi biển WANGUI chính thức đổi tên

Hong Kong có “máu nhuộm bến Thượng Hải” thì Hàn Quốc có “máu nhuộm biển WANGUI”

...

..

.

Vâng, mấy ông nhóc ham hố lúc này vẫn còn há hốc mồm trừng trừng nhìn cái con người quyến rũ kia . Không ngờ cô quả sinh lạnh lùng, nghiêm khắc, luôn ăn mặc kín đáo lại có những đường cong hoàn hảo như thế

Cánh nữ cũng trầm trồ ngưỡng mộ, xuýt xoa với cái dáng chuẩn tuyệt vời của Miss Kwon.

Riêng bạn đầu vàng thì giây phút cái khăn bay mất, bên tai chỉ nghe được một tiếng “UỖNH” chấn động cả đầu óc.. (vâng, là sét đánh đấy ạ ^^) thế rồi miệng cứ há hốc, mắt tròn tròn kinh ngạc

-Chết chết! Sica đứng hình rồi kìa! Đĩa vấp đĩa vấp.. Thay đĩa.. -SooYoung vờ hoảng hốt ôm đầu chạy toán loạn, bốn mảnh còn lại bật cười khanh khách nhìn trường nhóm bàỳ trò.

Từ xa, Min Ho học tốc chạy đến khoác chiếc khăn tắm khác lên cho Miss Kwon rồi đẩy cô ra sau lưng mình. Chờ đã...

Hình như Jessica vừa trông thấy một con bướm đậu trên bả vai phải của Miss Kwon khi làn gió thổi vài lọn tóc cô bay ra sau...

Không.. Nhìn rõ hơn thì nó chỉ là hình xăm - hình xăm bướm..

...Một con BUỐM MA...

..Với đôi cánh vỡ nát ..

..Khiến người ta nhìn vào đều rùng mình vì nhận ra con bướm đó đã chết..

Còn nữa, giây phút trước khi Min Ho choàng chiếc khăn cho Miss Kwon.

Jessica cũng vô tình nhìn thấy thêm một hình xăm khác trên cánh tay phải Miss Kwon, phía trên cách khuỷu tay khoảng nửa gang

Với những họa tiết kì lạ được xăm thành một vòng tròn bao quanh cánh tay như một chiếc vòng màu đen sẫm..

Sica không thể hiểu được những họa tiết đó có ý nghĩa gì, nghĩ theo cách đơn giản thì nó giống chữ tượng hình của người Hy Lạp hoặc các bộ tộc thổ dân

Nhưng nếu sâu xa hơn, thì đó tựa như một loại hình xăm bùa chú của một số bộ tộc phía Bắc Triều Tiên

Thêm một phát hiện nữa khiến Sica mở to mắt bàng hoàng.. ngạc nhiên tột độ...

Hình xăm trên cánh tay đó đổi màu khi vừa chạm vào ánh sáng mặt trời..

Nói đúng hơn.. Là nó..... BIẾN MẤT...

-Yah! Sica, cậu sao vậy? Choáng hả? Trời nắng quá mà, thôi vào trong ghế kia đi..

Sunny sờ trán công chúa, nắm tay kéo đi nhưng bạn đầu vàng cứ đứng chôn chân tại chỗ

-Ở lại đây đi. Tớ muốn xem chuyện gì sắp xảy ra..

Đầu óc xoay vòng vòng với những hình ảnh đã thấy kia đến mức Sica phải vỗ mạnh vào trán mới có thể gượng đứng vững được. -Chào em! Trùng hợp quá nhỉ? -bên kia Hoàng Tử cũng vừa lấy lại dáng vẻ tự cao vốn có, cười đều nhìn Min Ho

-Chào anh! Với Lee Jun hyung tôi rất kính trọng nhưng sao với anh, tôi chỉ có thể khinh thường -Min lừ mắt

Hong Ki từ xa lạch bạch chạy đến, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu mè rực rỡ và cái quần short in hình hàng dừa cũng “hoa lá hẹ” không kém.

Một bộ trang phục đậm chất Hawaii

-Lee Teuk hyung cũng đến đây học nữa sao? Thứ cung Ga In dám chấp nhận cho “đứa con trai bé bỏng” chịu cực khổ tại nơi này hử? Pshh.. -Hong Ki bĩu môi mỉa mai

-Em họ lâu ngày không gặp lại vẫn chưa bỏ thói ăn nói móc họng nhỉ? .. Hyung đây ví có việc mới đến, không phải chơi đâu .. người đẹp nhỉ? -Hoàng Tử Lee cười hềnh hếch, đưa tay vuốt cằm Miss Kwon

Min Ho lập tức đứng chắn ngang, bóp chặt cổ tay Lee Tuek làm hắn bật ra tiếng rên đau đớn

-Liệu hồn đừng động vào noona.. Nếu không biết tay tôi.. Anh là Hoàng tử thì sao chứ? Nếu dám làm gì đến Miss Kwon thì đừng trách tôi...

Min Ho nói xong hất mạnh cổ tay Lee Tuek, quay ra sau dịu dàng nắm chặt bàn tay đang bầu chặt tay áo vest của mình, kéo đi

..Đừng trách tôi đó nghe chưa?... -Hong Ki quệt mũi, hất mặt lên trời làm điệu bộ lấu cá hùa theo câu cuối của Min rồi cũng đi theo, đám vệ sĩ cũng nhanh chóng chạy theo chủ

-Kwon Yuri là cô gái lạnh lùng đó hả? Xinh đẹp thật... Ta bắt đầu có hứng thú với kế hoạch này rồi đây... Hà hà..

-Hoàng Tử xin cẩn thận, Min Ho thiếu gia không dễ chơi đâu..

-Tên oắt con đó thì dám làm gì ta? Thứ vô dụng đó mà muốn làm khó dễ Lee Tuek này sao? .. Đùa à? .. - Lee Tuek cười khẩy

-Chúng ta vào trình diện Hyori agassi đi ạ!!! -YeSung cúi đầu

-Ừhm.. đi thôi...

Cả đám vênh váo vạch đám đông sẵn sỗ bước vào trường, đám nhóc chỉ biết đứng ngoài lắc đầu thương cho số phận của mình trong quãng thời gian sắp tới ắt sẽ phải chịu sự “đàn áp” của tên Hoàng Thân khó ưa kia

Đám đông dần tản mác về với những trò chơi đang dang dở, mặc kệ tương lai, hiện giờ nên tận hưởng những gì đang có trước đã..

Còn lại cô nhóc tóc vàng vẫn đứng chôn chân tại đây, nhìn thái độ của đám người kia càng khiến cô nhóc tò mò hơn nữa

”Yuri có vẻ sợ hãi với tên Hoàng Tử đó.. Sao thế nhỉ?

Hắn ta đến đây có việc à?

Còn “sao chổi đáng ghét” đó sao lại để cho thằng nhóc Min Ho đó chạm vào người chứ? Rồi còn nắm tay nữa... Aishh... Tức quá

>”

Oh.. Jessica.. mày tức vì cái gì vậy trời?

Nhưng sao nhìn cô ta dịu dàng với thằng nhóc đó thì máu nóng đã sôi lên rồi.. Grừ...

Rồi còn thân thiện với nhỏ HuynAh nữa..

Đã vậy từ chuyển trao đổi học sinh với Soshi về, cô gái Victor Song kia cứ đeo theo Yuri “của mình”..==”

Tuy trong ánh mắt Victor chỉ có sự ngưỡng mộ, của HuynAh lại tràn đầy trách nhiệm của một người cận vệ...

Aishhh... Jessica Jung.. cô điên rồi.. từ khi nào cô ta lại trở thành “Yuri của mình ” vậy ta?

Bực bội quá.. Nhìn những cặp mắt hau háu của đám nhóc mà nhất là tên Lee Tuek kia là mình lại muốn đâm vào mặt hắn ta..

Ék... vô duyên quá... trời ơi... loạn trí rồi... sao vậy nè...

Tĩnh tĩnh lại .. Jessica trở về trái đất mau... Mày và cô ta là hai cô gái đấy.. Không thể nào.. chuyện đó xảy ra được

Đúng, không thể nào.. Tặng băng đó đâu thuộc quyền sở hữu của mày đâu chứ... ”

Jessica lúc lắc đầu cho những mối suy nghĩ trong đầu rơi ra. Bất chợt những hình xăm trên cánh tay ban nãy lại hiện ra rõ mồn một và chạy loanh quanh trong đầu một lần nữa

Công chúa cảm thấy chóng mặt.. mắt hoa cả lên những kí tự chuyển động càng nhanh...

Đôi chân nhẹ hẫng.. Sica ngã ra sau trong trạng thái vô thức...

-Sica.. Jessica cậu sao thế?

-Jessi... tỉnh lại nào...

-Tụi bây còn đứng đó nhìn hả?

Cả nhóm hốt hoảng vây quanh nhóc bạn đang nằm bất tỉnh mà lo sốt vó

—0o0—

Hoàng Thái Tử Lee Jun Ki thường được gọi một cách kính cẩn là Lee Jun, là ứng viên cao nhất cho ngôi vị Quốc Vương trong tương lai. Ngoài ngài còn một người nữa, đó chính là em trai cùng cha khác mẹ: Hoàng Tử Lee Tuek

Thái cung Ga In - mẹ Hoàng Tử luôn tìm mọi cách hắt cẳng Lee Jun ra khỏi ngôi vị Thái Tử nhưng tất cả đều thất bại khi chính cung Hoàng Hậu Hae Na và cung nữ Park luôn kịp thời ngăn chặn.

Những tưởng sau những thất bại đó, Thứ Phi sẽ yên phận mình hơn nhưng mọi việc không như mong muốn khi bà tình cờ biết được một sự thật - sự thật về di chiếu của Tiên Hoàng..

Một kế hoạch nhằm soán ngôi Thái Tử của Lee Jun được vạch ra. Thứ phi và những tay chân thân cận của bà ta đã vô cùng hài lòng trước kế hoạch hoàn hảo này..

Nhưng...

Thành công của nó phụ thuộc vào một người...

.. Người được nhắc đến trong di chiếu như một người “nắm giữ chìa khóa vận mệnh”...

Và đó là lí do vì sao Hoàng Tử Lee Tuek có mặt ở đây.. ngay tại WANGUI này..

—0o0—

”Những kí tự đó có thể giết chết bất kì ai đã nhìn thấy.. bằng cách thôi miên giác quan, ám lấy những suy nghĩ của họ.. mình từng nghe omma nói.

Mong rằng vừa nãy không ai nhìn thấy nó, nếu không thì đó sẽ là bất hạnh cho kẻ đó..

Omma.. đến khi nào con mới được giải thoát khỏi lời nguyền ấy.. con phải làm gì đây? ”Con gái, lời nguyền về cái chết đã ban cho con, không bao giờ thoát khỏi được..

Trừ khi, có một người giúp con phá vỡ nó..

Chỉ duy nhất một người trên Thế giới này có thể nhìn thấy dấu hiệu trên tay con đổi màu..

Nghĩa là .. xuất hiện rồi biến mất..

Cũng sẽ có một số người nhìn thấy hình xăm này.. và họ là những người sẽ vì con lãnh nhận lời nguyền ..

Hãy thật tỉnh táo tìm ra người giúp con giải được lời nguyền đó trước khi những người vô tội bỏ mạng vì con..

Cố lên, ta sẽ luôn bên cạnh và giúp con, con gái yêu của ta..”

-Omma.. Nhưng con phải làm sao để tìm được người đó?

” Đến một lúc nào đó..

Vào thời điểm thích hợp nhất, người đó sẽ xuất hiện..”

-Nhưng làm sao để nhận ra?

” Trái tim con sẽ mách bảo, người đó là ai..”

-Vậy khi đã tìm ra con phải làm gì để xóa bỏ lời nguyền?

” Ta không thể nói được..

Con phải tự tìm cách để giải thoát cho bản thân..”

-Omma.. con xin người, làm ơn nói cho con biết đi.. OMMA~

-Yuri noona... noona ah~ ... Tỉnh lại đi..

Mỉn Ho lo sợ lay lay vai cô gái đang nói mớ, Miss Kwon mở choàng mắt bật dậy thật nhanh quay nhìn xung quanh, cô nhận ra mình đang trong phòng y tế

-Chuyện gì đã xảy ra?

-Noona ngất vì bị say nắng, nhưng từ nãy đến giờ chị cứ mê man rồi lảo nhảm gì đó về lời nguyện..

-Thật sao?

Miss Kwon lo lắng, đôi mày thanh tao tụ lại một điểm, Min dùng khăn lau nhẹ mồ hôi vươn trên trán cô nhẹ nhàng hỏi

-những kí tự ấy là gì ?

Từng lời nói như sét đánh ngang tai, cô bàng hoàng đánh rơi ly nước trên tay

-Cậu... cậu nói gì?

-Kí tự trên tay noona -Min nói với vẻ không quan tâm nhưng đôi mắt cứ liếc nhìn cô

” Chỉ duy nhất một người trên thế giới nhìn thấy dấu hiệu đổi màu..” -Cậu thấy nó à? -cô lo lắng cúi cầu nhìn thẳng vào mắt cậu

-Lúc em choàng khăn cho noona thì nhìn thấy, nhưng em nghĩ không ai nhìn thấy nó nữa đâu, noona an tâm.. Mà nói cho cùng thì thời buổi này có vài hình xăm trên người cũng đâu có gì ghê gớm, nhất là noona đã ở Anh một khoảng thời gian dài..

Cậu mỉm cười, ấn nhẹ vào tay cô viên thuốc rồi cúi thu dọn mảnh vỡ dưới sàn không biết đến vẻ mặt bất ngờ, kinh ngạc, miêng lẩm nhâm như đang học bài của người còn lại..

-Là.. là Min Ho sao?.. Thật là cậu ấy... ???

—o0o—

”Truyền thuyết có kể lại rằng, vào năm đó, trên bầu trời xuất hiện những dấu hiệu lạ

Bốn ngôi sao băng cùng xuất hiện từ bốn hướng rồi đâm thẳng vào nhau vỡ tan..

Từng mảnh thiên thạch rơi xuống biển chiếu sáng cả một vùng..

Dấu hiệu báo trước cho sự xuất hiện của những điều khác thường..

Nền trời đông, khi Song tinh tách đôi cũng là lúc hai sinh linh mới bắt đầu sự sống..

Hai đứa bé đó sẽ có chung số mạng.. vì chúng được dẫn dắt dưới một ngôi sao đã tách rời..

Nhưng sẽ không ở cạnh nhau..một xuất hiện ở hướng đông và một ở hướng tây..

Định mệnh chúng sẽ gắn kết với nhau...

Nếu có thể liên kết... hai con người đó sẽ làm nên những điều phi thường..

Ngược lại.. chỉ một được phép tồn tại.. chỉ một trong hai được sống..

Chỉ một.. số một là độc tôn ... là duy nhất..

Và chỉ có một người có thể cứu họ..

Người đó phải chọn lựa nếu như cả hai mảnh của Song tinh đó đối địch nhau..

Bởi vì người đó chính là mảnh vỡ duy nhất mang bốn dấu tích của sự va chạm giữa các Băng tinh..

Chọn một trong hai.. một sẽ được sống và một phải chết..

Vận mệnh cả ba đều tùy thuộc vào sự lựa chọn đó.. nếu chọn sai.. cả ba đều không thể tồn tại.. ”

—o0o—

***** Cung Cheongdok..

... Rằm..

Tiếng đập bàn làm cho tất cả những ai trong phòng sợ hãi, ngồi phía sau chiếc bàn chạm trổ tinh xảo, người phụ nữ đứng tuổi hằm hằm gất lên

-Thứ Phi giải thích cho Ai da chuyện này? Tại sao Hoàng Tử trở về lại không vào cung yết kiến Hoàng Gia? Trong mắt các người không xem Ai da ra gì sao?

Ngồi phục trên chiếc gối dưới sàn là một phụ nữ xinh đẹp trong bộ Hanbok truyền thống, kiểu tóc cầu kì cung đình và gương mặt lạnh lẽo - bà ta chính là cung phi duy nhất của Quốc Vương : Thứ Cung Ga In - một con người kiêu kì nhưng vô cùng thâm hiểm.

-Xin Thái Hậu thứ lỗi, Hoàng Tử còn trẻ người non dạ lại sống từ nhỏ ở nước ngoài vì thế chưa thấu hiểu nghi lễ trong Hoàng cung nên có phần thất lễ..

-Hoàng Tử năm nay đã 22 tuổi, không lẽ nào vẫn còn nhỏ đến mức không biết đến phép tắc thường tình, phải chăng Thứ Phi đã dung túng cho Hoàng Tử làm điều trái nghi lễ ?

Bên trái Thái Hậu là người thống lĩnh hậu cung của Vua, Chính cung Hoàng Hậu Hae Na mẹ Hoàng Thái Tử Lee Jun

Lời Hoàng Hậu nói tuy nhẹ nhàng nhưng không khác gì đang châm chích Thứ Phi càng làm cho cơn giận của Thái Hậu tăng lên

-Xin thứ lỗi, thay mặt Hoàng Tử, thần xin tạ lỗi với Hoàng Thái Hậu và Chính Cung đây..

Thái Phi vừa nói vừa cúi lạy, đầu đập mạnh vào sàn nhà, Quốc Vương trông thấy có chút thương xót

-Thái Hậu xin người tha thứ cho Hoàng Tử, thật ra Lee Luek hiện đang học tại WANGUI, nơi do Hoàng thân Hyori quản lí..

-WANGUI? Sao nó lại đến WANGUI ?

-Thưa vì Hoàng Tử gần đây hơi khó dạy bảo nên con đã ra lệnh triệu hồi Lee Tuek về và gửi vào WANGUI mong sẽ thay đổi được con trẻ.. -Quốc Vương Lee cúi đầu

....

...

..

Cuộc nói chuyện dần tàn, Thái Hậu đã bỏ qua sai sót đó mà hỏi han nhiều hơn về đứa cháu thứ hai của bà, chỉ có Chính Cung Hae Na từng phút trôi qua lại càng lo lắng

(Note: Chỉ trong đối thoại Hoàng Gia, Shake mới dùng danh hiệu còn bình thường thì gọi tên cho đỡ rắc rối.. ^^)

...Cung Yeowang..

-Nương Nương, hình như Thứ Phi đang chuẩn bị một âm mưu..

Cung nữ Park - người thân tín của Hae Na vừa dâng tách trà vừa thì thầm nho nhỏ

-Đúng thế, không tự nhiên mà Lee Tuek về nước, cũng không tự nhiên mà nó lại vào WANGUI học. Chắc chắn có lí do, nhưng giờ ta chưa hiểu được mục đích của những việc làm đó là gì..

Hae Na nhấp tách trà

-Chẳng phải WANGUI là nơi Man Hae Go công chúa đang ở sao? -cung nữ Park chột nhó

...Xoảng... chiếc tách ngã sang một bên, nước tràn lênh láng khắp chiếc bàn

-Phải.. là Hae Go.. không lẽ.. cô ta muốn làm hại Hae Go sao? Chuyện này phải giữ kín, không được cho Thái tử biết, truyền lệnh của ta cho tất cả Hoàng Cung không ai được hé môi nửa lời

-Hạ thần làm ngay.

...Cốc ...cốc..cốc....

-Ai?

-Thưa Nương Nương có Thái Tử xin gặp!!!

-Làm sao đây Nương nương? Không lẽ Thái Tử đã biết sao?

Cung nữ Park sợ xanh mặt nhìn chủ nhân vẫn giữ được nét bình tĩnh

-Cho vào!

....Xoạch... cánh cửa kéo ra... Seja bước vào, cúi đầu chào rồi ngồi lên ghế gần

-Hoàng hậu, con có việc muốn hỏi.

-Cung nữ Park ra ngoài. Thái tử có gì muốn nói? -giọng nói , nét mặt đầy căng thẳng

-Chờng nào Hae Go mới về?

Nén tiếng thở phào, Hoàng Hậu cười nhẹ

-Con bé chưa muốn về thì không ai ép được, con hiểu nó hơn ta mà.

-Vâng con hiểu.. Con còn việc bận, xin cáo từ

Nói xong Lee Jun đi thẳng ra ngoài, theo sau là quan Nội Cung và nhóm cận vệ

-Lee Jun.. ta xin lỗi ..

Hai tuần sau..

Sự xuất hiện của Hoàng Tử Lee Tuek tại WANGUI làm đảo lộn tất cả mọi thứ trong trường, những tên thuộc hạ của Lee Tuek luôn lấy oai của chủ mà kiêu chuyên khắp nơi

Ngay cả PVG cũng không thể làm gì, đành đứng yên nhìn thuộc hạ bị bắt nạt, địa bàn của nhóm bị xâm chiếm trắng trợn, biết làm sao đây, người ta đường đường là Hoàng Tử của một nước kia mà..

Nói chung, ngoài băng nhóm theo sau Lee Tuek, phe đối nghịch đang ngấm ngầm một mối hận thù cháy râm rang... một làn sóng ngầm sắp xuất hiện... ngọn lửa chỉ còn chờ cơn gió thổi nhẹ là có thể bùng cháy bất cứ lúc nào... Đêm. Lạnh. Quẩn.

Jessica nhẹ nhàng kéo chiếc áo khoác quanh người dạo bước vòng vòng sân sau..

" Gần đây sao cô ta lại thân thiện với thằng nhóc đó vậy ta? Lạ thật..

Còn Nấm ú đó nữa, trước mặt đông người mà vô tư nhìn nhìn liếc liếc Taengoo..

Trời hỡi trời, con gái mà cũng yêu nhau được sao?

Miss Kwon là ai? Cô ta là ai mà luôn khiến mình phải nhớ đến như thế? "

-Cứu... cứu..u...tôi...

" Đó, mới nhắc mà đã bị giọng nói cô ta ám ảnh rồi.. Aishh.. hết thuốc chữa rồi Sica àh~ "

-Cứu... có..a..i...không....

" Ék.. sao cái ám ảnh này giống thật quá vậy? Hình như là thật.. Yuri.. là tiếng cô ấy.. Cô ta bị sao thế? Miss kwon, chờ tôi, tôi đến ngay..."

Lần mò theo âm thanh ngắt quãng vì sợ hãi, Sica đến được khu rừng phía sau, càng đi sâu vào, cô còn nghe được tiếng cười đùa của con trai

Vạch chiếc lá trước mặt, Jessica bàng hoàng với cảnh tượng trước mắt..

Miss Kwon đang bị Lee Tuek ép chặt vào tường, chiếc áo sơ mi bị bung vài chiếc cúc, một bên vai áo bị xé rách lộ ra phần vai trắng mịn và cả dây bra.. còn về mặt thì sợ hãi tột độ...

-Cứu... Buông tôi ra... buông ra...

Miss Kwon tuyệt vọng vùng vẫy, khóc lóc kêu gào nhưng càng làm tăng thêm phần thú tính của tên Hoàng Tử khốn kiếp kia.

Nắm chặt bàn tay, Sica đâm mạnh vào thân cây bên cạnh, máu nóng sôi bùng bùng, mắt hằn lên những mạch máu đỏ, cô vô cùng tức giận nhìn cô gái đang khóc kia mà tim quặng thắt

Lao nhanh ra khỏi chỗ nấp, Jessica xộc thẳng đến đám cầm thú đứng trơ trơ đó, tức tối quát lên

-MAU BUÔNG CÔ ẤY RA!!!

Tức thì cô nhận ra hành động dại dột của mình, vì quá nóng giận mà cô đã quên rằng, mình đang đơn thân độc mã tiến vào hang cọp với một bầy cọp khát máu nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng, dã thú..

-Bắt lấy cô ta , hôm nay chúng ta hời rồi, từ một thành hai.. hahaha... Cứ tận hưởng đi nhé tội bấy..

Ba tên tiến lại từ đằng sau chộp lấy tay chân Sica..

Cô chỉ kịp thét lên một tiếng vang động khu rừng..

” Aahhhhhhhhhh”

24. Chương 23 Teaser

Gã nhào đến ôm chặt thân thể cô, ngấu nghiến hôn lên từng centimet cơ thể rồi áp sát vào người, ấn mạnh khiến cô quăng quại đau đớn..

Bên kia, ngực nàng quặng thắt, nhắm chặt mắt không dám nhìn cảnh tượng ấy..

Nắm chặt tay, hàm răng cắn chặt, nàng muốn bóp chết hắn ngay lúc này nếu không bị hai gọng kìm kiểm soát..

“... Không... Yuri ah~ ...Không....”

“.. Đi.. Chạy mau.. Cứu lấy bản thân trước khi quá trễ...”

Gò má ửng đỏ, cắn chặt môi đến tươm máu, từng tiếng rên đau đớn của cô như ngàn mũi dao đâm vào tim nàng..

Cậu cúi xuống ôm chặt thân xác mềm oặt trên tay, nước mắt chảy dài hai má...

Ánh mắt căm phẫn., đỏ ngầu hận thù...

“.. Tên khốn kiếp... mày phải chết...”

Với con dao trên tay, cậu lao vào màn đêm trong cơn mưa u ám... Lưỡi dao lóe sáng.. những mạch máu hằn trong đôi mắt đỏ ngầu in lên vũng nước đang dần đỏ ngầu màu máu..

Mùi tanh xộc lên, cậu bật cười ha hả giữa cơn mưa đêm buốt giá..

“..Cô là ai? ..”

“tôi là Kwon Yuri..”

“VẬY CÒN...”

” Người chị gái xấu số.. mảnh song tinh còn lại...”

Nàng quay lưng bước đi với từng bước chân trống trải vô hồn..

Đằng sau.. Kwon Yuri mỉm cười nhìn gương mặt trên bia mộ..

“... Xin lỗi...chị.. nhưng em phải sống... Man Hae Go là em.. không phải chị...”

25. Chương 23

... Ba tên tiến lại từ đằng sau chộp lấy tay chân Sica..

Nàng chỉ kịp thét lên một tiếng vang động khu rừng..

” Aahhhhhhhhh” ...

Tên Lee Tuek vẫn áp sát người Miss Kwon, nhả nhỏ nhìn cô gái tóc vàng vùng vẫy trong tay thuộc hạ

-Mặt đẹp, dáng cũng chuẩn, nhưng ồm quá, vòng 1-3 không đủ tiêu chuẩn, nhìn như con khô mực.. Không thích, cho người đó YeSung..

Sau cái phẩy tay, tên thuộc hạ lao đến như hổ đói, vật Sica ngã xuống, vung tay xé toạc chiếc áo làm hàng cúc rơi vương vãi khắp mặt đất

-Cứ..u...

Tiếng kêu cứu vừa thốt đã bị bịt chặt bằng đôi môi khô dày của tên khốn kia, nàng công chúa quẫy đạp cố đẩy hẳn ra khỏi người, đôi mắt nâu bắt đầu ướt nhoe lia sang bên góc kia

Miss Kwon đang bị tên hoàng tử chết tiệt dùng bàn tay thô ráp sờ soạn khắp người, trong khi tay kia đang tiến dần xuống cúc quần..

-Tên khốn, dừng lại, không được làm gì cô ấy.. áhh....

YeSung cắn mạnh vào cổ Jessica in hằn vết răng làm nàng công chúa phải thét lên đau đớn, nước mắt lưng tròng, lem nhem thấm ướt cả khuôn mặt xinh đẹp như một bức tượng

Hắn lại tiếp tục trải dài những cái hôn ướt át xuống bên dưới, dừng lại tại vòng 2 quấy rầy, cắn mạnh vào đó khiến Jessica lại thét lên

-Shh.. Im lặng nào~

Jessica rung mình vì lời thì thầm của tên khốn kia, trong khi tay cố đánh mạnh vào người hắn ta, mắt không ngừng nhìn về cô gái đang sợ hãi không thốt lên lời nào..

-Aahhhhhh~

Hắn áp sát vào người cô, ấn mạnh khiến cô quàng quại đau đớn bật ra tiếng rên.

Nàng nhắm chặt mắt không dám nhìn cảnh đó, tay nắm chặt, lòng thù hận sôi sục, nàng phải giết tên khốn nạn đó... nhất định phải giết hắn..

YeSung cũng đang lần mò xuống váy nàng, một cái đau nhói, cơn giận giữ đã lấp đầy cái đau đớn vừa đến.. nàng hoàn toàn không còn cảm giác gì ngoài lồng ngực quặng thắt, chực chờ nổ tung..

-ư..ư....

Xong việc, tên khốn kiếp tách khỏi người nàng, cái đầu ê ẩm bên dưới đưa nàng vào cơn mộng mị, trong cơn mơ nàng còn kịp thấy bóng dáng một tên khác chấp chớn tiến lại phía mình với giọng cười man rợ..

-/-

Mới tưởng tượng đến đây, mồ hôi đã vã như tắm, Sica đưa tay lau trán trong khi tiếng kêu cứu ngắt quãng ngày một vang lên

” Suy nghĩ, Jessica- mày phải suy nghĩ..

Trời ơi, trong hoàn cảnh này phải làm thế nào bây giờ???

Nếu chạy về gọi tiếp ứng thì Yuri sẽ bị...

Còn một mình đi đến thì còn tệ hơn nữa.. mình làm sao chống chọi lại đám con trai..

Không khéo đi bắt cướp lại bị cướp bắt.

Làm thế nào nhỉ?Aishhh~ Jessica động não coi nào!! Àh có rồi .. ” Liếc xuống chân, bạn đầu vàng nhanh chóng nhặt khúc cây khá to làm vũ khí chống đỡ rồi vạch lá tiến sâu vào

Cành lá cuối cùng mở ra , bạn đầu vàng như ngừng thở, tim đập thành thịch trong lồng ngực, sự tức giận xâm chiếm khắp các tế bào cơ thể.

Quả nhiên như những gì bạn tưởng tượng, Miss Kwon bị áp chặt vào thân cây,vai áo bị kéo lệch sang bên show ra bờ vai trắng nõn và..

Bàn tay của tên xấu xa, bĩ ối đang thô bạo sờ khắp người cô, trong khi Miss Kwon vùng vẫy, cố thoát ra khỏi đay với vẻ sợ hãi đơng đầy đầy mắt

Sica nắm chặt khúc cây, hít sâu, xộc thẳng ra ngoài.

Đám thuộc hạ Lee Tuek thoáng giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của một người lạ mặt

-DỪNG NGAY CÁI HÀNH ĐỘNG HÈN HẠ ĐÓ LẠI!

Lee Tuek giật bắn quay đầu nhìn Jessica rồi nhìn sang YeSung như muốn biết câu trả lời cho câu hỏi ” con nhỏ này ở đâu chui ra vậy?”

Lập tức hiểu ý chỉ, YeSung bước ra chặn trước mặt bạn công chúa

- Con nhóc kia, cô nghĩ mình là ai mà dám đứng nói chuyện với Thiếu gia nhà tôi hả? Có biết đây là Hoàng Tử Điện hạ không? Mau quỳ xuống!!

-Không quỳ -Sica bướng bỉnh đáp lời

-Tôi bảo QUỲ XUỐNG -YeSung trợn mắt

-KHÔNG -Cúi gầm đầu, gầm giọng

-TÔI BẢO QUỲ XUỐNG!!! -Hết chịu nổi với cô nhóc cứng đầu trước mặt, YeSung tức tối quát to

-KHÔNG QUỲ LÀM GÌ NHAU?

Jessica ngẩn mặt, trừng mắt nhìn YeSung thách thức làm tên cận vệ thoáng bối rối

-Cô thực sự Không quỳ sao? -rít qua kẽ răng

-Không đấy. Làm gì tôi? -hất mặt

-Không quỳ... thì đứng đó... -cậu chàng cận vệ hạ giọng ỉu xìu.

Jessica tức giận chìa khúc cây đang cầm trên tay về hướng Lee Tuek, mặt nóng bừng, mắt trợn trừng

-Còn không mau buông cô ấy ra..

-Tiểu thư à, cô nghĩ cô là ai mà ra lệnh cho tôi vậy? -tên hoàng tử nhếch mép

-Tôi... tôi....

-Cô nghĩ cô có thể sống sót ra khỏi khu rừng này với chừng ấy thuộc hạ của tôi không? -Lee Tuek cười khẩy

Sica run run nhận ra đám cận vệ áo đen đã bao vây một vòng quanh mình, cô nàng giờ đang đứng giữa một vòng tròn toàn những tên vệ sĩ cao to như hộ pháp trấn đền.

Bên kia vị quân sinh ngơ ngác nhìn chăm chăm cô học trò nhỏ

-Sao? Nhắm thoát khỏi được không? -Lee Tuek nheo mắt, bàn tay vẫn không rời khỏi người Miss Kwon

...Phịch... thanh gươm chạm vào mặt đất

-Tôi thua, muốn làm gì tôi cũng được, làm ơn tha cho cô ấy..

Sica tuyệt vọng cúi gằm mặt, cố nén giọt nước mắt không rơi, không thể để cho đám người này thấy được sự yếu đuối của mình..

Quay sang nhìn sâu vào mắt cô gái tóc đen, Jess bất chợt vừa nhìn thấy ẩn bên trong đáy mắt vô cảm hình như có một thứ gì đó vừa lướt qua, nó là sự cảm kích? lòng biết ơn? ngạc nhiên tốt độ? Hay còn có thứ gì khác âm áp ,yêu thương mà cô cảm nhận được từ con người lạnh lùng nhưng yếu đuối đó? Thành linh...

-TRÁNH RA~

Một dáng người xẹt ngang ôm lấy cả thân người nàng công chúa khiến cả hai ngã ra sau vừa lúc cành cây to rơi xuống ngay chỗ cô vừa đứng, Jessica bàng hoàng nhận ra người nằm bất tỉnh phía trên mình là ai..

-Hae Go! Hae Go! cô có sao không?

Trước khi kịp thốt ra lời nào, Lee Tuek đã vọt lao đến đỡ lấy Miss Kwon, miệng không ngừng gọi tên cô gái đang nằm trên tay..

Sica vẫn còn thẫn thờ nhìn người vừa cứu mạng mình..

“..cô ấy .. vừa cứu mình sao?... cảm giác đó.. sao lại dễ chịu và âm áp như vậy, mình sao thế này?”

...Bốp...

Lee Tuek bật ngã ra sau vì cú đấm của ai đó, Sica giật mình quay phắc lại và nhận ra là Min Ho, Hong Ki, HuynAh và nhóm thuộc hạ đang tiến lại gần với vẻ mặt lo lắng

-Cậu không sao chứ? -Hong Ki đỡ Sica dậy, lo lắng hỏi

-Không... không sao...

HuynAh lấy áo khoác của Min Ho khoác cho Miss Kwon rồi nâng cô tựa vào người mình, nhìn Sica với ánh mắt dò hỏi

-Chuyện này là như thế nào? Anh có còn là con người nữa không hả? Anh biết anh và noona là gì với nhau mà đúng không? Đồ thú vật ~

Lee Tuek vừa lồm cồm bò dậy đã phải nằm bẹp xuống vì một cú đấm khác làm một vết máu chảy ra từ khóe miệng, YeSung hoảng hốt đỡ hấn dậy trong khi đám cận vệ cố gắng ngăn chặn nhóm người Hong Ki tiến đến.

Bạn đầu vàng nhà ta lúc này mới kịp hiểu mọi chuyện, sự sợ hãi biến mất thay vào đó là cảm giác bức tức ” Cái thằng nhóc này sao lại chuyện môn hốt tay trên của mình thế hả? Nè, Jessica đây mới là người đến trước nhá !! ”

Thấy Min ra tay trả thù cho Miss Kwon, bạn cũng hùng hổ nhào vào “ăn ké”. Tất nhiên với sức lực của một cô gái thì bạn chỉ đủ làm cho vị hoàng tử ề ảm đôi chút.

-Dừng lại, nãy giờ những gì mà các người làm với hoàng tử đây, ta đã chụp lại tất cả. Nếu muốn gia đình các người phá sản thì cứ tiếp tục đi..

YeSung đánh mặt gơ chiếc máy chụp ảnh ngang tầm mắt

Min miễn cưỡng buông bàn tay đang nắm cổ áo Lee Tuek ra, ánh mắt sắc nhọn vẫn trừng trừng nhìn hấn

-Tên khốn này, nếu anh không là hoàng tử thì tôi thề sẽ đấm vỡ mặt anh ra..

-Ăn nói cẩn thận chút đi thằng nhóc, cậu biết vừa làm gì với hoàng tử không? -YeSung nghiêng răng

-So với những gì anh ta làm với noona thì đó vẫn còn rất nhẹ.. Chẳng phải tôi đã cảnh cáo các người trước đây rồi sao? Không thể tin được.. Lee Tuek huying điên rồi sao hả? -Hong Ki bất mãn

-Đúng là háo thắng ngu xuẩn, các người không biết thiếu gia chỉ đang giúp tiểu thư thôi hả?

-Giúp? bằng cách xé quần áo sao? -Sica cười khẩy

-Nếu không xé để kiểm con vật ghê tởm đó ra khỏi người tiểu thư vậy phải để cho nó cắn cô ấy à? -YeSung vẫn bực tức

-CON VẬT? -Cả đám đồng thanh trợn mắt hỏi

-Là con nhện độc này, nó chui vào người tiểu thư, mà cô ấy lại rất sợ nhện nữa nên thiếu gia mới giúp thôi, cuối cùng thì các người trả ơn như thế sao? -YeSung chán nản quay sang đỡ Lee Tuek -Nhện? Là sao? - cả đám lại tiếp tục hỏi

HuynAh này giờ im lặng chợt lên tiếng giải thích

-Tôi hiểu rồi, Tiểu thư từ bé đã rất sợ nhện, có lẽ tiểu thư bị nhện chui vào người nên hết hoảng, lo sợ như thế. Và Hoàng tử chỉ có ý giúp thôi, mọi người đang hiểu lầm ngài rồi đây ..

Min Ho chết sững với những gì đã nghe, còn bạn đầu vàng thì cúi gầm mặt, len lén tìm đường “chuồn” vì cái tội hồ hàng chưa hiểu rõ chuyện đã la toáng lên rồi còn đánh một thành viên hoàng tộc thành thân tàn ma dại như thế.. Kì này chết chắc..

Thế nhưng, khi vừa nhích một bước thì một bàn tay đã níu bạn lại, một giọng trầm trầm thì ào vang lên

-Này, định bỏ tôi một mình gánh hết đồng tội này hả?

Tiếng Min Ho làm Sica giật thót, mặt xanh lè, chân run run không đứng vững...

-Chứ ngu gì ở lại.. mạnh ai nấy tự cứu mình đi.. tôi là con gái, còn cậu là con trai, nai lưng ra gánh chút việc nhỏ như thế mà cũng kể công nữa hả?

Bạn thử dài, cổ thuyết phục cậu nhóc kia bỏ tay mình ra bằng cái lý luận hết sức “trời ơi đất hời”

-Giờ còn không biết đến chịu tội đi, đứng đó làm gì? -YeSung lạnh lùng ra lệnh

Hai con người một cao một lùn, một trắng một ngăm, một trai một gái từ từ tiến lại..

-Cậu xin lỗi trước đi ~ -Sica hást mặt

-Cậu làm trước đi tôi làm theo -Min Ho đá mắt

-Cậu trước...

-Cậu thì có...

...

YeSung đứng đó khoanh tay, thử dài nhìn hai con người lúc này hùng hổ bao nhiêu thì bây giờ nhát gan bấy nhiêu đang đùn đẩy qua lại mà phát chán

-Mệt quá! Hai người cùng xin lỗi một lượt đi! -tiếng HuynAh vang vang

-Ừh.. vậy đi.. -Sica gật đầu

-Đếm đến 3 nha.. 1... 2...

-Khoan đã, đếm đến 3 hay là hết số 3? -bạn đầu vàng trì kéo thời gian bằng câu hỏi ngớ ngẩn y như con người ngơ ngơ bầm sinh của bạn vậy

-Aish~ Giờ có muốn xin lỗi hay không? -YeSung vò đầu, muốn phát điên lên vì hai cái đứa lơ ngơ này

-Thôi không cần.

Giọng hoàng tử Lee Tuek vang lên làm tất cả quay lại chú ý

-Ồ nhưng mà... Thiếu gia..

Lee Tuek phất tay ra hiệu im lặng

-Ta không cần các người xin lỗi, nhưng sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Cứ chờ đây, mọi thứ chỉ mới bắt đầu!

Nói xong bỏ đi một mạch ra khỏi khu rừng, trong khi cả đám lục tục theo sau

Trong này, bốn người lớ mắt nhìn nhau đầy lo lắng

-Huyng ấy sẽ làm gì chứ? -Hong Ki cắn móng tay

-Hoàng Tử không phải là người dễ dàng bỏ cuộc đâu, chắc sẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra ở WANGUI rồi

-HuynAh chép miệng

-Làm sao cậu biết? -Min Ho ngạc nhiên hỏi, trong khi đang giữ cả người Miss Kwon đứng vững

-Thì mọi người nghe nói đó, tất cả chỉ mới bắt đầu..

-SICA~

-JESSI cậu không sao chứ?

Jessica giật mình quay lại, PVG và vài đàn em chạy xộc đến lo lắng xoay xoay người nhóc bạn cố tìm xem có thương tích gì không..

-Unnie không sao chứ ạ? -Seo áp tay lên trán Sica quan tâm

-Chị không sao, các cậu làm gì giờ mới tới hả? -công chúa nghiêm mặt, giọng đánh lại

-Này con nhóc kia, cậu bỏ đi ra ngoài có thông báo cho bọn tớ biết đâu, cho tới khi này Dong Joon nó báo là nghe tiếng hét của cậu trong rừng thì bọn tớ mới tức tốc chạy đến đây.. -Sunny giải thích

-Bọn tớ đã bỏ cả giấc ngủ mà chạy đến đây, thân gái liễu yếu đào tơ mà phải đưa cái bo đỳ này ra phơi sương trong khi bốn bề giá rét, gió phương Bắc lồng lộng thổi tứ bề.. -Soo say sưa mần thơ

.. Đã thế không biết ơn mà con quay lại trách.Có biết như thế là vô tình làm tổn thương trái tim yếu đuối, mang đậm vết thương ngàn năm không lành của những cô gái ngây thơ, “chong xáng” tội tớ không hả? .

-Hyo vờ trợn mắt giận dữ

-Thôi thôi!!!! Cho tớ xin lỗi, cảm ơn là được chứ gì.. Cho tớ cảm ơn nha những cô gái xinh đẹp~~

Nhằm tránh cho tình trạng “ngộ độc văn chương” ngày càng nặng, bạn Sica nhanh miệng lèo lái câu chuyện sang hướng khác

-Thôi chúng ta mau về đi, trời tối lắm rồi đây! -Fany thúc giục cả đám trở về Kí túc xá

-Trời tối hay là có “ai đó” nhớ “ai kia” rồi ? -Soo lém lỉnh trên nàng Năm

-Nhiều chuyện.

Năm đỏ mặt phát mạnh vào vai trưởng nhóm, cả đám nhìn cái mặt ửng đỏ kia cười vang vì nhiều đó đã đủ hiểu

-Ồ còn... Công chúa này giờ trò chuyện mà mắt cứ dán vào con người đang nằm gọn trên tay của Min Ho với vẻ hết sức lo lắng

HuynAh chợt nhận ra ánh nhìn của nàng công chúa, mỉm cười ra hiệu Miss Kwon không sao cho cô gái kia an tâm rồi quay lại cuộc nói chuyện.

Trước khi kịp nói cảm ơn tới nhóm Hong Ki, Sica đã bị SeoHuyn nắm tay kéo đi theo cả nhóm.

Mặc cho đám nhóc bàn tán rôm rả, bạn công chúa vẫn im lặng với những suy nghĩ của riêng mình lâu lâu lại cười gượng vì câu pha trò nào đó mà bạn cũng không cần biết

Mùi hương thoang thoang trên người Miss Kwon lúc đấy cô tránh khỏi cảnh cây to vẫn còn thoang thoang trên áo, nhớ đến ánh mắt lo lắng khi lao đến cứu cô, ánh mắt ngạc nhiên khi Sica đột ngột xuất hiện, hơi ấm khi hai cơ thể chạm vào nhau dù qua lớp vải .. vẫn khiến Sica ngây ngất và hạnh phúc với những gì đã có.

Bất giác, Jessica mỉm cười, cô chợt cảm thấy Miss Kwon không hề lạnh lùng như bề ngoài vẫn thấy, cô ấy hình như dịu dàng với cô hơn từ cái đêm ngủ nhờ phòng và được cô “hành hạ” . Cô biết cái cảm giác đang

dâng trào trong cơ thể mình là gì và cũng biết Miss Kwon đang quan tâm đến cô.. nếu không thì đã không lao vào lấy thân che chắn cho cô trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc đó..

Lại mỉm cười thêm lần nữa, niềm vui pha lẫn chút ngọt ngào bùng nổ khiến công chúa chợt thấy lâng lâng, yêu cuộc đời hơn, yêu cảnh cây, ngọn cỏ, và cô nhóc nhận ra một điều mà trước giờ cô không để ý Huynh Ah rất dễ thương, Hong Ki tốt bụng và cả Min Ho đều rất đáng yêu..

Sunny đi cạnh chốc chốc lại thấy nhóc bạn mình cứ cười một mình nhưng đang đi giữa nhiều người không tiện hỏi, đành len lén thở hắt..

“Con nhóc này sợ quá thần kinh trục trặc rồi sao hả trời? ”

—To bE cOntiNue —

26. Chương 24 Teaser

-Fany! Cậu là người đã giết Miss Kwon đúng không?

-Không phải tớ ...

-Vậy lúc đó cậu đang ở đâu?

-Tớ ở phòng Hiệu Trưởng Lee..

-Cậu nói dối, Hyori unnie đã về Seoul vào ngày hôm qua~

Dưới ánh trăng sáng loáng, một cô gái cao cao cúi xuống rút con dao ra khỏi thân xác người nằm đó

Cô hoảng hốt nhận ra gương mặt người đó..

”Sai.. sai rồi sao? Không phải Fany... Mà là Seohu.....

...Cộp....

Một hòn đá đập thẳng vào gáy khiến cô bất tỉnh ngã ra sau...

Trong bóng tối, nụ cười lóe sáng...

27. Chương 24a

Sau khi về đến kí túc xá, PVG tập trung tại phòng 2122 của bạn đầu vàng, tại phòng bạn mình, cả nhóm lại được dịp ôm bụng cười bò vì cái tính đĩnh đoan, chưa nhìn trước ngó sau gì đã vội kết luận sự việc.

Tất nhiên, nàng công chúa nhà ta xấu hổ đến cỡ nào khi nghe những lời trêu chọc đó, và nàng tự hứa kể từ nay về sau sẽ không nhanh nhẩu đoan mà phán quyết một chuyện gì đó nữa.

Nếu như ai là fans cuồng của nàng Đại tiểu thư Jung gia cũng như nàng Thủ lĩnh Tam công chúa với hình tượng xinh đẹp hoàn hảo, quyến rũ đến nao lòng, giỏi giang, thông minh không ai sánh bằng thì tốt nhất đừng nên đọc tiếp.

Vì những hình ảnh dưới đây có thể sẽ làm bạn sụp đổ hình tượng hoàn hảo, trong sáng, thuần khiết của nàng Đại công chúa lừng lẫy trong mắt bạn

Ngay từ tờ mờ sáng, Jessica đã lò dò đến lớp sớm hơn thường lệ

Cái mặt ngơ ngơ ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở tiến lại chỗ ngồi. Đầu tóc bù xù vì quên chưa chải hay có chải mà vẫn không mấy khả quan.

Oáp... nàng bơ phờ há miệng ngáp lấy ngáp để, nước mắt chảy dài, một con muỗi bay ngang cũng giật mình khiếp đảm mà bay thiết lệ ra xa vì hình tượng kì dị của nàng công chúa kiều sa nằm nào giờ đã rơi vào dĩ vãng. Để lại nỗi hối tiếc khôn nguôi với một con người “lộng lẫy” trong bộ dạng bơ phờ, xác xơ mà nói thẳng nói thật là thiếu sức sống

Nếu có ai thắc mắc vì sao nàng công chúa lừng danh lại xuất hiện cái ” xì tai” vừa độc đáo, vừa hoang dại - vâng là hoang dã và man dại này thì xin thưa là vì tối qua nàng đã trở mình, thao thức, gác tay lên trán suy nghĩ cả đêm về những cảm giác lạ lùng mà nàng luôn cảm nhận được mỗi khi con người kia xuất hiện

Cho đến khi ông Mặt trời thức dậy đánh răng, ăn sáng mà nàng vẫn chưa nghĩ thông suốt nên đành phải lếch thếch vác cái thân xác đến lớp học, mang theo “gu thời trang” kì dị, quái đản đến nỗi PVG nhìn vào chỉ biết khóc thét.

-Ê gái, tối qua thức suốt hay sao mà thêm thâm thét? -Sunny nhếch 1 bên mày châm chọc

-Ừh...

-Xin hỏi ai to gan dám làm Jung cô nương ầm ứ đến nỗi ngủ không được để rồi sáng nay đến lớp với cái bộ dạng tàn tạ, tả tơi, te tua như cái mền rách thế hử? -Soo bùm miệng cười hí hí

-Bây bạ hết sức, Jessica nhà ta mang một vẻ đẹp tiềm ẩn đấy nhá! Càng tìm càng ẩn nên ... hehe

-Đúng, đúng... -Soo nháy mắt Hi5 với Hyo

-Grừ....

Nàng chỉ “grừ” rồi tặng ba cô nàng đang cười toe toét kia làm ba bạn hoảng hồn im bật. Ngáp thêm tràng nữa, nàng gãi gãi gáy như “con nghiện” lên cơn thêm thuốc rồi ngồi phịch xuống ghế đưa tay mò dưới hộc bàn rồi móc ra thanh lolipop đủ màu sắc.

...Bộp...

Nàng giật mình quay lại nhìn cây Nấm hươu vừa vỗ vai mình, lườm thêm phát nữa làm cây Nấm kia dường như bị ướp lạnh

-H...e...y.... Là...m ..gì.... nhìn... ghê.. thế...?

-Đừng có mà xỉa xối giống như đám nhóc kia à! -nàng đá mắt qua đám bạn ngồi cười giỡn ở dãy bên cạnh

-Đã..u... có... Uả mà lại nhận thêm nữa hử? Biết của ai gửi chưa? -Cây Nấm hươu nhìn xuống cây kẹo trên tay nàng tò mò hỏi

-Chưa. Không biết của tên nào hâm đến thế, nghĩ sao Jessica Jung này mà tặng lolipop á?

-Đồ ngốc, lolipop được tặng một cách âm thầm như vậy thể hiện sự quan tâm và mang thông điệp : ” Chúc may mắn, hãy cố gắng vượt qua khó khăn, thành công sẽ đến với bạn ”, là thế đó -từ đằng sau, con thỏ rừng chen vào chộp lấy cây kẹo

-Yah! Trả cho tớ coi! -nàng chồm dậy với lấy nhưng con thỏ kia đã nhanh chân kéo cây Nấm chạy đi mất

”Một thanh kẹo mà mang nhiều ý nghĩa thế sao? Không biết ai là người bí ẩn đó nhỉ? Minh ngày càng tò mò rồi đây. Thể hiện sự quan tâm à? Chúc may mắn hử? Ai vậy trời? Haiz... Làm sao tìm được nhỉ?

Nàng chống cằm suy nghĩ vu vơ, bất chợt ánh mắt lia nhanh xuống một thứ làm nó trợn tròn vì ngạc nhiên.

Nàng thích thú chộp lấy sợi tóc còn vương trên con ốc vít ghim dưới hộc bàn, nơi que kẹo vừa nằm đó cách đây vài phút

Cẩn thận, nhẹ nhàng nâng nó lên sát tầm mắt, nàng thò lỗ mắt nhìn trừng trừng vào “vật thể lạ chưa kịp xác định”, một mùi thơm thoang thoảng khiến nàng cảm thấy toàn thân thả lỏng..

” Ồh.. sao mùi hương này quen thế nhỉ? ”

Nàng lại tiếp tục chống cằm nhìn trừng trừng vào sợi tóc đen trong tay, nhíu mày suy nghĩ Reng... reng.... reng....

Chuông báo hết tiết hai vang lên, năm mem PVG vừa tiến lại bàn Jessica vừa nói chuyện rôm rả

-Hey gái, sao ngồi đó thế? Tiết sau là giờ thể dục đó, đi thay đồ mau, trước khi ông lão hay cầu nhàu đó lên cơ..

Nói xong không chờ người kia phản ứng, Hyo kéo xệch nàng ra khỏi lớp, phòng thay đồ thẳng tiến.

—/—

Khu rừng phía sau trường, gần vách núi ngăn cách bờ biển với lãnh thổ WANGUI..

Bộp.. bộp...bộp....

Thầy Thể dục Kim Joon vỗ hai tay vào nhau ra hiệu trật tự, đám nhóc giữ im lặng chuyển sự chú ý sang vị thầy giáo có gương mặt hao hao Jang Dong Gun.

-Hôm nay chúng ta sẽ thực hành leo núi, đó là lý do vì sao tôi lại bảo các em tập trung tại đây, lý thuyết tôi đã dạy cho các em từ tiết trước, chúng ta sẽ chia thành từng nhóm, mỗi nhóm gồm 3 thành viên, các thành viên sẽ được cột với nhau bằng đoạn dây thừng này để bảo đảm an toàn cho cả đội. Chú ý, nhiệm vụ của các em là leo đến hang đá kia, đừng lo, chỉ 1/4 chiều cao vách đá này thôi. Giờ thì các em chia đội với nhau rồi cử đại diện ra bắt thăm xem nhóm nào sẽ khởi hành trước.

...

Sau một hồi tranh cãi ỏm tỏi về chuyện chia đội, rồi tốn thêm khoảng thời gian nữa để than thở, trách móc, đổ thừa lẫn nhau vì kết quả bốc thăm. Cuối cùng, bài thực hành cũng được bắt đầu với nhóm đầu tiên: Jessica, SooYoung, SeoHuyn.

Bạn công chúa đầu hì hục, ị ạch đặt chân vào phần thừa ra của vách đá rồi mím môi bấu chặt tay đu mình lên cao. Theo sau là “trưởng nhóm chum dài” và ” Maknae- gangster”

Ba cô học trò mím chặt môi, đôi mắt ngời ngời quyết tâm, hai bàn tay bấu chặt vào mép đá, lưng áo ướt đầm mồ hôi. Cứ mãi miết như vậy cho đến khi một chuyện bất ngờ xuất hiện

-Xin lỗi Thầy Kim, tôi có thể gặp Kim HuynAh được chứ?

Miss Kwon xuất hiện phía sau, đám nam sinh vừa nhác thấy bóng vị quân sinh quyền rũ đã nháo nhào tranh nhau gây sự chú ý. Nào là gõ tay khoe cơ bắp, nào là dùng “vũ khí ngọt ngào” v..v.. cho đến cả thầy Kim Joon còn thay đổi nét nghiêm nghị, cười xòa với thủ lĩnh “Tam Hắc Thần”

-Ồh, được chứ.. Tất nhiên rồi, Kim HuynAh, em ra ngoài cô Kwon cần gặp..

Thầy vừa quay ra sau hét vọng vào lớp, vừa lạch bạch chạy ra xoa xoa tay, show thêm nụ cười ăn tiền của mình.

-Tôi nhớ hình như người tôi muốn gặp là HuynAh chứ? -Miss Kwon vẫn lạnh như băng làm ông thầy ham cái đẹp kia quê độ, thất thểu bước vào lại khu vực học sinh đang tập trung

Bỗng.... Áhhhhhhhhh

Tiếng hét thất thanh từ phía vách đá, mọi người giật thót lập tức nhìn về hướng đó, thì nhận ra bạn đầu vàng đang treo lơ lửng trên không khí (treo nhờ sợi dây cột ngang bụng cả ba thành viên)

Mọi chuyện là vậy, ngay từ lúc giọng Miss Kwon cất lên, đã có một đôi tai nhanh nhạy bắt sóng tần số sớm nhất, bạn đầu vàng Sica lập tức quay đầu lại trong khi tay vẫn đang bám víu vách đá.

Tiếp theo sau đó, nhìn đám loi chơi lóc chóc kia sum xuê khoe mẽ càng làm bạn ngứa mắt mà mắt tập trung hơn, miệng lẩm bẩm nguyên rửa cái đám xấu xa, mặt dày, dung tục kia trong khi tay và chân vẫn hoạt động một cách không tự chủ. Và hậu quả là bạn đạp hụt chân, còn tay thì đang rảnh rỗi chưa kịp bám vào đâu

Thế nên mọi người không cần ra biển hay đi sở thú mà vẫn nghe được tiếng cá heo ngay lúc này, ngay tại trên bờ. Cả lớp ồ lên tiếng lo lắng, SooYoung và SeoHuyn bậm môi cố bám chặt vào vách đá hơn để giữ thăng bằng cho mình và cô bạn đang bị treo như cái đồng hồ quả lắc kia mà than thầm tại sao mình lại rước cái cục nợ tổ chẳng nặng 45kg này vào người thể không biết

Riêng bạn đầu vàng mồ hôi rịn ướt trán, lo lắng nhìn xuống đất nhưng nỗi sợ như tan biến khi bạn bắt gặp ánh mắt hồ hởi của ai kia ngược lên ngay khi nghe tiếng thét. Sica cảm thấy vui vì điều đó, mặc dù chính cô nhóc cũng không biết tại sao mình vui.

Nhưng rồi, đôi mắt nâu tròn xoe nhanh chóng tập trung vào thứ xanh xanh, đỏ đỏ, vàng vàng hòa quyện vào nhau thành một vật tròn tròn, đủ màu sắc mà gần hai tháng qua, chính xác là từ cái đêm bạn vô tình mần chiến tốt cứu giúp một con người trên bờ vực sắp rơi vào tay tử thần (mặc dù sau đó cái cách bạn “hành hạ” á nhầm chăm sóc người ta cũng gần giống như đưa người ta trở về với bác áo đen, mặt xương xẩu tay cầm lưỡi hái aka tử thần kia vậy)

Và Jessica ngạc nhiên, xen lẫn sung sướng, một chút cảm giác lâng lâng hạnh phúc khi nhận ra thứ mà Miss Kwon kín đáo dúi vào tay HyunAh là gì. Vàng, đó là thứ mà suốt thời gian qua cô bạn đã nhận được trong học bản vào mỗi sáng sớm từ một người bí ẩn ..

Nhưng từ hôm nay, Sica đã biết người bí ẩn đó là ai rồi, nụ cười kéo đến tận mang tai rồi chột vụt tắt khi nghe tiếng thở dốc nặng nề của hai “nạn nhân” SooYoung và SeoHuyn

-Hai người cắt dây đi, đừng lo cho tớ, buông tớ ra đi ~ -Sica nhắm chặt mắt lí nhí

-Không bao giờ! Sống cùng sống, chết cùng chết.. Em sẽ không bỏ mặc unnie đâu.. -Seo thều thào, mắt hơi ngân ngấn

-Đúng thế.. học...Choi Soo Young này... không đời nào.. bỏ rơi bạn bè lúc hoạn nạn khó khăn..

-Đồ ngốc, mau cắt dây đi, tớ không muốn cả bọn chết sớm, mau thả tớ ra... -Sica vùng vẫy, mắt ướt nhoe khi nhìn thấy bốn cánh tay run run của hai người bạn bám vào vách núi

-Im lặng đi unnie... phù...

-Chúng ta.. học... tuy không cùng sinh một ngày... nhưng... học... nguyện cùng chết cùng ngày... cùng tháng.. học..cùng năm...

-Các cậu còn xem tớ là bạn thì cắt dây ngay.. N.O.W... Nếu không...

-Thôi xuống đi. Trời ơi! Thật tôi chưa từng thấy học trò nào như các em, mới leo được vài bước mà đã... Haizz... tôi thua các em rồi đấy...

Nãy giờ im lặng đứng im làm “khán giả bất đắc dĩ” cho bộ drama cảm động về tình bạn kia mà thầy Kim Joon quên cả trách nhiệm

Tới lúc sực tỉnh thì thầy mới lắc đầu ngán ngẩm, bó tay với ba cô học trò tiểu thư. Chỉ vừa leo được vài bước mà làm như đang đứng ở “nóc nhà thế giới -Everest ” vậy. Chưa hết, cô nhóc tóc vàng trượt chân treo lủng lẳng cách mặt đất có.... ba gang tay mà làm như bị treo trên đỉnh tháp Eiffel mới ghê chứ.

Ba bạn được lệnh “phóng thích” thì mừng như bắt được vàng, vội vàng leo xuống trong khi thầy giáo tội nghiệp chỉ biết lau mồ hôi trên trán mà thương thay cho số phận của mình

-Thật là.. đám trẻ bây giờ thích quan trọng hóa vấn đề lên thế nhỉ? Đã thế còn lười vận động nữa, tương lai cho thể thao nước nhà rồi sẽ đi về đâu???

oOo

...Knock... knock...knock....

Im lặng

...Kéttttt... Cánh cửa bật mở, một cô gái tóc nâu bước vào căn phòng được trang trí với kiểu kiến trúc Tây Âu cổ điển nhưng không kém phần quan trọng

Cô gái bước tới trước, dừng lại ngay khi chạm phải chiếc bàn làm việc ngăn cách giữa cô và người đang ngồi trên ghế nệm xoay mặt vào tường, cất giọng vui vẻ

-Cô gọi em có chuyện gì ạ?

-...

-Hiệu trưởng Lee?

-...

-Ồ.. nếu không có việc gì thì em xin phép về trước ạ!

Vừa quay người dợm bước, giọng nói khào khào nửa quen thuộc nửa lạ lẫm và nội dung câu nói cất lên trong vô thức khiến Fany lùi lại một bước, chết trân, không thốt được lời nào... -Giỏi lắm. Ngay cả con gái cứng của Nghị Sĩ Kim mà em cũng quyến rũ được..

8h30 pm:

Trên con đường trải sỏi đi vào khu kí túc xá A, PVG đang đi cạnh nhau, bàn tán về nội dung bộ phim vừa xem, theo sau là vài đàn em thân cận

-Này, không biết khi kể lại nội dung hấp dẫn như thế cây Nấm ú kia có tức điên lên không ta? -Sica nháy mắt tinh nghịch

-Hay đó. Chúng ta phải thêm thắt thật nhiều chi tiết vào, phải làm cho Fany thực sự hối tiếc vì đã không đi cùng chúng ta -Sunny phấn khích tán thành

-Nhưng các unnie có thấy, hình như gần đây Fany unnie ít dành thời gian đi chơi với nhóm mình không? -Seo trầm ngâm

Không khí chùng xuống..

-Tiffany thay đổi rồi.. -Soo thở dài

-Cậu ấy không còn thích bỏ cả đồng thời gian đi dạo, shopping, xem phim với nhóm chúng ta nữa. Mà thay vào đó là mê mải với tình yêu của cậu ta mà quên rằng chúng ta là gì với cậu ấy.. -Hyo cắn môi

-Đã thế lại hay cáu gắt, tuần này Fany đã “chạm trán” với năm giáo viên rồi đó -Sunny ủ rũ

-Chắc phải lựa một ngày nào đó hẹn cậu ấy ra nói chuyện trực tiếp rồi giải quyết hết những vướng bận này mới được. Tổ tin Fany không phải là người cố chấp đâu -Sica kiên quyết

...Bộp..

Cả công chúa và SooYoung cảm nhận như vừa đá phải vật gì nặng nề, mềm mềm..

Sun, Hyo, Seo cũng nhận ra sự khác lạ của hai thành viên còn lại, cả nhóm hạ thấp đầu nhìn kĩ vào vật đang nằm chắn ngang đất rồi bàng hoàng, run rẩy bám chặt lấy nhau không thốt nên lời..

Ngay dưới chân họ...

Là một....

CÁI XÁC...

XÁC ĐÀN ÔNG... KANGIN.. Giáo sư Sử học, người vừa được nhắc đến trong thành tích của Fany khi này...

SooYoung là người nhanh chóng trấn tĩnh nhất, cô quay sang ra lệnh cho thuộc hạ..

-Đi.. đi gọi cho Miss Kwon.. NHANH!

Jung Min - cậu thuộc hạ nhanh chân chạy đi mất, còn lại năm cô gái nắm chặt tay nhau run lấy bẫy, từ từ lùi càng xa cái xác càng tốt..

Không lâu sau đó, ba vị quân sinh nhanh chóng có mặt , theo sau là HuynAh, nhóm Hong Ki, Min Ho và vài giáo sư khác.

Giáo sư Kangin được chuyển đến bệnh viện ngay sau khi vị bác sĩ khám nghiệm kiểm tra.

Nạn nhân vẫn còn sống, nhưng sẽ hôn mê sâu và kéo dài, tuy nhiên lại không nguy hiểm đến tính mạng, nguyên nhân là do vết đâm ngay vị trí ức gần xương chậu, không biết cố tình hay vì vô tình mà vết thương chỉ lệch khỏi vị trí tử huyệt không tới một mm.

Sau khi mọi việc đã giải quyết, Miss Kwon nhẹ nhàng đỡ vai cô nàng tóc vàng vì sợ hãi đã ngủ quên trên vai mình chuyển sang cho Sunny và Hyo rồi cùng TaeYoong và các giáo viên khác đi kiểm tra các khu vực trong trường.

Đèn ở các khu Kí túc xá đều bật mở sáng trưng, riêng bóng đèn tại vị trí cả nhóm đang đứng đã hỏng.

Ngay khi bóng đèn cách đó xa xa lóe sáng, Sica chớp chớp nheo mắt, để rồi nhận ra sự lúng túng, chút thảng thốt trên gương mặt SooYoung.

Nhóm trưởng PVG cẩn trọng quan sát các vị giáo sư vừa đi, bàn chân nhẹ nhàng lùi lại dẫm lên thứ gì đó.

Khi những bóng người vừa mất hút, Sica vội kín đáo di chuyển lại gần Soo Young vừa ngồi xuống lúi từ bên dưới gót giày một thứ óng ánh sáng lóa.

những cô gái còn lại nhanh chóng vây quanh trưởng nhóm, để rồi ngạc nhiên xen lẫn kinh ngạc nhìn dòng chữ khắc ở mặt trong chiếc lắc tay: Tiffany Hwang

28. Chương 24b

-Cái... cái... này.. sao lại...ở đây ? -Sunny lấp bắp, tay chỉ vào sợi lắc tay Soo cầm

Trong khi mọi người trân trối nhìn nhau, SooYoung lẳng lặng móc điện thoại gọi cho Tiffany, bật chế độ loa ngoài cho cả nhóm đều nghe rõ

-[Tổ nghe đây, có chuyện gì hả?]

-Cậu đang ở đâu?

-[Ừhm... ờh... trong... trong phòng..]

-Nãy giờ cậu ở trong phòng sao? Cậu chắc chứ? -Soo gằng giọng khiến bên kia có phần lúng túng

-[Oh... tớ...]

-Nãy giờ cậu ở đâu? Không phải bên cạnh TaeYeon, vì cô ấy vừa rời khỏi chỗ bọn tớ cách đây vài phút ..
NÓI ĐI, CẬU Ở ĐÂU HẢ ? -Soo lớn tiếng

-Bình tĩnh, Soo ah~ từ từ thôi -Sica trấn tĩnh Soo trong khi những cô nhóc còn lại xanh mặt chứng kiến cơn giận của trưởng nhóm

-[..Oh...Tớ...tớ ở .. ở... ừhm... phòng hiệu trưởng..]

-Cậu ở đó làm gì?

-[Hyori.. unnie... hỏi tớ vài vấn đề...]

-Ok. Tớ hiểu rồi. Ngủ ngon!

SooYoung tắt điện thoại, quay sang nhìn những thành viên khác, ánh mắt lườm lườm.

-VẬY LÀ RÕ, SỢ DÂY NÀY CHỈ LÀ TÌNH CỜ THÔI -Hyo thở phào

-Haiz... làm hết hồn.. Tim em giờ còn chạy Marathon dây này -SeoHuyn cười nhẹ

-Cậu sao vậy Soo? Đang nghĩ gì thì nói ra đi, tớ biết cậu đang nghi ngờ Fany đúng không? -công chúa đặt tay lên vai Soo xoa nhẹ

-Cậu ta nói dối

-WHAT??? -Các cô gái đồng thanh

-HyoRi unnie đã về Seoul ngày hôm qua..

-Vây.. vây... ý cậu.. Fany đã nói dối chúng ta? -Sunny nghiêng đầu

Gật

Một thoáng im lặng vì ai cũng chìm trong suy nghĩ của riêng mình

-Em không tin, Fany unnie không phải là người như thế! -Seo chột lên tiếng phá tan sự im lặng đáng sợ

-Tớ cũng nghĩ giống như Maknae, có lẽ chiếc lắc tay này chỉ xuất hiện không đúng lúc đúng chỗ thôi.. Quen biết với Fany từ bé, tớ tin cậu ấy không phải là người xấu -Jessica cau mày

-Ừm.. cũng có lí. Soo ah~ Hay quên chuyện này đi, không phải Fany đâu, cậu ấy đâu có lí do gì để làm chuyện này chứ? -Sunny nhìn thẳng Soo

-...

Các cô nhóc biết rằng, khi SooYoung im lặng nghĩa là đồng ý, cô ấy đã bỏ qua chuyện này

-Chúng ta về thôi, khuya lắm rồi, không chừng tên sát nhân còn lẩn trốn đâu đây.. Bây giờ không đâu an toàn bằng việc nằm đắp chăn trên giường và đánh một giấc cả -công chúa lém lỉnh pha trò giúp bầu không khí bớt căng thẳng

PVG bước nhanh về phòng của từng người, trước khi SooYoung khuất sau cửa phòng 2011, Sica còn kịp nhận thấy ánh mắt trầm ngâm của đội trưởng. Nhưng cô tin, bạn thân của cô sẽ không làm chuyện xấu

Những ngày tiếp theo sau đó, mọi việc vẫn diễn ra đúng theo guồng quay của nó, ngoại trừ số lần chạm trán giữa Tiffany và các giáo viên trong trường ngày một tăng thêm thì tất cả vẫn ổn định

Vụ việc của giáo sư Kangin được giữ bí mật, nhằm tránh gây hoang man cho các học sinh và các staff khác.

Riêng tình bạn của PVG cũng dần xuất hiện những vết rạn nứt vì sự nghi ngờ lẫn nhau.

Hoàng Tử vẫn tiếp tục những trò đùa đầy ác ý của mình với những học sinh khác, Hiệu trưởng Lee còn bận giải quyết công việc ở Seoul

Nói chung thì tất cả vẫn bình thường, nhưng với nàng công chúa tóc vàng nhà ta thì khác hẳn.

Nàng không còn được nhận thêm bất kì thanh lolipop nào nữa kể từ lúc đưa tay ra chộp lấy que kẹo trên tay Miss Kwon khi cô đang lúi húi nhét vật tròn tròn đủ màu sắc đó vào ngăn bàn thứ hai dãy tư.

Mà thay vào đó là ... nhận trực tiếp!!!

Mỗi lần cảm thấy nhớ ai đó thì nàng lại kiểm chuyện để bị phạt lên phòng quản sinh, mục đích chỉ để nhìn thấy nét mặt lạnh lùng, với đôi mày khế cau lại khi tập trung vào một việc nào đó.

Phải nói, bệnh tương tư của nàng công chúa này ngày một nặng hơn rồi đấy! Mặc dù vậy nàng vẫn một mực chối đây đẩy rằng đó không phải là cảm giác vượt quá mức bạn bè.. Haizz... nhắc tới Jessica Jung là đã nhắc tới con người cứng đầu, bướng bỉnh số một PVG. Rào.... Rào... Rào....

Cơn mưa dai dẳng kéo dài suốt cả buổi chiều, len qua cả buổi tối, những cành lá oằn mình hứng lấy những hạt nước rơi liên tục, cái lạnh, ẩm ướt cũng theo cơn mưa mà xâm chiếm không khí toàn khu WANGUI.

Hành lang từng khu kí túc xá lại ướt đầm nước, đâu đó tiếng bước chân lép nhép trên vũng nước đọng trong khi ngoài trời vẫn mưa như trút

TaeYoong quần quanh người chiếc áo chùng trùm qua đầu, tay cầm đèn Pin lướt qua từng cánh cửa trong khu kí túc xá.

Trời tối đen như mực, có lẽ đến tận sáng mai cơn bão này mới chấm dứt..

Lẹp... bẹp... toổng.. toổng...toổng...

Tae giật mình vì âm thanh bước chân của nhiều người đang đến gần, khe khẽ thì thầm vào tai Yoong, luồng hơi lạnh phát ra theo từng câu nói khiến Yoona rùng mình

-Hình như có vài đứa nhóc không ở trong phòng!

Yoona gật nhẹ đầu, khẽ nheo mắt phóng tia nhìn sáng quắc vào màn đêm trước mắt rồi thì thầm

-Là nhóm SooYoung!

Tiếng bước chân ngày càng gần hơn, cho đến khi Soo Young đứng hẳn lại nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định tối đen phía trước

-Tae Yeon sshi? Yoona sshi?

Như kẻ trộm bị phát hiện, hai vị quản sinh thót tim bật contact đèn rọi về trước

-Các em đi đâu mà không ở trong phòng ? -Tae lừ mắt

-Bọn em tìm Tiffany... -Sun lau giọt nước mưa trên trán

-Tiffany ? Trò đó đi đâu? -Tae chú ý đến cái tên Fany đầu tiên

-Không biết, cậu không biết Fany đi đâu sao? Tổ nghĩ cậu đi với cậu ấy chứ ? -Sica sốt ruột quệt mồ hôi trên trán, lo lắng hỏi Tae Yeon mà quên mất rằng cả hai đang đứng trước người khác

Tae dường như cũng lo theo Jessica mà không để ý đến cách xưng hô, nhưng những cô nhóc còn lại thì nghe tất

-Cậu phát hiện Tiff mất tích hồi nào? -Tae chớp vai công chúa hỏi nhanh

-Cách đây nửa giờ, khi tớ sang phòng thì không thấy giày của cậu ấy ở đó...

-Đi.. Nhanh.. Phải tìm ra cô ấy, aishh.. Sao không nhớ rằng đang có một tên sát nhân ở nơi này chứ? Đồ hậu đậu đó cứ khiến người khác phải lo lắng...

Tae vừa trách móc vừa guồng chân bước thật nhanh qua từng khu hành lang, theo sau là Yoong.

Trước khi Jessica kịp chạy theo, Hyo đã nắm lấy khuỷu tay cô nhóc kéo lại

-Khoan đã, cậu và TaeYeon sshi vừa mới xưng hô là gì?

-...

-Cậu quen với cô ấy từ trước? -Sunny nhún mày

-..

-Sao? Trả lời đi chứ? -Hyo đành giọng

gật

-OMG! Không thể tin được bọn mình bị lừa, thì ra cô ta chỉ là mật thám do Tae Yeon gài vào -Hyo tức tối đưa tay định tát cô bạn đầu vàng nhưng đã bị Seo Hyun giữ lấy

-Unnie, bình tĩnh lại..

-Khốn kiếp, cô cũng là đồng bọn với cô ta luôn sao? -Hyo trợn trừng nhìn Seo

-Không.. không... phải mà... Tae là bạn thân của tớ từ nhỏ ở Mỹ.. Tớ chỉ vừa mới nhận ra cậu ấy gần đây thôi... -công chúa yếu ớt phản kháng

-Đồ dối trá! Im đi! Không ngờ tụi này tốt với cô như thế mà cô lại phản bội chúng tôi như thế hả? -Sunny lao đến nhưng đã bị SooYoung nắm cổ áo kéo lại

- Cậu sao thế? Phải cho hai đứa này biết tay chứ ! -Sunny tức giận quát to

-Phải, buông Sunny ra mau -Hyo trừng mắt nhìn nhóm trưởng

-ĐỦ RỒI!!!!

Tiếng quát của Soo khiến hai cô bạn kia im bật, ngẩn đầu trao cái nhìn trách móc cho SooYoung rồi bỏ đi mất

-Xin... lỗi.. Hyo.. .Sun... để tớ giải thích... -Sica cố đuổi theo nhưng cũng lại bị Soo kéo lại

-Lo tìm Tiffany trước rồi tính sau...

Ahhhhhh

~~

Tiếng hét thất thanh của Sunny khiến cả nhóm lo sợ chạy đến cuối hành lang càng nhanh càng tốt

Đến nơi, cả nhóm sững sờ, chết trân nhìn chằm chằm vào hàng chữ im đậm trên tường..

Nét chữ nghiêng nghiêng, màu chữ đỏ sẫm.. màu máu...

” Cái giá phải trả khi chống đối lại ta.. Một lần nữa các người sẽ được chứng kiến một thảm họa tại đây.. WANGUI sẽ chìm trong biển máu... ”

-Đi.. gọi Miss Kwon... NHANH~

SooYoung nạt một tên đàn em, hẳn ta cũng đang chết trân vì sợ, cố gắng nhấc chân bước thật nhanh, rồi mất hút trong màn đêm Trong chốc lát, ba vị quân sinh và vài giáo viên khác đã đến, vị bác sĩ vẫn có cùng kết luận nhưng người bị hại lần này là Won Sik -Giáo sư Sinh Vật Học.

-Bị một mũi dao đâm thẳng vào sườn, máu chảy khá nhiều do vùng nước động mà nạn nhân nằm trên đó. Ngoài ra, vì lí do nào đó, tên sát nhân đã rút vật gây án ra, có thể máu sẽ bắn vào người hắn.. Thời tiết đang ẩm ướt, vết máu sẽ khó khô, ngay bây giờ, tất cả tập trung rà soát tất cả các khu hành lang, chỉ cần tìm thấy một tia máu nhỏ phải thông báo cho tất cả!!!

Miss Kwon đồng dục ra lệnh, các giáo viên khác lập tức làm theo.

-Fany... hức... Fany.... -Sica lo lắng nắc thành tiếng

Quay sang cô học trò tóc vàng đang run lẩy bẩy vì khiếp đảm, cô nhẹ nhàng xoa lưng trấn an

-Shhh... Không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi.. giờ em về phòng và ở yên trong đấy... Ngủ đi, rồi sẽ ổn thôi ...

-Nhưng em sợ... Fany... cậu ấy mất tích rồi... -cô giáo vẫn thút thít khóc

-Tae Yeon, cậu đưa Jessica cùng các học sinh này về phòng rồi kiểm tra khắp lượt khuôn viên khu A, tớ có việc phải đi! Cần thận, tên sát nhân này đã dám khiêu khích chúng ta như thế thì không đoán trước được chuyện gì đâu !

Tae gật đầu rồi nín tay Sica bước thật nhanh về phòng.

Ánh đèn mờ mờ hắt ra từ căn phòng 2120 của Tiffany ngay lập tức dập tắt nỗi lo trong lòng Jessica.

Ra hiệu cho TaeYeon đi trước, Sica và SooYoung bước vào ngay lúc Nấm từ trong phòng tắm đi ra

-Chuyện gì mà mặt mày xanh lè thế ? -Fany vô tư cầm chiếc khăn lông to lau tóc

-Nãy giờ cậu đi đâu? -Soo nhanh chóng cướp lời trước khi Jessica mở miệng kể lại tất cả sự việc

-Tớ... ở phòng chứ đi đâu.. -Fany thoáng bối rối nhưng Soo đã kịp nhận ra

-Ở phòng? Thật chứ? Cậu bị thương à?

-Thật.. mà.. Bị thương.. thương... gì đâu... ở trong phòng suốt từ chiều giờ làm sao bị thương chứ, hết mắng Hyo với Sun rồi đến hỏi tớ những câu kì quặc, cậu sao vậy trường nhóm?.. -Fany cười xoa nhìn Soo trên chọc.

-Uhm.. vậy bọn tớ an tâm rồi, thôi ngủ ngon, tớ và Jess về phòng đây!

Từ nãy đến giờ Sica chưa kịp lên tiếng, chỉ biết ngạc nhiên về thái độ và những câu đối thoại của Sooyoung, cho tới lúc chợt hiểu định trách móc Fany đã bị kéo đi mất.

~~ /~~

Trên hành lang...

-Soo ah~ Cậu sao vậy? Sao không để tớ mắng cho cậu ta một trận chứ? Ngủ trong phòng mà đóng cửa im ỉm làm lo muốn chết..

Sica thở phào, cười tươi

-...

-SooYoung?

-...

-Cậu sao....

Công chúa vừa mở miệng hỏi đã cảm giác như có ai đó kéo mình vào trogn góc, trước khi kịp thốt nên lời đã bị bịt chặt miệng

-Shh.. Im lặng

-ừm... yo...ừm...

Đôi mắt nâu tròn xoe mở to nhìn người đang bịt miệng mình với sự ngạc nhiên tột độ

Là Hyo Yeon

-Giữ trật tự chút nào Jessica.. bọn tớ sẽ cho cậu thấy... -Sunny kề sát tai Sica thì thào

Yên tâm khi biết đó là Sunny, công chúa giữ im lặng nhìn ra khoảng trắng mờ ảo hắt ra từ bóng đèn phòng 2120 của Fany

...Xoạch... Cánh cửa nhẹ mở

Một cái đầu lò ra ngoài, nhìn dáo dác rồi đến cả thân người. Jessica mở to mắt nhìn vào thứ màu đỏ trắng mà Fany đang cầm trên tay..

KHe khẽ dẫm lên vũng nước làm vài tia bắn tung tóe, Tiffany lách mình vào khe hở giữa hai bức tường, nhẹ nhàng nhúng thứ cầm trên tay mà Jessica cho rằng đó là chiếc áo sơ mi vào thứ nước trong suốt.

....PHùng....

Ngọn lửa bốc cao, may thay có bàn tay bịt chặt miệng lại, nếu không thì công chúa đã thốt lên vì quá kinh ngạc

....

Vài phút sau, chiếc áo cháy thành tro, con người lén lút kia chậm chậm đổ tất cả vào bao nilong đen rồi ném vào thùng rác

Cánh cửa phòng khép lại, ánh đèn mờ ảo cũng bị nhốt lại trong căn phòng đó. Năm cô gái đứng ngoài nhẹ nhàng ra hiệu cho nhau đi về căn phòng bên góc trái hành lang - phòng 2019 của HyoYeon

Trong phòng Hyo..

Sau khi đã yên vị trên sofa, Hyo đi vào bếp pha 5 tách cacao nóng mang ra rồi ngồi xuống

-Các cậu.. chuyện này là sao? -Jessica vẫn còn bàng hoàng không tin những gì đã thấy

-...

-SeoHuyn?

-...

-Sunny?

-...

-HyoYeon?

-...

-Nah! Sao mọi người im lặng vậy hả? SooYoung, giải thích cho tớ chuyện gì đang diễn ra?

-Haizz.. cậu đúng là vô tâm thật.. -Soo lắc đầu thở dài

-Sunny và Hyo là sao?

-Bọn tớ chỉ đóng kịch, thật ra chuyện cậu và TaeYeon là bạn bọn tớ đã biết từ lâu rồi! Nhưng tại tớ tin cậu không phải là đồ phản bội -Hyo nhấp ngụm Cacao, từ tốn giải thích

-Vậy sao lại cư xử gay gắt như vậy?

-Là một kịch bản bọn tớ làm theo ý SooYoung! -Sunny mỉm cười

Jessica quay phác sang trường nhóm, người vẫn trầm tư suốt từ nãy đến giờ nhướn mày chờ nghe giải thích -Đừng nhìn tớ bằng ánh mắt đó, nếu báo cho cậu biết thì cậu sẽ diễn xuất đạt như vậy sao huh? Thật ra, lúc bọn mình gặp TaeYoong ở hành lang tớ đã cảm giác có ai đó theo dõi.

Và màn kịch đó cũng tự nhiên nghĩ ra thôi, mục đích là đánh lạc hướng kẻ theo dõi đó, kiếm cớ cho Hyo và Sun bỏ đi, sau đó hai cậu ấy sẽ bí mật bọc đường vòng theo sát chúng ta. Cái này gọi là “tương kế tựu kế”. Nhưng tiếc thay hai cô lùn này lại không nhìn rõ mặt người theo dõi mà chỉ biết đó là một cô gái

Còn cuộc đối thoại trong phòng Tiffany là do tớ cố tình nhử cậu ta lộ ra sơ suất, và quả nhiên, tớ đã đúng. cậu có nhớ câu hỏi của cậu ấy lúc tớ hỏi Fany có bị thương không?

Jessica lắc đầu.

-Hi.. cậu đúng là quá vô tâm.. câu hỏi thế này “hết mắng Hyo với Sun rồi đến hỏi tớ những câu kì quặc, cậu sao vậy trưởng nhóm?” .

Đấy, nếu không phải là Fany theo dõi chúng ta thì làm sao biết được tớ đã mắng Hyo và Sunny chứ?

Công chúa gật đầu đã hiểu

-Nhưng sao cậu hỏi cậu ấy có bị thương không? Vậy là sao?

-Lúc vừa bước vào phòng, cậu không thấy lạ khi trời đang mưa bão, không khí ẩm thấp và lạnh lẽo như thế này mà Tiffany lại đi tắm? Tớ nhận ra điều khác lạ đó ngay khi vừa bước vào, chưa hết, mùi nước hoa trong phòng cậu ta quá nồng hơn bình thường. Tớ đã biết có vấn đề, và y như rằng, tớ nhìn thấy lấp ló dưới sàn nhà tắm là chiếc áo sơ mi dính máu..

Sica trợn tròn mắt kinh ngạc, cô thật không thể tin nổi rằng Nấm ú kia lại là người ra tay ám hại hai vị giáo sư của trường

-Em không tin, có lẽ là hiểu lầm, hoặc là Fany unnie bị ... tới “ngày đó” nên mới thế thôi.. Chị ấy không phải là người xấu -SeoHuyn một mực khẳng định bác bỏ những nhận định suốt từ nãy đến giờ SooYoung trình bày.

-Ừm.. tớ cũng nghĩ thế, nãy giờ chỉ là cách nhìn từ phía SooYoung, chẳng phải ngay từ lúc tìm thấy chiếc lắc tay của Fany cậu đã một mực khẳng định rằng đó là Fany sao? -Hyo nhấp thêm ngụm Cacao nữa rồi tiếp tục nói

-Vả lại, trong nhóm Tiffany chưa từng đánh đàn em nào.. làm sao dám cầm dao giết người chứ?

-Haha! Không dám cầm dao mà dám dùng thuốc hạ làm bia tập phóng dao à? -Sunny bật cười.

-Cậu... biết...? -Hyo biến sắc

-Không chỉ Sunny mà tớ cũng đã biết trước. Trong chuyện này cậu và SeoHuyn là hai người đã bao che, bênh vực cho cậu ấy. -Soo nghiêm mặt

-Thôi đủ rồi! Tớ không tin Fany lại làm thế. Cậu ấy tuy có quậy phá, có đánh người nhưng tớ tin Fany không phải là tên khát máu như thế đâu, có lẽ là hiểu lầm. Mọi chuyện chấm dứt, tớ muốn ngủ!

Jessica nói xong, đứng dậy mở cửa về phòng, từng người cũng lần lượt rời khỏi đó.

Ngoài trời, cơn bão vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt, một tia sét rạch ngang chân trời, trong khoảnh khắc tia chớp lóe lên, một nụ cười khê nhếch trên môi cô gái tóc ướt, đang đứng tựa người vào thành cửa sổ trông xuống khuôn viên.

Đôi môi nhấp nháy. khi nhìn những bóng người lao đi hối hả trong sân khu kí túc xá dưới cơn mưa ào ạt.

” Cuộc chơi bắt đầu...”

Những ngày sau đó, toàn WANGUI chìm trong lo lắng và sợ hãi, tuy mọi chuyện được giữ kín nhưng bọn học trò trong trường dường như đã cảm nhận được điều khác lạ, một mối nguy hiểm đang rình rập như con sói hoang chực chờ xông ra vồ lấy tất cả

Lại có thêm hai vị giáo sư bị sát hại, vẫn như trước, không nguy hiểm đến tính mạng vì chiêu thức ra tay thường lệch khỏi tử huyệt một khoảng rất ngắn.

Tập thể nhân viên trong trường vô cùng hoang mang, lo sợ cho chính bản thân mình khi đối tượng của tên sát nhân biến thái đó đều nhắm vào các giáo viên.

Trong lúc mọi chuyện bức bối, sự trở về kịp thời của Hiệu Trưởng Lee Hyori như một liều thuốc cải tử hoàn sinh, vị cứu tinh xuất hiện.

...Phòng Hội Đồng...

Tất cả các giáo viên đều tập trung tề tựu trong căn phòng rộng lớn này, đầu bên kia, nơi chiếc ghế bọc da nằm ở vị trí cao nhất, Hyori chiếm chệch an tọa trên đó, đôi mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm vào xấp hồ sơ trên bàn, mày khê châu lại.

Sau những nội dung cần phổ biến, đến vấn đề mọi người đang quan tâm nhất, HT Lee gỡ đôi kính ra khỏi sống mũi, đứng dậy đi loanh quanh phòng họp.

” Như mọi người đã biết, vụ án mạng ở trường ta hiện đang giữ bí mật tránh cho báo chí và bên cảnh sát biết sẽ ảnh hưởng đến uy tín của WANGUI.

Với tư cách là Hiệu Trưởng, tôi sẽ điều tra vụ án này, sẽ tìm ra tên sát nhân một cách nhanh chóng. Mong mọi người hãy an tâm làm việc.

Còn nữa, để tránh thêm bất kì trường hợp đáng tiếc nào xảy ra, tôi yêu cầu tập thể staff khi trời tối có việc ra ngoài nên đi thành từng nhóm, tránh những nơi vắng vẻ và trên người lúc nào cũng phải mang theo một thứ vũ khí phòng thân.

Về phần các học sinh, các giáo viên nên trấn an, xoa dịu các em. Không nên dọa dẫm hay tiết lộ tình trạng đang diễn ra.

Tôi sẽ bảo đảm an toàn cho tất cả học sinh, nếu không may có trường hợp không mong muốn nào xảy ra cho các em, tôi sẽ ra lệnh tạm đóng cửa WANGUI và trả các em về nhà. ”

Tiếng “Ồ” vang lên vì luyến tiếc và lo lắng cho việc WANGUI sẽ tạm ngừng hoạt động. HT Lee gượng cười mang lại cặp kính

”Nhưng đó sẽ chỉ là cách cuối cùng, khi không còn cách giải quyết nào khác..

Buổi họp chấm dứt, mọi người có thể ra về.. TaeYeon, Yoona triệu tập nhóm PVG và HuynAh vào phòng HT gặp tôi một lát .. ”

...Knock... knock... knock.... -Mời vào!

Sau tiếng ra hiệu đồng dạng của Hyori, một nhóm người bước vào căn phòng sang trọng, ầm cụng sau khi khóa chặt cánh cửa sau lưng.

-Các em ngồi đi!

Nhóm người ngồi xuống bộ sofa giữa phòng.

-Tôi triệu tập các em đến đây là có chút việc, HuynAh, em đến đây tôi muốn nói riêng với em

HuynAh đứng dậy đi theo Hyori vào căn phòng khác bên trong phòng HT.

-Em nên bảo vệ cho Yuri cẩn thận hơn nhé. Chị nghĩ trong lúc chị đi vắng, Yuri đã thay chị giải quyết mọi chuyện, tên sát nhân đó có lẽ sẽ nhớ mặt và trả thù Yuri.

-Vâng, EM biết rồi ạ!

-Uhm. Em về được rồi. À unnie có việc nhờ em, lại đây..

—

Sau khi HuynAh khuất sau cánh cửa, HT Lee đá mắt cho HuynAh ra hiệu.

-Tiffany, tôi có việc cần gặp cô, đi với tôi một chút được chứ?

-Ồ.

-Đi nào!

HuynAh không chờ nàng Nấm từ chối đã kéo tay lôi ra khỏi cửa.

Cánh cửa đóng lại, Hyori cầm xấp hồ sơ ngồi xuống, đặt lên trước mặt mình, vòng tay trước ngực cau mày.

-Các em, là những người đứng đầu những học sinh của WANGUI. Tôi nghĩ các em sẽ giúp được nhiều trong việc tìm ra thủ phạm.

-Sao ạ? -Trưởng nhóm ngạc nhiên

-Tên sát nhân là một học sinh, không phải là người ngoài, càng không phải là giáo viên trong trường. Theo những gì tôi nhận định thấy, thì có lẽ thủ phạm là nữ, vết dao không quá sâu, vết thương lại không gây gọn như khi kẻ ra tay là nam và trên hết, nét mặt nạn nhân cho thấy họ bị đâm bất ngờ không kịp đề phòng.. Vả lại, mục tiêu chỉ toàn là giáo sư nam, thì có lẽ tên giết người hàng loạt ấy có mâu thuẫn với họ từ trước ...cũng có thể là một thành viên trong số các em.. người trong thời gian qua hay “chạm trán” với những nạn nhân nhất..

Câu nói đầy ẩn ý của Hyori đều khiến các cô gái rung mình và hiểu ra người mà cô ám chỉ là ai, không xa lạ gì nếu như người đó là người đã được cô nhờ HuynAh tách ra khỏi cuộc họp kín này.

-Vậy bọn em sẽ làm được gì chứ ạ? -Sunny lo lắng

-Sử dụng tay chân, thuộc hạ của các em trong trường này để tìm kiếm tung tích. Từ thông tin tôi cung cấp, các em biết mình sẽ làm gì mà. Tôi đang có việc, nhóm các em có thể về ...

PVG và TaeYoong đứng dậy bước ra khỏi cửa, đột nhiên HT Lee gọi SooYoung ở lại

-Em cầm tập hồ sơ này về xem.. tôi nghĩ sẽ cung cấp cho các em những điều nên biết..

~*****~

...Phòng 2122... 8h50 pm...

Jessica ngồi suy tư bên bàn học, trước mặt là một tờ giấy chỉ chít những cái tên, những dòng suy luận.

Câu nói ban sáng của HT Lee vẫn luôn vang vọng trong đầu cô kể từ lúc trở về. Trong thâm tâm Sica không tin Tiff là tên điên rồ khát máu kia, nhưng hình như đa số những gì Sica nhìn thấy đều chống lại lòng tin của cô.

Nguệch ngoạc nét bút lên những cái tên: KangIn, Won Sik, Ok Jin, Nae Joong, ánh mắt thần thờ nhìn chăm chăm vào đó..

Chợt Jessica mở trừng trừng mắt nhìn thứ vừa phát hiện ra, lắc mạnh đầu, dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa:

KangIn

Won Sik

Ok Jin

Nae Joong

Cô có nhìn nhầm hay không? Tại sao những chữ đầu của tên bốn nạn nhân đều ghép thành một âm vần mà không lúc nào Sica không nhớ đến: KWON.

Một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, đầu óc ngập tràn nỗi lo lắng ” KWON - chẳng lẽ... mục tiêu ban đầu của hán chính là Miss Kwon sao? Thì ra... những nạn nhân trước, chỉ là hình nhân thế mạng để hán cảnh cáo.. người hán muốn nhắm đến là ai...

Tại sao không phát hiện ra điều này sớm hơn chứ? Jessica - mày ngu ngốc thật...

Tối nay là tối thứ bảy... KangIn bị hại vào tối thứ bảy lúc cả nhóm đi xem phim về... Won Sik được phát hiện cũng trong tối cuối tuần....

Hôm nay... cũng là tối cuối tuần... OMG! Không đời nào!! Phải đi tìm Yuri... ”

Jessica vội khoác chiếc áo Hoodie quanh người, vớ lấy điện thoại chạy ra khỏi phòng, lao vào dãy hành lang đen hun hút

” Lạy trời, Yuri không gặp chuyện gì... Làm ơn... Hết dãy hành lang này hãy cho tôi nhìn thấy Yuri.. Dù có bị phạt tĩa cây suốt đời, ăn sandwich đưa leo mình cũng chấp nhận..

Đừng làm hại cô ấy... Không thể... ”

Sica lao vào màn đêm, sương đêm buông xuống ướt cả mái tóc vàng óng- niềm tự hào của cô - nhưng lúc này điều đó còn quan trọng không chứ? Miss Kwon quan trọng hơn rất nhiều..

Chạy như người điên loạn tìm kiếm khắp nơi, khuôn viên, sân bóng, cả khu kí túc xá giáo viên,.. đôi chân mỏi nhừ, cả người đau nhức vì hoạt động quá sức cũng không làm suy giảm mong muốn được nhìn thấy gương mặt lãnh đạm của ai kia

Gục ngã xuống nền sỏi, cô khóc trong tuyệt vọng vì tức giận bản thân, giận mình quá vô tích sự, ngay cả người mà mình xem là quan trọng nhất đều không thể bảo vệ được..

Miss Kwon là gì với cô? Tại sao cô không lúc nào không quan tâm đến cô ấy đang làm gì? Nghĩ gì?

Viễn cảnh trong tương lai không có những lời mĩ mai, những thanh lolipop, những hơi ấm vô tình Sica cảm nhận được, những ánh mắt hờ hững nhưng chất chứa bên trong là nỗi đau và sự quan tâm đến cô... tất cả... mất tất cả những điều đó khiến cô đau đớn òa khóc.. và cô biết.. cảm giác của mình với cô gái kia.. không chỉ đơn giản như những gì cô luôn tự lừa dối bản thân...

Cô YÊU Miss Kwon...

Đúng.. Jessica Jung YÊU Miss Kwon...

Yêu một cô gái một cách tự nhiên như một lẽ thường tình..

Làm ơn, cho cô gặp lại cô ấy một lần nữa.. cô sẽ không chối bỏ tình cảm của mình.. sẽ khôn trêu chọc, nghịch phá cô ấy... sẽ luôn vâng lời... sẽ học hành thật tốt... sẽ làm mọi việc mà cô ấy muốn cô làm....

Tay nắm chặt xuống nền sỏi, cái đau buốt tận xương tủy, Sica biết đó không chỉ vì vết thương trên tay.. mà đau vì cô chỉ vô dụng đứng nhìn người mình yêu dần xa khỏi tầm với...

Chợt... một ý nghĩ lóe sáng... Đôi mắt nâu ướt đẫm nước lóe lên tia hy vọng...

KHu rừng... chính là khu rừng sau trường....

Gượng người đứng dậy thật nhanh, Jessica lao đi như cơn bão, ồ ạt xâm chiếm tất cả, dẫm đạp cỏ cây, phẳng phẳng tiến tới, gạt bỏ những chướng ngại trên đường..

Dòng suối hiện ra trước mắt, chỉ một vài bước nữa thôi, cô sẽ đến gốc cây Ngọc Lan, nơi lần đầu cô bắt gặp một con người mang một nỗi đau chìm trong từng lời hát...

...Vấp ngã...

Sao lại vấp ngã không đúng lúc như thế chứ? Lồm cồm gắng gượng đứng dậy...

Cô lao đi trong đêm như con thú hoang khát máu, mặc kệ vết thương rách toác trên chân..

Vạch lá cây, cô bàng hoàng, chết sững với những gì đang thấy...

Cô phải làm sao? Phải làm sao khi người cô yêu đang ngồi trầm ngâm đó...

Mà....

Phía sau lưng...

Người bạn thân nhất -Tiffany hai tay khênh một tảng đá khổng lồ đưa lên cao...

Trong khi cô gái phía trước lại chìm trong những suy nghĩ mà không hay biết chuyện gì sắp đến với mình...

Jessica phải làm sao?

—End Part 2 —

29. Chương 25 Teaser

“Tôi đã giết Miss Kwon theo lệnh các người.. chúng tôi sẽ được tự do chứ? ”

...Pang...

” Chỉ có thứ ngu ngốc như người mới tin vào lời hứa của Hoàng Gia... ”

” Đại công cáo thành.. mau về báo cáo cho bà ta biết rồi lãnh thưởng..”

...Pang...

” ...Cũng chỉ có thứ ngu dốt như người mới tin vào phần thưởng của Hoàng Tộc..”

“Ms Kwon... cô còn sống? ”

“Mắt cô... có thể đổi màu? Lần trước tôi thấy nó màu lục nhưng giờ thì..”

”.. màu xanh - màu của Man Hae Go công chúa... màu đen... là tôi -Kwon Yuri ..

Hae Go yếu mềm nhưng tôi thì không..

Kẻ mạnh luôn thắng, yếu ớt không thể tồn tại..”

” ..Cô.. chính cô hại cô ấy..”

” .. Thì sao? .. Tôi phải là Hae Go... không ai khác..”

“cô không phải con người, xuống tay sát hại chị gái mình chỉ vì tranh đoạt địa vị thôi sao? Thật ghê tởm..”

” Cô yêu tôi mà.. nữ nói những lời đó? Ngay lần đầu gặp, đừng nói chính cô không bị nét lạnh lùng bí ẩn của tôi mê hoặc..”

” Đúng.. nhưng tôi nhận ra.. người tôi yêu là Miss Kwon yếu đuối.. Hae Go chất chứa nỗi đau.. không phải con người dã tâm, lạnh lùng như cô...”

” Hahaha! Tôi cũng không cần điều đó.. Mục đích của tôi là danh vị kia.. Tôi phải lấy lại những gì chị ta đã tận hưởng 23 năm qua..

Nhắm mắt lại... sẽ nhanh thôi... không quá đau đớn đâu..”

“Kwon Yuri.. tôi sẽ không tha cho cô... sẽ bám theo cô suốt đời...”

....Pang... Tia máu đỏ nhuộm hồng mái tóc vàng óng ả...

Nàng ngã ra sau.. tay nắm chặt sợi dây chuyền.. mỉm cười thanh thản....

“Ms Kwon.. chờ tôi... tôi sắp đến với cô rồi đây...”

Cậu bàng hoàng nhìn cô gái tóc vàng nằm đó, sững sờ nhìn cô...

“Noona...”

“Min Ho.. cậu yêu tôi mà đúng không? Hãy xem như chưa thấy chuyện gì nhé!”

“Cô không phải Yuri noona mà tôi yêu... cô là kẻ giả mạo... Chính cô đã chủ mưu sát hại chị ấy.. cô....”

....Pang...

Viên đạn soi thẳng vào tim.. cậu đổ gục xuống đất... trên môi còn nở nụ cười..

“Yuri noona... chúng ta sắp gặp nhau... Em hứa sẽ bảo vệ noona mãi mãi... ”

30. Chương 25

Dòng suối hiện ra trước mắt, chỉ một vài bước nữa thôi, cô sẽ đến gốc cây Ngọc Lan, nơi lần đầu cô bắt gặp một con người mang một nỗi đau chìm trong từng lời hát...

...Vấp ngã...

Sao lại vấp ngã không đúng lúc như thế chứ? Lồm cồm gắng gượng đứng dậy...

Cô lao đi trong đêm như con thú hoang khát máu, mặc kệ vết thương rách toác trên chân..

Vạch lá cây, cô bàng hoàng, chết sững với những gì đang thấy...

Cô phải làm sao? Phải làm sao khi người cô yêu đang ngồi trầm ngâm đó...

Mà....

Phía sau lưng...

Người bạn thân nhất - Tiffany hai tay khênh một tảng đá khổng lồ đưa lên cao...

Trong khi cô gái phía trước lại chìm trong những suy nghĩ mà không hay biết chuyện gì sắp đến với mình...

Jessica phải làm sao?

- - - - -

Jessica nín thở, trống ngực đập thành thịch, đầu óc rối loạn, thực sự nàng đang rơi vào tình thế “tiến thoái lưỡng nan”

Nếu cất tiếng ngăn chặn hành động sắp xảy ra, người bạn thân thiết như chị em với nàng sẽ bị phát hiện là tên sát nhân đang hoành hành trong trường quang thời gian qua.

Ắc hẳn Fany sẽ bị truy cứu.. Sica biết, Luật pháp Đại Hàn rất khắt khe và nghiêm minh, tương lai bạn nàng rồi sẽ về đâu..

Nhưng nếu không chặn đứng tội ác tiếp theo, nàng sẽ mất đi người mà nàng yêu mãi mãi..

Phải làm sao?

Jessica phải làm sao?

Đầu óc xoay như chong chóng tìm ra cách vẹn cả đôi đường..

Bỗng một ý lóe sáng trong đầu, nàng rút điện thoại trong túi áo khoác nhấn gọi cho số Fany.

Nín thở dõi theo từng tín hiệu nhấp nháy trên màn hình...

Và đúng như nàng nghĩ...

* .. Echoes, echoes, echoes, echoes

Your voice keeps bothering me like an

Echoes, echoes, echoes in my mind.. *

...ÙM.....

Khối đá to kènch đổ thẳng xuống con suối làm nước văng tung tóe. Fany lúng túng thò tay vào túi áo móc điện thoại rồi lảng xa khỏi ánh mắt sắc lẹm sau đôi kính trắng đang nhìn chăm chăm mình.

- Chuyện gì Jessi?

- [Cậu đang ở đâu? Mau về nhanh, tớ có việc muốn trao đổi chút..]

- Tớ đang... ờ... tớ về ngay .

- [Nhanh lên nhé.. tớ đợi này giờ rồi đấy]

- OK.

Cất điện thoại vào túi, Fany quay đầu nở nụ cười xuề xòa với cô quản sinh đang nheo mắt nhìn.

- Xin lỗi, em chỉ định trên cô thôi ạ! Trường ta hiện đang nguy hiểm, sao cô lại ở nơi vắng vẻ như thế này vào nửa đêm vậy?

- Tôi thích.

- Uhm... vậy em xin phép về trước!

- ...

Fany cúi đầu chào rồi quay người bước đi, bên bờ suối, một đôi mày khê cau lại

....

Cuộc gọi vừa kết thúc, Jess đã vội vàng đi nhanh ra khỏi khu rừng tránh trường hợp đụng mặt không cần thiết mà nào có hay.. bên trong góc tối.. xa xa có một ánh mắt lóe sáng... dõi theo nàng.

Một nụ cười ma quái vẽ trên bờ môi ai đó.. Về đến phòng, Sica ngồi tựa vào bàn học nhắm chặt mắt, lúc này phải trực tiếp đối mặt với hoàn cảnh kinh hoàng ấy tại sao cô không sợ, nhưng ngay khi vừa đặt chân vào phòng thì toàn thân cô run lên bần bật đến nỗi không thể đứng vững được..

Jessica bấu chặt tay vào thân cây bút, mắt nhắm chặt.. hồi tưởng lại những gì đã xảy ra..

Từ việc chiếc lắc tay có tên Tiffany Hwang rơi ở vụ án mạng đầu tiên cho đến cảnh tượng vừa xảy ra khi này.. không khỏi khiến Sica có cảm giác một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng đã ướm đầm mồ hôi.

Nuốt nước bọt một cách khó khăn, Sica hoàn toàn không thể tin vào mắt mình nữa. Người bạn mà cô luôn tin tưởng nhất, yêu quý nhất, sẵn sàng sẽ chia những tâm sự nhất lại là một tên khát máu.

SooYoung đã từng đưa ra nhiều lập luận, nhưng cô không hề tin.. Sica luôn một mực bác bỏ tất cả, cô tin tưởng vào Fany, tin rằng người bạn thân của mình không phải loại người xấu..

Nhưng... chính mắt cô đã trông thấy người bạn thân- tốt bụng- hiền lành ấy sắp ra tay sát hại người cô yêu nếu như Sica không nhanh trí tìm ra giải pháp.. có lẽ....

Chỉ nghĩ đến đây, Jessica đã không thể tưởng tượng tiếp tình huống xấu sẽ là như thế nào...

Nhưng lí do gì để Fany phải hại Miss Kwon chứ? Dù có suy nghĩ đến nát óc Sica cũng không thể tìm được lời giải cho bài toán hóc búa này..

Chuông điện thoại reo vang, Jessica giật thót liếc qua ID trên màn hình để rồi nhận ra người mà cô không muốn gặp nhất.

- Tớ mệt quá.. nên về phòng ngủ trước rồi.. thôi không có gì đâu... xin lỗi đã làm phiền cậu.

Cô khó khăn nói hết từng lời.

- [Ừm.. không sao.. vậy... cậu ngủ ngon]

- uhm.. ngủ ngon.

Màn hình điện thoại rung lên vì một tin nhắn đến từ số máy SooYoung.

" Jessica.. sáng mai 6h.. tập trung ở phòng tớ.. có việc quan trọng cần bàn bạc.."

Jessica tắt nguồn điện thoại, ném nó vào hộc tủ đầu giường, khẽ dựa người vào lưng ghế.

Có lẽ, cô phải nói chuyện riêng với Tiffany, một cuộc trò chuyện đầy nghiêm túc.. Cô phải ngăn chặn ngay ý định Fany sẽ làm thêm bất kì người nào bị thương.. Nhất định cô phải ngăn chặn chuyện này trước khi SooYoung và các thành viên khác của PVG phát hiện.

Nhất định Sica sẽ kéo Fany trở về con đường chính đạo mà trước đây cả nhóm đang đi..

Cô tin mình sẽ làm được!!!

...Knock... knock...knock....

- Ai đấy?

- Đại tỷ SooYoung, Đại tỷ Jessica đến..

- Mời Sica vào.

Jessica đóng chặt cánh cửa sau lưng, quay đầu nhìn bốn cô gái trong nhóm tập trung tại bộ sofa trong phòng SooYoung.

- Soo có chuyện gì mà triệu tập cả nhóm sớm thế? - Hyo nâng tách trà

- Đừng nói là mới sáng sớm tập trung cả nhóm tới để tìm cách đá tên Hoàng Tử kia ra khỏi đây nhé! - Sunny cười.

- Ừa nhưng.. Fany unnie đâu? - Seo cau mày khó hiểu.

Giữa rừng câu hỏi tung ra tới tấp, SooYoung chỉ im lặng nhìn cô bạn đầu vàng đứng ngoài cửa, chỉ tay vào ghế bên cạnh Sunny

- Jessica ngồi xuống đi rồi chúng ta bắt đầu..

Sica nhanh nhẹn làm theo lời nói của nhóm trưởng, sau khi đã an vị, cô nhóc mới nêu thắc mắc từ nãy đến giờ..

- Bắt đầu đi!

- Ok. Các cậu xem đi.

Soo Young ném ra tập hồ sơ bìa đen bằng da, thò ra một xấp ảnh, bốn cô gái còn lại đưa tay cầm tấm ảnh lên chăm chú nhìn.

Chững chạc mở tập hồ sơ trước mặt rồi đẩy sang cho các cô gái xem, SooYoung cất giọng

- Xem đi, ở hiện trường vụ đầu tiên, vào sáng ngày hôm sau, các giáo viên chuyên ngành Hóa học đã tìm được chữ H này được viết bằng máu ngay bên dưới cái xác.

Các cô gái chuyền tay nhau bức ảnh

- Ở đây, hiện trường vụ thứ hai, vẫn có một chữ H, không đúng hơn là ở cả bốn vụ án đều có chữ cái này xuất hiện. Đó là lời nhắn của nạn nhân vì các giáo sư Hóa đã đối chiếu dấu vân tay in trên chữ cái đó.

- Nhưng chỉ có một chữ H làm sao khẳng định được tên sát nhân đó là Tiffany chứ? - Hyo cau mày.

- " Bình tĩnh đã, các cậu xem qua những tấm ảnh này đi tấm này, ở hiện trường thứ hai ngoài lời nhắn ngắn ngủi đó còn có kí tự được viết bên cạnh xác nạn nhân : ~> (dấu mũi tên) . Đến vụ án thứ 3, chỉ đơn giản 1 chữ: W và hiện trường vụ cuối cùng là chữ : i.

Sao? theo những gì tố thu thập được, thì mũi tên này nếu dựng thẳng lên sẽ rất giống chữ cái T.

Cùng điểm lại những lời nhắn của nạn nhân, ta sẽ có : H, T, W, i

Mà sắp xếp lại theo một chủ đích nào đó sẽ thành : HW Ti - H..W..ang T..i..ffany. " Những lý luận và bằng chứng mà trưởng nhóm PVG đưa ra đều có sức thuyết phục không nhỏ. HyoSun trầm ngâm suy nghĩ, trong khi SeoHuyn vẫn một mực không tin, cô nhóc cho rằng nếu Tiffany là tên sát nhân, chắc hẳn Fany sẽ không quên xóa đi chứng cứ.

Nhưng maknae đã quên rằng... Tiffany nổi tiếng cả WANGUI với biệt tài hậu đậu và lơ ngơ. Liệu trong tình huống cấp bách ấy, còn kịp nhớ phải xóa đi những tang chứng ngầm mà nạn nhân đã lén để lại hay không?

- Vậy.. chẳng lẽ Fany là... - Sunny lấp bắp.

- Nhưng mục đích để cậu ấy hành động như vậy là gì chứ? Chẳng lẽ chỉ là ghét thì đâm người khác sao? - Hyo tròn mắt như thể - Un- be- lie- va- ble

Đáp lại hai câu hỏi lớn chỉ là cái nhún vai bất lực của SooYoung.

Jessica này giờ vẫn im lặng, đã ba ngày kể từ cái đêm kinh hoàng ấy xảy ra, Sica luôn cố tìm cách tiếp cận để dò hỏi thông tin từ Fany, nhưng cô nắm kia lại luôn tránh mặt cô.

Không lẽ... Tiff đã phát hiện ra điều gì khác lạ rồi sao?

Và ngay lúc này, với những bằng chứng mà SooYoung đưa ra, Jess không thể lên tiếng bênh vực cho người bạn của mình nữa. Đành im lặng lắng nghe những câu tranh luận phát xuất ngày càng gay gắt hơn.

Đúng.. phải dùng đến từ hỗn loạn mới diễn tả hết không khí trong phòng. SooSunHyo đang thay nhau tranh cãi về những bằng chứng và lời kết tội của nhóm trưởng với SeoHuyn.

- Một lần nữa.. em cam đoan rằng Fany unnie không phải là người xấu - SeoHuyn bướng bỉnh lắc đầu

- Em tính lại đi, có lẽ suy đoán của chúng ta không đúng nhưng những bằng chứng này thì không thể nào là dối trá được - Sunny đứng dậy, khoanh tay nhìn thẳng Maknae

- Nhưng bằng chứng cũng có thể giả mạo được chứ - SeoHuyn tức tối bật dậy lườm lườm nhìn Sunny.

- Hai cậu....

...ẦM....

- Đại tỷ... cứu... mạng....

Cánh cửa bật mở, năm thành viên PVG giật mình đánh mắt sang nơi vừa phát ra tiếng động để rồi thảng thốt nhận ra Ki Hoon, thuộc hạ thân tín của Soo bê bết máu, nằm dài trên nền đất lạnh

- Tụi bây mau khênh nó lên giường. - SooYoung lạnh lùng ra lệnh cho đám thuộc hạ đứng ngoài.

Nửa giờ sau..

Ki Hoon dần tỉnh dậy, đưa tay ôm đầu đã được quấn chặt bằng băng trắng, vài vết máu thấm ra ngoài.

- Chuyện này là sao? Giải thích xem..

SooYoung kéo ghế ngồi đối diện với thuộc hạ, khoanh tay nghiêm mặt nhìn Ki Hoon.

- Là.. đại tỷ Fany... ép buộc bọn em phải theo phe của cô ấy...

- DỐI TRÁ! FANY UNNIE KHÔNG BAO GIỜ LÀM NHỮNG VIỆC ĐỀ HÈN NHƯ VẬY.

Seo bật dậy, mắt trừng trừng nhìn đắm đắm vào mặt tên thuộc hạ, hai tay bấu chặt lấy vai hắn mà lay mà lắc.

- Bình tĩnh Seo, em làm gì vậy hả? - Hyo Yeon kéo SeoHuyn ra khỏi tên thuộc hạ, dìu cô nhóc ngồi xuống sofa.

- Tiếp tục đi

Soo nhẹ nhàng ra lệnh cho tên thuộc hạ với nét mặt sợ hãi chết trân ngồi trên giường.

- Tụi... em... không chịu nên bị đánh một trận... em may mắn lết về kịp tới đây...

- IM ĐI. KHỐN KIẾP, TUI MÀY DÁM BỊA CHUYỆN NHƯ VẬY HẢ?

Một lần nữa, Sunny và Hyo phải dùng sức kéo cô nhóc kích động kia ngồi im.

- Thật không? - Soo mặt vẫn lạnh tanh.

- Là thật...

...ẦM.... Cánh cửa lại bật mở, dáng một cô gái với tay chân trắng xước, mặt mày bầm nhiều chỗ kiệt sức tựa vào cánh cửa, cô chỉ kịp thốt lên vài tiếng rồi đổ gục xuống bậc cửa.

- Fany.... Tiffany... làm phản...

- - - - -

- ư... ư....

Tiếng rên rĩ vì đau vừa phát ra, SooYoung và cả nhóm đã đổ dồn vào chiếc salong nơi Hyo Min - tên thuộc hạ thân cận của Sunny - đại tỷ của một trong những băng nhóm khác trong trường dưới quyền kiểm soát của PVG.

- Nào, nào... cứ nằm đấy.. không cần ngồi dậy, giờ thì cậu nói cho mình biết chuyện gì đã xảy ra?

Sunny ra hiệu trấn an thuộc hạ rồi ngồi cạnh.

- Fany... Tiffany ra tới hậu thư nhóm của mình phải đầu quân cho cô ta.. Bọn mình không đồng ý, tất cả đều bị đánh đến ngất đi.. nhưng mình vẫn đủ tỉnh táo để có thể lê thân về được đến đây...

- CÔ NÓI DỐI...

Trước khi Seo kịp bật dậy, SooSunHyo và thêm sự giúp sức của Jessica đã kiềm cô nhóc ngồi im trên ghế.

- Không.. những gì mình nói đều là sự thật. SooYoung, cậu biết mình vốn không bao giờ nói dối ai kia mà..

- HyoMin khó nhọc rằng từng lời

SooYoung khẽ gật đầu, cô đến cạnh HyoMin, ngồi xuống xoa xoa vai động viên.

- Mình tin cậu mà, nhưng nói cho mình biết , Tiffany trực tiếp ra mặt chỉ đạo đám phản động đó đánh mọi người sao?

- Thật ra.. thì không.. chỉ là một nhóm người áo đen trông giống mấy tên vệ sĩ của Hong Ki hay của tên Hoàng thân kia..

- VẬY MÀ CÔ DÁM NÓI LÀ TIFFANY SAO HẢ?

Seo cố quấy thoát khỏi những bàn tay đang xiết chặt lấy mình, gầm gừ.

- Đừng để ý, cậu cứ nói tiếp.. - Sunny mỉm cười trấn an.

- Uhm... tuy không tận mắt thấy.. nhưng một trong đám thuộc hạ đó - có lẽ là tên cầm đầu đã đưa điện thoại cho mình nói chuyện với Tiffany và mình nhận ra đó đúng là giọng cô ta..

- ĐỒ XẢO TRÁ CÔ.....

Trước khi những lời xỉ vả kịp phát ra, Jessica đã nhanh tay nhét khăn vào miệng cô nhóc bướng bỉnh kia.

- Xin lỗi em, nhưng unnie không thể làm cách nào khác! Em cần phải im lặng.

Sica nhẹ nhàng thì thầm với vẻ cắn rứt.

- Sica, cậu còn giấu bọn tớ chuyện gì đúng không? - Hyo nheo mắt xoáy thẳng vào cô bạn đầu vàng.

- oh...

- Nói ra đi, nếu cậu cố tình giấu diếm thì mọi chuyện sẽ còn tệ hơn nữa - Sunny phát tay.

Bất đắc dĩ, Jessica thở hắt ra rồi bắt đầu kể lại những sự việc đã thấy cách đây ba ngày trước. - Ok. Tớ đã hiểu, thì ra Tiffany này đã âm mưu từ trước. Cậu ta ra tay sát hại các giáo sư nhằm gây hoang mang trong trường và hạ uy tín của chúng ta. Sau đó lẳng lặng kêu gọi đàn em chống phá nhằm chiếm vị trí thủ lĩnh của WANGUI này.. Thật không ngờ là cậu ta lại ghê gớm như thế.. đúng là lòng người khó đoán..

SooYoung nhếch môi khinh bỉ, mắt trừng trừng nhìn vào khoảng không trước mặt. Ánh nhìn khiến những ai trong phòng đều rùng mình.

- SooYoung unnie.. đừng tin lời đám người này..

Seo lo lắng nhìn nét mặt lạnh tanh, tia nhìn như có lửa của SooYoung như lời thách thức từ chối.

- Hyo unnie... chúng ta hiểu Fany unnie không làm việc đó mà...

Hyo cau mày.. hết thuộc hạ của Soo rồi tới Sunny, chừng nào mới tới thuộc hạ của cô? Hyoyeon nhất quyết không để thuộc hạ mình bị ức hiếp.. như vậy thật mất mặt cho chức vị thủ lĩnh..

- Sunny unnie....

Sun phủ bàn tay maknae đặt trên đùi mình, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía xa xa. Cô thực sự tức giận, bản thân là một Đại tỷ đầy quyền uy trong WANGUI mà chỉ biết đứng yên nhìn thuộc hạ bị đánh bầm dập như vậy.. cô cảm thấy xấu hổ cho chính mình..

Nhận được những thái độ cương quyết không đồng ý, Seo quay sang cầu cứu người cuối cùng, người cô nhóc hi vọng nhất.

- Jessica unnie... nói gì đi ạ, nói là Fany unnie không phải là người như vậy.. nói đi mà.. em xin chị đấy..

Seo cố nén tiếng nấc, trong khi nước mắt đã rơi xuống.. Cô nhóc mong rằng Jessica sẽ bênh vực, bảo vệ cho người chị kia...

Nhưng không... đáp lại sự tuyệt vọng của maknae là cái lắc đầu bất lực, Sica cũng giống như ba người còn lại, hoàn toàn không thể tìm ra cách nào tha thứ cho hành động quá quắt của Fany.

Hy vọng gỡ tội cho Tiffany giờ đã hoàn toàn sụp đổ, SeoHuyn lau nước mắt bỏ đi thật nhanh ra khỏi căn phòng. Bỏ lại bốn tia nhìn lạnh băng nhưng ẩn sâu bên trong là chút gì đó gọi là xót xa..

Mùa xuân thường bắt đầu bằng những cơn mưa phùn nhẹ, mưa suốt buổi chiều khiến không một tia nắng nào có thể chen vào màn mưa dày đặc rồi lại kéo dài rả rích sang tận ban đêm.

Cả ngày hôm đó, PVG không đến trường, Jessica, Sooyoung, Sunny, Hyo Yeon tập trung tại phòng SooYoung để tìm ra cách giải quyết vấn đề chấn động liên quan đến con người có tên Tiffany Hwang sau khi maknae SeoHuyn đã bỏ ra khỏi đó.

Tranh luận, bàn bạc cuối cùng vẫn không tìm ra cách giải quyết. Những bằng chứng đưa ra đều có ý nghĩa nhưng để kết tội một ai đó về tội cố sát thật không phải là chuyện đơn giản.

Huống hồ, Tiffany cũng là một trong sáu Đại tỷ đứng đầu WANGUI. Không thể khiến cho danh tiếng PVG bị hạ thấp được.

Thế là suốt cả ngày, bốn cô gái phải chôn mình trong căn phòng nhỏ của khu kí túc xá. Mãi đến khi bốn cái bụng đều đồng loạt đình công đòi nghỉ ngơi thì các cô gái mới dừng lại.

Bước đi tàn tàn trên con đường trải sỏi ẩm ướt nước mưa, hít thở thật thoải mái bầu không khí trong lành buổi đêm, mùi hoa cỏ thơm ngát sau khi đã được tắm bởi cơn mưa.

Sica khoan khoái tự cho phép mình quên đi mọi chuyện căng thẳng, bước đi thật chậm để tận hưởng những gì đang có trước mắt.

Chợt... Về mặt thoải mái, thư giãn khê cau lại ngay khi trông thấy dáng người lén lén lút lút đằng trước.

Nấp mình sau bụi cây to gần đấy, ơn trời, thứ mà Sica cảm thấy tuyệt nhất ở WANGUI này chính là những vật luôn xuất hiện đúng lúc... giống như cái cây to rộng này vậy.. nó đủ để che cả thân người vốn dĩ đã nhỏ nhắn sẵn của cô công chúa tóc vàng.

Bóng đen bước từ từ lại gần con đường mà bạn Sica đang núp làm tim ai lại đập thật mạnh như muốn rớt khỏi nơi mà nó vốn thuộc về.

Càng lại gần, Sica càng dễ dàng nhận ra đó là một cô gái.. Cô ta đang dò dẫm trong đêm tìm tìm kiếm kiếm thứ gì rơi trên đất..

Bất chợt cô ngừng lại cách nơi Sica đứng khoảng sáu bước chân, bạn đầu vàng giật thon thót, im lặng cố bắt bản thân không thở mạnh..

Một bước...

Một chút đắn đo khiến đôi chân rụt rè không bước tiếp.. nhưng rồi..

Hai bước...

Cô gái từ từ tiến lại gần... Sica dùng tay bịt chặt miệng nén hơi thở ngất quăng...

Ba bước....

...

Lướt nhanh qua bụi cây, cô gái bỏ đi thật nhanh, trước khi kịp thở phào, Sica mở to mắt nhìn dáng người thoát ần thoát hiện trong vùng sáng tối mập mờ của những ngọn đèn xa xa để rồi nhận ra người mà cô sợ này giờ lại chính là cô em út SeoHuyn.

Không khỏi ngăn bản thân thở phào nhẹ nhõm, Sica mỉm cười với sự nhút nhát của bản thân. Trái tim cô nhóc suýt chút nữa ngừng đập vì nghĩ rằng người đang tiến lại gần là tên sát nhân nào đấy chứ.

Nhưng rồi công chúa lại trầm ngâm vì sự xuất hiện bất ngờ của Seo huyn tại đây.

“Đây hình như là nơi KangIn bị hại kia mà.. Sao em ấy lại ở đây mà lại đang tìm kiếm thứ gì nữa chứ? ”

Vừa đi vừa trầm ngâm suy nghĩ, đôi chân lướt qua chỗ KangIn đã nằm khiến da gà cô nhóc nổi lên, rùng mình vì cái lạnh bất ngờ xâm chiếm cơ thể, Sica cố bước thật nhanh, tránh nghĩ đến hình ảnh vị giáo sư nằm im trên vũng máu cách đây vài tuần cũng ngay tại nơi này.. ..Bộp...

- Áahhhhhhhh

Sica hét lên thất thanh vì một cái đập vào vai phải, cô nàng cảm tưởng như vị Giáo sư đáng kính kia đang đứng phía sau mình.

- Suyt. Cô làm gì âm ỉ thế? Tôi chỉ định đi cùng thôi mà...

Cô gái vừa tặng cho bạn đầu vàng cái vỗ vai giờ đang dùng hai tay bịt chặt tai nhằm bảo toàn tính mệnh cho cái màng nhĩ đáng thương của mình.

- HuynAh?

Sica vui mừng nhận ra người đang đi cùng là Đội trưởng đội cảnh vệ Hoàng Gia, tốt thật, đi với cô nhóc này thì coi như an toàn 100%.

- Ủh. Làm gì mà hét toáng lên vậy? Làm tôi giật cả mình.. - HuynAh phì cười

- Oh... xin lỗi... tại tôi tưởng....

- Tưởng gì?

- Thì.. thì tưởng có án mạng nào đó nữa chứ... ai ngờ không phải, chỉ là tôi lo xa quá thôi... hihi

Công chúa cười ngớ ngẩn, nhưng rồi nụ cười vụt tắt khi nét mặt người đối diện chuyển sang màu xanh xám.

- Cô... không lo xa đâu... có... án mạng... thật kìa.....

Quay phác nhìn theo tay chỉ của HuynAh, Jessica chết điếng nhìn một xác người nằm gục dưới nền sỏi. Tóc dài, dáng thon... hình như là một cô gái..

HuynAh chậm chậm tiến lại gần nơi cái xác nằm im... cố gắng nuốt trôi cục nghẹn ở cổ, Jessica cũng bước theo thật chậm rãi...

Vừa nhìn thấy khuôn mặt ẩn hiện dưới ánh sáng của những ánh đèn neon khuất sau hàng cây, Sica chết sững, lồng ngực quặng thắt, một tay ôm ngực, cô bàng hoàng nhìn thật kĩ người nằm đó... trước khi cảm nhận cả thân người nhẹ hẫng.. cô còn kịp nghe tiếng hét kinh hãi của HuynAh...

- Agassi~~

Tất cả chìm trong bóng đêm...

Liệu có phải thủ phạm thật sự chính là người đã dò dẫm tìm thứ gì đó trong bóng đêm không?

Hay bên trong còn có ẩn khuất?

Hoàng Tử Lee Tuek đã nói sẽ không bỏ qua chuyện bị đánh nhầm...

Phải chăng những gì đã và đang xảy ra bên trong WANGUI đều do một thế lực bí ẩn nào đó ra tay sắp đặt?

Hẹn tất cả trong chap sau..

Vắng bóng đã lâu, sự trở lại lần này đánh dấu nhiều sự thay đổi lớn. Mọi thứ đã thay đổi, nhưng chỉ duy nhất nội dung, cách viết vẫn như cũ.

Mong rằng chap này sẽ làm hài lòng những người đã cùng sát cánh bên Author của fic trong suốt thời gian qua.

Và đây là chap (có lẽ) đáng để đọc nhất trong toàn fic.

Đánh dấu sự xuất hiện của một cây bút mới toanh. (dù chỉ là chút ít vì tất cả đều phải qua đợt Edit của chính tác giả)

Không làm tốn thời gian nữa, vào tiếp câu chuyện thôi!

Notice: Đọc và cảm nhận Fic, đừng để ý đến những sự thay đổi về thành phần nội bộ.

Fic có lẽ không hay, nhưng cũng sẽ không quá tệ. Trust me!!!

Author: JK

~ ~ ~ o0o ~ ~ ~

31. Chương 26a

- Agassiiii

~ Tiếng thét khản đặc cất lên va đập vào không gian tạo nên một âm thanh vang vọng, tồn đọng trong khoảng không tối thăm thẳm. Cô hốt hoảng bật dậy, trán ướt đầm mồ hôi; ánh mắt thất thần ngó dáo dác để rồi nhận ra căn phòng quen thuộc.

Tất cả.. tiếng thét kinh hoàng ấy... chỉ là ác mộng thôi sao?

- Sica~ cậu không sao chứ?

Giọng Sunny vang vang bên tai phần nào giúp cô trấn tĩnh, nhắm mắt cố nhớ lại sự việc vừa xảy ra. Bỗng...

- Jessica tỉnh chưa?

Từ ngoài SooYoung bước vào trong sau khi cánh cửa và bức tường đã tạo thành một đường thẳng.

- Cậu ấy vừa mới tỉnh, mọi chuyện sao rồi? Miss Kwon không sao chứ? Tổ chưa hề nghĩ nạn nhân lại là cô ấy - Sunny hấp tấp dò hỏi.

Cô gái tóc vàng vẫn ngồi im chìm mình trong luồng suy nghĩ, hai từ “Miss Kwon” thoát ra từ miệng Sunny như tiếng hai quả bom nguyên tử phát nổ. Sica vội chồm tới chụp lấy hai vai trưởng nhóm mà lay liên tục

- Cậu.. nói cho tớ biết, Miss Kwon đã xảy ra chuyện gì ?

- O... Sica... cậu bình tĩnh lại nào..

- Nói nhanh.. N.O.W - công chúa nóng nảy ngắt ngang câu nói ngập ngừng của SooYoung

- Cậu ngồi xuống rồi từ từ tớ kể.. chuyện là vậy..

” Khi tiếng thét thất thanh của HuynAh vang lên đã đánh động cho tất cả các nhân viên trong trường và lúc bọn tớ kịp chạy đến thì cậu đã ngất xỉu từ lâu, còn con nhóc HuynAh đó đang ngồi phịch dưới đất, mắt mở trừng trừng nhìn vào xác Miss Kwon đang nằm giữa vũng máu.

Lập tức Hyo ra lệnh cho đàn em đưa cậu về phòng cùng Sunny, tớ và Hyo ở lại quan sát tình hình.

Không lâu sau thì Miss Kwon được chuyển đến phòng y tế vì việc này cần phải ém nhẹm . Đám Hong Ki cũng ập đến, Min Ho tự nhiên nổi giận bưng bưng, túm lấy cổ tay HuynAh đang vẫn còn vẻ sững sờ trên mặt mà gất gổng gì đó.

Hyo và tớ đã cho thuộc hạ rà soát khắp nơi, hiện giờ thì HyoYeon vẫn đang ở đấy, tớ lo lắng cho các cậu nên về xem thế nào vì có lẽ tên sát nhân đó vẫn chưa rời khỏi WANGUI. ”

SooYoung kết thúc câu chuyện, quay sang nốc hết ly nước trên bàn rồi quan sát nét lo lắng, sợ hãi trên mặt nhóc bạn với sự ngạc nhiên. Từ bao giờ nàng thủ lĩnh “Three Princess” lừng lẫy lại sợ hãi trước những chuyện này mà nào biết rằng thứ đang chạy xuyên suốt trong tâm trí Sica chính là nỗi lo lắng cho người con gái kia.

- Đưa tớ đến đó.

... Phụt....

Câu nói bất ngờ của nàng công chúa tóc vàng làm cho tất cả nước trong miệng thủ lĩnh PVG đột ngột thay đổi môi trường đang tồn tại.

- Cậu vẫn chưa khỏe đâu, nhìn sắc mặt xanh mét của cậu kia.. - Sun lên tiếng can

- Đưa tớ đến đó hoặc là tớ sẽ tự đi.

Soo thở dài nhìn con người bướng bỉnh trước mặt rồi khoát tay.

- Được rồi, theo tớ. Dù đoạn đường không xa cho lắm, nhưng với hai chân cứ quỳnh quít lại với nhau, Sica nhà ta không thể bắt kịp những sải chân dài của SooYoung và cùng chung số phận “chùn ngắn” với cô là con thỏ rừng Sunny - Bunny kia

- Aishh~ Quý tha ma bắt cho cái chân dài “man rợ” của cậu đi, làm sao bọn tớ có thể chơi thân với cậu suốt khoảng thời gian qua mà không cảm thấy mỏi cổ nhỉ?

Sunny vừa lách thếch chạy theo vừa luôn miệng kêu ca, Jessica lại im lặng cố bước thật nhanh để kịp với những bước chân ngày càng xa dần.

Chẳng mấy chốc, cả đám đã đến khuôn viên trường - nơi xảy ra án mạng.

- Mọi việc thế nào rồi? Có tìm được chút manh mối nào không?

Câu hỏi bất ngờ của Soo khiến Hyo giật nảy mình, quay đầu nhìn vào nhóm người đang tiến dần lại gần.

- Chưa. Không thể phát hiện thêm được gì, ngoại trừ một cái Huy hiệu trong tay Miss Kwon. Nãy giờ cả đám tìm kiếm tích cực đến nỗi suýt chút nữa là xới tung cả khuôn viên này lên luôn.

- Huy hiệu? - Soo cau mày.

- Ủh... là một miếng huy hiệu bằng bạc Thụy Sĩ với vài viên đá quý và cả ba viên kim cương được đính vào, liếc sơ qua đều có thể nhận ra nó không hề rẻ..

Hyo cũng nhăn trán suy nghĩ, Sica nãy giờ im lặng theo dõi cuộc nói chuyện, giờ mới lên tiếng.

- Miss Kwon sao rồi?

Hyo quay phác lại nhìn chăm chăm vào cô bạn đầu vàng, lộ vẻ quan tâm

- Cậu sao không ở lại nghỉ ngơi đi, ra đây làm gì?

- Tớ hỏi Miss Kwon sao rồi?

- Ủhm.. cô ấy hình như bị thương không nặng cho lắm, nhưng vì mất máu khá nhiều nên cần phải tiếp máu gấp.

- Mà Miss Kwon bị hại bằng cách nào? - Sunny nghiêm túc hỏi.

- Bị đánh vào đầu.

- Lạ thật, những vụ án trước vết thương đều do vật sắc nhọn gây ra cơ mà? - Sun cắn môi khó hiểu

- Ủh, lạ thật đấy. Vết thương trên đỉnh đầu được gây bằng một vật nặng, thứ có nguy cơ cao nhất là những tảng đá này. Tên sát nhân lại ra tay một cách dửng dưng nên nơi bị đánh không nặng nhưng máu thì lại mất nhiều vì sự ngập ngừng đó.. Tớ cũng đang suy nghĩ rất nhiều về việc này đây.. tại sao hắn không ra tay nhanh gọn mà phải lưỡng lự, chần chừ như thế? Hay là...

- Hay là vì hắn không muốn làm việc này? - Soo tiếp lời bạn mình.

Các cô gái lại trầm ngâm, mỗi người mải mê đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình. Sica cũng im lặng để cho não bộ xoay vòng với những thông tin vừa được nghe.

” Yuri làm ơn đừng xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không sống nổi mất.. Không có cô tôi không biết sẽ ra sao đây.. nên.. tốt nhất là nên quay trở lại với mọi người.. WANGUI cần cô.. và... tôi... tôi cũng cần cô... cần hơn cả không khí mà tôi đang thở.. tôi yêu cô..

Đá.. Tảng đá.. Đêm hôm ấy, mình đã tận mắt chứng kiến Tiffany định làm gì với Yuri.. Chẳng lẽ.. là cậu ta sao? Nhưng.. mình cũng nhìn thấy bộ dạng khả nghi của SeoHuyn vào tối qua kia mà.

Rốt cuộc thì ai mới là người đáng nghi nhất trong chuyện này? Fany đâu có lí do gì để hại Yuri, nhưng vậy thì tối hôm đó...

Còn SeoHuyn, cô em gái mà mình luôn tin tưởng.. SeoHuyn cũng không có lí do gì để ra tay với Miss Kwon.. Aishhhh... đau đầu quá... nhất định trong chuyện này có gì đó ẩn khuất, nhưng liệu.. mình có quá tin tưởng vào lòng tin của mình không?

Mảnh huy hiệu.. Phải, chính là nó, chỉ có nó mới là đầu mối duy nhất để giải ra bí ẩn này. ” - Hyo, cái huy hiệu mà cậu nói nó đâu rồi? - Sica nhẹ nhàng dò hỏi.

- Vì nó là vật chứng duy nhất, nên Giáo sư SeungRi đã mang về phòng lab rồi. Aigoo~ Sự việc nghiêm trọng đến mức này mà Hiệu trưởng Lee lại đang ở Seoul..

- Vậy cậu có thể mô tả lại hình dáng của nó như thế nào không?

- Oh... để tớ nhớ đã.. hình như nó là một mảnh kim loại có hình chạm nổi một con Đại Bàng với một cánh che ngang cả người, ba viên kim cương được đính ở hai mắt và giữa trán, trên rìa cánh đính những viên đá quý. Ngoài ra , còn hai dòng chữ bằng thứ tiếng nào đó được khắc chìm trên mảnh huy hiệu đó. Nếu nhận xét công bằng, thì có lẽ nó giống một tấm Gia Huy thường được trao cho người thừa kế của một dòng họ nào đó hơn là một cái huy hiệu bình thường.

Không khí lại rơi vào tĩnh lặng... Những ý nghĩ lại chạy vòng khắp trong đầu các cô gái.

Chợt...

- Khoan đã, Hyo, cậu nói đó là một con Đại Bàng in nổi?

- Ủh, nhưng chỉ là suy đoán của tớ vì thật ra thì nó cũng không giống Đại Bàng cho lắm..

- Là Ác Đế...?

- HẢ?

SooSunHyo ngạc nhiên nhìn người vừa mới lên tiếng. Sica nhìn thẳng vào ba người bạn mình, ánh mắt kiên quyết buông câu nhận xét chắc nịch.

- Là Ác Đế... và đúng như Hyo nhận xét, mảnh Huy hiệu đó là Gia Huy chỉ dành cho người thừa kế của một dòng họ duy nhất ở Mỹ - Hàn, dòng họ đó rất nổi tiếng.

- Sao... sao cậu biết? Sica, nói rõ hơn xem nào. - Sunny giục

- Ác Đế là bá chủ của bầu trời, và ngay từ khi xuất hiện, các tiền bối của dòng họ đó đã chọn đó là biểu tượng cho dòng tộc mình.. bởi vì.. nó liên quan đến lĩnh vực mà họ nổi tiếng nhất..

- Ý cậu là... - Soo kinh ngạc

- Phải, là Gia tộc Seo - gia tộc đứng đầu trong ngành Hàng không Hàn Quốc.

Cả hai cái miệng há hốc kinh ngạc.

- Cậu.. có nhầm không? Chẳng lẽ nhóc Sèo lại...

- Nhưng SeoHuyn đâu có lí do để làm chuyện này? - Sunny nhanh chóng đặt ra dấu chấm hỏi lớn.

- Ủh.. tớ cũng đang khó hiểu đây . - Sica chống cằm tư lự.

- Hay là.. nhóc Seo đang cố tình tìm cách đánh lạc hướng những buộc tội của chúng ta về Tiffany bằng cách hạ sát Miss Kwon? - Hyo nhìn lăm lăm về phía trước.

Như đã sáng ra một chân lí từ câu nói vô tình của Hyo, cả nhóm nhìn nhau trân trối, phải, những suy luận mà Hyo đưa ra rất có lí

- Chuyện này đang dần phức tạp lên đây. Tớ không nghĩ và chưa từng nghĩ Seo Joo Huyn lại liên quan đến chuyện này - Soo nhủ mày.

- Nhưng sự thật đang bày rõ trước mắt cậu kìa, nếu như...

- Sica unnie!

Cả đám quay đầu về hướng phát ra tiếng gọi, Seo đang hớn hờ chạy đến gần.

- Sica unnie khỏe chưa? Sao chị lại đến đây?

Seo vừa hỏi vừa vui vẻ lắc lắc tay Sica trong khi công chúa vô cùng khó chịu, nhìn gương mặt rạng rỡ của maknae càng khiến cô cảm thấy ghê tởm khả năng diễn xuất trên cả tuyệt vời kia.

Lạnh lùng rút tay ra khỏi hai bàn tay đang nắm, công chúa quay sang nói như ra lệnh:

- DongJoon, đưa tôi đến phòng y tế.

Trước cặp mắt sững sờ về thái độ lạ lùng, xa cách của Jessica, SeoHuyn khẽ cau mày khó hiểu nhưng rồi đôi mày nhanh chóng giãn ra thay vào đó là một nụ cười tươi rói khác

- Chúng ta đi xem phim đi các unnie~

Trái với vẻ hào hứng của cô nhóc là những vẻ mặt nghiêm nghị lạnh như băng của các cô gái còn lại.

- WANGUI xảy ra chuyện không hay, mà em còn tâm trạng hưởng thụ vậy sao? Em vui về cái gì vậy? Vì đã bảo vệ được..

- Không đôi co cãi cọ dây dưa nữa, chúng ta đi - Jessica lạnh lùng bỏ đi một nước, các cô gái cũng nhanh chóng cất bước theo sau, trước khi đi khỏi Hyo còn không quên lườm Seo Huyn một cái đầy ý nghĩa. Phòng y tế...

....Cạch... cánh cửa hé mở...

- Suyt... Mọi người vào nhanh rồi đóng cửa lại, bác sĩ Im mà biết là mệ đấy - Tae đưa một ngón tay lên miệng.

- Miss Kwon sao rồi? - Sica hấp tấp hỏi ngay

- Unnie đã không còn nguy hiểm nữa nhưng vẫn chưa tỉnh lại.. - Yoong nóng ruột nhấp nhồm trên ghế

- Chuyện này là thế nào? Tại sao người bị hại lại là cậu ấy? Trả lời cho tôi biết mau! - Sica túm cổ áo HuynAh, quát to.

- Bình tĩnh nào Sica, im lặng trước khi bác sĩ phát hiện - TaeYeon suyt khẽ.

Lập tức những cô gái còn lại lao vào tách cô nàng ra khỏi HuynAh trước khi có một án mạng thực sự ngay tại WANGUI này. Tất cả đều cảm thấy ngạc nhiên khi trông thấy thủ lĩnh "Three Princess" không kèm chế như vậy nhưng ai cũng biết đây là lúc không nên hỏi.

... Cạch... cửa lại mở, một đôi kính trắng ngự trị trên vầng trán nhuốm những vết nhăn thò vào..

- Các cô... Ra ngoài!

Chỉ một câu đơn giản, ngắn gọn, đầy sức tích của vị bác sĩ già dặn, khó tính thôi mà cả đám Đại tỷ WANGUI đã hoảng hồn ù té chạy ra ngoài.

- - - - -

Phòng TaeYeon...

- Mọi người chắc đã nghe những gì hiệu trưởng Lee nói rồi đúng không? - Tae đặt tách trà xuống bàn

* gật*

- Vậy mọi người có nghĩ ai là thủ phạm của tất cả mọi chuyện đã xảy ra tại WANGUI không?

- ...

- Mọi người cứ nói.. - Yoona nghiêm nghị liếc qua những gương mặt thoáng nét lo lắng

- Thật ra.. - Soo ngập ngừng

- Bọn em nghi vấn hai người - Sun nói thay

- Ai? Không cần dùng kính ngữ, cứ xưng hô bình thường đi, chúng ta bằng tuổi nhau - Tae mỉm cười trấn an.

- Seo Joo Huyn và Tiffany Hwang__ hai thành viên khác của PVG.

Phản ứng của hai vị quan sinh vẫn bình thản như chưa đã biết trước chuyện này càng làm sự tò mò của cả đám tăng cao

- Thật ra.. chúng ta chưa có bằng chứng, về việc miếng Gia Huy của dòng tộc đó ra thì không thể phán xét thêm gì nữa cả, nhưng tôi vẫn có cách tìm ra, tôi nghĩ người khả nghi nhất là Seo Joo Huyn. - Tae cau mày.

- Tại sao? Unnie dựa vào đâu? Sao không phải là cô nàng Tiffany đó chứ? Rõ ràng là mọi lời nhắn các nạn nhân để lại đều ám chỉ Tiffany Hwang kia mà? - Yoong cau mày vẻ bất mãn.

- Đó là suy nghĩ của unnie, những lời nhắn đó đều có khả năng là do tên sát nhân tạo ra. Em có nghĩ Fany đã luôn vô tình xuất hiện không đúng lúc đúng chỗ không? - Tae đẩy gọng kính

- ...

- Ah!

Tiếng thét của Sunny khiến mọi người giật mình quay phác lại nhìn cô chằm chằm

- CHUYỆN GÌ ? - Cả đám đồng thanh

- Có thể nào... mọi chuyện là do tên Hoàng Tử Lee Tuek kia bày ra để hạ uy danh PVG và tách chúng ta ngày càng xa nhau không? - Sunny ngập ngừng

- Phải rồi... Đêm đó, trong khu rừng, anh ta đã nói sẽ không bỏ qua chuyện bị tố và Min Ho đánh nhầm, rồi còn bảo tất cả chỉ mới bắt đầu.. không lẽ... - Sica nuốt cục nghẹn ở cổ..

IM LẶNG

Mọi người lại nhăn trán, cau mày suy nghĩ, ý kiến của Sunny và Sica phân tích cũng rất có lí, Seo, Fany, Hoàng Tử, cuối cùng thì ai mới là thủ phạm thật sự đây???

- Mọi người cứ về suy nghĩ thêm, nếu tìm ra manh mối gì thì báo cho tất cả tập trung tại phòng tôi. Giờ thì mọi người có thể về phòng, riêng SooYoung, cậu có thể ở lại thêm tí nữa không? - Tae đánh mắt về hướng trưởng nhóm PVG và nhận được cái gật đầu đáp trả.

Các cô gái nhanh chóng rời khỏi đó, cánh cửa vừa đóng lại, Soo đã lập tức hỏi ngay

- Chuyện gì sao?

- Khi chuyển Miss Kwon về đây, tôi đã tình cờ phát hiện mảnh giấy này nằm trong lòng bàn tay cô ấy- Tae cẩn thận móc một mảnh giấy vụn nhỏ nhúm trong túi áo vest chìa cho Soo

Soo , Yoong chụm đầu vào cằm cúi đọc rồi sững sờ nhìn nhìn trần trời

- Chuyện này là sao? - Yoong Soo đồng thanh

- Đúng. Cậu ấy đã biết được kẻ thủ ác là ai - Tae gật đầu xác nhận, khẽ mỉm cười

- Quả không hổ danh là Miss Kwon.. Chị ấy quả thật rất giỏi - Yoong lúc lắc đầu thán phục

Về sững sốt vẫn còn in hằn lên gương mặt Sooyoung, cô nàng trưởng nhóm không tin vào những gì đang nghe, đang thấy.

- Vậy... nếu có mảnh giấy này.. thì... chẳng lẽ.. tên Hoàng tử Lee Tuek kia đã cho người hại Miss Kwon để bịt đầu mối sao? Vậy còn Fany và Joo Huyn thì sao?

- Tôi nghĩ có thể một trong hai người bạn của cậu đã bị anh ta sai khiến - Tae khẳng định chắc nịch.

- ...

- Tôi chỉ có nhiều đó muốn nói, cậu đã biết thì hãy thông báo cho những thành viên còn lại trong PVG biết, càng có thêm nhiều cái đầu cùng suy nghĩ thì hiệu quả càng cao. Giờ tôi muốn tập trung suy nghĩ một chút, hai người có thể về phòng - TaeYeon đứng dậy mở cửa, hai người đang ngạc nhiên kia hiểu ngay ý của cô

muốn tiễn khách nên lập tức đứng dậy ra ngoài. Bóng người vừa khuất, Quân sinh Tae thở dài, ngã người ra sau sofa, đưa tay tháo gọng kính khẽ giọng

- Fany, cô ra được rồi!

Đằng sau tấm màn, Tiffany bước ra với vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt lạnh lẽo.

...Đông cung...

... RẦM.... Chiếc bàn chạm trổ tinh hoa ngã chổng kèn lơ lảo đưa ánh nhìn thách thức về người đã đập đổ nó.

- Thái Tử, xin ngài bớt giận... - Nội Quan Lee xanh mặt vội cúi rạp người

- Lee Tuek đến WANGUI, chuyện chấn động như vậy mà lại giấu ta? Lee Tuek trở về nước chắc chắn có âm mưu phía sau, ai đã ra lệnh cho các người im lặng? - Lee Jun tức tối đập thêm vài cái bình hoa chạm trổ gần đấy.

- Xin Điện hạ thứ lỗi, chúng thần... chỉ làm theo lệnh của Nương Nương.. Bọn thần đáng chết..

Dứt câu, Nội Quan Lee và tất cả cung nữ lẫn cảnh vệ đều quỳ xuống xin tha tội. Hai từ “Nương Nương” càng khiến Thái Tử tức giận hơn

- Được, vậy thì truyền lệnh ta, cho người đến WANGUI bằng mọi cách phải đưa bằng được Hoàng Tử về đây. Ta cho các người ba ngày, sau ba ngày vẫn chưa làm được thì tốt nhất viết lời trần trối với gia đình các người là vừa.

Nói xong, Thái tử đi như vũ bão rời khỏi Đông cung trực chỉ cung Yeowang, bỏ lại đám người ngơ ngác trông theo một hồi sau mới lật đật chạy theo Hoàng Thái Tử.

—

... Cộc.. .cộc... cộc...

- Thưa Nương Nương, có Thái tử Điện hạ xin gặp!

- Mời Thái Tử vào.

Lee Jun bước vào trong, vẻ mặt hằm hằm nhìn Hoàng Hậu

- Hôm nay Thái Tử có chuyện không vừa lòng à? - Chính Cung Hae Na ôn tồn nâng tách trà ngang mũi ngửi nhẹ

- Lee Tuek về nước sao Nương Nương lại không báo cho con biết?

- Thái Tử ngồi xuống đi - Vãn bằng giọng bình thản đến mức đáng sợ.

- Mẫu Hậu...

Nhận ra thái độ cau gắt của con trai, Chính Cung đặt chén trà xuống bàn, khẽ chỉnh lại áo, nhíu mày nhìn Lee Jun.

- Nếu nói ra thì con sẽ đến đó mà lôi Hoàng Tử về sao? Con đừng quá lo lắng, LeeTuek biết rõ Hae Go công chúa là ai.

- Chính vì điều đó nên con mới lo lắng. Nó đã biết Hae Go có mối quan hệ dòng tộc như vậy chắc sẽ tìm cách phá bình - Lee Jun dằn mạnh tay xuống bàn

- Phá Bình? Thái tử học đâu cách nói chuyện của thường dân như thế?

- Con thích. Đừng có nhắc đến chuyện lễ giáo, cung quy với con. Chính vì mớ luật lệ lằng nhằng này mà Man Hae Go công chúa phải sống bên ngoài đấy.

- Con dám... Đứa trẻ ngỗ nghịch... - Hae Na tức không thốt nên lời sau khi nghe Lee Jun “xổ” một tràng những lời nói không mang đáng đáp của một người đại diện Hoàng Gia như vậy.

- Không cần biết mọi chuyện sẽ ra sao. Con cho Nương Nương ba ngày, phải tìm cách đưa Lee Tuek ra khỏi đảo WANGUI và đưa Hae Go về cung. Nếu không, đích thân con sẽ đến đó.

Dứt lời, Thái Tử hành lễ rồi về cung, bỏ lại người đã sinh ra mình vẫn còn ngồi chết sững vì đứa con trai hôm nay đã dám cả gan ra điều kiện với bà. Tất cả những kiểm chế biến mất, bà run rẩy tựa vào người Cung nữ Park mà thở dốc.

- Nương Nương.. Không sao chứ? Truyền Thái Y...

- Không. Không cần, mau.. gọi cho Ma Ma Tổng Quản liên lạc với Hoàng Thân HyoRi cho ta... Lee Jun đã nói thì sẽ làm.. ra không muốn mất thêm một người thừa kế nữa.. mọi chuyện phải thành công..

Author: Shake

Note: Vì cái chap này phức tạp quá nên phải đích thân Shake ra tay.

Có thể nói chap này là chap đầy bất ngờ và ngạc nhiên nhất của ss Shake.

Mọi người cùng thưởng thức và nhận xét về khả năng tư duy, sự logic trong chuỗi xây dựng vụ án của Shake như thế nào nhé!!!

Kam sa!!! Enjoy

~

32. Chương 26b

Sau cuộc nói chuyện chiều hôm đó, SooYoung đã tập hợp ba mem còn lại trong nhóm đến bàn bạc vấn đề.

- Là hấn ta sao?

Sica đứng phắt dậy sau khi nghe nhóc bạn kể lại mọi chuyện. SunHyo cũng ngạc nhiên không kém.

- Sao có chuyện đó chứ, SeoHuyn và Tiffany đâu phải trẻ con mà nghe theo lời hấn ta để được lợi gì chứ? Để LeeTuek cho kẹo à? - Hyo mỉa mai

- Đó.. chính điều đó mới là vấn đề cốt lõi của cuộc họp chúng ta hôm nay. Tổ vốn không nghĩ sự việc này đơn giản, ban đầu là các giáo viên trong trường, sau đó lại là Miss Kwon. Nếu chỉ là một trong hai người bạn của chúng ta sẽ không có đủ can đảm mà làm vậy đâu. Vì vậy, tổ nghĩ đứng sau vụ này phải là một người có thể lực - Soo nheo mắt nhìn sang cô công chúa tóc vàng kia đang cần môi suy nghĩ.

- Nếu nói vậy, có nghĩa một trong hai người kia bị tên Hoàng tử đó khống chế? - Sunny nâng tách trà lên nhấp môi.

- Đúng vậy. - Soo gật đầu xác nhận

- Vậy còn không mau đi hỏi tội hấn ta .

Sica nóng nảy phần vì lo cho cái con người lạnh lùng đã tặng kia, phần vì không biết chuyện tày đình này có đến tay gia đình cô nhóc ở nhà hay không. Nếu biết được, chắc chắn ngài Chủ tịch Jung sẽ bằng mọi giá bắt con gái cưng trở về ngay lập tức.

Với Sica, cách đây nửa tháng đó sẽ là chuyện tốt, còn bây giờ, khi cô nhóc đã biết được thứ tình cảm mà mình đối với vị quân sinh kiêm giảng viên Toán học kia là gì thì có chết nàng cũng chẳng thèm quay về cái thành phố nhộn nhịp ồn ào ấy nữa.

Trái với vẻ nôn nóng của cô bạn, Soo vẫn bình tĩnh hớp ngụm trà

- Không được, muốn làm gì phải có bằng chứng, chúng ta cứ thế xộc vào “dàn” cho hấn một trận rồi đến khi hấn yêu cầu đưa ra bằng chứng thì bọn mình nhìn nhau cười trừ à?

- Nhưng không lẽ cứ ngồi đấy mà chờ tìm ra bằng chứng sao? - Sica cau mày khó chịu
- Đành vậy thôi chứ biết làm sao bây giờ. Trừ phi...
- Trừ khi sao?

Hyo sốt ruột tiếp lời Sunny.

- Mình phải có cái cớ để “nói chuyện” với hắn.
- Ý cậu là... - Hyo ngờ ngợ trước ý kiến mông lung, mơ hồ của con thỏ rừng đang ngồi trên Sofa nhâm nhi bịch snack.
- Đúng. Đó là cách duy nhất để có thể đường hoàng cho tên Hoàng tử đó một trận - Soo gật gù tán đồng.
- Nhưng sao tớ vẫn thấy trong chuyện này hình như Lee Tuek không liên quan - Hyo chống cằm tư lự - Sao lại không? Những gì hắn làm lần trước với Yuri có thể là nhầm lẫn, nhưng không có nhầm lẫn nào hai lần cả, huống hồ trước khi bỏ đi hắn đã muốn gây hấn với chúng ta trước rồi mà - Sica quay sang thuyết phục Hyo
- Yuri là ai? - Soo xoa xoa cằm thắc mắc.
- Là tên thật của Miss Kwon .
- Aigoo.. sao mà rắc rối vậy trời??? - Sun vương vai
- Chứ đơn giản thì còn nói gì nữa...
- Đại tỷ, có chuyện không hay rồi, anh em chúng ta đang bị đám thuộc hạ của Hoàng tử “quần” ngoài kia kìa!

Từ ngoài, Ki Hoon học tốc chạy vào trong, mồ hôi ướt đầm trán, vẻ mặt kinh hoàng đảo qua các Đại tỷ đang ngồi trên sofa.

Ngay lập tức SooHyoSun bật dậy ngay, lao ra khỏi cửa như tên lửa trong khi bạn Sica nhà ta hấp tấp mang dép vừa í ới gọi giặt ngược. Đám thuộc hạ còn lại cũng chạy theo sau PVG.

—

... Chẳng mấy chốc, bốn người đứng đầu WANGUI đã xuất hiện ở khoảng khuôn viên sau trường, nơi gần với cánh rừng nhất.

Hoàng tử Lee và các thuộc hạ buông nhóm học sinh WANGUI đang bị túm cổ áo ra, cười ngạo nghễ nhìn đám người PVG đang từ từ tiến đến.

...

Hai nhóm đứng song song, đối mặt nhau. Bên này gườm gườm bên kia, bên kia cười cười đáp lễ. Bầu không khí hết sức căng thẳng, ngay cả tiếng muỗi vo ve cũng nghe không sót tí nào. Gió thổi lồng lộng, bụi cuốn mịt mù, lá vàng rơi lả tả, sát khí nặng nề (í ẹ, giống fin kiếm hiệp =)))

- Cậu ... nghĩ mình là ai mà dám tác oai tác quái ở đây hử? - Sica lên tiếng trước
- Hoàng tử. - Lee Tuek tỉnh bơ đáp gọn lỏn hai tiếng.
- Hoàng tử thì ngon lắm hả? Hoàng tử là appa của người ta chắc - Sunny hếch mũi khiêu khích.
- Này, các người ăn nói cho cẩn thận, Hoàng tử thân như Kim sắc mà để cho đám thường dân như các người mĩa mai sao? - YeSung đứng cạnh “ngựa mồm”
- Thôi nào, được rồi, ta nghe hình như hai trong số các cô dính vào một vài rắc rối tại đây nhỉ? Ta thấy cảm thông nên định mượn đám loi chơi này tập hợp PVG lại để chia buồn thôi ấy mà - Lee Tuek nhai nhai viên chewing gum trong miệng.
- Không dám phiền đến người cao quý như ngài, dù sao thì cũng biết ơn Hoàng tử đã để mắt đến chúng tôi. Bọn tôi hứa tới lúc ngài như vậy bọn tôi cũng đến chia buồn đáp lễ cho phải phép, nhưng sẽ không dùng

cách nông cạn như ngài đầu, thừa Hoàng tử đáng kính à! - Hyo mỉm mai, nhếch môi cười vì cái ẩn ý trong câu nói của mình. LeeTuek dường như cũng đã hiểu, hần bối rối đôi chút rồi lảng sang chuyện khác, mục tiêu nhắm tới là người im lặng này giờ - Choi Soo Young.

- Suốt từ này đến giờ “người cầm đầu PVG” sao lại không nói gì ấy nhỉ?

Trưởng nhóm “chư hầu” phát huy cái uy lực ngầm của mình. Nhếch môi, khoanh tay nhìn hần qua nửa con mắt.

- Tôi nhường cho ngài nói đầy mà, nếu không Hoàng tử sẽ ầm ức mà chạy về mách omma thì còn ra thể thống gì nữa

Phe WANGUI cười ồ thích thú, trong khi tên Hoàng tử hợm hĩnh kia đỏ rần mặt im lặng, thấy chủ thất thế, tâm phúc YeSung lên tiếng bênh vực.

- Hồn láo, các người đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn, những con người tầm thường như các người lẽ ra nên phải biết tự hào vì được vinh dự nói chuyện với Hoàng tử đẹp trai, thông minh ...

- Oẹ.. ọe... kìm cái thau coi - Hyo vờ bóp cổ, lè lưỡi.

- Oẹ cái gì? Không những thế, Hoàng tử của chúng tôi là một người gan dạ, quả cảm, hiên ngang, đức độ, nhân từ...

- Oẹ... ọe... ọe... Thôi kìm cái xô bự bự luôn đi - Sun cũng bắt chước nhóc bạn lém lỉnh của mình vờ nôn ọe vì những “lời hay ý đẹp” mà YeSung giành cho chủ.

Sica và Soo phì cười nhìn hai nhóc bạn làm trò. Trong khi phe bên kia LeeTuek và YeSung giận đến đỏ mặt tía tai vì bị coi thường.

- Dừng lại, các người muốn chết hả? - YeSung chống nạnh, bặm môi

- Ủa đó. Ngon nhào zô - Sunny cũng bặm môi, mặt láu cá.

Nhìn nhóc bạn của mình nhoi nhoi mà bạn đầu vàng nhà ta không ngừng cười được. Cứ ôm bụng cười rũ rượi.

- Á à... ngon ta.. dám thách ta hả? Vậy thì xem đây Yaaaaa...

- KHOAN ĐÃ.

YeSung đang lơ lơ lửng lửng trên trời vì cú đá song phi sắp tung ra, thì tiếng hét của SooYoung làm hần giật mình té cái oạch từ trên không khí xuống đất. Hyo được thể càng làm tới, vờ hoảng loạn, ôm đầu chạy vòng vòng.

- Í í... bao gạo từ trên trời rơi xuống.. kìm chỗ nấp pà kon diiii ~~

Cả đám PVG lại được phen cười rần rần, YeSung ngượng quá không biết núp vào đâu cho đỡ ngượng đành lủi thủi chạy ra cuối hàng của phe mình mà ngồi bẹp xuống, hai tay ôm mặt.

- Chuyện gì? - LeeTuek khó chịu vì tâm phúc của hần bị “oanh tạc”, cau mày hỏi Soo.

- Đánh nhau như quân thất học thì tầm thường quá, sao không tìm ra cách tranh tài khác đi - Soo hếch mặt.

- Cách gì? - LeeTuek trơ mặt ra.

- Thi múa đi.

Từ đầu chạy tới, Sunny hào hứng cầm hai cái bông cổ vũ vẫy vẫy liên hồi.

- Dừng ngay việc cậu đang làm đi!

Sica xấu hổ vì con thỏ rừng đang nhảy tung tung kia không biết để đâu cho hết, bèn quát to, nhưng trái lại, Sunny càng nhảy hăng hơn, hay tay múa may liên hồi, lè lưỡi nhái cô công chúa tóc vàng, da trắng nhưng mặt thì đỏ rần vì giận dữ.

- Không tớ chỉ mới bắt đầu mà. =P~

- Thực sự thì cậu ấy còn hơn cả bệnh - Hyo thở dài quay sang nói nhỏ với Soo. Đáp lại là cái biểu tượng No.1 từ bàn tay của trưởng nhóm. - Nahn ~~ Không được nói tớ như vậy, hồi trung học tớ từng biểu diễn trên sân khấu đấy nhá, tớ đã múa hết mình, hăng say đến rơi cả chiếc giày xuống phía dưới khán giả luôn..

- Sun chớp chớp mắt nhớ về “thời hoàng kim”

- Thế rồi người ta có trả lại không? - Sica ôm mặt tò mò hỏi với vẻ e dè

- Có chứ, mỗi người ném lại một cái luôn đấy.

Vừa dứt lời, tất cả những ai đứng tại đó đều ôm bụng cười bò, cười rũ rượi, cười chảy cả nước mắt. Riêng SooSicaHyo thì đơ như trái bơ vì mức độ ngơ ngơ thuộc hàng sao của cô nhóc vô tư đến chết người kia.

“Trưởng nhóm PVG” là người tỉnh ra sớm nhất, tức tối nhìn đám thuộc hạ của mình bên cánh trái đang cười đủ kiểu, quát to

- CƯỜI CÁI GÌ?

* im bắt *

- THÍCH CƯỜI LẮM HẢ?

* nín thin *

Sau khi “trấn áp” và ” bình định thiên hạ” bên phe mình xong, leader Choi càng tức tối trừng mắt nhìn đám kẻ thù bên kia. Cô tức vì bọn chúng dám xem thường bạn cô thì ít, mà tức vì cái cô bạn ngốc nghếch kia của mình thì nhiều. Đời thử nào đi biểu diễn bị người ta ném dép mà còn dám lòi ra khoe với cái vẻ đầy tự hào như được nhận giải Grammy thế kia.

- Bộ cả dòng họ mấy người chết hết hay sao mà vui nên cười dữ vậy?

im re

Quả không hổ danh là Đại tỷ đứng đầu có khác, sau một câu hỏi “vô cùng dễ thương và đáng yêu” cùng với cái giọng nghiền răng gầm gừ tựa tựa “tiếng suối trong như tiếng hát xa ” của Choi trưởng nhóm, cả đám cận vệ bên kia im thin thít không dám hó hé tiếng nào.

... bộp .. bộp...

- Khá lắm.. đúng là Đại tỷ WANGUI có khác, cũng uy lực gồm nhỉ? - LeeTuek vỗ tay cười thích thú nhìn đàn em mình co rúm dưới ánh nhìn rực lửa của SooYoung.

- Tôi là thế, biết điều thì im đi. Thứ cống rãnh như mấy người thì làm sao có thể sống sánh với đại dương - Soo nhếch mép

- Xí.. mấy người mới là thứ kênh mương mà đòi tương đương với bể nước thì có - Hoàng tử vút ngay hình tượng cao quý mà xắn quần xắn áo “chửi lộn”

- Ồi xời... phán mà đọ với vôi - Soo trề môi

- Xôi mà so kè với cơm nếp - LeeTuek chống hông, bặm miệng.

- Đồ đường loại ba mà tưởng Chocolate loại một ...

- Í chời cái thứ đất trôi sông mà làm như xà bông thượng hạng...

Nhận thấy cuộc “khẩu chiến văn học” có nguy cơ kéo dài bất tận, Sica nhà ta lắc đầu chán nản chen vào.

- Hai người đang làm cái quái gì vậy? Định đứng cãi qua cãi lại tới sáng mai luôn hả?

Hai vị “thống lĩnh” sức tĩnh, LeeTuek nhếch môi .

- Các cô nên ngoan ngoãn làm thuộc hạ cho ta, may ta ta còn chừa cho con đường sống. Trước giờ chưa có gì mà ta chưa dám làm cả.

- Hôhôhô

Soo ngửa đầu cười vang, bủ môi châm biếm.

- “Cao nhân tất hữu, cao nhân trị” , để xem bản lĩnh của ngài như thế nào đã...

LeeTuek cũng cười to, lặp lại câu nói của nhóm trưởng PVG với cái giọng khinh khỉnh.

- Hay cho câu “cao nhân tất hữu cao nhân.. ị ” Câu nói vừa phán ra, WANGUI như muốn nổ tung bởi hàng ngàn tràng cười như vỡ chợ, toàn thể “dân chúng” hai “chiến tuyến” đều cười ngặt nghẽo. Không biết ngày hôm nay là ngày gì mà từ một vụ chạm trán nảy lửa giờ biến thành sân khấu tấu hài như thế này.

Hoàng Tử đáng kính của chúng ta thì đầu mặt ra không hiểu gì, YeSung xấu hổ che kín mặt nhắc nhở.

- Là ” cao nhân tất hữu cao nhân TRỊ ” ...

LeeTuek lúc này mới vỡ lẽ nhận ra sai lầm “chết người” của mình, vừa què độ với kẻ địch, vừa tức cái tai nghênh ngang nói một đằng mà nghe một nẻo bèn lúng túng chữa thẹn.

- Ờ thì... “cao nhân trị”.. sai sót tí đỉnh thôi mà.. hột vịt mà còn lộn..

- Không đùa nữa, nghiêm túc đi. Hôm nay Hoàng tử gọi chúng tôi ra đây chắc không chỉ để nói vài câu chuyện tầm phào đâu nhỉ?

- Đúng. Ta muốn các người dẹp bỏ PVGgirls. Và từ nay, mọi quyền hành điều thuộc về ta, nếu có hứng thú, các cô có thể làm thuộc hạ cho ta.. - LeeTuek vuốt môi.

- Không đời nào.

- Chuyện đó không bao giờ xảy ra.

- Chưa ngủ mà mơ ời hả chời !!!

Đám học sinh WANGUI nhao nhao phản đối, riêng bốn vị đại tỷ vẫn im lặng không phản ứng.

- Đúng là thứ sâu bọ làm người.

- Nè, con nhỏ kia, ăn nói vậy đó hả? Có muốn áaaaaa...

Một tên cận vệ đứng gần đó chỉ tay vào mặt Sica, miệng dọa dẫm nhưng mọi người chưa kịp nghe hết câu đã thấy hắn nằm xải lai dưới đất. Với chiêu thức Oshoto Otoshi của nhu đạo, bạn hiền Sica đã hạ một tên vệ sĩ to gấp rưỡi mình.

- Dám đánh người của ta? Được. Ngon. Giỏi. Vậy thì không khách sáo nữa, hôm nay chúng ta sẽ phân thắng bại.

- Thích thì chiều. Mọi người, chúng ta phải “quyết tử cho cả nhóm quyết sinh”

Với bộ dạng sừng sộ, Hyo nghênh mặt thách thức.

- Ok. Bên các người ai sẽ là người tham đấu trước?

Câu hỏi vừa chấm dứt cả đoàn người ùn ùn .. lùi xuống vài bước, bỏ lại một người vẫn đứng trơ trơ ra đó vì không biết mình vừa bị chơi xỏ. Và người ngây ngô đó chính là trưởng nhóm chum dài - Choi leader.

- Là cô à?

LeeTuek cười hềnh hếch, trong khi bạn Soo vẫn ngây thơ nhìn lại một cách khó hiểu rồi quay ra sau thì tá hỏa khi chỉ có một mình bạn là đứng trước mọi người.

Lúc này, bạn mới tức vì bị đám bạn thân lẫn thuộc hạ chơi khăm, nhưng chuyện đã lỡ, bạn đành ầm ức nén ánh mắt rực lửa của mình mà gườm gườm nhìn lại kẻ địch.

- Là tôi thì sao? Sợ à? Bắt đầu đi.

Dứt lời, cả hai thủ lĩnh rùn người vào tư thế, hai mắt lăm lăm nhìn nhau như hai con hổ sắp lao vào cắn xé đối thủ. Chân bước một cách từ từ, cả hai vẫn gườm nhau, ánh mắt đầy sát khí, nắm tay bóp chặt, không khí nặng nề, đám người còn lại im lặng, nín thở dõi theo mà trống ngực động ỳnh ỳnh.

...

Hai bạn cứ thế mà vờn nhau thành vòng tròn, cuối cùng cũng về vị trí ban đầu(pó tay ^^)

- Nè, hai người có định đánh hay không để tui tui biết mà ở lại coi. Cứ lượn vòng vòng hoài chán bỏ xừ, đi ngủ cho rồi - bạn hiền Sica hết kiên nhẫn khoanh tay nhíu mày nhìn hai cái con người rãnh rồi kia.

- Từ từ... đang nghiên cứu tình hình mà - Soo quay ra sau giải thích.

- Hoàng tử, ngài có đánh hông vậy? Hay để thần xuất trận giùm cho...

YeSung sau một hồi đứng ngáp dài ngáp ngắn chờ đợi sự thay đổi thế trận để rồi nhận ra hình như hai cái con người này chỉ thích vờn nhau mà thôi. Chán nản, cậu đành xuống giọng năn nỉ chủ nhân.

- Im đi. Để ta. Được, bắt đầu nào. 1, 2, 3 ... yahhhhhh

~

Cùng với tiếng hét, cả hai vị thủ lĩnh đầy quyền uy lùi lại lấy đà rồi lao vọt tới trước, hàng trăm trái tim trong khu vực này đều như muốn ngừng đập.

0_o

- Kéo, đá , giấy!

- Giấy, đá, kéo! Và sau đó, trước hàng ngàn con mắt mở to hết cỡ vì sock và hàng trăm cái mồm há hốc vì quá bất ngờ. Hai vị thủ lĩnh lao vào nhau... oanh tù xì... =))

- Xời oiiiiiiiiiiii...

Đám nhóc xí lên thất vọng vì cái cả đám nhóc cần là cảnh hai vị thủ lĩnh đập nhau te tua kia kìa. Còn cái tình huống trước mắt sao mà nó ... hài quá thể...

- Dừng lại. Các em đang làm gì vậy? Tôi đi vắng có vài ngày mà đã muốn gây bạo loạn ở đây rồi sao? Trừ những người cầm đầu, tất cả giải tán. Quân Sinh Kim và Im mau ra lệnh cho tất cả về phòng. Riêng các em theo tôi.

Hiệu Trưởng Lee bất ngờ xuất hiện, theo sau là đám HongKi và HuynAh cùng với hai vị quân sinh. Sau câu mệnh lệnh đầy quyền uy, TaeYoong gật đầu đi tới “lùa” đám nhóc về “chuồng”, bốn đại tỳ cùng với hai chủ tớ Hoàng tử thì tò tò đi theo HyoRi về phòng Hiệu Trưởng.

33. Chương 26c

Bên trong phòng Hiệu Trưởng...

- Các em tự kiểm chỗ mà ngồi xuống. Hôm nay, tôi muốn giải quyết tất cả những khúc mắc đã xảy ra trong suốt một tháng qua. Tiffany Hwang và Seo Joo Huyn mau ra đây.

...Kết...

Cánh cửa phòng riêng Hiệu trưởng bật mở, Fany và SeoHuyn bước ra. Ra hiệu mọi người ngồi, HyoRi khai mạc.

- Chuyện những vụ cố sát xảy ra trong trường ta, đều có tay của một người nhúng vào mà tôi nghĩ người đó là người có thể lực chứ không phải dạng thường...

- Là tên Hoàng tử này, chính hắn ta đã hại Miss Kwon - công chúa đột nhiên bật dậy chỉ thẳng vào mặt LeeTuek trong khi hắn ngỡ ngàng nhìn cô.

- Tiểu thư à, cô nên biết suy nghĩ trước khi phán quyết một chuyện gì đó chứ. Cô nghĩ sao mà Hoàng tử của chúng tôi lại làm trò hề hèn như vậy.. - YeSung đẩy mạnh bàn tay đang chỉ thẳng vào mặt chủ nhân của hắn.

- Bạn tôi nói đúng, chẳng phải chính anh ta đã nói sẽ không bỏ qua cho Miss Kwon ngay từ vụ đụng độ đầu tiên ở bãi biển sao? - Sunny khoanh tay.

- Chả lẽ Hoàng tử thừa là ngài giết cô , lỡ khi cô bị ai đó sát hại thì tất cả đều quy kết là chính ngài mưu sát cô à? Tiểu thư có biết Luật Pháp là gì không?

- Nếu không có ý định thì hăm dọa để làm gì? - Hyeo hỏi một câu làm YeSung cứng họng.

- Chuyện này nực cười thật, khi không tất cả các lời buộc tội lại chĩa vào ta, trong khi mọi người dư biết lời nhảm của các nạn nhân lại chỉ vào Tiffany, còn miếng Gia huy trong tay Hae Go là của giòng họ Seo lừng lẫy.

Câu giải thích của LeeTuek càng khiến mọi chuyện rối hơn, quả thật những gì hắn nói đều đúng. Mọi bằng chứng đang chống lại hai mem PVG trong khi nếu muốn tên hoàng tộc kia thừa nhận thì phải có trong tay ít nhất 1 chứng cứ.

- Có thể chính anh đã sai khiến họ ...

- Tôi dựa vào cái gì để sai khiến hai người đó?

- Một vài sơ hở nào đó của hai người bạn tôi bị anh phát hiện ra?

- Hàm hồ.

- Này, tôi có thể kiện các người vì tội vu khống cho một thành viên hoàng gia. Các người dựa vào đâu mà nói những vụ mưu sát ở trường đều do Chủ nhân của tôi làm hả?

- Vậy thì dựa vào đâu mà anh dám quy kết là do hai người bạn của tôi làm?

- Dựa vào cái này

YeSung ném lên bàn một xấp hồ sơ dày cộm, lực ném làm tất cả những gì bên trong rơi ra ngoài. Tất cả trở mắt nhìn, tấm ảnh trên cùng là Tiffany với chiếc sơ mi dính đầy máu.

Chụp vội tất cả dĩa sát vào mắt, Sica bàng hoàng nhìn những tấm ảnh mà ngay chính nàng và các bạn nàng đều chưa từng thấy qua.

Hàng loạt những hình ảnh lướt ngang, ảnh một cô gái lom khom gần cái xác của KangIn mà nàng nhận ra đó chính là cô bạn thân thiết mà nàng hay trêu bằng cái mỹ danh Nấm ú. Tấm ảnh cuối cùng chốt lại cả nội dung của cả tập hồ sơ hiện rõ gương mặt SeoHuyn đang lướt nhanh với vẻ hốt hoảng qua nơi mà vài phút sau Sica phát hiện ra người mà nàng yêu đang nằm bất động trên vũng máu. Đồng hình rơi xuống đất, Sica buông phịch người xuống sofa.

- Không thể nào...

- Đó là sự thật! - LeeTuek nheo mắt, cười mỉm.

- Không phải. Đó không phải sự thật.

Tiếng nói đồng thanh ngắt ngang cùng lúc với TaeYoong từ ngoài đi vào.

- Tại sao hai người biết đó không phải sự thật? - YeSung hấp háy mắt tạo một vẻ mặt đều cáng.

- Dựa trên danh dự của mình, tôi khẳng định một lần nữa, Seo Joo Huyn và Tiffany Hwang không liên can đến chuyện này. Chỉ trừ việc họ xuất hiện không đúng nơi đúng lúc mà thôi - Tae liếc Fany ngồi co rúm trong góc phòng.

- Vậy theo em, ai là người đáng nghi nhất ... - Hyori đứng dậy bước ra khỏi bàn Hiệu trưởng.

- Người đáng nghi nhất là hắn ta - YeSung

Yoong nghiêm mặt, tia nhìn bén lửa soi thẳng vào mặt chàng cận vệ xấu số.

- Cái gì? Cô điên rồi hả?

YeSung tái mặt, ngơ ngàng nhìn sang chủ nhân cầu cứu.

- Vậy anh trả lời cho tôi biết, đêm Giáo sư Won Sik bị sát hại anh ở đâu? Và tại sao con dao thấm máu này lại nằm ở chỗ của anh?

Vừa nói Yoong vừa đưa ra chứng cứ, YeSung thoáng lúng túng nhìn lưỡi dao còn dính vài vết tím bầm của máu khô.

- Tôi... làm sao tôi biết...

- Còn đêm đó.. anh ở đâu?

Tae tiến lại gần, ánh mắt lạnh lùng chiếu xuyên qua tròng mắt đen thẫm của người đối diện. Ánh mắt mà cô thường chỉ dùng để tra hỏi những đứa học trò đang dẫu giếm điều gì đó. YeSung run theo từng cử động của yết hầu chạy lên xuống trong cổ họng.

- Vậy là không trả lời được, như vậy thì ai là người đáng nghi ngờ nhất ? Cất giữ hung khí, thời gian vắng mặt một cách không rõ ràng, tôi nghĩ mọi người hiểu tôi đang nói gì chứ?

- Tóm lại, suy theo những gì không trả lời được thì tôi nghĩ, người chủ mưu và ra tay chính là YeSung..

- Không đúng.

Giọng nói lạnh lùng, hơi lạnh từ đầu kéo đến khiến cả phòng chợt rùng mình. Thoang thoang trong không khí mùi nước hoa nồng nàn quen thuộc, Sica ngạc nhiên pha lẫn vui mừng tốt độ hồi hộp trông chờ một người xuất hiện.

Đúng như điều nàng trông ngóng, đằng sau cánh cửa là Miss Kwon với khuôn mặt xanh xao pha lẫn mệt mỏi, từng hơi thở nặng nhọc nổi đuôi theo từng bước chân chậm chạp. Duy chỉ ánh mắt vẫn lạnh lẽo vô tình, nhưng khi quét ngang cô học trò tóc vàng nhỏ nhắn, một thoáng dịu dàng ẩn sâu bên trong.

Jessica và HuynAh vội vàng chạy đến đỡ hai cánh tay cô trước sự kinh ngạc của mọi người và nhất là 5 mem PVG .

” Trời hỡi... tự bao giờ bạn hiền Sica lại nhiệt tình với kẻ thù như vậy hả? ”

Tất nhiên năm cô nhóc chỉ biết nhìn nhau cố tìm câu trả lời từ những ánh mắt đáp lại, nhưng hình như chẳng ai biết trong đầu cô bạn mình đang nghĩ gì.

Sự xuất hiện bất ngờ của Miss Kwon càng khiến không khí trong phòng trở nên căng thẳng, mọi người đều trông chờ nghe những gì cô sắp nói.

- Miss Kwon, sao em lại nói vậy? Chẳng lẽ em biết người đánh em không phải là một trong hai em học trò này? - Hyori mỉm cười đầy ngụ ý. - Tôi không rõ. Vì tôi bị đánh sau lưng. Nhưng tôi biết, thủ phạm đã sát hại những vị giáo sư kia là ai.

Cả phòng im phăng phắc, LeeTuek lăm lét nhìn Miss Kwon, gương mặt cô vẫn không biểu lộ chút sắc thái tình cảm nào.

- Là người của tên Hoàng tử này đúng không? - Hyo bật dậy

- Không phải đâu. Nghe cô ấy nói đi - Soo nhếch môi gật nhẹ đầu với Miss Kwon.

- Dựa vào cách ra tay hành động và vị trí vết thương trên người những nạn nhân, tôi có thể cam đoan rằng, thủ phạm là một người có khả năng chiến đấu và được huấn luyện một cách bài bản. HuynAh, em còn gì để nói không?

Tia nhìn băng giá chiếu thẳng vào giữa mặt cô nhóc tóc cam, mọi người há hốc mồm kinh ngạc, không ai tin HuynAh lại là tên biến thái giết người không gớm tay. Nhất là Sica, cô càng không tin HuynAh lại ra tay với Miss Kwon.

Trái với vẻ bàng hoàng của cả phòng, HuynAh cúi gằm đầu không đáp.

- Miss Kwon, cậu có nhầm không? Tôi không nghĩ HuynAh lại làm vậy với cậu... - Tae đến gần thì thào.

- Vậy đã rõ, Kim HuynAh, chính em đã ra tay với các giáo sư trong trường và với cả Miss Kwon, sau đó dựng nên chứng cứ giả đổ tội cho 2 trò Seo và Hwang. Em có gì biện minh không? - Hiệu trưởng Lee nghiêm giọng

- Em.. em không phải là người hại tiểu thư... chính em còn bàng hoàng khi nhìn thấy tiểu thư bị như thế.. em...

HuynAh lắp bắp, SunHyo nhếch môi dè bĩu, nhưng Sica lại bật dậy đồng tình.

- Em cũng tin không phải là HuynAh.

- Mọi người bình tĩnh, HuynAh, em nói cho mọi người biết sự thật là thế nào? - Hyori nhẹ nhàng

- Tôi.. thật ra... đúng là bốn vị giáo sư là do tôi ra tay.. như mọi người đã biết, chữ cái đầu tên mỗi người ghép lại thành từ KWON. Tôi chỉ có ý đe dọa để tiểu thư rời khỏi đây nên khi phát hiện tiểu thư bị hại, tôi... tôi đã rất bất ngờ. Dù gì thì bốn nạn nhân trước là tôi cố tình chọn yếu huyệt, chứ nếu muốn giết họ, với những gì được đào tạo, tôi dư sức làm cho họ biến mất khỏi cõi đời này. Còn việc những chứng cứ đó... tôi không làm.. tiểu thư... tôi.. thật đáng chết...

HuynAh quỳ xuống cúi đầu dưới chân Miss Kwon với tất cả sự hối hận tràn ngập. Sica chết lặng nghe những gì cô gái kia nói, nàng không ngờ... đêm hôm đó nàng đã đi chung với kẻ sát nhân mà cả trường đang ráo riết truy lùng.

- Nếu thế, tại sao chiếc lắc tay của Fany lại ở gần hiện trường KangIn? - Tae nheo mắt sẫm soi.

- Còn mảnh gia huy dòng họ Seo? - Yoong nắm chặt tay vì tức giận, cô không ngờ một người cô luôn tin tưởng là người tốt lại ngang nhiên làm chuyện tà đình như vậy.

- Còn những kí tự ráp thành tên Fany nữa chứ - Hyo lên tiếng nhắc nhở.

- " Thật ra... những kí tự đó không phải chỉ Tiffany. Kí tự mà ở mỗi hiện trường đều có là chữ H để chỉ từ HuynAh. Hiện trường thứ hai dấu mũi tên : ~> không phải hiểu là chữ T mà phải chuyển dấu

Dựa theo những gì đã có, K, H, M, i ta sẽ ra một cái tên có đủ 4 chữ cái đó: KiM HuynAh. Như vậy ngay từ đầu, lời nhảm của các nạn nhân đều chỉ về HuynAh.

Còn sợi lắc tay, là do Tiffany đã đánh rơi nó trong lúc tĩa cây ở vườn trường.

Mảnh Gia huy của dòng họ Seo, tôi nghĩ là do chính tay Seo Joo Huyn đã nhét vào tay tôi nhằm đánh lạc hướng để mọi người không chú ý vào người chị thân- hơn- cả- ruột- thịt của cô ấy mà tập trung vào chính mình "

- Nhưng sao Seo Huyn phải làm vậy khi mà em ấy luôn tin rằng Fany vô tội? - Sica khó hiểu.

Miss Kwon ngoảnh sang, hơi nhếch môi thành nụ cười và Sica đã bắt được nụ cười hiếm hoi ấy, mỉm cười đáp trả.

- Bởi vì học trò Seo đã vô tình nhìn thấy những điều không nên thấy.

- Là gì? - Sun miệng hỏi nhưng mắt nhìn chăm chăm Seo.

- Khoảng khắc Tiffany cầm viên đá đứng sau lưng tôi, chiếc áo sơ mi dính máu và cuộc đối thoại trong phòng Hiệu Trưởng Lee - khi mà cô Hiệu trưởng ĐANG công tác ở Seoul.

Từng dần chứng mà vị quản sinh được gọi là "Hắc thần" kia đưa ra khiến SeoFany giật thon thót. Cả hai không ngờ mọi chuyện đều nằm trong tầm quan sát của cô. Thầm thán phục sự nhạy bén của vị thủ lĩnh "Hắc thần".

- Là... sao...? Unnie giải thích rõ ràng hơn đi... - Yoong ngồi xuống ghế - Tối hôm đó, Tiffany Hwang có lẽ chỉ định trêu chọc tôi nhưng những hình ảnh ấy trong mắt hai người khác lại mang ý nghĩa riêng của họ.

Vừa nói, cô khẽ nhìn gương mặt đỏ bừng vì mắc cỡ của cô nhóc tóc vàng kia.

- Chiếc áo sơ mi dính máu, cuộc đối thoại.. tôi nghĩ nên để trò Tiffany tự giải thích..

- Fany~ Bọn tớ xin lỗi vì đã nghi oan cho cậu, cậu nói cho mọi người biết đi, tại sao cậu lại tiêu hủy chiếc áo dính đầy máu đó chứ? Đêm đó cậu ở đâu? - Sunny lay lay vai bạn.

- uhm.. cái áo đó thật sự... dính máu của giáo sư Won Sik, trong vụ giáo sư KangIn, lúc cậu gọi mà tớ nói dối là lúc tớ đang ở phòng HT Lee, tớ biết các cậu đã nghi ngờ tớ vì khi đó HT Lee ở Seoul nên khi nghe một người nói rằng ở hành lang dãy B có một vài chứng cứ giả buộc tội tớ.. tớ sợ .. thật sự sợ nên đã đến đó và nhìn thấy cái xác.. đánh liều tìm khắp người Giáo sư Won xem có những gì mà người đó nói, nhưng ko có gì điều đó khiến tớ mừng rỡ đến mức muốn nổ tung nhưng khi định thần lại thì cả cái áo sơ mi đang mặc đang thấm đầy máu..

Đưa tay ra hiệu ngừng lại, Hyo nghiêng đầu nhìn HuynAh.

- Vậy còn cô ta? Tại sao cô ta dám cố tình ám hại bốn người rồi mà lại không dám làm gì Miss Kwon? Cuộc đối thoại trong phòng hiệu trưởng Lee là sao?

- Tất nhiên HuynAh không bao giờ dám làm tổn thương Miss Kwon, đơn giản vì cậu có thấy cận vệ được giao trọng trách bảo vệ an toàn cho tiểu thư mà dám ra tay với chính chủ nhân mình chưa? - Sica cười nhẹ với HuynAh, giờ thì cô nhóc đã tin HuynAh không phải là người đã đánh vào đầu Yuri.

- TIỂU THƯ???

Năm cô gái còn lại trong PVG bắt chợt rú lên vì bất ngờ. Cả đám không ngờ vị quản sinh thường ngày lại có xuất thân từ tầng lớp thượng lưu như mình.

- Bỏ qua vấn đề đó. Đi vào trọng tâm. Kim HuynAh, thân là một người hầu cận lại cả gan dám mưu sát chủ nhân của mình. Theo luật lệ của Đại Hàn, cô biết số phận của cô ra sao rồi chứ? Người đâu, còn không mau bắt cô ta lại!

Hoàng Tử trừng mắt nhìn đám cận vệ.

- Dừng lại. Tôi còn có vài việc muốn nói. Chuyện HuynAh làm hại các nhân sự trong trường phải do tôi xử lý. Bởi vì theo luật thì tất cả những chuyện xảy ra tại hòn đảo WANGUI này đều thuộc quyền giám sát, can thiệp của người chủ trì và người đó là tôi. HuynAh, em theo tôi vào trong có vài vấn đề cần sáng tỏ.

Hiệu trưởng Lee đánh mắt sang cô đội trưởng đội cảnh vệ Hoàng gia rồi cả hai bước vào căn phòng kín bên trong phòng HT.

Bên ngoài, mọi chuyện vẫn đang tiếp tục diễn biến.

- Vậy thì Tiffany, cô có thể nói cho mọi người biết người đã trực tiếp nói chuyện với cô ngay cái ngày HT Lee vắng mặt là ai? Và nói về chuyện gì hay không?

Yoong ngồi xuống ghế nệm, đưa tay nâng gọng kính trễ sát cánh mũi.

- Tôi... tôi thật sự không biết... mặt người đó.. chỉ biết là một cô gái...

- Cô đã nói chuyện mà dám nói là không biết mặt à? Lừa trẻ con hả? - YeSung ngồi ngoài ngửa miệng "chợt"

- Shut up. Ở đây không có chuyện của anh - Sica lườm cậu chàng kia một phát đóng băng.

- Cô ấy ngồi xoay lưng về phía tớ.. tớ chỉ biết đó là một giọng nói thánh thót, đầy mê hoặc tuy cách phát âm có hơi cứng một chút... Và... cô ấy nói sẽ... sẽ ... không bỏ qua nếu như tớ và... TaeYeon.. không chấm dứt... cô ấy còn nói... Tae là.. là... con gái của Mr. Kim.. người đứng đầu Nghị viện.. Tớ.. tớ thật sự sợ.. tớ không muốn mất Tae.. không muốn chút nào...hức.. Fany òa khóc, quản sinh Kim nghiêm nghị bồng chốc bồng tỉnh theo từng giọt nước đang rơi trên gương mặt cô học trò nhỏ. Một chút đau. Một chút khó chịu. Một sự dày vò. Cô thật tình không muốn thấy Tiffany khóc tí nào cả vì nó khiến cô tức giận bản thân đã vô dụng chỉ biết đứng nhìn.

- Tae...

- Nín đi. Đừng khóc nữa. Tôi xin lỗi đã quá vô tình với em..

TaeYeon choàng tay ôm cô học trò nhỏ vào lòng, hôn nhẹ lên trán trong khi cả phòng há hốc mồm nhìn bộ phim tình cảm đang diễn ra trước mắt.. càng sock hơn khi cặp đôi chính lại là hai đứa con gái.

- Chuyện quái gì đang diễn ra vậy trời? - Vị Hoàng tử bật dậy dụi mắt liên tục như đang bị ảo giác.

Mặc kệ mọi người nháo nhào bàn tán về mình, “hai người đó” tỉnh bơ đứng dậy kéo nhau ra góc khuất ngồi... ôm tiếp.

Trở lại với câu chuyện, chờ cho sự xôn xao lắng xuống, LeeTuek cười khó hiểu nhìn Miss Kwon

- Hae Go.. em không định sẽ tìm cho ra đứa đã mưu sát em sao?

- Tôi vẫn còn sống sờ sờ ở đây. Có lẽ kẻ đó đã và đang sợ hãi, thôi thì cứ để cho hắn ta sống với nỗi sợ bị vạch trần tội lỗi của mình.

Miss Kwon nhếch môi, lia mắt sang chỗ đám HongKi, Min Ho đang ngồi.

- Không thể được. Em phải tìm cho ra đồ khốn kiếp đó.

Min Ho nắm chặt tay, máu sôi sùng sục khi nhớ đến hình ảnh cô gái mà cậu yêu nằm giữa vũng máu.

- Tôi biết kẻ hại Miss Kwon là ai và lúc này hắn đang có mặt trong số chúng ta..

Người từ nãy đến giờ vẫn im lặng dõi theo từng sự kiện với thái độ bình tĩnh nhất lên tiếng. Người đó không ai xa lạ chính là Choi SooYoung - thủ lĩnh WANGUI.

Cả phòng lại xôn xao, tất nhiên, dùng từ xôn xao không đúng, vì ngay từ đầu cuộc họp kín này chỉ có các thành phần đứng đầu được tham dự. Nhưng thành thật mà nói thì không khí trong phòng như đặc quánh lại theo từng lời nói đông đặc, sắt đá và đầy tự tin của Sooyoung.

- Cậu biết? Nghiêm túc nhé Soo.. - Hyo nắm chặt tay bạn lay lay

- Im lặng nghe cậu ấy nói đi - Sica nóng nảy cắt ngang

- ừh. Tôi đã biết cậu là ai. Nếu còn ngoan cố không thú nhận, khi tôi nói ra có lẽ tội cậu càng nặng hơn. Tôi cũng biết Miss Kwon là ai, vai trò và địa vị của cô ấy như thế nào, đừng nghĩ chỉ có cậu và những người bạn của cậu biết

Sica thoáng giật mình, cô nhóc lo lắng Soo đã biết Miss Kwon cũng là một thành viên của Hoàng tộc giống HyoRi và HongKi nhưng cô không ngờ, mãi cho đến sau này Sica mới biết điều cô phát hiện ra cũng chỉ là một điều nhỏ nhoi trong cái cuộc sống phức tạp của cái con người bí ẩn mà cô hết mực yêu thương mà thôi.

Căn phòng lại im lặng.

- SooYoung, cậu nói đi. Tên đó là ai? - Min Ho không thể bình tĩnh được nữa, bèn lao đến bấu chặt lấy vai bạn trưởng nhóm mà lay mạnh. - Ừh.. nói đi... - mọi người thúc giục, ngay cả Miss Kwon tuy không nói ra nhưng ánh mắt dường như đã giảm hẳn nét bất cần thường ngày.

- Là....

Cả đám người nín thở, tim đập bùm bụp như muốn lọt ra khỏi lồng ngực.

- Lee Hong Ki.

- WHAT???

Những cái miệng mở to hết cỡ, những nét mặt choáng váng vô cùng, Min Ho cũng không ngoại lệ.

- SooYoung, bọn tôi trước giờ ” nước sông không phạm nước giếng”, cậu ăn nói cẩn thận, sao Hong Ki lại là người hại noona chứ? Cậu nói cậu biết noona là ai mà.. giờ lại nói Hong Ki hại chị ấy. Tôi bắt đầu nghi ngờ về thân kinh của cậu rồi đây...

- Hừ.. vớ vẩn. Chẳng có gì thuyết phục cả, có bằng chứng thì đưa ra đây - YeSung ngứa miệng đợt hai và cũng như lần trước, lãnh một cái liếc thấu xương khiến cậu chàng ỉu xía, cụp đuôi ngồi xuống.

- YeSung nói đúng. Nếu Hong Ki là thủ phạm thì .. hơi khó tin đấy.. dù gì thì Miss Kwon cũng là dòng tộc với cậu ấy kia mà - Sica thì thầm vào tai Soo.

- SooYoung nói đúng. Lee Hong Ki chính là kẻ đã dùng tảng đá đánh vào đầu Miss Kwon rồi sau đó về phòng phi tang chiếc áo bị đứt một mảnh vải ở cầu vai trái. Chính tôi đã nhìn thấy vật chứng duy nhất đó dính vào một cành cây gần hiện trường. Để không thể chối cãi, tôi đã cho người tìm được chiếc áo đó.

Yoona lôi trong chiếc túi giấy ra một chiếc áo khoác mất một cầu vai, phần cổ áo lốm đốm vài vệt máu đỏ thẫm.

Min Ho chết sững nhìn cậu bạn thân thiết của mình, rồi chậm chạp tiến lại gần lay vai.

- Hong Ki... cậu....

- ...

- Đồ đáng chết.. - Sica nổi nóng lao vào Hong Ki, may mắn có SeoFany kịp giữ tay cô nhóc lại.

- Shhh... thôi nào.. cậu muốn “vụ Hoàng tử ” lặp lại không mà định đánh cậu ta?

- Thứ mất nhân tính như thằng khốn này dù có băm thành trăm mảnh cũng chưa hả giận tở - Cơn giận của công chúa dâng lên ngút ngàn, nhìn bản mặt thấy ghét của cậu trai kia càng khiến cô nhóc muốn đâm vào mặt cậu vì dám đánh người cô nhóc yêu.

Sau một hồi “bình định thiên hạ” mà nói trắng ra là kiểm chế bạn Sica nhà ta không nổi cơn tam bành do thú tính bất chợt trỗi dậy. Cuối cùng thì mọi chuyện cũng đầu vào đấy, Hong Ki và HuynAh hiện đang trong căn phòng kín chịu sự chất vấn của HT Lee và Hoàng tử Lee trong khi tại một góc phòng, Miss Kwon nhìn Sica với cặp mắt trù mến hiếm thấy.. bất chợt từ khóe môi cô một tia máu chảy xuống. Cố giữ vẻ bình thản, tay ôm chặt lấy ngực, cô nhắm chặt mắt nén cơn đau đang hoành hành khắp cơ thể.

” Không thể nào... lịch sử không lẽ đang lặp lại? ”

- Mọi chuyện đã rõ, trong chuyện này có đến hai thủ phạm. Lee Hong Ki và Kim HuynAh giao lại cho cô Hyori xử lí. Vụ án này kết thúc rồi, bạn hiền Năm ú của chúng ta vô tội - Hyo thở phào

- Chưa đâu. Còn chuyện HyoMin, Ki Hoon bị đánh thì sao? - Sunny xoa cằm

... knock... knock... knock...

- Đưa nó vào

Quay mặt ra cửa, Soo lạnh lùng ra lệnh. Cánh cửa mở ra, một thân người bầm dập bị đẩy mạnh vào ngã sầm xuống sàn.

Tiến lại gần, Hyo la toáng lên khi nhận ra đó là ai.

- Dong Joon?

- Người đứng sau chuyện vừa qua chính là thằng khốn này. Mục đích của nó là chia rẽ nhóm ta, để chúng ta tự cầu xé lẫn nhau. Lúc đó, long hổ tranh hùng, ngư ông đắc lợi - Soo khoanh tay đứng dậy giải thích rồi đá một phát thật mạnh vào người Dong Joon.

- ĐẠI TỶ SOOYOUNG!!!

Bên ngoài, tiếng chân chạy sầm sập khắp dãy hành lang, Hyo bước ra mở cửa rồi nhìn lướt qua những gương mặt lấm tấm mồ hôi - Chuyện gì?

- Dạ... Trước cửa phòng Đại tỷ Fany có... có treo đầu của một con thỏ.. bên dưới còn có .. có... những dòng chữ với hàm ý đe dọa... tụi em.. chỉ mới phát hiện nên không biết là ai to gan dám...

- Đi mau.

Hyo nói xong vụt chạy ra khỏi đó, TaeNy ngơ ngác hồi lâu rồi cũng co giò chạy theo.

—

Nửa giờ sau.... Mọi người quay lại phòng Hiệu trưởng, tất nhiên đám học sinh WANGUI đứng bên ngoài.

- Tae... chuyện này... - Fany ngập ngừng lo lắng.

- Đùa vui quá nhỉ ? - TaeYeon nhếch mép cười, trái với vẻ ngạc nhiên của mọi người, cô mỉm cười lần nữa, cúi gằm đầu.

- Chị còn không mau ra mặt đi chứ. Trò đùa của unnie chẳng vui tí nào cả.

- Unnie đang nói gì vậy? - Yoong khó hiểu kéo tay Tae

- Tae lùn bị chạm mạch rồi huh? - bạn đầu vàng nghiêng đầu tò mò hỏi.

- Chạm cái đầu cậu ấy - Tae cúi quay qua nạt

- Nhưng mà Tae đang nói chuyện với ai vậy? - Fany níu tay Tae lắc lắc, chun mũi.

- Unnie không ra thì để em giúp nhé.. - Tae cười gian tà

- Không cần. Lâu quá không gặp em ngày càng gian manh hơn xưa nhỉ?

Một giọng nói thanh cao, trong trẻo cất lên với cách phát âm lơ lớ. Mọi người quay phắt nhìn theo hướng phát ra để rồi há hốc mồm ngạc nhiên.

Trước mặt họ là một cô gái khoảng 25,26 với gương mặt vô cùng xinh đẹp, làn da trắng hồng thanh khiết được nhốt chặt trong bộple đen tuyền sang trọng. Bất giác, Sica cười thật tươi rồi chạy đến ôm lấy cô gái. Mọi người càng ngạc nhiên hơn mà bỏ quên việc trong góc kia có một cô gái khác cũng đang đấu tranh chống chọi với cơn đau trên đỉnh đầu, vẻ lạnh lùng cố hữu đã biến mất mà thay thế vào đó là nét nhăn nhó vì cơn đau len lỏi trong từng tế bào, trong thoáng chốc, ánh mắt khó chịu đánh ngang qua hai người đang ôm nhau mà một trong hai lại là người được trao ánh nhìn dịu dàng khi này.

- Ai vậy?

- Đẹp quá ha..

Sun và Hyo thi nhau tấm tắc khen ngợi cô gái xinh đẹp còn Fany thì nhìn chăm chăm Tae.

- Cô gái đó là ai vậy?

Cười toe, Tae ôm chầm cô gái, bắt gặp ánh nhìn rực lửa của “cô người yêu bé bỏng” liền buông ra.

- Đây là chị họ của tôi, Kim Tae Hee.

- Còn cô tên Kim Tae Tae hở? Cũng liên âm liên vần quá ta - Soo trở lại là một con người thích “chêm” người khác như bình thường.

Câu trên chọc của Soo khiến mọi người bùm miệng cười. Còn quần sinh Tae của chúng ta lấy lại vẻ nghiêm nghị như trước.

- unnie sao lại bày trò này? - Sica ôm tay cô dò hỏi

- Vậy ra... - Fany vỡ lẽ, thì ra người nói chuyện với mình với phong cách ngôn ngữ “giang hồ” như vậy lại là “chị chồng” tương lai.

- Em... xin lỗi chị... em... không biết... - Fany ấp úng.

- Cô là Tiffany Hwang? Con gái của ngài Hwang chủ tịch tập đoàn H- Land?

Vứt bỏ vẻ mặt vui vẻ, Tae Hee cau mày nhìn nàng Năm với tất cả sự khó tính.

- Unnie sao vậy? - Sica ngẩn đầu nhìn Tae Hee.

- TaeYeon, unnie không ủng hộ em.. mối quan hệ cùng giới này không được xã hội chấp nhận và với danh dự của cả hai gia đình lại càng không thể chấp nhận. Tỉnh táo lại và suy nghĩ đến danh tiếng của bác Kim. Appa em không chỉ đơn giản là một người đàn ông giàu có, mà là Nghị sĩ - là người đại diện cho tầng lớp cầm quyền. Em không thể để appa mình bị chỉ trích chỉ vì mối quan hệ không đúng đắn của con gái ông.

- Đây là chuyện riêng của em, không liên quan đến appa. Em cứ nghĩ trong mắt appa chỉ có Hyun Joong oppa và Jae Joong oppa là con thôi chứ - Tae to tiếng

- Nhưng mọi người có nghĩ vậy không? Hay là họ chỉ nhìn rồi đánh giá một cách tổng quan. Tỉnh lại đi TaeYeon, em đang bị dính vào một rắc rối không đáng nói, nhưng nếu không thoát ra được thì mọi chuyện lại càng phức tạp hơn nữa.

- Tốt thôi. Nếu không chấp nhận được thì đừng nhận em là con ông ta. Em yêu Tiffany, dù chuyện gì xảy ra em cũng chỉ yêu một mình cô ấy. Unnie nghe rõ không?

Bốp.... một cái tát giáng thẳng vào mặt “đa nghi”, Fany hốt hoảng meo máo chạy đến xoa tay lên một bên má đỏ ửng.

- Em xin lỗi.. chị đừng đánh cậu ấy..

- Không sao.. được, đánh thì cũng đã đánh rồi, chị cứ về nói với ông ấy là con gái ông ta đang yêu một cô gái, bằng bất cứ giá nào em cũng không để mất Fany.. xong rồi thì tạm biệt unnie, em sẽ không trở về làm vướng mắt ông ta nữa..

- Em điên rồi. Em có biết em đang nói gì không? - Tae Hee nóng mặt

- Tất nhiên là biết. Em quý mến chị vì chị người hiểu em nhất, nhưng giờ thì sao? Tae Hee luôn thấu hiểu đi đâu mất rồi ? Unnie có hiểu cảm nhận của em lúc này là gì không? - Tae bậm môi, nắm tay Fany kéo đi.

PVG há hốc ngạc nhiên khi lần đầu tiên nhìn thấy vị quản sinh Tae nghiêm nghị thường ngày bỗng chốc “lì” như vậy và càng ngạc nhiên hơn khi biết thân phận thật sự của vị quản sinh đa nghi bậc nhất WANGUI. Cả đám xôn xao, không biết hôm nay là ngày gì mà đủ chuyện bất ngờ ập đến.

- Đứng lại.

Tae Hee hét lên, Tae sững lại rồi quay đầu nhìn người chị họ, nàng Nấm sợ hãi nhìn hai con người đang lườm lườm nhau kia mà cả người co rúm lại.

- Còn chuyện gì nữa sao?

- Chị hiểu. Nhưng còn Tiffany , cô ấy có hôn ước với Choi Siwon, em thừa biết gia tộc Choi có quan hệ với thế giới ngầm đúng không? Và Thomson Choi cũng là Nghị Sĩ giống bác mà.

- E hèm.. ờh... xin lỗi nếu như xen vào chuyện của gia đình hai người. Nhưng mà.. tôi nghĩ hình như mọi người đang lo xa. Tiffany Hwang là bạn tôi, còn Kim Tae Yeon là người yêu của bạn tôi. Mà tôi lại là em gái của Choi thiếu gia mà hai người vừa nhắc đến.. nên cứ yên tâm là sẽ không có chuyện gì xảy ra với hai cái đứa ngông cuồng này đâu - Soo trấn an người ta mà cứ như chửi xéo bốn cô nhóc hóng chuyện ngoài kia cũng phì cười.

Tae Hee thở hắt, nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau của hai đứa nhóc trước mặt. Fany hoảng hồn buông ra nhưng Tae đã nhanh tay níu lại. Chị họ quản sinh Kim lại nhìn vào hai cái mặt ngu ngu mà cố ra vẻ kiên quyết kia chợt phá ra cười trước những cặp mắt đầu đầu chấm hỏi.

- Unnie thua hai đứa rồi, à không là ba đứa chứ. THẬT ra thì chính chị đã tạo những chứng cứ giả nhằm khiến mọi nghi ngờ nhằm vào Fany để cô nhóc này bị đuổi ra khỏi WANGUI. Chị xin lỗi, có lẽ vì gánh luôn cả phần việc của Tae mà áp lực công việc đè lên vai khiến chị trở nên đáng ghét như vậy. Unnie không xen vào chuyện của hai đứa nữa, nhưng phải hứa với unnie, không được làm chuyện đại dột gì hết nghe chưa? SooYoung, cảm ơn em đã bảo vệ hai đứa em của unnie. Chúc mấy đứa may mắn. Chị phải bay về Mỹ cho kịp tiến độ công việc. Có duyên thì gặp lại sau.

Tae Hee nở nụ cười thân thiện với cả đám, bước ra khỏi cửa, bên ngoài đã có sẵn hai hàng vệ sĩ đứng đợi. Khuất sau cửa kính xe đen bóng, không ai thấy được nét lo lắng trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Đoàn xe chạy ra khỏi khuôn viên WANGUI, cả đám PVG và hai vị quản sinh đứng trông theo, chợt cửa kính chiếc đi giữa kéo lên, Tae Hee hét với lại

- Hai đứa phải sống hạnh phúc nghe không? Tae mà bắt nạt Fany thì biết tay unnie của nhóc đấy!

- VẮNG Ạ!

Fany hét với theo, nét mặt tươi tắn, miệng cười toe, còn đôi mắt cũng rạng rỡ hẳn. Các cô gái bước lại vào trong, Hyori và nhóm người kia cũng vừa xuất hiện.

- Sao? Giải quyết mọi chuyện chưa? - Hyori cười cười nhìn SooYoung.

- Xong rồi ạ!

- Giải.

- Em mà đứng nhì thì không ai nhất đâu - Soo được dịp “quăng lựu đạn”

... Phịch...

Âm thanh lạ vang lên. Cả nhóm giật mình quay về hướng phát ra để rồi hoảng hốt nhìn người đang gục dưới sàn. Người mà cả đám bỏ quên từ nãy đến giờ : Miss Kwon

Min Ho mau chóng chạy đến bế Miss Kwon chạy về phòng Y tế trong khi Sica sững sờ đứng nhìn theo

“Sao lại như vậy? Yuri... đã tỉnh lại rồi mà..”

- Sica.. cậu sao cứ đứng đó vậy? Chạy theo xem sao? Bọn nhóc đi hết rồi kìa

Công chúa chòang tỉnh khi nghe tiếng gọi của SooYoung rồi nhanh chân chạy theo. Phòng y tế..

- Cô ấy hiện có một khối máu tụ ở gần đỉnh đầu. Tuy không nguy hiểm nhưng cần phải dùng tia laser xạ trị. Càng sớm càng tốt, nên chuyển Miss Kwon về bệnh viện trung tâm Seoul.

- Mau gọi cho Tàu riêng của ta. - Lee Tuek ra lệnh cho YeSung.

- Thưa Hoàng tử, Hoàng Cung vừa ra lệnh triệu hồi ngài về ngay lập tức. HuynAh vì đã mưu hại bốn nhân viên trong trường nên hình phạt là vĩnh viễn không được đặt chân vào WANGUI nữa. Còn Lee Hong Ki vì là Hoàng thân quốc thích nên cách xử phạt sẽ giao lại cho hoàng cung. - Hyori gật đầu rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài...

- Cảm ơn các em đã hỗ trợ tôi trong mọi việc. Các em cũng đã mệt, nên về nghỉ ngơi. Miss Kwon không sao đâu. Mỗi em.. sẽ xứng đáng được thưởng, uhm.. mỗi em sẽ được giảm 3 tháng ở lại đây. Vui không? - HT Lee cười

- Vâng.

Trái lại với tưởng tượng của cô, đám nhóc sẽ reo hò vui sướng vì được về nhà sớm hơn nhưng không, cả đám ỉu xiu lếch thếch kéo nhau đi về.

“Kì lạ.. bọn nhóc này bị sao vậy? Khó hiểu thật”

Đầu óc quá mệt mỏi với những chuyện vừa xảy ra, năm cô nhóc vừa leo lên giường là đánh ngay một giấc, trong khi cô nhóc đầu vàng lại trần trọc gác lên trán suy nghĩ cả đêm.

” Tình yêu giữa hai cô gái thật sự là khó chấp nhận đến thế sao? Liệu mình và cô ấy.. có thể hạnh phúc chứ?..”

Điện Yeowang...

- Hoàng Hậu Nương Nương! Hoàng tử đã hồi cung! Hoàng thân Hong Ki và đội trưởng cảnh vệ Kim xin cầu kiến!

- Cho họ vào.

...

HuynAh và Hong Ki bước vào, cúi chào theo phép tắc rồi ngồi xuống chỗ Hae Na vừa chỉ.

- Sao rồi? Công chúa đã chịu về chưa?

- Thừa...

- Sao?

- Thừa Nương nương.. chúng con... bị phát hiện...

- SAO?

Hae Na đánh đổ chén trà, hai tay run rẩy hỏi lại lần nữa

- Nói rõ hơn xem. - Không thể ngờ được... hai người làm việc sơ sót quá. Ta đã ra lệnh phải làm mọi cách đổ mọi tội lỗi cho Lee Tuek, chơi dao sao lại để người khác nắm cán? Nếu vậy thì Hae Go sẽ nhất quyết không hời cung nữa, các người đúng là vô tích sự..

- Nương nương tha tội.. bọn con ...

- Đủ rồi, im lặng đi. Chuyện này nếu bị phát hiện cả ta và các người cũng không thể ngồi đây mà tính toán chuyện gì nữa đâu - Hae Na lia ánh nhìn xa xăm, trong đáy mắt lóe lên một tia sáng.

- Nương nương, cung nữ Park đang chờ ở bên ngoài!

- Vào đi

...

- Hoàng hậu nương nương! Hoàng tử đã hồi cung!

Trước vẻ cuồng cuồng của cung nữ Park, Hae Na vẫn bình thản chỉnh lại trâm cài tóc.

- Ta biết.

- Nhưng người hạ lệnh không phải là Hoàng thượng hay Hoàng Thái Hậu.

- Vậy thì là ai? - dừng tay

- Thần vừa nghe được bên Điện Đông Cung, sáng nay Thái tử ra lệnh triệu tập Hoàng tử hồi cung gấp..

- Là Lee Jun à..

- Nương Nương.. Chuyện ở WANGUI chắc không sớm thì muộn cũng sẽ đến tai Thái tử điện hạ.. vậy bọn con phải làm sao đây ? - HyunAh lo lắng, hai tay nắm chặt

- Bình tĩnh. Đã có ta chống đỡ. Cung nữ Park, mau ra lệnh của ta tắt cả mọi chuyện ở WANGUI bằng mọi giá phải giữ cho tất cả lắng xuống. Nếu cần thiết nên gọi cho Hoàng Thân Hyori. Cho người theo sát Ma ma Tổng quản BoA, cô ta có thể là người của Ga In. Rút người đã cử vào WANGUI về lại Hoàng Cung, trước mắt phải đón tiếp Hoàng tử hồi triều một cách trang trọng nhất.

- - - - - o0o- - - - -

Cung Jegong..

... Rằmmmm...

Thứ Phi Ga In tức giận đập tay thật mạnh xuống bàn.

- Ai cho nó dám làm vậy? Hoàng tử đâu phải là con rối để nó điều khiển. Ngồi vua chưa trao mà đã dám lộng hành. Còn chuyện Hong Ki dám mưu sát Man Hae Go công chúa , ta nghĩ không phải tự dưng nó lại có đủ can đảm mà làm chuyện này. Hae Na chắc chắn là người đứng sau giết đây. Noh Hae Na - ta chơi với cô - không ngờ để đạt được mục đích cô sẵn sàng đánh đổi mạng người như vậy.. Hae Go con thật bất hạnh...

Một nụ cười xuất hiện cùng đôi mày thanh tao đang nhíu lại. Thứ phi Ga In nhìn sang người hầu

- Cung nữ Seung! Mau truyền ý ta, loan truyền chuyện Hae Go công chúa bị mưu sát. Hãy bắt đầu mọi thứ từ Đông Cung...

34. Chương 27

..WANGUI...

Những sóng gió đã được giải quyết, WANGUI lại trở về không khí thanh bình à? no no.. phải nói là trở về bầu không khí vui vẻ - đối với đám con nhà giàu quậy như

“quỷ sứ” và không khí sôi sùng sục pha lẫn tức xì khói của các nhân viên trong trường.

Nàng Đại công chúa qua tất cả mọi chuyện đã nhận ra thứ tình cảm đang lớn dần trong lòng là gì và cô nhóc quyết định đối mặt với nó, không trốn chạy như một kẻ hèn nhát nữa. Hôm nay, có lẽ sau giờ học cô sẽ tìm hiểu thêm về Miss Kwon. Cứ nghĩ đến chuyện đó thì cô nhóc lại phấn khích hẳn lên.

Cùng với Jessica còn có PVG cũng vui vẻ không kém, tất nhiên chẳng phải lí do như cô nàng, mà đám nhóc kia vui vì rốt cuộc thủ phạm của tất cả những rắc rối đã xảy ra chẳng phải là ai trong nhóm.

Và vì vui, nên cả đám lại trở về là những đại tỷ quậy phá như xưa. Cụ thể là vậy:

..Trong giờ Sinh vật..

Hôm nay cả lớp S1 học thực hành mổ giun đất

..Cạch.. cạch.. cạch... vị nữ giáo sư gõ thước lên mặt bàn kêu gọi đám học trò ồn ào như cái chợ kia tập trung vào từng lời cô nói.

- Các em trật tự! Chúng ta hôm nay sẽ làm thực hành phẫu thuật giun đất. Các em tự chia nhóm với nhau rồi lên nhận mẫu vật xuống tiến hành bài tập. Chú ý rạch đường mỏng trên bụng mẫu vật, mỏng thôi để có thể quan sát cấu trúc hệ tuần hoàn khép kín bên trong. Sau đó dùng kim may lại - sao cho thật khéo léo không thấy được đường khâu rồi nộp cho tôi chấm điểm. Tiết sau mỗi người nộp báo cáo cho tôi. Giờ thì bắt đầu đi! Nhớ cẩn thận nhé, mỗi nhóm chỉ có một con thôi.

Leader chun dài chỉ chực chờ câu cuối kết thúc là tự động tách năm nhóc còn lại thành 1 nhóm rồi lao vào đám đông cào cấu, cắn xé, chụp giựt cuối cùng cũng lựa được con to nhất. Hí hửng xách “thành quả” đem zia. - Í ghê quá! - ẻm nhắm tịt mắt, rùng mình.

- Dơ quá ah~ - nhóc Sèo nhăn mặt, thè lưỡi

Cốp... cốp... Sunny nhón chân gõ vào trán hai nhóc trước mặt

- Hai cậu là đại tỷ WANGUI đó, bộ tính làm mất mặt cả nhóm hả?

Câu cảnh báo của con thỏ rừng kia khiến hai bạn sực tỉnh. Phải rồi, cả hai giờ là một trong những đại tỷ xếp sòng thì không thể nào để đàn em thấy điểm yếu của mình được.

- Thôi thôi bắt đầu đi. Ai biết mổ? - Cây nắm hường phấn khích nhảy tưng tưng

- Oh...

Năm cô nàng nhìn nhau rồi nhìn xuống “bạn giun đất đáng yêu” (oẹ!) để rồi nhận ra.. hem nàng nào biết làm.

- Hồi nãy cô nói rạch ở đâu ta? - Soo ngẩn người

- Ở bụng đó unnie - Joo Hyun nhắc

- Ồ..

Dr. Choi dùng con dao phẫu thuật lướt một đường dài từ đầu đến hết chiều dài “bệnh nhân”. Cả đám chụm đầu quan sát

- Sao không thấy trái tim nó vậy? - ẻm trưng cái mặt ngu ngơ hỏi

- Ồh sao kì quá ta.. Hồng lẽ nó hông có tim? (chính xác!) - Hyo gangster áp sát vào “bệnh nhân”

- Hay là cậu rạch sai rồi, chắc cậu mổ nhầm xương sống nó đó. Sau lưng thì làm sao mà thấy tim được. Mổ lại đi! - Fany ý kiến.

- Ừh.

Dr. Choi lật ngược “bệnh nhân” rồi lại - vẫn là từ “lại” tiếp tục rạch một đường dài như hồi nãy

...Xoạch... Con giun đất đứt làm đôi...

- Á sao kì vậy? - Sau một hồi “múa dao” thì bác sĩ Choi nhà ta đã xẻ “bệnh nhân - trùng đất” từ 1 thành 2 theo chiều dọc.

- TRỜI OI!!!! - 4 đứa còn lại ôm đầu kêu trời vì mức độ phá hoại của trưởng nhóm nhà ta.

- Unnie ơi là unnie! Hồi nãy rạch đằng trước, giờ rạch đằng sau mà lại đưa lưỡi dao đi sâu quá nên thành ra như vậy là đúng rồi - maknae thở dài

- Các em.. đã quan sát được hệ tuần hoàn chưa nào?

Cô sinh vật lả lướt qua từng bàn của từng nhóm, tới bàn PVGirls thì trước khi xắn vào cô đã nhìn thấy “cục cứng” bị chẻ làm đôi nên hoảng hồn né đi một nước luôn.

- Giờ làm sao? - Hyo nhìn lướt qua bốn khuôn mặt đang nhăn nhó suy nghĩ

- Ah! Tổ có cách - Nói xong, chưa kịp để đám nhóc hỏi lời nào, ẻm đã chạy vọt ra khỏi vườn Sinh vật, bỏ lại bốn cặp mắt tò mò

- Cậu ấy lại tính làm gì nữa thế?

...Lát sau, ẻm trở về với cái vẻ hững hờ trên mặt... chìa ra cho đám nhóc lọ keo..

- Nè trét vô!

- Gì vậy? Dán nó bằng keo á? - Sunny tròn mắt không thể tin được mức độ sáng tạo vượt hành tinh của cô nhóc lơ ngơ.

-Ồh! Chứ đứt đôi rồi sao may lại được - ẻm tỉnh bơ.

- thôi kệ, làm đi làm đi.. - nàng Nấm giục.

...

Sau một hồi trét trét dán dán thì con giun đất cũng được “vá” lại. Năm đứa cùng nhìn “thành quả” rồi bắt tay nhau tự sướng.

- Tsk.. tsk.. công nhận tội mình có khiếu dán đồ ghê, nhìn đẹp “bá chấy”, hớ hớ - Nấm ú phờn

- Chứ sao, toàn thiên tài không mờ - “trưởng khoa” Choi nở ké

Thế là cả đám mang con giun đất - tức mẫu vật thực hành đã được “Phẫu thuật thẩm mỹ” bởi các “bác sĩ” hàng đầu Đại Hàn lên nộp cho giáo viên

Cô Sinh vật chỉ biết cười méo xẹo nhận lấy công sức của đám học trò hậu đậu. Cô tự hứa với mình rằng đây sẽ là lần cuối cùng cô tổ chức học thực hành cho cái lớp S1 này...

.. Hành lang trên đường về lại lớp học... PVG sóng bước trên hành lang trò chuyện rôm rả..

- Ê không biết tác phẩm của tội mình được điểm gì ta? Chắc điểm A+ quá .. heheh

- Gì? Sao lại A+ ? Phải là A++ .. hé hé

- Sai rồi, A+++ mới đúng..

- Bậy bạ .. A+++++.. . Ẽm im lặng vừa đi vừa nghe đám nhóc cãi nhau mà phờn vô cùng, tất nhiên rồi, vì chính ẻm là người đưa ra cái sáng kiến kinh khủng khiếp đó chứ ai. Ẽm miên man tưởng tượng về mặt ngạc nhiên của Miss Kwon khi thấy ẻm cầm trên tay bản báo cáo đồ chót dấu + bên cạnh chữ A, bất giác mỉm cười

- Ế, Sica nó bị gì rồi kìa.. tự nhiên cười một mình àh.. ghê quá... - Sunny “đánh động”

- Nè, bị sao vậy? Bệnh hả? Đâu có đâu - Fany sờ tay lên trán ẻm, rồi áp vào trán mình, lúc lắc đầu

- Aish.. mệt quá, kệ tui mắc mớ gì mấy người.. vào lớp nhanh đi, tiết này của Hắc thần đấy..

Ểm què độ hất tay cô bạn ra, ôm sách vở bước đi trước, lòng rộn vang vì sắp được gặp cái người mà nàng gọi là Hắc thần kia.. à nhắc mới nhớ, cũng lâu rồi ẻm không gọi Yuri là Hắc thần nữa nhỉ? từ bao giờ ta? Hình như là từ lúc ẻm được người nào đó cứu khỏi cành cây rơi thì cái cụm từ Hắc thần đã không còn tồn tại nữa..

Chẳng mấy chốc lớp học đã ở phía trước...

—
...Cộp.. cộp... cộp... Tiếng bước chân vang vọng càng gần...

Ểm ngồi trong lớp mà tim đập rộn rã theo từng tiếng bước chân vang lên, chợt.. ẻm như nhận ra điều gì đó khác lạ...

- Ê, Jessica.. hình như giáo viên khác dạy Toán cho chúng ta rồi! - SooYoung khều khều ẻm.

- Hở? - Vừa nghe qua như sét đánh ngang tai, ẻm không tin Miss Kwon không dạy nữa.. Làm tốn công hôm nay ẻm diện thật đẹp.. thật tức chết mà...

Đúng như dự đoán, người mở cửa bước vào là giáo sư YunHo.

Giống như ẻm, đám nhóc cũng bất ngờ và thất vọng vô cùng. Đúng thật là Miss Kwon có phần nghiêm khắc, nhưng khoảng thời gian qua bọn nhóc đã đủ để có thể nhận ra đó chỉ là vẻ ngoài, Miss Kwon thực sự thấu hiểu tâm lý tất cả, cách giảng dạy lại rất đặc biệt và hơn hết là .. nhìn một cô gái xinh đẹp thì có hứng thú học hơn là nhìn một gã đàn ông đứng tuổi. Đúng không?

- Tiết học chấm dứt. Các cô các cậu phải nhớ hoàn tất các bài tập tôi đã cho. Tiết sau tôi sẽ kiểm tra cả lớp. Giờ thì chúng ta nghỉ!

Cả đám nhóc S1 uể oải đứng dậy uốn éo như một cách chào giáo viên. YunHo biết đám nhóc thiếu tôn trọng mình, nhưng đành kệ, biết sao đây, HT Lee phân công thì phải làm thôi.

Cổ cười thân thiện, nhìn khắp lớp...

- Tôi biết các cô các cậu không thích tôi dạy. Nhưng không thể cãi lại lệnh của HT được. Mong rằng chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp. Giờ sau tôi không muốn thấy thái độ học tập thụ động như thế nữa..

- VẦNGGGGG..

YunHo gật nhẹ đầu rồi ra ngoài, bên trong đám nhóc xôn xao bàn tán.

- Thăng cha này dạy chán phèo!

- Tớ nhớ Miss Kwonnnonnn

- Miss Kwon! Miss kwon! Miss Kwon!!! - đám quý tử đồng thanh gọi vang tên Hắc thần

...

- Haiz.. tớ chả thích học giáo sư mới này tí nào cả! - Sunny ngồi áp ngực vào lưng ghế, nhìn mấy cô nhóc còn lại.

- Tớ thì thích chắc ? - Fany khoanh tay

- Cả tiết ông ta toàn dùng thứ ngôn ngữ ở trên, ngồi nghe riết mà ngu người luôn - Soo chỉ chỉ tay lên trời

- Em thích cách dạy của Miss Kwon hơn! - SeoHuyn nhún vai

- Tớ thì chả bao giờ thích học! - Hyo táy máy cái điện thoại trên tay

- Nhưng.. sao lại đột ngột đổi giáo viên chứ? Miss Kwon dạy rất tốt mà - Sunny chống cằm

- Nhưng mà cô ấy cũng chỉ là Quần sinh thôi! - Soo thở dài

- Nè.. *chọt chọt*

- Gì?

chỉ chỉ

- Sao? - Soo quay đầu nhìn theo tay chỉ của Sun, rồi xoay lại vẫn chả hiểu gì

- Sica, này giờ cậu ấy cứ như đang ở trên mây.

Câu “báo động” của Sunny giúp cả bọn kịp thời nhận ra cái con nhỏ tóc vàng, mặt mày ngẩn ngơ, đang tựa đầu nhìn ra cửa sổ chính là ẻm - đại tỷ quậy không kém gì SooYoung.

- Cậu ta sao vậy? - Hyo đẩy đầu Seo nhích sang để tiện quan sát

- BCL - Fany phán gọn.

- Nè, giờ này mà còn lòi Hoá học ra nữa. - Hyo nhăn mặt trách

- Hoá hồi nào. BCL là Biết Chết Liền chứ bộ! - nàng Năm phân trần.

- thôi dẹp dẹp, lặc đê rồi kìa. Qua hỏi coi bạn hiền Sica bị gì mà cứ ngẩn ngẩn, ngơ ngơ ra thế?

Nói xong, bốn nàng nhanh tay kéo ghế xích lại gần ẻm.

- Nè!

vẫn nhìn ra cửa sổ

- Ê!

*im *

- YA!

giật mình rơi từ trên trời xuống

- Gì mà ồn ào vậy? - ẻm bực bội trách

- Sao hôm nay lạ vậy? hồi nãy còn phấn khởi lắm mà.. hay là không có kẻ thù để mà chống đối nên buồn hử? - Sunny cười ranh ma.

- Ừh..

Ẳm “ừh” mà mặt méo xẹo, vì sĩ diện mà ừh thế thôi. Chứ ẻm dư biết lí do vì sao mình buồn, từ lúc YunHo bước vào là ẻm đã không thể nào tập trung nổi khi nghĩ tới tương lai không còn có dịp nhìn lên con người lạnh lùng kia, không được ngắm gương mặt chăm chú lúc tập trung chép đề, cũng không còn được nghe giọng nói lạnh băng đầy đe dọa đó nữa. Bất giác, ẻm muốn khóc!

...Xoạch... Cánh cửa kéo ra, TaeYeon bước vào trong sự náo loạn của đám nhóc đang vội vàng trở về chỗ ngồi..

- Ừhm.. mời các em ngồi. Trước khi học bài mới, có ai thắc mắc gì về bài cũ không?

Im phăng phắc

- Ok. Nếu không có gì muốn hỏi thì chúng ta bắt đầu..

- Em... Ẳm giơ tay trong vô thức, nhanh đến nỗi chính ẻm còn không biết ẻm đang làm cái gì. Còn đám nhóc kia thì khỏi nói, mắt tròn mắt dẹt nhìn nhóc bạn hôm nay tự nhiên siêng đột xuất.

- Jessica, em không hiểu vấn đề gì? - Tae ân cần

- Em.. ơ..

- Nào mạnh dạn lên. Tôi đâu có ăn thịt em - Tae đùa.

Ẳm hít một hơi tự trấn an rồi nhắm mắt phán bừa

- Em muốn hỏi là .. đôi guốc cô mua ở đâu mà đẹp vậy?

- HAHHAHAHA

Cả lớp sau một thoáng tập trung vào em thì phá ra cười ngặt nghẽo. Câu hỏi lằng xẹt của em không đáng cười gì mấy, nhưng cái đáng cười nhất là quần sinh Kim của chúng ta hôm nay lại mang đôi giày thể thao thể mà em lại trông gà hoá cuốc thể nào mà dám phán là “guốc”?!?

- Haiz.. không phải, ý bọn em muốn hỏi là tại sao Miss Kwon không dạy nữa ạ? - Đúng tinh thần “tương thân tương ái” , nàng Năm “cứu trợ”

Tae Yeon chưng hửng trước câu hỏi mà hai cô nhóc học trò đưa ra. Từ bao giờ mà Miss Kwon lại là “bài cũ” vậy nhỉ? Nhưng nhìn vẻ mong đợi của đám học trò ngồi dưới, cô biết mình không thể không trả lời.

- Lẽ ra tôi sẽ không trả lời câu hỏi này vì nó không thuộc vào phạm trù của tôi. Nhưng thấy các em quan tâm đến giáo viên như vậy thì tôi sẽ giải đáp thắc mắc. Miss Kwon phải đi công tác ở Seoul nên tạm thời môn Toán sẽ có người thay thế cho đến khi cô ấy trở về. Mà cũng không chắc là cô ấy có trở về hay không hoặc giả như có thì cũng có thể không dạy học nữa bởi vì cô ấy là Quần sinh.. nhưng mà.. từ bao giờ các em lại quan tâm chuyện này thế? Tôi nghĩ thoát khỏi “người khiến cả WANGUI khiếp sợ” các em phải vui mới đúng chứ?

- ...

- Tôi hiểu rồi. Chúng ta bắt đầu bài mới thôi. Nhưng nhớ một điều, nếu muốn Miss Kwon trở về tiếp tục đứng lớp, các em tốt nhất nên hợp tác ăn ý với giáo sư dạy thay. Đừng để cho ông ấy đánh giá phiến diện về lớp duy nhất mà ba quần sinh chúng tôi đứng lớp. Hiểu chứ?

- VẶNGGG~..

Những ngày tiếp theo, Miss Kwon vẫn chưa xuất hiện.. tin tức Hắc thần “vắng nhà” khiến cả trường xôn xao.. riêng tập thể S1 thì một lòng mong ngóng bóng dáng ai kia trở về đặc biệt là “ai đó”

Phải nói mức độ chống đối lại giáo sư YunHo của đám nhóc ngày càng tăng cao, mặc kệ những cảnh báo mà nhị vị quần sinh đã nói. Vắng bóng Miss Kwon, đám nhóc càng lộng hành dữ dội hơn bao giờ hết.

Và một trong những trò quấy tiêu biểu là vào sáng nay, khi YunHo vừa kéo cửa bước vào thì một trận mưa “tuyệt - bột mì” đổ ập xuống người, nhuộm trắng bộ vest xanh sẫm và mái tóc đen nhánh. Chưa hết, vừa bước được vài bước thì ngài đã ngã oạch giữa lớp học, chưa hoàn hồn sau cú tiếp đất đã phải đo đất thêm chập nữa vì dẫm phải cơ man nào là vỏ chuối, cam, quýt, .. rải đầy lối vào. Hậu quả là trong vòng 130s thầy đã vượt lên chính mình, bỏ cửa chạy lấy người mà ôm mặt khóc lu loa trên phòng HT trong nét mặt mỗi trên gương mặt Hyori.

- Bọn nhóc kì này thật không thể trị nổi nữa rồi! - Quần sinh Im ôm đầu

- Hình như đám nhóc muốn Black Pearl trở về dạy lại hay sao ấy! - Tae đẩy gọng kính trễ xuống.

- Ừm.. nhưng đâu phải do chị đuổi việc Yuri đâu. Là do em ấy phải điều trị tại Seoul cơ mà - HT Lee phân trần

- Theo thông tin mà MinHo cung cấp thì cậu ấy đã bình phục rồi,tại sao cậu ấy không chịu về chứ? - Tae lại bắt đầu cái điệp khúc “tại sao?” quen thuộc.

- Cái này thì...

- Yuri đang tránh việc trong Cung sẽ cử người đến thám thính đấy. Tổng quản BoA có gọi cho unnie, báo rằng trong hoàng cung hiện giờ đang xôn xao với thông tin Hae Go công chúa bị mưu sát. Lại một điều là thông tin đó bắt đầu từ điện Đông cung của Thái tử..

- Vậy theo unnie nghĩ thì Hoàng Thượng sẽ bí mật cài người vào đây dò thám tình hình à?

- Chỉ là suy đoán..

- Uhm...

Ba người nhìn nhau thở dài, nét lo lắng lộ rõ trên gương mặt. Mọi chuyện ngày càng phức tạp rồi đây..

oOo

Đêm. Lạnh. Quẩn.

Nó khoác vội chiếc áo bước ra vườn hoa.

Những cơn gió cuối Xuân se lạnh khiến cả người bất giác co lại. Trời đất đang giao mùa giữa Xuân và Hạ, khúc biến tấu của thời khắc giao mùa bao giờ cũng làm lòng người dậy lên những xúc cảm lạ kì. Màn đêm yên tĩnh bất giác khiến nó bỗng cảm thấy nhớ ai đó, nhớ kinh khủng.

Nó chợt bật cười khi nhớ đến lần đầu cả hai gặp mặt. Cô quát nó, nó nạt lại cô. Rồi thêm tí tí trò chọc phá thuộc hàng “quỷ” của nó nữa chứ.. lúc này nó mới nhận ra ngay từ đầu những trò trẻ con nó bày ra cũng chỉ hướng về một mục đích duy nhất: nó muốn cô chú ý vào nó, nó ghét mỗi lúc cô lơ nó, nó ghét cả những lúc đám con trai kia tặng quà cho cô. Nó ghét .. ghét lắm.. nó muốn cô là của riêng nó, chỉ chú ý đến nó, chỉ được la mắng một mình nó..

Chợt... nó nhớ ra một điều gì đó hay ho lắm.. vội mở danh bạ điện thoại, nó cười thích chí khi ngón tay dừng lại tại một địa chỉ mà cái tên toàn hình trái tim. Là số điện thoại của người mà nó nhắc đến này giờ, thấy nó giỏi không? thật ra cũng nhờ Năm ú nhanh tay vờ mượn điện thoại TaeYeon rồi dò tìm ra số của cô chép lại cho nó. Không ngờ Năm ngơ đó lại có ngày được việc đến thế!!!

Ngồi xuống ghế đá gần đó, nó bắt tay soạn một tin nhắn...

Để rồi xóa đi..

Lại viết..

Và rồi lại xóa...

Cứ thế, nó viết rồi xóa cả chục lần vẫn không biết phải viết như thế nào..

Cho đến khi đã xong mà nó vẫn dùng dằng không đủ can đảm nhấn chọn lệnh “Send”.

Hít vào thở ra

nhắm mắt đưa tay nhấn đại

- Ồ.. thôi rồi ..

Nó run rẩy nhìn vào dòng thông báo tin nhắn đã gửi mà tim đập bình bình. Phải nó không đây? Phải thủ lĩnh “Three Princess” lừng lẫy không vậy? Jessica Jung bị bắt cóc rồi thay vào là một con bé nhát cáy như thế sao?

—

Tại một nơi nào đó... một cô gái ngồi im như tượng nhìn ra hàng hoa hồng trồng phía xa xa, nở nụ cười khẽ..

- Hoa hồng không gai. 1000 giọt nước mắt chân tình.9999 lời nhắn yêu thương.. Tất cả.. liệu sẽ có chứ?

Cô giật mình vì điện thoại rung bần bật trong túi. Nhìn vào màn hình, cô bỗng thẫn thờ..

Số máy lạ..

Ngón tay lướt nhanh ngang màn hình.. chuỗi kí tự khó hiểu hiện ra... Đoán xem nó nghĩa là gì?

Chỉ cần xoay ngược điện thoại, nếu đã đoán được, hãy gửi trả lại một tin nhắn cho tôi. Nếu không hãy im lặng ...]

Cô mỉm cười, đúng là đồ ngốc, thách đố người khác mà lại cho sẵn lời giải đáp. Đúng là chỉ có cô nhóc đó, cô nhóc nghịch ngợm, cứng đầu, phá phách nhưng lại luôn âm thầm quan tâm cô theo đúng như cái cách mà cô đã im lặng dõi theo cô nhóc.

Cô không muốn nói nhiều về cảm xúc của mình, đơn giản vì cô là người khô khan.. không.. chưa chắc.. mà vì cô không dám nói về nó.. cô là người gánh trên vai trọng trách.. bất kì ai có dính líu với cô đều không gặp may mắn.. cô biết rõ mọi thứ..

Giữa những người lạ ta cần một người quen. Giữa những người quen ta cần một người yêu. Giữa những người yêu, ta cần một người hiểu. Giữa những người hiểu, ta cần một người tin. Tin và được tin. Vì sao? Bởi vì ta là con người, ta được thiết kế để cần nhau.

Thế nhưng, cô lại không cần.. cô không phải con người.. trước đây cô luôn sống trong đau khổ và dằn vặt.. vì sao cô không là một con người bình thường như bao người khác? Thế nhưng, sau tất cả những bất hạnh đã trải qua, cô đã không còn lòng tin vào bản thân và bất kì ai. Cô chẳng cần ai.. không phải vì cô ích kỉ, nhỏ nhen. Mà vì họ, vì chính họ - những người không lường trước cái nguy hiểm chực chờ cắn xé lấy mình khi quen biết với cô..

Cô không muốn họ đau.. cô muốn mọi tổn thương hãy để mình cô gánh chịu.. cô không cao cả, không nhân từ bao dung, mà đó là trách nhiệm, là trọng trách khi cô lại là dòng dõi của “người đó” - người đã khiến cuộc đời của mẹ cô và giờ là của cô phải đau khổ... nhưng cô không oán trách.. cô đã đủ trưởng thành để nhận ra mỗi người đều sinh ra dưới một ngôi sao chiếu mệnh.. số phận đã được định sẵn nhưng cơ hội thay đổi số phận đó lại nằm trong tay mỗi người..

Phóng tầm nhìn ra xa, hồ hững nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh, bất chợt một luồng sáng loé lên rồi tắt ngóm.. đó là khoảnh khắc cuối cùng của một ngôi sao bị tận diệt.. cô biết số phận mình rồi cũng sẽ đến lúc như nó.. loé sáng để rồi vụt tắt..

—
Nó hồi hộp nhìn chằm chằm vào điện thoại.. 10 phút... 20 phút... 1 giờ...

Đã hơn một giờ đôi mắt nó không rời khỏi vật thể vuông đẹp nắm chặt trong tay... Chẳng lẽ người đó không hiểu những gì nó viết? Không không, người ấy thông minh lắm cơ mà...

..Bzrrrrrr.....

Điện thoại rung bần bật trên tay, nó hoảng hồn đánh rớt...

Luống cuống nhặt lên trong nỗi vui sướng tột cùng... nó háo hức mở ra xem...

[Ê mày.. vợ tao nó biết tao đi càffé ôm rồi.. giờ nó đuổi tao ra khỏi nhà .. hay mày cho tao qua ở ké vài bữa được ko?]

đơ

Nó cầm cúi đọc đi đọc lại hơn năm, sáu lần vẫn không hiểu rõ cuộc thì người đó muốn nói gì mà gửi cho nó những câu này?

Điện thoại lại rung...

[Ôe.. srr.. tôi nhầm nhầm..]

- Oh.. cái thằng cha man man, từng từng, đứt dây, chạm mạch, té sông.. cái đồ vô duyên.. gửi lộn tin nhắn không đúng lúc đúng chỗ gì hết trơn.. Thứ xốn xác, hậu đậu... khùng quá thì đập đầu zô gối chết đi chứ sao sống mà báo đời quá zậy nè...

Công sức căng mắt ra đọc, căng não ra suy nghĩ giờ nhận lại hai chữ “nhầm nhầm” làm cho ngọn núi lửa trong người nó phun trào dữ dội. Nó chửi. Chửi như chưa từng được chửi cái thằng cha vô duyên mất nét nào đó xốn xác nhầm nhầm vào máy nó trong hoàng cảnh này.. thật đúng là...

... Bzrrrrrrrrrr... .điện thoại lại rung..

Nó bực bội lướt tay lên màn hình, chực chờ thêm chữ nào có nội dung tào lao vớ vẩn nữa thôi là nó sẵn sàng gọi lại cho cha nội kia mà “hát tiếng Đan Mạch” cho thằng chả nghe.

[Tôi chả hiểu gì cả. Đồ ngốc..

.... oo- l- noh ssiw]

Niềm hạnh phúc vỡ oà, nó cười.. cười to.. Tim đập mạnh.. nó không nghĩ rằng cô sẽ viết lại những gì nó đã viết... Nó không có can đảm nhấn lại cho cô.. nhưng .. có lẽ tối nay nó sẽ để tin nhắn đó dưới gối.. ^^~

Còn bây giờ.. nó muốn gặp một người.. người sẽ cho nó biết tất cả về cô... người bạn thời thơ ấu của nó.. Kim Tae Yeon!!!

- - - - -

... Knock... knock... knock....

- Ai vậy?

Tae Yeon ngồi chăm chú vào màn hình laptop hỏi với ra cửa

- Tớ.. Jessica đây!

Dứt mắt khỏi màn hình, cô khó hiểu nhìn cánh cửa đóng im ỉm.. không biết hôm nay có chuyện gì mà “bạn hiền Sica” lại thân chính đến tận “dinh thự” tìm cô thế này..

Thôi không đoán già đoán non nữa, mở cửa rồi hỏi trực tiếp là được rồi!

Nghĩ là làm, Tae mở cánh cửa đón tiếp nhóc bạn của mình mà không ngờ tai hoạ sắp đổ ập vào..

- Hi! Tae lun nà, hồi chiều ắc, bác Kim có gọi cho tớ, hỏi coi tớ có biết “con TaeYeon nhà bác ở đâu hông?”
- công chúa tinh nghịch giả giọng ồm ồm

Quả đúng như bạn mong muốn, vừa nghe nhắc đến appa của mình là sắc mặt Đa Nghi đã đổi ngay từ trắng sang xanh, rồi vàng, rồi tím.. y chang hộp bút chì màu.. mặc tình cho cô nhóc đầu vàng kia hứng chí ngồi cười tùm tùm..

- Yah yah!!! Thế rồi cậu trả lời như thế nào ?

- Thì nói thật chứ sao...

- Thật? .. Nói thật.. là nói gì? - lo lắng

- Thì nói là tớ không biết... nhưng cũng sắp biết ồi... hehe - nàng lại tiếp tục trêu chọc bạn mình

- Yah! Nghiêm túc đi! - Tae bực tức

- Ồh thì.. đùa thôi chứ tớ nói là không biết cậu ở đâu.

- Phù... làm hết hồn.. cậu đúng là Sicachu đáng iu.. hehe.. cho tớ hun cái... - Tae chu chu mỏ

- Gớm! Không được à nha... giúp chuyện lớn vậy mà cảm ơn suông là xong hở? - neho mắt ranh ma

- Chứ.. chứ cậu muốn gì? - ngơ ngác

- Cậu... kể cho tớ nghe về Miss Kwon đi

- Kể gì cơ? Tớ có biết gì đâu mà kể? - Tae nhăn mặt..

- Aigoo~~ thôi .. tớ chợt nhớ chưa gọi hỏi thăm sức khoẻ của bác gái.. để coi.. số của Phu nhân Kim ở đâu ta? - Sica vờ lục lọi túi áo, túi quần. Khởi nói thì cái con người lun lun kia sợ xanh cả mặt.

- Đừng mà

- Để xem hình như là số này... - vẫn tiếp tục hăm dọa

- Nè

- Hallo cho hỏi phải số của Kim phu nhân không?

- THÔI ĐƯỢC RỒI, TỚ KỂ, CHỊU CHƯA?

Hết cách TaeYeon nhà ta đành phải nhắm mắt gật đầu trong tràng cười mãn nguyện của nàng công chúa lảm trò ma lạnh kia.

- Vậy kể đi. Cậu đúng là Tae lùn đáng yêu mà.. kakaka~~
- Ủh.. nhưng mà kể cái gì cơ? - ừ xìu (_ ”)
- Kể tất cả những gì cậu biết .. - ^,..,^
- Nhưng tớ đâu có biết gì đâu - ừ rừ >”
- Ờ thế thôi.. Hallo bác Kim ạ? - bạn đầu vàng móc điện thoại áp vào tai nhóp nhép vài câu nữa tính dọa cho con người kia chết khiếp đây mà. Thật ra thì ngoài miệng nói cứng như thế thôi chứ tiểu thư TaeYeon sợ hai vợ chồng Nghị sĩ Kim aka appa và omma mình một phép
- Thôi mà~~ Tớ kể nè .. T_T
- Ngoan vậy tốt hơn không. Ok. Giờ thì bắt đầu đi! - công chúa ngồi trên sofa khoanh tay khoanh chân ôm con gấu bông, cặp mắt thì háo hức chờ đợi như con nít chờ người lớn kể chuyện cho nghe. Tae Yeon thở dài rồi đứng dậy ra ngoài kiểm tra cửa nẻo xong xuôi quay lại ngồi xuống đối diện.
- Chuyện bắt đầu từ đâu đây?

35. Chương 28

- Chuyện bắt đầu từ đâu đây? - Tae thở dài ngồi xuống đối diện Sica.
- Jessica ngẫm nghĩ hồi lâu rồi gục gặc đầu
- Từ những gì mà cậu biết.
 - Ok. Jessica, cậu nghĩ sao nếu tớ nói Miss Kwon - tức Yuri là người của thế kỉ trước?
 - Th..iệt... hả..??? - o_o [... noh ssiW I..
 - Tất nhiên là không rồi. - Tae mỉm cười trên cô bạn đang sững sốt tròn tròn mắt.
 - Cậu.. grừ... =”=
 - Thôi không đùa nữa. Đây là một câu chuyện có thật tuy tính chất của nó hơi huyền bí nhưng tớ cam đoan rằng những gì tớ sắp nói đây đều là sự thật. Cậu phải hứa không được tiết lộ chuyện này cho bất kì ai biết . Hứa chứ? - TaeYeon nghiêm giọng, vẻ mặt nghiêm túc lạ thường.
 - Tớ hứa!
 - Uhm. Vậy thì tớ tin cậu. Nói tớ nghe, có phải cậu có gì đó với Miss Kwon đúng không? Tớ chưa bao giờ thấy Đại công chúa Jessica lại đặc biệt quan tâm đến ai như vậy cả. Nói thật đi, tớ sẽ không nói gì đâu..
- Bị đánh trúng tim đen, bạn đầu vàng đỏ mặt khẽ gật gật đầu xác nhận. Tae lùn bật cười thích thú. Nhưng thấy bạn mắc cỡ cũng không muốn làm khó dễ thêm nữa, chỉ vui mừng vì cuối cùng “con ngựa hoang” cũng đã có người kiềm cương lại được.
- Tae nâng gọng kính lên cao, Sica im lặng tập trung vào người bạn nhỏ nhắn của mình mà hồi hộp theo từng cử động.
- Khẽ nhấp ngụm trà, phóng ánh mắt xa xăm, Tae hỏi cô nhóc tóc vàng.
- Theo như những gì cậu đã kể cho tớ nghe, Yuri - vai trái có hình xăm một con bướm, tròn mắt cậu ấy màu lục. Đó là vì Yuri được kế thừa từ người bà và mẹ của mình. Trong sử sách cũng có một người có đặc điểm như vậy và rất nổi tiếng trong giới khảo cổ, cho đến giờ thân thể của người đó vẫn còn là một dấu chấm hỏi to đùng. Cậu biết NeeShim không?
- Sica cau mày trầm ngâm suy nghĩ những cuối cùng thì đành lắc đầu thất vọng . Thấy thế, Tae Yeon cười nhẹ.

- Cậu không biết cũng phải, cậu vốn sinh ra ở Mỹ nên có lẽ phong tục cũng như lịch sử Đại Hàn chắc cũng không hiểu rõ. NeeShim - Vị Hoàng hậu của triều đại Chosun - là công chúa của bộ tộc NamMia ở Đông Bắc Cao Ly. Điều đó nói lên rằng: Yuri thuộc dòng dõi hoàng tộc.

- Như vậy... là...

- Đúng! Yuri là hậu duệ cuối cùng của triều đại Chosun. Tiền nhân của cậu ấy là NeeShim hoàng hậu. Cậu sẽ không thấy lạ khi trải qua nhiều thế hệ, những người phụ nữ trong dòng tộc cậu ấy đều sinh bé gái và những đặc điểm riêng đó đều có ở những hậu nhân sau này. Yuri là bé gái duy nhất và cuối cùng còn sống.

Sica vẫn chưa hết sock vì những gì đã và đang nghe được cho đến khi TaeYeon lay nhẹ vai cô.

- Miss Kwon là công chúa sao? Tớ có nghe lầm không?

- Cậu không nghe lầm đâu. Yuri là Man Hae Go công chúa.

- Nhưng như vậy thì liên quan gì đến triều đại hiện giờ? Chẳng phải ngoài việc có thân phận đặc biệt ra, Yuri đâu dính dáng gì đến Hoàng Gia Lee?

- Đúng, nhưng đó chỉ là một nửa. Vì cậu không biết về câu chuyện của Hoàng Hậu NeeShim nên mới nói thế. Tuy Yuri là công chúa của các triều đại trước, nhưng trong người cậu ấy vẫn mang dòng máu cao quý của hoàng tộc. Với thân phận đó, tổ nghị hoàng gia hiện nay đang muốn bảo vệ cho huyết tộc hoàng gia không phải tuyệt tôn vào những nhóm huyết tộc khác nên có lẽ ngôi vị công chúa là để tạo một danh phận cho cậu ấy chuẩn bị cho một hôn lễ chính trị trong tương lai.

- Hôn lễ chính trị? - Sica ngạc nhiên

- Có nghĩa là để giữ vững uy thế và quyền lực của mình. Các quốc gia theo thể chế Quân Chủ lập hiến sẽ kết thông gia với nhau. Yuri sẽ có hôn phu, và người đó sẽ là một người kế vị trong tương lai của một quốc gia nào đó. Tất cả đều do Hoàng Thất quyết định, nhưng dù sao thì đó cũng là bí mật khác của cậu ấy, tớ không biết chuyện này.. Mà cậu còn chuyện gì khác cần biết không?

Nhận thấy vẻ mặt không vui của nhóc bạn, TaeYeon nhanh chóng chuyển đề tài.

- Yuri là công chúa, vậy cậu ấy phải sống trong cung từ nhỏ, appa và omma cậu ấy thì sao? Chẳng lẽ họ nhẫn tâm để mất con dễ dàng như "ai đó" sao?

Chơi thân với nhau từ nhỏ, hiểu hết từng suy nghĩ, đoán biết mọi sở thích của nhau. Tae chợt nhận ra hàm ý trong câu hỏi của cô bạn thân. Jessica lại đang liên hệ bản thân mình với Yuri đây mà.

- Không. Yuri trở thành trẻ mồ côi thì Hoàng Gia mới phát hiện ra cậu ấy.

- Trở thành? Vậy là trước đó Miss Kwon có một gia đình đầy đủ?

- Ừm.. Thế này...

- - - Tae hồi tưởng - - -

" Một buổi chiều mùa thu ẩm áp, cô nhóc Yuri nghịch ngợm nín chặt tay omma nhảy chân sáo vào nhà, miệng lú lo không ngừng háo hức kể lại điểm A ở lớp Hội Họa.

Cô bé vẫn vui vẻ không để ý đến người mẹ mình đang sững sờ, chết đứng trước cửa phòng appa và omma cô.

Đến khi nghe một âm thanh của đồ vật ngã, cô mới chạy đến để rồi tròn xoe đôi mắt nhìn cô gái quần chân trên người chạy vội vào phòng tắm, trên giường là appa mà cô bé thương yêu nhất trong tình trạng bối rối, hoảng hốt chạy đến đỡ lấy người vợ.

Với một trí óc non dại, Yuri chưa hiểu hết những hành động của người lớn, cả khi đi học về phát hiện người mẹ kính yêu của mình lơ lửng giữa không trung. Cô bé vẫn chẳng biết vì quá uất ức khi bị phản bội, người phụ nữ hết lòng vì gia đình ấy đã tìm đến cái chết. Cái chết như bao cái chết của mẹ và bà cô. Đó là cái chết đã được định sẵn cho họ.

Nửa tháng sau, người cha tội lỗi cũng được tìm thấy ở một con sông gần cửa biển. Chỉ khác rằng hồn đã lìa khỏi xác. Cô tình nhân mà ông từng chịu chính là gián điệp của công ty đối thủ cài vào công ty, đánh cắp những thông tin mật quan trọng và lừa hết tài sản trong tay ông.

Cô bé bảy tuổi chờ vợ giữa dòng đời hối hả, mái ấm gia đình ngày nào rộn rã tiếng cười giờ thay vào đó là sự tĩnh lặng đáng sợ. Được một người hàng xóm tốt bụng gửi vào cô nhi viện, môi trường mới khiến cô bắt đầu cuộc sống khép kín, không tiếp xúc với ai .. cô bé ngày thơ đến mức lúc này vẫn không hiểu vì sao mình không được ở cùng ba mẹ.

Cho đến một ngày một người đàn ông trung niên đẹp lão, đeo kính đi với một đoàn người cao lớn đến làm thủ tục đón cô bé ra ngoài. Đưa cô đến một nơi rộng lớn với những cánh cửa đồ sộ bọc thép, những con người nghiêm nghị trong bộ hanbok truyền thống.

Tại đây, cô bé được học nhiều nội quy nghiêm ngặt, cách đi đứng, ăn nói sao cho ra dáng một con người có cốt cách cao quý. Và cô bé dần quen với chúng, với những hà khắc ở nơi gọi là Cung, với những kính ngữ mà người khác dành cho mình, với những đòn roi giáo huấn tới luyện cô bé trở nên lạnh lùng, khó gần và ít nói.

Trưởng thành, cô bé rất xinh đẹp, trí thông minh hơn người nhưng cô vẫn không hiểu vì sao mình lại phải sống trong một nơi đầy đổ ụp, ghen ghét, phức tạp và lễ nghi ràng buộc như thế này. Khi bắt đầu hiểu ra nguyên nhân, cô bắt đầu chán ghét mọi thứ..

Cô xin Hoàng Thái Hậu là người luôn quan tâm và yêu thương cô nhất - cho cô được sang Anh du học - như một người bình thường. Với khả năng điều khiển người khác tiềm ẩn và ánh mắt quyết tâm, cô đã lôi được cả Hoàng Thái Tử Lee Jun đứng về phía mình.

Và cô đã thành công. Sau hai năm du học tại Anh, cô nhận ra những thứ ràng buộc trong Cung cấm không khiến cô hạnh phúc - dù cuộc sống có đủ đầy đến như thế nào. Sau những biến cố xảy ra, cô bé ngày thơ Kwon Yuri ngày nào giờ đã không còn như xưa, cô đã hoàn toàn thay đổi.. cô giờ là Man Hae Go công chúa, một con người luôn lạnh lùng như băng tuyết, sống chìm trong thế giới riêng của mình.

Chỉ có vài người may mắn được chen chân vào thế giới đó, nhưng chỉ là một nửa bàn chân. Chán ngấy cuộc sống nịnh nọt, bộ đờ, cô quyết định cùng hai người bạn thân vào WANGUI làm việc.

- - - Kết thúc hồi tưởng- - - Jessica cắn chặt môi nên tiếng nấc xót xa cho số phận kém may mắn của người cô yêu. Yuri bắt hạnh hơn cô nhiều. Trong khi cô luôn sống sung sướng trong giàu sang, hưởng thụ những thành quả người lớn làm ra thì nửa vòng trái đất lại có con người vô cùng vất vả để có thể tồn tại được, chẳng trách vì sao Yuri lại lãnh đạm quá như thế..

Bất giác Sica thấy nhói lòng, cô nhớ người đó quá! Không biết hiện giờ người đó đang làm gì?

- Còn chuyện sợi dây chuyền đặc biệt đó thì sao? Sợi dây có mặt là hai chiếc nhẫn lồng vào nhau đấy.. rồi còn Min Ho là như thế nào? Khi này cậu có nói cái chết của mẹ Yuri là cái chết đã định sẵn, có ý gì? - Sica chợt nhớ đến vài chi tiết quan trọng

- Đó lại là một câu chuyện khác nữa.. Sợi dây chuyền đó là kỉ vật của một người đã thầm yêu Yuri từ rất lâu.

- Ai?

- Noh Min Woo, anh trai của Min Ho.

- Chuyện là sao? Min Woo đó đâu? Tại sao giờ thằng nhóc Min Ho đó lại suốt ngày chạy theo Miss Kwon chứ? Ngay cả đi công tác ở Seoul mà cậu ta cũng ở cạnh Yuri là sao?

- Cậu nóng nảy quá! Từ từ nào, Min Woo là đại thiếu gia của tập đoàn khách sạn lớn nhất Châu Á. Min Ho là nhị thiếu gia. Hơn nữa, cả hai đều là cháu của Hoàng Hậu Noh Hae Na đương triều. Do đó, ngay từ bé, cả hai đã có đặc cách được vào cung học hỏi, trong một lần tiếp xúc với công chúa Hae Go, Min Woo đã bị tiếng sét ái tình và thế là cậu ấy luôn tò tò theo sau Yuri..

- Gia đình vô phúc! - Sica cảm thấy khó chịu khi nhắc đến “cự tình địch”

- Hahaha.. cậu đúng là.. - Tae phì cười nhìn nàng công chúa hờn dỗi kia

- Im lặng. Kể tiếp đi.

=_=_”

- ” Ừh. Rút kinh nghiệm từ những người tiền nhân trong dòng tộc. Dù biết Min Woo yêu mình như Yuri không dám chấp nhận. Cậu ấy sợ sẽ đâm phải vết xe đổ mà bà và mẹ đã mắc phải. Tình yêu là mãnh liệt, vì mong muốn được bảo vệ cho người mình yêu một cách an toàn nhất, Min Woo đã từ bỏ thân phận Đại thiếu gia của mình mà xin vào đội cảnh vệ Hoàng Gia theo sau bảo vệ cho Hae Go công chúa.

Trong một lần nhặt giúp chiếc giày bị rơi giữa đường cho Man Hae Go, cậu ấy đã bị tai nạn mà qua đời, trước khi trút hơi thở cuối cùng cậu ấy còn kịp trao đôi nhẫn dặn Yuri không được quên mình. Và giao trọng trách bảo vệ công chúa cho Min Ho.. Sau này phát hiện ra Min Ho cũng đã yêu Man Hae Go từ bé, chỉ là cậu nhóc sợ tổn thương anh trai mình nên không dám nói.

Sau chuyện đó, Miss Kwon càng tin vào số mạng của mình, càng tăng cường “miễn dịch” với tất cả những ai quan tâm đến cậu ấy. Kết quả là thành một Miss Kwon “Hắc thần” như vậy giờ đây..”

Taengoo thở dài nhìn cô bạn vẫn còn đắm chiêu suy nghĩ.

- Số mạng gì chứ? Cậu còn chưa giải thích cho tớ hiểu tại sao lại nói cái chết của omma Yuri là cái chết đã định sẵn?

- ” Về chuyện này.. thì đây lại là một câu chuyện khác.Tớ sẽ kể cho cậu một câu chuyện lịch sử mà trong lần khai quật một địa đồ ở Thung lũng Hoàng Gia lúc tớ còn là sinh viên năm 2 khoa Khảo cổ. Cả đoàn đã may mắn hay do duyên số mà tìm thấy được một lăng mộ bí ẩn.

Sau nhiều ngày quan sát, đánh giá thì các giáo sư đã đưa ra kết luận đó là nơi an nghỉ của một Mẫu Nghi Thiên Hạ cách đây 200 - 250 năm.

Và có lẽ là may mắn thật, vì ngày hôm sau trong khi đang xem xét kiến trúc lăng mộ, tớ vô tình nhặt được một mảnh phù điêu bằng đất sét với lối chữ cổ đại. Các giáo sư trưởng đoàn cùng nhau lí giải và cuối cùng thì bí mật đằng sau lăng mộ này đã được giải toả.

Mảnh phù điêu kể về cuộc đời của một vị Hoàng Hậu- chính là người được chôn trong ngôi mộ này. Xuất thân là công chúa của một bộ tộc NamMia - bộ tộc mạnh về quân sự ở Đông Bắc Cao Ly. Man Shi Ma Ra trong một lần vào rừng đã gặp và cứu giúp một người bị thương khá nặng

Và người đó là Thái Tử Wee Soo mà sau này chính là Hoàng Đế SeJong - vị vua cuối cùng của triều đại Chosun. . Tình yêu đã nảy sinh giữa hai con người xa lạ. Thái tử Wee Soo đã hứa sau khi giành lại được ngai vị sẽ lập Man Shi Ma Ra làm Chánh Thất.

Được sự giúp đỡ của bộ tộc mạnh nhất về lĩnh vực quân sự, chẳng lâu sau Wee Soo đã thống nhất Nam Cao Ly, bình định thiên hạ, đăng cơ và giữ đúng lời hứa lập Chánh Phi NeeShim.

Nhưng rồi cuộc sống thanh bình, xa hoa và với tính khí cả thèm chóng chán của nam nhân. Hoàng đế SeJong bị một phi tần khác mê hoặc, vu oan cho Hoàng Hậu, sai nhốt vào Thiên Lao và rồi vịn vào cái có mưu đồ thích khách Hoàng Đế để xử NeeShim tội chết.

Trong mảnh phù điêu còn ghi khắc rõ một chi tiết. Trước khi bị xử chém, Hoàng hậu NeeShim đã cầm phần nhìn thẳng vào mắt người đàn ông phản bội bà mà thốt lên câu oán trách vừa như dặn dò với hậu thế mai sau:

- Đời đời kiếp kiếp, mãi mãi về sau , con cháu dòng dõi NeeShim không được tin vào tình yêu. Những thứ mà con cháu NeeShim yêu thương đều không thể tồn tại . Sự phản bội là kẻ thù lớn nhất của ta. Hậu thế của ta không được yêu thương bất kì ai trừ khi đó là kẻ thật lòng sẵn sàng từ bỏ tính mạng vì tình yêu. Nếu trái lời, tất cả đều phải chết

Có lẽ do lòng hận thù và quá căm phẫn, luồng uất khí đã biến câu nói cuối cùng thành một lời nguyền Và những ai mang trên người dấu hiệu của NeeShin đều là đối tượng của lời nguyền đó.

Trên mảnh gốm còn mô tả lại rằng: Bầu trời hôm ấy mây đen phủ khắp, chim chóc ngừng hót, chỉ loáng thoáng tiếng quạ tan thương, tiếng sói tru từng hồi não lòng, cả đất nước chìm trong bầu không khí ảm đạm tang tóc.

Vì tương truyền rằng, Hoàng Hậu là hoá thân của một Thánh nữ được sắp đặt sẽ trở thành Mẫu nghi thiên hạ, cứu lấy vương triều Chosun đang trên đà diệt vong.

Giết chết Hoàng Hậu là làm trái ý trời, làm trái lòng dân.. Cao Ly không còn được sự liên minh của NamMia .. cuối cùng đã sụp đổ và trở thành triều đại cuối cùng của nước ta.”

Tae chụp ly nước uống vội vì cổ họng đã khát khô. Sica bâng hoàng khi nghe xong câu chuyện. Số phận Hoàng Hậu NeeShim thật bi ai, ban ra lời nguyện đó không thể trách bà. Chỉ trách rằng số trời sao bất công lại chọn Hậu duệ của bà là Miss Kwon.. là người mà nàng yêu...

- Thôi cũng đã trễ.. cậu về ngủ đi.. mai đi học.. .

Tae đứng dậy tiễn Sica ra một đoạn rồi trở về.

Hàng loạt chuyện đã nghe tối hôm nay đã khiến tiểu công chúa gặp một cơn ác mộng kinh khủng nhất trong số những cơn ác mộng đã từng mơ.

Nàng mơ thấy Miss Kwon bị rơi xuống vực thẳm, ngay trước mắt nàng trong khi cả hai đang tản bộ. Bàn tay siết chặt rễ cây dần buông lơi.. Yuri rơi xuống khoảng không thăm thẳm bên dưới trong tiếng thét kinh hoàng của nàng...

Bật dậy, mồ hôi ướt đầm cả người, Sica thật không dám ngủ lại... Nàng không muốn trông thấy chuyện kinh khủng đó lần nào nữa...

Tiến lại bàn mở màn hình Laptop... Sica đánh nhanh dòng chữ lên trang tra cứu bách khoa : Triều đại Chosun và nguyên nhân suy tàn.. Điện Đông Cung...

- Thái Tử! Đã có tin mật báo!

- Nói đi.

- Chuyện Hae Go công chúa bị ám hại là không có thật. Nhưng hơn tuần nay không thấy công chúa xuất hiện ở WANGUI. - Nội quan Lee gặp người .

- Vậy ông có tìm ra ai đã tung tin đồn này từ Đông cung không?

- Thưa điện hạ, thần hiện đang tích cực cho người điều tra.. và theo những gì tạm thời có được thì tin đồn không xuất phát từ người của Điện Đông cung..

- Vậy đó là??

- Chúng thần sẽ nhanh chóng tìm ra và bẩm báo lại sau. Còn bây giờ, Thái tử điện hạ có cuộc gặp với Nội các trong nước.

- Ta biết. Nội quan, mau cho người theo sát Lee Tuek.. Hoàng tử hiện không ở trong cung nhưng ta nghi Thứ phi Ga In chắc chắn sẽ bày trò.. cử thêm một số người trà trộn vào WANGUI, âm thầm bảo vệ và cung cấp thông tin về Hae Go cho ta. Nhớ.. mọi thứ phải tuyệt đối bí mật..

Điện Yeowang...

- HongKi.. con hãy về WANGUI học bình thường đi.. ta muốn con phải tiếp tục nhiệm vụ mà ta đã giao..

- Nhưng thưa Nương Nương.. chẳng phải con bị...

- Chỉ là HuynAh.. con cứ bình thường.. ta đã hạ lệnh cho Hoàng thân Hyori không được truy cứu chuyện này nữa..

- Vâng.

- - - - -

Cung Jegong...

- Thứ phi.. thần vừa nghe Thái tử đã cử mật thám đến WANGUI.. - cung nữ Seung gấp gáp chạy vào bẩm báo.

- Ta không quan tâm.

- Nhưng thưa...

- Người của Đảng đối lập đã đến chưa?

- Họ đang chờ ở ngoài ạ.

- Mời vào.

...

- Tham kiến Thứ Phi Nương Nương...

Hai người đàn ông trung niên ăn mặc lịch sự cúi chào rồi ngồi xuống chỗ đối diện Ga In.

- Chuyện ta nói hôm trước đã đến đâu rồi? Phải hoàn tất trước khi Hae Go công chúa về cung.

- Thưa Thứ Phi.. mọi chuẩn bị đã xong. Giờ chỉ cần “con mồi” rơi vào bẫy...

- Chuyến công du tuần sau sẽ là lúc kế hoạch chính thức bắt đầu...

Ba con người nhìn nhau chăm chăm, nụ cười nhếch mép xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp của GaIn. Người đàn bà này mỗi khi cười đều báo trước việc chẳng lành sắp xảy ra..

Vậy điều đó là gì?

Cứ từ từ nhé... ^^

- - - - To Be Continue - - -

Xin lỗi (câu này hơi bị quen =.) vì Shake lại chậm trễ .. thành thực tha thứ tội..

I owe u an apology ..

Post chap mừng năm mới.. 2012 hạnh phúc và may mắn ngar mọi người!!!

Nhân dịp cũng xin tri ân tất cả rds đã bên cạnh Shake trong suốt thời gian qua! Có lẽ Đây là cái Tết đầu tiên của Shake và các bạn!

Xin gửi lời cảm ơn đến:

- nhóc: Luka, Subin, Ju, Yuna, Rin, Yulsic_s, Mì Tôm, utchuotloveseoh, s9_couple_1997....

- ss: Dark, Yulsic1992, Xu, Yulsic_couple, Kel, Whilelove, Zina, yulsic_212268

- bạn: michosteven, Mavolence, yulsic_212268, sica_1993, Jin_love.., Rio_sk, shinaus, chuotden, Yulsic4ever..

New Friend: Zen, Migodey, Kim_Ballo, Yumy_DeuGia, vampire_knig, KimfunnyNguyen, iloveyulsic, keo_chipchip_97, polliengu, kulz_minkie . .

Và những bạn còn lại (Shake ko thể liệt kê nổi ^^!) cùng tất cả những bạn silent reader!!!

Chúc mọi người có một năm mới vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc bên gia đình!! New Year New Chances!!!

= = =

36. Chương 29a

- Haizz... chán quá đêeeeeeeee~ Oáp...

Hyo vươn vai ngáp, bốn cô gái còn lại chỉ biết lắc đầu đồng cảm. Tại sao là bốn? Bởi vì có một người đang ngồi châm trà vào tách mà cặp mắt nhìn đâu đâu, mặt mày thì ngơ ngẩn ngẩn như vừa mất tiền, không để ý rằng nước đã tràn ra khắp mặt bàn.

- Ê~ Tiểu Đẹp~ - Soo gọi nhỏ.

- Đầu zàng ~ - Hyo cau mày

- Sica unnie?

- Jessi?

- Giờ sao bây?

Soo lắc đầu bó tay nhìn bốn cô nhóc còn lại.

- Bỏn cũ soạn lại đi! - Sunny nheo mắt tinh ranh, cả bọn đồng loạt gật đầu.

*hít~ *

- YA !!!! J- E- S- S- I- C- A

giật mình

Choang...

Tách trà nóng bị quệt ngã sang bên, nước đổ ra hết mặt bàn.. Sica bừng tỉnh ngơ ngác nhìn năm cái mặt như vậy - > (.=.)

- Nè, làm gì vậy? tự nhiên đồng loạt la lên là sao? Rãnh rồi quá muốn làm chuyện khác người hả?

=”= x5 (tức là 5 cái mặt lại y chang nhau)

- Êh? Chuyện gì? Tổ làm gì hả? o_o

>”

- Nè! Bộ sáng nay các cậu ăn trứng keo dán sắt hả? Sao á khẩu hết rồi? *bùm miệng cười*

- Á KHẨU CÁI ĐẦU CẬU ĐOÁ!

- Trời đất ơi, Jét Xi ka - cậu có ghét tổ thì nói chứ tính đổ nước tràn ra đó dim chết hết cả đám huh? Rót trà chứ có bảo là lau nhà đâu??? - Thở rùng trợn mắt .

- Í. ờ nhầm.. lỡ tay tí đỉnh í mà . hề hề.. *cười xuề xòa *

- Đẹp đẹp.. mà nói nghe coi.. sao hum nay như người mất hồn vậy? Tối qua bị mất ngủ hả? - Soo hỏi.

*lắc *

- Bị HT Lee la? - Fany xoa xoa cằm

lắc lắc

- Hay bị trai dụ tiền đó pà? == - Hyo vô tư phán

- Trời mệc oi.. Đến cái tuổi này rồi mà vẫn bị zai lừa.. új giời... - Soo bĩu môi

o(>///

- Ô... vậy là hỏng phải hả? Chứ sao mà unnie nhìn cứ lơ lơ lửng lửng thế nào ấy! - Seo chọt chọt hai ngón trở vào nhau.

- Thôi mệt quá! Toàn đoán mò với suy diễn lung tung. Dư hơi, quở việc, thừa năng lượng quá hả? Vậy thì tới lớp mau đi! Trễ giờ rồi kìa, không khéo bà “ác phụ” Gyuri đó phạt nữa giờ!

Nói xong Sica xách cặp nhào ra khỏi nhà hàng, năm cô nhóc ban đầu còn ngơ ngác chẳng hiểu gì sau mới dần dần bình tĩnh rồi cũng nháy nhau chạy ù về lớp.

—

”Đồ đáng ghét... Mụ phù thủy.. Nếu không phải vì chờ đợi Miss Kwon về thì tôi đã cho bà một trận ra trò rồi...”

Aishh... Còn cái người lạnh lùng đó nữa.. sao chưa chịu về đây.. đừng có nói là đi Seoul rồi say nắng anh chàng bác sĩ điển trai nào đấy nhé.. ”

Công túa vừa chạy vừa nghĩ thầm. Sau nhiều lần dẫn đo cuối cùng ẻm cũng quyết định đối mặt với cảm xúc của mình. Sự vắng mặt của Miss Kwon trong suốt tuần qua khiến ẻm khó chịu vô cùng, không có người cho ẻm chọc phá, cũng không có người cho kẹo... Thế giới đối với ẻm trống vắng một cách lạ kì..

...xOạch.... Cả lớp quay đầu nhìn... Đại tỹ Sica bước từ từ vô với cái mặt nịn nọt quá sức tưởng tượng..

- Em Chào cô! Hôm nay cô đẹp một cách lạ thường luôn đó! hihi!! Giáo sư Gyuri vẫn ngồi im như tượng..

- Ouch! Đau.. xích ra coi..

- Nè... nè.. lùn mà nhoi quá nhazz...

Bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, cầu nhàu của năm Đại tỹ còn lại. Khởi nói thì trong này ẻm đổ mồ hôi hột vì cái mức độ gan lì đệ nhất của nhóm bạn mình. Đã đi trễ mà còn lộn xộn.

- Vào đi! Năm cô đứng bên ngoài!

...xOạch.... 1 cái đầu ló vào... 1 nụ cười cầu hoà...

cái thứ 2...

..thứ 3...

2 cái cuối...

..RÀMMMMMMMMMM...

Cây thước sắt đập thẳng xuống mặt bàn gỗ, để lại một lần roi in hằn nhìn hết sức kinh dị, còn trái tim của sáu bạn chế nhà ta đã chính thức nộp đơn xin nghỉ việc .

- Em.. - *chỉ*

=.=

- Em.. - *trỏ*

=.=

- Tất cả ra hành lang quỳ cho tôi!

=.= x6

- Nói không nghe hả?

- Dae...

Nói rồi sáu Đại tỹ lục tục dắt tay nhau ra ngoài hành lang...

Trong lớp ..

- Bài Bất đẳng thức này chúng ta phải...

...

- Ê xích qua coi.. chặt chội quáaaaa~

- hết chỗ rồi nè..
- Nắm ú nhích qua chút đi..
- Aishh.... đã nói là hết chỗ nhích rồi...

Gyuri dừng lại bài giảng, cầm cây thước, mở cánh cửa lớp... cả đám nhóc nín thở chờ đợi...

- Các cô...
- ...Ào..... ào.....
- .. Bụp....

- AHHHHHH
- Yeahhhh~~ hahaha~~

Một tràng đủ thứ âm thanh hỗn tạp vang lên.. Đám học trò háo hức đứng dậy chạy ra coi...

Trước mắt cả đám là vị giáo sư TOán học “hung thần” quần áo ướt nhẹp, mặt mày dính toàn bột mì đang điên tiết trổ cây thước vào mặt sáu bạn mà thét ra lửa.

- Các em....
- Tụi em đây nè, cô muốn gì? Nói cho cô biết nhá, tụi này đường đường là Đại tỷ WANGUI không phải dễ để cho cô ăn hiếp đâu.. - Hyo hếch mũi.
- Biết điều thì ra khỏi đây trước khi tụi này nghĩ ra thêm cách nào nữa khiến gương mặt xinh đẹp của cô thành tàn tạ, tả tơi, te tua, tơi tả đấy.. - Sun hăm dọa..
- Được.. các cô giỏi lắm... tôi không bỏ qua chuyện này đâu.. cứ ở đấy mà chờ hình phạt của HT Lee đi~

Gyuri giận dữ bỏ đi một mạch. Chẳng thèm quay đầu lấy một cái để trông thấy sáu cái mặt láu cá và hơn hai chục cái mặt hí hửng vui mừng, la hét rần rờ.

- Đại tỷ là số 1!!!
- PVGirls jjang

Khỏi nói thì sáu bạn hãnh diện tới mức nào, mặt hếch lên trời, chân bước đều đều vào trong.

- Í ẹ.. đánh gì đỡ ẹc zì?

Ềm chun mũi trách Soo, khi suốt này giờ đã 15 rồi mà trận cờ caro vẫn chưa chịu ngã ngũ. Không phải do cả hai quá giỏi mà là cả đám quá dỏ không nhìn ra con đường để chiến thắng.

- Đại tỷ SooYoung cố lên~
- Đại tỷ Sunny phải chiến thắng~~
- Im coi tụi bây ồn ào quá - Soo mặt hầm hầm quay sang gắt.

Tình hình là hiện giờ cả lớp S1 đang vô cùng ồn ào, náo nhiệt bởi vị giảng viên đã “bỏ cửa chạy lấy người” và để giải quyết tình trạng “chán như con gián” - theo đúng nguyên văn của Sooyoung thì theo Idea của Choi leader đã nghĩ ra cách giải trí mà mang lại lợi nhuận, đó chính là: Đánh caro ăn độ. Và cả đám nhanh chóng chia làm hai phe: SooYoung 1 phe, Sunny 1 phe. Phần thưởng là giấy chủ quyền đảo New Caledonia ở phía Nam Thái Bình Dương.

- Đánh đâu giờ? - Soo bứt tóc quay sang hỏi công túa.
- Ai mờ biết.. chứ này giờ cậu có chịu nghe tớ đâu mà giờ hỏi.. - Sica liếc.
- Trời ơi đánh đại đi, lè mè quá àh~ - Hyo hỏi.
- Đánh đi đại tỷ SooYoung~~
- Sợ gì chứ? Chơi luôn đi, unnie nhất quá ~~ - Sèo nhăn mặt khích Sooyoung.

..CỘp.. cỘP....

... Xoạch....

Cánh cửa bật mở, đám nhóc nhìn hai vị quần sinh đang từ từ bước vào mà đứa nào đứa nấy mồ hôi chảy ròng ròng.

Không khí vô cùng căng thẳng. lớp S1 im phăng phắc.

“Kì này chết chắc, dám quậy GV rồi còn mất trật tự trong lớp.. Tiêu đời! Tiêu đời rồi~~ Omma ơi cứu con” - S1s think.

Không nói không rằng, vẫn với vẻ mặt nghiêm khắc, TaeYeon liếc sơ qua một lượt những “đứa trẻ đã - và đang lớn” mặt mày xanh lét kia rồi từ tốn chỉ tay vào tờ giấy đánh caro, nheo mắt nhìn Fany.

...

- Cái này...

run run

... Tôi chơi nữa~ ..ẦMM..... Dưới sàn la liệt người..

Quả không hổ danh là “Hung thần” , chỉ một câu đơn giản mà quần sinh Kim đã “đốn gục” cả chục mạng. Đám nhóc nhà giàu cứ tưởng bị trách phạt, lần này khó thoát, nào ngờ..

Đúng là sock của sock mà =__=

- Unnie ơi đi nhanh giùm em cái! - Quần sinh Yoong dùng cây bút gãi gãi đầu, chán nản nhìn TaeYeon nằm dài trên bàn, mắt dò dò trên tờ giấy chỉ chút kí tự “x” và “0”

- Nhanh đi cô ~ - Joo Huyn hồi thúc.

- Từ từ..

- Chờ ơi sao như rùa bò zị nè.. lâu lắc như quý á, coi bộ bỏ bút viết nhào đô đập lộn còn nhanh hơn - Hyo khoanh tay, buông lời ment thể hiện “truyền thống gangster”.

- Nè.. nói ai rùa hả? Im đi~ Cho người ta suy nghĩ - Nắm quay sang bậm môi đe dọa.

- Hoy tớ đi ngủ, chừng nào ai thắng thì gọi tớ dậy ngar.. óáp...- Công túa cũng “quá sức chịu đựng”

- Lẹ lẹ đi unnie.. Em sắp thắng rồi kia... - Cá sấu con hí hửng.

- Đánh đâu giờ ta??? - Tae vò đầu, cố căng mắt nhìn vào đám ma trận trước mắt mà thấy rối mù.

- Đánh ở đây.

Một bàn tay chỉ vào tâm điểm hiểm hóc, Tae lập tức đánh theo.

- Yah~ unnie ăn gian.. chơi mà chỉ.. - Yoong bủi môi vì đường thắng đã bị chặn.

Mặc kệ nhóc em hồn dỗi, “Đa nghi” toét miệng cười, tính quay qua cảm ơn người vừa chỉ.

Vừa quay sang, thì TaeYeon đã chính thức đóng băng cơ hàm, nhìn qua nhìn lại hình như tất cả trong phòng học đều giống như mình, thậm chí là tệ hơn. Mắt tròn mắt dẹt, miệng há hốc..

Bởi vì người vừa ra tay “nghĩa hiệp” cứu Taengoo chính là

= ./ =

” Chào mừng các bạn đến với chương trình “Hỏi xoáy đáp Shake” số đầu tiên - vào ngày đầu năm mới ^^

Tôi là CL - sẽ là MC - người đưa ra câu hỏi cho chương trình. Còn đây là nhân vật chính của chúng ta : Shake ”

_Shake: Xin chào! *cúi đầu*

_CL: Tránh mất thời gian, chúng ta bắt đầu với 5 câu hỏi nhanh được chứ?

gật

_CL: E hèm! Câu hỏi đầu tiên - cũng là câu nhiều người thắc mắc nhất: “Tại sao ở Part 1 câu đố 0:0 lại bằng 2? ”

_Shake: Bạn còn nhớ cách trả lời của Seo với GS Han không?

_CL: Nhiều người phàn nàn vì sao Yoona và SeoHyun lại ít xuất hiện như vậy?

_Shake: Vì họ không phải main characters.

_CL: Bạn có thấy rằng tình cảm của Miss Kwon và Jessica tiến triển quá chậm không?

_Shake: Có.

_CL: Theo bạn nghĩ thì đã có ai tỏ tình theo 2 cách mà Tiffany và MinHo đã dùng chưa?

_Shake: Chắc chưa đâu.

_CL: Xin hỏi..

_Shake: Hết 5 câu rồi bạn.

_CL: Mới bốn câu mà..

_Shake: Tính cả câu đầu tiên bạn hỏi thì đã đủ 5 câu rồi.

_CL: Àh ~ ra thế.. *cười gượng*

” Đồ cái con người khó ưa.. ” *chửi rửa thềm*

_Shake: Cám ơn, bạn quá khen rồi *nhếch mép*

“Nói thềm mà cũng biết được nữa hả trời? ”

_Shake: Biết chứ.

“Ặc .. Ặc”

_CL: Có một câu hỏi từ bạn thienthan.. có hỏi rằng :

_Shake *cười* : Một câu hỏi thú vị. Thú vị vì bạn đã không đọc kĩ câu chuyện này. Ngay từ đầu đã khẳng định rằng WANGUI - là 1 trường giáo dưỡng giành cho con em tầng lớp thượng lưu. Như vậy thì các nhân vật đâu có ai Thật ra WANGUI là ngoại cảnh chính dẫn đến mọi diễn biến câu chuyện. Nếu Jessica không đến WANGUI thì sẽ gặp được Miss Kwon sao?

_CL: Hình như quá trình Jessica nhận ra cô ấy yêu Miss Kwon khá lâu nhỉ? Với cách nhìn của một người ngoài cuộc bạn nghĩ sao?

_Shake: Những cái gì càng lâu - sẽ càng khắc ghi sâu sắc. Đến mức khi mọi thứ thay đổi sẽ để lại một vết thương khó mà chữa lành.

_CL: Đó là điểm DRAMA của câu chuyện sao? Bạn đang tiết lộ phần sau của câu chuyện à? *cười đắc chí*

_Shake: Tôi chỉ nói quan điểm của bản thân theo câu hỏi của bạn, còn lại tất cả là do các bạn tự suy diễn ra.

_CL: Còn ít phút nữa, nhưng tôi sẽ hỏi bạn câu cuối cùng: Bạn giải thích sao về chi tiết lời nguyện của dòng họ NeeShim và hình xăm trên cánh tay của Miss Kwon? Truyền thuyết về những mảnh Băng Tinh là sao? Ai là mảnh Song Tinh còn sót lại?

_Shake: Chỉ 1 từ : TRÙNG HỢP.

_CL: Làm ơn giải thích cụ thể đi mà *quay ra nhìn mặt với PD*

_Shake: Miss Kwon là truyền nhân của NeeShim, đó là số phận. Đồng thời cũng là 1 trong hai mảnh Song Tinh bị vỡ đó là định mệnh. Nói 1 cách dễ hiểu thì cô ấy chỉ là tình cờ mang số phận và định mệnh đặc biệt hơn người khác thôi. Còn mảnh Song tinh kia, thì theo dõi các chap sau sẽ biết..

_CL: Thời gian đã hết. Cảm ơn bạn về cuộc trò chuyện thú vị này *bĩu môi*

_Shake: Tạm biệt mọi người. Hẹn gặp lại vào năm mới! Happy New Year 2012!!!

_CL: Cảm ơn khán thính giả đã bỏ thời gian theo dõi. Mọi thắc mắc xin hãy gửi về địa chỉ yahoo: . Những câu hỏi thú vị sẽ được đích thân khách mời của chúng ta trao tặng các phần quà! Xin cảm ơn và hẹn gặp lại! HAPPY NEW YEAR

~ Luv guys!!!!

Giờ thì tiếp tục câu chuyện nào

37. Chương 29b

Mặc kệ nhóc em hồn dỗi, “Đa nghi” toét miệng cười, tính quay qua cảm ơn người vừa chỉ.

Vừa quay sang, thì TaeYeon đã chính thức đóng băng cơ hàm, nhìn qua nhìn lại hình như tất cả trong phòng học đều giống như mình, thậm chí là tệ hơn. Mắt tròn mắt dẹt, miệng há hốc..

Bởi vì người vừa ra tay “nghĩa hiệp” cứu Taengoo chính là người được mệnh danh là “Ác thần” của WANGUI - người khiến cả WANGUI kinh sợ... người đó là... Ta da

~~

(Ai cũng biết là ai rồi phải hok?)

MISS ... KWON..

tung hoa ^^~ (zìà kíp lúc, hok thì zám đấm tiểu yêu này nó bán luôn cái trường =.=)

- Mis.s.... Kw..o...n....

Đa nghi lấp bắp không thành tiếng, bọn nhóc thì khỏi nói, từ khi biết được người vừa xuất hiện là ai thì hình như lớp học S1 đã trở thành xưởng tạc tượng từ lúc nào rồi.

- Giỏi thật Kim TaeYeon.

- Unnie...

Tới phiên Đa Kute lên tiếng, nhưng chỉ thốt ra được mỗi cái đại từ nhân xưng đã nín bật.

Bất ngờ...

- Giao lại lớp cho cậu/ unnie đó nha

Hai vị quân sinh ù té chạy ra khỏi lớp rồi mất tiu sau cánh cửa. Thiệt là... aish

Còn lại...

=.=

hai chực cái đầu cúi gầm mặt

=.=

hối hận tràn trề

- Sao còn không mau ổn định lại lớp?

o__O

=”=

lật đật tranh nhau chạy về chỗ

—

5 phút sau... tất cả đã đầu vào đấy...

” Hôm nay Miss Kwon sao lại hiền lành thế nhỉ? Cứ tưởng phen này chết chắc .. hahaha ” - tập thể S1 tâm linh lại có dịp tương thông.

- Cô ơi, em nhớ cô lắm~~ - cậu nhóc Nickhun chớp chớp mắt.

- Em nữa nè cô~~

- Em nè...

- Em..

- Em.. em...

- Ê tớ mới là người nhớ Miss Kwon nhất nhá

- Khùng... tớ thì có.. cậu chỉ biết ăn..

...

Miss Kwon cau mày nhìn đám nhóc - chưa lớn lao nhao ồn ào.

Bên dưới cũng có một người nhớ ai kia muốn chết mà chả thể nào thốt ra được. Đơn giản vì sợ bị chọc. Thế thôi! =.=

“Mình cũng nhớ nữa.. ” *đỏ mặt *

- Hey.. Hey... Jét Xi Ka .. Mần giống gì lằm rằm vậy hở? Mặt đỏ lên hết rồi kìa - Soo khều khều ẻm.

- Hở.. ơ.. có gì đâu.. đỏ.. đỏ.. gì chứ?... * che mặt*

- Xạo!

- Thật mà~

- Xạo Xạo!

- Grừ... *liếc*

- E hèm...

Ẽm giật mình quay lại.. thì đơ mắt nhìn người đang cau mày nhìn mình.

- Em...

- Cô Jung này giờ chắc cũng đọc được kha khá thông tin trong sách rồi nhỉ? - Miss Kwon thản nhiên xoay người đi lên bảng, hơi lạnh cuốn theo bước chân cô ấy.

- Em.. - ẻm vẫn lấp bắp, mặt xanh lè.

- Mời cô Jung đứng lên và trả lời cho tôi một số câu sau. Được chứ?

Mang tiếng là hỏi ý kiến - có nghĩa là người bị hỏi có thể chọn lựa giữa say “yes” or “no”. Thế mà cái giọng lãnh đạm ấy vừa cất lên thì người bị hỏi đã than trời cho thân phận hẩm hiu của mình. Trong hoàn cảnh này thì chỉ có một đường để đi đến La mã.. đồng nghĩa với: chỉ có thể say .. “yes”..

Mà dù cho có “yes” or “no” thì cũng đều dẫn đến gặp cái anh đẹp trai to to, mặc áo chùng đen, tay cầm lưỡi hái ấy thôi. Khác gì đâu nào.. thế nên bắt lực ẻm đành lủi thủi đứng dậy.. mắt không quên liếc tên ồm nhom đã hại ẻm ra nông nổi này - một cái cứng người luôn.

- Nếu Tháp đồng hồ BigBang có kim dài chỉ 12h thì sau bao lâu tất cả các đồng hồ ở nước ta sẽ đồng loạt chỉ vào con số 1?

Miss Kwon khoanh tay, tựa thân vào bàn giáo viên, khẽ nheo mắt nhìn cô học trò lém lỉnh mặt xanh như tàu lá còn miệng thì không ngừng lẩm bẩm nguyên rủa nhóc bạn SooYoung. Không hiểu sao nhìn cái vẻ mặt bối rối, lúng túng xen tức giận ấy lại khiến cô cảm thấy thích thú.

- ...

Cả lớp im lặng. Im lặng cho đại tỷ Jessica suy nghĩ. Nói cho oai thể thôi, chứ Miss Kwon - Thủ lĩnh “Tam đa” đứng ngay đó mà dám lên tiếng mới lạ.

- Làm sao hả nhóc? - Hyo thì thảo với Seo JooHuyn.

- Em.. em chưa tính ra - nhóc Seo

- Sao giờ? Mấy đứa tập trung suy nghĩ coi - Fany trừng mắt cho đám thuộc hạ

- Dạ...

rì rầm rì rầm

xì xầm xì xầm

Mặc cho cái lớp nói chuyện lảm rầm, Miss Kwon vẫn chỉ tập trung mắt vào một cái đầu vàng choé. Mặt lộ sự thích thú.

- Tôi hỏi thật.. cô Jung có biết tháp đồng hồ BigBang nằm ở đâu không? __Thưa Jung tiểu thư?

Ẓm lại cúi gầm mặt. Tức chết mất.. vừa nghe giọng cô vang lên ẻm vui mừng nghĩ rằng đã được tha, dù gì thì trong khoảng thời gian vắng mặt ẻm cũng có công gửi tin nhắn hỏi thăm cô. Vậy mà..

Cổ nhân có câu: ” Biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe”

Nhưng vấn đề ở đây là sĩ diện. Sĩ diện thì không thể làm cho mất đi được - đặc biệt là trước mặt người mình thích - Sĩ diện là thứ được xem trọng hơn cả tiền bạc. Thế nên mới có chuyện không biết cũng phải nói.. dù là nói bừa ..

- Pari. Thủ đô của nước Ý. - ẻm tỉnh bơ phán câu khiến 5 mem còn lại xanh mặt

- Sica unnie.. - Seo gọi nhỏ..

Cả lớp nén cười.

- Vậy xin hỏi Roma là thủ đô của nước nào? * kiên nhẫn*

- Bra..zin.. * hơi ngập ngừng*

- Vậy còn Rio De Janeiro?

- P.h.á.p .. *run run*

Ẓm trả lời tùm lum. Ngay từ khi câu trả lời tung ra thì ẻm đoán chắc hình như nó sai mất đất rồi. Nhưng.. phóng lao thì phải theo lao thôi.. (__ ”)

- Asshh~~ Jessi làm sao mà trả lời lộn tùng phèo hết trơn à~ - Fany chặc chặc lưỡi.

- Đầu vàng ngọc ngéech - Sunny nằm dài lên bàn

Ba đại tỷ còn lại chỉ biết thở dài ngán ngẩm nhìn ẻm.. mà tự hỏi rằng.. bấy nhiêu năm ăn chơi đủ mọi nơi trên thế giới thì cái quái quỷ gì khiến ẻm không tìm hiểu tí gì về những thủ đô nổi tiếng của các nước này chứ???

Miss Kwon vẫn không rời mắt khỏi ẻm. Đám nhóc S1 ôm đầu chờ trận cuồng phong sắp giáng xuống căn phòng học này.. thì..

- Rất hay! Một phát kiến địa lí vĩ đại về vị trí của các quốc gia vừa được Giáo Sư Jung công bố. Tôi thực sự rất khâm phục cô . Và để tránh việc đôi phút nữa cô có lẽ sẽ trả lời Seoul là thủ đô của Nhật Bản nên tôi sẽ dừng tại đây, mời cô ngồi. Lớp chúng ta nên tặng cho phát hiện vĩ đại của giáo sư Jung một tràng pháo tay.

Cả đám học trò S1 ngơ ngơ ngẩn ngẩn bùng lên tràng vỗ tay to thật to.. to như giành cho người chiến thắng..Không biết là vỗ tay chúc mừng hay sỉ nhục tập thể mà hào hứng dữ vậy mấy bạn chứ?

Còn ẻm thì từ appa sinh omma để đến giờ chưa từng ê mặt với ai.. vậy mà tăng băng kia lại cố tình làm mất mặt thiên kim của Jung gia như thế. Nhưng tức + quê + hận thì cũng không làm gì được.

Đành tức tối trừng mắt liếc hết đám nhóc đang hào hứng vỗ tay như đám ngốc kia.

- Đúng là rảnh rồi sinh nông nổi.

Ẳm hất mặt show cái biểu tượng thách thức với Miss Kwon. Một lần nữa, luồng cao áp mang gió mùa phương Bắc về hạ áp.. và đi ngang WANGUI - xộc thẳng vào lớp S1.

Miss Kwon đi xuống chỗ ẻm ngồi.

- Cô có tin rằng tôi sẽ nhúng cô xuống bể bơi lần trước không? Tôi vẫn chưa bỏ qua đâu.

Có lẽ vì không khí đã quá bão hoà, nên khi bị cả tăng băng kẻ sát vào tai thì thậm mà ẻm vẫn không nhúc nhích được gì vì đã đông đá ngay từ đầu rồi cơ.

Nhưng khi giọng nói lạnh lạnh ấy chấm dứt.. ẻm đột nhiên cảm thấy cục tức nghẹn ngang họng đang trào ra.. không kiềm được.. Ẳm tự dưng òa khóc như đứa trẻ con bị giật kẹo .. trước những cặp mắt sững sốt của toàn dân thiên hạ..

- Oa oa oa ~ Omma ơi~~ Có gangster .. ~>_

- Im Ngay.

Cô trừng mắt khiến ẻm giật thót. Tuy nín khóc rồi nhưng những tiếng “hức .. hức” vẫn còn

Lia ánh mắt căm thù tròn xoe, còn long lanh những hạt nước ngân ngấn trên mi về hướng kẻ thù. Ẳm - Jessica Jung player - Đại công chúa trề môi..

- Về méc má. *lè lưỡi*

- Thì cứ việc. *trùng mắt* Bực bội suốt từ buổi học đó, cho đến cả khi đã nằm yên trên giường.. mà lặn qua lặn lại.. đến nỗi cái chăn quấn quanh mình ẻm như cái kén tơ mà vẫn không tài nào bớt tức - để mà ngủ..

Ẳm lại xúng xính “quần là áo lụa ” đi ” xuống đường”... =))

Rảo dọc mấy bụi hoa trong khuôn viên, chợt mùi gió biển phảng phất tấp vào mặt, luồn vào từng chân tóc khiến ẻm cảm thấy khoan khoái bước nhanh về hướng gió.

Đi ngang một tấm bia mộ.. ẻm rùn mình.. Tự hỏi sao chưa từng nghe SooYoung nói về vấn đề này?

Có án mạng chăng?

Hay một cuộc thẩm sát bí ẩn?

Mắc kẹ.. liên quan gì mình?

Thế nhưng.. Tò mò chết mèo.. ẻm đang nằm trong vị trí của một con Mèo vàng cực đáng iu.. tò mò tiến đến gần tấm mộ bia rồi căng mắt ra đọc dòng chữ ghi trên đó:

“Nơi an nghỉ của Rex - một chú cún thông minh và quả cảm. Đã từng cắn 10 học sinh có ý định trốn thoát, 5 tên trộm đột nhập, 3 giáo viên đánh nhau trong trường .. và một quả lựu đạn”

Ẳm thở phào.. đưa tay vuốt ngực.. thì ra chỉ là mộ của một chú chó. Thế mà cái đầu óc sắc mùi thám tử của ẻm lại suy luận ra đủ thứ trường hợp.

..Ràoooo

... .

nghiêng đầu

...Ràooooo~~...

nghe ngóng

Tiếng sóng biển?

Em chậm chậm bước tới trước, bàn chân dò dẫm trong bóng tối lơ mờ ..

Cánh cổng phụ lại hé mở như cái đêm định mệnh ấy - cái đêm mà em vô tình “nhặt” được một con người khác của Miss Kwon.

...

Đặt chân ra khỏi cánh cổng, em vươn tay hứng lấy từng đợt gió thốc vào mặt, vào người.. Có ai nói là gió biển có vị mặn chưa nhỉ?

Tản bộ dọc bờ cát, em phần khích tháo giày chạy xuống nghịch nước, tiếng cười giòn giã phá tan màn đêm tĩnh mịch..

Đang say sưa đạp lên từng cơn sóng đập vào chân, hai bóng người gần đấy khiến em chú ý.. cản trọng hạ thấp người mò mẫm đến đấy.. em núp sau tảng đá đồng tai lắng nghe..

- Cậu về đi. Tôi muốn được yên tĩnh.

Là giọng nói đó.

Em nhận ra đó là giọng Miss Kwon, vậy thì người còn lại chắc chắn là MinHo.

- ..

- Tôi nói cậu không hiểu sao?

Giọng Miss Kwon có vẻ khá khó chịu.

- ..

- Tôi bảo cậu đi khỏi chỗ này!

Cô hét lên, điều đó khiến 1 cái đầu vàng lấp ló thất kinh.

“ Miss Kwon lừng lẫy cả WANGUI chưa từng to tiếng với ai. Vậy mà cái tên Min Ho ấy lại chẳng có vẻ gì là sợ hãi.. ”

Em gãi đầu khó hiểu.

- Không. Tôi không đi đâu cả. Trừ khi noona trả lời câu hỏi của tôi: Tại sao không chấp nhận tôi chứ? Huyng đã là quá khứ và đó không phải là lỗi của noona..

- Im đi. Cậu mà biết gì chứ?

- Tôi biết nhiều hơn những gì em biết đấy.

- Cậu... cậu.. dám gọi tôi là...

- Tôi yêu em.

o_O

Khỏi nói thì ngoài “nữ chính” bất ngờ, “nữ phụ” núp ngoài này cũng sững sờ không kém.

“Cái thằng đó, dám gọi cô ấy là em sao hả? Mất dạy.. mất dạy thật... Thằng khốn.. ”

Em lằm bằm mắng chửi. Tay vuốt mồ hôi đang chảy trên mặt vì nóng giận.

- KHÔNG ĐƯỢC

~

Quay ngoắc đầu để biết chuyện gì đã xảy ra, cái mà em thấy được là Miss Kwon đang quỳ sụp xuống bờ cát. Còn thằng nhóc kia thì hậm hực bỏ đi.

Chuyện gì vậy trời?

Em chẳng hiểu gì cả?

Ashh! Tức cái mình, tự nhiên lơ là chi mà mất phân cảnh hay nhất! Thật là... =”=

Bống...

Ừmmmmm...

O__O

Em sưng người

Miss Kwon đang lao xuống mặt biển đen ngòm

”Cô ấy không biết bơi... Ahhhhh... Không được

”

= /. / =

” Rất vui khi một lần nữa được gặp lại các bạn, tôi là CL - leader tài năng đến từ 2NE1. Thực sự tôi rất vui, tôi cứ nghĩ rằng show đầu tiên vào lần trước cũng là show cuối cùng rồi đấy chứ.. haha, thật ra đây là lần đầu tôi chủ trì một show truyền hình đơn độc như thế này, nên ắt hẳn áp lực không phải là nhỏ và...

< luống cuống cúi đầu xin lỗi >

_CL: A hem~ Và bây giờ là vị khách mời đặc biệt của chúng ta. Shake ssi ~ tada

_Shake: *cúi đầu*

Mời bạn ngồi, chúng ta bắt đầu nhé.

gật

_CL: Cũng đã khá lâu kể từ lúc chương trình đầu tiên của chúng ta kết thúc rồi nhỉ? Bạn có lời gì muốn nhắn nhủ với mọi người không?

_Shake: Không.

đơ

“Nói chuyện kiểu này làm sao phỏng vẫn tiếp trời O__O ”

_Shake: Tính tôi thế đấy.

giật mình

_CL: Àh ra thế.. *lau mồ hôi*

“Mốt không tự nhủ thâm nữa.. con người này ghê gớm thật ”

_Shake: Cũng bình thường thôi. *bình thần*

“Ặc.. đã bảo là không được nhủ thâm nữa mà~ ”

_CL: Shake, chúng ta bắt đầu phần “Hỏi Xoáy đáp Shake” với 5 câu hỏi nhanh nhé? *sực nhớ* ah dĩ nhiên là không tính câu này..

“có thể chứ.. thông minh lắm CL” *cười evil*

_CL: Bạn thường nảy ra cảm hứng vào khi nào?

_Shake: Tắm.

nén cười

_CL: Sau đó bạn sẽ viết những gì đã nghĩ ra vào một thứ gì đó chứ?

_Shake: Thường là khi tắm xong tôi đã quên sạch.

O__O *shock*

_CL: Miss Kwon có vẻ là một người đa nhân cách?

_Shake: Đoán thử xem..

_CL: Jessica quậy phá là thế sao với Miss Kwon lại nhún nhường vậy chứ?

_Shake: Power of love.

_CL: Đến lúc nào họ mới nhận ra tình cảm của mình đối với người kia?

_Shake: Khi thời cơ đã đến.

_CL *mếu xệch* : Xong năm câu rồi mà chẳng khai thác được gì ngoài cái thói quen nghĩ ra tình huống trong lúc tắm và quên sạch những gì đã nghĩ sau khi tắm xong của tác giả. Shake, bạn làm ơn đừng kiêu lời như thế được không? Tôi không muốn bị thất nghiệp đâu *mếu*

_Shake: Tôi đã trả lời theo đúng nội dung câu hỏi rồi mà?

_CL: Nhưng mọi người đều muốn biết thêm về câu chuyện của chúng ta. Nhất là những thay đổi của Miss Kwon từ lúc trở về trường ấy.

_Shake: Cô ấy đâu có thay đổi?

vò đầu

_CL: Làm ơn hợp tác đi mà~ Hãy nói gì đó về những suy nghĩ của Sica đối với Miss Kwon mà bạn có thể đọc được?

_Shake: Chẳng phải nó đã quá rõ ràng rồi sao?

bứt tóc

_CL *thầm thì* : Shake.. cô có ghét tôi thì cũng đừng có chơi trò này chứ... liên quan đến mạng sống của tôi đấy. Van cô.. làm ơn nói gì đi mà.. PD đang nổi giận kia kia..

_Shake *dường như đã hiểu* : Oh ~ haha xin lỗi. Ý tôi là tình cảm của cô ấy đã quá rõ ràng rồi. Nhớ khi không gặp , lúng túng khi đối mặt và ghen tị khi người ta thân thiết với người khác. Đó chẳng phải là dấu hiệu của một người đang yêu - và có tính chiếm hữu cao sao? _CL: Oh chuẩn! Thế còn Miss Kwon? Ởchap trước Min Ho đã làm một “chuyện động trời” đó là thay đổi cách xưng hô. Việc đó chắc hẳn có lí do?

_Shake: Uhm. Miss Kwon là một người rất khó đoán biết suy nghĩ và tình cảm. Tôi đã cố gắng hết sức và kết quả là những gì các bạn đọc được. Việc Min Ho thay đổi cách xưng hô tôi nghĩ cũng không phải là vấn đề to tát, cậu ấy theo đuổi Miss Kwon từ lâu, biết được cô ấy cũng có chút thiện cảm với mình nhưng bị quá khứ ám ảnh mà không chấp nhận tình cảm ấy. Đồng thời.. hình như Min Ho nhận ra Miss Kwon đã thay đổi - theo một chiều hướng khác với những gì cậu ấy trông đợi.. mọi người biết sự thay đổi đó liên quan đến ai mà, phải không? *nháy mắt*

_CL: Ah Yea! Tôi biết.. kaka..

_Shake: Bạn thật thông minh.

_CL: Haha! Im The Best! Bạn biết bài hát này chứ? Niềm tự hào của chúng tôi đấy~~ Bombara tatata tatata ~~ *nhảy múa*

_Shake: Dĩ nhiên. *cười*

gật lia lịa

_CL: Cảm ơn mọi người đã quan tâm theo dõi chương trình. Qũ là hôm nay tôi có phần hơi quá khích vì lâu lắm mới gặp lại mọi người. Mong các bạn bỏ qua.. tôi không chắc là tuần sau có còn đứng ở vị trí này hay không.. nhưng tôi sẽ nhớ các bạn.. nếu còn muốn gặp tôi vào tuần sau xin hãy nhấn tin bình chọn :

HXDS_X_Y gửi 2-x-x-x trong đó X là mã số của tôi và Y là số người có cùng bình chọn như các bạn, cảm ơn và hẹn gặp lại..

Tiếp tục câu chuyện thôi~~

= = =

38. Chương 30a

Em chết trân đứng nhìn Miss Kwon vẫy vùng dưới làn nước lạnh ngắt.. Vừa dợm chân lao đến thì Min Ho đã ào xuống..

Một cái bóp thắt trong tim..

Khi người ta bất lực đứng nhìn người mình yêu được cứu bởi một người-không-phải-là mình.

...

..

.

-Hocccc~

Cô gái tóc đen ọc hết phần nước ra ngoài, cát biển bám đầy mái tóc và bộ quần áo cô đang mặc. Gió biển thốc vào người khiến cô run lên bần bật. Chàng trai cũng ướm nhẹ ôm chặt cô vào lòng, hôn nhẹ lên vầng trán lấp lăm lăm nước biển và cát

-Ồng ngốc.. sao lại ngốc như thế.. Chỉ vì nó mà noona xem thường tính mạng như vậy sao?

-...

-Chị nói gì đi chứ.. đừng làm em sợ.. - cậu hốt hoảng sờ vào khuôn mặt tái xanh của cô

-Tìm nó cho tôi -cô thều thào.

Cậu mở bàn tay đang nắm chặt, sợi dây chuyền lấp lánh dưới ánh đèn hắt từ cánh cổng phía xa xa. Phản chiếu ánh mắt vui mừng khi cô nhìn thấy nó.

-Noona lạnh không?

Cô im lặng vì cái rừng mình đã trả lời thay.

Cậu bật cười, siết chặt vòng tay.

-Lạnh lòng như chị mà cũng chịu khuất phục sao?

-Nơi nào lạnh nhất?

Cô thâm thì, mắt hướng về những ngôi sao lấp lánh trên chiếc chăn bầu trời đen thẫm.

-Em không biết. Nhưng với em, nơi nào chị hiện diện là nơi ấm áp và hạnh phúc nhất.

Ách chỳ ~ -Noona cảm lạnh rồi. Chúng ta về thôi.

Min Ho hoảng hốt bế Miss Kwon đứng dậy, cô cũng không chút phản kháng, có lẽ vì chẳng còn sức lực nữa.

..

..

.

Đằng sau tảng đá, có một người đau đớn phủ phục xuống cát. Thứ tình cảm đang lớn dần bên trong nàng là gì đây? Cô rốt cuộc có cùng cảm giác với nàng không? Tại sao lại quan tâm đến nàng, khiến nàng hạnh phúc rồi quay lưng hờ hững, thân mật với người khác? Sao khiến nàng phải dày vò bản thân như thế chứ?

Lủi thủi trở về phòng, ngồi phịch xuống chiếc giường quen thuộc, Jessica rót cốc nước uống cạn. Đôi mắt đờ đẫn nhìn vào không gian vô hình trước mắt. Rốt cuộc thì yêu là như thế này đây sao? Đơn phương một người quả thật rất mệt mỏi.. Nàng có thể nhìn thấy được ánh mắt Miss Kwon khi Min Ho lo lắng cho cô ấy. Không lẽ...

“Không được”

bật dậy

Nhất định nàng sẽ giành Miss Kwon về tay mình. Dù có dùng đến những cách xấu xa, dê hèn nhất cũng được. Rồi nàng cũng sẽ trảm miêng thiên hạ bằng mùi thơm của những tờ bạc cấu cạnh. Tiền có thể mua được cả thế giới cơ mà. Nhưng sao.. nàng lại không thể mua được trái tim của người đó chứ?

Một mớ kế hoạch đen tối mọc lên trong đầu. Nàng công chúa có vẻ ngoài xinh đẹp, thánh thiện nhưng bên trong -thì-không-giống-vẻ-bên-ngoài cười vang sáng khoái. Hề hề.. có cách rồi~ ^o^

Thế là đêm đó, một bóng đen trùm kín mít cái mặt bằng cái nón rộng vành, bận bộ đồ đen kịt như ninja xuất hiện ở phòng thực hành hoá học. Pha pha chế chế cái gì đó một cách bí hiểm. Thi thoảng lại vang tiếng “ồ á” vì bị lửa đốt trúng tay..

Haizz

Khi người ta yêu thì chẳng ai biết được họ đang nghĩ thì.. thôi thì kệ .. Để Mai tắm ~~ =]]]

Oápppppppp~

Êm dụi dụi, ngẩn cặp mắt lơ mơ nhìn ra cửa sổ. Sáng rồi huh?

Chết tiệt cái bàn .. cả đêm qua phải cật lực “thực hiện” mưu đồ, mệt mỏi thiếp đi lúc nào không hay. Giờ thì đứng thẳng cũng không nổi , không biết kế hoạch có thành công không mà trước mắt phải tốn tiền đi massage kéo giãn lại cái back yêu quý T_____T

Nhưng nét mặt nhăn nhó giãn ra khi êm liếc nhìn chiếc lọ thủy tinh đựng chết lỏng sênh sếch màu vàng trong tay..

“Kakaka.. hồi hộp quá ”

Êm cười man rợ.. đến nỗi vài con chim sâu đậu ngoài cửa sổ còn hoảng hồn đập cánh bay mất.. không biết nàng công chúa si tình ngốc nghếch này lại bày trò gì nữa đây .. haizz~~

..knock.. knock...

Tiếng gõ cửa vang lên càng lúc càng dồn dập..

rầm

Cuối cùng thì cái cửa tội nghiệp cũng bị đập sập xuống sàn. Lộ ra cái mặt “chết rồi mình lỡ dại” của Choi leader đang trong tình trạng lo sợ vì đã phá sập cái cửa của Thủ lĩnh Three Princess nổi tiếng..

Để coi sẽ bị gì đây..

Tử hình? - O____O no no không thể nào..

Hủy hoại nhan sắc? - o____O never ~ người ta có mỗi cái mặt ăn tiền thoy mà~

Tứ mã phanh thây ? OMG~~ Không thể... thể thì rách làm tư mắc công gia đình phải vá lại..

Hay là..

Đang đứng cắn móng tay suy nghĩ về tương lai của bản thân.. đột nhiên ánh sáng lóng lánh từ chiếc lọ chứa nước gì màu vàng trong suốt chói loá cả mắt lòi bạn trở về “mặt đất” ” Ểr? ”

“Gì đây? ”

“Nhìn đẹp quá ta ^o^ ” [vàng thì đẹp, ngấm, sờ, mó tha hồ nhưng cấm thử..]

“Chắc ngon lắm nhỉ? ” [ta không bảo đảm chất lượng an toàn vệ sinh thực phẩm của nó đâu..]

Không nói không rằng, bạn leader “tài ba” chấm ngón tay vào chất lỏng đó rồi đưa sát mũi ngửi ngửi..

“Í.. thơm nghen.. ”

* gương mặt nham hiểm xuất hiện*

“Đâu để thử cái coi.. chắc loại nước uống mới mà Sica giấu đây mà.. bạn bè gì mà kì cục.. ”

Vừa nói, bạn vừa chấm đầu ngón trỏ vào lọ nước.

liếm

...

.

liếm liếm

“Omma ơi ngon quá~~ ” ~^o^~

...

uống cạn

quẹt mép

“Aigoo~~ có nước uống vừa đẹp vừa ngon vậy mà giấu.. phải đi hỏi tội cậu ta mới được.. ”

Nghĩ là làm, Choi leader hùng hổ bước nhanh ra cửa. Không quên dừng lại cái cánh cửa đã bị đập ròi ==
[ta nói kì này con Mều nó chém chém chém...]

Cùng lúc đó.. ở sân trường..

Sau một hồi dòm dò tìm hiểu lịch trình mỗi ngày của Min Ho, ẻm cười bí hiểm rồi lật đật chạy về phòng “chuẩn bị”.

Cửa phòng mở ra .. à không đúng hơn là vừa chạm thì cái cửa đã ròi ra khỏi bản lề.. ẻm ngạc nhiên nhìn ngó xem xét coi “đạo tặc” nào ăn gan trời dám đột nhập “khuê phòng” của ẻm.

Như bị điện giật, ẻm quay phắt tìm vị trí lọ “thần dược” để rồi tá hoả, không tin vào mắt mình khi nhìn cái lọ trống không.

O_____O

- WHAT THE.....??????????????

...Knock.. knock.. knock...

Tiếng gõ cửa vang lên.. [cái cửa nằm dưới đất mà tiếng ở đâu ra vại trời >.<]

Jessica chậm chạp liếc người rụt rè đứng ngoài.

-Jes..s...i...ca... sa.o... nhi..ìn... .tớ ghê vậy?

Sunny cà lăm.. mắt đảo liên tục ... *_*

-Cậu nãy vào phòng tớ phải không?

Ẻm lừ đừ tiến tới như con gấu khiến nhóc lùn đã sợ nay còn sợ hơn. Chỉ biết trả lời vài tiếng láp nháp không thành câu..

-C...a...

Rồi ẻm nhìn thấy dấu giày in trên mặt cánh cửa đã bị sập.. Dấu chân to đùng như voi thế này, nhìn quen quen..

Sica nhăn mày cố liên tưởng đến điều gì đó..

Rồi hét lên

“CHOI SOOYOUNG!!!!!! ”

Sunny giật nảy mình, đưa cặp mắt lé xệ nhìn bạn mình như muốn nói “nếu bỏ nhìn tui là tui bỏ chạy liền à ”

-Sic... Sica... nếu cậu bạn rồi thì thôi tớ về phòng nha.. Tiết học sáng nay cậu vắng mặt.. Quản Sinh Kim có hỏi thăm đó..

Vẫn gương mặt lạnh như tiền. Công túa gục gặt đầu.

-Ừm, tớ biết rồi. Thế Miss Kwon có hỏi tớ không?

-Miss Kwon bị ốm.

-Ừm..

Ẽm lơ đãng gật đầu..

-HẢ? CÁI GÌ? Miss Kwon bệnh sao?

Sún vừa lảng lảng chuồn về hướng cửa ra vào đã bị bật tung trở lại vì tiếng hét trời thần của ẻm. Đành phải liều mạng quay trở lại. -Ừa. Nghe TaeYeon nói cô ấy bị cảm sốt.

-Người gì đâu.. đã ốm yếu mà cứ thích.. Aishh...

Ẽm vò đầu, còn nhóc lùn trơ mắt chẳng hiểu ẻm đang nói gì.

-Tớ.. tớ có việc bận.. về.. về nha.. *zọt mất*

Sunny chạy mất, bỏ lại ẻm đứng nhăn mặt nhíu mày lo lắng. Rồi sau một khoảng thời gian suy nghĩ gì đó.. ẻm vợ điện thoại nhận một tin cho SooYoung với nội dung:

<“..Cho người đến sửa cái cửa mà cậu đập sập của tôi. Nếu không thì đừng trách ==..”>

Phòng Bếp

-Nè, có được không vậy? sao nghi ngờ quá..

Giữa nhà bếp vắng vẻ, cây nấm ú lo lắng xoa xoa hai bàn tay miệng hỏi không ngừng cô gái tóc vàng mặc tạp dề, đầu đội mũ đầu bếp.

-Nghi ngờ cái gì? ==

Ẽm tay quẹt mồ hôi dính trên trán, cau mày khoanh tay nhìn Fany.

- ss à.. em sợ..

JooHuyn khó khăn nuốt từng lời, mặt nhăn nhó nhìn con cá tung tăng bơi lội trong bể nước.

-Chưa thử làm sao biết được? Tớ sẽ chứng minh cho hai người thấy tài nấu nướng của Jessica Jung. Đó sẽ là một tuyệt tác và người thưởng thức nó sẽ là người may mắn nhất thế gian. kakaka

Nói xong mặc kệ hai gương mặt méo xệch kia, ẻm chụp con cá bằng một tay, tay cầm con dao bự chẳng.

Ầm...

Con cá tội nghiệp bị ném xuống tầm thót một cách không thương tiếc.

Với thao tác điêu luyện như một đầu bếp chuyên nghiệp, ẻm lướt nhẹ lưỡi dao vào thành bếp tạo một tiếng “choeng” gãy gọn rồi canh thẳng con cá mà phóng..

Cạchhhhhh...

..

.

Cái thót dứt làm đôi

Con cá nằm dưới đất

..

giấy đập đập thêm vài cái làm màu =.=

Khỏi nói thì sắc mặt hai cô gái chẻ kia nhanh chóng tím tái sau hàng loạt hành động mang đầy tính sát thương ấy .

.hừ...hừ... lạch.. cạch... lạch.. cạch

Tiếng hai hàm răng va vào nhau

Toảng... toảng... toảng...

Tiếng từng giọt mồ hôi nhều vào chiếc nồi đang đun trên bếp

-Si..ca hay là.. hay là để .. tớ nhờ người giúp nhé.. -Fany ngập ngừng gợi ý

-Không được. Tớ muốn Miss Kwon phải ăn thức ăn do chính tay tớ nấu. Con đường nhanh nhất đi đến trái tim là con đường.. đi ngang cái dạ dày.. Hừ chưa? - ẻm nhưong mày

-Hừ thì hừ nhưng mà chưa thì chắc là không có rồi, hehe~~

Tiếng quần sinh Kim vọng đến từ cửa ra vào, Three Princess giật mình quay lại nhìn hai vị quần sinh. Riêng nàng công chúa nhỏ nhất thoáng đỏ mặt khi vừa trông thấy cái mặt nghiêm nghị của con cá bơn từ đằng xa kia.

-Nè đồ hậu đậu, cậu định “đồ sát” Miss Kwon lưng lầy của WANGUI này sao? -Tae dùng đầu bút chọt chọt vào tấm thót bị cắt đôi.

-Tớ đã cản ngay từ đầu rồi nhưng mà.. -Nắm im bật khi cái nhìn tràn đầy tia băng lia về phía mình

-Này cậu định làm gì với con cá này? -Tae chống cằm, nhíu mày nhìn con cá vẫn đang cố sức giãy giụa dưới đất

-Canh Kim Chi.

O__o

What...????

Bốn cặp mắt mở to dòm ẻm như sinh vật lạ

-Vậy còn mớ hành tây này?

-Ép lấy nước uống giải cảm.

Vẫn sau câu trả lời tỉnh bơ là cái mặt tỉnh như ruồi nhưng để lại trong lòng người nghe niềm sửng sốt và hoang mang cực độ. -Xin thề.. nếu tớ trở thành Bộ Trưởng Pháp Luật sẽ xóa bỏ mọi hình thức xử tử phạm nhân bằng cách cho họ thưởng thức cái thực đơn Kinh -Khủng - Khiếp của cậu đây Jess à..

Tae vỗ trán đập đập. Mắt mở to như không thể tin nổi trong cái đầu bé xú kia chứa cái quái gì mà có thể nghĩ ra những thứ như thế này?

-Em đã nói là cô ta có ý định “hạ sát” Black Pearl unnie từ lâu rồi. -Yoong cười nhếch mép, tay đẩy gọng kính trễ trên sống mũi.

-Này đừng có ăn nói kiểu đó nház -ẻm đỏ gay quát lại

Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa ai có thể nghĩ đến việc hành tây có thể mang đi ép nước để giải cảm và trong lịch sử ẩm thực Đại Hàn cũng không hề nhắc đến món Canh Kim Chi được chế biến từ cá mà không phải là -một-loại-kim-chi nào..

Haiz.. cũng có lẽ sẽ có những món thực đơn thể này trong tương lai và chắc chắn cho đến lúc đó người ta sẽ chẳng biết đã từng có một cô nàng xinh đẹp nghĩ ra loại “đặc sản” kì quái như thế này..

Nhưng hiện tại thì chưa có bất kì đầu bếp nào có thể nghĩ ra cách chế biến kì cục như thế..

-Thôi thôi đủ rồi. Làm ơn cho xin tí yên tĩnh đi. Giờ cậu làm ơn tránh ra. Tổ nấu rồi cậu mang đến cho Miss Kwon. Vừa bảo đảm tính mạng cho cậu ấy và cho cả bọn tớ nữa. Okielah?

Quản Sinh Kim nhú mày nhìn. Ểm đành lủi thủi cởi tạp dề trao lại cho bạn Tae rồi bước ra sau lưng đứng góc đầu dóm.

-Cậu định làm gì thế huh? -đi theo hỏi

-Nấu cháo.

-Sao lại là cháo?

-Người bệnh chỉ ăn được cháo.

-Tớ nghĩ canh Kim Chi sẽ tốt hơn chứ - vẫn kiên trì

-...

Quản Sinh Im, Tiffany, JooHuyn đứng từ xa thở dài nhìn nàng thủ lĩnh Three Princess tò tò đi theo hỏi han mà phát mệt theo.

-TaeYeon nè.. cậu làm sao mà con cá nó hông có nhắm mắt vậy? -ểm ngây thơ hỏi một câu nghe vô cùng ngây ngô.

-...

-Nè~~ TaeYeon ah~~

Ểm giật giật áo nhóc bạn. Biết chẳng thể im được nữa, quản sinh nhà ta đành thở phắt một tiếng rồi quay đầu lại.

-Cho tớ một tiếng.

-Gì cơ?

-Nửa tiếng.

-Huh?

-TRỜI ƠI LÀM ƠN RA CHỖ KHÁC CHƠI GIÙM. HỎI HỎI HOÀI AI MÀ LÀM ĐƯỢC!!!

TaeYeon nộ khí xung thiên, pé Sèo hoảng hồn chạy tới nắm áo ểm kéo ra xa. Còn ểm thì mặt trắng bệch chả còn hồn vía.. aigoo~~ ai mượn tò mò lờm giề~~ Thấy cũng tội mà hoy.. cũng kệ =]]zz

Nửa giờ sau..

-Phù.. xong rồi đây. Cậu mang lên cho Miss Kwon đi

Tae chỉ vào chén cháo nghi ngút khói, tay lau mồ hôi đọng trên má.

-Ừa. Để tớ. Thôi tới giờ điểm danh rồi, cậu với quản sinh Im đi làm việc đi.

Vừa nói ểm vừa lanh chanh bưng chén cháo bước nhanh ra cửa

..Xoảng..

Mặt cắt không còn hột máu

Hai vị quản sinh vừa dợm bước ra khỏi cửa giật mình dừng chân

Fany và nhóc Sèo mở to mắt nhìn từng mảnh vỡ trên sàn

-TRỜI Ạ SICAAAAAAAAAAAA!!!! Cậu làm gì vậy?

Tae tức điên nhìn thành quả lao động sau cả giờ đồng hồ của mình giờ tan thành mây khói.

Fany hoảng hồn kéo Tae ra ngoài, JooHuyn cúi xuống nhặt mảnh vỡ thì..

-Úi ..

Quản Sinh Im lật đật chạy đến cúi xuống chộp lấy ngón tay bị chảy máu của cô nhóc kia thoát cái đã ngậm vào miệng.

-Ồ...

-Đi bằng bó mau.

Yoona lo lắng kéo cô trò nhỏ đến phòng y tế, trong khi cô nhóc kia nhìn người trong mộng của mình bằng cặp mắt đắm đuối. JooHuyn đại tỷ đang yêu mọi người àhhh

tung hoa Cứ thế.. chỉ trong chưa đầy 5phút..

Từng đôi từng đôi một lần lượt phòng bếp.. bỏ lại một người nằm sóng soài trên sàn

-Nè nè.. còn ai nhớ tới sự hiện diện của tui hông zà?

Êm bực bội lèm bèm trong miệng, tay chống người ngồi dậy. Nhìn mớ hỗn độn trên sàn êm thở hắt một tiếng đầy sầu não~

-Tiu rồi~~

Sẽ chẳng tiu tan gì cả nếu như chút cháo còn sót lại trong nồi khi nãy êm đã “ném” hết. Giờ biết làm thế nào bây giờ.. Đành nấu lại nồi cháo khác.. Hy vọng với chút ít những gì học lỏm được êm sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ không kém gì TaeYeon..

Nhất định sẽ thành công!

Êm nắm chặt nắm tay, ánh mắt cương nghị đầy quyết tâm.

..

Và sau đó bất kì ai xui xẻo lảng vảng bên ngoài nhà bếp sẽ phải rùn mình vì hàng loạt những cảm từ đáng sợ

“ai da”

“á đauuuu”

“đồ quý.. lì lờm hả mày? cho mày chết”

kèm theo đó là tiếng kim loại lướt “nhẹ” trên gỗ.. ..

aigoo~~ Đoàn làm phim Gác Kiếm 2 mượn WANGUI làm phim trường khi nào vại ta?

Thức dậy sau một giấc ngủ dài. Cảm giác như đã ngủ cả ngày. Cô mệt mỏi nhường người ngồi dậy, tay vén tấm màn cửa sổ nhìn ra ngoài. Đã xế chiều rồi sao?

Những tia nắng héo hắt cuối ngày cố len lỏi qua các cành cây, rọi thẳng vào mặt khiến Miss Kwon nhắm chặt đôi mắt vội vàng buông bức rèm trong tay xuống

“Vậy là mình đã ngủ cả ngày”

Cô lúc lắc cái đầu nhức bưng bưng để nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua.. một tia sáng lóe lên từ sợi dây chuyền trên đầu giường khiến ánh mắt cô ngời sáng

-Mày vẫn còn ở đây sao? ..

Cô mỉm cười ngắm nhìn sợi dây kim loại nằm trên tay..

Một mùi hương nhẹ nhàng xộc vào mũi, đánh thức mọi giác quan, cô nghe bụng mình sôi sùng sục..

Liếc nhìn qua chiếc bàn cạnh bên, một chén cháo vẫn còn nghi ngút khói và li sữa còn ấm hơi người.

-Chắc là TaeYeon..

Cô nhủ thầm rồi nhẹ nhàng nhắc chén cháo lên. Mảnh giấy bên dưới khiến cô chú ý

Thận trọng cầm lên gần tầm nhìn. Miss Kwon có thể đọc rõ từng dòng chữ bay bướm, nét chữ của một cô gái..

"Nơi lạnh nhất không phải là Bắc Cực

Hay Mùa đông ở biển Bắc Băng Dương

Nơi lạnh nhất là nơi thiếu tình thương

Vì nơi đó bốn mùa đều lạnh giá.."

Nhíu mày như đang suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt cô chột lấp lánh chút niềm vui.

Cô đã nhận ra nét chữ này trong những biên bản vi phạm đã nộp cho cô.

Là cô nhóc ấy

Cô nhóc dành cho cô một tình cảm đặc biệt

Và cô cũng đáp lại bằng một sự quan tâm thầm kín

Cô biết chứ không phải không..

Nhưng cô cố tình lơ nó đi..

Vì cô không biết phải đối mặt như thế nào..

Nhưng ngay lúc này những gì nhận được khiến con tim tưởng chừng đã chết của cô như lần lượt hồi sinh theo từng nhịp đập

Hớp nhẹ muống cháo đầu tiên

Cô nhắm mắt

Rồi nhả ra một thứ gì đó đen dài

..Để rồi nhanh chóng nhìn ra nó là mảnh vụn của một tấm thớt =.=

Cô bật cười.. lần đầu tiên cô cười thành tiếng..

-Đồ ngốc vốn quen với việc được cưng chiều đã hạ mình nấu cháo cho mình sao.. Bên ngoài.. Xa xa cánh cửa gỗ của căn phòng Miss Kwon, có một cô gái nhỏ thó đang châu quạu với cái điện thoại trong tay

-Thôi ghen! Đã nói là cho cậu cả ngày hôm nay để sửa lại cái cảnh cửa phòng tớ. Sao giờ nói là quên huh? Tin ăn đòn hơ?

Ẽm quát tháo ầm ĩ với người trong điện thoại - mà mới nghe loáng thoáng đã biết đó là Choi thủ lĩnh chum dài của chúng ta

Bên kia cúp máy cái rụp

Ẽm điên tiết đá chân vào tường để rồi ôm chum nhảy chồm chồm

..Brzzzzzzzzzzzz..

Chiếc điện thoại rung bần bật trong tay.

Ẽm nhận được một tin nhắn hình

Nội dung chinh ỉnh cái mặt của kẻ-mà-nàng-không-muốn-gặp chút nào

Kim Huyn Joong

Cái gã công tử đom dáng - vị hôn thê của ẻm -đang mặc một chiếc áo cộc tay - xa xa là cảnh biển

Với dòng chữ ngắn

“Oppa đang đi biển với hai gia đình và bàn chuyện hôn lễ của chúng ta. Em thấy Hawaii thế nào? Đẹp đúng không? Love em ”

Nhưng những gì đã thấy không khiến ẻm há hốc ngạc nhiên bằng một chi tiết nhỏ

Trên cánh tay HuynJoong

Có một hình xăm vòng bằng loại kí tự đặc biệt

Chính là hình xăm đó

Hình xăm nàng đã thấy trên tay Miss Kwon..

Sững sốt đến rơi cả chiếc điện thoại..

Từ xa trong góc tối của một bức tường.. một nụ cười nửa miệng lóe sáng..

39. Chương 30b

..

- Còn gì muốn trần trối thì nói cho nhanh.

Ẳm ngồi gác chân lên ghế, bên cạnh Fany và nhóc Seo xếp re nhìn ẻm đầy nghi ngại. Hyo cầm cúi vô máy game mới mượn - mà đúng hơn là mới giựt, hý hửng bấm bấm bên cạnh cái mặt chăm vằm (_ _ “) của ”nạn nhân” Thổ Lùn.

-...

-Chẳng còn gì muốn nói sao hả?

Ẳm gầm gừ, tức giận nhìn ra cái cánh cửa đã bị đập sập và cái lọ rỗng không nằm lăn lóc trên sàn rồi đánh mắt qua cái người im re khép nép nãy giờ.

-SooYoung unnie trả lời Sica unnie đi~

Joo Huyn nhăn mặt thì thầm

-Không nói là nó treo ngược cậu lên thì đừng có cầu cứu - Tiffany liếc chùng

-Tớ đếm đến 3.

-...

-Một.

-...

-Hai..

-..

-B..

-Đừng.. tớ nó.. iii

Póccccc...

o_O

Ngay khi bạn trưởng nhóm chồm dài nhà ta mở miệng, 1 cái bong bóng phụt ra từ miệng bạn khiến mấy nhóc còn lại tròn xoe mắt nhìn theo.

Cái bong bóng bay bay

Bốn cái đầu dòm dòm à là năm nếu tính cả cái đầu vàng vàng đang tức giận nhưng cũng đang xếp gọn nỗi tức tối để chiêm ngưỡng “hiện tượng lạ”

-Tở..

” Póc” một cái lại thò ra 1 quả bóng.

Lại bay bay

Rồi tan biến

-Xin.. lóiii... Tại vì...

-Ê làm nữa đi!

-Unnie làm cho em coi với~

-Sao hay vậy? chỉ coi~

Trưởng nhóm vừa sock dòm cái đám loi choi mặt mày hớn hở mà mếu xệch miệng.

-Thôi, coi như tớ tha cho cậu. Hậu quả như vậy chắc cậu sẽ phải tốn nhiều thời gian để khắc phục. Tớ đi chơi đây!

Đúng bản chất, con mèo vàng nhảy phóc khỏi cái ghế rồi lả lướt lượn nhanh ra cửa. Bỏ lại “nạn nhân” trong tình cảnh “chó sói” giữa bầy cừu.

-Yahhh Jessica Jung~ CẬU KHÔNG ĐỊNH SẼ CHỈ CÁCH CHỮA TRỊ CHO CÁI QUÁI QUỶ CẬU TẠO RA SAO HÁAAAAA????

>”<

-Í có nữa kia.. quá chời bong bóng luôn~~

Và thế là sau đó, tiếng hét thất thanh bị chìm lấp.

Phía xa xa, con mèo vàng ngoảnh đầu nhìn lại phía sau. Bóng dáng ai mờ mờ hư ảo giữa khu vườn hoa hồng lốm đốm sương chiều.

* * * * *

Điện Yeowang

- Hoàng Hậu Nương Nương! Mong Nương nương hãy trả lời những câu hỏi của ta. Man Hae Go hiện giờ đang ở đâu?

-...

-NƯƠNG NƯƠNG!!!

Chàng trai trẻ có gương mặt lạnh băng nhìn người phụ nữ sang trọng trước mặt. Dường như mọi nỗ lực cố gắng kiềm chế cơn tức giận từ nãy đến giờ đã thất bại

-Ta không biết

Chính Cung Hae Na bình thản vuốt nhẹ con mèo xấu xí mập ù đang cuộn tròn trên chân bà. Nhả từng lời nhẹ như gió thoảng.

- Ta muốn gặp Hae Go.

-Là Man Hae Go công chúa, thừa Thái Tử.

Vẫn thái độ đứng đưng, người phụ nữ nhẹ nhàng chỉnh lời chàng trai.

-Ta không quan tâm.

-Mong Thái Tử giữ đúng tư chất của mình. Một Đấng Quân Vương trong tương lai sẽ chẳng bao giờ mất bình tĩnh chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt.

-CHUYỆN NHỎ NHẶT SAO?

Người phụ nữ mỉm cười, nâng ly trà hóp một ngụm, rồi vẫn nguyên phong thái ung dung, nâng một phong thư đặt lên bàn.

Chàng trai trẻ thận trọng cầm lấy. Toan mở thì tiếng người cung nữ gần đó ngăn lại.

-Thái tử! Mong Ngài hãy chú ý tai vách mạch rừng! -Ta biết. Đó không phải là chuyện của người.

-Nhưng bà ta biết tất cả mọi chuyện của Thái Tử

-Ý Nương Nương là..

-Ta mệt rồi, Cung Nghinh Thái Tử hồi cung.

-Được, Nương Nương cất tường.

Nói xong, chàng quay người bước nhanh khỏi cánh cửa.

= = =

Vườn Thượng Uyển

- Hoàng Thượng an khang, con thật có lỗi, đã lâu không vấn an người.

Người đàn ông lớn đồm tóc bạc ngưng việc tìm kiếm những con sâu trên lá cây, để quay sang nhìn người con trai lưu lạc ngoài cung của mình.

- Hoàng Tử trông cũng không tệ. Làm một ván chứ?

= = =

- Hoàng Hậu Nương Nương cất tường.

-Thứ Phi Nương Nương cất tường.

Tiếng người cúi chào xôn xao cả một góc Đông Cung. Hae Na mỉm cười nhìn người đàn bà ăn vận phục sức hiện đại, khe thì thầm.

-Cô vẫn rất xinh đẹp.

-Không dám. Hoàng Hậu nương nương thật quá khen.

Đáp lại bà là một nụ cười nhẹ, nhưng cả hai đều biết rằng: Hoàng Cung vốn dĩ không tồn tại sự chân thật.

—o0o—

Knock.. knock... knock...

-Ai đó?

-Tớ nè.

Ẽm cười toe nhìn Nấm Ú lếch thếch chạy ra mở cửa.

-Chuyện gì vậy Jessi?

-Bộ giấu Tae Lùn ở trống hả? - ẻm ngóc đầu dòm vào

-Bậy bạ. - Nấm ú đỏ mặt

-Chứ sao không mời vô?

Vẫn với cái thái độ ngây thơ vô (số) tội, ẻm hỏi “móc”

-Văng thì mời vào~

Fany cau mày nhìn ẻm vẻ khó hiểu, chẳng biết có cái chuyện quái gì mà đích thân thủ lĩnh Three Princess chạy qua phòng nàng vào giờ này. Định rủ đi ăn trộm chắc ==

-Nè, đang đọc cái gì vậy?

Ẻm dòm dòm nghiêng cái màn hình macbook của Fany, tay chỉ chỉ

-Tiểu Thư Giang Hồ.

-Là cái gì? - ẻm ngơ ngơ

-Fanfic.

-???

-Là tiểu thuyết ấy~ -Fany thở dài

-Là sao? - ẻm bắt đầu phát huy cái biệt tài ngơ

-Thôi biết vậy được rồi. Giờ tìm tở có chuyện gì..?

KHỏi dài dòng, Nắm ngơ vào đề luôn.

-Ừm thật ra tở muốn hỏi cậu một vài thứ -Ẻm trầm ngâm

-Huh? -Giờ tới Fany ngơ

- Cái này nè..

Jessica chìa màn hình điện thoại chỉ vào tấm hình mà Hyun Joong mới gửi hồi chiều.

==

-Khoe bạn trai hả chị?

-Wánh chết giờ, dòm kĩ đi. thấy cái gì không?

-Kim Hyun Joong, ông xã tương lai của cậu

-Phía sau hắn ta là gì? -ẻm kiên nhẫn chỉ

-Biển.

-Vậy trước cái biển là gì? - vẫn tiếp tục kiên trì

-Là Kim Hyun Joong.

-Trời ơi trời sao mà ngơ dờ vậy? -ẻm nổi điên

-Ồ.. tở chẳng hiểu gì cả, nói thẳng đi. - Fany méo xệch trông phát tội

Dường như nhận ra mình đang vô cớ la mắng người bạn tội nghiệp, ẻm bỗng chốc xìu xuống. Nhẹ giọng

-Cái hình xăm này nè.

-Àhhh~ Nhưng mà.. hình xăm này sao?

Fany nhăn mặt nhìn ẻm, nói gì chẳng có đầu đuôi, hoạ may có thánh mới hiểu cái ẻm đang định đề cập đến.

-Cậu thấy nó có thông dụng không?

Cầm chiếc điện thoại ẻm đưa, Tiffany quan sát thật kĩ từng chi tiết hình xăm, cố lục lọi trí nhớ xem mình đã từng nhìn thấy nó bao giờ chưa. Nhưng rồi nàng nhận ra là trước giờ nàng chưa bao giờ trông thấy thứ gì như thế cả.

- Chưa thấy bao giờ cả. Có chuyện gì với nó sao?

-Không có - Jessica ỉu xìu

Fany bắt lực nhìn cô bạn mình đang nhăn trán suy nghĩ, đột nhiên reo vang.

-Lên mạng tìm thử xem?

-Ừm..

..

.

* * * * *

Tia nắng sớm nhí nhanh chen vào khung cửa sổ để mở, đám chim chóc líu lo hót chuyền cành, bỗng dưng không gian im bật khi một cái mặt với hai con mắt thâm quầng đen thùi chìa ra khép cánh cửa sổ khiến bọn chim tá hoả tới mức quên cả hót.

Nếu ai có thắc mắc thì cũng xin trả lời, nguyên nhân ngọn ngành là có người nào đó thức cả đêm trần trọc với hàng đồng thức mắc đã vô tình đọc được trên trang tìm kiếm tối qua.

Suốt đêm trong đầu cứ lòng vòng câu hỏi ” tại sao?” / ” thế là thế nào?” đến mức tới sáng thì cái mặt bơ phờ còn cái đầu thì ong ong u u như vừa ốm dậy.

” Sao giờ ta? Buồn ngủ quá~ Đi học cũng vô ích thôi~ Kiếm chỗ nào ngủ giờ? À không phải tìm ra bí ẩn của cái hình xăm đó chứ. Cái trang web mất dạy cung cấp tùm lum thông tin mà cái vấn đề quan trọng nhất lại chẳng đề cập đến.

Àigoo~ giờ mà đánh một giấc thì sướng phải biết~

Á Jessica mày phải tỉnh táo coi~ ”

Và thế là lại có người dở khờ dở dại cứ lúc lắc cái đầu tự nói chuyện với mình~

Haiz... Thiệt là..

= = = =

-Ở đâu ta?

Em vừa dáo dác tìm kiếm khắp các kệ sách, vừa lảo đảo không biết thứ em cần nằm ở đâu

-Aishhhhh~ bực quá đi~ Tưởng sao nói kho sách lớn nhất Đại Hàn nằm ở WANGUI này ai dễ chả tìm được cái thứ mà mình muốn tìm..

Em bực bội, lóc cóc đi qua ngăn kệ cuối cùng vừa lảm nhảm chửi rủa

-Í

=”=

Cơn giận bốc lên ngàn ngút, em cố sức giựt giựt cái vạt áo mắc kẹt giữa khe hở của kệ sách. Ông bà ta thường nói : “Dục tốc thì bốc giục à nhằm bắt đạt” , thử nghĩ coi, cái đầu thì phùng phùng lửa giận vì buồn ngủ + mệt mỏi tìm kiếm mà cuối cùng công cốc lại gặp mấy cái rắc rối kiểu này dễ nổi điên lắm à nha. Đó là chưa nói tới cái con người này lại rất là nóng tính và thiếu kiên nhẫn

Thế nên, chuyện đứng giựt giựt 1 buổi rồi làm cái “Pung ” cái vạt áo rách toạt rồi theo quán tính cả thân người văng ra sau, lăn vài vòng đổ âm vô cái kệ sách phía sau, làm nó nhích qua một bên may mắn là không có đổ luôn xuống thì xin lỗi đời em quá nhọ =.=

Nói đi thì cũng nói lại, sau một hồi định thần và dùng cái liên khúc chửi rủa bằng tiếng mã lai em mới phải phủi đồ ngồi dậy. Rồi chẳng biết trời xui đất khiến thế nào đụng đầu cái “Póc” vô cái cần gạt ai khùng điên gấn ở chỗ này vậy trời

ẦM...ẦM.....

Em chết trân nhìn cái kệ sách ỳnh ỳnh chuyển động để rồi hiện ra một lối đi nho nhỏ, tối đen.

Tò mò, con mèo vàng kiêu sa đặt nhẹ một chân trước xuống.

Phù~ chả có tên bắn hay bầy sập gì như phim chiếu hết ha~ (làm ơn, phim chỉ là phim thôi nàng ơi~ =.=)

Em bước chậm chậm vào lối đi càng lúc càng tối.. Tối đến mức chả nhìn thấy con đường phía trước. Đang phân vân không biết có nên quay về, em giật mình khi bàn tay chạm phải thứ gì đó lạnh lạnh..

Cúi xuống..

Em căng mắt nhìn thật kĩ, rồi thở phào nhận ra chỉ là một cây đèn.

Đây là đâu?

Em không biết.

Có phải lối dẫn xuống địa ngục không?

Em không biết

Cái duy nhất hiện giờ em biết

Là em đang bước tới trước một cách đều đều mà chẳng có chút may mắn gì sợ hãi.

Tự dưng, linh tính mách bảo rằng, thứ em muốn biết đang nằm ở phía cuối con đường..

Và.. em bước

...

..

.

Đặt chân lên bậc thang cuối cùng

Ngọn đèn dường như sắp tắt

Jessica thận trọng tắt nó khi nhận thấy ánh sáng bây giờ đã khá rõ và càng rõ hơn khi càng tiến vào trong

..Cộp

Ngọn đèn chạm đất

Jessica sững sờ nhìn thứ trước mắt

“Mình.. chưa bao giờ nghe rằng WANGUI có một nơi như thế này.. ”

Trước mắt nàng, một kệ sách khổng lồ - là KHỔNG LỒ so với những kệ sách to nàng thường thấy trong các thư viện. Còn xung quanh căn phòng, trên tường là hàng loạt những thứ dây xích, vũ khí treo la liệt giống như trong phòng hành hình thời phong kiến mà nàng từng xem qua trong các bộ phim. Trong góc phòng, thể có Chúa, thứ lấp lánh lấp đầy một góc phòng kia - chính là những viên đá quý.. Và nàng nhận ra, ánh sáng giúp nàng có thể trông thấy rõ là từ cái kho báu kia toả ra..

Hướng ánh mắt ngó ngang, nàng dạo quanh các quyển sách. Tất cả đều đóng một lớp bụi dày, tựa như cả hàng thế kỉ nay chả ai đụng đến nó hoặc giả chẳng chả có ai tìm ra nơi này.

Một hình ảnh chạy nhanh qua mắt khiến nàng chú ý. Là hình xăm trên cánh tay Miss Kwon đang được khắc trên tường. Bên dưới là hai sợi dây xích to như trói buộc nó lại.

Định thần nhìn lại, nàng nhìn thấy bên dưới tất cả, có một chiếc rương cũ kĩ, có cả một ổ khoá to đùng. Trên nắp rương lại là hình xăm đó.

Sự tò mò đã dâng đến cực điểm, Jessica chậm chậm ngồi xuống, ngón tay khẽ chạm vào lớp bụi trên nắp rương, phỉu nhẹ. Bỗng chiếc khoá rơi xuống khiến nàng giật thót.

Hít một hơi luồng không khí ẩm thấp nơi này như tiếp thêm sức mạnh, nàng dùng hai tay bật nhẹ, nắp rương bật ra, một quyển sách cũ kĩ không kém nằm im lìm như thách thức ai dám chạm vào nó.

Như có ai mách bảo hoặc giống như bị điều khiển bởi một sinh vật vô hình, Jessica cho tay vào nâng quyển sách ngang tầm mắt. Hàng dài những kí tự lạ như chữ viết của một triều đại cổ xưa chạy loằng ngoằng

trên bìa quyển sách. Thốt nhiên, nàng cảm thấy hiểu từng chữ như nó chính là ngôn ngữ mà nàng vẫn đang dùng để giao tiếp với mọi người

” Chỉ có người thực sự mang số phận đó mới có thể tìm được quyển sách này ”

“Số phận đó là số phận gì ?”

Nàng lẩm bẩm, tay vô thức mở trang sách.. một luồng ánh sáng chói loà bao quanh, nàng có cảm giác như bị nhấc bổng rồi chìm vào một màn không gian tối tăm, ở nơi đó, nàng nhìn thấy những người thân của mình, bạn bè và cả những thứ nàng chưa thấy bao giờ.

Nàng cố gắng la hét.. nhưng hình như chẳng ai nghe thấy

Nàng muốn thu hút sự chú ý của mọi người.. nhưng dường như chẳng ai nhìn thấy nàng

Nàng vặn mình và bị cuốn theo một cơn lốc xoáy mạnh Nàng nhìn thấy biển

.. thấy bầu trời

.. nhưng là một bầu trời tối đen.. không một vì sao.. không một ánh sáng..

Rồi một ánh chớp chói loà.. một tiếng động kinh thiên vang lên.. nàng nhìn thấy từ trên cao, bốn vật to lớn lao vào nhau.. âm thanh đinh tai nhức óc..

Đây là ngày tận thế sao?

Nàng cố gắng vẫy vùng, cố thoát ra khỏi trạng thái vô thức, nhưng giống như bị kiềm chặt trong bộ nanh vuốt của một con quái vật, tất cả cố gắng của nàng không mang lại hiệu quả..

Rồi nàng nhìn thấy người đó.. người đó đang nắm chặt tay nàng.. rồi nàng nhắm mắt.. thả lỏng người.. nàng đã sẵn sàng với cái chết.. sẽ không đau.. không đau khi có người đó bên cạnh..

..

.

Nàng tỉnh dậy và nhận ra mình vẫn đang nằm gục dưới sàn của căn phòng bí mật . Thoáng chốc nàng có một ước muốn tất cả chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng.. để khi tỉnh giấc nàng vẫn nằm trên chiếc giường của mình.

Thứ âm thanh vang rền, tiếng la hét hoảng loạn vẫn bên tai. Jessica hoảng sợ lùi lại, quyển sách vẫn bật mở. Nàng rụt rè đưa tay định đóng nó lại, thế nhưng một giọng nói rít lên, lúc vang xa, khi thật gần.. đó là một thanh âm kinh hãi nhất nàng từng được nghe..

Giống như tiếng gió rít ngang tai..

.. tựa như tiếng thác đổ ầm ầm

” Khi bầu trời phía Đông hai mảnh Song tinh tách đôi cũng là lúc hai sinh linh mới bắt đầu sự sống..

Hai đứa bé đó sẽ có chung số mạng.. vì chúng được dẫn dắt dưới một ngôi sao đã tách rời..

Nhưng sẽ không ở cạnh nhau..một xuất hiện ở hướng đông và một ở hướng tây..

Định mệnh chúng sẽ gắn kết với nhau...

Nếu có thể liên kết... hai con người đó sẽ làm nên những điều phi thường..

Ngược lại.. chỉ một được phép tồn tại.. chỉ một trong hai được sống..

Chỉ một.. số một là độc tôn ... là duy nhất..

Và chỉ có một người có thể cứu họ..

Người đó phải chọn lựa phò tá một chủ nhân nếu như cả hai mảnh của Song tinh đó đối địch..

Bởi vì người đó chính là mảnh vỡ duy nhất mang bốn dấu tích của sự va chạm giữa các Băng tinh..

Chọn một trong hai.. một sẽ được sống và một phải chết..

Vận mệnh cả ba đều tùy thuộc vào sự lựa chọn đó.. nếu chọn sai.. cả ba đều không thể tồn tại.. ”

Jessica sợ hãi dùng hết sức bật dậy bỏ chạy thật nhanh ra khỏi đó, nàng cố sức chạy khi tiếng nói vẫn vang vọng sau lưng, nỗi sợ hãi dâng cao tới cực đại, nàng không cần nhặt lại cây đèn cũng có thể nhìn rõ để chạy nhanh qua đoạn đường tối tăm, theo sau vẫn là chuỗi âm thanh đáng sợ đó..

văng vẳng..

“... không thể tồn tại..”

văng vẳng..

” KHÔNGGGGGGGGG~ ”

Nàng phóng nhanh ra khỏi lối đi, gạt chiếc cần trên tường khiến chiếc kệ sách dịch chuyển và che lấp căn phòng đáng sợ đó.

Mồ hôi vã như tắm, cả thân người mệt mỏi rã rời..

Nàng công chúa tóc vàng thả người tựa vào chân một chiếc kệ sách trong góc khuất, nhắm chặt mắt xua đuổi tất cả chuỗi kinh hoàng nàng vừa chứng kiến.

Ai đó làm ơn nói nàng chỉ đang mơ..

Làm ơn...

Đôi mắt khép hờ mệt mỏi lia xung quanh thư viện, những gì nàng kể chắc chẳng ai tin nổi, thậm chí có thể còn nghĩ nàng không tỉnh táo..

Ánh mắt chợt quét ngang khung cửa sổ đầy nắng phía xa xa, nàng giật nảy mình nhìn một người đang lơ lửng ngay đó.. Nỗi sợ hãi bắt đầu..

- - - To bE c0ntiNue - - -

Kem đánh răng 1: Lần nữa srr tất cả rds của Shake vì sự chậm trễ và thất hứa nhiều lần này *che mặt*

lần này chap mới sẽ rất dài và hy vọng mọi người vẫn đón nhận nó! ^o^~

bỏ cũng khá lâu, giờ viết lại chắc cũng không còn đc như xưa, mong mọi người thông cảm bỏ qua~

Kem đánh răng 2: Tặng tất cả rds vẫn cmt thường xuyên bên wall của mình (mình thiệt sự muốn viết ra hết tên các bạn nhưng mà.. nhiều quá :”>)

40. Chương 31a

.. Đôi mắt khép hờ mệt mỏi lia xung quanh thư viện, những gì nàng kể chắc chẳng ai tin nổi, thậm chí có thể còn nghĩ nàng không tỉnh táo..

Ánh mắt chợt quét ngang khung cửa sổ đầy nắng phía xa xa, nàng giật nảy mình nhìn một người đang lơ lửng ngay đó..

Nỗi sợ hãi bắt đầu

...

- Đây! Đây! Jessica~

-Sica unnie~ Dậy mau..

Nàng mở bừng mắt sau khi nghe thấy tiếng gọi văng vẳng từ đâu đó. Để rồi mém nữa ngã lăn quay xuống đất vì hai cái mặt tổ chẳng áp vào nàng.

-Cậu sao vậy? Không khoẻ ở đâu à? -Fany lo lắng sờ tay vào trán Jessica

- Đây là đâu..vậy? - nàng ngu ngơ ngẩn đầu nhìn Fany

O_o

-Ấu-mai-gọt~ Mới ngủ gục chút xíu mà mất trí nhớ rồi hả? Ê ê lại coi “chiện” lạ nè - Trưởng nhóm Chun dài la bài hã

-Cậu im coi. Ổn ào quá~ -Sunny từ xa đẩy SooYoung ra ngoài, chen vào trong ngắm nghía cô bạn của mình với ánh mắt đầy hoài nghi

-Tớ.. đang.. ở... trường hả? - Sica lúc lắc đầu

-Chính xác là đang trong lớp và đang trong giờ chuyển tiết, unnie sao vậy? Lúc này em có quay xuống thấy unnie ngủ ngon nên không muốn đánh thức -Joo Huyn nhún vai

-Xin lỗi cậu nhé, tại tớ bảo “Seo tiểu thơ” cho cậu ngủ để rồi cậu ra nông nổi này đây.. hu hu hu~ -Soo giả vờ khóc, gục đầu xuống vai JooHuyn, nhìn sơ qua đã biết trưởng nhóm đang làm trò :))

” Vậy.. những gì mình thấy chỉ là mơ thôi sao? Tại sao nó giống thực đến vậy? .. không thể nào.. ”

- Óe sao áo bạn hiền rách từa lưà vậy? -Hyo phát hoảng nhìn cái vạt áo bị xéo mất một mảnh.

Giật mình nhìn xuống, Sica nghe một tiếng sét giáng thẳng vào đầu. Chiếc áo nàng đang mặc - bị rách một mảnh - trùng khớp với những gì nàng đã gặp phải trong giấc mơ..

Lẽ nào..

-Ồi! Tay cậu đang chảy máu kia.. Lại có cát nữa.. cậu bị ngã hồi nào vậy? - Fany lo lắng cầm khuỷ tay Jessica lên thổi nhẹ.

-Không có gì đâu. Tớ về phòng nghỉ ngơi một tí là khỏi thôi. Tớ thấy hơi mệt. Báo với giáo viên giùm tớ.

Nàng lẳng lặng đứng dậy, quăng cái balô lên vai, cố lê từng bước khỏi lớp học với cái đầu ong ong u u như bị phủ một lớp sương mờ.

~~~~~

Khi đã trên hành lang về phòng, cách xa lớp học một quãng khá xa, Jessica mới dám sè sẹ thở mạnh. Nàng không dám có bất kì hạnh động kì quặc nào để những người bạn của mình sẽ sinh nghi. Và nếu nàng nói ra, chắc hẳn mọi người sẽ nghĩ nàng điên hay là chính nàng cũng đang nghi ngờ về thần kinh của mình.

Ai đó nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra? Nàng vừa mơ thấy một giấc mơ kinh khủng và cho đến khi tỉnh dậy - ác mộng đó vẫn chưa kết thúc.

Có thật đó chỉ là giấc mơ?

Nếu là mơ vậy hãy trả lời cho nàng biết. Tại sao những gì nàng thấy lại giống như chính nàng đã phiêu lưu rồi một bà tiên tốt bụng nào đó đã mang nàng về lớp.

Nàng có thể mất tích trong một lớp học gần hai mươi người và tỉnh dậy mà tất cả đều không biết hay sao?

Hay chính nàng đã khám phá ra những điều mà không ai có thể tìm ra - ngay chính trong giấc ngủ của nàng?

Lại một lần nữa, Jessica nghe nhói trong đầu. Nàng đang thực sự rất mệt mỏi. Cố gắng vút tất cả mớ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Thứ nàng cần hiện giờ là chiếc giường thân yêu. Vuuuu...

Một làn gió lướt qua

Cánh hoa rung nhẹ..

Nàng rung mình. Hình như nàng đã nghe thấy tiếng ai thì thầm trong gió

Chỉ vắn vắn 5 từ

“MỌI THỨ ĐÃ BẮT ĐẦU”

= = =

-Cậu cảm thấy cái gì?

-Tớ không biết, nhưng cậu ấy rất lạ.

-Sica unnie đang giấu chúng ta điều gì đó

-Một điều mà chính cậu ấy cũng không biết..

Bốn cặp mắt sừng sốt hướng về SooYoung.

-Sao cậu nghĩ vậy? -Hyo nhú mày, cô nhóc dường như khó mà chấp nhận quan điểm của bạn mình

-Tớ hay đùa nhưng không phải là tớ vô tâm. Vì một con người thích chú ý đến tiểu tiết như tớ mới phát hiện ra những điều to lớn mà cụ thể trong chuyện sáng nay.

-Cậu dài dòng quá >”< -Sunny nhăn mặt

-Thái độ Sica rất lạ, cậu ấy cứ như người rơi từ trên mây xuống. Ngơ ngẩn ngẩn ngẩn. Lạ nhất là vẻ mặt sừng sốt giấu sau vẻ ngoài bình thản đó, nếu các cậu để ý thấy đc khi Hyo phát hiện áo cậu ra rách. Rồi đến vết thương Tiffany nhìn thấy. Theo tớ thì Jessica đang phải gặp một chuyện gì đó rất kinh khủng. Gần đây cậu ấy nhìn mệt mỏi hơn hẳn.

Soo kết thúc “bài diễn văn” bằng hành động nâng tách cafe nhấp một ngụm.

-Tại sao cậu ấy không nói cho chúng ta, để chúng ta giúp đỡ chứ - Hyo đập tay xuống bàn

-Sica unnie không phải loại người vừa gặp chuyện đã cầu cứu bạn thân đâu, lúc ở Mỹ mọi chuyện em và Fany unnie gây ra đều một tay unnie ấy giải quyết. Unnie rất độc lập! -Seo trầm ngâm

- Đồ ngốc đó tưởng PVG này là đồ bỏ sao? Chị em với nhau tớ không thể đứng nhìn cậu ấy chật vật với cái mới.. cái mới.. quý quái gì gì đó được - nhóc lùn Sunny cau

-Nói chí phải! - Hyo chìa 1 ngón tay khen ngợi

-Thôi các cậu về nghỉ đi. Có gì sáng mai gặp cậu ấy rồi điều tra từ từ vậy -Soo đứng dậy mở cửa ra hiệu “tiễn khách”

...

.

-Cậu ở lại mình nói chút.

Sau khi từng cô nhóc lần lượt rời khỏi phòng, Soo nín tay Tiffany lại .

-Chuyện gì vậy? Mai được không? tớ buồn ngủ quá đi mất ^^

-Nói thật đi. Cậu biết Sica đang gặp chuyện gì đúng không? -Soo nghiêm mặt khiến Fany bất ngờ

-Tớ.. không biết..

-Cậu đừng nói dối. Cậu biết. Liên quan đến Miss Kwon đúng không?

-Tớ đã nói là không biết. Cậu làm ơn đừng làm khó tớ - Fany cố gạt tay ra khỏi bàn tay nắm chặt của vị trưởng nhóm.

-Thôi được. Cậu về đi.

SooYoung thở dài, buông cánh tay Fany ra. Quay lưng bước vào trong

-Cậu..

Ầm.

Cánh cửa đóng sập trước mắt Tiffany. Cô bước nhanh qua dãy hành lang khu A. Lòng nặng trĩu âu lo. Hơn hết, Fany biết nguyên nhân khiến Jessica trở nên như vậy, nguyên nhân ấy chắc chắn xoay quanh một người và Sooyoung hình như đã đoán được.

Trước đây Fany không hiểu vì sao SooYoung lại nhiều uy quyền thế trong WANGUI, giờ thì cô đã biết. Ẩn bên trong con người vui vẻ hay pha trò đó là một bộ óc cực kì thông minh và một con người chính chắn hơn tuổi. Chẳng có gì Sooyoung không biết, chỉ có điều cậu ấy không nói ra mà thôi.

Phải nói dối bạn mình, Fany cảm thấy khó chịu. Nhưng cô biết phải làm gì chứ? Fany không muốn chuyện Jessica thích Miss Kwon bị mọi người phát giác, bạn cô sẽ ra sao? Giảng viên - học trò, mối quan hệ khá phức tạp cho dù WANGUI chẳng phải các trường học thông thường thì cả danh phận là một Chaebol cũng không cho phép Jessica tiếp tục theo đuổi một CÔ GÁI. - Sao giờ này em còn lang thang ở đây ?

Tiffany giật mình ngẩng lên, trước mặt cô là Taeyeon đang lo lắng nhìn mình.

-Em có chút việc...

-Nhìn em có chút lo lắng. Em gặp chuyện gì sao? - Tae đưa tay chạm nhẹ vào má cô gái trước mặt

Fany nhắm chặt mắt, cô tạm cho mình quên đi những lo lắng trong đầu để tận hưởng cảm giác dễ chịu này. Tay TaeYeon mềm mại và thật ấm áp. Bên cạnh cô ấy mọi lo toan dường như tan biến. Fany muốn mình cứ như thế này mãi mãi. Mặc kệ những gì đang xảy ra..

- Tôi mời em một ly sữa nóng được không?

Tae khẽ mỉm cười khi nhìn thấy cái gật nhẹ đầu, cô có chút lo lo cho Tiffany, trước giờ cô ấy chưa bao giờ trầm lặng như thế - kể cả khi bị tình nghi là sát nhân. Chuyện lần này có lẽ không đơn giản..

Hai chiếc bóng nhỏ lặng lẽ đi dọc hành lang.

Bầu trời tối đen như mực

Có lẽ tối nay.. các ngôi sao đều đã đi vắng..

* * * *

Sáng nay.. lại một sáng như bao sáng khác..

Chỉ khác rằng..

Trước đây có một người chỉ dậy khi ông mặt trời đã đánh răng rửa mặt

Còn bây giờ..

Trước khi ông mặt trời tỉnh giấc thì người đó đã quần áo chỉnh tề, háo hức khép cánh cửa phòng , vác cái balô trên vai ung dung tiến bước

Haiz.. Như vậy cũng chẳng đáng nói gì nếu như việc đầu tiên người đó làm sau khi ra khỏi phòng đó là ĐI THƯ VIỆN

O ____o

Ngạc nhiên hả?

Dĩ nhiên ời~ Bởi vì bắt một người ghét cà rốt ăn cà rốt cũng giống như đày đoạ họ thì việc một người cực kì không hứng thú với sách mà lại lui tới nơi chứa toàn sách là sách.. OMG~ Trái đất đảo lộn rồi

Có ai đoán ra chưa nhỉ?

Well, nói đến đây chắc hẳn ai cũng biết người vừa nhắc đến không ai khác lại chính là Đại công chúa Jessica Jung.

Thật ra thì cũng chẳng có gì lạ, chuyện tóm tắt cũng chỉ là vậy:

Tờ mờ sáng ngày hôm sau của cái buổi học kinh hoàng đó, nàng công chúa tóc vàng quyết định sẽ tìm đến thư viện đăng điều tra cho ra lẽ.

Sở dĩ nàng chọn trước bình minh là bởi vì không muốn ai biết những gì nàng đã biết.

Sau một hồi lòng vòng, cuối cùng nàng cũng đến được thư viện. Thêm 5 nữa để tìm ra nơi nàng phát hiện ra cánh cửa bí mật chẳng là chuyện khó khăn gì.

Chỉ là..

Dù có làm bất kì cách nào, Jessica cũng chẳng thể mò ra được cái cần gạt, cũng như bò lồm cồm ở bức tường sau cái kệ sách nàng cũng chẳng phát hiện ra điều gì.

Dường như tất cả chỉ là giấc mơ.

Và sau gần cả nửa giờ tìm kiếm, nàng bức bối nhìn cái đồng hồ treo tường thì phát hiện đã 7h00 sáng. Nàng còn gần cả giờ đồng hồ để đến lớp học và hiện tại nàng chẳng muốn đối diện bất kì người bạn nào để bị điều tra cả.

Đành lang thang khắp các kệ sách cho giết thời gian, chân chậm chậm bước, mắt mở to lướt qua những quyển sách to dày phủ đầy bụi - như hàng thế kỉ nay chẳng ai may mắn đụng đến.

Bất chợt đôi chân vô thức dừng lại tại một góc nhỏ phía sâu bên trong Một hình ảnh khiến nàng sững người mà ngẩn ngía

..

.

Ngay trước mặt

Bên khung cửa sổ đầy nắng

Miss Kwon đang tựa đầu vào khung cửa, đôi mắt nhắm khẽ..

Những tia nắng lấp lánh tinh nghịch chạy nhảy trên đôi kính trắng

Dưới ánh nắng ban mai long lanh, cả người cô như bừng sáng

Một nửa khuôn mặt với từng đường nét thanh tú.. sắc da trắng xanh.. nét lạnh lùng.. hoà vào nhau khiến cả người cô toát lên vẻ đẹp mong manh như pha lê tinh khiết

- đẹp như một bức tượng!

Một bức tượng tuyệt mỹ chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà chẳng ai may mắn dám cả gan chạm vào

Thế nên mới có một cô tiểu thư ngốc nghếch cứ ngơ ngẩn ngắm nhìn

...

Và từ đó..

Cứ mỗi sáng tỉnh mơ

Khi thư viện còn mờ mờ chìm trong làn sương hư ảo. Cô tiểu thư tóc vàng si tình lại lẳng lặng rời khỏi phòng, tìm đến góc khuất thân quen trong thư viện cổ kính này và chờ đợi

..chờ đợi được trông thấy cảnh tượng mà nàng đã vô tình nhìn thấy.

Luôn phải lẳng lặng đến và đi

Nàng không muốn bọn nhóc phát hiện - lại càng chẳng muốn cô gái kia nhận ra mình đang bị nhìn trộm

Vừa sợ bị trêu chọc - vừa mong nhớ hình ảnh luôn lặp đi lặp lại trong đầu

Có lẽ.. trong chuyện này.. Nàng tiểu thư kiêu kì đã hạ mình dưới cái gọi là tình yêu - một tình yêu ngây ngô đến mức đáng yêu.

Ít nhất mỗi ngày, nàng phải trông thấy bằng được khuôn mặt say ngủ bên cửa sổ cho đến khi đôi mắt xanh hút hồn ấy bừng tỉnh vì tiếng chuông báo giờ vào học, nàng mới có thể an lòng đến lớp.

Không hiểu sao.. Dù chỉ nhìn ngắm từ xa, nhưng bấy nhiêu cũng đã đủ để nàng ấm lòng, để tìm nàng tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Và nàng biết.. mỗi ngày nàng lại yêu cô nhiều hơn. Hôm nay nhiều hơn hôm qua nhưng sẽ không bằng ngày mai.

Thế nhưng.. sau tất cả là nỗi sợ vô hình.. nỗi lo sợ một ngày nào đó.. nàng không còn được nhìn cô mỗi buổi sáng nữa.. và nàng hiểu rõ nỗi sợ đó cũng như khi nàng không còn tồn tại trên cõi đời này

Hôm nay lại bắt đầu bằng “ngày lén lút” như mọi ngày. Nàng công chúa xinh đẹp những tưởng sẽ có thể suốt đời thầm lặng theo đuổi ai kia. Nếu như trong lúc nàng đang say sưa ngắm nhìn bức tranh kiệt tác không có một giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng cất lên

- Nhìn đủ chưa?

Mắt vẫn nhắm, đôi môi khẽ mấp máy.

Sica bình tĩnh, ngại ngừng cúi gầm đầu..

Bất chợt..

Dùng hết sức bình sinh co giò bỏ chạy thiệt nhanh..

Tuyệt đối chẳng dám ngoái đầu lại để nhìn thấy nụ cười nở nhẹ trên môi người kia.

Chỉ một cái chuyển động nhẹ, Miss Kwon đã đứng trên mặt đất và thông thả đi về hướng ngược lại

- Đồ ngốc.

Cô nheo mắt đe dọa cái con mèo vàng co ro sợ hãi vì bị bắt được

Rồi con mèo lại co chân quay người chạy đi

Cô vẫn là thông thả mà bước, trông tình cảnh chẳng khác nào chú mèo đang vui vẻ vờn con chuột trong một chiếc hộp kín.

- Bắt được rồi

Cô nói với chất giọng bình thường, không vui cũng chẳng thích thú nhưng tia nhìn đang xoáy sâu vào cô nhóc đầu vàng mồ hôi đầm đìa đang lo lắng đờ đẫn kia.

-Miss...K..won... Cô tiểu thư lấp bắp vài câu, mắt đảo liên tục tìm đường chạy thoát.

Đúng lúc con người lạnh lùng - Hắc Thần WANGUI đang lừ lừ tiến lại thì chuông điện thoại trong balô của Jessica vang lên như đánh thức chiếc điện thoại trong túi quần Miss Kwon khiến nó rung bần bật

Hành động đồng loạt

Hai chiếc điện thoại cùng lúc áp vào tai

Hai đôi chân tự động bước ra xa

-Omma~ Có chuyện gì ạ?

.

.

.

.

- [Hae Na Công Chúa, đã đến lúc người phải hồi cung]

- - - To Be Continue - - -

41. Chương 31b

..

Buổi sáng thường được chào đón bằng một ánh bình minh rực rỡ, thế nhưng hôm nay lại khác. Từ lúc trời còn chưa sáng tôi đã bị đánh thức bởi một con chim.

O__O

Không đùa đâu.

CHIM đấy.

Chim Khách. Báo hiệu rằng: Sẽ có người đến thăm tôi.

=.=

Đùa chứ...

(^_^) /

Yahoouuo

Có người đến thăm tôi này~ Yeah Yeah~ =))

Thế nên cứ trong tâm trạng vui vẻ yêu đời, tôi phấn khích chạy lăng quăng khắp vườn hoa tia chỗ này một chút, tia chỗ kia một chút để rồi.. tia phải cái cảnh chẳng mong muốn thấy vào lúc này

-_-

Yes, Thats right.

-Này~

*chân đá đá *

- ...

-Ê.

tay khều khều

Aishhh, sao mới sáng sớm đã gặp cái bản mặt chù ị này thế >_< làm Choi thiếu gia đây cụt hứng hết sức.

Lay lay lắc lắc cả buổi trời mà chẳng thấy ừ hử gì cả, tôi nản lắm rồi nhá :

- Ah~ Tae Yeon-ssi , cô đi đâu thế ạ? *vẫy tay, hét to*

-TaeYeon hả? TaeYeon đâu?

Cuối cùng thì cậu ta cũng chịu mở miệng, haha đã nói Choi leader này đâu phải dễ dàng khuất phục.

-Có đâu. Cậu lừa tớ *cắm phẫn*

Ồi dào~ giờ lại dỗ ngọt cái “bà hường” này, thiệt khổ mà ~>”<~

-Chứ nãy giờ tớ gọi khản cả cổ cậu có mảy may gì đâu. Phải dùng cách này chứ. Mà nói nghe coi,sao mới sáng mà buồn vậy?

Vừa hỏi tôi vừa cúi xuống phúi phúi cái bậc thềm rồi ngồi xuống nhìn cô bạn chờ đợi

-Tớ...

o0o

Đại Điện Gyeongbokgung

- Hoàng Thượng, đây là tất cả những gì hạ thần đã thu thập được trong một tháng theo sát Thái Tử.

Chầm chậm lật từng trang của tập hồ sơ vừa nhận trên tay, Hoàng Thượng khẽ mỉm cười hài lòng. Ngài đóng tập hồ sơ, nụ cười vẫn hiện rõ.

- Thái Tử đã trưởng thành, có lẽ đã đến lúc thực hiện Đại lễ đấy.

Trên hành lang dạo quanh Vườn thượng Uyển, một người đàn bà xinh đẹp lẳng lặng nhìn ngắm một bông hoa tím thắm. Kí ức về người đàn ông đầu tiên tặng bà bông hoa màu tím ùa về.

Bà và người đàn ông ấy đã có những tháng ngày hạnh phúc, cực kì hạnh phúc cho đến một ngày, một đứa bé trai ra đời - không phải con bà nhưng là con của người mà bà yêu thắm thiết.

Theo quy luật trong cung, người Phi tần nào hạ sinh trưởng tôn sẽ trở thành Mẫu Nghi thiên hạ. Thật không công bằng khi bà và cô ta đều hạ sanh cùng một ngày nhưng mọi xưng tụng đều giành cho cô ta, chỉ vì xuất thân từ một gia đình bình thường không cho phép bà tranh đua với một Thiên kim.

Và người đàn bà kia đã chính thức ngồi lên ngai vị mà lẽ ra là của bà và người người lẽ ra phải suy tôn con trai bà chứ không phải thằng nhóc kia là Thái Tử điện hạ.

Bà và con trai lại phải tủi nhục rời khỏi cung, sang sinh sống tại Anh. Thật ra đây là cách khôn ngoan để tránh việc tàn sát tranh giành quyền lực được giấu dưới lớp vỏ nhân nghĩa của những con người khoác lên mình bộ quốc phục và trao đổi với nhau bằng thứ từ ngữ cung đình rỗng tuếch.

Bà khinh thường sự giả nhân giả nghĩa ấy. Bà căm ghét những con người đã hất hủi mẹ con bà. Và bà thất vọng vì người đàn ông bà đã từng yêu thương hơn chính bản thân. Thế nhưng..

Đã đến lúc bà và con trai phải giành lại những gì lẽ ra thuộc về mình.

Bất chấp giá nào bà cũng phải đưa con trai mình lên được ngôi vị Thái Tử.

-Tham kiến Thứ Phi nương nương!

Bà ngoảnh đầu nhìn người đàn ông trước mặt rồi nhanh chóng trở về với bông hoa.

-Mọi chuyện như thế nào?

-Ồn ả, nhưng...

-Sao người lại ấp úng?

-Thần...

-Hwa tướng quân, ông làm sao vậy? Mau nói ta nghe.

-Thần đáng chết thừa nường nường, lẽ ra..

-CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA VỚI HOÀNG TỬ?

Bà gắng giọng, trừng mắt khiến người đàn ông đường đường là một người thống lĩnh thị vệ hoảng sợ.

- Hoàng tử không sao..chỉ là.. Noh Hae Na, bà ta dường như đã chú ý đến chuyến trở về lần này của Hoàng Tử Điện Hạ.. Gần đây muốn tiếp xúc với Lee Jun Ki không phải là chuyện dễ.

Lão tướng quân thì thâm, mắt lảo liên quan sát sự thay đổi trên nét mặt người đàn bà đối diện.

-Haha, ta vốn đã biết điều này.

-Vậy sao người..

-Chỉ là muốn thử xem phỏng đoán của ta có đúng hay không.

-Chúng ta phải làm sao thừa Nương nương?

-Chưa đến lúc. Cái ta cần không nằm ở nơi này. Ta không cần cái mạng Lee Jun, ta chỉ cần một thứ.. thứ này còn khó hơn cả tính mạng của tên ranh con ấy

GaIn nở nụ cười nham hiểm, sự căm ghét và thù hận đã làm thay đổi một con người.

-Là thứ gì thưa nương nương?

-Là Man Hae Go công chúa.

-S..a..o?

Lão lấp bắp, mắt trợn ngược, dường như cái tin vừa nghe quá khó để mà đầu óc già nua của lão có thể tiếp nhận. Đúng lúc lão chẳng biết nói gì thì một giọng nói đã kịp thời cứu nguy.

- Mẹ, có chuyện gì vậy?

Lee Tuek tươi cười tiến lại gần GaIn, cậu khẽ nắm lấy tay bà.

-Không có chuyện gì. Thái Hậu có thích món quà ấy không?

GaIn mỉm cười hiền lành vuốt tóc con trai. Bà có thể ghê gớm với bất kì ai, nhưng “hồ dữ không ăn thịt con”, với LeeTuek , bà một mực dịu dàng và yêu thương cậu hết lòng.

-Thái Hậu thích lắm. LeeJun huyng cũng thích nữa. Mẹ thật biết chọn

Cậu lại cười.

-Vậy thì tốt.

-Thần xin cáo lui. Hwa tướng quân nhận thấy lão trở thành người thừa, đành mở lời.

-Ừm. Chúng ta về thôi. Con muốn ăn gì?

-Không cần nhọc lòng đâu mẹ, LeeJun huyng có rủ con chiều nay cưỡi ngựa và Hoàng Thượng cũng muốn mẹ con ta vào cung dùng yến - LeeTuek háo hức

-Tại sao lại có thể tự tiện gọi tên Thái Tử Điện Hạ?

Cả hai giật mình ngoảnh lại nhìn một đoàn người đang tiến dần qua Ngự Hoa Viên, người vừa cất lời là Hoàng Hậu.

- Con biết tội, xin nương nương tha thứ!

LeeTuek giật mình cúi đầu xin lỗi

- Phải chăng do xa cung đã lâu, cách biệt văn hoá khiến Hoàng tử quên đi thân phận mình, hay bởi vì nền giáo dục chưa nghiêm khắc?

Hae Na nói nhẹ nhàng, nhưng từ ngữ đều đả kích GaIn khiến bà tức giận.

-Nương Nương nói vậy có chăng là đang chê trách sự quản thúc của ta?

-Ta không có ý đó.

-Nhưng ..

-Có chuyện gì đang xảy ra? Sao lại ồn ào cạnh nơi ta ở?

Thái Tử Điện Hạ từ xa đi tới cắt đứt cuộc mâu thuẫn có nguy cơ tiến xa hơn.

- Thần xin cáo lui

Hoàng Tử và Thứ Phi lặng lẽ bước đi. Thái Tử Lee Jun nghiêm mặt nhìn mẹ mình

- Những lời Hoàng Hậu nói cũng thật khó nghe.

Rồi bỏ đi

* * * * *

Đã từ lâu, có lẽ khi vừa đặt chân lên hòn đảo này, vừa trông thấy gương mặt lém lỉnh ấy và khi trái tim hẫng đi một nhịp đập. Seo Joo Huyn đã nhận ra mình đã chú ý đến người đó - nhiều hơn những gì mà nàng có thể nghĩ đến.

Một con người nghiêm túc nhưng tính nết lại trẻ con.

Một quần áo khó khăn nhưng luôn biết yêu chiều đúng mức

Im Yoona chỉ đơn giản mỉm cười khi nhìn thấy nàng hì hụi may vá hay chỉ một cái liếc mắt nhìn cũng khiến ai đó mất ngủ về đêm.

Lần đầu tiên có một người khuất phục được con tim ngang tàng của Seo tiểu thư nổi tiếng.

Đêm nay, nàng tiểu thư ấy lại thức trắng chỉ để đan cho xong đôi bao tay bằng len dạ. Tuy không đẹp nhưng nó là tập hợp tất cả tình cảm, công sức và những lần đâm kim vào tay rướm máu của nàng. Chỉ một mũi kim thì thành quả sẽ hoàn tất.

Nàng nghĩ về vẻ mặt sáng ngời khi người ấy nhận lấy nó, nàng mỉm cười.

Tình yêu quả thực có sức mạnh. Nó làm thay đổi cả một con người.

Khiến người ta chết trong một biển hạnh phúc và tê dại vì một cơn đau thất lòng.

Liệu với nàng sẽ là gì chứ?

Nàng xếp câu hỏi đó vào ngăn chứa thời gian và chờ đợi.

Nhưng nàng nghĩ.. sẽ là một kết thúc hạnh phúc.

..

* * * * *

Cùng lúc đó

Ngoài khơi xa

-SooYoung, rốt cuộc thì đây là chiếc tàu hay là thuyền thúng vậy huh? Chính xác là 27 ngày trước chúng ta đã rời cảng Seoul và bây giờ - ngày thứ 28 này vẫn còn lênh đênh trên biển là sao?

Bom mệt mỏi chán nản thở dài ngồi xuống sofa, cạnh Dara khi cả nhóm giờ đang trên một con tàu to lớn, sang trọng.

- Aish! Đúng là shikshin, suốt ngày lo ăn uống. Chẳng phải cậu nói là biết chỗ con “cá sấu” đó đang trốn sao? - Tae lùn nhăn mặt

-Làm tốn thời gian bọn tớ - Fany tiếp lời

-Yahhhh~ Ai cần các cậu? Ban đầu tớ chỉ nhờ Bom unnie với Dara unnie đi bắt con nhóc đó về thôi. Ai cho các cậu đi theo? Nếu không phải hai cậu năn nỉ thì đừng có mơ >.<

Sò bực tức bắt chéo hay tay trước ngực.

-Mà nhóc Yoong cũng trẻ con thật, chuyện giữa Seo Huyn và Thunder chỉ là hiểu lầm thôi mà

Dara nhẹ nhàng xoa dịu đám nóng nóng tính.

-Cứng đầu, ngang bướng

Tae bĩu môi đánh giá

-Cố chấp, trẻ con

Nắm ú tiếp lời

-Bản chất di truyền của hai chị em họ Im - TaeNy “song kiếm hợp bích”

-Hai cậu.. Muốn kìm chuyện hả? -Sò đang què vì gần cả tháng trời trôi dạt trên biển mà vẫn không xác định được vị trí cái đảo mà cô em gái quý hoá đang ở. Giờ lại nghe cặp đôi kia châm chọc thì càng tức hơn nữa.

- Thôi thôi hai đứa đi ra ngoài ngắm biển đi. SooYoung cũng cần phải nghỉ ngơi , nhóc đã thức suốt mấy đêm rồi. Đừng lo lắng, sớm muộn cũng tìm ra đảo WANGUI thôi

Dara xoa vai bạn Sò an ủi.

TaeNy cũng biết điều rút lui , BomDa cũng ra tầng thượng của “chiến tàu Imtanic” hóng gió.

Dưới đây, Soo vừa chớp mắt thì đã bị một nhân viên đánh thức

- Tiểu Thư, bánh lái bị trật. Hiện các thợ đang cố gắng lắp lại nhưng tình hình không khả quan. Thuyền máy dự phòng đang được chuẩn bị, chúng tôi đã liên lạc về thành phố và tàu mới sẽ đến trong vòng 8 giờ nữa. Ngay bây giờ trên tàu khá hỗn loạn. Chúng ta phải làm sao đây ạ?

Tiếp lời nhân viên đó là một sự rung lắc mạnh bạo, SooYoung có cảm tưởng như có 1 trận động đất đang xảy ra. Lo lắng , cô nhóc ra lệnh:

- Trấn an mọi người. cố gắng khắc phục chỗ hỏng. Tôi sẽ đi gọi mọi người.

Người quản lý vừa rời khỏi Soo đã nhắc điện thoại gọi cho Bom yêu cầu đến tiền sảnh con tàu - nơi thuyền dự phòng đang chuẩn bị.

Giờ chỉ còn cặp TaeNy.

Tút... tut...tút

-Chuyện gì? - giọng Tae lùn vang vang

-Tàu đang có sự cố, hai cậu ở đâu thì mau tập trung tại tiền sảnh nhanh lên - Soo cố gắng nói nhanh vì con tàu lại vừa rung một cú dữ dội.

Cô thầm trách mình ngu khi bắt chước lịch sử đặt tên tàu là “Imtanic” để bây giờ thì lịch sử đang lặp lại

=.=

Đầu dây bên kia Tae lùn đột nhiên phá lên cười khanh khách.

-Hahaha! Sorry, này giờ là hộp thư thoại thôi. Tôi là Kim Tae Yeon, hiện không thể nghe máy, phiền bạn để lại lời nhắn sau một tiếng beep.

-Cậu đi chết đi!!!!

SooYoung tức càn hông gào lên, ngay trong hoàn cảnh này mà còn đùa được. Vứt chiếc điện thoại xuống sàn, cô leo nhanh lên các tầng.

-Chae Won oppa! Thấy TaeNy đâu không?

Vừa thấy bóng dáng người trợ lý từ xa, Soo đã lao đến hỏi ngay

-Hai tiểu thư ấy đang ở boong trước ạ! Tôi đã thông báo cho họ tình hình rồi - Chae Won từ tốn trả lời

-Vậy này giờ hai đứa đó đã đến tiền sảnh chưa? -Soo mất bình tĩnh, cô chợt nhận ra hành động dở hơi của mình khi vứt điện thoại lại phòng.

Chae Won liên lạc với quản lý đang ở tiền sảnh qua bộ đàm

-Chưa ạ! Quản lý Kim báo lại rằng ngoại trừ Bom và Dara agassi thì không thấy hai vị kia ạ.

-Được rồi. Anh lo việc của anh đi. Tôi tự tìm được.

SooYoung thì thầm rồi lao nhanh qua các cánh cửa để đến boong tàu, miệng lầm bầm chửi rủa hai con người hâm hâm đó liên tục

Xoạch.. cánh cửa mở ra.. SooYoung há hốc mồm mắt trừng trừng nhìn hai đứa khủng bầy trò ở xa xa

-----

Trên mũi tàu, mặc cho con tàu chuyển động dữ dội, Taeny vẫn hạnh phúc bên nhau

Nàng Nấm hường đứng dang hai tay, ngẩng mặt lên cao hứng những đợt gió biển thốc vào, luồn lách trên chọc những sợi tóc của cô nàng. Tae lùn đứng sau, dang hai tay nắm lấy tay nàng Nấm hành động y hệt..

Ồ.ồ

-Jack! Im Flying~

- Rose~ You can fly~

Im đại tiểu thư được mặt đứng hình nhìn bộ Drama trước mắt và cặp đôi kia vẫn tỉnh như ruồi mà thực hiện trò khỉ của mình chẳng quan tâm đến vị khán giả bất đắc dĩ đứng đó quan sát từ nãy đến giờ

=.=

Không thể chịu đựng thêm 1 chút nào nữa cái mức độ điên khùng của cặp đôi hâm đơ. Hết mặc đồ đôi trắng toát đi lơn tơn trong rừng ban đêm. Giờ lại thêm cái sở thích nhập vai không đúng lúc đúng chỗ. Thuyền trưởng Soo tức tối quát ầm

-Hai cái đứa tâm thần kia! Có biết đang trong tình huống cấp bách không hãaaaaa!!!!

-Biết ^o^ -ChaeWon oppa có thông báo rồi -Tae tỉnh rụi tiếp lời bạn Nấm

-Vậy sao còn thông thả đứng đây nữa? Muốn chết sao? -Soo bưng bưng lửa

-Chờ đồ ham ăn như cậu làm sao biết được thế nào là lơn mợn hế hế~ Bộ không thấy giống Titanic sao?

-Tae ngớ ngẩn tỉnh queo hỏi ngược lại

Sò tức tới mức á khẩu. Chỉ biết nổi điên nắm cổ hai cái con người từng từng mà lôi xềnh xệch xuống dưới.

Trên đường đi, “thuyền trưởng” như càng điên hơn vì hai cái đứa trong tay cứ thích đùa dai nhách. Nào là “em phải sống dù không có tôi” , nào là “em sẽ không sống nếu như không có Tae” .. blah.. blah.. blah

Hai người cứ kể tung người hứng qua lại một hồi cho đến khi “thuyền trưởng” mất bình tĩnh quát ầm ỉ mới chịu dừng lại.

Một lần nữa chứng minh cho câu nói “đàn gậy tai trâu”

“Tội nghiệp Yuri, sống gần ấy năm với 2 đứa mát dây này mà cậu ấy vẫn bình thường. Thật đáng khâm phục” - Soo lắc đầu thở dài

* * * * *

Mới sáng sớm, ẻm đã bực mình nằm ườn trên giường.

Nguyên nhân cũng chỉ tại cú điện thoại từ lúc tờ mờ sáng. Omma ẻm không biết bằng cách nào đã có số điện thoại của ẻm và rồi gọi đến một mực đưa ra đề nghị hấp dẫn đó là sẽ rước ẻm về nếu như ẻm chịu kết hôn với Kim Hyun Joong.

Xì ~ làm như ẻm cần lắm í

Bây giờ có cho vàng ẻm cũng không thèm rời khỏi đây nữa. Bởi vì ẻm đang hạnh phúc nơi đây mà~

~^o^~

Không lo lắng

Không phải học cách giải quyết công việc

Cũng không đau đầu nghe appa la mắng mỗi ngày~

Lại được nhìn ngắm tình yêu to lớn của ẻm nữa chứ~

Sao ta? Ểm bật cười nhớ lại cái buổi sáng ẻm bị cô bắt gặp. Cứ tưởng sẽ no đòn. Ai ngờ người ta chỉ nhẹ nhàng “liếc” ẻm một cái rồi đi thẳng.

Xong về lớp thì chả thèm nhìn mặt ẻm làm ẻm buồn ghê nơi T.T cơ mà trong học bàn vẫn có lolipop và ngày hôm sau ẻm trở lại thư viện vẫn lại được nhìn ngắm ai kia~

Haizz.. nghĩ tới đây tự nhiên ẻm bật cười to rồi vớ cái gối úp vào mặt xấu hổ

Làm ơn~ nghĩ bấy bạ gì thì cũng đừng có trưng cái hành động ngốc nghếch đó ra chứ =.=

o0o

Knock... knock... knock...

Quản sinh Im nhúu mày tò mò không biết ai đến tìm mình vào lúc sáng sớm như thế này. Cô đứng dậy mở cửa và ngạc nhiên khi thấy cô học trò ương ngạnh trước mặt

-Ch..à..o .. cô *lúng túng*

-Er.. có chuyện gì sao Joo Hyun?

Cô nhẹ nhàng kèm cái cười trấn an khi nhìn thấy thái độ lạ lùng của cô nhóc nhỏ

-Em.. ơ.. có.. cái.. này.. tặng cô

Nàng đưa cái hộp được gói xinh xắn ra trước mặt, ấn vào tay cô rồi bỏ chạy.

Yoona nhìn theo lắc đầu khó hiểu rồi cũng trở vào phòng.

Không lâu sau cô lại nghe tiếng xôn xao bên ngoài. Rồi tiếng Quản sinh Tae gõ cửa hối thúc

-Yoong, có chuyện rồi, em xuống ngay nhé!

...

.. Dưới sân trường, các cô cậu nhỏ đang vây xung quanh một nhóm người

xôn xao, xôn xao

-Í ai đẹp quá vậy?

-Hình như là Jung đại tiểu thư nổi tiếng của tập đoàn Nimpus đúng không? Wow~ tớ ngưỡng mộ chị ấy lắm đấy~

-Ê y chang đại tỷ SooYoung kia~

-Giống Đa Nghi nữa~ Sao cô ta lại giống quản sinh Kim thế? Đám tiểu thư công tử xôn xao ngấm nhìn kèm theo bình luận về nhóm người lạ mặt xuất hiện ở sân trường

-Tránh ra coi! Cái gì mà xôn xao vậy!

Cả đám tự động dạt sang hai bên nhường đường cho 6 thành viên PVGirls tiến vào. Người đi đầu vẫn là Choi leader.

Và vừa nhìn thấy một cô gái có bộ mặt y chang mình, bạn trưởng nhóm tròn mắt đứng đực ra đấy, chẳng thua kém gì bạn, năm cô gái còn lại miệng mồm há hốc kinh ngạc.

- Hello~ Chào Choi SooYoung~ Vẫn khỏe chứ? - Im đại tiểu thư cất tiếng chào

-...

- Nè~ quên tớ rồi hả?

nhào tới

ôm

- Yah~ Cái con nhóc này~ Sao lâu quá không liên lạc hả? Có biết tớ nhớ cậu lắm không? Sò Dòn~ hêhêhê~~

Giữa những cặp mắt mở to kinh ngạc, trưởng nhóm chùn dài hồ hởi vỗ vai người lạ mặt

>"<

- Đã bảo không được gọi Sò Dòn rồi mà~

-Hêhê ~ vậy thôi chào ImSoo~ -Choi leader bẹo má bạn Sò

-Ừa kêu vậy đi, ChoiSoo :))

-Uả đi đâu mà nhiều vậy? - Trưởng nhóm PVGirls chỉ tay vào Dara và..

-Áh~~ Bommie unnie~ em nhớ unnie lắm ớ~

ChoiSoo bay vô ôm chặt Bom, cười cười chỉ tay về PVGirls giới thiệu

-Đây là Kim HyoYeon, Sunny, còn kia là Tiffany Hwang, Seo Joo Huyn và Jessica Jung, ba câu ấy là “Three Princess” nổi tiếng ở Mỹ. Bạn đang đọc truyện độc quyền tại Kênh Truyện kenhtruyen

Bom mỉm cười chỉ vào cô gái rụt rè bên cạnh

-Dara, bạn gái unnie ^^

-Xin chào~

-Woa~ thế phải làm tiệc chiêu đãi nhé~

ChoiSoo nháy mắt với Bom

-Ê quên tớ rồi hả! - Sò Dòn lên tiếng vì bị bỏ quên.

-Hehe có đâu nào~ Thế hôm nay đến đây làm gì?

-Bắt nhóc em tớ về - Sò thở dài

-Im “cá bơn” đó hả? *mặt ngố*

-Ừa. * mặt thảm*

-Nó đâu? Tớ ở đây đâu có thấy nó~

-Ừa chưa biết luôn. Để kiểm coi~

Trong lúc hai vị chân dài hội ngộ thì cũng có những con người chạy theo suy nghĩ của mình

Bắt đầu với Dara

“Woa~ Cô gái mặc áo hồng ấy trông giống Fany thật~ Cũng may TaeNy mệt không vào đây. Nếu không chẳng biết sẽ ra sao nữa~ ”

.. ” Không biết người đó có thích đôi găng tay không nhỉ? Mình hồi hộp quá~ ”

...

” Phải làm sao chứ? Mình không còn đủ thời gian nữa.. ”

...

” Chút phải giật cái máy nintendo của con thỏ kia mới được.. kaka~ ”

...

“Phải dè chừng~ cặp mắt Kim choding kia đang lờm cục cưng của mình~ Nhìn gian quá~ ”

...

Và cuối cùng là Jessica

“Sao chẳng thấy cô ấy đâu nhỉ? Còn ngủ à?Ồn ào như vậy lẽ ra phải có mặt rồi chứ? ”

Em thò lỗ mắt dòm ngang liếc dọc rồi bất ngờ sung sướng khi ba vị Tam Thần đang hiện ngang bước đến

“Cuối cùng cũng tới~ Hôm nay mặc cái áo khoác da hợp với Jean đen quá nhỉ~ áo sơ mi ôm sát kìa..để coi.. cổ áo chẻ sâu thật.. ráng nhón lên tí thử xem thấy gì nữa không.. ”

Mặc kệ cái đầu vàng đang suy nghĩ đen tối kia, ba vị quân sinh vẫn bình thản lướt qua em.

- Sao các em lại tập trung ở đây?

TaeYeon nâng gọng kính.

Sự xuất hiện của ba vị gây một sự chấn động không nhỏ cho Bom, Dara và Im Soo Young.

Một người lùn tịt, da trắng mặt baby hết TaeYeon và ngạc nhiên hơn là một người có gương mặt lạnh lùng hết Kwon Yuri đứng phía sau. - Omona~ Yuri~ cậu làm gì ở đây? Tớ nghĩ cậu đang ở công ty chứ o_o

ImSoo bắt ngờ lên tiếng

- Không phải Yuri đâu Soo. Là người giống người thôi

Bom đứng sau khẽ cười.

-Sao unnie biết ạ?

- Cô gái này chừng chặc và lạnh lùng hơn cô nhóc kia. Màu da cũng trắng và gương mặt cũng xinh đẹp hơn

-Dara trả lời thay.

-Đúng ha~ - Im Đại tiểu thư bật cười

-Các người là ai?

Hắc thần lên tiếng, một làn gió lạnh thoảng qua khiến cả đám tự nhiên im bật. 3 người lạ mặt vốn dĩ chưa từng tiếp xúc nên bị “tấn công” mạnh nhất.

-À.. đây là bạn em. Còn đây là Miss Kwon, quản sinh số 1 của WANGUI!

Thủ lĩnh chân dài quay sang giới thiệu.

-IM YOONA!!! Có biết vị hôn thê của em đang lo lắng như thế nào không?

Sờ hét lên khi thấy thấp thoáng bóng dáng cô gái sau lưng Miss Kwon.

Biết không thể im lặng. Quản sinh Im đành bước tới trước gật nhẹ đầu.

-Em biết rồi unnie. Em sẽ về với mọi người

Tất cả học sinh WANGUI và PVGirls sững sốt nhìn vị quản sinh của mình chăm chăm.

Trong đó một người dường như chết đứng.. nàng bị shock không kém~

” Cô ấy.. có hôn thê rồi sao?”

— To be continue —

PS: Chap này đúng dài~ nói chung thì viết xog up cũng là 1 vấn đề. Có lẽ mn cũng biết chuyện Report đúng k?

thế nên hy vọng fic này an toàn~

Đêm lành~ ngủ ngon nhé các rds iu vầu~

Chap sau sẽ đến sớm thôi~

để lại chút đường đến rồi nhắn tâm đi nhé~ buồn lắm đây ~>”<~

42. Chương 32

Chap 32.1

- Unnie.. em xin lỗi

(__ __”)

Quản Sinh Im cúi đầu, môi mím lại sau “màn” kết tội của chị hai thân yêu Im Soo Young và hai vị khán giả bất đắc dĩ BomDa.

-Cô trẻ con vừa thôi chứ. Cô bao nhiêu tuổi rồi mà hể có chuyện gì không vừa lòng là bỏ đi như vậy sao? Đồ vô trách nhiệm. Cô có biết là mọi người đã bỏ biết bao công việc để đến đây tìm cô hay không?

SooYoung vẫn tức giận, dường như nếu bỏ qua chuyện này thì cô em gái quý hoá của cô sẽ lại “đào tẩu” một lần nữa.

-Em xin lỗi.. nhưng thực sự em cảm thấy chán nản và mệt mỏi mới bỏ đi như thế..

-CHÁN NẢN À? AI LÀM GÌ MÀ CÔ CHÁN NẢN?

Soo tức tối quát âm thầm những người trong phòng đều giật mình.

-Em.. ơ.. bình tĩnh lại SooYoung à!

Dara rụt rè lên tiếng can ngăn, mắt đánh về phía người ngồi cạnh - Bom vẫn chưa hết sock về con người tham ăn ham đờ thường ngày khi nổi giận lại ghê gớm như thế.

- Ehèm..

Soo im lặng nhìn người vừa lên tiếng.

-Unnie còn định bênh vực nó sao?

-Không, nhưng em đang mất bình tĩnh. Chuyện gì cũng có nguyên nhân. Yoong còn trẻ mà bắt nó phải điều hành công ty giữa lúc tình hình kinh tế suy thoái. Bài toán ngân sách không phải là đơn giản đối với người mới. Chưa kể SeoHuyn vì bận đi show với SNSD quá cũng không ngó ngang gì đến Yoong, dùng một cái lại bắt gặp người yêu mình trong vòng tay người khác thì.. em nghĩ sao?

Đại tiểu thư Nimpus thông thả nhả từng chữ nhằm xoa dịu cái đầu đang nóng bừng bừng của cô gái cao kều trước mặt.

-Yoong, em đứng dậy đi.

SooYoung quay sang nói khẽ với em gái.

-Hiện giờ chúng ta cần phải về gấp Seoul bởi vì chúng ta đã vắng mặt quá lâu rồi.

-Từ Seoul ra đây chỉ 3 ngày thôi mà unnie?

Yoong đẩy nhẹ gọng kính, thắc mắc.

- Nhưng cái chính là bọn chị lạc đường và hôm nay là ngày thứ 29 rồi. Công ty chị nhờ Yuri ngó chừng giùm mấy bữa nay để đi tìm em, một mình Sica không gánh nổi cả cái tập đoàn Nimpus đâu.

Bom mỉm cười

- Uhm.. em xin lỗi vì đã làm phiền mọi người. Chờ em sang thưa chuyện với Hyori unnie rồi chúng ta về nhé~ Yoong cười toe khoe cái mặt cá sấu yêu ơi là yêu rồi bỏ đi ra ngoài.

- - - - -

- Đây~ Cậu ta là ai vậy?

Sunny khều vai trưởng nhóm chum dài hỏi về cô gái giống hệt bạn í

-Bạn tớ. Im SooYoung, cũng ăn chơi tí xiu cơ mà thích ăn nhiều hơn là chơi . Ê trả đây~

Soo giật cây bút trên tay Hyo rồi hí hoáy vẽ vời trên giấy cái thứ gì đó không tưởng tượng ra nổi

-Sao giống vậy? Có họ hàng gì không?

Ểm liếc Soo với vẻ đề phòng, thuận tay bóc miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng nhai nhai. Cái miệng móm móm nhai nhai nhìn dễ thương cực kì ^o^

-..

-Chắc cùng cha khác ông nội =)) - Hyo pha trò rồi nhích ghế ra xa ghế bạn chum dài sợ mắc công cái chân kia ngứa ngứa đập một phát thì thôi.

=.=

- Tin tớ tát một cái là toè mỗ luôn không?

:v

Bạn trưởng nhóm bạo lực sau khi ngẩng lên buông một lời đe dọa thì liền cúi xuống hý hoáy tiếp với cái tác phẩm của mình.

Bạn thỏ lùn Bunny chăm chú vô game Bạn Sica im lặng tấn công dĩa khoai tây chiên

Bạn Hyo thích thú nhìn thứ bạn trưởng nhóm đang vẽ. Chốc chốc buông câu trêu chọc khiến người kia gằm gừ trong họng

Thiếu thiếu gì đó đúng không?

Tiffany giả vờ đang nghe nhạc nhưng trong lòng thì nặng trĩu âu lo

“Có nên nói không? Làm sao bây giờ.. mình thật sự chẳng biết bắt đầu từ đâu.. ”

- Này~

...

-TIFFANY HWANG MI YOUNG~

Nàng giật mình vì tiếng hét chói tai của nhóc bạn đầu vàng làm rơi cả cái Ipod xuống chân

-Gì vậy? Tự dưng la lên là sao? *ngơ ngơ*

-Nãy giờ gọi cả buổi rồi đấy __-

Êm bực bội giật cái tai nghe trên tay nàng nhét vào tai

lắc lắc

-Ủa sao không nghe gì hết vậy?

o_o

Êm hoảng hồn quăng trả lại cái tai nghe vì sợ “tai bay vạ gió” =.=

-Tớ không biết đâu nha =.= tự nó hư chứ tớ không có làm gì à~

Tội nghiệp, bạn Sica ngây thơ cứ tưởng mình làm hỏng ipod của nàng Nấm chứ thật ra cái Ipod hết pin từ đời tám hoánh nào rồi. Chỉ là bạn Fany không biết phải đối mặt như thế nào với cái rắc rối mà nàng vừa gặp phải.

Khi con người ta đang cân nhắc làm một việc gì đó, lẽ dĩ nhiên sẽ chẳng muốn ai làm phiền.

Và bạn Fany chọn cách nhét cái tai nghe của cái Ipod hết pin vào tai để mà tảng lờ “nhân loại”

Chỉ tội nghiệp con Mều vàng lí lắc kia ngây thơ tưởng mình là “tội nhân thiên cổ” vì làm hỏng đồ của bạn.

-À mà sao tớ không thấy SeoHuyn nhỉ?

Từ dưới đồng giấy, SooYoung cất tiếng hỏi nhưng vẫn không ngẩng mặt lên.

Và câu hỏi như lời nhắc nhở mọi người về cô em bé bỏng.

Không phải là các bạn vô tâm tới mức quên khuấy đi SeoHuyn, mà bởi vì cả bốn nàng đều ý y rằng một trong số những người bạn của mình biết cô nhóc nhỏ kia đang làm gì.

Giờ là lúc cả 5 cặp mắt dòm thẳng vào nhau và đồng loạt trả lời

“Tớ không biết”

=____=

Ài gù~~

...

- Còn ngồi đó hả? Chạy đi tìm mau lên

Trưởng nhóm PVGirls trừng mắt nhìn bốn cô nàng còn lại rồi bật dậy khỏi chiếc ghế bành êm ái dành cho thủ lĩnh rồi phóng ra ngoài với tốc độ tên lửa.

Theo sau là các thành viên còn lại

Không phải ngẫu nhiên mà tất cả lo lắng như thế. Trước giờ cô nhỏ maknae cũng mất tích vài lần trong những cuộc họp mặt như thế này nhưng tất cả đều an tâm là cô bé đang nghịch ngợm ở 1 góc xó xỉnh nào đó.

Còn hiện tại...

Sau những gì đã nghe hồi chiều

Các cô gái sợ rằng cô em gái của họ sẽ làm gì đó ngốc nghếch

Vì hơn ai hết

Họ biết rằng Đại tỷ Seo Joo Huyn vốn đã YÊU Quản sinh Im từ lâu..

- SEO JOO HUYN

~~

...

-EM ĐÂU RỒI HẢ NHÓC???

....

- - - -

-HUYNIE AH~~

..

-TRẢ LỜI UNNIE EM ĐANG Ở ĐÂUUUUU?

...

* * * * *

- Xong chưa? Chúng ta lên đường mau, tàu đến rồi, Tae lùn vừa gọi cho em

SooYoung vươn vai đứng dậy

-Ừm. Chúng ta đi thôi

Bom và Dara cũng khoác áo vào, Yoona kiểm tra lại vali một lần nữa rồi ra hiệu “sẵn sàng” ..Xoạch..

Cánh cửa phòng quản sinh Im bật mở

SooYoung đang bước chột khựng lại khi nhìn thấy một cô gái trẻ đứng chắn trước mặt

-Cô là ai?

-Xin lỗi.. tôi muốn gặp.. quản sinh Im..

Cô gái rụt rè lên tiếng

- Không được. Nó không còn là quản sinh Im nữa. Chúng tôi phải lên đường, cô mau tránh ra

Soo từ chối rồi đi nhanh ra ngoài.

- Mọi người đi trước đi ạ. Chờ em một chút..

Yoona nói khẽ với Bom

- Chị hiểu mà.. em đưa vali đây.. Đừng để cô bé ấy chờ.. Chờ đợi thật sự không là hạnh phúc đâu em gái Bom mỉm cười rồi cùng Dara kéo vali đồ đi khỏi đó.

....

-Em có chuyện muốn nói với tôi sao?

Cô nhẹ nhàng tiến đến hỏi bằng giọng dịu dàng nhất. Đây có lẽ là lần cuối cùng cô còn được nhìn thấy cô học trò cá tính này.

Nàng không đáp, chỉ gật nhẹ đầu rồi quay lưng bước đi.

Cô nhìn theo khó hiểu rồi cũng theo sau

Nàng dẫn cô qua nhiều dãy hành lang

.. qua nhiều lớp học

Cô càng lúc càng tò mò không biết nàng định sẽ làm gì

Nàng cứ bước

Cô cứ theo

Có lẽ chỉ trong thoáng giây

Lòng cô chợt trỗi lên một cơn quặng thắt

Nhìn người con gái đi phía trước ấy..

Tại sao lại cô đơn như thế?

Chỉ một phần nghìn giây.. cô chợt muốn chạm nhẹ vào nàng..

Rồi sự tĩnh với suy nghĩ điên rồ ấy

Cô đã có người cô yêu

Còn nàng..

Sẽ có chứ?

Bất giác.. tìm lại đau

Nàng đưa cô đến vườn hoa quỳnh trong khuôn viên trường

Hương thơm thoang thoảng trong gió đêm khiến cô ngây ngất

Hoa quỳnh vốn chỉ nở vào ban đêm

Và nhanh chóng tàn úa khi mặt trời mọc

Nàng có dụng ý gì chăng?

Cô nhận thấy..

Nàng khẽ ngồi xuống

Rồi lôi từ trong túi da một cây đàn guitar trắng

Bộ váy trắng

Vườn hoa trắng

Trong mắt cô nàng giờ như một thiên thần

Dịu dàng tinh khiết

Ngây thơ trong sáng và không vướng một chút bụi trần

Dụi mắt
 Nàng chạm nhẹ ngón tay vào phím đàn đầu tiên..
 Một âm thanh trầm buồn cất lên..
 Mảnh liệt
 Tha thiết
 Réo rắt như ai oán
 ..như mong chờ
 .. chờ một tình yêu không bao giờ có hồi đáp
 ” Im Trapped.. ”
 Và rồi giọng hát ấy cất lên..
 (vui lòng nhấn play đoạn Vid đính kèm chap. Tks!)
 ”.. Umjigil su eobseo wae naneun mugeowojyeo gagiman hae
 Ne mam guseoge nohyeojin chae nohin chae yeah
 Nege dako sipeunde geujeo keomkeomhan i eodum soge
 Jakku garaanja gateun gose geu gose yeah .. ”
 Cô từng người đứng nhìn người con gái trước mắt nhắm nghiền đôi mắt thả hồn vào giai điệu..
 Rồi.. đôi mắt cô cũng khẽ khép lại..
 Âm điệu da diết.. não lòng như bầu chặt lấy mọi giác quan.
 Cô nhìn thấy một con người khác
 Một nàng công chúa bị nhốt trong lâu đài của mù phủ thủy luôn khao khát sẽ được bước ra thế giới bên ngoài
 Một niềm khát khao
 Một nỗi lòng chất chứa
 Đường như tất cả chỉ có thể trút qua tiếng hát
 Và rồi..
 Giai điệu ngày càng réo rắt như bứt tung mọi xiềng xích
 Nàng ngẩng cao đầu môi mấp máy nhả từng từ gấp gáp ”.. Naneun jichyeoga na honjaseoman kkumeul kkugo innabwa
 Sege heundeureo nareul kkaewojugenni kkaewojugenni Im trapped Im trapped.. ”
 Cả thế giới chuyển động quanh cô
 Cảm giác mình đang bắt lực nhìn mọi thứ chuyển động xung quanh
 càng lúc càng nhanh như khiến cô phát điên, cô muốn ôm chặt người con gái đó..
 Phải chăng đó chính là người cô yêu
 Mặt đất quay vòng
 Tiếng hát càng lúc càng cao , càng xa, càng như xoáy sâu vào tim ai đó..
 Cất rời trái tim cô ra khỏi lồng ngực
 ” .. Nan nareul irheoga neo eobsin naui ireum jocha gieogi an na

Ijen ne aneseo nareul nohajugenni nohajugenni

Im trapped Im trapped

Im trapped oh~ Im trapped oh~ ..”

Khụy người xuống, ôm chặt lồng ngực

Tiếng hát vẫn cất cao

Nghe như ai oán .. nghe như căm hờn .. nghe như tất cả nỗi đau tận cùng của con người đang hiện diện tất cả nơi đây Khiến đầu cô đau quá

Đau đến mức phát điên

Cả trái tim này nữa..

Cô muốn xé toạc nó ra khỏi lồng ngực

Tại sao?

Tại sao cô lại phát cuồng lên vì thứ âm thanh ma mị này chứ..?

Dừng lại..

Dừng lại mau..

Cô không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa..

... Tiếng đàn và giọng hát chợt biến mất giữa không trung

Nhưng tiếng vắng vắng xa gần vẫn còn ở lại

Nàng quệt vội dòng nước mắt, bước đến gần nhìn cô thật lâu

”..Phải nhìn thật lâu, thật kĩ.. phải nhớ rõ từng đường nét này.. Seo Joo Huyn.. phải nhớ khuôn mặt này nhé..Sẽ chẳng còn có thể gặp lại nữa..

Đừng khóc.. tôi ơi đừng khóc.. mạnh mẽ lên.. đừng khóc trước mặt người đó”

Nàng cắn chặt môi, cố ngăn dòng nước mắt chực trào thế nhưng sao vẫn có thứ gì thấm ướt khoé mi.

Nàng nhận ra người đó cũng đang khóc

- Xin.. lỗi..

-Đừng...

Nàng che miệng người đó.

Nàng không muốn nghe người đó nói xin lỗi, nàng không cần gì cả, nàng chỉ cần người đó hãy đứng im cho nàng ghi nhớ thật kĩ từng đường nét mà nàng yêu thương trước khi rời khỏi nàng và thuộc về người khác

- Xin hãy hạnh phúc..

Nàng bỏ chạy.

Chạy thật xa.

Chạy mãi

Nàng muốn thoát khỏi đây

Thế nhưng tại sao chạy đến đâu cũng vẫn nhìn thấy người đó?

Xin hãy tha cho nàng Đừng bám theo nàng nữa

Nàng chạy trong cơn mưa

Cứ chạy mà chẳng cần biết phía trước là gì

Dù có là vực thăm nàng cũng không muốn dừng
Bởi vì.. Trái tim nàng đã chết!

- - - -

Cô bước thật nhanh ra bến tàu. Đi như chạy
Phải, cô muốn chạy khỏi nơi này. Nơi cô bị ám ảnh bởi ánh mắt đau thương ấy
Sao mọi thứ lại nhạt nhoà trước mắt thế này?
Lau vội giọt nước mắt đang rơi
Cô bước nhanh lên tàu mà chẳng hề ngoảnh lại Làm ơn hãy cho cô quên tất cả về nơi này Làm ơn..
* * * * *

Cô gái có gương mặt lạnh lùng đang bước trên con đường vắng về trường chợt nhìn thấy một dáng người
lảo đảo trước mặt, vội chạy thật nhanh đến đỡ lấy.

Cả thân người ướt nhẹp trong mưa, mùi rượu nồng nặc toả ra từ cơ thể khiến cô khê nhãn mặt khó chịu.

Từ tốn móc điện thoại trong túi ra bấm chọn một số - Jessica, Seo Joo Hyun đang ở phòng tôi!

- - -To be Continue - - -

43. Chương 32b

Chap 32.2:

Cô gái trẻ bước nhanh qua con đường trải sỏi hướng về khu kí túc giáo viên, khuôn mặt phảng phất nét âu
lo

...

..

Cạch

O___O

- Cậu.. sao lại ở đây? Vào giờ này?

Chàng trai vốn dĩ đang cầm cúi vào điện thoại ngẩn mặt nhìn nàng. Nét mặt phút chốc tối sầm lại

- Vậy còn cậu?

-Tôi đến vì bạn tôi đang ở đây - Nàng vươn cao cái cổ kiêu sa.

-Thế thì bạn của cậu đang ở trong phòng của noona tôi. Và tôi đến vì noona CỦA tôi cần tôi

MinHo khẽ cười, có chút ngạo mạn trong nụ cười ấy. Jessica không khó để nhận ra hàm ý gây hấn của chàng
trai đối diện nhưng cái cách cậu ta nói về Miss Kwon khiến nàng khó chịu

-Ai là CỦA cậu?

=”=

-Miss Kwon

-CỦA CẬU CÁI CỪ LOI Ấ~

Nàng điện tiết quát lên

Xoạch....

Một cái đầu lú ra, theo sau là cái mặt lạnh lùng với đôi mày cau lại.

-Hai người muốn làm loạn ở đây sao? Min Ho xong việc rồi cậu có thể về phòng, còn cô Jung, bạn cô đang chờ bên trong.

Giọng nói lạnh băng làm hai cô cậu rùng mình chẳng dám hó hé.

- Đấy nghe chưa? Đi chỗ khác dùm đi

Ẽm quay lại “tạt” một gáo nước lạnh vào mặt cậu rồi hí hửng đóng cánh cửa phòng Miss Kwon lại, MinHo quay bước nhưng trong lòng thì khó chịu vô cùng.

- - -

- Huynie có sao không ?

Nàng hỏi han quan tâm mà mắt cứ đảo qua đảo lại chỗ cái áo sơ mi bị ướt nước nằm dưới vị trí xương đòn

-Không sao. Chỉ say rượu.

dòm dòm

-Này..

không nghe thấy

Nhận thấy có điều gì bất ổn, Miss Kwon nhìn theo hướng mắt của cô học trò, để rồi giật mình nhìn thấy chỗ bị “xuyên thấu”

lấy tay túm cổ áo

sực tỉnh

-À.. ờ.. nãy cô nói gì nhỉ?

Nàng ngu ngơ gãi gãi đầu

-JooHyun không sao. Cô chăm sóc cô bé. Tôi có việc..

Miss Kwon dậm bước đã bị Jessica túm chặt

-Đi đâu? Cô không thể bỏ em lại nơi này một mình được *mặt thảm*

-Buông tay

-Không buông >”<>

Nàng lắc đầu ngoàỵ ngoàỵ nhất quyết không rời

-Tôi đi thay quần áo. Ướt hết rồi cô không thấy sao?

Lúc này bạn hiền Sica baby nhà ta mới sực tỉnh rồi đỏ mặt buông tay

-Vậy mà cứ tưởng..

-Tưởng điều gì?

-Không có .. không có.. hề hề..

Miss Kwon lắc đầu khó hiểu rồi vắn nét mặt lạnh lùng cổ hữu, cô bước vào phòng tắm

..

Vừa cởi cái áo khoác ra thì một tiếng thét hãi hùng vang lên

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

..Rầm..

Cánh cửa phòng tắm bật mở

Chưa kịp định thần cô đã bị một vòng tay ôm chặt từ phía sau

-Chuyện gì?

-Áa có ma~ Tôi sợ.. tôi sợ.. này nó bay ngang cửa sổ sát chỗ tôi ngồi nè~

Nàng kể với chất giọng run rẩy, hai mắt nhắm chặt còn tay thì không ngừng siết chặt lấy người cô.

-Để tôi ra xem

Cô nhú mày suy nghĩ. Ma à? Làm gì có chứ, cô trước giờ chưa hề thấy cái gì lạ ở đây mà

-Uhm.. ra đi.. tôi sợ lắm~

Nàng vẫn nhắm chặt mắt dụi vào lưng Miss Kwon mà không hề nhìn thấy cái hành động gây hiểu lầm của mình.

-Uhm

-Sao cô còn chưa đi? - Sica ngắc đầu hỏi

=.=

Rồi như chợt hiểu, nàng mở mắt ra và lập tức gương mặt đỏ bừng như cà chua chín khi thấy cái cảnh trước mắt. Phần trên Miss Kwon chỉ có mỗi cái áo nhỏ nhỏ đen đen che đúng chỗ cần che và tay nàng đang ôm chặt vòng eo thon gọn quyến rũ không chút gọn mở thừa ấy.

Nàng há hốc mở to mắt

Choáng

Không.. nàng không choáng vì cái hành động “phát xuất từ bản chất” mà hai mắt nàng lé xệ khi nhìn vào cái rãnh sâu hút hồn giữa hai bầu ngực cô gái đối diện =.= (đê đạo độ)

Miss Kwon từ nãy tới giờ vì mãi suy nghĩ về những gì nàng nói không để ý những sắc thái trên khuôn mặt cô gái kia. Và bây giờ là lúc cô chú ý

Không một tiếng thét

Không phải là hành động cuốn quýt nhất áo che người

Cũng không phải là cảnh đá đít cái con dê xồm ra ngoài

Vì cô là Miss Kwon . Tất nhiên phải cư xử như Miss Kwon chứ. Cô chỉ lạnh lùng đẩy tay nàng ra rồi tròng cái áo pull dài tay cổ tim vào người xong bước ra ngoài bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra. Bỏ lại cái con người mặt mày ngây ngất đứng mơ tưởng trong phòng tắm

--- / ---

Sau một hồi xem xét cửa sổ, khuôn viên phía dưới, hành lang,.. vân vân và mây mây. Miss Kwon chẳng tìm thấy điều gì khả nghi cả.

Cô nghĩ rằng có ai đó cố tình bày trò hù dọa hoặc giả chẳng cô nhóc kia thần hồn nát thần tính mà thôi

Ai bày ra trò giả ma giả quỷ này nhỉ?

Và mục đích là gì?

Cô không thấy khó chịu với câu hỏi chưa được giải đáp, mà chỉ bực mình cái miệng kẻ bên cứ nói liên tu bất tận chuyện trên trời dưới đất

__

- Thật đó Miss Kwon.. nó tròn tròn.. trắng trắng vậy nè..

Nàng vô tư vừa nói vừa dang tay mô tả

- Rồi lúc em ngó ra cái nó hù một phát , sợ quá em chạy vô thấy cô đang cởi.. à lộn chạy vô tìm cô liền luôn
Nàng say sưa nói không để ý cô cau mày nhìn chăm chú lên ô cửa sổ phòng mình.

- Ghê quá đi... Chắc mai mốt..

-Không phải ma. Là con người

-Hả?

Jessica đang nói chột ngừng bật, tròn mắt nhìn Miss Kwon

- Sao cô biết?

-...

-MISS KWONNN~

-Có một vết hằn trên lang cang, rồi một vết cắt trên trần. Vết của một sợi dây kim loại. Có lẽ ai đó đã cố tình bày trò hù dọa.

Sica “bấy bi” nhìn theo tay chỉ Miss Kwon thì quả thật đúng như thế. Hơi an tâm. Đột nhiên nàng lôi tay Miss Kwon đi qua hành lang vườn hoa trường

- Vậy an tâm rồi. Chúng ta đi dạo đi. Mới mưa xong không khí thoáng đãng thật~ ^o^

Cô bất ngờ vì hành động của nàng, nhưng cũng không trì kéo mà thuận chân bước theo sau

Thế là con đường trải sỏi dẫn ra vườn hoa hồng WANGUI có hai dáng người tiến bước bên nhau

Ừa nhưng mà theo như mọi người nhớ thì Jessica đến để chăm sóc cho bạn mình mà ++

Đúng là mê gái có đẳng cấp >.<>

* * * * *

Theo lẽ thường, Mất Cười khiến người đối diện cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái bao nhiêu thì hôm nay Mất Cười lại ủ dột bấy nhiêu.

Chính xác là sau khi nhận được tin nhắn báo đã tìm ra SeoHyun từ nhóc bạn đầu vàng. Tiffany đã bớt lo lắng, nhưng không phải là hoàn toàn hết.

Bởi vì

Cô đang lo cho chính mình

Cô thật sự không biết phải làm thế nào.

Cô có gia đình

Nhưng còn bạn bè nữa

Cô không thể bỏ bên nào cả. Hơn nữa.. Cô còn tình yêu của cô..

Phải làm gì đây

Fany cứ ngồi trầm ngâm trên chiếc xích đu trong vườn hoa của trường mà suy nghĩ. Bất chợt một bàn tay chạm nhẹ vào vai khiến cô giật thót

- Sao giờ này em còn ở đây?

Cô nhận ra người đang nói chuyện với mình, nở một nụ cười như mọi ngày thế nhưng người ấy nhanh chóng dập tắt nó

-Đừng có cười như thế. Em gặp rắc rối gì sao? Đã tìm được SeoHyun rồi kia mà

Tiffany khẽ gật đầu. Cô đoán đo không biết có nên nói ra mọi chuyện nhờ người này cho ý kiến hay không

- Em nói đi, đừng ngại.

-Em..

-...

-Em chỉ còn ở lại đây vài ngày nữa thôi..

im lặng

- Em không biết sẽ nói gì với mọi người. Em không muốn làm mọi người mất vui, chuyện của Hyunnie còn chưa lắng xuống.. thêm chuyện này nữa..

vẫn im lặng

-Gia đình gọi cho em sao?

gật

mỉm cười

-Vậy thì về với gia đình của mình

-Nhưng em không muốn.. Em không muốn xa nơi này, không muốn xa mọi người.. em vốn đã quen với mỗi sáng sớm gà gặt trong lớp học.. mỗi tối đùa giỡn với bọn nhóc.. rồi.. những khi ngồi bên TaeYeon.. cứ nghĩ.. một buổi sáng nào đấy, em tỉnh dậy và nhận ra cái không khí ồn ào tấp nập của Los Angeles, rồi thì lao mình vào những thứ hỗn độn tính toán, rồi sẽ quay trở lại với cuộc sống ăn chơi bất cần như trước.. Em nhận ra bây giờ em không còn muốn có một cuộc sống như thế nữa.. Em cần sự bình lặng.. em cần bạn bè.. cần những giây phút bên cạnh TaeYeon.. Chỉ như thế thôi.. em ước gì em chỉ là một đứa con gái bình thường.. không phải là một Thiên Kim gánh vác cả một gia sản.. Em sợ bước chân ra ngoài thế giới đầy cạm bẫy ấy.. thật sự rất sợ..

Cô nói, nước mắt trào dâng. Hai tay cứ vô thức đưa lên lau vội dòng nước mắt thế nhưng từng giọt từng giọt vẫn cứ mãi tuôn rơi khiến người bên cạnh cũng đỏ hoe mắt

Họ cứ ngồi im lặng bên nhau

Chợt

Người bên cạnh nâng gương mặt Fany lên, đôi môi nhanh chóng lau đi dòng nước mắt còn đọng rồi khẽ khàng đặt trên đôi môi kia. Hai môi ấm nóng hòa vào nhau, người đó nhẹ nhàng ngậm chặt môi dưới của cô, chiếc lưỡi khe khẽ an ủi người bạn đồng hành bên cạnh.

Dứt ra..

Người đó nâng nhẹ gương mặt cô, khẽ thì thầm:

- Hãy về với gia đình. Họ cần em. Mọi người ở đây vẫn có thể đến thăm em. Không sớm thì muộn học kì cũng sẽ kết thúc và mọi người cũng lại về với cuộc sống của họ. Không có cuộc vui nào mãi mãi đâu em à~

-Nhưng em không muốn.. em không muốn xa TaeYeon..

Cô lại rơi nước mắt, người bên cạnh lại dùng ngón tay quét nó đi

- Có những thứ không muốn cũng không thể thay đổi được gì. Cuộc sống có lý lẽ của riêng nó. Không ai có quyền nói muốn hoặc không với những gì cuộc sống đã sắp đặt.

-Vậy.. TaeYeon sẽ về Mỹ và tìm em chứ?

im lặng

-TaeYeon nói đi.. sẽ đến tìm em chứ? Em không muốn như Hyunnie.. không muốn bị bỏ mặt như thế.. - Fany lại khóc

-Xin lỗi.. Tae không dám hứa.. Tae không thể quay về Mỹ được.. nếu trở về mọi ước mơ của Tae sẽ kết thúc..

-Tae xem ước mơ quan trọng hơn em sao?

-...

-Được..Em hiểu.. Em không sao đâu Tae ah~ Em vẫn sẽ sống mà không có Tae. Em sẽ ổn thôi mà
Cô gượng cười đứng dậy

- Tiffany..

-Chúc Tae .. à chúc cô ngủ ngon.

Cô bước đi, bỏ lại một người thần thờ trông theo.

”Thật sự đã kết thúc rồi sao?

Tại sao mình không thể đưa ra câu trả lời cho Fany? Chẳng lẽ.. mình thật không yêu cô ấy? ”

= = =

Sau cơn mưa, cả khu vườn hoa tràn ngập mùi thơm thoang thoảng, tiếng côn trùng vo ve tăng thêm sự lãng mạn.. và ngồi giữa vườn hoa là hai cô gái trẻ

.. một cô vô tư bứt bông =.=

.. cô còn lại ngồi nhẩn mặt =.=

Thiệt là không hiểu nổi hai cái con người này mà~ Tự nhiên nửa đêm lôi nhau ra đây ngồi cho muỗi cắn chơi vậy á

- Không được phá hoại của công

Tới lúc hết im lặng được, Miss Kwon đành lên tiếng đòi lại công bằng cho cái vườn hoa mà tập thể Staff WANGUI cứng gân chết lại bị “con mén” này bứt không thương tiếc ;_;

Thật ra thì này giờ em chẳng biết làm gì để xóa đi cái sự im lặng khó xử như thế này.

Nói thì biết nói gì đây?

Nên cứ bứt bông chơi vậy á +.+

- Miss Kwon này~

-...

-Tôi hỏi một câu được không?

Vâng giờ thì xưng “tôi” rồi đấy =.=

-...

-Được hay không?

-Nói không hỏi thì cô sẽ không hỏi sao?

băng tỏa

Giọng nói băng băng kia làm em khựng lại một chút rồi nhanh chóng lấy lại vẻ nghịch ngợm như cũ. Chắc có lẽ quen quá rồi =))

- Nếu cho chọn lựa thì cô sẽ chọn sinh ra là một người bình thường hay là một người đặc biệt?

-Sẽ không ai được chọn lựa nơi sinh ra

Cái giọng lạnh lẽo ấy, em ghét nó quá >~<>

- Thì ví dụ thôi mà

-Đặc biệt là sao?

-Là không bình thường ấy~ Như là một Chaebol, một thiên tài hay.. một công chúa?

Em nhẹ nhàng dò xét phản ứng cô gái bên cạnh khi từ “công chúa” vang lên.

Miss Kwon vẫn bình thản. Cô nhặt một bông hoa mà Jessica đã vứt rơi dưới chân rồi miết nhẹ ngón tay vào cánh hoa.

-Tôi muốn làm một người bình thường

Em chợt cười nhẹ. Thì ra con người này cũng có ước ao như em. Chỉ là một người bình thường, thích gì làm nấy chẳng sợ bị dòm ngó hay quan tâm quá mức. Bất giác em buột miệng:

- Hai chúng ta có thể trốn chạy cùng nhau rồi sống một cuộc sống bình thường được không nhỉ?

-Ý cô là..

Miss Kwon thoáng cau mày. Em hoảng hốt nhận ra mình đang nói lên tình cảm của mình, bèn nhanh chóng “chữa cháy”

-Không.. ý tôi là.. hai chúng ta có cùng suy nghĩ vậy có nên chạy trốn để mạnh ai nấy sống cuộc sống như mơ ước ấy mà .. hihi..

Em cố ngoác cái miệng ra cười như em vừa nói đùa câu gì buồn cười lắm í.

Cô quay mặt chỗ khác khẽ thâm thì

-Ồngốc

-Hả? Cô vừa nói gì?

Em giật mình, lần đầu tiên em nghe giọng Miss Kwon không chứa băng giá như thế.

- Không có

=”=

- Nói lại coi~

- Không =.=

Em nhất mực đòi nghe cho bằng được nhưng cuối cùng đành chịu thua.

Hai người lại ngồi im lặng bên nhau

Em tiếp tục với trò chơi của mình, nhưng lần này là vứt lá o__O

Bứt chán chê, Jessica quay sang định nói gì đó với người ngồi cạnh chợt em sững người

Miss Kwon đang nhắm mắt, hai tay chống sau lưng, ngẩng mặt lên hứng không khí trong lành và thả hồn vào hương thơm thoang thoảng trong gió

Jessica ngáy ngất ngất

Cánh mũi kín phập phồng từng nhịp thở..

Sống mũi cao thon..

Cằm chẻ..

Và

Đôi môi cắn mọng..

Đôi môi.. đôi môi...

Đôi môi.. đôi môi.. đôi môi...

” Hôn đi còn chờ gì nữa ” - Từ vai trái, một con Sica Mini có tên Tiểu Lép Devil xuất hiện

“Cái này tui đồng ý với bạn ” - Bên vai phải, Tiểu Chu Angel gật gù tán thành

Và đó là lần đầu tiên - cũng là lần duy nhất hai con Thiên Thần và Ác Ma trong người Sica cùng chung chiến tuyến ._.

” Hôn đi.. ngàn năm có một.. ”

...

“Jessica.. mi thích Miss Kwon mà.. ”

“Nhưng vậy có đường đột quá không? Cô ấy sẽ nghĩ mình biến thái nếu giả như cô ấy không giống mình.. Rồi sau đó sẽ né tránh.. thậm chí còn bỏ về Cung ấy chứ.. Không được gặp cô ấy nữa chắc mình chết T_T”

“Quyết định đi Jessica”

“Rồi.. không hôn.. sẽ không hôn.. Khó khăn lắm mới cải thiện được mối quan hệ này kia mà ”

“Mình sẽ không làm gì tổn hại đến mối quan hệ tốt đẹp này. Đẹp ham muốn nhỏ nhen xuống”

“Không hôn”

Quyết định đã được bạn ra.

Và

Jessica chạm thật nhanh môi mình lên đôi môi căng mọng kia..

Một luồng điện chạy xẹt ngang người

...

..

.

Miss Kwon hoảng hốt mở bừng mắt

Chỉ còn cô giữa vườn hoa một mình, con người kia đã bỏ chạy mất tiêu sao khi cưỡng hôn cô

Nhắm mắt

” Jessica.. cô chết với tôi”

* * * * *

- Aigoo~ Nè sao sao ngồi chù ụ vậy?

Trưởng nhóm chum dài uốn éo mình mẩy nhìn đám bạn ngồi thu lu trong lớp, đầu đặt lên cặp

- Trời lạnh

- Buồn ngủ gần chết~

-Mà bị bắt đi học

-ĐỜI COI NHƯ TÀN~

Sun, Hyo, Fany đồng thanh than vãn. Bạn trưởng nhóm vừa ngáp vừa gật gật đầu đồng tình.

-Ủa Jessica đâu?

-CHắc còn ngủ..

-Giờ này chắc cậu ấy trùm chăn đánh một giấc chứ gì.. oápp~~ - Sunny mắt nhắm mắt mở trả lời

-CÁC CẬUUUUUUU~

Từ ngoài, Sica hốt hoảng chạy vào với vẻ lo lắng và hấp tấp

-Chuyện gì vậy? Lạ nhen, hôm nay chịu đi học sớm hả? -Hyo châm chọc

-Có chuyện gì? Câu nói mau? -Soo nhận ra nét hoảng hốt trên gương mặt cô bạn

-HYUNIE BỎ ĐI RỒI..

— To Be Continue —

44. Chương 33a

Chap 33.a :

- Không đùa chứ? - Hyo nắm vai Jessica lay mạnh

- Giờ này mà tớ còn đùa được sao?

Sica nhăn mặt cố thoát khỏi bàn tay nhóc bạn.

-Làm sao đây?

- Để tớ gọi cho Huynie

Sunny móc điện thoại chưa kịp bấm đã bị SooYoung chụp lấy đặt xuống bàn.

- Soo..

- Vô ích. Em ấy đã muốn tránh mặt mọi người thì sẽ không liên lạc được đâu.

SooYoung thở dài

- Tớ không tin - Hyo quát

-Vậy thì cứ thử.

Chỉ nói một câu đơn giản, trưởng nhóm PVGirls bước khỏi lớp học.

” Thuê bao quý khách vừa gọi.. ”

Hyo tức giận ném điện thoại xuống đất, nắp pin bật ra, nằm lắt lết như trên người.

- Aish, con nhóc đó rốt cuộc là đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy? Đi mà không nói cho ai biết, chị em với nhau từ lúc nhập học mà muốn đi là đi sao?

Đại công chúa nhìn cô bạn rồi thở dài. Nhóc Thỏ lùn xoa xoa vai Hyo an ủi, chỉ duy nhất Fany không nói một tiếng nào từ đầu đến giờ

- SooYoung đi đâu vậy?

Hyo Yeon chột hỏi.

o_o

Tám mắt lại nhìn nhau vì chẳng biết câu trả lời.

-Unnie..

- Có chuyện gì sao Black Pearl?

Hiệu Trưởng Lee dứt mắt khỏi màn hình macbook.

- Chuyện Seo Joo Hyun tự tiện rời trường

- Không. Cô bé ấy có gia đình nộp giấy xác nhận kết thúc học phần ở đây.

Hyori quay lại với màn hình chỉ chút chữ sau khi ngắt ngang câu hỏi của Quản sinh Kim.

- Khi nào ạ?

Cả ba giật mình ngoảnh về phía cửa, SooYoung đang đứng nhìn vào.

- Em xin lỗi, vì cánh cửa không đóng nên.. - Soo phân trần

- Em đến vì chuyện này phải không?

Hiệu trưởng Lee mỉm cười ra hiệu cho ba cô gái ngồi xuống. Bản thân cô cũng đứng lên đi về phía bộ sofa -Vâng.

- Thật ra thì cách đây hai tháng gia đình cô bé đã liên lạc với trường và làm mọi thủ tục cho cô bé kết thúc học kì sớm. Nhưng có lẽ vì không muốn rời xa các em nên Seo Hyun quyết định không về.

-...

-Em còn gì muốn hỏi nữa không?

- Cảm ơn unnie, em xin phép..

Chờ SooYoung đóng lại cánh cửa, Hyori tháo cặp kính ra, khẽ day day hai mi mắt với vẻ mệt mỏi

- Có chuyện gì mà unnie lo lắng thế? - TaeYeon đưa cặp mắt đầy chăm hỏi sang Miss Kwon

Đáp lại cô luôn là vẻ mặt lạnh áy. Nhưng đôi mày thanh tú khẽ chau lại.

- Một chút rắc rối.. Bạn đang đọc truyện Độc quyền tại San Truyen:

- Vì em đúng không?

Hyori thở dài rồi gật nhẹ đầu.

- Có chuyện không hay đang xảy ra trong Hoàng Cung, một rắc rối không nhỏ. Và Thái Hậu nghĩ sự trở về của em đủ mạnh để nhấn chìm cơn dư luận sắp nổ ra. Cũng như.. đã đến lúc em thực hiện nghi lễ đó

Cô im lặng. Mọi người cùng im lặng . Không ai biết phải nói gì.

- Àh mà lớp S1 sắp có một sự chia tay nữa. Tiffany Hwang ngày mai sẽ có gia đình đến đón về Mỹ. Bởi vì Yoona đã rời trường nên việc giải quyết thủ tục giao cho TaeYeon nhé.

- Vâng.. unnie..

~~~~~

- Haiz.. thiệt không ngờ con nhóc đó lại tình cảm như vậy - Hyo bắt tréo chân cắn môi

- Đã nói rồi mà. Joo Hyun nhìn đại tỷ vậy thôi chứ thật sự cô bé rất tốt - Soo ngã người cho chiếc ghế đứng bằng hai chân sau

- Ngồi gì kì vậy? Ngã u đầu rồi khóc =.=

Jessica liếc bạn trưởng nhóm.

- Thôi cứ vui lên đi, tính tình Huynie trước giờ là vậy. Chẳng ai an ủi được cô bé ngoại trừ chính bản thân em ấy đâu. Có lẽ không muốn giáp mặt với tội mình nên không nói tiếng nào mà bỏ về luôn. Nhưng tóm lại thì em ấy cũng đã cãi gia đình ở lại với chúng ta mấy tháng trời rồi còn gì.

- Ủh vậy đi, cơ mà tự dưng hôm nay cô Năm Hường lại mời mọi người đi ăn vậy? Chuyện lạ nha~

- Uhm.. Tổ có chuyện muốn nói ..

...

..

.

Cô gái trẻ bước dọc vườn hoa, đầu óc lan man suy nghĩ trong khi chân cứ vô thức bước về phía dòng suối bên trong khu rừng quen thuộc.

Cô chợt khựng lại khi nhìn thấy một hình dáng nhỏ bé ngồi thẩn thờ trên tảng đá to, hai chân vung vẩy dưới nước.

Lặng lặng đến gần rồi ngồi xuống bên cạnh, cô vẫn không thốt lên một lời nào.

Bất chợt bên vai cô nặng trĩu

Cả hai cứ ngồi đấy

Im lặng

- Miss Kwon.. nếu lỡ như cô biết rằng thứ mình yêu thương sắp vượt khỏi tay mình thì sẽ như thế nào? Cô sẽ níu kéo chứ?

Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

- ...

- Yu..ri..

- Không.

-Tại sao?

Từng sợi tóc vàng óng khẽ đung đưa trong gió, mang một hương thơm nhẹ nhàng khiến lòng ai ngây ngất.

- Đừng níu kéo. Của mình sẽ quay lại bên mình.

- Thật sao?

Nàng ngẩn đầu, đôi mắt tròn xoe trong veo nhìn cô đầy hy vọng.

- Vậy Yuri sẽ đến tìm tôi chứ?

- Để làm gì?

Nàng im lặng, bởi vì câu hỏi đó chính nàng cũng không biết phải trả lời ra sao. Tại sao nàng muốn cô đến tìm nàng? Tìm nàng để làm gì?

- Có chuyện gì sao?

Miss Kwon nhẹ nhàng hỏi. Gần đây giữa nàng và cô đã có chút tiến bộ, tuy không xa cách như trước nhưng mỗi lần trông thấy cô thì tim nàng lại đập thật nhanh, cũng như khi cô nói chuyện nàng vẫn là không tránh khỏi rùng mình.

- Uhm.. Fany sắp..

Nàng ngân ngấn nước, đưa tay quệt mắt

- Về nhà đúng không?

gật nhẹ đầu

- Vẫn còn gặp nhau bên ngoài mà

Cô đưa tay lau nước mắt lấm lem trên mặt con mèo nhỏ. Giây phút đó.. có một trái tim lỗi nhịp

- Tôi không buồn chuyện đó.. chỉ là.. tôi cũng không còn nhiều thời gian ở lại nơi này..

- Chúc mừng.

Cô nói và nàng liếc nhìn. Chẳng hiểu sao nàng ghét nhất cái vẻ mặt lãnh đạm bất cần của cô. Vui buồn gì nàng cũng đều không hiểu được. Cô giống một bức tượng sáp, được làm ra để thoả mãn nhu cầu ngắm nhìn cái đẹp của con người

- Miss Kwon.. có thích tôi không?

Nàng then thùng sau khi dùng hết sức can đảm quay sang hỏi một câu khiến người đối diện bất ngờ.

- Không ghét. Trời lạnh rồi. Vào trong đi.

Cô vẫn là thần nhiên trả lời. Ngắn. Gọn. Súc tích.

Cô có biết là những lời cô nói như chọc điên nàng lên hay không chứ?

Một tiểu thư quyền quý như nàng đã lên tiếng trước vậy mà cái tảng băng đó vẫn tro tro đánh trống lảng, chắc muốn nàng đốt lửa thiêu trụi mới vừa lòng hay sao.

- Cô đáng ghét >.

Nàng bặm môi rút rút chiếc nơ bằng ren viền trên mép áo.

- Thấy ghét này~

- ...

- Lạnh lòng này~

-...

- Không quan tâm này~

-...

-Cho chết này~

-...

Mỗi lần “này” nàng lại hậm hực nghiêng răng bứt một cái nơ, khiến một ai đó dù có cố làm nơ cũng không thể được.

=.=

- Dừng lại *cau mày*

-Giê? Áo người ta thì người ta bứt, ai bứt áo cô đâu *bặm*

Nàng bực tức “đốp” liền. Ai bảo làm nàng què chi, ý đồ rành rành ra đó mà còn giả vờ không hay không biết.

- Ủhm. Vậy cứ tiếp tục

Cô lơ, đứng dậy phui nhẹ áo rồi bỏ đi.

- Ế~ đi đâu đó~

Nàng lượm đôi giày lên, phui phui áo rồi tuột xuống tầng đá lạnh bạch chạy theo. Bực mình~ tại sao lúc nào người đầu hàng trước cũng là nàng chứ >”

- Á~

Nàng vấp cục đá.

Lồm cồm bò dậy ôm cái đầu gối bị chảy máu ngồi khóc tu tu.

Đau đốn gì cho cam

Chẳng qua là làm màu để gây sự chú ý thôi mà =.=

Đúng là gây chú ý thật vì khi đó có một bàn tay nhẹ nhàng bế nàng lên ôm chặt

- Sica ah~ Oppa nhớ em lắm.. Sao không cẩn thận gì vậy?

Từ cái lúc cảm giác có người đến thì nàng đã chắc mẩm đó là cô. Thế là được nước đại gì không làm tới, nàng nhắm tịt mắt ngoác miệng khóc to. Bạn đang đọc truyện Độc quyền tại San Truyen:

Rồi khi được bế lên nàng lại bay bay trên chín tầng mây cho tới khi té cái oạch vì cái giọng nói “được rựa” này không phải của người mà nàng vẫn nghĩ ~ anyo~

Mở mắt ra thì cái mặt tên con trai nàng ghét cay ghét đắng hiện chính ình khiến máu tràn lên não~

-BỎ RA~

=”=

Nàng trừng mắt quát

Vừa lúc có một bóng người đứng phía xa, quay phắc đầu lại, Jessica chết sững không nói nên lời

Miss Kwon đang đứng đấy

Ánh mắt lạnh lùng đang hướng về phía nàng

- Yu.. Yu..

Rồi thản nhiên bước đi

Nàng hốt hoảng phóng xuống cà nhắc dí theo

-Miss Kwon!

Người phía trước vẫn cứ bước rồi rẽ sang một hướng khác cuối cùng là mất hút trong dãy hành lang tối tăm

Nàng tức tối chọi chiếc giày vào người tên đàn ông đứng kế bên thở dốc, bình thường có lẽ nàng đã đuổi kịp chỉ tại vết thương này mà ra~ aaaaaa nàng bực mình quá~~

Miss Kwon có lẽ đã hiểu lầm rồi~

-ANH Ở ĐÂY LÀM CHI VẬY HẢ?

Nàng điên máu trút hết vào chàng trai tội nghiệp ngu ngơ chẳng hiểu chuyện gì.

- Oppa đến thăm em mà~ Tiện thể đón em về chung với Fany luôn~ hihi

- Cười cái đầu anh đó~ Ai bảo tới hả? Ai cho vô trường này? Nói nghe coi? Ai cho?

Nàng nộ khí xung thiên la hét rầm trời. Cũng may cả hai đang ở vườn hoa phía Nam vốn ít người qua lại.

- Mẹ vợ nhờ anh về đón em mà, anh cũng đã lo xong thủ tục cho em hoàn tất học kì rồi em về đi, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới

- Cười

cái đầu anh! Ai là mẹ vợ của anh? Tôi không muốn về. Chuyển lời cho omma tôi vậy, còn lấy anh á? Tôi thà sống một mình cả đời..

- Được thôi, nếu em không muốn về bây giờ thì đến hoàn tất học kì cũng được. Nhưng đến lúc đó, em buộc phải kết hôn với anh, sớm muộn gì thì điều đó cũng xảy ra thôi

- Từ khi nào mà anh cho mình cái quyền quyết định cuộc đời của người khác như vậy hả? Tránh xa khỏi mắt tôi đi, trước khi tôi không kềm chế được mà cho anh một trận đấy

Nàng tức giận bỏ đi , Hyun Joong nhếch mép cười.

” Em vẫn còn trẻ con thật.. Nhưng tôi thích em như thế.. ”

Sáng nay là một sáng âm ỉm với bầu trời xám xịt và những cơn gió bắc cứ thốc liên tục vào đám học trò bước đi trên hành lang

- Brrrrr.. lạnh quá~

Soo kéo cái khăn quàng cổ chặt lại, đi song song vẫn là Sunny, Hyo Yeon và Jessica.

-Fany ah~ Xong chưa?

-Chờ tí~

Sau vài phút chờ đợi, cửa phòng nàng bật mở, vất vả lôi cái vali hồng lè to ùng ra cửa vừa nhăn mặt

- Nặng quá~

- Nè về Mỹ nhớ gọi báo cho bọn tớ nha.

-Ừh biết rồi. Giờ thì khiêng phụ cái này ra bến tàu đi~

Nàng Nấm chỉ cái vali nằm dưới đất rồi với tay khoác cái khăn choàng quần quanh cổ trong khi Hyo gọi vài tên đàn em khênh đồ ra cổng trường.

..

.

- Nè~ TaeYeon có gì không? - Sica quay sang nàng thì thầm

- Không

Nàng cười nhẹ, nụ cười gượng ép trên khuôn mặt thần thờ không chút cảm xúc

- Gì chứ?

Cô bạn tóc vàng tròn mắt ngạc nhiên, thở dài, ừh thì nàng cũng đoán phản ứng của cô ấy sẽ là như thế.

- Tiff chút lên tàu nhớ uống chút rượu nho để giữ ấm cơ thể nha, ngoài biển gió lạnh lắm đấy

Sunny chỉnh lại chiếc mũ len trên đầu nàng rồi dúi vào tay nàng chai rượu nhỏ

- Cảm ơn Bunny, tớ biết rồi ^^

-Có ai bắt nạt thì gọi cho tớ , nghe không? - Hyo phồng má hung hăng khiến mọi người bật cười

- Xì còn lâu, cậu ấy là “Three Princess” ở Mỹ đấy, cần gì tới cậu =))

Sunny cốc đầu Hyo rồi phá lên cười.

Không khí này không nặng nề lắm so với những gì nàng tưởng tượng, dĩ nhiên nàng biết các bạn nàng đang cố không khóc để nàng yên lòng về với gia đình.

Nàng biết chứ.. biết hết.. và nàng cũng cố không khóc khi nghĩ về tương lai phía trước..

- Thôi thôi trễ rồi, cho cậu ấy lên tàu mau.Mai một học xong thì tha hồ gặp nhau. Bạn đang đọc truyện Độc quyền tại San Truyen:

Soo lên tiếng khi cả bọn đã ra đến bến tàu.

- Tạm biệt. Giữ gìn sức khỏe nhé~

Nàng lần lượt ôm mọi người, khoé mắt cay cay.. khịt khịt mũi nàng cố nở nụ cười lần cuối

- Tớ biết rồi mà~ Tớ sẽ nhớ PVGirls lắm lắm~ sẽ nhớ những kỉ niệm về nơi này.. các cậu ở lại học cho xong phần tớ luôn nha..

Nàng khịt mũi, cố nuốt nước mắt vào trong và bước đi, gượng không quay đầu lại. Cảnh chia ly nào mà không đau buồn chứ..

Bước được vài bước, không kèm được.. Fany chạy thật nhanh trở lại và lao vào vòng tay những người bạn của mình ôm chặt họ.

Nàng sẽ nhớ nơi này lắm.. nàng và mọi người cùng khóc.. cả con người ngày thường hay cười đùa như SooYoung cũng nghẹn ngào..

-Đừng khóc.. đừng khóc mà.. bọn tớ hứa sau khi kết thúc học kì sẽ sang Mỹ ngay..

Soo vỗ vai hứa một câu chắc nịch. Nàng mỉm cười quay đầu nhìn cánh cổng trường chực khép, dãy hành lang hun hút, vườn hoa tràn ngập hương thơm và những phòng học trải dài san sát..

Cùng với người đó..

Nàng không hối hận khi yêu người đó

Dù không được đáp lại nhưng ít ra nàng cũng hiểu tình yêu nghĩa là gì.. Chỉ là.. tình yêu sẽ trọn vẹn hơn nếu cho đi mà không cần nhận lại..

” Chúc Tae sẽ hoàn thành ước mơ của mình. Em yêu Tae Yeon ”

Quệt nước mắt, nàng bước đi.

- Chờ đã

Giọng nói đó

Là giọng người đó

Không không chỉ là ảo giác

Fany ngốc~ chỉ là tưởng tượng thôi~

Vòng tay ấm bao quanh người khiến nàng nhận ra nàng đang bị ôm chặt.. và tất cả không phải là giấc mơ..

- Tôi đi với em.

Câu nói thốt ra, nàng nghẹn ngào bật khóc ôm chặt người đó.

- Đừng khóc.. Tôi đang ở đây.. Chúng ta lên tàu thôi

Nàng ngoảnh mặt nhìn đám bạn mình mặt mày tươi roi rói, cười toe toé nhìn đều lại nàng

-Chời ơi~ coi bả hạnh phúc kìa~

Soo Young nhảy loi choi như bản tính vốn dĩ là như vậy.

- Thôi đi đi, đứng đó đóng phim hoài ai chịu cho nổi. Biết tụi này FA không hả?Tớ đập cho một trận bi giờ

- Hyo vờ sấn sổ bước tới nhưng đã bị Sunny ngăn lại

- Đi nhé!

Tae Yeon mỉm cười chào tạm biệt mọi người, chột vẫy tay về phía sau họ

- Cảm ơn cậu, MissKwon~

Nàng giật bắn quay đầu ra sau và nhìn thấy người ấy trầm lặng đứng ở một góc nhìn về phía mọi người.

Bất chợt, tim nhói một cái

” Đừng tự tách mình khỏi mọi người như vậy Miss Kwon ah~ .. Tôi không muốn nhìn thấy một Miss Kwon cô độc như thế.. ”

Cảm giác bị huých mạnh, công chúa sức tĩnh bị lôi vào cái ôm tập thể.

Ngạc nhiên

Trong lúc nàng đang mải suy nghĩ thì Fany đã chạy đến ôm Miss Kwon - hành động đó khiến ai cũng bất ngờ nhưng rồi nhanh chóng các mảnh còn lại của PVGirls cũng nhào vào ôm ké :))

-Nè đứng đó làm gì? Lại đây~

Fany vẫy tay về phía cô bạn mình, nàng giả vờ miễn cưỡng nhưng thật sự mừng hóm vì có cơ để tiếp cận ai kia. Chả là chuyện hiểu lầm tối qua nàng vẫn không tài nào bắt chuyện với cô để mà giải thích cả.

Cái con người đó cứ canh lúc nàng đến gần là lảng sang chỗ khác. Không cho nàng cơ hội biện hộ hay biện luận gì hết trơn, thật tức chết mà~ >”

- Thôi đi đi, nãy giờ cứ lẩn lộn hoài nha~

- Chào mọi người~ Chuyển đi an lành nhé~

Hiệu trưởng Lee từ đằng sau đi đến và lại một cái ôm nữa nổ ra.. thiệt là.. haiz...

- Giờ có đi không? tôi chờ cả buổi rồi thưa quý cô xinh đẹp và.. đứa em gái bướng bỉnh~

Huyn Joong đứng trên tàu hét vào.

- Chờ chút. Nói nhiều quá đi. Aishh~

Nàng bực mình quát lại, những người khác nhìn nàng ngưỡng mộ

- Chắc chỉ có cậu mới trị được ông anh quý hoá của tớ

Tae Yeon bật cười rồi kéo vali đi trước, Fany thì thăm vào tai nàng một câu rồi nhanh chân chạy theo

- Này.. tớ tạo cho cậu cơ hội ôm người ta rồi đó.. cậu nợ tớ đó nha~ hehe

- Miss Kwon~

Nghe tên mình vang lên, Miss Kwon đứng lại

- Tôi có việc muốn nói..

- Tôi đang bận.

- Nhanh lắm..

- 3 từ

- Cái gì? O_____o

- Nói trong 3 từ.

- Sao nói được? - ẻm giấy này

- Vậy khỏi nói.

Cô đi thẳng, em tức mình đứng dậm chân bình bịch. Aaaaaaaa thiệt là muốn giết người mà~

oOo

Đại Điện

Rầm..

Vị Quốc Vương đáng kính đập tay xuống bàn tức giận sau khi nghe những gì Tổng Quản báo cáo trong những ngày ngài đi công du.

- Triệu Thái Tử Điện Hạ đến cung Gyeongbok cho ta!

...

..

.

- Thái tử~ tại sao Thái tử lại mất cảnh giác như vậy? Có biết hình ảnh của Thái Tử đã tràn trên mặt báo rất nhiều rồi hay không? Liệu dân chúng sẽ nghĩ như thế nào nếu như những hình ảnh này tiếp tục được công bố?

Hoàng Hậu nghiêm mặt rằng đe con trai bà.

-Con xin lỗi..

- Thái tử có thể trả lời về cô gái này hay không? - Thái hậu nhẹ giọng

-Con không biết.. tối đó con chỉ uống một chút rượu nhưng rồi cảm thấy chệnh choáng, sau đó thì tỉnh dậy bên cạnh cô ta..

- Rồi như thế nào?

- Con cho cô ta một số tiền và bảo cô ấy im lặng

- KHÔNG THỂ ĐƯỢC.

Cả hoàng cung giật mình vì tiếng gầm của Hoàng thượng.

- Hoàng thượng bớt giận, mong người hãy cho con trẻ một cơ hội..

-Thái Tử, con không nhớ chính xác đã làm gì thì tại sao lại đưa tiền cho cô ta? Việc đó giống như con cố che giấu hành vi sai trái của mình..

Hae Na hoàng hậu nhăn mặt khiển trách

- Con xin lỗi..

- Nếu không tự giải quyết được chuyện này có lẽ ta nên xem xét lại việc chọn ra người xứng đáng cai trị đất nước.

Hoàng Thượng hồi cung sau khi buông một câu nói nhẹ nhàng nhưng khiến những người nghe thấy xanh xám mặt mày.

Bạn đang đọc truyện Độc quyền tại San Truyen:

- Thái hậu.. Chúng ta phải làm gì đây?

Hoàng Hậu nường nường lo lắng hỏi han ý kiến mẹ chồng vì bà biết những người lớn tuổi thường có nhiều suy tính trong đầu.

Sau một khoảng lặng khá lâu, Hoàng Thái hậu chậm chạp nhả từng từ

- Chỉ còn một cách..

- Cách gì thưa Thái Hậu?

- Thuyết phục được Man Hae Go công chúa hồi cung

Những gương mặt nhăn nhúm giãn ra, Hae Na mỉm cười đầy hàm ý

-Vâng thưa Thái Hậu.

45. Chương 34 : Hồi Kết..

= = =

Hoa viên của một biệt thự sang trọng như bị giày xéo bởi mũi giày của một chàng trai trẻ bước thoăn thoắt với nét mặt nghiêm trọng.

- Mẹ, chính mẹ đã làm chuyện này đúng không?

- Con đang nói gì vậy Tuekie?

GaIn dứt mắt khỏi quyển sách trên tay, lia đôi mắt dịu dàng nhìn cậu con trai yêu quý đang cầm một quyển tạp chí với trang bìa là dòng title nói về scandal của Thái Tử Lee Jun.

Bên cạnh là người đàn ông mà cậu đã nhìn thấy trong cung - Hwa tướng quân.

- Tại sao mẹ lại làm thế chứ?

- Mẹ làm vì con.

- Con không cần điều đó, mẹ à. Con chỉ muốn Hae Go..

Cậu nói vừa thốt ra , người đàn bà quý phái liền quắc mắt nhìn người con trai bà rất mực yêu thương Rằm..

Quyển sách an vị trên bàn bởi một lực ném không nhỏ

- CON VỪA NÓI GÌ? CON ĐIÊN RỒI SAO? CON CÓ BIẾT MỤC ĐÍCH TA ĐƯA CON VỀ ĐÂY KHÔNG?

- Nhưng.. thừa mẹ..

- Ngay từ đầu con đã ngoan ngoãn vâng lời ta. Vậy tại sao chỉ vừa gặp cô gái đó thì đã thay đổi? Cô ta có gì ghê gớm lắm hay sao mà khiến con quên cả cái quá khứ đầy tủi nhục của mẹ con ta?

-Con..

- Hoàng Tử điện hạ, xin ngài..

- Ông câm miệng! - cậu quát

- Nực cười. Hoàng cung xâu xé nhau chỉ vì một người đàn bà. Tin này truyền ra ngoài, thần dân trăm họ sẽ lấy nó mà cười cợt bảy đêm bảy ngày chưa dứt. Con hãy nhớ cho rõ mục đích chúng ta trở về đây. Khi quyết định trở về. Ta chỉ muốn một điều

- ...

- LEE TUEK, CON TRAI TA PHẢI LÀM VUA!

* * * *

- Đây... cầm lấy..

Sunny hạ thấp đầu quay ra sau nhét vào tay ẻm tờ giấy nhỏ.

- Gì vậy?

- Đọc đi.

Nói xong bạn Thổ lùn lật đầu quay người ngồi lại nghiêm chỉnh. Đang trong giờ Toán và người đứng lớp là người - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy. Lẽ dĩ nhiên, chẳng cô cậu nhóc nào dám bày trò.

Bình thường thì trong tiết này ai cũng nghiêm túc, chỉ duy một cái đầu vàng ương bướng cứ hết bày trò này đến bày trò khác trêu chọc Miss Kwon khiến cả lớp cứ sống trong sợ hãi bị vạ lây.

Tự nhiên hôm nay có một điều lạ là ngay từ đầu buổi cho đến giờ, không khí vẫn cực kì im lặng.

Chẳng có cái giọng chua loét đùa bỡn, chẳng có cái đầu vàng nào quay tới quay lui và cũng vắng luôn cái sự bất nháo thường thấy.

Ai cũng thấy lạ nhưng chẳng ai dám hỏi. Đơn giản là cứ nhìn cái mặt chù ẹ của ẻm là tự nhiên quay người lên trên hết luôn -__-

Còn ẻm thì rầu rĩ cứ chăm chăm vào giảng viên của mình, cố bắt lấy một tia nhìn hiem hoi từ người ấy nhưng tất cả những gì nhận lại là con số không tròn trĩnh.

Ẽm bực tức không hiểu nổi con người kia đang nghĩ gì nữa.

Thái độ vẫn tự nhiên như mọi ngày nhưng hãy quan sát kĩ sẽ biết - đó là không bình thường với ẻm. Đến một cái liếc mắt vô tình cũng không có. Ẽm giống như hoàn toàn vô hình trong mắt ai kia - và điều đó làm ẻm bực, ẻm tức và ẻm bùng nổ

Nắm chặt tờ giấy có dòng chữ " Tối nay đi club không? " mà khi nãy SooYoung nhờ Sunny đưa, Jessica đứng phắc dậy làm cái hành động điên rồ mà ẻm chưa bao giờ nghĩ tới.

- Kwon Yuri.

Vị giảng viên vẫn lẳng lặng nhìn vào trang sách như chẳng nghe thấy điều gì.

- Kwon Yuri. Nhìn tôi này!

Ẽm kiên nhẫn lặp lại. Tiếng xôn xao dần vang lên

- Yuri là tên của Miss Kwon hả?

- Ai.. mà biết =.=

- Tên đẹp quá mọi~ ^o^

- Đã bảo không biết. Đập mày chết giờ. Hối hoài >”

...

Lớp học càng lúc càng ồn, Miss Kwon vẫn im lặng không đáp cũng không mảy may chú ý đến cô nhóc đứng chôn chân dưới lớp. Thứ duy nhất thu hút được sự chú ý của cô chính là quyển sách trong tay.

- Cậu ngồi xuống đi~

Hyo chồm lên kéo áo em, còn Sunny và Soo Young thì tròn mắt quay sang nhìn em.

- Không. Miss Kwon! Nhìn tôi đi!

Em vẫn lì lợm gọi cô.

- Jung Tiểu thư có gì muốn hỏi sao?

Vẫn ngồi trên bàn giáo viên, Miss Kwon dứt mắt khỏi quyển sách, ngẩng đầu nhìn cô học trò bướng bỉnh dưới lớp. Sự dai dẳng của cô nhóc này khiến cô có chút khó chịu, tuyệt nhiên điều đó được che giấu một cách hoàn hảo vẫn dưới lớp mặt nạ lạnh băng mà cô luôn mang.

- O...

Thật là.. =.=

Muốn người ta chú ý đến, rồi khi mà người ta đã chú ý thì lại đứng đực mặt ra gãi đầu gãi tai bối rối không biết nói gì. Chữ nghĩa và những gì vốn định nói tự dưng trôi tuột hết trơn. Trường hợp này có nên gọi là “em không rảnh vì em quá quẫn” không ta?

- Này, cậu có gì muốn hỏi thì nói ngay đi. Cậu làm mất thời gian quá đấy!

Suốt từ nãy đến giờ theo dõi sự việc, MinHo khó chịu vô cùng. Gần đây cậu bắt đầu cảm thấy ác cảm với cái tên Jessica Jung.

Mọi thứ bắt đầu khi cậu nhận ra cô gái đó luôn kè kè bám theo Miss Kwon, mọi lúc, mọi nơi; rồi những lần cậu bắt gặp cô ta lén nhìn Miss Kwon trong thư viện vào mỗi sáng sớm nữa.

Tại sao cậu biết à? Tại vì cậu đứng cách cô ta có bao xa đâu? Cách có vài kệ sách chứ nhiều

Và mọi thứ vượt quá giới hạn chịu đựng của cậu là khi Jessica Jung đó dám hôn Miss Kwon rồi bỏ chạy khỏi vườn hoa. Lúc ấy cậu còn tưởng mình nhìn lầm, cho đến khi cậu trông thấy thái độ lạnh xa cô ta từ Miss Kwon thì cậu mới tức giận và phẫn nộ hă dă vô cùng.

Cái cô tiểu thư quậy phá đó nghĩ cô ta là ai mà giở trò với Miss Kwon của cậu? Noona của cậu không phải “loại” người như cô ta đâu. Đừng hòng mơ tưởng.

...

Tất cả những ầm ứ trên đều là nguyên do dẫn đến cú đột phá của MinHo. Bởi vì trước giờ cậu luôn được mọi người kính trọng do là cháu Hoàng Hậu Hae Na, bạn thân của Hoàng Thân Lee Hong Ki và hơn hết là sự chính chắn. t Vậy mà câu nói đầy hàm ý chỉ trích đó lại thốt ra từ một con người luôn chỉ im lặng đánh giá sự việc.

Thế giới này đảo lộn thật sự rồi!

..

.

- Tôi nói thì mắc mớ gì đến cậu? - Em quay sang trừng mắt

- Không liên quan tôi, nhưng cậu làm ảnh hưởng mọi người.

Min Ho cau mày đáp trả.

- Ai ý kiến thì đứng lên.

- Người ta không ý kiến vì sợ cái uy của cậu. Còn tôi thì KHÔNG. Cậu chỉ được cái dựa vào danh tiếng PVGirls và Three Princess. Thử hỏi không có hai người bạn của cậu ở đây thì cậu làm được gì?

Thật không may cho Min Ho khi cậu vừa chạm vào thứ quan trọng nhất của mỗi con người - lòng tự trọng và sĩ diện. Điều đó khiến Jessica mất bình tĩnh.

“RẦM.. ”

Nắm tay động xuống bàn. Đám cô cậu nhà giàu từ nãy đến giờ say sưa dõi theo cuộc đối đáp chột giật nảy cả mình nhìn sang Đại tỷ Soo Young - người vừa gây nên tiếng động ấy.

- Cậu có phải con trai không? Đi hơn thua với một đứa con gái. Thắng rồi chắc vinh dự lắm nhỉ?

SooYoung nhếch mép mỉa mai

- Đồ hèn ! - Hyo trừng mắt với Min Ho

-Cậu nghĩ sao mà nói về bọn tôi như vậy? - Sunny cũng tức giận

-Đủ rồi.

Giọng nói lạnh lẽo mang luồng hơi lạnh chợt ủa vào lớp học khiến các cô cậu học trò đông cứng cả người.

Chứng kiến cuộc tranh luận ngay trước mắt, Miss Kwon vốn không quan tâm,nhưng sự việc càng lúc càng có vẻ như khó mà giải quyết một cách yên bình, cô đành lên tiếng nhắc nhở về sự hiện diện của mình

- Tất cả ngồi xuống

Miss Kwon đưa mắt nhìn từng khuôn mặt đỏ gay, hạ giọng

* tiếng bàn ghế di chuyển ồn ào*

- Khoá học sắp kết thúc. Tôi không nghĩ các bạn có đủ thời gian để tạo thêm ấn tượng không tốt cho nhau. Lớp học này .. Sau này mọi người sẽ nhớ. Bởi vì luật mới của WANGUI , kể từ năm sau, sẽ không nhận bất kì học viên nào đã học ở khoá trước nữa.

Một tiếng ” Ohhh” thật to vang lên, thông báo Miss Kwon vừa nói khiến bọn nhóc hoang mang, những cái miệng tranh nhau nói khiến không khí hết sức ồn ào.

Cô khẽ nhắm mắt, đôi mày chau lại khó chịu rồi bất chợt mở to đảo quanh khiến căn phòng lại lập tức trở về với sự tĩnh lặng.

- Chúng ta học tiếp thôi mọi người ~

Một giọng nói vờ như vui vẻ cất lên, cả lớp quay sang nhìn Nickhun rồi tự giác chăm chú vào quyển sách trước mặt.

Tất cả đều đã hiểu, đây là một trong những giây phút bình lặng hiếm hoi mà sau này khi trở thành những người thừa kế với bọn bề công việc - họ sẽ nhớ đến.

Và có một người cũng đang không vui không kém.

Sau những gì được nghe, Jessica cảm thấy đắng đắng ở cuốn họng. Đây sẽ là khoảng thời gian cuối cùng còn được bên cạnh người đó sao? Cái không khí im lặng đến đáng sợ này nữa..

Ềm cảm thấy không quen.. thật sự không thích..

Và rồi ềm đột nhiên lại đứng dậy nhanh như cắt khiến Hyo Yeon dù có cố gắng chồm tới cũng không túm lại kịp

- Thưa Miss Kwon..

Vị quản sinh nghiêng đầu nhìn ềm, nét mặt lãnh đạm nghiêm nghị không gợn chút sắc thái nào.

- Câu hỏi này Miss Kwon giải sai!

Sau câu nói của ẻm, Soo Young gục đầu xuống bàn. Sunny cắn móng tay còn Hyo chán nản nhìn lên trời buông tiếng thở hắt. +_+

Trời ơi trời nghĩ làm sao mà đi bắt bẻ giảng viên Toán về bài toán cơ bản vậy hử?

Trong khi bạn bè ẻm cố tìm cách chui đầu xuống bàn tránh cái không khí đóng băng người khác của Miss Kwon thì ẻm lại thản nhiên nhìn trừng trừng cái người đứng trên bục giảng.

- Cô có thể chỉ ra điểm sai một cách cụ thể, thưa cô Jung?

- Về phép chia cho ra thương nhỏ hơn số bị chia.

- Vậy hãy tìm cho tôi vài ví dụ về phép chia không cho ra thương lớn hơn số bị chia.

Cô đắc ý nhìn ẻm, còn ẻm cũng ương ngạnh nghinh mặt nhìn cô. Đúng không khí này rồi, đây là không khí quen thuộc trong mỗi giờ Toán đây mà.

- Cuối giờ em nộp - ẻm liếm môi cười tà.

Cô nhìn ẻm, không nói gì, khẽ nheo mắt rồi quay bước về bàn giáo viên

= = =

- Ê~ ăn gan trời hả? Sao liều vậy?

Lúc cả đám sóng bước trên hành lang, Hyo đại tỷ dòm ẻm với vẻ dò xét

- Hề, chuyện nhỏ~

Êm đeo ngược cái balô trước ngực, lim dim mắt phởn

- Thế cậu trả lời sao đấy nhóc?

Trường nhóm chum dài quay đầu hỏi

- Bí mật. Hồng nói. Plèz... * thề lưỡi trêu *

- Xờiiiii.. ai thèm nghe.. Không nói thôi.. *lè lưỡi đáp lại*

- Ê~ thế tối có đi qua PVLands không? - Sunny đột nhiên bước nhanh lên trước

- Không =.=

- CÁI GÌ ??????

Hyo, Sun và ẻm banh cái miệng la làng.

- Làm gì phản ứng ghê zậy =.= Nãy nghe mật báo là tối nay WANGUI có khách đến. Nếu mà tụi mình trốn đi chơi lơ bên ngoài biết được thì ảnh hưởng đến danh tiếng WANGUI. Người ta sẽ nói trường quản giáo mà quản lý không nghiêm học viên. Rồi ai sẽ đưa con em đến đây nữa?

Bạn Choi Leader xoa cổ vừa giải thích cho ba cái mặt nhăn nhó kia chịu hiểu

- Ờ~ biết rồiiiiiiii (_ _ _)

Cuối cùng thì ba cái mặt bực bội cũng chuyển qua chù ụ, vậy là đã chấp nhận ở nhà.

Phòng Hiệu Trưởng

- Unnie có việc gì sao?

Miss Kwon bước vào, tiện tay khép cẩn thận cánh cửa rồi mở lời

- Lúc nào em đến thì phòng unnie không cần dùng máy điều hoà. Làm ơn đừng dùng thái độ đó với chị -.-

Hiệu Trưởng Lee đập đập tay lên trán, tựa người ra ghế, tháo cặp kính đặt lên bàn làm việc, vẻ mặt nhợt nhạt chợt trở nên nghiêm trọng.

- Seja vừa xuất cung. Không một ai biết chuyện này. Hoàng cung được lệnh phải giữ kín, nhưng Ma Ma Tổng Quản vừa liên lạc với chị, có khả năng Thái Tử và đoàn tùy tùng sẽ đến ĐÂY.

Hyori thận trọng dò xét phản ứng trên khuôn mặt người đối diện để rồi phải đành thở dài vì chẳng thể gọi được tên của bất kì cảm xúc nào.

“Con người này.. tại sao lại có thể lạnh lùng tới mức này chứ? ”

- Còn chuyện gì khác nữa không unnie?

Hyori kinh ngạc.. Tại sao cô gái đối diện cô lại bình thản đến như thế chứ? Quen biết bao năm quả thật không lúc nào cô ấy không khiến cô khởi bất ngờ.

- Không.. không.. xong rồi..

- Unnie ngủ ngon.

Miss Kwon lẳng lẳng đứng lên, khẽ cúi đầu rồi bước ra cửa, bỏ lại một người vẫn chưa hết bàng hoàng vẫn đăm đăm nhìn theo.

o0o

- Thái Tử Điện Hạ, đã đến nơi~

Người đàn ông cúi gập người trước chàng trai trẻ đang hướng mắt về cánh cổng đồ sộ với sự thích thú

- Hoàng Thân Hyori thật biết cách tận hưởng...

Giọng nói trầm ấm pha chút hàn khí vang lên trong cơn gió biển lồng lộng như tiếng người gào thét.

- Cung nghinh Thái Tử đại giá quang lâm!

Hàng người trịnh trọng trong bộ vest đen cúi đầu chào chàng trai từng bước ngang qua họ.

Trầm tư trong phòng, Miss Kwon chống tay suy tư. Thoáng trông đều biết cô đang lo nghĩ, nhưng nghĩ về điều gì thì tuyệt nhiên không ai có câu trả lời.

Ánh mắt chợt nhìn xuống mảnh giấy gấp tư còn thoảng hương nước hoa lạ, khẽ chạm đến và cầm lên

” Những phép chia cho ra Thương lớn hơn Số bị chia:

__ Chia nụ cười - để nhận về vô số niềm vui

__ Chia vòng tay - để nhận lấy mệnh mệnh ấm áp

__ Chia quan tâm - để nhận lại bao yêu thương

Và

__ Chia tình yêu - để nhận được rất nhiều hạnh phúc ”

Bắt giác..

Giọt nước mắt khẽ rơi

Nhanh chóng sôi lên rồi thấm vào mảnh giấy tạo thành một chấm xanh màu ngọc bích

” Hàm hồ.. Thật hàm hồ.. Ta không tin.. ”

~~~~~

- Nhũ mẫu nói sao cơ? Appa cho người đến bắt con về sao?

Sica mở to mắt kinh ngạc

- [Ông bà chủ đã cử bọn ấy đi hôm nay rồi Sica ah~ .. Nhũ mẫu khuyên con nên chuẩn bị sẵn sàng tâm lý vì bọn chúng được hạ lệnh bằng mọi giá phải đưa được con về - dù có làm đau con..]

- Được rồi.. Cảm ơn nhũ mẫu.. Con biết phải làm gì rồi..

Nàng vội vàng kết thúc cuộc gọi, mở cửa chạy đi tìm PVGirls - lúc này chỉ có đám nhóc ấy có thể giúp nàng trốn khỏi sự truy lùng của cha nàng mà thôi.

Hơn ai hết, Jessica biết cơn ác mộng kinh khủng mà nàng gặp nếu trở về New York .

Nàng sẽ bị ép điều hành tập đoàn và đáng sợ hơn : Nàng sẽ phải kết hôn với Kim Hyun Joong.

” Không được. Nhất quyết không thể được ”

Sica cứ chạy thật nhanh qua không biết bao dãy hành lang, bụng dạ rối bời, đầu óc lan man khiến nàng va vào một người đi ngược chiều.

- Xin.. lỗi~

Nàng ngẩng lên, ngay lập tức sững người vì một thanh niên có gương mặt băng lãnh, khí chất vương tử toát ra từ con người đó khiến nàng có cảm giác nhỏ bé đến đáng thương.

- Không sao.

Người đó và đoàn người theo sau bước đi, nàng thần thờ một lúc lâu rồi một tia sáng loé lên trong đầu

” Miss Kwon.. cô ấy sẽ giúp được mình.. ”

Vừa ngoặt sau hành lang kí túc giáo viên

Nàng khựng lại nép vào góc tối của bức tường khi nhìn thấy nhóm người lạ mặt ban nãy lại đứng trước hành lang phòng Miss Kwon.

Lạ lùng hơn, tất cả đều đồng loạt khụy xuống ngay khi người mà nàng đang nghĩ trong đầu chợt xuất hiện sau cánh cửa phòng

Và một câu nói vang lên khiến nàng sững sờ không tin vào những gì đang nghe

.. cả người bất động

.. ngực nghẹn ứ không thở nổi

Đầu óc rối loạn, mắt vẫn trừng trừng nhìn vào khoảng tối phía trước

Tim nàng như vụn vỡ ngay khi hiểu được mớ âm thanh hỗn loạn vọng vào tai

- Tham kiến Thái Tử Phi Nương Nương ...

- - - To be continue - - -

Vậy là bí mật xuyên suốt câu chuyện đã hé mở

Vốn dĩ ngay từ đầu có một bí ẩn khiến người đọc đa phần không hiểu. Đó là mối liên kết giữa Miss Kwon và Hoàng Cung.

Tại sao cô ấy lại có được sự quan tâm từ Hoàng Thất như vậy nếu chỉ đơn thuần là một công chúa?

Hơn hết, từ chap này..mọi người sẽ biết thân phận và trọng trách của Miss Kwon vốn không đơn giản.

Vậy thì.. cô tiểu thư si tình kia sẽ làm gì khi phát hiện ra sự thật đó?

46. Chương 35.1 : Mưa Và Nước Mắt (part 1) (1)

= = =

- Em vẫn khoẻ chứ Hae Go?

Chàng trai nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa đôi mắt dịu dàng nhìn người con gái trước mặt

- Tôi ổn. Còn Thái Tử và Hoàng Tộc?

Cô hỏi nhưng nét mặt vẫn vô tình và không hề nhìn người đối thoại.

- Cảm ơn em. Hoàng cung vẫn tốt và hãy gọi ta là Jun Ki!

...

Căn phòng rơi vào yên lặng, chỉ còn tiếng thở vang lên đều đều. Lee Jun vẫn chăm chú say mê ngắm nhìn người con gái mà anh yêu thương

Cô ấy thật đẹp..

Dù có hững hờ với anh nhưng anh biết đó chỉ là vẻ ngoài. Vốn dĩ từ bé đã được tôi luyện trong sự hà khắc của cung quy; cả anh và cô đều là những cực phẩm của lối giáo huấn vương tử đó.

Chẳng trách sao giữa cả hai luôn có nét tương đồng!

.

.

- Scandal ấy nghiêm trọng đến mức cần đến em sao?

Anh sợ hãi, khẽ cười, đan hai tay vào nhau

- Không phải. Vì ta nhớ em.

- ...

Chợt nhớ đến một thứ, anh đưa tay vào bên trong áo vest, cẩn thận lôi ra chiếc lọ thủy tinh lỏng lách được lấp đầy bằng thứ nước trong suốt.

- Ta đã tìm đủ 1000 giọt nước mắt chân thật và chính tay ta đã chăm sóc cho các chậu hoa hồng đen nở hoa. Em thua rồi, giờ thì em phải trở về với ta!

Nụ cười chiến thắng hé nở trên gương mặt tuyệt mỹ

- Thái Tử Điện Hạ, Thái Tử Phi Nương Nương! Chúng thần bắt được một kẻ lạ mặt có hành tung khả nghi!

Người cận vệ cất giọng báo cáo cắt ngang câu anh đang nói

- Đưa kẻ đó vào đây!

...

..

.

Lee Jun quắc mắt nhìn cô gái tóc vàng đứng ở bậc cửa.

Cô ta cứ im lặng như chẳng quan tâm ai đang hiện diện trước mặt, đôi mắt thần thờ nhìn vào khoảng không vô hình khiến anh có chút tức giận.

- Cô là ai? Tại sao lại theo dõi ta?

Kẻ lạ mặt vẫn trơ trơ như không hề nghe thấy gì.

- Vô phép! Người đâu, mang..

- Là học viên của em

Cô đột ngột cắt lời. Thái Tử quay sang nhìn cô với vẻ hoài nghi

- Là học trò của em?

- Jessica Jung, em có hẹn cô ấy đến đây vì một vài vấn đề

Cô nói dối. Anh biết cô nói dối để gỡ tội cho cô gái kia và nàng cũng vậy.

- Jung tiểu thư, mời ngồi.

Cô đứng dậy, khẽ kéo tay nàng ngồi xuống. Bất gặp ánh mắt buồn bã, vội vàng quay đi nhưng bên tai lọt vào giọng nói thì thầm dứt quãng.

.

- Học viên.. chỉ là học viên thôi sao?

- Tốt thôi. Chỉ là hiểu lầm nhưng ta mong cô tốt nhất nên giữ im lặng. Nếu không, cô và gia đình sẽ gặp rắc rối!

Anh trầm giọng đe dọa, nàng chẳng mấy may quan tâm vì vẫn còn chìm trong mê cung ảo mà hai con người kia tạo ra.

- Công chúa, chúng ta tiếp tục. Theo đúng nghi thức thì Thái Tử Phi tương lai sẽ phải nhập cung trước 6 tháng để học thuộc 7000 cung quy, nhưng vì công chúa đã sống trong cung từ nhỏ nên điều này không cần. Điều cần thiết hiện giờ là vấn đề tâm lý, có sẵn sàng hay chưa. Ta biết, công chúa sẽ đồng ý làm vợ ta, cũng như cùng ta cai trị Đại Hàn dân quốc

Cô im lặng, không thể hiện bất kì cảm xúc nào. Chỉ đơn giản là nghe, nhưng đôi mắt lại chỉ nhìn về con người bên cạnh.

Cô biết, có một sự tổn thương rất gần..

- Lễ phục Dae Rae Bok cho lễ Nghinh Thân dành cho Thái Tử Phi cũng sẽ có chút thay đổi..

- Xin lỗi... tôi không cản trở hai người nữa..

Nàng đứng dậy, bước đi thật nhanh như trốn chạy, khoé môi run run chực chờ oà khóc, nàng có cảm giác mình như người thừa, như một con thú cưng chỉ biết yên lặng nhìn chủ ngọt ngào bên người khác.

Cô không níu kéo

Cũng chẳng đuổi theo

Chỉ ngoảnh mặt nhìn anh bằng đôi mắt u hoài tựa như trách móc

- Bắt lấy cô ta~

Người đội trưởng đội cận vệ Hoàng gia gắt lên

- Dừng tay!

Cô cau mày

- Để cô ta đi đi

Thái Tử xoay người ra cửa chậm chạp hạ lệnh rồi quay sang nhìn cô.

Môi khẽ nhếch một cách thâm độc

Đâu phải anh là người tùy tiện tới mức bàn về vấn đề quan trọng mang tính quốc gia trước mặt một người lạ.

Chính bởi vì anh muốn làm cho cô ta tự biết thân phận mà rút lui. Trong những ngày tháng qua, Lee Jun luôn nắm bắt được nhất cử nhất động của Man Hae Go công chúa tại WANGUI

Từ việc cô bị mưu sát cho đến mối quan hệ bí ẩn vượt quá mức giới hạn với một học viên trong trường. Anh đều biết tất

Anh là ai? Là Hoàng Thái Tử, là người sẽ cai trị đất nước này trong tương lai. Dễ dàng gì lại có thể làm ngơ khi cô gái của mình không ở gần bên cạnh?

- Em mệt. Thất lễ.

Cô ngoảnh mặt vào trong ra hiệu tiễn khách. Lee Jun mỉm cười, đứng dậy bước ra ngoài

- Chúc ngủ ngon, Thái Tử Phi của ta!

Màn đêm trắng xóa bởi cơn mưa thu cuối mùa, bên trong nhà hàng sang trọng có người ngồi đó nốc rượu liên tục.

Mặc kệ chiếc điện thoại rung lên lần thứ bao nhiêu không biết, chiếc ly nhỏ vẫn cứ đều đặn lặp lại trạng thái đầy rồi vơi

Haha cái quái gì xảy ra với nó thế?

Tại sao nó lại buồn như vậy? Có gì đâu chứ.. Aishhhh~ thật là~

Người ấy chỉ là Thái Tử Phi thôi mà, chỉ là vợ của người ta thôi.. Liên quan gì nó mà ngồi đây đau đớn chứ Gục đầu khóc, nó khóc to.. Tại sao số phận thích trêu đùa nó thế? Hay bởi vì nó phải trả giá vì những gì trước đây đã làm?

Dù là lý do gì, nhưng tại sao lại để nó yêu một người vốn dĩ nó không có tư cách để yêu. Mà lại còn là một cô gái?

Jessica lại đang đau khổ vì một cô gái? Có třeo ngoe quá không? Đùa sao? Tại sao lại là một cô gái chứ?

Nó tức giận đập nát chiếc ly trên tay, người phục vụ sợ hãi mang đến một chiếc ly khác rồi vội vàng lánh đi.

Nó chú ý đến người ấy từ khi nào nhỉ?

Từ khi nhìn thấy người ấy khóc? Từ lúc nó nhận ra một ngày nếu không trêu chọc người đó thì cuộc sống như mất hết niềm vui?

Hay chính ngay từ ánh nhìn đầu tiên? Lần đầu tiên nó gặp một người lạnh lùng đến đáng sợ và cũng mang nỗi ưu tư chất chứa đằng sau sự cô độc

Hoặc cũng có thể.. nó và người ấy có một mối duyên nợ vô hình không thể giải thích. Khiến nó cảm thấy yêu thích mà chẳng vì một lý do nào.

Còn người đó, rốt cuộc xem nó là gì? Lúc quan tâm khi lại bỏ mặt.

Có đôi lúc, người ấy khiến nó có suy nghĩ điên rồ là người ấy thích nó nhưng rồi sau đó lại lạnh lùng xa cách.

Tại sao chứ?

Không cần. Giờ thì điều đó không cần thiết nữa. Người đó đã không thuộc về nó. Rồi người ta sẽ trở về cuộc sống vương giả, rồi sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ. Còn nó, nó là gì?

Nó mãi mãi cũng chỉ là một đứa con gái quậy phá thích chơi bời

Yêu thương gì chứ? Chỉ là mớ định nghĩa rách nát vứt xó

Nó bật cười và lại nốc rượu, sao chẳng thấy đau gì nhỉ? Cũng chẳng thấy tim tan nát như nhiều tiểu thuyết viết.

Nó chỉ buồn thôi.. buồn lắm.. buồn đến mức chẳng thiết gì cuộc sống này.. Dù có người cầm dao kề cổ chắc nó cũng chẳng buồn động đậy

Bất giác đánh mắt ra màn mưa bên ngoài..

Chỉ một màu xám xịt..

Không gian yên tĩnh chợt vang lên giai điệu nhẹ nhàng chậm rãi của bài hát vang danh Kiss The Rain

” .. Every day is rainy day (Mỗi ngày đều là một ngày mưa)

You know you never know that you hurt. Until it slips away

(Người không bao giờ biết được thứ gì đang nắm trong tay. Cho đến khi nó vụt mất)

You're the key to my heart (Người nắm giữ chìa khóa để bước vào tim tôi)

And I only open to you (Và tôi chỉ mở rộng lòng mình chào đón người)

You dont know my feelings.. you dont know them

(Người không hiểu cảm giác của tôi.. người thật sự không hiểu)

Do you love me? (Người có yêu tôi không?)

Do you love me like the way I love you? (Có yêu tôi nhiều như tôi yêu người?)

Go out side .. (Hãy bước ra ngoài)

Kiss The Rain .. (Đặt một nụ hôn vào cơn mưa)

Keep in mind, we under the same sky (Để nhớ rằng, ta vẫn chung bầu trời)..

No one can understand but I want to ask you (Dù không ai hiểu nhưng tôi chỉ muốn hỏi 1 câu)

Do you love me? .. ”

Giọng hát trầm buồn đọng đầy tâm sự của cô gái trót đơn phương một chàng trai vô tâm như hoà vào màn mưa khiến cảnh vật xung quanh nó ướt nhoè.

Người đó là người nó yêu thương, mất đi rồi, còn gì để yêu, để trong mong, để hy vọng?

Tay chạm vào bức tường kính như muốn chạm vào mưa. Là gì chứ?

Đừng tự lừa dối nữa Jessica à, mày đang đau lắm có sao lại phủ nhận?

Ngực trái ứ nghẹn sao có thể tảng lờ?

Nước mắt rơi sao không chấp nhận rằng mày đang khóc?

Chỉ là.. mày mạnh mẽ quá phải không Sica?

Khóc đi.. Khóc đi... Sica ah~ Đừng kìm nén nữa.. Đừng khiến vết thương thêm sâu..

Rồi sẽ quên.. sẽ quên được..

- Chào Jung tiểu thư~

Nó ngẩn đầu nhìn người vừa gọi tên với đôi mắt nhạt nhoà. Cả gương mặt tối sầm, ánh mắt ngẩn lệ đau đón chuyển sang giận dữ

- Anh muốn gì?

- Vô lễ, cô gái gọi Thái Tử Điện Hạ như thế sao?

- Người lui ra.

Lee Jun quay sang người cận vệ lạnh lùng ra lệnh, thản nhiên kéo ghế ngồi xuống.

- Cô rất đẹp

Anh đưa tay toan chạm vào má nó nhưng nhanh chóng đã bị hất ra. Jessica quắc mắt gầm gừ

- Anh muốn gì?

- Chỉ là trâm trở vì nhan sắc Jung Tiểu Thư..

Lee Jun bật cười. Nó mím môi nếu không sẽ chửi bậy mất. Chết tiệt, nếu gã này không phải Hoàng Thái Tử chắc có lẽ nó sẽ chẳng để yên cho gã bước khỏi nơi này mà toàn vẹn đâu.

- Tôi không thích vòng vo. Muốn gì cứ nói thẳng!

- Được, thẳng thắn lắm. Ta thích điều này, thật ra giữa chúng ta chẳng có gì để nói. Nhưng với một người nữa, thì có đấy.

- ...

Nó im lặng, mắt trừng trừng nhìn anh

- Là Hae Go, chắc cô cũng biết thân phận thật sự của người mà cô gọi là Miss Kwon, hay thân mật hơn là Yuri. Cô ấy là Man Hae Go công chúa và sẽ là Thái Tử Phi tương lai đương triều.

- Anh nói điều đó với tôi để làm gì?

Nó cười, nét sầu não in hằn trên mặt

- Tôi muốn cô bỏ ngay những suy nghĩ mộng tưởng về cô ấy.

Anh nhấn giọng, gõ mạnh tay xuống mặt bàn.

- Her.. cuối cùng cũng lộ mặt. Anh nghĩ anh là ai mà muốn xen vào cả những thứ chứa trong đầu tôi? Lật bài giữa luôn nhé, tôi yêu vợ anh đấy, làm gì gì được tôi nào?

Nó nâng ly rượu nốc cạn, cau mày khiêu khích

- Đồ bệnh hoạn! Cô đừng nghĩ Hae Go cũng biến thái như cô. Thứ người như cô chẳng đáng để ta phải quan ngại.

Anh nhếch môi khinh bỉ, ngã người ra sau ghế

- Anh đang nói đùa à? Nếu anh tin vào khả năng bản thân như vậy sao lại vác cái thân xác vàng ngọc đến tìm tôi chỉ để nói những thứ vô vẩn? Anh nghĩ tôi là ai? Những lời nói khó nghe vừa rồi khiến Jessica Jung này cáu đấy Thái Tử đáng kính ạ

- ...

- Nhân tiện, nói cho anh biết. Tôi vốn chẳng cần quan tâm anh là thứ gì. Nhưng anh đã động vào lòng tự tôn của tôi thì sẽ phải trả giá về sai lầm ngu ngốc đó.

Nở nụ cười nửa miệng, nó và anh trừng mắt nhìn nhau

Băng và Lửa

Cuộc chiến sống còn

.

.

- Vậy thì cứ thử, làm những gì tiểu thư muốn. Ta chờ xem trò hề cô sắp bày ra là như thế nào.

Lấy lại vẻ băng giá, Thái Tử nhấn mạnh từng lời từng chữ một cách rõ ràng khiến cơn giận trong người nó dâng cao.

Nắm lấy cổ áo anh kéo gương mặt ấy sát vào mình, ánh mắt rực lửa soi thẳng vào mê cung đen sẫm lạnh lùng không chút cảm xúc.

- Được, để xem Hoàng Thái Tử đầy tự tôn và kiêu ngạo sẽ ra sao nếu như người con gái của anh bị cướp mất. Anh sẽ phải hối hận vì đã đắc tội với Jessica Jung này.

Nó bật dậy, vớ chai rượu rồi loạng choạng bước ra cửa, nhanh chóng mất hút sau màn mưa.

Bỏ lại một người ngồi đấy với nụ cười đắc ý trên môi. Tay xoay xoay vật trong tay một cách thích thú

” Chờ xem ”

47. Chương 35.1 : Mưa Và Nước Mắt (part 1) (2)

Đã hàng giờ trôi qua, nàng vẫn ngồi im tư lự nhìn đắm đắm vào quyển sách đầy nghẹt chữ trên bàn, sự im lặng dường như chẳng giúp gì được cho việc cố hiểu những kí tự kia.

Đơn giản vì trong đầu nàng chỉ hiện ra duy nhất hình ảnh đôi mắt tổn thương

Đôi mắt của người đó

Nàng không hiểu nổi bản thân mình tại sao lại thù người ra như thế.

Cô gái đó chỉ là học trò nàng thôi.. sao nàng lại để tâm cô ấy vui hay buồn? Sao nàng lại bị ánh mắt trống rỗng ấy ám ảnh?

Và vì sao nàng lại phải ngồi đây mà nghĩ về Jessica Jung?

Bất giác nàng nhớ đến ấn tượng đầu tiên nàng gặp người ấy. Đó là người đầu tiên dám cãi lại nàng, tuy bề ngoài cố tạo vẻ bướng bỉnh ngạo nghễ nhưng nàng vẫn thấy được bên trong đang run rẩy từng hồi

Những trò nghịch phá sau đó đều do một người cầm đầu khiến nàng không khỏi khó chịu và ác cảm. Những tưởng chỉ có thể đối đầu suốt đời thì lại có những chuyện khiến nàng phải suy nghĩ.

Luôn là cô ấy xuất hiện trong những lúc nàng buồn

Luôn là một người chỉ đứng từ xa dõi theo trong những khoảng lặng yên bình mà hiếm hoi nàng có được

Tại sao không phải là TaeYeon, là Yoona hay một ai đó mà lại là nàng?

Tại sao hết lần này đến lần khác người khơi dậy những cảm xúc phức tạp ngỡ đã mất từ lâu lại là Jessica?

Nàng biết câu trả lời. Nàng biết chứ..

Nàng lạnh lùng nhưng không hề hững..

.. nàng vô cảm nhưng vẫn là con người..

Và vì là con người nên nàng mới cảm nhận được nhịp đập khác lạ của trái tim mình - đã không còn bình thường như trước khi nàng đến WANGUI nữa.

Nhưng nàng không thể nói, càng không thể chấp nhận. Vì nàng là Thái Tử Phi, vì nàng phải gánh vác trọng trách và bởi vì nàng và Jessica thuộc về hai thế giới khác nhau.

Thái Tử đích thân đến tìm, nàng biết khoảng thời gian tự do đã kết thúc. Chú chim lại phải trở vào chiếc lồng sơn son thiếp vàng sống cuộc sống đã được định sẵn

Nàng sẽ ra đi trong im lặng, nàng không muốn nhìn thấy người ấy. Nàng không muốn đối diện với đôi mắt nâu trong lúc nào cũng long lanh như chực chờ rơi lệ.

Nàng không muốn phải trải qua cảm giác đau đớn thêm lần nào nữa.

Không như mong đợi, cô gái ấy đã tự tìm đến nàng. Đã phát hiện ra sự thật và tất cả những gì nàng có thể nhìn trong mắt người ấy là một góc xám ảm đạm

.. màu của sự trống rỗng và tổn thương..

Khoảnh khắc ấy tim nàng bỗng nhói lên..

Hình như nàng đã yêu.. Không nhiều... nhưng chưa bao giờ là đủ..

Thở dài, nàng đứng dậy và bước ra ngoài. Hy vọng chút không khí trong lành sẽ giúp nàng vơi bớt ưu tư. Nào ngờ cánh cửa bật mở, trước mắt nàng là một bức màn mờ ảo.

Trời mưa rất to, nhưng nàng đã không hề hay biết

.

.

Tiến đến lang can, ngón tay thon dài rụt rè chạm vào giọt nước đọng trên thanh sắt

Lạnh..

Nàng sức tỉnh, đôi mắt xanh thăm u hoài xuyên thủng màn đêm

Mưa vẫn rơi ...

.. Lòng người vẫn héo hắt
” I set the fire to the rain
Watched it pour as I touch your face
Well, It burned while I cried
Cause, I heard It screaming out your name
Your name.. ” (*)
Nàng lẩm nhẩm hát, đôi mắt ướt nhoè
Gương mặt ai
.. hình bóng ai hiện rõ giữa cơn mưa
Đưa tay
Cổ vươn người chạm lấy..
Nàng muốn một lần chạm vào suối tóc óng ả ấy..

ĐOÀNG~

Tia chớp rạch ngang chân trời, nàng sức tỉnh để rồi nhận ra mình đang chồm cả người ra thành lang can.
Nhớ đến những hình ảnh vừa rồi, nàng cúi mặt, lần đầu tiên nàng nở nụ cười
Quay bước vào trong
Nàng đã có quyết định của riêng mình!

Cơn mưa vẫn rơi, rơi mãi càng lúc càng to

Một dáng người nhỏ bé loạng choạng bước trong mưa, tay cầm chai rượu thỉnh thoảng đưa lên miệng nốc một ngụm.

Toàn thân ướt sũng, đầu óc mơ màng, chênh choáng còn chân cứ bước..

Jessica vừa đi vừa lẩm bẩm

” Jessica ơi là Jessica, hà cớ gì lại đau khổ vì một người không quen biết? Yêu là gì? Yêu là cái quái gì? Có ăn được không? Tại sao con người lại cứ phải tranh giành nhau thế?

Jessica Jung ơi mi làm ta thất vọng quá, her.. người ta có hôn phu rồi, hôn lễ cũng sắp cử hành.. mở to mắt ra mà nhìn đi. Mi là kẻ xen vào phá đám hạnh phúc người khác!

Sica là kẻ xấu, kẻ xấu, kẻ xấu.. ”

Nó dẫm vào đầu thùm thụp, chân đứng không vững vẫn cứ lếch thếch bước đi

” Nếu yêu người ta thì phải để người ta hạnh phúc. Nếu quen với mi thì sẽ được gì? Sica à~ cô nên bỏ cuộc và chúc phúc cho người ấy đi.. Nhưng mà... tôi cũng biết rất cuộc cái con người bằng giá đó có nghĩ về cô hay không?

Muốn biết không Jessica Jung?

Chúng ta đi~ ”

Nó say khướt tự nói chuyện với bản thân, tay vẫn ôm chặt chai rượu như đó là thứ quý giá không thể buông lời.

= = =

- Mở cửa!

ẦM... ẦM ... ẦM...

- Mở cửa mau Kwon Yuri..

ẦM.. ẦM... ẦM...

Nó ôm chai rượu, cả người tựa vào cánh cửa, tay đập liên tục, miệng lèm bèm không ngừng.

- Miss Kwon ah~ Mở.. hức.. cửa cho tôi...

ẦM ... ẦM... ẦM...

Cánh cửa bật mở, mắt đà nó ngã chúi tới trước và may mắn được giữ lại bởi một thứ gì đó sừng sững.

Cổ nú lấy bàn tay ấy gượng đứng dậy, nó nhìn ra gương mặt đỏ

- Miss Kwon ah~

Từng giọt nước mắt cứ thi nhau lăn dài. Nó chỉ đứng nhìn người đó và khóc.

Người ấy thật đẹp.. nó có cảm giác hình bóng trước mắt chỉ là ảo ảnh

- Miss Kwon ah~

Khuôn mặt băng lãnh túm khê cúi nhìn, đôi môi căng mọng khê mấp máy.. với nó.. tất cả bây giờ chỉ như một giấc mơ

- Sao lại ra nông nổi?

Giọng người ấy nhẹ nhàng, tay vẫn dịu dàng nâng đỡ nó

- Uống nào.. uống không?

Nó giơ chai rượu trên tay, nở nụ cười ngổ tào của kẻ say

- ...

- Không uống sao? Vậy tôi uống!

Nó ngửa cổ định tu thì một bàn tay tóm lấy chai thủy tinh lạnh ngắt trong tay nó rồi khó khăn uống cạn tất cả

- Hết rồi. Em về phòng đi.

Giọng nàng lạnh lùng, bất giác, tim nó nhói đau

- Chỉ là học viên thôi sao? Yuri xem tôi chỉ là học viên thôi sao?

Người ấy nhìn nó, quay mặt đi

- Nhìn tôi này, nói đi. Chỉ xem tôi là học viên. Quan tâm tôi vì trách nhiệm đúng không? Nói đi!

Nó ghen ngào, bàn tay bấu chặt cổ tay người ấy

- Đúng vậy. Em mau về phòng

Nàng cắn môi. tránh ánh mắt nó

- Được.. tôi hiểu rồi..

Nó đau đớn loạng choạng quay người bước đi rồi ngất xỉu trước cửa phòng nàng

- Jessica.

* * *

Đỡ nó lên giường. Nàng kéo chăn đắp ngang người nó rồi bật lùi chống tay vào bàn làm việc sau lưng để không ngã.

Đầu nàng đau quá.. lại có chút chệnh choáng. Tửu lượng nàng vốn không tốt và nàng biết điều đó có nghĩa là.. nàng sắp say.

Cố gắng đắp lại chiếc chăn bị đạp rớt xuống giường, nàng không muốn thấy vụ án mạng nào ở phòng mình cả.

Người nó ướt cả rồi nhưng nàng thì không tiện để thay đồ giúp nó. Thêm nữa, mớ rượu kia đã bắt đầu phát huy tác dụng

Nàng gắng gượng chọn một bộ quần áo rồi đi vào phòng tắm.. Đầu nàng quay cuồng, còn tay chân thì loạng choạng.

...

.

Cởi chiếc áo sermi bị nó làm ướt, nàng nhẹ nhàng mắc lên móc treo

Bỗng cả người cứng đờ khi nhận ra một cơ thể đang ôm chặt nàng từ phía sau

.. Là nó

- Jessi...

Sau một.. đêm trằn trọc suy nghĩ có nên đưa PG vào chap này hay không, cuối cùng mình cũng đã có quyết định

Những gì cần thiết bổ sung cho câu chuyện tất nhiên phải có ^^

Có miêu tả cảnh PG hay không miêu tả cảnh PG với Shake chưa bao giờ là vấn đề cần thiết bởi mình chủ trương từ đầu sẽ không tả PG cho fic - trừ khi quá cần.

Mình muốn fic của mình “sạch”, nhẹ và dành cho mọi đối tượng.

Vốn dĩ câu chuyện này ngay từ đầu đã là một nồi nước lẩu. Chua, cay, mặn, ngọt.. chẳng thể gọi tên riêng biệt một thứ nào.

Sẽ có ngọt, có cay và có cả nước mắt.

Dĩ nhiên sẽ không dành cho những ai không thích sự trộn lẫn hỗn tạp này.

Đọc kĩ và đừng trách mình

Enjoy nhé~

48. Chương 35.2 : Mưa Và Nước Mắt (end) (1)

= = =

.. Cởi chiếc áo sermi bị nó làm ướt, nàng nhẹ nhàng mắc lên móc treo

Bỗng.. cả người cứng đờ khi nhận ra một cơ thể đang ôm chặt nàng từ phía sau

.. Là nó

- Jessi..

- Chỉ một lúc thôi..

Nó ôm chặt nàng, đầu tựa vào vai hít nhẹ nhàng hương thơm quyến rũ trên gáy..

Nàng im lặng , không phản kháng .. cũng không chống cự

Chỉ đơn giản là đứng yên cho nó ôm chặt

...

..

.

.

Không biết đã trải qua bao nhiêu lâu

Nàng vẫn đứng đấy, đầu khẽ cúi, còn nó vẫn ôm ghì nàng thật chặt

- Đồ ướt, sẽ cảm lạnh

Nàng thì thầm, vẫn là những câu ngắn ngủi

- Kệ.

Nó vẫn ôm, đầu lắc lắc

.

.

- Không mỗi sao?

- Không mỗi.

Nó lì lợm

...

..

- Về phòng đi

- Không về.

Nó bướng

Nàng không nói nữa, chỉ khẽ đẩy tay nó và thoát ra.

Bị bất ngờ, nó mở to mắt nhìn nàng xoay lại đối diện với nó.

Đôi môi ấy.. nét mặt ấy..

Không chần chừ, nó lao đến hôn nàng ngẫu nhiên. Tay ép chặt tay nàng vào tường không cho người ấy vùng vẫy. Lực va chạm môi khiến môi nó và nàng toé máu.

Bốp..

Nó sững sờ.. Người ấy vừa tát nó

Nàng bất động .. Nàng vừa đánh người..

- Xin lỗi. Về phòng đi

Nàng nhắc lại, tay dợm đưa lên nhưng sức nhớ và khựng lại giữa không trung

- Sao không chạm? Tại sao dừng lại?

Nó nhìn thẳng vào mắt nàng.

Nàng nhắm chặt mắt, không trả lời

- Yuri cũng yêu tôi phải không? Yuri quan tâm tôi vì Yuri muốn như vậy phải không?

- ...

- Tôi biết Yuri đang nghĩ gì. Tôi biết chúng ta vốn không thể, cơ bản là không thể và sự thật lại càng không thể. Nhưng.. tôi yêu Yuri. Tại sao Yuri không cho tôi cơ hội để được nói?

Nó bật khóc, tiến đến gần áp hai tay vào má nàng, nhìn thẳng vào mắt người ấy

- Chỉ một lần thôi.. chỉ lần này thôi.. Tôi sẽ không bao giờ nghĩ đến Yuri nữa..

Nàng im lặng

- .. Không ai có lỗi, Yuri và tôi đều không có lỗi trong chuyện này.. Chỉ là.. chỉ là số phận khéo trêu người mà thôi.. Một lần thôi Yuri.. và tôi sẽ từ bỏ, sẽ quên Yuri..

Nhìn sâu vào mắt, nó phả từng hơi thở đầy mùi rượu vào mặt người ấy, cầm lấy bàn tay nàng đặt lên bờ ngực phập phồng và cảm nhận cái rung mình từ người đối diện

Rướn người đặt nhẹ nụ hôn lên môi người ấy, giọt nước mắt lăn xuống khoé môi mặn đắng

Nó khóc.. khóc vì biết rằng đây sẽ là giây phút cuối cùng nó còn có người ấy trong cuộc đời.

.

.

Đẩy nhẹ cả người xuống giường, nó chồm lên nhìn thật sâu vào đôi mắt xanh thẫm đắm lệ.. rồi nhẹ nhàng đặt nụ hôn lau vội dòng nước mắt tuôn rơi..

- Yuri ah~ .. Đừng khóc..

Gục đầu vào hõm cổ trắng ngần, nó lại khóc..

Lần cuối sao?

Cảm nhận một thứ ấm áp xoa nhẹ trên lưng, nó ngẩn đầu nhìn người ấy

- Tôi yêu Yuri..

Nàng ngập ngừng gật nhẹ đầu. Nó mỉm cười hôn lấy đôi môi mọng đỏ.. Tay mơ man vùng da mịn màng

.. Khẽ tháo móc chiếc bra..

Người ấy run nhẹ, khẽ nhìn nó với ánh nhìn lo lắng

- Sẽ không đau..

Môi tìm môi. Tay mân mê vùng ngực nõn nà, nó cố gắng hết sức nhẹ nhàng tránh làm nàng sợ hãi.

.

.

Những thứ cuối cùng vướng víu dần được lột bỏ. Nó ngẩn người ngắm nhìn thân thể trước mắt

- Yuri.. đẹp lắm..

Nàng ngoảnh mặt thẹn thùng, nó bật cười.. lệ lại rơi..

.

.

- Ừm... ừ.....

Người ấy cắn chặt môi, tay bầu chặt dra giường, tiếng thở nặng nhọc phát ra trong lúc nó mãi miết hôn bên dưới người ấy một cách tôn sùng..

.

.

ẦMMMM..

Tiếng sét giáng xuống

Những giọt mưa rơi càng lúc càng nhanh, cơn gió thổi luôn qua bức màn sáo trúc khiến lỗ hồng giữa các khớp nối căng cứng..

Dùng dằng bầu chặt rồi rít lên từng cơn

Gió vẫn mãnh liệt không ngừng quần vào từng mảnh trúc kéo giãn rồi thả ra..

Bất thành linh từng mảng.. từng mảng sáo buông rơi khỏi các khớp nối.. vỡ thành hàng trăm mảnh

..

.

Ngoài trời cơn giông như xâu xé cả màn đêm

Bên trong phòng.. có hai con người say sưa quần lấy nhau.. mỗi giây mỗi phút trôi qua đối với họ là vô giá

Họ yêu nhau nhưng những định kiến xã hội không cho phép họ được ở bên nhau

Đêm nay.. lần đầu tiên họ tìm đến với nhau.. thoả mãn những khát khao, những kiềm nén chất chứa..

.. những yêu thương dâng trào

Và cũng là đêm cuối cùng họ còn có nhau trong vòng tay

.. một đêm mưa ẩm ướt và đầy nước mắt

Gió vẫn ào ào gào thét như khóc thương cho họ, cho một chuyện tình bạc mệnh vẫn còn dang dở.. không hồi kết..

~ ~ ~ . ~ ~ ~

Tia nắng sớm lấp lánh nhảy múa trên gương mặt xinh đẹp khiến đôi mày khẽ chau rồi nghiêng đầu tránh đi.

Nó bật cười chống tay ngấm gương mặt lạnh lùng đang say ngủ

” Ngủ mà cũng đẹp nữa là sao ”

Ngón tay khẽ chạm nhẹ vào trán người ấy tém lọn tóc loà xoà.

Mắt vẫn say mê ngắm nhìn cực phẩm trong tay, người ấy thật đẹp; mọi lúc, mọi nơi, chỉ cần thoáng thấy gương mặt băng lãnh ấy tim nó lại rộn ràng, tay chân lại luống cuống .. đầu óc chẳng còn linh hoạt và nó phải che dấu những biểu hiện kì lạ đó bằng cách tìm trò trêu chọc nàng

Ai bảo trêu đùa không phải là một cách thể hiện tình yêu chứ?

Chẳng biết từ lúc nào, Miss Kwon đã chiếm trọn vị trí an toàn nhất trong tim nó.

Để mỗi giây phút không nhìn thấy nàng, nó lại cảm thấy nhớ nhung và nỗi nhớ ấy lại thôi thúc nó phải chạy đi làm phiền nàng cho được

- Ừm~

Nàng tựa mình lên nó khỏi suy nghĩ băng quơ. Tay quàng sang ôm lấy eo nàng, nó chun mũi thơm vào hai gò má trắng mịn như sữa.

Đột nhiên một suy nghĩ loé sáng, nó mò mẫm trên người nàng rồi nhẹ kéo bàn tay thon thả sát mặt, hôn nhẹ lên đó rồi tháo chiếc nhẫn trên tay luồn gọn vào ngón tay nàng

- Will you marry me? Yes, You will :P

Nó khúc khích lấu cá tự hỏi tự trả lời, nở nụ cười gian tà, Jessica sè sẹ mở móc sợi dây chuyền có mặt nhẫn đôi quý báu của Miss Kwon, giật nhẹ rồi đeo vào cổ mình.

- Trao đổi. Cho mượn đeo vài ngày nhé!

Nó rù rì vào tai nàng. Hương thơm thoang thoang lại khiến nó mê mẩn. Hôn nhẹ vào tai, vào má rồi mút lấy đôi môi cắn mọng - chưa bao giờ cảm thấy chán để ngắm nhìn

- Ừm.. ~

Nàng đang ngủ, bỗng có cảm giác ươn ướt , rồi một vị ngọt lịm man mát trên môi .
Khó khăn hé mắt, đập vào mắt nàng là một màu vàng óng ả kéo theo cái mặt lém lỉnh của ai kia.

- Chào công chúa buổi sáng~

Nó toét miệng cười khoe hàm răng trắng póc

Nàng sững người đôi phút để rồi đỏ mặt nhớ lại những gì đã xảy ra đêm qua.

- Ui~ đỏ mặt kia~ hehe công chúa đỏ mặt~ dễ thương a~

Nó phần khích nhún lên nhún xuống trên nệm.

Nàng kéo chăn lên cao che phần da thịt nõn nà lấm tấm dấu đỏ trên nền da trắng xanh.

Khẽ cau mày nhìn con người ngốc nghếch nhảy tưng tưng trên giường kia.

- Wae? *gãi đầu*

=”=

dụi dụi ^o^

- Chuẩn bị đến lớp

Nàng nhắc nhở, nét mặt và giọng nói lại lạnh lùng như thường ngày.

- Hông >o

Nó chu chu miệng

- Không nghe lời?

Nàng nghiêng đầu, khẽ cau mày

- Không phải là không nhưng mà.. *áp úng*

- Sao?

- Đừng có giữ cái thái độ đó mờ~

Nó lại dụi dụi đầu vào người nàng.

Nàng phì cười vì mức độ trẻ con của cái người đêm qua đã có những hành động “chính chắn”

O_____O

Chỉ có một người tròn mắt sững sờ nhìn cô gái đang nhoẻn miệng cười. Những tia nắng long lanh xung quanh khiến nụ cười của người ấy bừng sáng

Nó đơ cả người bị hớp hồn bởi nụ cười đẹp nhất mà nó từng thấy.

Nhận ra sự khác lạ, nàng lấy lại vẻ nghiêm nghị kẻ sát mặt nhìn nó với ánh mắt dò hỏi

- Ó..

tim đập binh binh

- Gì vậy?

Nàng đưa tay với lấy chiếc áo sermi trắng rộng thùng thình khoác nhẹ vào người.

- Yuri .. vừa.. vừa... cười...

- Lạ lắm sao?

Nàng đứng dậy khỏi giường, vợ lấy bộ đồ trong tủ bước vào phòng tắm.

” Chỉ là.. trông rất đẹp.. ” - nó lẩm bẩm , mắt thần thờ cổ tua lại khoảnh khắc đắt giá vừa qua

Cạch..

Cửa phòng tắm mở, nàng bước ra với bộ quần áo kính đáo, sang trọng khoe khéo những đường cong nóng mắt

- Về phòng đi. Gần đến giờ vào lớp rồi.

Ngồi xuống bàn trang điểm, Miss Kwon nói với hình bóng phản chiếu trong gương.

- Uhm.

Dường như nó đã quên bég những gì đã nói tối qua và sau những gì đã xảy ra, nó biết rằng nó không thể buông tay được nữa.

- Yuri...

Nàng dừng tay khi nhìn vào ánh mắt bối rối của cô gái đứng sau lưng.

Nhẹ nhàng xoay người lại.. để rồi đôi môi bị chiếm trọn

- Gặp lại sau nhé~

Nó lè lưỡi, nháy mắt bỏ chạy mất khỏi phòng.

Nàng thần thờ, đêm qua có lẽ sai lầm không khi mà nàng đã không còn khái niệm gì về hai từ “trách nhiệm”

Nàng không muốn kết thúc như thế này, liệu có thể? Nàng và người đó.. cùng nhau trốn chạy?

Lúc lắc đầu.. Sao lại có thể nghĩ ra những điều này chứ?

Nàng mệt mỏi đưa tay day day thái dương ..

Sẽ không quan tâm nữa.. chuyện gì đến tự khắc đến..

Ít ra, nàng hiện giờ đang hạnh phúc và nàng còn muốn tiếp tục cảm nhận hạnh phúc này..

Chợt mỉm cười..

Lớp học yên ắng, chỉ có tiếng ngòi bút sột soạt chạy trên giấy

- Hết giờ.

Miss Kwon đập hai tay vào nhau. Đám nhóc lúi húi cố viết vài dòng cuối cùng.

- SooYoung, giúp tôi tập trung bài kiểm tra của mọi người

Trưởng nhóm PVGirls toe toét cười lao ra khỏi chỗ hí hửng giật mấy tờ giấy kiểm tra khiến đám học trò la oai oái.

- Cậu ấy sao vậy?

- Hyo chống tay lên bàn, đánh mắt nhìn bạn chum dài chạy lảng quăng khắp lớp.

- Tội nghiệp, chắc lần đầu được làm cái công việc của trưởng lớp nên phấn khích vậy đó - Sunny che miệng cười, cầm cây bút vẽ vẽ lên mặt bàn.

- Làm bài được không các quý cô? - Nickhun chồm qua dãy bàn PVGirls tám chuyện

Mặc kệ đám bạn say sưa tán dóc, ẻm từ nãy tới giờ chỉ hướng đôi mắt hình trái tim lên con người trên bục giảng.

Cô vẫn chăm chú nhìn vào quyển sách trên bàn, thỉnh thoảng nâng gọng kính trẻ xuống.

Ằm bật cười, cô đóng kịch khá thật, chắc cả cái trường này chỉ có mỗi ẻm biết mục đích thật sự của cái kính kia thôi.

Tròng mắt xanh lúc rất đẹp và hiếm thấy, tại sao cô phải che đi nhỉ? Ằm nhăn trán suy nghĩ~

À mà hôm nay không thấy thằng nhóc Choi MinHo kia đâu vậy ta?

Mặc kệ, không có thì càng tốt~

49. Chương 35.2 : Mưa Và Nước Mắt (end) (2)

- Ui da~

Ểm la làng làm mọi ánh mắt đổ dồn về phía ểm, trừ một người chỉ thoáng ngẩn lên nhìn rồi lại cúi xuống.

- Gì vậy bà? - Hyo lộ mắt dòm

- Xúc động dữ~ - Soo thần nhiên phán, mắt dòm vô cái máy game của Sunny

Aigoo~ có gì đâu mà nhìn dữ vậy? chỉ là ểm mãi mê ngó người ta, quên mất ngón tay đang chọt vô cái đồ gọt bút chì. Thế là.. tèn ten~ =))

Dại gái thì chịu thôi chứ trách ai giờ~

Tíng... Toong...

Tiếng chuông hết giờ vang lên, đám nhóc lố nhố chen nhau ủa ra hai cửa. Ểm nấn ná ở lại ý chờ người kia.

Miss Kwon vẫn ngồi lặng lẽ bên trang sách, chẳng hay biết có người vẫn ngấm mình.

.

Ánh nắng chiều hắt qua khung cửa sổ phòng học dần tắt, hơi lạnh phả nhẹ. Miss Kwon sực tỉnh dứt mắt khỏi trang chữ, nhìn vào đồng hồ đeo tay

Đã gần sáu giờ tối, cô đã ngồi gần một tiếng rưỡi

Thu dọn lại mớ giáo trình lộn xộn trên bàn, cô nâng chúng ôm ngang người dợm bước ra ngoài thì chợt nhìn thấy một bóng người gục mặt xuống bàn có vẻ như đang ngủ

Tiến đến gần, cô ngạc nhiên nhận ra ểm

- Jessica.. - cô lay nhẹ

...

- Jessica, dậy mau.

Ểm giật mình, dụi dụi mắt ngẩn đầu nhìn lên, toét miệng cười

- Xong rồi huh? Chúng ta về..

~~~~~

- Sao không về ?

Cô và ểm bước song song qua dãy hành lang, cô ôm chồng giáo án trên tay, còn ểm đeo ngược cái balo phía trước, vừa đi vừa che miệng ngáp, cái dáng đi trung sĩ nhìn chẳng lẫn vào đâu =.=

- Chờ Yuri ấy~ - ểm tinh quái nhìn Miss Kwon

- Có thể gọi tôi. Lần sau đừng như thế nữa.

Cô lạnh nhạt tỏ ý không bằng lòng nhưng ểm nghe được sự lo lắng bên trong, vui sướng cười toe toét

- Đang lo cho em sao? *nhướng mày*

- Không có. *nhìn chỗ khác*

- Có mà ~ - ểm bước tới trước rồi quay người đi lùi mặt đối mặt với cô

- Đi đứng đàng hoàng không hả?

Cô nghiêm giọng.

- Thích vậy đó. Ai bảo không thừa nhận. Plèz~

Cô tròng mắt làm ẻm thích thú nháy mắt đáp lại. Giờ thì Jessica Jung không còn sợ Hắc Thần WANGUI nữa rồi~ ^3^

- Có làm được bài không?

- Dĩ nhiên là không ... tệ . Thấy em giỏi không? Thường đi~

Ẻm hí hửng chìa tay ra phía trước, mũi nhăn nhăn vùi vùi

- Tôi mời cơm tối

Cô chỉ nói thế rồi lạnh lùng bỏ đi. Mặc ẻm lon ton léch thếch chạy theo

- Chờ với~

7h30pm

Hành lang kí túc giáo viên

Miss Kwon chậm rãi bước, gương mặt băng lãnh thoáng thay đổi khi nhìn thấy người đang đứng trước cửa phòng

- Thái Tử tìm tôi có việc gì sao?

Cô mở cửa, bước vào trong, Lee Jun theo sau

- Đừng lạnh lùng với ta như vậy. Ta biết em đang rất mệt nên chỉ đến nói với em một chuyện..

- ...

- .. Cảnh giác với những thứ ngọt ngào xung quanh. Người ta không yêu thương em thật lòng đâu. Người ta chỉ chơi đùa với em mà thôi!

- Thái tử nói thế là ý gì?

Cô nhúu mày, nét mặt mỗi hiện rõ

- Nghe thứ này, em sẽ hiểu. Vốn dĩ đồng tính là trái luân thường và cũng chẳng có tình yêu nào thật sự tồn tại giữa hai người đồng giới.

Anh bước đi, nhóm thuộc hạ cúi người chào cô rồi theo sau Thái Tử của họ.

Cô xoa gáy đóng cửa rồi ngồi vào bàn làm việc. Mân mê thứ trong tay..

“Tách! ”

Tiếng rè rè thoát ra, một giọng nói quen thuộc chọt vang lên

[.. Tôi sẽ cướp người con gái của anh, để anh phải hối hận vì dám đắc tội với Jessica Jung này..]

Thoáng sững sờ

Cô cau mày suy nghĩ, cô không tin đây là sự thật. Người đó nói yêu cô và những gì cô đã cùng người đó trải qua có thể gọi tên chính xác nó là gì.

Hay.. chỉ là cô suy diễn?

Cô tin nàg, cô tin nàg không phải hạng người như thế. Dù cô biết Jessica Jung là một dân chơi có tiếng trắng hoa ở Mỹ.

Con người có thể thay đổi kia mà, cô không giống những hạng người trong các hộp đêm, cô tin Jessica yêu cô và cô ấy đã thay đổi vì cô

Nhưng còn.. những lời này...

Cô hoang man, lần đầu tiên Miss Kwon của WANGUI cảm thấy bối rối giữa hai luồng suy nghĩ

Cô không phải loại con gái dễ tin những lời cáo buộc xảo biện xung quanh rồi dùng dùng nỗi giận một cách không kiểm soát.

Cô khác họ. Cô biết mình phải làm gì.

Muốn giải đáp những thắc mắc này. Chỉ còn cách hỏi thẳng

Nắm chặt chiếc máy ghi âm trong tay, cô mở cửa bước ra ngoài.

- Gì đấy? Sao tự nhiên tới tìm tớ? Có gì gọi điện thoại được rồi..

Sica đứng trước cửa phòng nhìn Soo Young với hàng ngàn dấu chấm hỏi

- Không cho vào luôn à? =.=

- Ủ.. quên, vào đi.

Soo khép hờ cửa phòng rồi ngồi xuống

- Không dài dòng, hỏi thẳng luôn. Cậu và Miss Kwon là gì của nhau?

Nàng giật thót, không ngờ nửa đêm nửa hôm nhóc bạn cao kêu lại đến hỏi chuyện này

- O..

Nàng ấp úng, phải trả lời sao chứ? Không phải nàng muốn giấu Soo Young nhưng.. nếu nói ra thì được gì? Cậu ấy chẳng thể giúp nàng mà ngược lại.. lỡ như vô tình hé ra điều gì thì cả Jessica lẫn Miss Kwon sẽ gặp rắc rối..

Nàng không sợ cho mình, nàng chỉ lo cho Miss Kwon.

- Sao tự dưng bối rối vậy? Có gì mờ ám đúng không?

Soo lườm với ánh mắt dò xét

- Haha làm gì có

Nàng bật cười vờ như câu hỏi của nhóc bạn là câu đùa buồn cười nhất

- Đàn em tớ nói là thấy cậu và cô ấy đi ăn tối. Từ bao giờ hai người thân thiết vậy hử? Cậu cũng đừng có nghĩ là tớ không hiểu được cái cách cậu nhìn Miss Kwon.

Trưởng nhóm PVGirls nheo mắt nhìn Jessica. Nàng nhếch môi cười

- Hỏi thật Choi SooYoung, cậu thấy Miss Kwon có đẹp không?

- Tất nhiên, chẳng phải cả trường này sùng bái cô ấy như thánh nữ sao?

Choi leader gật gù

- Nhưng.. vậy thì sao?

- Cô ấy lại lúc nào cũng lạnh lạnh và có vẻ khó chinh phục nữa - Jessica nhướn một bên mày

- Ủhm.. Cậu đừng nói là ..

Soo gục gặc đầu rồi hai mắt chợt mở to, há hốc mồm

- Cậu định trêu đùa với Miss Kwon sao?

- Cũng không hẳn. Chỉ là tớ muốn cưa cẩm cô ta phục thù cho sĩ diện của Jung tiểu thư đã mất dưới tay cô ta thôi.

Nàng cười to, cười một cách cay đắng.. lòng nặng trĩu , tự trách bản thân sao lại nói những lời như thế này. Đó đâu phải là những gì nàng cảm nhận?

- Ừ thôi chuyện cá nhân của cậu tớ không xen vào. Nhưng Jessica, đừng đùa với lửa. Tớ không ủng hộ trò đùa này của cậu đâu. Cậu nên nhớ.. KHI YÊU MỘT NGƯỜI MÀ BẢN THÂN TRƯỚC KIA VỐN RẤT GHÉT THÌ ĐÓ LÀ THỨ TÌNH CẢM SÂU SẮC VÀ KHẮC GHI NHẤT.

SooYoung nhấn mạnh từng từ rồi thở hắt, đứng dậy ra về. Bỏ lại nàng ngồi đó môi vẫn nở nụ cười.

Thoáng chốc, nụ cười trở nên héo hắt..

Nàng cảm thấy tội lỗi vô cùng.

Tình cảm trân quý của nàng và người ấy đã bị nàng bóp méo một cách tồi tệ thế sao?

Nàng ngu ngốc quá, sao lại nói như vậy về tình cảm của nàng chứ? Nàng yêu Miss Kwon thì có gì sai?

Lúc lắc đầu cố đẩy mọi suy nghĩ ra ngoài, Jessica đang cần một hơi ấm.. một sự bình yên..

Mở cửa

Nàng chết sững..

Bàng hoàng nhìn người vừa bước ra từ góc tối của bức tường..

Một dáng người sững sờ.. luồng hơi lạnh buốt tận xương tuỷ ủa vào khắp căn phòng

Bộp..

Chiếc máy ghi âm chạm đất

Đôi mắt sắc bén mất hẳn thần thái.. gương mặt như ướp băng trắng rỗng không gợn một cảm xúc

Bàn tay bấu chặt

Từ khoé mắt, một viên pha lê lóng lánh như đông cứng bởi hàn khí bao quanh

Lạnh lẽo.. Đau thương .. và thất vọng..

” Với em, tôi chỉ là trò chơi ”

Nàng lặng yên như tượng nhìn người đó bước đi

Tình yêu đang từng bước rời khỏi nàng mà không cách nào níu giữ..

Chỉ biết thần thờ trông theo

Coong..

Chiếc nhẫn buông rơi từ tay người ấy

Lăn tròn.. lăn tròn..

Dáng người cô độc vẫn bước đi và nàng vẫn đứng đấy..

Chỉ cần chạy đến giải thích rồi mọi chuyện sẽ..

.. sẽ như thế nào?

..không phải cuối cùng cũng sẽ kết thúc sao?

Cũng tốt.. hãy cứ để người ấy cảm hận nàng.. rồi sẽ quên được nàng..

Chỉ cần người ấy hạnh phúc, nàng bị ghét bỏ cũng không sao

Mỉm cười, đôi mắt nhoà lệ khép lại

Nàng quay bước vào trong

Có nhiều cách để kết thúc nhưng nàng lại chọn cách này

.. giá như nàng hiểu rằng.. nàng và cô không hề có kết thúc

.. vì đơn giản..

.. giữa họ chưa bao giờ bắt đầu ..

Kể từ giây phút đó.. giữa hai con người ấy đã tự đặt ra một quy ước..

.. một người sẽ mãi mãi đi về bên phải..

người còn lại suốt đời chỉ rẽ trái..

Hai hướng đi vốn dĩ trái ngược nhau .. để chắc rằng

.. họ sẽ mãi mãi không bao giờ đối diện với nhau.. thêm một lần nào nữa

Và cũng từ khoảnh khắc đó

Jessica Jung hài lòng nhận ra nàng sẽ không còn có thể bị ai làm cho tổn thương

Vì trái tim nàng..

.. đã chết..

.

.

.

- Xin lỗi oppa.. Em đã mất Oppa rồi và em không muốn mất đi một người bạn nào nữa.. Có lẽ thế.. sẽ giúp họ sống tốt cuộc sống của mình..

Cô gái tóc ngắn nghen ngào đặt nụ hôn đắm nước mắt lên di ảnh một chàng trai trên hình nền điện thoại..

” Are you sure you want to delete?”

Ngón trỏ chạm nhẹ

” Ok”

Quệt nước mắt, cô mỉm cười..

- Hãy yên nghỉ.. người mà em yêu nhất..

o0o

Tiếng chân người chạy rộn ràng ngoài sân

Những bàn chân ướt nước vội vàng

- Cấp báo!

- Chuyện gì? Tại sao to gan dám đánh động cả Hoàng Cung?

- Hoàng Thượng điện hạ.. Thái Hoàng Thái Hậu đã quy tiên..

- - - To be continue - - -

50. Chương 36 : Song Song (1)

Phật.. Phật... Phật...

Cánh quạt trực thăng quay liên tục, sức gió làm mớ cây cỏ xung quanh bật gốc.. bụi cát tung mịt mù

- Unnie, mọi việc ở đây trông cậy vào chị

Miss Kwon trao ánh nhìn tin tưởng vào Lee Hyori.

- Công chúa xin hãy an tâm. Tôi sẽ cho người đóng gói hành lý và gửi vào cung.

- Thật làm phiền Hoàng Thân.

Anh đứng bên cạnh, dùng thân chắn gió cho nàng.

- Thái Tử xin đừng khách sáo, đó là vinh dự của tôi.

Hyori mỉm cười cúi đầu, từ nay về sau, cô phải chú ý đến cách xưng hô giữa mình và Miss Kwon.

- Thái Tử, Thái Tử Phi.. xin mời..

Người nam cận vệ cúi chào Hyori rồi chìa tay dẫn đường . Bóng dáng chủ tử vừa xuất hiện, hai cận vệ nhanh chóng chạy đến che gió giúp Thái Tử và vợ đến gần cánh cửa trực thăng.

...

..

.

- Trong cung thế nào?

Sau khi đã yên vị, chiếc chuyên cơ chậm chậm tách khỏi mặt đất. Anh quay sang hỏi vị trưởng quan vẫn theo hầu.

- Thưa, Hoàng Cung đang chờ sự trở về của Điện Hạ và Nương Nương.

- Chuyện sắc phong Thái Tử Phi sẽ thế nào?

Anh cau mày, càng sớm càng tốt phải phong một danh phận cho nàng. Chỉ có thế , anh mới có thể giữ nàng bên cạnh.

- Thái Tử, hạ thần e.. sẽ không thể đáp ứng được trong lúc này.

- Tại sao?

- Trưởng quân chúa quy tiên, là quốc tang. Hỷ sự sẽ không thích hợp...

- Vậy ta phải chờ đợi bao lâu?

- 3 năm, thưa Điện hạ.

- KHÔNG THỂ ĐƯỢC.

Lee Jun nổi giận, không thể để tình trạng này kéo dài. Anh đã chờ đợi quá lâu. Khó khăn lắm mới thuyết phục được nàng trở về.

Anh không muốn phải sống trong lo lắng.

Bằng mọi giá phải ràng buộc người con gái này bên mình

Nâng đầu nàng tựa vào vai mình, anh say mê ngắm nhìn gương mặt mệt mỏi với đôi mắt khép hờ. Quả thực nàng tiêu tụy đi rất nhiều..

.. Duy chỉ đôi mắt và thần thái vẫn không thay đổi.

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện. Tình thế ép buộc, nếu không anh đã chẳng đưa nàng về cung ngay trong đêm như thế.

Thôi được, về đến Tây Cung sẽ cho người bồi bổ lại sau. Nhìn nàng ốm yếu xanh xao, anh cũng đau cũng xót.. Chỉ trách.. tại sao lại yếu lòng bị cô ả kia mê hoặc. Lee Jun này nhất định phải giành lại trái tim của nàng.

Rồi sẽ cùng nhau tận hưởng những lạc thú như thuở nhỏ.

Anh mỉm cười hạnh phúc, hôn nhẹ vào trán nàng rồi ôm chặt thân hình nhỏ ấy vào lòng.

” Ngủ ngon, Yuri ah~ ”

* * *

Nó thần thờ ngồi nhìn từng cơn sóng biển xô vào bờ rồi lại quay về khơi xa

Có một người cũng đã từng như thế tại nơi này

Nó nhếch môi cay đắng

Cảm giác như mọi thứ chỉ vừa mới hôm qua.. Vậy mà sau một đêm.. Nó thành kẻ tay trắng.

Bất giác.. nó muốn khóc. Nhưng lại chẳng khóc được, vì nước mắt đã cạn mất rồi.

Lại thế nữa.. Nó làm sao thế này? Chẳng phải chính nó đã chọn lựa hay sao? Hối hận cũng đã quá trễ vì không còn có thể thay đổi được gì.

Thôi thì

Hãy quên đi nhé, Jessica ah~

Rồi thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương..

Cảm giác lạnh lạnh nơi ngực trái, nó cúi đầu nhìn xuống

À thì ra.. nó quên trả lại vật này. Lại phải tìm người đó mà trả.

Đổi mặt.. cũng phải.. Nó lớn rồi.. phải tập đổi mặt chứ. Trốn tránh chỉ khiến nó và người ấy càng khó buông tay.

Phủi lớp cát bám trên người. Nó lách thếch đứng dậy quay bước

Trống rỗng.

Lúc ấy, nó chỉ đơn giản nghĩ rằng, “trống trải” là cảm giác nhất thời.

Sau này nó lại nhận ra, khi mọi yêu thương và hy vọng đã theo người nào đó rời xa. “Trống trải” như cái u nhọt nhứt nhối hành hạ nó mỗi đêm..

.. và mãi mãi chẳng thể nào chữa lành..

kể cả thời gian có trôi đi bao năm nữa..

Cái đau thấu tim gan vẫn dày vò cơ thể. Chỉ còn cách tập sống chung với nó.

oOo

Đêm khuya dần về sáng, tiếng người xôn xao, tiếng bước chân rộn rã qua lại. Cả một góc trải dài từ cổng cho đến nội viện Tây cung bừng sáng bởi ánh đèn.

- Nhanh lên, Thái Tử và công chúa sắp về rồi đấy.

...

- Cô kia, sao lại đặt lọ hoa chỗ này? Có biết Thái Tử Phi không thích hoa hồng không hả? Mau đi thay bách hợp ngay!

...

Quan Tổng quản Tây cung liên tục đốc thúc các cung nữ. Ông đang rất hồi hộp mong chờ sự trở về của Man Hae Go công chúa và cũng chính là Thái Tử Phi Nương nương.

Cả gia tộc Han từ thời tiền nhân đã tận tụy phò tá Hoàng gia Lee. Cho đến tận bây giờ, sự trung thành ấy vẫn chưa bao giờ chấm dứt. Ông và các người anh em trong gia tộc đang nắm giữ những vị trí hâu cận cho các nhân vật quan trọng trong Cung.

Đã phục vụ cho nhiều chủ nhân, nhưng ông chỉ ấn tượng với một người - đúng ra là một cô bé khí chất ngời ngời ngay cả khi còn nhỏ.

Tổng quản Han đã chăm sóc, dạy dỗ và yêu thương cô ấy như con gái mình.

7 tuổi, nhưng từ đôi mắt và thần thái toát ra từ cả người cô bé, Han Jong Goon đã biết rằng người này thật sự không phải tầm thường. Dõi theo quá trình từng bước trưởng thành của cô ấy, ông càng tin vào nhận định của mình.

Ở cô có những phẩm chất mà chẳng một cô gái Đại Hàn dân quốc nào có được. Từ ánh nhìn lạnh lẽo uy quyền cho đến vương khí băng lãnh toả ra mỗi khi cô xuất hiện. Tất cả... khiến những người xung quanh đều phải khuất phục.

Cô ấy chính là Man Hae Go công chúa trước mắt toàn quốc dân và là Thái Tử Phi của cả Hoàng cung. Đã đi vắng khá lâu và giờ là lúc cô trở về, lẽ dĩ nhiên người vui mừng nhất ngoài ông thì còn có thể là ai?

- Nhanh chân nhanh tay vào!

Ông vỗ tay khẩn trương, nét mặt căng thẳng. Không biết công chúa có thích những gì ông đặc biệt bày trí cho nàng hay không.

* * *

Phạch.. phạch...

Chiếc chuyen cơ từ từ đáp xuống, cánh cửa bật mở. Chàng trai trẻ bế trên tay một cô gái cẩn thận bước xuống trong vòng tay các cận vệ hoàng gia và hàng người quỳ rạp dưới đất

- Cung nghinh Thái Tử Điện Hạ, Công chúa điện hạ di giá hồi cung~

Tiếng loan báo vang vọng, truyền từ dãy hành lang này sang dãy hành lang khác . Các nô tỳ, các thị vệ gấp rút chỉnh chu mọi thứ lần cuối rồi nghiêm trang thành hai hàng cúi gập người hành lễ

- Từ nay ta muốn các người phải gọi là Thái Tử Phi. Ai trái lời, lập tức xử phạt.

Seja - bộ mặt nghiêm nghị - tay nâng Thái Tử Phi say ngủ trên tay bước qua hàng người cung kính thẳng tiến Tây cung.

51. Chương 36 : Song Song (2)

- Thái Tử Điện Hạ..

Anh lia mắt ra hiệu im lặng, nhẹ nhàng đặt cả người nàng xuống chiếc giường gấm chạm trổ rồng phượng ra lệnh cho các thuộc hạ lui ra ngoài.

Ngắm nhìn nàng lần nữa rồi cúi người hôn nhẹ lên trán, thầm thì khi nàng khẽ trở người quay mặt vào trong

- Thái Tử Phi của ta, chào mừng em đã trở về..

Rồi bước ra ngoài

Từ khoé mắt nhắm nghiền, dòng lệ khẽ tuôn rơi

oOo

Điện JaGung .. nơi ở của Hoàng Thái Hậu

- Thái Hậu an khang, Man Hae Go đến vấn an người!

Nghiêm trang trong bộ Han Bok truyền thống, nàng quỳ gối cúi người hành lễ.

- Công chúa, đừng khách sáo. Ngồi xuống với ai gia nào~

Thái Hậu Sim Ok mỉm cười, tay vỗ vỗ vào chỗ ngồi cạnh bà.

- Thái Hậu vẫn an khang chứ? Hae Go lo lắng cho người..

Nàng nắm tay Thái Hậu - người ngay từ bé đã rất yêu thương và chịu đựng nàng. Ngay cả quyết định rời đi du học cũng một phần nhờ đến tay bà can thiệp.

- Haha ta khỏe. Công chúa trông tiêu tụy rất nhiều. Là không khỏe sao? Ta đã không muốn con ra ngoài vì lý do này đây.

Sim Ok cau mày vờ giận dữ, nhìn cảnh một người đã cao tuổi nhăn mặt làm nũng thật buồn cười, nàng cũng không ngoại lệ, nhưng chỉ khẽ hé môi

- Hae Go công chúa phải ở lại đây dùng cơm với ai gia, ta muốn nghe công chúa kể về những chuyện đã nhìn thấy ở bên ngoài

Nàng gật nhẹ đầu

- Hoàng Thượng, Hoàng Hậu Nương Nương giá lâm~

Tiếng loan báo vang vọng vừa dứt thì hai con người quyền uy nhất trong cung bước vào hành lễ, đoạn an vị phía bên trái.

Hae Go công chúa lập tức quỳ xuống cúi chào.

- Thái Tử Điện Hạ cầu kiến~

Seja bước vào, cũng hành lễ và an tọa phía cánh phải.

- Hae Go công chúa, chào mừng công chúa hồi cung!

Hoàng Thượng nhìn nàng khẽ cười, Hoàng Hậu cũng dõi theo cử chỉ của nàng bằng ánh mắt trìu mến

- Không dám, đa tạ Hoàng Thượng

Nàng cúi đầu đáp lời

- Chẳng hay sáng nay tất cả tập trung tại đây là có việc gì?

Thái Hậu vẫy tay cho tỳ nữ châm trà, khẽ cất lời

- Thưa Thái Hậu, trẫm muốn thưa về chuyện của Trưởng quận chúa

- Ai gia đã biết. Chuyện này Hoàng Thượng sẽ tính thế nào?

- Mặc dù lánh khỏi triều chính đã lâu nhưng Trưởng Quận chúa đã từng là bậc mẫu nghi thiên hạ. Khi người quy tiên lễ thường không thể sơ sài. Trẫm sẽ hạ lệnh cho giới truyền thông tổ chức quốc tang và tiến hành truy điệu..

- Hoàng Thượng, điều đó không thể..

- Thái Tử sao có thể lên tiếng khi Hoàng Thượng còn chưa nói xong?

Hoàng Hậu trách mắng

- Thái Tử có ý kiến gì?

Thái Hậu nhướn mày dò hỏi

- Nếu tổ chức quốc tang thì trong vòng 3 năm Hoàng cung không được có hỷ sự, cũng như tổ chức lễ truy điệu thì việc sắc phong Thái Tử Phi sẽ không thể tiến hành..

Nàng im lặng, chỉ lắng nghe.. Không phải là nàng không có ý kiến gì mà bởi vì nàng biết rằng khi quyết định trở về, bản thân đã chấp nhận suốt đời giam lỏng trong chốn hoa lệ này không khác gì con chim con cá.

Thế nên chẳng mấy may phản ứng.. mặc cho Hoàng Thượng đang nhìn nàng với vẻ dò xét

- Thái Tử, sao lại có thể nói ra những lời như vậy?

- Lời Lee Jun nói không phải không đúng.

Thái Hậu lên tiếng bênh vực nội tôn.

- Thái Tử đã trưởng thành, Man Hae Go công chúa cũng đã quay về. Mọi thứ đã sẵn sàng, hưởng hồ các phần tử chống đối luôn rình rập đe dọa vị trí Quốc vương. Chưa bao giờ việc sắc phong Thái Tử Phi cần thiết như thế.

- ...

- .. Trước đây, nghi lễ đón Thái Tử Phi chỉ mới hoàn thành hai phần. Tín vật đã trao đổi, lễ Napche tuyên bố quyết định chọn Thái Tử Phi trước đại diện hai họ cũng chỉ vừa hoàn tất nhưng phần quan trọng nhất là lễ sắc phong Thái tử phi trước dân chúng lại không thể tiến hành vì Hae Go công chúa phải sang Anh.

- ...

- Cũng không tự nhiên mà Thứ Phi GaIn và Hoàng Tử quay về. Nếu không vì bức di thư của Tiên đế chỉ truyền ngôi cho Thế Tôn se duyên cùng Chân Nữ của hoàng huyết há chẳng sẽ không có sự xuất hiện đột ngột này? Nếu không mau công bố Thái Tử Phi, đêm dài càng thêm lắm mộng.. Hoàng Hậu nghĩ sao về ý ai gia?

- Thái Hậu thật sáng suốt..

Nàng cau mày, dường như với những con người cao quý này. Nàng chỉ như một tấm khiên che chắn cho ngai vàng mà sẽ thuộc về con cháu họ.

- Thôi được, trăm sẽ xử lý việc này theo ý Thái Hậu

- KHốn kiếp! Làm sao thằng nhãi ấy lại có thể dễ dàng thuyết phục cô gái đó trở về?

Người đàn bà xinh đẹp nổi giận nắm chặt tay hất ngã tách trà trên bàn.

- Không phải điều đó tốt sao, thưa mẹ?

Lee Tuek mỉm cười như trêu gan mẹ mình

- Tốt? Con không biết suy nghĩ sao Tuekie? Cô gái đó quay về, rồi Hoàng cung sẽ thông cáo cho cả nước biết về việc xác lập Thái Tử Phi. Khi Thái Tử đã yên bề gia thất sẽ tính đến việc kế thừa ngai vị. Rồi mẹ con ta sẽ tay trắng có hiểu không?

- Chuyện đó hiện tại sẽ không thể xảy ra.

Cậu ung dung nhấp một ngụm cafe

- Tại sao?

- Thái Hoàng Thái Hậu vừa quy tiên. Dù bà ấy có đang sống ở chùa và không còn liên can triều chính nhưng cũng là quốc tang. Làm sao trong cung dám ém nhẹm việc đó mà sắc phong Thái Tử Phi?

- Con quả thật nông cạn. Dám để Thái Tử xuất cung một mình, lại đi xa chỉ để thuyết phục Kwon Yuri về cung. Chẳng lẽ người đàn bà ấy không đang suy tính điều gì ghê gớm sao?

- Là Man Hae Go công chúa, mẹ à~

Cậu nhẹ nhàng chỉnh lời bà

- Ta không quan tâm . Bằng mọi giá phải ngăn chặn lễ sắc phong này lại. Hwa tướng quân, ta muốn chỉ trong 2 giờ, cả Đại Hàn dân quốc đều phải biết tin Trưởng quận chúa quy tiên.

Người đàn ông ngồi phía sau Lee Teuk gật đầu rồi biến khỏi căn phòng. Chỉ còn cậu và bà

- Mẹ à, con mệt mỏi lắm rồi. Con muốn quay về Anh quốc..

- Không được. Nếu còn suy nghĩ bỏ cuộc thì từ nay đừng gọi ta là mẹ.

Bà gần giọng, cậu nhắm chặt mắt kiểm tiếng thở dài rồi cũng lui ra.

- Noh Hae Na, cô quý kẻ đa đoan giành ngai vị cho con mình thì ta cũng sẽ không bỏ cuộc. Bằng mọi giá, ngôi vị Thái Tử phải thuộc về Lee Tuek!

52. Chương 36 : Song Song (3)

Giọng cười thâm độc vang vọng khắp căn phòng, xé tan sự yên lặng tĩnh mịch. Hậu cung vốn phức tạp nay lại đáng lo ngại bởi những cơn sóng ngầm ngấm ngấm ập đến.

= = =

- Ê, Thái Hoàng Thái Hậu quy tiên rồi này~

Một cậu thiếu gia phe phẩy tờ báo trên tay chạy ù vào lớp

- Đâu? Xem với~

Đám học trò xúm xít bu lại chen lấn đọc bài báo

.
. .

- Haiz.. Vậy là trong ba năm Hoàng cung sẽ chẳng có tiệc tùng gì linh đình nữa

SooYoung thả phịch người xuống ghế, gác chân lên bàn.

- Là sao?

Jessica tròn mắt khó hiểu, bởi vì nàng vốn sinh sống ở Mỹ ngay từ bé, những chuyện này làm sao có thể biết?

- Sao ngốc vậy? Quốc tang sẽ kéo dài ba năm. Khi có tang thì không được tổ chức tiệc tùng, không được vui vẻ để tỏ lòng tưởng nhớ người đã khuất. Cậu _ Jessica Jung _ mục đích cậu đến Trái đất này là gì thế?
=. =

Hyo Yeon kẻ sát mặt Sica nhìn chằm chằm như phát hiện nhóc bạn mình là người đến từ một thiên hà khác.

- Ấy~ Sica sống ở Mỹ mà, làm sao hiểu mấy thứ này chứ!

Sunny lên tiếng bảo vệ đại công chúa.

- Ồ ha~ Hyo gục gặc đầu

Cộp.... Cộp...

Tiếng giày cao gót vang lên, bọn học sinh nháo nhào về chỗ ngồi

Soo vội bỏ hai chân xuống đất, lấy tay phủi phủi mặt bàn

Sunny nhét cái máy game vào cặp còn Hyo lôi giấy bút ra để trước mặt.

Ki Hoon, Dong Joon và đám boy vuốt vuốt tóc , chỉnh lại caravat, áo quần xem có ngay ngắn hay chưa. Thật là.. cứ vào giờ Toán thì hết sức chỉnh chu chỉ để lấy lòng vị giảng viên xinh đẹp, lạnh lùng

So với cái không khí nhốn nháo xung quanh thì có một người tay đang nắm chặt vật lạnh lạnh trong tay, tâm trí thì bối rối vô cùng.

Tim nàng như hẫng đi một nhịp khi âm thanh quen thuộc ấy vang lên..

Nàng sẽ đối mặt và trả thứ này cho chủ của nó như thế nào đây?

Nhưng sao.. tiếng bước chân cô ấy hôm nay lại lạ lẫm như vậy? không giống bình thường chút nào..

Để giải đáp thắc mắc, cánh cửa bật mở, một bóng người bước vào khiến cả lớp ồ lên một cách thất vọng.

Người vừa bước vào không phải người mà Jessica nửa muốn gặp, nửa không. Người đó không phải Miss Kwon

- Chào các bạn, vì vài lý do cá nhân, tôi sẽ tạm thay vị trí của Miss Kwon. Tôi là Yoon Eun Hye!

Đáng thương cho giảng viên Yoon, cô ấy thật không may mắn khi phải thay thế vị giảng viên tiền nhiệm mà vốn dĩ cái bóng của người ấy trong lòng bọn học sinh quá lớn.

Thế nên, mặc kệ tân giảng viên nói và nói, đám học trò chẳng thèm quan tâm. Cứ tùm năm tùm ba bàn tán.

"Hiệu Trưởng Lee!! Tôi muốn xin chuyển lớp!!!" >.

Gyengbok goong .. mặt điện Hoàng gia

- Hoàng Thượng, xin hãy giải thích chuyện này? Tại sao lại như thế?

Seja giận dữ vượt qua hàng rào thị vệ cất giọng cau giận.

- Thái Tử đang chất vấn ta ư?

Ngẩn đôi mắt uy nghiêm khỏi tấu sớ trên bàn, Quốc Vương cất cao giọng

- Ta không dám. Nhưng Hoàng Thượng đã nói sẽ có cách giải quyết. Vậy tại sao mọi thứ lại trở thành như thế này? Tại sao quốc tang, truy tôn lại được công bố khắp cả nước?

- Thái Tử nghĩ trăm có có thể thâu tóm mọi thị phi sao?

Lee Hwan đánh mặt nhìn con trai

- Hoàng Thượng thật khiến ta thất vọng

Quai hàm cắn chặt, anh quay người bỏ đi

Tây Cung..

- Tham kiến Thái Tử Điện hạ!

- Được rồi, Công chúa đâu? Không, là Thái Tử Phi đâu?

..

- Thái Tử tìm tôi có việc gì?

Nàng đang đọc sách, nghe động bèn đóng sách bước ra.

- Chúng ta ra ngoài!

= = =

Trung tâm mua sắm COEX ồn ào tấp nập những cô gái ăn mặc hợp thời, những chàng trai sang trọng lịch lãm

Trong hàng người đông đúc ấy, một chàng trai giản dị trong chiếc áo sermi caro, đội chiếc mũ lưỡi trai che đi vầng trán cao đầy khí chất, tay nắm chặt tay cô gái có gương mặt xinh đẹp nhưng lại lạnh như được phủ một lớp sương băng giá.

Cả hai len lỏi qua dòng người để đến khu vực giải trí

Lầu Quỳnh Hội

- Công chúa, hãy ăn nhiều vào nhé~

Sim Ok mỉm cười gấp thức ăn vào chén nàng

- Thái Hậu có Hae Go rồi thì quên cả ta

Lee Jun cất giọng mè nheo, dù nét mặt vẫn lạnh lùng nghiêm khắc

- Ganh tị với cả vợ mình sao?

- Ta rất muốn cả đất nước và thế giới này biết Hae Go là Thái Tử Phi. Ta không muốn chỉ trong hoàng cung này mới gọi nàng là Nương nương, rồi thì công chúa.. thật lộn xộn. Ta muốn nghe một danh xưng duy nhất

- Công chúa muốn sao? Ta phải gọi là công chúa hay Thái Tử Phi?

Thái Hậu nghiêng đầu nhìn cô gái vẫn im lặng từ tốn nhai cơm

Hoàng cung với nàng thật giống một vở kịch, những con người này vốn dĩ đều đã có suy tính trong đầu nhưng lại luôn tỏ ra tôn trọng ý kiến của người khác..

Dù nàng có nói như thế nào thì chắc hẳn chúng đều trở nên vô dụng.

Thế nên, nàng chỉ ngẩn đầu đáp nhẹ

- Thuận theo ý Thái Hậu và Thái Tử

Lee Jun hài lòng nở nụ cười hạnh phúc, bởi vì những lời nói đó cho anh biết rằng người con gái này đã chấp nhận anh.

- Thái Hậu, có Hoàng Hậu nương nương tiếp kiến~

- Mời vào

. . .

- Hoàng Hậu có việc cấp bách sao?

- Thưa Thái Hậu, thư kí Điện Đông cung vừa trình cho bốn cung xem thứ này.

Cung nữ Park nhận lấy rồi trao bằng hai tay cho Thái Hậu

- Đó là một bức ảnh chụp nhanh, người trong ảnh là Thái Tử và công chúa. Đi kèm với bản nháp của bài đăng ngày mai. Trong đó viết rằng Thái Tử xuất hiện thân mật với một người con gái lạ - Sau scandal ở Pháp thì đây là lần thứ hai Thái Tử bị bắt gặp có một mối quan hệ không minh bạch. Thái Tử sao lại bất cẩn như thế?

Hae Na cau mày trách mắng

- Đó chỉ là ta đưa Hae Go đi mua sắm. Cả cung và Nghị viện đều biết đây là Thái Tử Phi kia mà?

- Nhưng dân chúng không biết. Cái họ thấy là trong lúc quốc tang đang diễn ra, Hoàng Thái Tử lại có thể vui vẻ bên một cô gái. Còn đâu là oai nghiêm của cả Hoàng Thất?

- Ta thân mật với vợ ta là sai ư?

- Không sai nhưng..

- Đủ rồi. Không biết bằng cách nào mọi thứ lại vượt khỏi tầm kiểm soát của chúng ta. Điều không mong cũng đã đến. Hôn lễ Hoàng Gia không thể diễn ra, cũng không thể sắc phong Thái Tử Phi trong vòng 3 năm. Tuy nhiên, đây là điều tốt, hãy để bài báo và bức ảnh này đăng. Nhưng sẽ viết theo cách của ai gia.

53. Chương 36 : Song Song (4)

Giờ càng già càng cay. Những người đã sống lâu năm luôn có những suy tính kĩ càng và lường trước được kết quả. Sim Ok là người đã đứng trên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ giữa hàng nghìn phi tần khác.

Chính bởi vì.. bà hơn họ ở cái đầu.

Biến nguy thành an chắc chỉ mỗi bà mới có thể xoay chuyển.

* * *

- Này sao im lìm mấy ngày nay vậy? Bộ Miss Kwon đi vắng không có người để chọc cậu buồn huh?

Hyo lay lay nàng công chúa ủ dột trên bàn. Jessica cũng bất ngờ vì thái độ của mình, dù nàng đã luôn tự nhủ phải cư xử bình thường như trước. Nhưng hình như mọi thứ đều đã không còn nghe lời nàng.

- Chuẩn luôn. Một Like cho Hyo gangster, haha~

Sunny toe toét chìa ngón tay cái

- Thôi dẹp đi, chọc Jessica của chúng ta hoài. Cũng sắp bế giảng rồi. Các cậu có tính tổ chức “sự kiện” gì không?

Choi leader nhướn mày nhìn cả bọn, trong đó có cả vài cậu trai quen thuộc cầm đầu phe con trai trong trường

- Quay từng trước khi ra trường - Mir hí hửng

- Đặt bom bột mì ở phòng Hiệu Trưởng Lee ấy. Có chuyện vui coi ngay~ - Kai nheo mắt tinh ranh

- Đồ ngu, làm vậy bị đá đít ra trước khi bế giảng í -Nickhun bặm môi gầm gừ

- Aishhh~ dẹp đi. Hối ý kiến chứ không có kêu cãi nhau nhá~ Không nghĩ ra thì để Choi thiếu gia này tự xử SooYoung gãi gãi gáy đứng dậy toan bước ra ngoài

- AAAAAAAAAAAAAAAAA~

Pạch...

Tiếng la thất thanh làm bạn bật ngửa ngã ra bàn >”

- Đứa nào điên vậy?

- Gì thế?

Tiếng hỏi han lao nhao, HyoMin vất vả lách người đi qua đám nhóc hiếu kì bám theo, thẳng tiến bàn PVGirls

- Xem này, các cậu sẽ không khỏi kinh ngạc đâu

Cô lau mồ hôi, đặt xuống tờ báo có bìa chình ỳnh là vị Hắc Thần của họ với đôi kính râm trên mặt, tay trong tay với một chàng trai lạ. Đập vào mắt là dòng title khiến tất cả há hốc

” Thái Tử Phi tương lai đã lộ diện ”

- CÁI GÌ CƠ? MISS KWON LÀ THÁI TỬ PHI SAO?

Cả chục cái miệng cùng thét lên kinh hoàng. Vậy ra vị Hắc Thần đám nhóc luôn ngưỡng mộ lại là THÁI TỬ PHI???

Shock tới óc =.=

Sau màn thẳng thốt là những tiếng bàn tán xôn xao um cả phòng học

Chỉ một người im lặng nãy giờ, nhẹ nhẹ kéo tờ báo đến gần chỉ để nhìn thấy gương mặt ấy

” Yuri ah~ Phải hạnh phúc nhé.. Tôi đau lắm Yuri ah~ ”

Nàng cắn môi ngăn giọt lệ chực trào, ép bản thân nở một nụ cười đắng chát.. Có cái gì vừa tan vỡ.. nàng ghen giọng không thốt nổi lời nào..

Dù đã lường trước sẽ có ngày này

Nhưng sao thật khó có thể chấp nhận..

Lặng lặng rời lớp, bước vào toilet đóng chặt cửa, nàng ngã người tựa vào bức tường, nước mắt đã không còn có thể kềm nén, cứ lần dài, lần dài..

Đau đớn ôm chặt bên ngực.. tan nát thật rồi.. mất thật rồi..

Mọi kỉ niệm vụt chạy trong đầu mờ mờ trong nước mắt.. nàng nhớ đôi môi ngọt ngào.. nhớ ánh mắt dịu dàng.. nhớ nụ cười lần đầu tiên nàng thấy.. và nhớ cả giọt nước mắt ấy khi người quay lưng buông rơi vật định tình..

” Người thật sự đã cầm hận tôi rồi .. ”

.
. .
. .
. .
. .

- Omma, con muốn trở về, cho người đến đón con càng sớm càng tốt. Sica đã thay đổi, con sẽ về thẳng công ty, bảo trợ lý chuẩn bị bản báo cáo tình hình trong những năm vừa qua. Con sẽ chứng minh cho mọi người thấy Jessica Jung đã không còn như xưa nữa..

Tắt điện thoại.. thả rơi xuống sàn.. nàng ngẩn đầu nhắm chặt mắt tưởng đến từng đường nét ấy..

Từng đường nét nàng sẽ mãi mãi khắc ghi..

Người con gái đầu tiên và duy nhất trong tim nàng..

Người dạy nàng biết yêu thương và trân trọng những thứ đang có..

Người mà nàng sẽ cố xoá bỏ khỏi kí ức..

” Hãy sống tốt.. Yuri nhé.. Hãy cực với nhau ai sẽ có thể quên trước.. Người đó.. sẽ là tôi.. ”

o0o

Tây Cung..

- Thái Tử Phi, Đội trưởng Noh xin cầu kiến!

- Cho vào~

Chững chạc trong bộ vest đen, Đội trưởng cận vệ cung Thái Tử Phi - Noh Min Ho bước vào cúi người hành lễ

- WANGUI.. như thế nào?

- Thái Tử Phi Nương Nương.. Jessica Jung đã cùng chồng sắp cưới rời khỏi WANGUI. Trông cô ấy thật hạnh phúc và vui vẻ.. Họ đã hôn nhau..

- Ra ngoài

- và cô ấy chấp nhận lời cầu hôn của Kim thiếu gia trước mặt toàn bộ học viên..

- TA BẢO RA NGOÀI

Cậu im lặng, cúi đầu rồi bước đi. Khoé môi cong lên. Nét đắc ý hằn rõ

.

.
. .
.

Nàng bấu chặt tay vào quyển sách trên bàn, môi cắn chặt tứa máu..

Nàng nghe đặng đặng nơi cổ họng..

.. một chút bỏng rát trong lòng..

và một nỗi đau quặn thắt..

” Ta là Thái Tử Phi..”

- - - To be Continue - - -

PS: Từ nay mỗi tuần sẽ có chap, bù lại chap sẽ dài.

Chap này chủ yếu nói về cuộc sống của Miss Kwon.

54. Chương 37 : Điểm Cắt (part 1)

Theo như những gì đã nói ở chap trước, từ bây giờ Shake sẽ viết chap dài hơn và 1tuần/1 chap vào thứ 7 hoặc Chủ nhật.

Fic cũng sắp end và có lẽ mình sẽ cân nhắc tới việc drop thật sự một vài fic.

Mình hiện đang rất bận và hầu như chỉ có thể trò chuyện chớp nhoáng với các bạn mà thôi.

Thông cảm nhé!

Enjoy~

= = =

Chuyến bay số hiệu LS - 507, Korea - USA vừa đáp xuống phi trường. Một cô gái nhỏ nhắn mệt mỏi kéo vali ra khỏi cổng.

- Chào mừng tiểu thư trở về!

Nàng gạt đầu, nét mặt lạnh lùng không vui cũng chẳng hào hứng.

Tại sao trở về nhà mà nàng chẳng có một tí ti nào vui vẻ? Chẳng ai biết - ngoại trừ nàng

- Xe đang chờ bên ngoài, Tiểu thư trông có vẻ không khỏe, không biết tiểu thư sẽ về..

- Về thẳng công ty.

Người đàn ông trung niên - trợ lý của cha nàng vội vàng mở cửa xe, trong lòng dấy lên những thắc mắc. Tại sao cô chủ của ông lại thay đổi như thế? Chẳng lẽ WANGUI lại tài giỏi tới mức như vậy?

- - - - -

8h30, Phòng Tổng Giám Đốc Điều Hành, tập đoàn JCK.

- Thưa Tiểu thư, đây là tổng hợp báo cáo tình hình tài chính trong những năm qua. Còn đây là danh mục các lĩnh vực mà chúng ta hiện đang đầu tư

- Cảm ơn bác Yoo, bác có thể ra ngoài.

Tựa người vào chiếc ghế Tổng Giám mà ông Jung đã nhiều lần ép buộc cho tới xuống nước năn nỉ nàng ngồi vào - nhưng chưa lần nào thành công. Jessica phát tay, mắt chăm chú vào một bìa hồ sơ

- Vâng, tôi xin phép, có việc gì cần Tiểu thư cứ gọi, tôi sẽ có mặt ngay lập tức!

- Chủ tịch, tiểu thư thật sự thay đổi. Cô ấy đang xem báo cáo tài chính, hoàn toàn nghiêm túc và không có vẻ gì là giả vờ cả!

- [Tốt, Hãy bên cạnh giúp đỡ nó. Có việc gì phải báo cho tôi ngay]

- Vâng, thưa chủ tịch.

...

..

.

- Bà thấy không? Bất kì đứa nghịch tử nào sau khi trở về từ cái học viện ấy đều sẽ thay đổi

Ông Jung xoa tay cười vang nhìn vợ.

- Ủ.. nhưng Sica khác lạ quá. Tôi lo có chuyện gì đã xảy ra

Bà Jung lo lắng nhăn trán suy nghĩ

- Ôi dào khéo lo, con cái tu chí làm ăn như vậy phải vui mới đúng. Tôi đã cho rất nhiều người bên cạnh hỗ trợ nó rồi. Đừng lo nữa.

- Ủhm. Còn việc kết thông gia với nhà họ Kim...

- Tạm thời đừng nhắc đến, Jessica không thích và nó chấp nhận trở về tiếp quản công ty là để tránh chuyện này. Con gái lớn chỉ sợ không chịu thay thế tôi thôi, chứ Jessica nhà này thì không sợ ế chồng đâu mà bà lo =))

Chủ Tịch Jung vẽ mặt hớn hở nâng tách trà hớp một ngụm

- Ông nói vậy.. cũng có lý. Tôi cứ nghĩ ông sẽ ép Sica cưới ngay chứ.

- Tôi là appa nó, làm sao có thể ép đứa con gái là niềm tự hào của tôi sang gia đình khác được. Chỉ cần lèo lái tập đoàn thật tốt, Jessica có muốn lấy chồng hay không thì tùy nó, tôi không xen vào!

Bà Jung mỉm cười nhìn chồng, không ngờ chồng bà lại có thể thấu hiểu bà như vậy. Bà quả không chọn lầm người!

* * *

55. Chương 37 : Điểm Cắt (part 1) Tt

- Bác Yoo, tại sao hơn một nửa lợi nhuận của chúng ta đều nhờ vào việc phân phối độc quyền các nhãn hiệu thời trang khác?

Jessica cau mày, ném xấp bìa hồ sơ lên bàn

- Bởi vì những bộ sưu tập của công ty không được lòng cho lắm thưa tiểu thư!

- Không được lòng? Nghĩa là sao? Mỗi quý đều chọn lựa thật kĩ càng một ý tưởng rồi điều động các chuyên viên giàu kinh nghiệm cùng số vốn đầu tư cao mà câu trả lời lại mang tính xác suất như vậy. Appa tôi đang nghĩ gì thế?

Nàng thở hắt, bực bội vì cách làm việc của appa nàng đã quá cổ hủ trong thời thế hiện nay. Cả tháng qua nàng đã bỏ rất nhiều công sức để chấn chỉnh cung cách hoạt động của cả tập đoàn.

Giờ thì mới phát hiện nguyên nhân khiến JCK không phát triển nổi chính là bởi Chủ tịch Jung.

- Tập hợp tất cả những nhà tạo mẫu của công ty cho tôi

- Vâng, thưa tiểu thư!

.

.

.

- Kính chào Tổng Giám đốc~

Sáu con người có phong cách ăn mặc lạ lùng bước vào cúi chào cái ghế bọc da đắt tiền đang quay lưng vào mặt họ.

-Các anh chị làm gì trong tập đoàn này?

Chiếc ghế vẫn không quay lại, nữ tân tổng giám lạnh lùng đặt ra câu hỏi khiến những người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau không biết trả lời thế nào

- Lương bổng, trợ cấp, các khoản tiền thưởng công ty đều không trả đủ hay sao?

Giọng nàng vẫn lạnh băng đều đều vang lên

- Không.. ạ..

Cạch..

Chiếc ghế xoay lại, Jessica ngược đôi mắt sắc bén nhìn lướt qua gương mặt lo lắng của từng người

- Trong vòng một tuần, tôi muốn nhìn thấy ý tưởng của các vị đặt trên bàn làm việc. Chủ đề là mùa thu, tất cả những ý tưởng bị đánh giá dưới mức khá đều phải rời khỏi đây. Nghe rõ chứ?

- Yes ma'am.

- Mọi người ra ngoài hết đi

Nàng phẩy tay, một mỗi xoay ghế lại.

Tiếng lục đục của nhóm nhà thiết kế tranh nhau thoát khỏi căn phòng vang lên.

Nhắm chặt mắt, Jessica dùng tay day day hai bên thái dương, nàng không nghĩ chuyện công ty lại rắc rối như thế.

Đồng ý rằng JCK vẫn đang hùng mạnh và có tiếng tăm, nhưng chỉ những ai ngồi ở vị trí CEO như nàng mới hiểu được nỗi khổ khi phải dẫn dắt cả một tập đoàn hàng nghìn con người đứng vững trong chiến trường khốc liệt của sự cạnh tranh giữa các tập đoàn.

Đánh mắt ngắm nhìn toàn cảnh New York qua bức tường kính trước mặt, nàng nhìn thấy những con người hối hả ngược xuôi . Bất giác bật cười, cái đất nước này là gì mà ai ai cũng bận rộn như vậy? Ngay cả gặp nhau dừng lại trao một câu chào hỏi cũng không có thời gian hay sao?

Là bởi quá nhiều việc hay bởi họ cố tình tạo ra cái vẻ bận rộn đó để không phải thực hiện những hành động xã giao mang tính hình thức?

Những toà nhà chọc trời, những con phố tấp nập người qua lại .. chẳng bằng một mặt biển êm đềm nhấp nhô những con sóng, một lớp học ồn ào nhưng vô nghĩ, vô lo. Một tập thể chẳng cố làm cho mình bận rộn bằng những trò nghịch phá

Tất cả, nàng chợt nhớ đến nơi ấy..

Dừng lại.. Jessica.. đừng nghĩ nữa.. nàng sẽ nghĩ đến người ấy mất..

Đã quá trễ. .. nàng đã nghĩ đến rồi..

Brzzzmmmm...

Chiếc điện thoại chuyển động quay vòng trên bàn kéo Jessica khỏi dòng suy nghĩ miên man, nàng thầm cảm ơn người gọi đến.

Sự cảm kích không kéo dài lâu khi nhìn thấy ID người gọi..

.

.

-Chuyện gì? - nàng sẵn giọng

- Appa và omma muốn mời em dùng cơm

- Tôi bận.

Nàng lạnh nhạt từ chối thẳng thừng

- Ừn.. vậy hẹn khi khác..

Giọng Kim Hyun Joong nhẹ nhàng, nàng tắt máy rồi cắm mắt vào màn hình macbook.

“Aish!”

Bực bội đóng sập màn hình laptop lại, chẳng hiểu sao cứ mất tập trung... Cả tháng qua nàng cố ép mình chạy theo công việc đến mức chẳng một phút ngơi nghỉ cốt chỉ để không nhớ đến những gì thuộc về WANGUI.

Vậy mà chỉ một giây vô thức, mọi cố gắng sụp đổ tan tành.

Hãy quên đi Jessica, tìm một cơ hội khác và quên người ấy đi!

Nàng chậm chạp chạm vào màn hình cảm ứng, ngón tay lướt nhanh qua từng thư mục một cách kiên nhẫn.

” Quái lạ.. nó ở đâu chứ?”

Sau gần 10’ lùng sục tất cả những thư mục trong máy vẫn không tìm ra thứ cần tìm, mặt nàng biến sắc

” Đâu rồi? Đừng đùa nàng chứ.. ”

Nỗi hoảng loạn dâng trào, nàng nén cơn giận mở to mắt nhìn cho kĩ từng file

..

.

Nở nụ cười nhẹ nhõm sau một tháng quên cười, các cơ mặt méo mó một cách khác thường, nàng vui đến rơi nước mắt khi tìm thấy tấm ảnh đó.

Tấm ảnh chụp từ phía sau của một người con gái

” Yuri ah.. ”

Rốt cuộc là vẫn không thể quên

Sau bao cố gắng , Jessica vẫn nhớ đến người đó

Bỗng nàng sực tỉnh, đôi mắt nhu mì đầy yêu thương chợt trở nên xám rỗng

” Lai quên rồi sao.. người ta là Thái Tử Phi, cung vàng điện ngọc.. mơ tưởng hão huyền làm gì hả cô gái tội nghiệp? ”

Nàng bật cười cay đắng đưa tay toan xoá nhưng chân chừ giây lát rồi lại thôi

” Ừ .. thì cứ xem như một người không quen không biết.. ”

Vậy là nàng đã quyết định

Nàng sẽ cho bản thân cơ hội để tập yêu một người khác

Suy cho cùng thì kể suốt đời sẽ dính với nàng đâu ai khác ngoài Kim Hyun Joong.

Nhưng.. nàng có đúng trong sự lựa chọn này không?

o0o

- Arg... Hộc.. hộc...

Tiếng thở nặng nhọc vang lên, một chút đau nhói nơi ngực trái

- Thái Tử Phi Nương nương, người không sao chứ?

SooJung, cung nữ thân cận hầu hạ Thái Tử Phi hoảng hốt chạy đến đỡ lấy nàng

- Ta không sao..

” Ơc..”

Nàng đẩy tay cô bé đứng dậy nhưng rồi hộc ra một ngụm máu và ngã ra sau ngất đi

- NƯỞNG NƯỞNG!!! Người đâu, mau truyền Thái y !!!

* * *

- A~

-Có chuyện gì sao Jessica?

Đang uống ngụm nước đột nhiên Jessica cảm thấy một cái đau thắt ở tim, bụng dạ cồn cào khiến nàng lo lắng, linh tính mách bảo hình như có chuyện đã xảy ra

Nhưng với ai thì nàng không biết..

- Cháu ổn không Sica? Bác thấy cháu có vẻ mệt mỏi

Nghị sĩ Kim nhìn nàng với ánh mắt quan tâm, Jessica khó khăn gượng cười

- Cháu không sao. Xin lỗi vì làm mọi người lo lắng. Cháu xin phép vào toilet chút ạ!

Nàng đứng dậy, vớ túi xách hướng vào WC.

-TaeYeon, em vào xem Sica có chuyện gì không

JaeJoong - con trai thứ hai của Nghị sĩ Kim quay sang cô em gái nhờ vả

...

..

.

-Cậu không sao chứ? Mặt mày xanh mét kia kìa

TaeYeon tựa người vào thành cửa, khoanh tay nhìn người bạn

- Bỗng dưng tớ thấy ruột gan quặn thắt, sao tớ lo quá~

Nàng hắt nước vào mặt rồi ngấn đầu nhìn vào hình bóng mình trong gương.

Để rồi chính nàng còn phải thảng thốt

Đôi mắt tinh anh trong trẻo ngày nào giờ chỉ còn ẩn hiện nét sắc lạnh và một màu u uất. Sự mỗi mệ không thể che giấu sau lớp phấn dày.

- Sẽ ổn thôi, có lẽ cậu làm việc quá sức đấy. Làm gì thì làm, cũng nên nghỉ ngơi chứ. Định kéo dài tình trạng này mãi đến bao giờ? Đã đưa ra quyết định rồi thì đừng luyến tiếc hay nín kẻo, chỉ khổ bản thân thôi..

Tae Yeon nói một cách hàm ý rồi bước ra ngoài.

Nàng thần thờ đưa tay lau giọt nước đọng trên cằm.

TaeYeon nói đúng, tại sao lại vì một người mà khiến bản thân bệ rạc như vậy? Nàng phải sống tốt, sống thật tốt vào. Để chứng minh cho người đó biết không có họ nàng vẫn sống tốt.

KHẽ cười, Jessica dùng khăn giấy thấm khô nước lấm tẩm trên mặt rồi ra ngoài.

- A..

Khuỷ người bám vào thành cửa, cơn đau lồng ngực vẫn tiếp tục. Nàng cởi áo vest khoác ngoài cho đỡ ngột ngạt, xắn tay áo lên thì một thứ đập vào mắt khiến nàng kinh ngạc đến mức bản thân cào từ trước rồi lái xe một mạch về nhà đi thẳng lên phòng, mặc sự quan tâm của bà Jung.

Đóng chặt cửa, nàng bước vào phòng tắm sang trọng, đứng trước tấm gương lớn, nhẹ nhẹ cởi từng cúc áo.

Chiếc áo sermi mỏng manh chạm đất

Hai mắt mở to nhìn trừng trừng vào hình ảnh phản chiếu trong gương.

Ở cánh tay nàng, có một chiếc vòng hình xăm bao bọc

Nàng bàng hoàng nhận ra đây chính là cái hình xăm nàng đã nhìn thấy ở tay người ấy, tay Hyun Joong và trong căn phòng bí ẩn kia nữa.

Tại sao đến bây giờ nàng mới phát hiện một sự thật về nó?

Đó là..

.. nàng cũng có ...

oOo

- Thái y, Hae Go không sao chứ?

- Nương nương chỉ là suy nhược cơ thể tới mức thổ huyết. Thần đã kê đơn tắm bổ. Hiện tại thì không sao nhưng nếu kéo dài sẽ nguy hiểm tính mạng.

- Được rồi.. Người lui đi. Còn người, mau truyền lệnh cho Ngự Thiện Phòng nấu canh sâm cho Thái Tử Phi Thái Tử lo lắng hạ lệnh toan bước vào phòng nhưng đã bị Min Ho cản lại

- Điện Hạ, chúng thần được lệnh Thái Tử Phi không cho phép ai vào trong

MinHo cúi đầu, khoé miệng khẽ nhếch..

Thái Tử thở hắt , bắt lực đàn hồi cung.

" Sai rồi.. Con đã lạc đường rồi Yuri ah~ "

- Xin hãy giúp con với..

" Hãy tự tìm đường để thoát ra con gái của ta, vì cứu tin của con đã không chọn con..

Hãy tự cứu lấy bản thân trước khi quá trễ..

Ấu cũng là duyên số..

Người con chọn đã phản bội con..

Lời nguyện dành cho dòng dõi Nee Shim mãi mãi không bao giờ được phá bỏ..

Quên nỗi đau ấy đi mà bằng lòng với thực tại..

Con là Thái Tử Phi .. "

- Con đã rõ.. thừa mẫu thân..

" Người con yêu không hẳn là người xấu.. Là chân mạng thiên tử cũng được..

.. Là bề tôi tâm thường cũng được..

Chỉ cần có thể yêu họ

Con sẽ thoát khỏi lời nguyền về cái chết..

Tìm cho mình một người phù hợp..

Đừng chờ đợi một người mãi mãi không đến ..

Chúc con hạnh phúc.. con gái của ta.. ”

- Mẫu thân~

- NƯỞNG NƯỞNG~ Thái Tử Phi tỉnh rồi, mau truyền Thái Y !!!

* * *

Xoạch..

- Thứ này gọi là mẫu thiết kế sao?

Nàng tức giận ném mớ bìa da xuống đất, trừng mắt nhìn những người đang co ro cúi gằm mặt

- Dốc hết sức cũng chỉ đến bấy nhiêu thôi sao? Các người nghĩ JCK là gì mà có thể tùy tiện tung những thứ này ra làm sản phẩm đại diện thương hiệu?

- Tiểu Thư, xin đừng nóng giận, hãy cho họ giải thích!

Trợ lý Yoo nghiêng đầu thì thầm.

- Nói đi.

-Chúng tôi thật sự không hiểu Tổng Giám không hài lòng ở điểm nào? Màu sắc hay đường nét thiết kế?

Một nhà thiết kế người Mỹ có vẻ là trưởng nhóm chất vấn nàng bằng thứ ngôn ngữ xa lạ.

- Ở cả hai.

Nàng trừng mắt liếc xuống xấp giấy tờ lộn xộn dưới đất.

- Có thể chỉ ra cho chúng tôi mở mang tầm mắt không?

- Những đường cắt thiếu tinh tế, đường viền khuỷu tay không phù hợp với chủ đề. Mùa Thu không có nghĩa phải viền nẹp phong dáng lá cây. Còn màu sắc.. là chọn màu vàng - quá lỗi thời và đại trà.

- Lỗi Thời? Đại Trà? Cô nghĩ mình là ai? Tất cả chúng tôi đều tốt nghiệp ở các trường đại học chuyên ngành thiết kế danh tiếng. Cô chỉ là một thiên kim đài cát dựa dẫm gia đình, làm sao đủ trình độ mà nhận xét ý tưởng của chúng tôi?

Gương mặt nàng thoáng chốc trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Dựa dẫm gia đình? ”

Người này đã chạm vào lòng tự tôn của nàng rồi

Dường như nhận ra phút nóng giận của mình, người nhân viên cúi đầu hối lỗi.

- Xin lỗi..

- Các vị trở về làm việc đi.

Không nổi giận bùng bùng, không quát thét đuổi tất cả ra ngoài, nàng chỉ nhắm chặt mắt, nhẹ nhàng ra lệnh rồi xoay ghế ra sau.

Jessica đang cố thẩm thía những gì mà người nhân viên kia vừa nói

Nàng thật sự bất tài sao?

Bầu chặt thành ghế, Jessica phóng tầm nhìn lên bầu trời xanh trong lấp lánh ánh nắng bàng bạc. Những đám mây lập lờ thả mình chậm chậm trên nền xanh biếc

Bất chợt một ý tưởng loé lên trong đầu, nàng chau mày rồi kéo học tử vợ lấy cây bút chì phác những đường nét nguệch ngoạc ra giấy.

...

..

.

- Jessica có trong phòng làm việc không bác Yoo?

Hyun Joong tay xách túi giấy thức ăn, một tay cầm chiếc áo vest dừng lại hỏi trợ lý Yoo

- Thưa Thiếu gia, tiểu thư hiện đang làm việc và không cho ai vào. Mời cậu ngồi chờ!

- Cảm ơn bác!

Hyun Joong mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách

1 giờ

2 giờ

.

.

.

Brrrrzzzzzz..

Cậu giật mình tỉnh dậy sau giấc ngủ chập chờn, lôi điện thoại trong túi áo áp vào tai.

-[Huyng đi đâu trưa giờ vậy? Có cuộc họp cổ đông vào lúc 5h chiều đấy!]

Giọng em trai cậu - JeaJoong thoáng bức bối

- Oh~ Chút anh về là được mà -cậu cười xoà

- [Đưa đây cho em... YAH~ về về cái đầu oppa đấy. Bây giờ đã 7h tối rồi. Oppa đang ở cái nơi quỷ quái nào vậy hả? Báo hại em và JeaJoong oppa phải chạy đôn chạy đáo thay chỗ cho oppa]

TaeYeon điên tiết quát vào điện thoại khiến cậu nhăn mặt đẩy nó ra xa

” Cơ mà.. 7h tối??? What??? O_____O Thật sao? ”

Cậu ngốc nghếch nhìn xuống cái đồng hồ đeo tay để rồi tá hỏa nhận ra mình đã chờ suốt 7 giờ liên tục

Quay phắt người nhìn vào phòng Tổng giám của tập đoàn JCK, cậu há hốc khi đèn vẫn còn sáng.. hình như cả công ty đã về hết rồi..

- [Yah~ Huyng nghe gì không? Chờng nào về?]

JaeJoog kéo cậu về lại thực tại

- Ủh thôi anh cảm ơn 2 đứa đã giúp. Anh sẽ báo đáp sau, giờ anh có việc rồi.

Cậu ngắt máy ngay khi nói xong rồi tần ngần một lúc mới dám đưa tay gỡ nhẹ mặt kính

Cộc.. cộc...

im lặng

Cộc.. cộc ...

không có tiếng trả lời

Dùng hết can đảm đẩy nhẹ cửa, cậu giật mình vì Jessica vẫn còn say sưa làm gì đấy đến mức không để ý có người vào.

- Chờ lâu chưa?

Nàng chăm chú, tay cầm viên tẩy miết nhẹ lên giấy, miệng mấp máy. Hyun Joong giật nảy người, mặt dần ra

- Em.. biết sao?

Nàng bật cười, mắt vẫn không rời khỏi xấp giấy. Ngồi bút vạch một đường vòng cung rồi kí một cái tên vào góc dưới.

Mỉm cười hài lòng kẹp tất cả vào bìa da rồi cho vào túi xách.

- Xong rồi. Đi ăn đi, em đói quá~

- Ồ.. được.. anh mời ...

Cậu ngơ ngác rồi lúng túng mở cửa, loay hoay thế nào đập trán vào tường khiến Jessica bật cười. Nụ cười sáng khoáy đầu tiên suốt ba tháng qua.

- Oppa ngốc thật..

Nói xong, nàng bỏ đi trước còn cậu ngơ ngẩn trông theo, khe toét miệng cười rồi cũng tiếp bước

” Jessica vừa cười với mình.. ”

- - - to be continue - - -

ps: chap này khá dài, mình đã nháp xong hết cả rồi. Nhưng hiện giờ có chút công việc phải giải quyết nên đành chia thành 2 đoạn.

Có lẽ phần chính là ở part 2 vì mình tập trung ở đó nhiều hơn. Tối mai sẽ có part tiếp theo nhé.

Chúc mọi người ngủ ngon!

Shake đi đây~

56. Chương 37.2 : Điểm Cắt.. (part 2)

* * *

-Thưa Chủ Tịch, thừa tiểu thư, doanh thu quý 2 năm nay đã vượt mức quý 2 năm ngoái 38%. Tất cả nhờ vào bộ sưu tập của tiểu thư. Hiện tại có các nhà phân phối đang chờ đợi sự đồng ý nhân rộng thị trường từ chúng ta, ngoài ra có hơn 200.000 mẫu vừa xuất xưởng thêm.

Trợ lý Yoo cúi đầu báo cáo, Chủ tịch Jung gương mặt rạng ngời, hài lòng nhìn vào bản báo cáo. Con gái ngài đã làm rất tốt.

- Giỏi lắm con gái, không bỏ công ta kì vọng vào con!

Ông mỉm cười nhìn Jessica, nàng cũng đáp lại daddy của mình bằng nụ cười nửa miệng. Lần đầu tiên được cha nàng lại nghiêm túc khen ngợi - điều mà trước đây nàng chưa từng nghĩ đến

Nàng tự hào và hạnh phúc, nhưng vẫn cảm thấy trống trải như thiếu đi một thứ gì đó. Một thứ quan trọng mà không có nó chẳng thể nào tìm lại được nụ cười trọn vẹn như trước đây.

- Con về phòng làm việc đây daddy, con còn nhiều hồ sơ chưa giải quyết.

Nàng lãnh đạm đứng lên xin phép rồi bước ra cửa.

- Ừh. Cố lên con gái, ta tự hào về con!

Chủ tịch Jung thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy sự lạnh lùng ở nàng thật khác xa trước đây. Nhưng ông cũng không bận tâm vì nghĩ rằng đã đến lúc Jessica trưởng thành và thay đổi tính cách.

Chỉ thế thôi..

Ông không hề biết rằng.. khi quay trở về Mỹ, con gái ông đã bỏ lại ngôi trường kia một thứ ..
Một thứ quan trọng tới mức sau này ông phải hối hận vì đã quyết định sai lầm khi đưa con gái đến WANGUI.

- Tổng giám Jung, tôi xin từ chức!

Nàng ngẩn đôi mắt xám lạnh lẽo nhìn Elvis - trưởng nhóm thiết kế - người đã từng chỉ trích nàng

- Lý do?

- Tôi cảm thấy hổ thẹn vì những gì đã nói.. tôi thành thật xin lỗi..

cúi người

- Được rồi. Về làm việc đi.

Nàng nghiêng đầu rồi thả nhẹ câu nói bằng thứ tiếng thân thuộc. Với một công chúa sống từ bé ở Hoa Kỳ như nàng, vấn đề có lẽ là Hàn ngữ.

- Nhưng ..

- Tôi không trách anh, nếu cảm thấy có lỗi thì hãy dốc lòng cho JCK.

- Vâng. Cảm ơn Tổng giám.

Nàng lạnh lùng gật đầu rồi quay lại với giấy tờ sổ sách ý như tiền khách. Elvis cúi chào rồi trả lại không gian yên tĩnh cho nàng.

Bên ngoài bức tường kính, sau chiếc ghế bọc da sang trọng, ánh hoàng hôn dần tắt.. thành phố New York hoa lệ chậm chạp lên đèn..

*_*_*_*_*

Cứ mỗi ngày trôi qua.. Jessica như con thiêu thân lao đầu vào lửa.. chỉ có công việc và công việc..

Nàng lao vào thiết kế, quản lý, tham gia các buổi hội đàm mở rộng thị trường. Một giây một phút nghỉ ngơi cũng không có. Phòng làm việc cũng là phòng ngủ..

Ngay cả cha mẹ muốn gặp mặt nàng cũng phải hẹn trước..

Nàng cứ thế.. làm việc một cách điên cuồng..

Chẳng quan tâm đến chính sự xung quanh..

Chẳng màng đến ngày tháng..

.. chỉ có khung cảnh bên ngoài bức tường kính chuyển đổi theo thời gian

.

.

.

Xuân sang..

.. Hạ đến ..

.. Thu tàn

.

.

.

.. Thấm thoát cũng đã hai năm trôi qua..

Jessica giờ đã là một nhà thiết kế nổi tiếng, đồng thời cũng là nữ Chủ tịch trẻ tuổi tài ba của tập đoàn thời trang JCK thuộc top đầu trong những thương hiệu danh giá nhất làng thời trang thế giới

Nhờ vào tài năng sẵn có từ con nhà nòi, chỉ qua vài bộ sưu tập trình diễn ở Milan, Paris và các kinh đô thời trang được các nhà phê bình đánh giá cao.

Jessica Jung chính thức bước vào con đường thiết kế chuyên nghiệp.

Những mẫu thiết kế của nàng luôn được công chúng yêu thời trang đón nhận nồng nhiệt vì tính ứng dụng cao và phong cách sang trọng.

Có một quy tắc rằng, Jessica chỉ thiết kế trang phục giành cho phái nữ, không có bất kì mẫu trang phục nam giới nào mang dấu ấn của nàng.

Và trong tất cả những thứ tuyệt vời nàng tạo ra, chỉ có một hạn chế mà các tín đồ mua sắm luôn thắc mắc. Đó chính là trong tất cả các bộ sưu tập của mình, Jessica không bao giờ sử dụng màu xanh lá. Cho dù nó có giúp cho màu sắc bộ trang phục năng động hơn, tươi trẻ hơn thế nào đi nữa. Không dùng vẫn là không dùng.

Tất nhiên nàng cũng tìm được màu khác thay thế..

Vô hình chung, không dùng màu lục trở thành phong cách riêng cộc mạc JJ.

Nguyên nhân tại sao thì không ai biết - ngoại trừ một người..

Vết thương đã khép miệng nhưng di chứng mà nó để lại vẫn chưa hề lành. Nó những tưởng đã có thể xếp gọn quá khứ.. đã thành công khi không còn nghĩ đến người đó

Đã thực sự quên rồi..

Điều đó có chắc không? Nó dám chắc.. bởi vì suốt hai năm qua trong đầu nó chỉ có công việc.. nó đã hoàn thành những kì vọng của daddy , đã đưa JCK lên một tầm cao mới. Nó giờ chẳng còn thiếu thứ gì, Jessica có cả danh tiếng, địa vị, tiền bạc và cả sự nể trọng của người xung quanh.

Thế sao lòng nó luôn luôn trống trải? dù có được Hyun Joong ôm ấp vuốt ve nhưng đáp lại chỉ là thái độ lạnh nhạt hững hờ..

Rồi những cơn đau ngực trái.. những cái quặn thắt trong lòng thỉnh thoảng xuất hiện khiến nó chỉ lại lo lắng cho một người.

Có thật là nó đã hết yêu người ấy không?

Tại sao có những lúc vô thức nó lại phác lên trang giấy những đường nét mơ hồ của một gương mặt thân quen và rồi khi nhận ra thì đã quá trễ..

Nó chỉ biết căn môi vò nát mảnh giấy.. vò nát đi khuôn mặt mà nó từng yêu thương.. để rồi hoảng hốt nhặt lên miết lại từng gập giấy nhăn nhúm mà nước mắt cứ rơi..

Yêu một người thật sự khổ sở như thế sao?

Tại sao miệng nói quên mà lòng vẫn vương vấn? .. vẫn nhớ thương? .. Tại sao luôn tự nhủ với bản thân đã không còn quan tâm nhưng lại bị đôi mắt ấy ám ảnh?

.. Và trong những giấc mơ, cũng chỉ đôi mắt màu lục đầy ma mị đó.. khiến nó giật mình tỉnh giấc rồi bật khóc giữa đêm..

.. chẳng biết tự bao giờ, Jessica lạnh lùng hờ hững với thế giới xung quanh.. đã quen với việc thức dậy vào mỗi buổi sáng với một bên gối ướt đầm..

Thật sự.. nó có quên người ấy không?

Nhắm chặt mắt ngã người tựa vào ghế.. đã quá mệt mỏi..

.. thật sự mệt mỏi..

Jessica click nhẹ vào playlist trong máy tính cá nhân, bây giờ đã là 8h tối, các nhân viên đã ra về, chỉ còn duy nhất một người vẫn lặng lẽ ngồi lại gặm nhấm nỗi đau..

Giai điệu du dương vang lên, nó xoay ghế với tay kéo tấm màn trắng mỏng..

New York về đêm sáng rực ánh đèn..

Một giọt

Hai giọt

Mặt kính nhoà dần.. nhoà dần.. rồi mờ ảo dưới sự ngang nhiên chiếm hữu của những giọt nước ngang tàng đập mạnh vào bức tường

” When the world turns dark (khi thế giới trở nên tăm tối)

And the rain quietly falls (Và những giọt mưa tí tách rơi)

Everything is still (mọi thứ vẫn tiếp diễn)

I cant get out from the thoughts of you (tôi vẫn không thoát khỏi suy nghĩ về người)

I know that it's the end (tôi biết mọi thứ đã kết thúc)

I'm just disappointed in myself for not being able to get a hold of you

(Tôi chỉ thất vọng vì chính bản thân đã không giữ chặt lấy người bên mình) ”

Đôi mắt xám đục nhoà lệ nhìn đắm đắm vào khung cảnh mờ mịt trước mắt.

Đêm cuối cùng nó và người ấy được bên nhau cũng là một đêm mưa..

” .. On rainy days , your shadowe and find me

(Vào những ngày mưa, hình bóng người lại đến và tìm tôi)

Torturing me through the night (dằn vặt tôi suốt đêm dài)

When the rain start to stop, you follow (khi những giọt mưa ngừng rơi, người cũng tan biến)

Since the rain is falling (Từ lúc cơn mưa bắt đầu)

I think I might fall as well (tôi nghĩ rằng mình sẽ gục ngã)

I'll forget the raw memories of (sẽ cố quên đi những kí ức về người)

I take a step forward (sẽ bước đi về phía trước)

I erased all for you (xoá nhoà hình bóng người)

Although the rain falls again (cho dù mưa vẫn tiếp tục rơi..) ”

Khoé môi run run, một cái bóp thắt trong lòng.

Nó không khóc, nó đâu có khóc.. chỉ là..

Chỉ là..

Ừ.. cũng chỉ là bụi rơi trong mắt mà thôi..

Nó sẽ quên, nó biết đã nói câu này nhiều lần

Lố bịch và chua chát làm sao trong khi người mình yêu hạnh phúc bên tình lang.. nó lại ngồi đây mà tơ tưởng đến vợ người ta..

Jessica rót cuộc có biết liêm sỉ là gì?

Ngả đầu vào thành ghế.. đã quá sức chịu đựng rồi.. Nó không muốn nghĩ nữa.. nó cần ngủ.. nhưng nó không muốn nằm xuống chiếc giường ấy.. chiếc giường lạnh lẽo và trống trải..

Suốt hai năm qua.. chưa bao giờ có một giấc ngủ yên..
 Khép mắt.. giọt lệ cuối cùng chảy dài trên má..
 .. rồi rơi xuống
 ...bàn tay khẽ động khi giọt nước chạm vào
 Người con gái có gương mặt xinh đẹp diễm lệ ngẩn ngơ ngắm nhìn giọt nước đọng trong tay..
 .. một sự thân thuộc.. một chút hơi ấm thân quen ...
 Tựa hồ hơi ấm của một người cách xa nửa vòng trái đất..
 Diên thật!
 Cô nhẹ nhàng ngúc ngoắc đầu..
 Biết người ta còn nhớ đến cô không? Bị lừa dối nhưng vẫn không căm ghét..
 .. càng xa thì lại càng nhớ.. càng yêu lại càng hận..
 ” I miss your embrace (tôi nhớ vòng tay người)
 I guess I loved you too much (có lẽ tôi đã yêu người quá nhiều)
 When this night passes, it's be tears to wipe off tok tok tok
 (khi đêm nay qua đi, tình yêu đó sẽ biến thành những giọt nước mắt tí tách rơi)
 Like rain drops .. far away (như những hạt mưa.. xa thật xa..)
 Like a wind, you disappeared (Như một cơn gió, người đến rồi đi)
 You leave me and go far far away (người bỏ mặc tôi và đi thật xa)
 Before my tears dry up (trước khi những giọt nước mắt cạn khô)
 I miss you, day by day (ngày qua ngày tôi nhớ người)
 Kiss me baby I'll must be stay here day by day (Hãy hôn tôi.. ngày lại trôi qua tôi vẫn sẽ ở đây chờ đợi) ”
 Đôi môi khẽ mấp máy.. giọng hát hoà vào âm điệu tí tách của những hạt mưa..
 Cô hát bằng tình yêu và nỗi đau của chính bản thân
 Tiếng hát ngân vang..
 Cơn mưa thêm nặng hạt như hoà tấu nên một nỗi buồn da diết..
 .. một cơn đau thắt lòng..
 Khi hai con người cùng nhìn về một hướng.. mà khoảng cách trái tim .. lại rất xa..
 - Thái Tử Phi, xin bảo trọng..
 Cô ngẩn ánh mắt u hoài nhìn chàng trai trẻ
 - Min Ho à, đừng như vậy nữa.. Hãy từ bỏ đi..
 - ...
 - Đã hai năm..
 - Không bao giờ.
 Cậu mím môi, cương nghị đáp.
 - Tiếp tục thì sẽ được gì? Ta không đáng để người phải hy sinh tất cả..
 - Chỉ cần được bên cạnh bảo vệ Nương nương.. chỉ thế thôi.. đối với thần đã là mãn nguyện..

- Trung thành lắm. Khá khen cho đội trưởng Noh.

Tiếng Thái Tử vang lên, Min Ho thoáng giật mình

- Thái Tử Điện Hạ!

Cậu cúi người hành lễ, Lee Jun nhìn người cận vệ bằng ánh mắt sắc lẹm, một tia lửa giận loé lên trong con ngươi đen sẫm.

57. Chương 37.2 : Điểm Cắt.. (part 2) Tt

- Lui ra ngoài.

Cậu cúi đầu rồi đi khỏi, chiếc áo vest cậu khoác lên người cô bị anh lạnh lùng phủi rơi xuống đất. LeeJun choàng tay ôm cô từ phía sau, dịu dàng đặt cằm lên vai âu yếm cất giọng

- Còn ốm sao em lại ra ngoài?

Không phản ứng, cô chỉ lặng lẽ như bức tượng vô tri

- Em thấy buồn chán.. Chắc cũng sắp chết ..

Anh bật cười, siết chặt tay quanh eo vợ

- Vậy thì có tin vui cho em. Ta có một chuyến công du ở Hoa Kỳ, ta sẽ đưa em theo. Trong lúc ta bận việc, em và HyunAh hãy tham quan New York. Sẽ có nhiều thứ để em khuấy khuấy..

Cô gượng cười hôn nhẹ vào môi người chồng - danh nghĩa. Chỉ vì không muốn sự nhiệt tình của anh bị dập tắt bởi tâm trạng của mình.

Từ khi nào Hae Go đã không còn là chính mình nữa, phải cười, phải nói, phải trưng ra sự giả tạo mà cô kinh tởm.

Trước mắt dân chúng, cô là Man Hae Go công chúa - vừa là Thái Tử Phi - không chính thức.

Trong các sự kiện văn hoá chính trị phải xuất hiện cùng người chồng uy quyền, cô luôn phải ép bản thân tươi cười, bắt tay.. và những động chạm mang tính hình thức. . những hành động mà không bao giờ cô nghĩ rằng có thể làm.

Áp lực từ dư luận vẫn chưa phải là tất cả.. cô còn chịu sự tranh giành quyền lực chốn hậu cung. Khi mà di huấn của tiên đế được công bố rằng ai chiếm được trái tim cô sẽ được truyền ngôi - cũng có nghĩa Hoàng Tử Lee Jun vẫn còn cơ hội.

Thế là ngày ngày, cô phải trăn mình chứng kiến những vở kịch dối trá, khi mà con người bị quyền lực mê hoặc,ắt chẳng biết phân biệt đúng sai

Thở dài.. cô cất bước vào trong với Thái Tử theo sau..

* * *

New York

- Tiểu thư, sân khấu và mọi thứ đã bố trí xong. Cô có muốn đến kiểm tra lại lần nữa không ạ?

Trợ lý Yoo trình bản thiết kế lên bàn chủ tịch, Jessica nhìn sơ qua một lượt rồi ngẩn đầu thắc mắc

- Còn người mẫu?

- Họ sẽ đến trước khi buổi trình diễn bộ sưu tập mới bắt đầu.

- Ừm. Cảm ơn bác. Nhờ bác trông coi giúp công việc ở đây, cháu ra ngoài ăn trưa rồi đến địa điểm luôn.

- Vâng. Chúc tiểu thư ngon miệng.

Nàng vợ lấy áo vest bước ra ngoài, chợt dừng bước quay lại dặn dò

- Ai có tìm cháu thì nói cháu bận, không tiếp khách. Kể cả daddy hay Kim Hyun Joong.
- Vâng.

Mắt cắm vào bản báo cáo bên cạnh, tay cầm nĩa xiên nhẹ miếng beefsteak vừa cắt rời, Jessica đang khá lo lắng và bận rộn.

Tối nay JCK sẽ ra mắt bộ sưu tập đầu tiên trong năm. Áp lực khá lớn vì buổi trình diễn trước đã quá thành công, thêm nữa, ở lần này nàng lại chọn phương thức tổ chức mới.

Lần đầu tiên tập đoàn của nàng chọn hình thức “Serect Fashion Party” - “Buổi yến tiệc thời trang giấu mặt”, cả người mẫu, nhà thiết kế cho tới khách mời lẫn các thành phần khác đều phải sử dụng phụ kiện che đi gương mặt mình. Nếu ai bị lộ ra diện mạo thật sự sẽ bị phạt theo quy ước

Thật ra cũng không có gì ghê gớm lắm với kiểu dạ tiệc thế này, nhưng bởi vì tâm lý trước mỗi đợt ra mắt, nữ chủ tịch xinh đẹp tài giỏi luôn là người lo nhất.

Mấy hôm nay nàng chỉ chợp mắt được vài tiếng mỗi ngày. Lại phải di chuyển qua lại giữa sàn diễn và công ty, chưa hết, sát thời khắc lại thời ra nhiều thứ phải chỉnh sửa khiến nàng như muốn phát điên.

Trong lúc này, tất cả nhân viên đều biết ý mà chẳng dám trái lời nếu như không muốn chứng kiến cơn giận của nàng bùng phát.

.

.

Bữa ăn kết thúc, nàng đóng nắp bìa cứng đẹp vào túi xách, thanh toán rồi bước khỏi nhà hàng

Đã mấy ngày stress nặng, Jessica nghĩ nàng cần một chút vận động giúp tinh thần thư thái. Thế nên thay vì lên xe công ty, nàng lại chọn cách thả bộ tà tà về trụ sở.

.

.

Trụ sở JCK là một cao ốc tám tầng được bằng cái tên J-center, tọa lạc trên đại lộ Madison - nơi nổi tiếng là thiên đường mua sắm cho các tính đồ thời trang.

Tầng trệt và bốn tầng tiếp theo là nơi trưng bày các mẫu thiết kế độc quyền, khu giải trí, spa..

Các tầng phía trên là trụ sở chính gồm các văn phòng làm việc, phòng họp, phòng đối ngoại và chăm sóc khách hàng - cũng là nơi tiếp các vị đối tác.

Sân thượng với các bộ bàn ghế gỗ và cây cối tạo khoảng không xanh mát là nơi thư giãn và tìm cảm hứng cho các nhà sáng tạo của JCK.

.

.

.

Từ 5th Aveny đi thẳng, rẽ trái rồi bước dọc W9th St. là đã về đến J-center.

Vừa ngoặt góc đường, nàng chợt bật lên tiếng thét khe khẽ vì cái đau lói ở lồng ngực khiến Jessica phải khụy người chống tay lên gối

Hít thở thật chậm...

- - - - -

- A...

-Thái Tử Phi.. à Tiểu Thư có chuyện gì ạ?

Cô gái tóc nâu hồng hốt chồm người qua bàn xem xét chủ nhân của mình

- Ta không sao..

- Agassi.. người không khỏe sao? Mồ hôi đang chảy trên trán người kia..

- Ta ổn. HyunAh, SooJung.. đừng lo lắng.. tiếp tục ăn cho xong để còn đi dạo một chút..

Cô gượng cười, tay xoa nhẹ vùng ngực..

Lạ quá..

.. cảm giác này..

- - - - -

- Học...

Jessica cố gắng thở đều, cái đau đang giảm dần..

Lúc lác đầu , nàng đột nhiên xoay người nhìn vào bên trong bức tường kính của nhà hàng

Hình như có chuyện gì đó xảy ra với người ngồi quay lưng ra ngoài vì nàng thấy có 2, 3 người khác vây xung quanh người đó

Bất giác.. một cơn sóng gợn lên trong lòng..

.. Nàng mơ hồ cảm nhận..

.. có một sự quen thuộc nhẹ..

Để rồi.. Jessica cốc nhẹ vào trán nhắc nhở bản thân, nàng còn nhiều thứ phải lo kia mà. Hơi đầu lo lắng cho những chuyện không liên quan.

Xốc lại chiếc túi, nàng ngẩn đầu cất bước.

oOo

- Tiểu thư à~ em muốn mua áo mới.. áo cũ của em bị sờn hết rồi.. :(

SooJung nín tay tiểu thư của cô bé khi đứng trước một trung tâm mua sắm lớn.

Nàng lưỡng lự giây lát rồi nhẹ gật đầu. Cả ba người bước vào cánh cửa xoay bên dưới tấm bảng hiệu to lớn

J - CENTER

- Tại sao?

- Xin các tiểu thư thông cảm, đây là vật trưng bày, không thể mua bán~

Người quản lý khu trang sức cúi đầu xin lỗi

- Kì vậy? Tiểu Thư chúng tôi đã mua rất nhiều đồ ở đây, vậy mà chỉ một món trang sức bình thường này lại không thể bán là cái kiểu gì đây?

SooJung bậm môi quát.

- What's up?

Một chàng trai da trắng tóc bạch kim có cử chỉ khá “mềm mại” bất ngờ đi đến. Người quản lý vội chạy tới trình bày gì đấy, SooJung thấy anh ta khẽ cau mày rồi gật gật đầu.

- Tiểu thư, sao lại thích sợi dây chuyền này vậy?

Cô bé nhú mày hỏi

- Vì nó có chút giống với một thứ quan trọng mà ta làm mất thôi.

Nàng khẽ nghiêng đầu ngắm vật trang sức lấp lánh trong tủ kính. Đôi nhẫn này có thiết kế lục giác, hình dáng của các móc của sợi dây cũng khác món đồ của nàng. Nhưng sao nàng cảm thấy rất thích.

- Thành thật xin lỗi, đây là vật quan trọng của chủ tịch tập đoàn chúng tôi, chỉ trưng bày chứ không thể giao dịch. Mong các quý cô xinh đẹp hãy thông cảm~

Chàng trai ngoại quốc liếng thoăn câu xin lỗi bằng tiếng anh khiến SooJung đực mắt chẳng hiểu gì, còn nàng thì khê gật đầu. Du học ở Anh gần 3 năm trời vẫn đề ngoại ngữ chẳng là gì với nàng cả.

- Họ nói gì vậy unnie?

SooJung quay sang hỏi cô đội trưởng cận vệ

- Họ nói em đừng có quậy nữa

HyunAh bật cười, SooJung có vẻ hiểu ý chàng trai kia bèn tức giận sấn sổ lao tới

- Anh là ai? Nghĩ mình là ai? Nè có biết đây là Thái..

- Được rồi, tôi hiểu mà. Không sao xem như hiểu lầm vậy.

Nàng nhanh miệng đỡ lời SooJung, chỉ quay sang nhìn cô bé đe dọa khiến cô nhóc cup mắt nhìn xuống chân, bàn tay xách mấy cái túi giấy áo quần buông thõng.

Lòng thắc mắc không hiểu tại sao sợi dây bình thường như vậy ở đâu cũng có bán mà Thái Tử Phi lại thích như thế.

- Xin lỗi, chúng tôi đi đây.

Nàng gật nhẹ đầu rồi bước đi trước.

HyunAh lôi tay SooJung theo sau

- WAIT~

Nàng dừng bước, chàng trai sải chân vội đến, tay chia ra ba mảnh giấy và phát ra từng lời rành rọt bằng tiếng Hàn

- Để chuộc lỗi, xin tặng ba vị thiệp mời của buổi trình diễn bộ sưu tập đầu tiên trong năm của JCK. Đây là tiệc hoá trang, do chính Tổng giám của chúng tôi là người thiết kế. Party sẽ bắt đầu vào lúc 19h30 tối nay. Hy vọng các vị sẽ thích. Còn tôi là Elvis, người phụ trách sáng tạo các mẫu mã thời trang cho JCK. Rất hân hạnh được diện kiến Thái Tử Phi của Đại Hàn~

Elvis nghiêng người cúi chào, nâng tay nàng đặt nhẹ một nụ hôn theo kiểu quý tộc. Nàng cười nhẹ rồi cầm lấy ba bưu thiếp, cảm ơn rồi đi trước.

SooJung há hốc miệng đứng chết trân.. sau đó bị HyunAh lôi xềnh xệch ra ngoài

Tối nay..

Buổi ra mắt..

Tiệc giấu mặt..

Hai đường thẳng song song sẽ có lúc gặp nhau tại một điểm

.. và người ta gọi đó là..

ĐIỂM CẮT

- - - to be continue - - -

P.S: Ở chap này tất cả các cuộc hội thoại ở Mỹ đều dùng tiếng anh nhé mọi người!

Trước khi viết thì mình nhìn ra sẽ có những điểm mà các bạn không hiểu, vậy thì cứ hỏi mình sẽ giải đáp ngay ^^

Teaser next chap:

- Chúng ta sẽ chọn ra Queen của buổi tiệc hôm nay~

...

•

•

- NƯỚNG NƯỚNG !!!

 $\hat{A}MMMM$

- YURI AH!!!!

— — — —

- Khôn kiếp! Cô đi chết đi! Tại cô, tất cả là tại cô.. Jessica Jung.. đồ khôn!

* * *

Cô bé xinh xắn bầu chặt vạt áo người thiếu phụ chỉ tay vào ngôi mộ trước mặt

Giọt nước mắt khẽ rơi..

Dù sóng gió phong ba..

Hãy sống thật hạnh phúc..

Trong tình yêu.. sự toan tính và thù hận không bao giờ tồn tại..

Hạnh phúc chỉ tìm đến những người biết cho đi mà không hề nghĩ đến nhận lại..

Sự tham lam và chiếm hữu đã khiến họ mất đi những gì họ yêu thương nhất..

Yêu nhưng không được đến bên nhau..

Chỉ một bước chân và ranh giới ngăn cách sẽ xoá bỏ..

Thế nhưng giữa họ chẳng ai dám bước lên..

” Nếu khoảng cách giữa đôi ta là một trăm bước..

.. xin người hãy chỉ bước một bước đầu tiên...

và tôi sẽ hoàn thành 99 bước còn lại.. ”

Tất cả cảm thù hờn ghen.. đều mãi mãi chôn sâu vào lòng đất..

Bình vẫn sẽ chiếu sáng..

Một ngày mới vẫn lại..

BẮT ĐẦU

58. Chương 37.3 : Điểm Cắt (part 3)

= = =

Tiếng cười nói xôn xao, tiếng nhạc vang rền.

Cả một góc Charlton St. ngập sáng bởi ánh đèn, vây quanh thăm dò lối vào, mọi người vây kín chỉ để được nhìn thấy các ngôi sao bậc nhất kinh đô Hollywood xuất hiện trong buổi ra mắt bộ sưu tập mới của tập đoàn thời trang nổi tiếng JCK

30' trước giờ diễn

- Chủ Tịch, có một số sự cố, hàng ghế danh dự sẽ phải lùi 15cm để các người mẫu có thể thoải mái di chuyển!

Elvis tai mang bộ đàm, tay cầm xấp kịch bản tổ chức bước từng bước gấp gấp làm chiếc băng tên đeo trên ngực cũng chuyển động theo mỗi bước chân.

Jessica lãnh đạm trong bộ vest sang trọng do chính mình thiết kế, băng tên đeo trên cổ in đậm dòng chữ “CEO” - đang đứng bên cạnh nhóm hậu đài với khuôn mặt nghiêm túc, chăm chú lắng nghe ý kiến của vị đạo diễn nổi tiếng.

- Được rồi, bảo nhân viên mau chóng dịch chuyển hàng ghế, đồng thời kiểm tra lại sàn catwalk. Tôi không muốn có bất kì một sự cố nào trong đêm nay. Nghe rõ chứ?

Nàng cau mày ra lệnh, toan bước đi thì đã bị gọi giật từ xa xa

- JESSICA~

Khó chịu xoay đầu lại để nhìn người nào to gan dám làm phiền nàng lúc này, ánh mắt lạnh lẽo chợt ấm lên đôi chút khi nhìn thấy những gương mặt đó

- Hyo, Soo, Sun, các cậu sang thật sao?

Nàng bước nhanh đến lối exit, phẩy tay cho các nhân viên bảo vệ để ba cô gái kia được vào trong

- Woa~ hoành tráng quá~ -Sunny há hốc

- Ghê ta, giờ làm Chủ tịch rồi, lại là nhà thiết kế nổi tiếng, coi bộ ra dáng lắm đấy~ haha~

SooYoung nháy mắt nhìn người bạn thân một thời lóc chóc, giờ sang trọng và oai nghiêm trong cương vị mới

- Có gì đâu, cuộc sống thay đổi thì con người cũng phải thay đổi mà. Các cậu cứ tự nhiên, mình bận chút việc, để mình cho trợ lý gọi Fany ra tiếp các cậu, nhé!

Jessica cong khoe môi cười nhẹ rồi bước đi, theo sát là vài người đi cùng

- Này, cậu ấy trở thành như thế này từ khi nào vậy? Tổ thấy hình như cậu ấy đã gặp điều gì đó, nhìn cái cách Jessica cười khiến tớ không khỏi rung mình..

Hyo thì thầm, đánh mắt về phía người bạn đang mãi miết chỉ trỏ gì đó cho các nhân viên hậu trường. Đáp lại, Soo chỉ khẽ nhếch môi cười nhạt. Vì hơn ai hết, SooYoung biết rằng chính mình đã góp phần khiến Jessica trầm lặng như ngày nay.

Gía như lúc ấy, cô không thỏa hiệp với người đó..

Chợt ngúc ngoắc đầu, cô đang nghĩ vớ vẩn gì vậy? Quá khứ đã là quá khứ, có tiếc nuối hay oán trách cũng chẳng thay đổi được gì

Thôi thì cứ để mọi chuyện tới đâu thì tới, dù SooYoung biết, người bạn của cô hoàn toàn không hạnh phúc với cuộc sống như thế này.

- Nhanh lên tiểu thư ah~ Trễ rồi~

SooJung háo hức nhảy xuống xe, đôi mắt phấn khích nhìn vào bên trong cánh cửa đóng kín, miệng giục liên hồi

- Em có từ từ không hả? Ra ngoài có vài ngày đã quên mất phép tắc rồi sao?

HyunAh cau mày, tay đỡ lấy Thái Tử Phi bước xuống

- Em xin lỗi ...

SooJung cúi gằm đầu

- Được rồi. Bỏ đi. Chúng ta vào trong.

- - - - -

Nhóm vệ sĩ đứng gác cửa vào nhìn chăm chăm ba cô gái kì lạ đối diện.

À đúng ra là hai ngoại trừ người đi giữa lộng lẫy trong bộ váy dạ hội xanh ngọc bích, nước da trắng hồng của người châu Á, mái tóc đen được vấn cao và cố định bằng chiếc trâm cài bằng bạc sáng bóng. Tóc mái uốn lọn buông xoã

Nàng trông như một cô công chúa bước ra từ Disney Land.

Hai người còn lại, một thì đơn giản với vest đen, sắc mặt lạnh lùng như cái không khí mà ba người họ mang đến. Người kia lại có vẻ nghịch ngợm trong chiếc quần túi hộp kèm sermi cắt lợp

Có thật hai cô gái đơn giản kia có thiệp mới để được vào trong không? Thật khó tin!

- Excuse me, plz show me..

- Ok! ok! They're my guest!

Elvis xuất hiện đúng lúc, nói nhanh câu giới thiệu rồi dẫn đường cho họ vào trong

- Xin lỗi Thái Tử Phi, bọn họ “hông” được dặn “chước”

- Không sao, anh có thể gọi tôi là Yuri

KHoé môi hơi mỉm, nàng từ tốn đáp lời

- Yuri? Cái “tơn” thật “đẹp”, Yuri có phải là Thuỷ tinh không?

Cậu vừa đi vừa ngoái đầu ra sau dò hỏi với vẻ thích thú

- Đúng vậy

- Hoàn “tòn” chính xác, “chông” Yuri-ssi mong “mênh” như thuỷ tinh ấy ~ ^^

Elvis khen ngợi và nở nụ cười lãng tử. Nàng chỉ khẽ gật đầu đáp lễ. Họ lại im lặng bước vào một hành lang khác

...

..

.

- Đây là đâu vậy? Chẳng phải anh nói dẫn chúng tôi vào trong sao? Trễ giờ diễn rồi?

SooJung ngạc nhiên nhìn khung cảnh trước mắt

Hoa, hoa và chỉ toàn hoa

- 'Mời" mọi "ngời" chọn cho mình một bông hoa. Tiện thể tôi có hai chiếc mặt nạ cho hai quý cô đây, bởi "zi" đó là luật lệ của buổi tiệc và không ai có quyền phá "vở"

Cậu chìa ra hai chiếc mặt nạ rồi chỉ tay vào vườn hoa giải thích với cái giọng Hàn đót dặt của mình

- Mỗi "ngời" sẽ chọn một loại hoa để làm dấu hiệu riêng cho mình. Cuối buổi trình diễn, đích thân Chủ tịch của chúng tôi sẽ mời bữa tối cho một cá "nhum" hoặc 1 "nhóm" khách mời chọn trùng loài hoa với chủ tịch. Và người "mai" mắn sẽ được chọn bất kì 3 mẫu thiết kế trong bộ "su" tập mới~

- Thật sao? Vậy tôi chọn cái này~

SooJung phấn khích chọn một bông hoa hồng đỏ thắm.

HyunAh dù không hứng thú nhưng cũng lấy cho mình một đoá cúc tím.

- Mời Yuri-ssi~

Elivs mỉm cười, cúi người lịch thiệp

Nàng nhìn lướt qua một loạt những bông hoa rực rỡ, không biết nên chọn loại gì, chợt ánh mắt tập trung vào một thứ

Cúi đầu thì thầm nhỏ vào tai HyunAh, cô cận vệ khẽ gạt đầu rồi tiến đến, khuy người đưa tay vào góc khuất bên dưới chiếc kệ toàn hoa, lôi ra một cành hoa trắng muốt trong sự ngạc nhiên của nhà thiết kế tài năng

- OMG! Thật ngẫu nhiên, tiểu thư vừa chọn đúng loài hoa chủ đề của bộ "su" tập lần này~ Bravo~

Elvis phấn khích vỗ hai tay vào nhau rồi niềm nở đưa mọi người vào sảnh

* * *

(Intro by Eng)

"Lady n' Gentleman! Chào mừng các vị đã đến tham dự buổi ra mắt bộ sưu tập mới của nhãn hiệu thời trang JCK.

Từ xa xưa, Lis luôn là loài hoa biểu tượng của sắc đẹp, của sự thanh cao quý phái, của lòng kiêu hãnh và một tình yêu tinh khôi trong sáng.

Nắm bắt được những ưu điểm đó, thương hiệu chúng tôi đã cho ra đời những mẫu thiết kế đầy sáng tạo dựa trên hình mẫu chung ấy.

Sau đây, chúng tôi xin ra mắt bộ sưu tập đầu tiên trong năm của nhãn hiệu danh tiếng JCK với chủ đề:

Lis- The First Love

Hy vọng các vị sẽ yêu mến và chấp nhận chúng như đã từng yêu mến và chấp nhận những thiết kế của JCK"

Lời giới thiệu vừa dứt, vị MC khuất sau bức màn ren mỏng. Giai điệu nhẹ nhàng chậm rãi vang lên

" No matter what happens.

Even when the sky is falling down.

I'll promise you

That.. I'll never let you go ... "

Lara Stone xuất hiện trong bộ trang phục trắng tinh khôi, những đường cắt tinh tế được viền bằng gam màu violet sáng nhẹ nổi bật trên nền áo thiết kế dạng cánh hoa.

Cô bước chậm, đến đầu sàn dừng lại, hất tóc , xoay một vòng rồi bước vào.

Beat nhạc nền thay đổi, tươi vui, đầy màu sắc. Những model khác lần lượt thướt tha trong những bộ quần áo thời thượng trên đôi giày gót nhọn đóng chặt xuống mặt sàn kính bóng loáng.

Bên dưới các khách mời chăm chú theo dõi không ngừng vỗ tay tán thưởng những thiết kế xuất sắc

Jessica hài lòng khoanh tay ngắm nhìn công sức của mình và cả ekip thông qua màn hình camera trên phòng truyền thông.

- It's amazing~

Elvis ảo lả nhảy một điệu nhảy ăn mừng.

Buổi ra mắt thật sự thành công vượt quá mong đợi, giờ chỉ còn vài mẫu là kết thúc màn trình diễn thời trang.

Elvis thì thào vào tai nữ CEO tài năng, xinh đẹp điều gì đó. Cô gật đầu rồi sải bước theo cậu

- Jessi, mau chọn nào~ bồ sắp trễ rồi đấy~

Elvis bắn như gió thứ tiếng mẹ đẻ, tay chỉ vào vườn hoa rực sắc

- Ok. Just a moment!

Cô xoa cằm, đôi mày cau lại, thật sự chẳng biết phải chọn loại hoa nào. Tất cả đều rất đẹp, rất sắc sảo nhưng không hiểu sao Jessica lại chẳng thích.

- Nhanh nào Jessica!!!

- Elvis! Wait me a minute... Oh! I know~

Cô mỉm cười, gương mặt bừng sáng khuy người ngồi xuống rút ra một cành hoa trắng còn vương những giọt nước lấp lánh trên các cánh hoa

- I Love it~

Cô nói với bông hoa trên tay rồi thoăn thoắt bước theo Elvis qua dãy hành lang vào hậu trường

- A~

Jessica giật mình nhìn xuống ngón tay bị mép lá trên cành hoa cắt đứt, bỗng dưng có một sự hồi hộp nho nhỏ..

Lá của Bách hợp không sắc nhọn, vậy tại sao lại có thể làm tay ai chảy máu?

- Bồ sao vậy? Không sao chứ? Mình xin lỗi nhưng bồ phải lên sàn ngay bây giờ và vết thương này sẽ băng bó sau được chứ?

- Uhm.. được mà.. không sao

Cô gượng cười dù lòng quặn thắt, ngực chột nhói, chỉ trực trào ra những thú có trong dạ dày - dù cả ngày nay cô chỉ uống vội một ly sữa

Cái cảm giác này.. là sao đây?

- Học..

- Tiểu thư lại đau ạ? - SooJung quay sang lo lắng.

Nàng gật đầu

- Tiểu Thư lại ra mồ hôi nữa kìa. Chúng ta có nên về không?

HyunAh rời khỏi chỗ ngồi, cúi người nhích sang dùng khăn giấy thấm mồ hôi trên trán nàng, miệng mấp máy âu lo

- Không sao..

Nàng khẽ lắc đầu

- Dù sao cũng sắp kết thúc rồi, ở lại một chút nữa thôi..

SooJung chớp mắt hy vọng. Trên sàn catwalk các người mẫu đã đi thành một hàng cho lần trình diễn cuối cùng.

Brzzzmmmm....

Điện thoại báo có tin nhắn

[Em đang ở đâu vậy Hae Go? Ta về không thấy em nên đã cho người đi tìm. Em ổn chứ? Ta đang rất lo lắng..]

Nàng chạm nhẹ ngón tay vào bàn phím ảo trên màn hình của chiếc điện thoại đắt tiền

[Em đang trên đường về. Em ổn]

- Chúng ta về thôi!

Nàng thì thầm

- Vâng

HyunAh và Soo Jung dạ ran rồi giúp nàng rời ra cửa, cùng lúc đó, chủ nhân của buổi trình diễn đêm nay dắt tay người vedette chậm chậm tiến ra giữa sàn với một bông hoa Bách hợp trên tay

” Và đây, nhà thiết kế của bộ sưu tập lần này: Jessica Jung - đương kim Chủ Tịch của thương hiệu JCK và cũng là NTK nổi tiếng: JJ ”

Các hạt kim tuyến được bắn đầy trời, mọi người đồng loạt đứng bật dậy, tiếng vỗ tay bùng nổ, Jessica tươi cười gật đầu chào các vị khách mời, đôi mắt tràn ngập hạnh phúc chợt khựng lại khi lia thấy một người vừa nghe điện thoại vừa khuất sau cánh cửa khép

Một hình bóng thân quen

Cành hoa rơi xuống sàn

Cô chết trân cứ nhìn mãi về cánh cửa đã đóng kín ấỵ

Môi khẽ mấp máy..

” Yuri ”

* * *

Nặng nhọc mở mắt, nó khó khăn khi phải tiếp nhận ánh sáng từ căn phòng .. một căn phòng trắng toát..

Buổi trình diễn vẫn chưa kết thúc ư?

- Hey~ Sica tỉnh lại rồi kìa~

- Tránh ra coi Soo, cậu cao quá tớ có thấy gì đâu~

- Yah im coi! Đây là bệnh viện đó~

- Yah~ cậu mới phải im ấỵ~

” Oái” >__<

” Ụych ” =”=

“Cạch”

* phủi tay*

- Rồi xong, vậy mới yên tĩnh được. Gì đâu mà nhoi quá!

Fany sau khi tổng đầu ba nhóc bạn ồn ào ra ngoài, quay sang kéo ghế ngồi cạnh giường nó, mỉm cười

- Cậu thấy sao rồi?

- Tại sao tớ ở đây?

Nó ngạc nhiên hỏi lại

- Tớ phải hỏi cậu câu đó mới đúng

Fany liếc, với tay lấy con dao và quả táo đang gọt dở.

Jessica nhắm mắt cố tập trung nhớ lại chuyện gì đã xảy ra nhưng cuối cùng đành lắc đầu bất lực

- Chịu, tớ không nhớ

- Cậu kiệt sức, ngất xỉu ngay khi tiệc chiêu đãi sau buổi ra mắt kết thúc. Mọi người lo lắng đấy, nhất là hai bác. Cái tên Hyun Joong đó làm gì mà để vợ sắp cưới ra nông nổi vậy? Tớ phải cho hắn một trận mới được!

Fany bặm môi, cắt đôi quả táo khiến nó giập mình

- Ô.. thôi thôi.. mấy nay tớ đâu có cho Hyun Joong leo hánh đến nơi làm việc đâu. Cậu đừng có làm bậy.

- Wow~ Lo à? Yêu nhau quá nhỉ? -Fany châm chọc

Nó chỉ nhếch môi cho qua chuyện, bỗng chốc đầu óc hiện ra một hình ảnh

Rõ ràng nó có cảm giác chính là người ấy. Nhưng người ấy làm gì ở đây? Và tại sao lại có thể vào buổi ra mắt này mà nó không hề biết trong khi danh sách khách mời đều phải được nó kiểm duyệt kĩ?

Là do một trong những người bạn của nó đã nhúng tay vào chuyện này đúng không? Không thể, chẳng ai biết chuyện giữa nó và người ấy trừ Fany và SooYoung cả. Nhưng chính SooYoung còn không có thiệp mời phải để nó dặt vào kia mà

Chỉ còn..

- Fany, cậu.. có đưa ai vào buổi ra mắt tối hôm ấy không?

Đang mải cắt trái cây, nàng Nấm giập mình ngẩng lên tròn mắt rồi cũng trả lời

- Có.

Vậy là.. chính Tiffany đã đưa người đó đến

Tại sao phải làm vậy? Sao lại muốn nó lâm vào tình thế này chứ?

- Tại sao cậu lại tự tiện vậy hả? -nó trừng mắt

Fany đặt con dao và đĩa táo lên bàn, lo lắng quan sát thái độ của bạn mình

- Tớ nghĩ chuyện đó đâu có gì nghiêm trọng? Vốn dĩ cậu cũng muốn cậu ấy đến mà?

- Tớ muốn khi nào? -nó quát

Fany im lặng, cô cảm thấy không hiểu tại sao Jessica lại khó chịu như thế. Đúng là việc đưa khách không được mời đến một buổi ra mắt độc quyền thì có phần thất lễ thật nhưng cũng đâu đến mức này?

- Dù sao thì Tae cũng là em gái của hôn phu cậu mà..

- Ô.. người cậu dẫn vào là TaeYeon huh?

- Chứ cậu nghĩ là ai?

Đến phiên Fany ngạc nhiên

- Không.. có gì

Nó lắc đầu

- Rõ ràng là có mà. Nói tớ nghe, cậu đã gặp AI?

Fany nhấn mạnh từng chữ, cặp mắt nghi hoặc dán chặt vào nó.

Hít thật sâu rồi thở mạnh, Jessica quay sang nghiêm túc nhìn người bạn. Buông lời nhẹ như gió thoảng

- Tớ gặp Yuri

- Sao cơ? Miss Kwon.. ý cậu là Thái Tử Phi? Cô ấy làm gì ở đây?

Tiff kinh ngạc hỏi dồn, nó thở hắt quay đi

- Tớ không biết có chắc là Yuri không.. Vì lúc đó tớ đang đứng trên này, chỉ thấy từ đằng sau thôi vì cô gái đó đã đi ra ngoài. Nhưng tớ có cảm giác đó là..

- Có thể vì mệt mỏi nên cậu suy tưởng lung tung thôi. Cậu đã ngủ cả ngày rồi. Sự thật này Jessica, Miss Kwon - hay Thái Tử Phi sẽ không thể có mặt vào lúc này, ngay tại đây được vì hiện giờ, Hoàng Gia Đại Hàn đang chuẩn bị các nghi lễ bế tang, đồng thời lên kế hoạch tiến hành sẽ sắc phong Thái Tử Phi trước mặt dân chúng.

- ...

- Đã trễ rồi, tất cả là quá khứ. Tỉnh lại đi Jessica à!

Fany chậm rãi nhấn mạnh từng từ, mắt nhìn thẳng vào gương mặt lãnh đạm kia

- Ừm.. tớ biết rồi.. Tớ muốn ngủ một chút

Nó chậm chạp nằm xuống, xoay người vào trong. Tiffany biết ý, nhặt chiếc túi xách đeo lên vai rồi ra ngoài Bên này giường, nó bật khóc. Nó đã nghĩ người ấy đến tìm nó

Tại sao người ta nỡ dập tắt hy vọng vừa nhen nhúm trong lòng nó chứ? Lại còn mang đến những thông tin mà nó chẳng muốn nghe chút nào..

Cho nó một giây hạnh phúc, một chút mơ tưởng cũng không được sao?

Hai năm qua nó đã đau thương quá nhiều.. nỗi nhớ.. niềm đau cứ hoà lẫn khiến nó cũng chẳng biết phân định rõ ràng đâu là đau

Vậy mà đừng một cái.. Mọi chuyện cứ dồn dập.. Làm ơn, nó cũng là con người, cũng biết yêu biết giận.. biết đau biết nhớ..

Dù đôi lúc nghĩ rằng nó đủ vô tình để quên nhưng sự thật là rất nhớ, đủ hững hờ để không quan tâm nhưng chẳng lúc nào ngừng dõi theo.

59. Chương 37.3 : Điểm Cắt (part 3 - End)

Cố tạo vỏ bọc lạnh lùng để người khác không biết nó đau nhưng bên trong vẫn là tổn thương quá nhiều..

Những tưởng con tim bị chà đạp đến mức chai sạn nhưng chỉ một cái tên, một bóng hình thì dù đá có cứng đến mức nào cũng phải vỡ vụn.

Thật sự đã chấp nhận buông tay rồi chưa hay chỉ là những câu cửa miệng rỗng tuếch vô chừng?

Nó nhếch môi cười nhạt bản thân. Thật hèn hạ hết sức. Chẳng dám đối mặt với tình cảm của chính mình, lấy công việc để vùi lấp tội lỗi. Có xứng đáng để được người ấy yêu không?

Mà có chắc người ta vẫn còn nhớ tới nó?

Chẳng phải nó đã khốn nạn vô cùng vào cái đêm hôm ấy sao?

Nó sợ gì chứ? Nó sống vì bản thân kia mà? Cuộc sống là của nó và nó có quyền tìm kiếm hạnh phúc cho mình.

Có đúng như Fany nói.. Đã quá trễ rồi sao?

Cũng được.. chí ít nó cũng còn cơ hội nhìn ngắm người ấy lần cuối cùng trước khi thuộc về một người khác
Nó muốn trở về Hàn..

///

- Con còn chưa khoẻ, liệu có gấp gáp quá không?

Bà Jung lo lắng áp tay vào má con gái.

- Con ổn mà mom, con muốn đi du lịch cho khoẻ khoả, bù lại những ngày tháng ồm ồm công việc vừa qua.

Jessica nhẹ cười trấn an mẹ nàng

- Vậy cậu đi chung chuyến với bọn tớ luôn đi!

Soo nhanh miệng rủ rê, cả cô , Hyo và Sun hiện đều đang điều hành các công ty của gia đình tại Hàn Quốc. Vì dịp ra mắt bộ sưu tập mới của Jessica mà họ đã thu xếp tất cả để sang Mỹ xem nhóc bạn đã thay đổi như thế nào và tất cả đều ngạc nhiên sau hai năm gặp lại

Chính chắn và chừng chặc là hai từ họ có thể nghĩ đến đầu tiên.

So với Jessica, hầu như cựu thủ lĩnh PVGirls và đồng bọn chẳng có thay đổi gì mấy ngoài nhan sắc có phần phát triển hơn xưa.

- Thôi, các cậu đi trước đi. Mình còn vài thứ chưa giải quyết được. Sang đến đấy tớ gọi cho các cậu ngay. Hứa đấy!

Jessica mỉm cười tiễn nhóm bạn về khách sạn thu xếp hành lý rồi quay trở vào nhà

- Con có muốn ai theo cùng không?

Ông Jung tháo cặp kính đặt lên bàn, dò hỏi với vẻ quan tâm. Thật ra ông không an tâm với quyết định đột ngột của cô con gái cưng nhưng vì chiều ý nàng. Ông đành chấp thuận

Không cần đâu daddy. Con muốn tự do một mình

Nàng lại cười, một nụ cười vô cảm, cười một cách hời hợt và hình thức

- Sica à, chuyện kết hôn..

- Con sẽ lấy Hyun Joong, mom đừng lo.

Nàng nói ngay khi bà Jung vừa mở lời

- Không, ý ta là điều đó không cần thiết nếu con không muốn. Ta và cha con đã suy nghĩ kĩ, chỉ cần con hạnh phúc, chúng ta sẽ không ép buộc con làm gì cả. Cha mẹ đều sợ khoảng thời gian vừa qua làm con gái à. Làm ơn hãy trở lại là Sica linh hoạt như ngày xưa .. mẹ không muốn thấy con ngày này qua ngày khác chỉ biết vùi đầu vào công việc. Ăn uống, giải trí đều lơ là. Cả chúng ta muốn gặp con cũng phải hẹn trước. Rồi thì suốt mấy tháng trời con không đặt một bước chân về nhà.. Làm cha làm mẹ ai không muốn con cái trưởng thành, nhưng trưởng thành như thế thật mẹ không muốn chút nào..

Nàng im lặng lắng nghe, khi ngẩng lên thì đôi mắt bà đã đỏ hoe. Cố nặn ra nụ cười gượng gạo trấn an cha mẹ

- Xin lỗi, con sẽ cố gắng thu xếp công việc để về nhà thường xuyên hơn. Còn chuyện ngày trước.. đã là quá khứ rồi và chẳng thể nào quay lại lần nữa. Con đi đây, công ty có việc quan trọng. Chào daddy, chào mom, hai người cũng phải giữ gìn sức khoẻ!

Chỉ như thế, Jessica đứng dậy và bước đi. Nhanh chóng mất hút sau cánh cửa xe

Chiếc xe hơi sáng bóng, đất tiền lăn bánh rời khỏi cánh cổng đồ sộ của biệt thự Jung gia

Một người đồ sụp vào thành ghế

- Tôi sai rồi, lẽ ra đã không nên đưa con gái đến đó. Nó đã thay đổi, thay đổi nhiều đến mức chẳng còn có thể nhận ra nữa.. Là lỗi của tôi.. Jessica, hãy tha thứ cho ta..

Phòng Tổng Giám, tập đoàn JCK..

- Bác Yoo, hiện tại tình hình kinh doanh cũng ổn định. Chúng ta đã bắt đầu đi đúng vào guồng quay như dự tính. Trước mắt, cháu sẽ đi xa một chuyến, mọi việc giao lại cho bác và mọi người. Mong bác sẽ giúp đỡ trong những ngày cháu vắng mặt.

Nàng chằm chằm trên chiếc ghế đầy uy quyền, đôi mắt cùng thần sắc lạnh lẽo lướt dọc những người đứng đầu tập đoàn - dưới trướng nàng.

- Vâng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

- Có việc gì hãy liên lạc với máy tính cá nhân của cháu. Còn nữa, không được tiết lộ cho bất kì ai biết cháu đã rời khỏi Hoa Kỳ.

- Vâng ạ. Xin Chủ tịch cứ tin ở chúng tôi.

- Cảm ơn mọi người. Hãy về lại với văn phòng của mình.

Nàng chỉ tay về phía cửa. Mọi người lần lượt bước ra.

Knock.. Knock..

Dứt mắt khỏi bìa tài liệu trên bàn, Jessica đánh ánh nhìn ra cánh cửa gỗ

- Mời vào!

- Hello~ Jessi~

- Chuyện gì vậy Elvis?

Nàng cau mày, hiện giờ đang tranh thủ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa cho những ngày sắp tới khi nàng không có mặt ở đây.

- À bỏ có nhớ cái sự kiện tặng quà và ăn tối với khách mời may mắn không? Chỉ có một người chọn trùng loại hoa với cậu, mình bất ngờ lắm luôn và cậu biết người đó là ai không? Người đó chính là..

Cậu nhí nhảnh ngồi lên ghế, điệu đà nhún nhá từng chữ cố tạo sự tò mò, nhưng hình như đã thất bại khi Jessica cắt ngang hứng khởi của cậu.

- Mình nhớ, hiện giờ mình đang rất bận. Bỏ ra ngoài đi, chuyện đó mình sẽ thực hiện sau chuyến công tác.

- Bỏ đi nghỉ mát cơ mà~

Elvis chun môi

- Ủhm. Kết hợp với xem xét thị trường Hàn Quốc luôn. Mình muốn mang JCK đến với nhiều người Hàn Quốc hơn nữa. Mà thôi, nói chuyện sau nhé~

Nàng ngoắc tay một cách đầy kiêu cách rồi chỉ thẳng ra ngoài.

Cậu trai thiết kế chỉ còn biết cúi xù bước ra ngoài sau khi buông thông một câu

- Bỏ sẽ hối hận vì không nghe điều này~

*

* *

* * *

” Chuyến bay từ New Jersey đến Incheon của hãng hàng không Delta Airline sẽ hạ cánh trong vòng 10 phút. Xin quý khách thắt chặt dây an toàn.

Chúc quý khách có một chuyến đi an lành! Xin chào và hẹn gặp lại! ”

...

..

.

Chụp chiếc mũ áo khoác lên đầu, đôi mắt ẩn sau cặp kính râm thời thượng, nó thận trọng quan sát xung quanh rồi an tâm kéo vali ra khỏi cổng dịch chuyển

Dù không phải là một Idol nhưng danh tiếng và sự xuất hiện của NTK JJ kiêm chủ tịch nhãn hiệu JCK lừng lẫy - cô gái Hàn Quốc mang lại sự tự hào của người dân Đại Hàn khi đã khiến ngành thời trang quốc tế ngước nhìn - cũng tạo nên một cơn bão hâm mộ và chú ý từ các fans lẫn paparazzi không kém một ngôi sao thần tượng nào.

Sân bay đông đúc, ồn ào khiến nó cảm thấy hơi mệt mỏi. Chọn một băng ghế ở phòng chờ để ngồi xuống. Jessica thả lỏng tinh thần ngắm dòng người nhộn nhịp đón người thân ngoài kia.

Vui mừng ôm lấy nhau hay bật khóc vì đã lâu không gặp, còn có cả một đôi hôn nhau say đắm sau bao năm xa cách..

Bất giác cảm thấy chạnh lòng..

Lẽ ra nó cũng có người để ôm chầm lấy, để trao nhau nụ hôn nồng cháy như thế..

Chỉ trách..

Đã trễ rồi Jessica à, làm ơn đừng nghĩ đến người ấy nữa

Nó đập đập nhẹ vào trán, nó không báo cho bất kì ai biết sự trở về. Ngay cả SooYoung chắc cũng sẽ tức giận mà trừng phạt nó bằng mấy trò vớ vẩn nhưng mặc kệ. Ai quan tâm chứ?

Trước mắt là phải tận hưởng không khí quê hương cái đã~

Nó nhắm mắt, đeo earphone vào rồi thuận tay mở ngẫu nhiên một bài hát.

Cộp.. cộp..

Chiếc ghế khê rung, báo hiệu có người vừa ngồi xuống phía bên kia ghế

Chẳng quan tâm đến người ngồi áp lưng vào lưng mình, nó vẫn thư thái lẩm nhẩm theo giai điệu

Chọn hàng ghế chỉ có một người ngồi, cô kéo sụp chiếc mũ lưỡi trai rồi ngồi xuống

Cố gắng ngồi thật nhẹ nhàng tránh làm phiền đến người bên kia vì đây là hai hàng ghế được bố trí kiểu xoay lưng vào nhau để các hành khách tiện quan sát thông báo trên bản tin trong lúc chờ đợi (loại ghế hay thấy ở các sân bay)

Chợt một cái bóp thắt khiến cô giật mình tay xoa nhẹ vào lồng ngực

Không giống những lần trước, cái đau càng lúc càng tăng, cô ôm ngực cắn môi gắng chịu

Chợt nghĩ tới một người

Chỉ còn vài tháng, hôn lễ chính thức sẽ diễn ra, chỉ vài tháng nữa cô sẽ đường hoàng là một Thái Tử Phi danh chính ngôn thuận .

Lẽ ra phải vui nhưng sao trong lòng chỉ thấy nặng nề..

Tự ý xuất cung tìm đến nơi đông đúc để được hoà mình vào biển người, để có thể chứng kiến sự đoàn tụ lần chia xa.. Cô tự cười bản thân thật lạ đời

Xem nỗi buồn, niềm vui của người khác như trò giải trí. Có nhẩn tâm, có vô tình quá không?

Bao nhiêu năm qua bị giam lỏng ở chốn cung điện. Cô muốn biết bất kì tin tức nào về người đó cũng không thể..

Có lẽ Thái Tử đã hạ lệnh không ai được phép nhắc tới người đó trước mặt cô.

Cô không trách anh, chỉ thương hại. Đứa trẻ vì sợ mất món đồ chơi yêu thích nên bằng mọi cách giữ chặt không cho ai chạm vào. Nhưng đến một ngày, món đồ chơi sẽ hư hỏng dưới tác động của thời gian.

Và đứa bé ấy sẽ nhận ra mọi cố gắng là vô vọng

Khẽ cười.. cô hướng mắt về phía xa xa

Nó thong thả miết nhẹ góc vải của chiếc áo khoác đắt tiền, khẽ nhăn mặt khi cảm nhận cái đau nhói ở đầu ngón tay

Đưa sát lên mặt nhìn kĩ, vết cứa từ mép lá của nhánh Bách Hợp đang rỉ ra những giọt máu đỏ đỏ

Làm thế nào chỉ một vết thương nhỏ lại lâu lành như thế?

Tựa người vào lưng ghế, nó chợt ngửi thấy một mùi nước hoa lạ

Không ngọt ngào, không thơm ngát, không dịu dàng nhưng sao nó lại cảm thấy thích

Không biết người khác cảm thấy như thế nào nhưng đối với Jessica, mùi hương này có một điều đặc biệt, có sự ấm áp, cả sự vô tình và một nỗi niềm chất chứa khó có thể tỏ bày

Hoà quyện và tạo nên một cảm giác yên bình đến bất ngờ

Chẳng lẽ không quen không biết lại chạy đến hỏi nhãn hiệu nước hoa ? Người ta sẽ nhìn nó như người ngoài hành tinh mất!

Cố gắng ngửi và ghi nhớ thật chính xác mùi hương ấy, nó nhất định phải tìm cho ra

Tim đập nhanh

Đừng đùa chứ, nó không yêu một người chỉ vì hương nước hoa của họ đâu và thực chất nó trở về không phải để tìm kiếm một ai đó thay thế

Chỉ là.. muốn được trông thấy người ấy một lần cuối cùng, để mãi mãi không bao giờ hối hận

Phải.. Jessica sẽ không hối hận!

* * *

- Agassi, xin thứ lỗi, nhưng chúng ta phải hồi cung!

Người vệ sĩ to cao như hộ pháp cúi đầu trước mặt cô

- Được rồi

Thở hắt, cuộc trốn chạy của cô đã bị phát hiện hay chính là ngay từ đầu đã bị phát hiện. Chỉ là họ không muốn làm cô mất hứng mà thôi.

Về cung sẽ phải đối mặt với những câu hỏi chất vấn, với chiếc gông cùm vô hình ẩn dưới danh hiệu THÁI TỬ PHI

Nhóm cận vệ nhanh chóng bao bọc lấy cô và tiến ra ngoài

Nở nụ cười chua chát, cô có khác gì một tên tội phạm không?

Cứ thế.. cô mất hút giữa dòng người

Nó giật mình sức tỉnh giữa cơn mê khi cảm giác yên bình ấy đã không còn.

Tháo chiếc tai nghe ra khỏi tai, Jessica quay người tìm kiếm nhưng chỉ thấy những gương mặt lo lắng chờ đợi chuyển bay

Gục đầu thất vọng, giá như nó đủ can đảm để bắt chuyện thì đã không phải ngơ ngáo tìm kiếm như thế này rồi.

Thở dài, Jung chủ tịch đứng dậy kéo valy ra ngoài.

Và đó là lần thứ ba họ đã không nhìn thấy nhau...

.. đã vô tình lướt qua nhau

.. dù khoảng cách chỉ là một tấm kính.. một hàng ghế hai người..

Có phải bởi vì khoảng cách giữa hai trái tim đã rất xa?

Hay chính số phận đã không cho phép họ tìm ra nhau?

Hy vọng và hạnh phúc sẽ kết thúc khi con người ngừng tìm kiếm chúng

Sẽ đi tìm hay bỏ cuộc?

Chẳng ai biết câu trả lời - ngay chính người trong cuộc..

Tình yêu sâu đậm giữa nó và cô vẫn luôn tồn tại

Chỉ tiếc rằng cả hai sẽ mãi mãi vô hình trong mắt nhau

.. Bước đến và giành lấy hạnh phúc..

Một điều đơn giản nhưng chẳng mấy ai đủ bản lĩnh để làm

Thôi thì.. hãy yêu bằng tim.. bằng tưởng nhớ và cảm nhận

Đôi khi yêu không nhất thiết phải là chiếm hữu

.. chỉ cần nhìn thấy người mình yêu được yên bình và vui vẻ đó đã là niềm vui của tình yêu chân chính

Tôi chợt nhớ một câu chuyện

” Từ thời xa xưa, khi lý trí và trái tim còn là bạn

Vì một hiểu lầm, Lý trí đã làm mù mắt Trái tim.

Để chuộc lại lỗi lầm, nó đã tình nguyện làm người dẫn đường cho Trái tim suốt đời ”

Yêu bằng lý trí không phải lúc nào cũng được cái kết như mong muốn.

Ích kỷ một chút.. nhân tâm một chút..

Chỉ cần can đảm bước đến và giành lại hạnh phúc... Dù có làm đau người khác nhưng ít nhất cũng khiến bản thân vui

Giá như hai nhân vật chính của chúng ta hiểu rằng.. sẽ không thể yêu hết lòng một ai nếu họ không yêu và trân quý bản thân mình trước

Câu chuyện này sẽ kết thúc tại đây

Hay sẽ tiếp tục?

” .. Mình kết thúc nhé em chẳng còn như lúc đầu

Tình đã phai ủa màu thì thôi hãy cho nhau lối riêng

Một người sống với ước vọng

Một người vẫn yêu thật lòng

Rồi anh sẽ yêu thêm một ai cần anh .. ”

PS: Chúc mọi người ngủ ngon và cùng ngắm nghĩ về cái kết.

Sẽ dừng lại tại đây hay tiếp tục là do các bạn chọn lựa.

Vì mình vẫn sẽ có tiếp chap 38 ^^ hehe~

Goodnight everybody~

60. Chương 38.1 : Vô Cực (part 1)

Thả bộ rảo bước trên lối đi đông đúc của trung tâm mua sắm COEX, người phụ nữ trẻ dừng lại trước một cửa hàng thời trang sang trọng, thoáng lưỡng lự rồi cũng mỉm cười bước vào.

- Xin hỏi, tiểu thư cần gì ạ?

Nữ nhân viên niềm nở cúi đầu chào

- Tôi muốn tìm mua một chiếc váy làm quà cho người bạn thân!

- Cô ấy có vóc người như thế nào ạ?

- Không cao không thấp, không béo không gầy, không trắng cũng không đen.

Người phụ nữ khoé môi hơi mỉm nhìn người nhân viên đang nhăn trán suy nghĩ.

- Vâng xin tiểu thư cùng sang khu váy ạ!

Khẽ gật đầu hài lòng, cô hắng giọng

- Tôi muốn gặp quản lý của chi nhánh này

Cô nhân viên nét mặt âu lo nhưng cũng cúi người chào rồi bước vào trong.

...

..

.

- Quản lý là tôi, Choi Kwang Hee , có vấn đề gì sao thưa tiểu thư?

Từ bên trong, người đàn ông trung niên lịch sự bước đến với nụ cười lễ độ. Cô chìa ra tấm danh thiếp và với thần thái đầy uy quyền, ngạo nghễ xưng danh

- Tôi là Jessica Jung

Người quản lý giật mình vội dùng hai tay nhận tấm danh thiếp, đọc đến đâu mồ hôi vã ra đến đấy. Ông nhanh chóng tập hợp tất cả các nhân viên lại.

- Mau chào Chủ Tịch!

Tất cả cúi người 90 độ trước mặt Jessica, cô nhếch môi rồi ngồi xuống chiếc ghế được chuẩn bị riêng.

- Mọi người đứng thẳng lên đi.

- Chủ tịch, khi nãy nhân viên có làm gì thất lễ với cô không ạ?

Quản lý Choi lo lắng cúi đầu

- Không. Thái độ khá tốt. Cứ thế mà phát huy nhé. Cô tên gì?

Jessica quay sang hỏi nữ nhân viên khi nãy đã tiếp cô.

- Dạ.. tôi là Nana.. nhân viên khu trang phục..

- Tăng lương cho Nana.

- Vâng thưa Chủ Tịch!

- Được rồi, mau về vị trí tiếp tục công việc. Tôi muốn xem xét cách bài trí ở đây.

- Vâng, để tôi đưa Chủ Tịch đi tham quan ạ!

Choi Kwang Hee quay sang nhân viên ra lệnh giải tán rồi nghiêng người chìa tay nhường đường

Em thích kiểu này chứ?

Lee Jun nâng cao sợi dây chuyền kim cương hướng về nàng

- Chỉ cần đơn giản thôi.

Hae Go lắc đầu, gương mặt lãnh đạm nhìn mãi về phía trước

- Em không khoẻ sao? Vậy chúng ta đi dạo nhé? Trang sức cưới cứ để thông thả cũng được.

Anh nắm tay nàng tiến ra cửa

-/-/-/-/-/-/-/-

- Jessica unnie~

Jung chủ tịch thoáng giật mình, quay đầu tìm người vừa gọi tên cô

- Yoona?

Cặp quăn sinh WANGUI tươi cười bước đến, tay xách lĩnh kính đủ loại túi giấy

- Unnie về khi nào?

- Tôi cũng mới về. Nhưng mà.. sao quăn sinh Im à Im tiểu thư lại gọi tôi là unnie?

Cô ngạc nhiên nhưng rồi cũng sớm hiểu ra khi trông thấy người đi phía sau mà từ nãy tới giờ cô không để ý.

- Hyunie! Mấy năm nay em biệt tích ở đâu vậy hả? Sao không liên lạc với unnie hay Fany chứ?

Jessica ôm chặt người em gái, Seo Hyun cũng xúc động đến rơi nước mắt.

- Em và Yoong sang Pháp học về Quản trị kinh doanh. Thấy unnie xuất hiện trên TV, tạp chí nhiều lắm. Biết rằng Sica unnie rất bận nên không dám làm phiền..

- Ngốc!

Sica mỉm cười cốc nhẹ vào trán nhóc em, đôi mắt láu lỉnh đánh qua hai gương mặt hạnh phúc

- Hai đứa..

- Hì.. là lỗi của em nên sau khi rời khỏi WANGUI, khó khăn lắm mới tìm được cô tiểu thư này, rồi mất thêm mấy tháng mới cử ra để lại được Seo Đại Tỷ *^o^*

Yoona cười hềnh hếch, tay vung mớ túi xách trên trán lau mồ hôi nhưng SeoHyun đã nhanh tay thấm giúp.

Jessica tươi cười nhìn 2 nhóc em của mình hạnh phúc, cũng trải qua không ít khó khăn họ mới được bên nhau, TaeNy cũng thế.

Vậy mà chỉ mỗi mình cô kém may mắn..

Là kém may mắn hay quá hèn nhát không dám đối mặt? Không dám giành lấy hạnh phúc?

Thật hổ thẹn cho người từng được mệnh danh là thủ lĩnh “ThreePrincess” lấy lòng, Chủ Tịch một tập đoàn thời trang lớn mạnh, chỉ một câu nói cũng khiến hàng tá người sợ hãi, kẻ cúi người chào hầu hạ mọi thứ lại chẳng can đảm thừa nhận tình cảm của mình.

Đời quả thật trớ trêu!

Một bóng người lướt ngang bước tường kính trước mắt khiến Jessica thẳng thốt, tim thoảng ngừng đập một khắc.

“YURI”

Bỏ mặt YoonHyun ngu ngơ đứng đó, cô vội vã bước thật nhanh ra ngoài, chạy theo nhóm người chen chúc phía trước.

- Xin lỗi, cho hỏi là ai mà mọi người lại xô xao như vậy?

Jessica hỏi một vị khách đứng xem gần đấy

- Oh~ cô không biết à? Thái Tử và vợ sắp cưới đi mua sắm phục trang cho lễ cưới sắp tới đấy!

Một chấn động không nhỏ trong bộ óc sắc bén

Người đó thật sự là Yuri.

- Khi nào lễ cưới tiến hành?

- Gần 2 tháng nữa..

- Cảm ơn cô

Sica quay lưng dợm bước thì..

- Chờ đã, cô là Jessica Jung, chủ tịch và cũng là Nhà Thiết Kế chính của tập đoàn JCK đúng không?

Cô gái buông chiếc camera chạy theo dò hỏi. Vô tình tiếng thét của cô ta gây sự chú ý cho những người xung quanh và Jessica chính thức gặp rắc rối.

Đoàn người ồ ạt vây quanh cô khiến Sica bỗng nhận ra mình ngốc nghếch thế nào khi xuất hiện đơn độc tại khu mua sắm sầm uất này.

Nhóm nhân viên và quản lý Choi cố gắng len vào dòng người một cách bất lực. Họ lo lắng không biết chuyện gì rồi sẽ đến với Chủ tịch của họ đây ...

o0o

- Có chuyện gì mà lại ồn ào như vậy?

Hae Go quay đầu chỉ về đám đông xa xa, Đội trưởng cận vệ MinHo bước đi ngay khi nhận được cái hắt đầu ra lệnh của Thái Tử.

- Không có gì thưa Nương nương, chỉ là một người nổi tiếng..

Cậu kín đáo trao ánh nhìn đầy ý nghĩa cho Seja, anh chau mày nghiêng đầu suy nghĩ rồi nheo mắt thâm hiểm.

Nàng vẫn vô tư không biết những chuyện đang xảy ra, chỉ nhẹ gạt đầu, đánh mắt vào chiếc đồng hồ lớn trong cửa hàng đồng hồ gần đó.

- Đã xế chiều rồi sao?

- Nương nương cần phải hồi cung để dùng thuốc trước bốn giờ chiều!

SooJung vội vàng nhắc nhở.

- Hồi Cung.

Thái Tử ra lệnh hồi cung sau khi nghe những gì tỳ nữ báo.

///

- Tránh xa tôi ra!

Cô hốt hoảng lách người tránh cái túm chặt từ những bàn tay xa lạ. Đoạn hành lang như ùn tắc dưới sự cuồng nhiệt và còn có vẻ sẽ càng khó khăn để thoát ra hơn khi đám người hiếu kì bám theo cặp vợ chồng Hoàng gia đang đến gần

.

.

Anh dùng thân ôm chặt nàng vào ngực, tay siết chặt bờ vai gầy. Đưa đôi mắt đe dọa vào nhóm người vây quanh họ như fans cuồng.

- A..

Nàng và cô cùng bật lên tiếng thét nho nhỏ khi vừa lướt qua nhau.

Dĩ nhiên trong tình cảnh như thế này thì không thể nào nhận ra ai lạ ai quen.

- Auuuuu~

SooJung vấp ngã trong sự xô đẩy và may mắn tóm được vạt áo của ai đó

- Cô không sao chứ?

Jessica phản ứng nhanh như chớp chụp lấy vai cô gái lạ mặt và giữ vững trọng tâm để cả hai không bị ngã.

- Cô không sao chứ?

Cô lặp lại câu hỏi, ngẩn người khi cô gái kia ngẩn đầu nhìn cô với ánh mắt đầu sự biết ơn

o_o

“Cô ta.. giống Yuri quá.. ”

- Tôi không sao, cảm ơn chị. Tôi là SooJung!

Cô gái chìa tay mỉm cười thân thiện, đáp lại là vẻ ngơ ngẩn của Jessica.

- Chị.. ổn chứ?

SooJung tiến lại gần, kề sát mặt cô lo lắng hỏi.

Cùng lúc đó, một nhóm người ủa ngang vô tình húc mạnh cô bé tới trước khiến cả người lẫn đôi môi áp chặt vào Jessica.

.

- SooJung, em có sao không? Em bất cần..

Giọng nói lạnh lùng bị ngắt quãng, luồng hơi lạnh ập đến khi câu nói bị bỏ dở và người nói đang sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Ối...

Jessica hốt hoảng đẩy SooJung ra, ngoảnh sang và chết đứng trân trối nhìn người ấy.

Đôi mắt xám thảng thốt khi bắt gặp con người xanh lục lạnh lẽo đã ám ảnh cả tâm trí cô.

Ánh mắt ấy..

.. gương mặt ấy..

Dù thời gian có trôi qua bao nhiêu lâu cũng chỉ khiến chúng trở nên thanh tú và sang trọng

- Miss Kwon..

Cô ghen ngào không thốt nên lời..

Nàng lạnh lùng nhìn sang nơi khác, môi khẽ mấp máy ra lệnh cho thuộc hạ

- Đi thôi

- Chờ đã.. Yuri...

Cô chạy đến, lách mình qua dòng người chen chúc nắm lấy tay nàng

- Yuri.. nghe tôi nói đã..

-Chẳng có gì để nói cả. Hae Go, chúng ta đi!

Thái Tử xuất hiện ngay sau đó, cầm lấy tay nàng và lôi đi.

Cô vẫn siết chặt bàn tay trong tay mình, đôi mắt ướt khăn khăn, lần đầu sau ngần ấy năm trong đôi người xám rỗng lại hiện diện chút xúc cảm con người

- Yuri ah...

Một cách lạnh lùng, nàng xoay người lại, rút tay ra khỏi bàn tay bầu chặt của cô, nhắm mắt ngăn dòng lệ chực trào rồi nép vào người anh và bước đi.

Bỏ lại Jessica với con tim vỡ nát, môi cắn chặt, đôi mắt ướt nhoè đau đớn tựa người vào bức tường kính.

Lần thứ hai trong đời Jessica phải đứng nhìn hạnh phúc rời khỏi tầm tay mà không cách gì níu lại được..

Chỉ một hiểu lầm nhỏ.. khoảng cách trái tim càng xa mãi..

Gía như cô biết rằng, người đó đã khóc rất nhiều trên vai anh

Sau bao năm xa cách, cuối cùng nàng cũng nhận ra cô chưa bao giờ yêu mình..

Là bản chất Jessica vốn đã vậy hay bởi nàng mù quáng tin yêu? Đôi môi có nói những lời vô nghĩa, ánh mắt có giữ nét lạnh lùng.. để được gì chứ?

Chẳng phải cuối cùng nàng vẫn bị người ta phản bội sao? Chẳng phải suốt khoảng thời gian qua nàng chỉ mong nhớ và hướng trái tim về một người thậm chí chẳng nghĩ đến nàng sao?

Được, đã vậy.. nàng sẽ lấy Lee Jun, sẽ toàn tâm toàn ý với anh. Để con người bội bạc ấy thấy, không có cô nàng vẫn hạnh phúc.

“Jessica Jung, từ nay.. chúng ta là hai người xa lạ.. ”

- Soo Young có trong đó không?

Cô thư kí sợ hãi rụt rè trả lời vị khách có đôi mắt xám lạnh ảm đạm.

- Thưa, Phó giám đốc đang họp nhưng cô ấy có dặn trước là mời Jung chủ tịch vào phòng chờ ạ!

Nó gật đầu rồi hờ hững mở cửa phòng bước vào

...

..

.

Phòng làm việc của SooYoung cũng không có gì đặc biệt ngoại trừ mớ chai lọ óng ánh trên dãy kệ ngang tường phản ánh sở thích hoá học của chủ nhân chúng.

Jessica mệt mỏi ngồi vào chiếc ghế Phó giám đốc của bạn mình, mắt nhìn vào màn hình laptop toan tắt máy nghịch phá nhưng đành từ bỏ ý định

Tay vô thức chạm vào cái chặn giấy trên bàn khiến một thứ rơi xuống.

Nó tò mò nhặt lên, nhãn mặt không hiểu nổi dòng ghi chú 4869 dán trên USB là gì.

Bất giác Jessica nghĩ rằng có điều gì đó bí ẩn trong vật này, nghĩ là làm, cắm USB vào máy, nó chạm tay vào con trỏ di chuyển đến cổng thông tin.

” Password? ”

Một cửa sổ xuất hiện, nó gõ dòng số vào rồi nhấn Enter nhưng hệ thống báo lỗi chưa chính xác.

Thử lại với 9684 - Incorrect!

Thêm lần nữa 4689 - hệ thống vẫn báo lỗi

Jessica cau mày nhìn chăm chăm vào hàng số bí ẩn, chợt liên hệ tới một thứ..

Vội vàng chớp lấy mảnh giấy và cây bút trước mắt hí hoáy tính toán rồi cho ra một con số.

Hội hộp gõ con số ấy vào khung trống

Enter..

” Correct ”

Nó thích thú vì đã mở được thư mục

Màn hình chuyển sang một file ảnh

Tò mò click vào biểu tượng

Jessica sững sờ

Trước mắt nó là nụ cười của người ấy..

Nụ cười tuyệt đẹp mãi mãi khắc khi trong lòng

Nhưng không phải với nó mà giành cho một người đàn ông khác..

Mồ hôi trên trán đổ ra như tắm, Jessica mở trừng mắt nhìn những tấm ảnh lướt qua trước mặt..

Tại sao ảnh Yuri lại có trong máy tính cá nhân của SooYoung?

Cạch..

Cánh cửa bật mở

Nó ngẩn đầu nhìn chủ nhân căn phòng hai mắt trừng trừng nắm chặt khẩu súng trong tay

- Cậu biết rồi sao?

— to be continue —

61. Chương 38.2 : Vô Cực (part 2)

Tóm tắt phần trước:

Jessica và Miss Kwon cuối cùng cũng đã gặp lại nhau sau nhiều lần vô tình không nhìn thấy.

Một sự hiểu lầm nhỏ trong lúc dòng người chen lấn khiến Miss Kwon đã có những suy nghĩ trái chiều về Sica, cộng thêm những lời xảo ngôn nàng đã nghe từ tất cả các thuộc hạ trong Cung nói về cô, trái tim nàng thêm lần nữa vụn vỡ.

Không chấp nhận sự thật rằng Miss Kwon đã hoàn toàn hết yêu mình, Jessica đã cố tìm đến SooYoung mong người bạn thân sẽ giúp đỡ cho cô có một cuộc gặp gỡ để phân trần và giải thích với Miss Kwon về tất cả những hiểu lầm và tình cảm mà cô giành cho nàng.

Thế nhưng thỉnh cầu chưa giải bày đã có chuyện lớn xảy ra

Jessica trong lúc tình cờ đã tìm được những bức ảnh quá khứ của người cô yêu trong máy SooYoung.

Từ đây.. một bí ẩn lại được hé mở...

= = =

...

Màn hình chuyển sang một file ảnh

Tò mò click vào biểu tượng

Jessica sững sờ

Trước mắt nó là nụ cười của người ấy..

Nụ cười tuyệt đẹp mãi mãi khắc khi trong lòng

Nhưng không phải với nó mà giành cho một người đàn ông khác..

Mồ hôi trên trán đổ ra như tắm, Sica mở trừng mắt nhìn những tấm ảnh lướt qua trước mặt. Đầu nóng bừng ..

Nó đang ghen.. Ghen đến phát điên với gã trai đang ôm ấp người nó yêu - ngay trước mặt nó.

Sững sốt hơn khi tấm ảnh cuối cùng là gương mặt nhợt nhòa nước mắt của SooYoung bên di ảnh người đàn ông đó.

Đầu óc quay cuồng, cái quái gì đây?

Cạch

- Xin lỗi, tớ vướng vào buổi họp thường niên..

SooYoung mở cửa bước vào, đóng cánh cửa lại, ném xấp đồ án xuống bàn, thả phịch người lên bộ sofa. Với tay lấy chun buộc gọn mái tóc dài nữ tính.

Nó im lặng.

Đôi mắt sáng quắc nheo lại nhìn thẳng vào mắt SooYoung.

- Cậu.. có gì giấu mình không?

Soo ngạc nhiên đặt vội ly nước lọc xuống bàn.

- Chuyện gì vậy? Cậu nói linh tinh gì thế? Tớ có giấu cậu chuyện gì đâu.. o.o

ẦM

Đập mạnh tay xuống bàn, nó bật dậy xoay màn hình laptop ra ngoài

- Vậy đây là gì hả? Tại sao ảnh của Yuri lại ở trong máy của cậu? NÓI MAU!

Soo tái mặt, chồm đến bàn làm việc rút chiếc USB ra

- Trễ rồi, cậu xoá cái USB đó nhưng có xoá được những gì mình lưu trong đầu không?

Nó lườm, nét mặt lạnh lùng đáng sợ nhất trong 2 năm qua

- Tớ.. xin lỗi..

- Cậu chỉ nói được bấy nhiêu thôi sao? CẬU KHÔNG CÒN GÌ ĐỂ NÓI VỚI TÔI SAO CHOI SOOYOUNG?

Nó hét lên, đôi mắt long sòng sọc. Có tiếng gõ cửa rồi tiếng người hốt hoảng bên ngoài

- Sếp à, có chuyện gì vậy ạ?

- Không có gì đâu. Các người về làm việc đi.

Soo quay lưng về phía nó, nói vọng ra ngoài, mắt nhắm chặt, đôi vai rũ xuống một cách bất lực

- Thôi được, tất cả là lỗi của tớ khi không nói cho cậu biết sớm hơn. Người trong ảnh là Noh Min Woo, anh trai Min Ho và cũng là người tớ yêu.

Ánh mắt tràn ngập lửa giận chợt dịu lại

- Chắc cậu cũng đã từng nghe TaeYeon nói rồi đúng không? Min Woo oppa rất yêu Yuri, anh ấy đã hy sinh tất cả - kể cả bản thân chỉ để làm cô ấy vui lòng. Chứng kiến người mình yêu thương một lòng vì người khác cậu có chịu nổi không Jessica?

- Vậy cậu.. đã giết anh ấy?

Nó bàng hoàng, ngã phịch xuống ghế. Không tin vào tai, vào mắt mình nữa. Người bạn thân thiết nó xem như người thân là một kẻ mù quáng trong tình yêu như thế sao?

- Không. Là tai nạn thôi. Nhưng đó là một tai nạn đã được dự báo trước!

- Là sao? - nó cau mày

- Kwon Yuri không phải là một người bình thường.

Soo thở dài, quay người đối diện với Jessica, nhấn mạnh từng từ.

- Cô ấy là người BỊ NGUYỄN RỬA.

- KHÔNG ĐÚNG

Nó trừng mắt quát, không ai được vu khống cho người đó trước mặt nó.

- Well, Yuri mang lời nguyện của dòng dõi Hoàng tộc, có khác gì không? Dù ai yêu và đến gần cô ta cũng sẽ có kết cục không tốt đẹp. Trừ khi đó là người được chọn để phá giải lời nguyện. Yêu lầm người khác, nếu người đó không chết thì cô ta sẽ chết.

- Dối trá, tôi không tin. Các cậu thông đồng nhau nói dối tôi để khiến tôi kinh sợ Yuri mà tránh xa cô ấy đúng không? Khốn kiếp!

Nó hất đổ mọi giấy tờ trên bàn, Soo vẫn trầm tĩnh đáp lời

- .. Đó là lý do tớ đã thỏa thuận với Hoàng Thái Tử bày trò trong cái đêm đó. Anh ta vốn biết tính Yuri sẽ tìm cậu hỏi rõ nếu như nghe những lời cậu nói trong máy ghi âm và tớ đến đặt ra câu hỏi gài cậu rơi vào tình thế phủ nhận tất cả. Yuri sẽ nghe và cảm thấy bị xúc phạm. Tớ biết Jessica à, cậu yêu Yuri nhưng với tư cách một người bạn, tớ không thể để cậu gặp nguy hiểm. Lee Jun Ki là Thái Tử, anh ta có dòng dõi Đế Vương, sẽ khắc chế được lời nguyện đó. Tớ chỉ muốn giúp cậu và cô ấy thôi. Mất một người bạn quan trọng là quá đủ rồi..

Soo nắm chặt tay người bạn nhưng nó đã nhanh chóng giật tay lại.

Thì ra.. đêm hôm đó.. chính tại người bạn mà nó tin cậy đã cấu kết với người ngoài phản bội nó.

Đã chia cắt nó, đã dẫm chết niềm tin, sự tự tôn và hạnh phúc của nó và người ấy. Giúp nó sao? Hay là giết chết tình cảm và xé nát linh hồn nó?

- .. Còn nữa.. Jessica, tớ đã điều tra và khám phá thêm một sự thật nữa, Yuri và Kim Hyun Joong là hai con người có cùng một bản mệnh. Và cậu, chính cậu là người quyết định ai trong số họ được sống. Nếu như chọn Yuri, cậu sẽ khiến một người vô tội vong mạng. Nói cách khác, cả ba người các cậu đều mang trên mình chung một số mệnh ngay từ lúc cất tiếng khóc chào đời. Không có cậu, Yuri vẫn còn Lee Jun, cô ấy vẫn có thể sống. Đây đều là sự thật, chính TaeYeon cùng nhóm khảo cổ của cậu ấy đã nói cho tớ biết và Kwon Yuri cũng biết điều đó. Cái hình xăm trên cánh tay cậu chỉ vừa xuất hiện từ lúc cậu trở về từ WANGUI đúng không?

Nó gật đầu, vẫn bán tín bán nghi

- Tức là cậu đã lập một mối liên kết vô hình với Yuri? Nói mau, cậu đã làm gì?

SooYoung hốt hoảng nắm chặt tay nó. Cấn môi, Jessica thốt ra từng lời nhẹ hẫng

- Phải, chúng tôi đã..

- Cậu điên rồi!

Soo ôm đầu ngồi phục xuống ghế

- Tại sao? Tôi và Yuri yêu nhau, tại sao lại không thể chứ?

- Bởi vì cậu đã gián tiếp khiến lời nguyện dòng dôi NeeShim trôi dạt. Cậu đã thất thân với Kwon Yuri và rồi.. cậu bỏ về Mỹ.. cậu phản bội lại người mang lời nguyện. Cậu có biết những năm qua Man Hae Go công chúa sức khoẻ suy yếu đến mức nào không? Nếu không có Lee Jun bên cạnh chắc chắn cô ấy đã không sống đến lúc này. Cậu điên mất rồi Jessica à..

Nó sưng sờ, thì ra.. các cơn đau bất chợt nơi lồng ngực là những khi người ấy gặp nguy hiểm. Mỗi sự cố làm tổn thương thân thể nó đều dính đến người ấy.

.
.
.

Thả phịch người xuống ghế, đầu óc trống rỗng, đôi mắt vô hồn thẫn thờ nhìn vào khoảng không.

Nó phải làm sao đây? Vốn dĩ không hề biết rằng có những chuyện như thế này tồn tại..

Chính nó đã hại người ấy ra nông nổi này sao?

Nó nhớ lại gương mặt xanh xao tiêu tụy đã trông thấy lúc chiều, người ấy vẫn rất đẹp và .. nó vẫn còn rất yêu Yuri.

Càng nghĩ lại càng tự trách bản thân, càng xót xa , càng dằn vặt.. Tại sao nó và nàng không phải là hai người bình thường?

Chỉ cần được nắm tay người ấy trốn chạy khỏi thế giới này.. dù nghèo khó Jessica cũng sẽ hạnh phúc, sẽ không để nàng phải khổ cực

- Mình... phải làm gì đây?

Nó ngẩn đôi mắt đau thương nghẹn ngào hỏi người bạn thân

- Cậu về Mỹ đi.

- Sao?

- Kết hôn với Kim Hyun Joong, sống 1 cuộc sống bình thường như bao người con gái khác. Hãy để quá khứ ngủ yên. Đừng khơi vào vết thương đã khép miệng nữa. Nghĩ đến cậu và cô ấy, vì Yuri.. hãy làm điều đó đi Jessica!

SooYoung mím môi, khó khăn lắm cô mới nói trọn lời. Ánh mắt thương cảm nhìn người chị em đã cùng đồng cam cộng khổ.

- Mình chưa bao giờ nghĩ sẽ yêu một ai đó thật lòng.. cho đến khi gặp được cô ấy..

Nó chống tay gượng đứng dậy, Soo lo lắng chăm chú nhìn theo

- Mình cũng chưa từng tưởng tượng nổi chuyện tình yêu của mình lại là một bi kịch. . Nói rằng mình đang mơ đi SooYoung.. Hai năm qua mình đã làm mọi cách để cố gắng quên đi Yuri nhưng không thể được.. Cậu biết ngày mới đối với mình là áp lực, là trách nhiệm công việc chất chồng.. mình cứ lao đầu vào làm.. một phút cũng không ngơi nghỉ.. mình sợ chỉ cần một giây đi lạc, đầu óc lại nghĩ về người đó.. Màn đêm đối với mình thật sự đáng sợ.. sự cô đơn.. nỗi nhớ dày vò trong bóng tối của đêm đen.. mình lại uống rượu và khóc, cậu có biết mình đã khóc nhiều đến mức nào không? Người ta nói hạnh phúc nằm ở đây ily.. nhưng sao cạn rồi đây.. mình cứ tìm mãi mà vẫn không tìm được.. Mình có ngu ngốc quá không Soo? Đánh mình đi, đánh cho mình tỉnh lại đi Soo..

Soo bật khóc ôm lấy nó, đau và cay đắng quá. Cô chỉ biết vô dụng đứng nhìn những người thân của mình tự hành hạ bản thân. Cô là đứa bạn tồi.. tồi nhất trên thế giới..

- Khóc đi Sica, cậu đã mạnh mẽ quá lâu rồi.. khóc hết những gì chất chứa trong lòng bấy lâu nay đi..

Nó gục đầu vào vai cô oà khóc, khóc nức nở, khóc hết, khóc nhiều, nhiều đến mức không tưởng. Soo cũng khóc, khóc thương cho số phận bạn mình, cho mối tình dang dở của chính cô.

Chưa lúc nào cả hai thấy mình yếu đuối như lúc này.

Nhưng họ đã làm đúng.. Khóc không phải là mức độ cao nhất của nỗi đau, vì khi sự tổn thương đã dâng đến tột đỉnh

.. Con người sẽ trở nên lạnh lùng và bất cần

Điều đáng sợ nhất của nỗi đau không phải là giọt nước mắt..

.. mà chính là sự im lặng

Jessica và SooYoung cuối cùng cũng đã hiểu được sự im lặng của Miss Kwon..

*

* *

* * *

New York, 4h30pm...

Jessica xoắn bước nhanh qua dãy hành lang khu mua sắm của J-center . Đi đến đâu cũng có nhân viên cúi đầu chào. Để tạo lập nền văn hoá theo nghi lễ Hàn Quốc tại một đất nước dân chủ văn minh quả thật không dễ. Nhưng Jessica đã làm được điều đó.

Nàng đã lập nên một đế chế cho riêng mình!

- Chủ Tịch, chào mừng đã trở về~

Trợ lý Yoo cùng với các cánh tay mặt cậu nàng gặp người cúi chào.

- Được rồi, mọi người về phòng và viết báo cáo từng lĩnh vực mà mình đang quản lý. Ngày mai nộp cho tôi. Riêng bác Yoo ở lại cháu có chút chuyện muốn hỏi.

- Vâng thưa Chủ tịch

..

.

- Tiểu Thư có chuyện gì ạ? Ông bà chủ vẫn khỏe mạnh và tập đoàn vẫn đang từng bước tiến lên!

- Elvis đâu?

Nàng ngã người ra ghế, một tay đặt lên bàn khẽ nhịp nhịp, thái độ cao ngạo và uy quyền.

- Cậu ấy được mời sang Milan với tư cách cố vấn và đại diện thương hiệu trong tuần lễ thời trang vào tháng sau, thưa tiểu thư!

- À còn vấn đề quà tặng cho khách mời may mắn đêm ra mắt bộ sưu tập lần trước cháu muốn thực hiện lời hứa. Liên lạc với vị khách ấy cho cháu!

- O.. Thưa tiểu thư, chỉ có Elvis nắm danh sách khách mời đó..

- Ừm.Được rồi, bác ra ngoài đi. Bảo thư ký thông báo xuống các đơn vị sẽ có cuộc họp khẩn cấp vào sáng mai. Các lịch hẹn huỷ hết cho cháu. Còn nữa, cháu mới bay về nên khá mệt, không muốn ai làm phiền cả.

- Vâng, tôi sẽ truyền đạt ý của Chủ Tịch ngay!

Nàng gật đầu nhìn theo người trợ lý ra ngoài rồi bước tới khoá trái cửa, mệt mỏi thả người nằm xuống bộ sofa trong văn phòng, thiếp đi..

- Ăn đi con, đi nghỉ mát gì mà trông còn mệt mỏi hơn trước lúc đi nữa vậy?

Bà Jung gấp thức ăn vào chén con gái, lo lắng quan sát nét tiêu tụy trên khuôn mặt Jessica.

- Không có gì đâu mẹ, chúng ta ăn nhanh để con còn về công ty.

.

2 tháng sau..

Chiếc điện thoại rung bần bật trên bàn, nó một tay mãi miết rê chuột, tay còn lại lần mò vớ lấy cái điện thoại áp vào tai, mắt vẫn dán chặt màn hình.

- It's me, what 's up?

- Tớ đây Jessi, cậu đang làm gì vậy? Ăn gì chưa?

Fany cười hì hì trong điện thoại

- Chưa. Tớ đang bận. Mà có chuyện gì không?

- Trời đất ơi~ giờ này 7h tối rồi đó. Cậu muốn giảm cân huh?

Tiếng nàng Nấm la chối lỏi làm nó bực bội cau mày

- Tớ đã nói là bận rồi. Cậu đi ăn với Kim TaeYeon đi. Bye!

- Ê..

Tút.. tut...

Nó ngắt máy, tắt luôn điện thoại.

Knock .. knock...

- Vào đi

Jessica ngạc nhiên không nghĩ giờ này vẫn còn người ở lại.

- Chào em! Hi~

Ngạc nhiên biến mất khi cái người nó không mong đợi lộ đầu vào.

- Anh đến đây làm gì?

Jessica khoanh hai tay, ngã người ra sau ghế.

- Anh đến nhắc em về buổi tiệc kỷ niệm 50 năm thành lập Etude thôi mà. Cha anh đã mời rất nhiều khách quý và ông sẽ kết hợp ra mắt con dâu trong buổi lễ luôn.

Cậu hí hửng cười toe, nó thở dài

- Tôi biết rồi, sao anh cứ nhai đi nhai lại hoài vậy? Anh sợ tôi bỏ trốn sao? Có cần mua dây xích trói tôi lại không?

Hyun Joong cười phá lên rồi đặt túi giấy giấu sau lưng nãy giờ lên trên bàn làm việc, xoa xoa đầu vợ sắp cưới

- Không cần đâu, đừng có nổi giận nữa mà vợ ngoan. Anh có mua bữa tối cho em. Ăn đi rồi mới có sức làm việc.

- Cám ơn, anh không làm phiền thì đã giúp tôi nhiều lắm rồi đó.

Nó nhú mày, tròng mắt liếc

- Oh, vậy anh về. Mà em nhớ mở TV xem tin tức lúc 8h nhé, có thông tin liên quan đến bạn em đấy~

Cậu nhếch môi rồi khép cửa lại.

- Đồ phiền phức!

Jessica bực bội lúc lắc đầu rồi với lấy cái remote mở TV, phải mất hơn chục phút quảng cáo mới đến phần tin tức quốc tế. Cũng đã lâu rồi nó không có cập nhật tình hình bên ngoài.

Đứng dậy thực hiện vài động tác kéo giãn gân cốt trong lúc chờ phần dự báo thời tiết chán phèo kết thúc, Jessica làm động tác xoay người giúp phần lưng đỡ mỏi chột chết trần khi nhìn thấy một gương mặt.

(The news by eng)

” Sáng nay 16/9, Lễ cưới Hoàng Gia Đại Hàn đã hoàn tất các thủ tục ra mắt.

Hoàng Thái Tử và Thái Tử Phi đã hoàn thành đăng kí kết hôn, tiến hành nghi thức rất trọng thể theo nghi lễ truyền thống của Hoàng cung. Thái tử và Thái tử phi ngồi kiệu dẫn đầu đoàn diễu hành qua cung Gyeongbok dưới sự chúc phúc của các thần dân.

Buổi diễu hành bắt đầu từ Đại Điện GyeongChae đến quảng trường COEX, qua toà thị chính sang trục đường lớn và trở lại Đông cung.

Theo những thông tin từ Hoàng tộc, vợ chồng Thái Tử sau khi kết hôn sẽ chuyển về ChangDeok sinh sống.

Dân chúng đã chào mừng quốc lễ này bằng cách các nhà hàng mở cửa miễn phí tới tận đêm khuya, các cửa hàng buôn bán các món quà lưu niệm đám cưới.

Thay mặt đơn vị truyền thông, chúng tôi xin gửi lời chúc tốt lành và hạnh phúc đến Hoàng Thái Tử Đại Hàn và vợ của ngài .. ”

Hộc.. hộc...

Nó thở gấp

Tay ôm ngực mắt nhắm bằng ngả phịch xuống ghế

Đôi mắt trừng trừng nhìn vào gương mặt rạng rỡ của người đó trên TV..

Sắc mặt nhợt nhạt , bụng dạ cồn cào như bắt ép dạ dày nôn ra tất cả.

Nụ cười đó..

Vẻ mặt đó..

Anh ta lại còn hôn người ấy trước mặt nó nữa ..

Buồn nôn thật..

Cơ mặt nhăn nhúm không diễn tả hết được nỗi đau.. sự tức giận ..

Biết trước sẽ có ngày này, nó đã không muốn nhắc đến, đã cố lơ đi nhưng tại sao cứ phải chọc vào vết rách đã liền da?

Cây muốn lặng sao gió mãi không chịu dừng?

Siết chặt remote trong tay, Jessica vận hết sức ném thẳng vào màn hình TV khiến nó vỡ tan

Vỡ rồi..

Vỡ cả rồi..

Cũng giống như tìm nó vậy

Kết thúc rồi

Chúng kiến người mình yêu tươi cười hạnh phúc bên người khác

Nó thật sự muốn tự sát cho xong.

Nước mắt cứ trào ra, ướt cả cổ áo.. ướt đầm bàn tay

Siết chặt sợi dây chuyền kỉ niệm trong tay, từng cạnh sắc bén cứa vào lớp da mỏng đến ứa máu..

Nó không khóc đâu

Nó chẳng còn khóc được nữa

Hết rồi..

.. Mất tất cả rồi..

Vốn dĩ có thể la hét thật to.. nhưng rốt cuộc trái tim vẫn không thể lấp đầy..

Cánh tay buông thông

Mặt dày chuyền lơ lửng giữa không trung khê động..

.. máu nhỏ từng giọt xuống sàn đá lạnh cồng..

Hạt thủy tinh cuối cùng óng ánh trên mi.. chảy dài rồi chạm vào mặt sàn lạnh lẽo..

Nỗi đau đã chấm dứt..

” .. Người đã xa ta rồi..

Người bước đi quá vội..

Còn riêng ta trong đêm mịt tối

Người để lại những nụ cười hờ hững

Bỏ lại một người ở sau lưng .. ”

Tia chớp loé sáng, bên ngoài bức tường kính, cơn mưa đêm bất chợt ập đến mịt mù màn đêm ảm đạm..

...

..

.

Trong khung cảnh trắng lè của điện Đông cung, một người lau vội nước mắt cho những mảnh giấy note in từng nét chữ nghiêng nghiêng bay bướm của quá khứ vào lò sưởi..

Đôi mắt ướt khê trào những giọt lệ mong manh..

Nàng quệt nước mắt dù lòng đau thắt

- Tạm biệt..

Kí ức đã khép lại..

Đôi tay vẫn luôn đưa ra chờ một ai đó nắm lấy cũng chẳng còn có thể vươn mãi..

Nỗi mong nhớ và chờ mong từ nay đóng kín..

Lầu Quỳnh Hội

- Ai gia muốn có Hoàng Tôn, Thái Tử và Thái Tử Phi mau chóng làm lễ Dongkoe nhé!

Thái hậu bật cười vui vẻ, đưa tay nhón lấy một miếng táo đưa cho Thái Tử Phi.

- Ta sẽ cố gắng thừa Thái Hậu..

Seja mỉm cười nhìn sang Thái Tử Phi, bắt gặp nàng cũng đang nhìn lại mình

- Thái Hậu ta muốn thừa một chuyện..

- Thái Tử cứ nói

Bà nghiêng đầu cười nhẹ trấn an.

- Thái Tử Phi vốn sức khỏe không tốt, thế nên tuần Trăng Mật xin dời lại khi khác. Có được hay không?

Thái Hậu suy nghĩ rồi khê gật đầu chấp thuận

- Tất nhiên là được. À mà Nghị trưởng Kim ở Hoa Kỳ có mối quan hệ thân tộc với Hoàng Thất vừa đích thân sang đây gửi thiệp mời cho lễ kỷ niệm 50 năm tập đoàn của họ. Ai gia dự tính sẽ để Thái Tử và Thái Tử Phi thay mặt Hoàng gia tham dự. Ấu cũng là một điều tốt để chứng tỏ sự vững bền của Triều đại ta.

Lee Jun quay sang nhìn nàng có ý chờ đợi

-Em nghĩ thế nào ta sẽ làm theo thế ấy..

Nàng tư lự rồi cũng gượng gạo gật đầu. Đây không chỉ là ý muốn cá nhân mà còn là danh dự của cả Hoàng Tộc.

Nếu không nhận lời người ngoài sẽ nghĩ rằng Hoàng Gia Lee không nề mặt.

- Hay lắm, Thái tử phi đã đồng ý. Chúng ta cứ thế mà làm.

Anh bật cười nhìn Thái Hậu, bà cũng hài lòng không kém.

Chỉ riêng nàng thần sắc lãnh đạm, lòng nặng trĩu ưu tư.

Từ bây giờ nàng đã là mẫu nghi thiên hạ, hậu cung chỉ dưới một người mà trên vạn người. Trọng trách đè nặng hai vai, sẽ không được nghĩ lung tung tránh mất tập trung vào quản lí công việc.

Tất cả những ký ức trong quá khứ đã đóng lại. Tình yêu cũng xin hãy ngủ yên..

Yêu là cho đi chứ không phải níu giữ.

Có những kẻ gốc ghềch cứ mãi chạy theo tình yêu.. Lãng quên mọi thứ xung quanh.

Yêu không chỉ đơn giản là nói, mà còn là hành động, là việc làm.

Biết chấp nhận hy sinh, biết mỉm cười khi người mình yêu được yêu thương và bảo bọc bởi một vòng tay khác tốt hơn mình.

Giá như nó chịu dẹp bỏ tự tôn mà nó những điều cần nói

Giá như nó đủ mạnh mẽ để bước tới nắm chặt tay cô

Giá như họ là hai người xa lạ

Thì sẽ không có cái kết thúc như thế này..

” Tình yêu như giấc mơ

Tỉnh giấc rồi sẽ mất..

Nếu có thể..

.. hãy yêu khi ta còn nhau.. ”

P.S: Xong chap này, Shake chợt nhận ra một số điều thú vị cho cuộc sống.

Sẽ không là từ “giá như” nữa. Mà là từ “PHẢI” , có những thứ trong cs này chúng ta phải ép buộc, phải gây áp lực mới mong nhận được kết quả tốt.

Fic cũng gần kết thúc rồi, chắc chỉ khoảng vài 3 chap nữa thôi ^^

Chúng ta cũng đã cùng nhau trải qua một chặng đường dài nhỉ?

Mọi người có gì muốn nói trước khi fic đi vào hồi kết không ta?

62. Chương Ngoại Truyện

Thời gian qua Shake có công việc đi xa, không thể online thường xuyên và cũng không kịp thông báo gì đến mọi người, thế nên Ngoại truyện này là một lời xin lỗi!

Thành thật xin lỗi cả nhà nhé! ^^

Tâm trạng hiện cũng không tốt nên có sai sót xin chỉ rõ để mình kịp chỉnh sửa ha! Thanks a lot ~

Bàn tay ngà ngọc khẽ nâng tấm lụa đỏ phủ trên hộp phấn son. Giọt lệ lăn dài trên má rồi nhỏ vào lớp phấn mịn

Tók...

Qua đêm nay, nàng sẽ thuộc về người khác

Đôi môi run rẩy chực chờ oà khóc, từng phím tay lướt nhẹ qua từng phím lẻ đặt san sát trên bàn

.

.

Chua xót

Tây cung yên ắng, không một tiếng động, chẳng một âm thanh. Chỉ có giai điệu của sự cô đơn tràn khắp cõi lòng phiền não của một người con gái sắp trở thành tân nương.

Phải, ngày mai là Hôn lễ của nàng, là quốc lễ toàn dân, là sự kiện trọng đại của cả đất nước.

.. cũng là ngày nàng đau lòng vung dao cắt đứt mối lương duyên giữa nàng và người ấy.

Nâng ly rượu sóng sánh trong ly, ánh đèn phản chiếu lên lớp thủy tinh long lánh.

Nàng nghiêng đầu nhấp một ngụm

Ngọt ngào

.

Cay nồng.. rồi động lại vị đắng chát nơi cuống họng..

.

Chát chúa đến nao lòng

Bờ mi hoen ướm ngấn ngơ ngấm nhìn thứ nước đỏ sẫm nghịch ngợm nô đùa theo độ nghiêng của góc ly. Cay đắng làm sao khi chính bản thân nàng cũng không khác chúng.

Có lạnh lùng, có bản lĩnh bao nhiêu chăng nữa cũng chỉ là con rối trong tay những con người phong thái, phục sức uy nghi, giao tiếp bằng thứ ngôn ngữ cung đình rỗng tuếch tỉ lệ thuận với xúc cảm con người.

Tất cả bọn họ cũng như nàng, cũng chỉ làm theo những gì mà quyền lực sai bảo, chúng kiểm soát họ và họ quản chế nàng bằng cái danh hiệu hàng nghìn người ao ước.

Vốn dĩ đã có thể trốn chạy nếu như không sơ suất để cảm xúc lung lạc, con tim băng giá tan chảy vì một người.

.. Là duyên phận hay chính số mệnh khéo sắp đặt để hành hạ nàng đây?

Đặt tình cảm không đúng nơi và trao trọn tình yêu cho một người không xứng đáng. Nỗi ô nhục khi phát hiện bản thân chỉ như món đồ chơi trong tay người lạ khiến nàng căm hận, hận người đã bội bạc phản lại tình yêu của nàng.

Nàng ghê tởm, muốn tránh xa khỏi con người đó. Sống trong nhung lụa giàu sang, cung vàng điện ngọc, hạ nhân tỳ nữ tất bật vào ra, chỉ một cái cau mày hàng trăm người đã khiếp sợ quỳ rạp xin tha tội. Tại sao vẫn không chút vui lòng? Vì sao vẫn còn vương bận?

Là con tim quá si ngốc không đập ngã được hình bóng đó hay chính bởi ngay từ đầu đã à không chấp nhận sự thật? Cứ nông nổi dại khờ ương ngạnh sống bằng niềm tin và nỗi nhớ. Để rồi chính mũi tên bắn ra cắm ngược vào tim mình?

Tỉnh lại mau, chỉ không đầy vài giờ nữa, nàng sẽ trở thành một người khác, sẽ phải gượng cười hành phúc bên đức lang quân, người người sẽ suy tôn nàng như một mẫu nghi thiên hạ. Những thứ thuộc về quá khứ hãy vứt đi thật xa dù không chắc rằng lòng nàng thực muốn buông bỏ.

Phải, phải!

Sao vẫn vương vấn tơ duyên ấy khi chính mắt nàng đã nhìn thấy người đó môi kề môi âu yếm người con gái khác? Uống công bấy lâu nàng vẫn nuôi hy vọng một ngày sẽ được tay trong tay cùng nhau bỏ chạy thật xa.. đến một nơi không ai tìm được..

.. thế mà.. dột mộng cho dày rồi xé nát chỉ một phút giây

Tình yêu vốn mong manh như sợi tơ chiều hay bén nhọn như lưỡi dao hành quyết? Sao có thể khiến lòng người u sầu, cõi lòng tan nát.. chỉ một nhát xuyên tim sao không tắt thở mà dày vò giữa lằn ranh sự sống và cái chết?

Kê đầu nốc cạn, vơi rồi đầy.. sầu càng sầu thêm..

Biết trước yêu vốn không chỉ đơn giản là hạnh phúc, vậy mà sao cứ mặc bản thân sống theo cảm tính như loài thiêu thân lao đầu vào lửa dầu biết hiểm nguy phía trước, thân xác vùi dập trong lửa nóng.

Đêm nay, nàng muốn say, muốn quên đi tất cả. Chỉ một lần.. xin hãy lấy đi những gánh nặng trên vai, hãy đập tan bức màn lạnh lẽo bao quanh, hãy chỉ để nàng được làm một người bình thường.. được cười được khóc..

Miệng chai nghiêng.. ly thủy tinh đầy.. sóng sánh rồi cạn..

.. Rượu đắng, hồn đau, một khối sầu

Đêm nay ta chẳng biết về đâu?

Nhân tình thế thái thay màu áo,

Tình bạc, nghĩa tàn, hết nhớ nhau!

Hãy chúc thêm đi ! Rượu cạn rồi,

Uống quên ngày tháng, mộng sầu rơi,

Đêm khuya, trăng sáng, ngập hồn vắng,

Dĩ vãng buồn đau thấm mặn môi...

Ta muốn uống nhiều đến thật say,

Cho mây chênh choáng, gió ngừng lay,

Cho sao rơi rụng, trăng mờ lối,

Chén rượu ân tình, tay trắng tay...

Uống nữa cho vơi những mù lửa,

Cho phai kỷ niệm cuộc tình ta,

Cho hoa quên bướm, tình thôi sống,

Cho nhạt muộn phiền, lệ xót xa...

Hãy uống cùng ta chén rượu nồng,

Chén tình, chén nghĩa, phủ rêu phong,

Trăm năm trong cõi phù sinh ấy,

Đo được làm sao một tác lòng! ...

CHOANG

Những mảnh thuỷ tinh vỡ tan động lại vài giọt đỏ lấp lánh, nàng chống tay gượng dậy bước ra hoa viên

Loạng choạng suýt vấp vào bậc cửa

” Yuri ah~ Đừng như thế... ”

Thoáng ngỡ ngang, nàng ngẩn phất đầu nhìn dáo dác xung quanh..

Khắp lối hành lang vắng tênh chẳng một bóng người..

Màn đêm tĩnh mịch.. chỉ có tiếng côn trùng rả rích gọi mưa..

Tại sao.. nàng vừa nghe giọng người đó...

” Yuri ah... ”

Xoay đầu, khoé mắt lệ tuôn ồ ạt khi nhìn thấy bóng ai đang chôn chân xót xa nhìn nàng..

” Jessi.. ”

Vụt lao đến..

Thanh chắn vắt ngang khiến vấp ngã.. mái tóc đen nhánh xoã bung nép chặt vào từng đường nét ẩm nước mắt trên gương mặt..

” Yuri ah~ ”

Lại là âm thanh ấy..

Nàng cắn chặt môi nghẹn ngào bật lên tiếng khóc thê lương, bàn tay hoen máu đau đớn cổ sức vươn tới...

.. một chút nữa thôi...

.. chỉ một chút..

Cánh tay trĩu trịt cổ sức chạm vào gương mặt xinh đẹp đó ..

Hộc..

Một cái nhói thật sâu trong tim

Dòng máu nóng trào ra khoé môi..

Mặt đất ướt đầm chất lỏng đo đỏ

Vị tanh xộc vào mũi

” Vĩnh biệt.. Jessica.. ”

Nửa vòng trái đất

.. một người con gái quy ngả bên bức tường kính ẩm nước mưa..

.. tay nắm chặt kỉ vật ...

Đôi mắt đầm đìa lệ, linh tính báo điều chẳng lành..

” Yuri a.. ”

*

* *

Ngồi lặng trước gương, mắt nhìn thẳng vào hình bóng phản chiếu của một gương mặt vô hồn dù đã được che đậy kĩ

Nàng cứ thế.. ánh mắt xa xăm..

Bộ lễ phục thêu phượng về rồng, cầu kì nặng nề cùng mớ phục sức nặng trĩu trên đầu. Dù chúng có khiến nàng trở nên lộng lẫy, rồi cuộc cũng chỉ điểm trang về bề ngoài. Nỗi lòng u uất có ai thấu hiểu?

- Nương Nương, dù không vui hay có tâm sự cũng xin hãy mỉm cười. Thần dân cần nụ cười của người..

Nàng gật đầu, tấm màn ngọc trai phủ xuống che khuất khuôn mặt sắc sảo lạnh lùng vẫn vương giọt lệ mỏng..

.. nàng đã chấp nhận dần thân vào vòng chơi cuối cùng của số phận.

Hôn lễ chính thức bắt đầu!

Quá khứ đau buồn cũng xin xoá bỏ, lòng nàng từ nay chỉ hướng đến một người. Những vui chơi tuổi trẻ cũng xin để mây gió cuốn đi mất..

” Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa

Thì cũng để chìa khóa lại cho ta

Dù người đi, để tình mọc rêu xanh

Thì cứ kê nguyên lành hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngã vào kẻ khác mất rồi,

Thì cũng để bóng hình xưa ở lại.

Dù thế giới của người giờ xa mãi,

Thì cũng lưu cột mốc để ta hay.

Dù người theo ai bước đến tương lai

Thì quá khứ cứ gửi ta trọn vẹn.

Dù cùng ai người nguyện cầu vĩnh viễn

Sau vĩnh viễn người lại thuộc về ta ... ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-giang-ho>